

Giới thiệu Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em

Lâm Giang bị đuổi ra khỏi nhà ngay khi vừa mới kết hôn.

Anh tìm đủ mọi cách để quay trở lại nhà mình nhưng vẫn không thành công. Cuối cùng, anh đành phải hướng ánh mắt cầu cứu sang cô gái tên Thi Yến.

Sau khi nghe lời cầu hôn của Lâm Giang, Thi Yến lắc ngón út với anh ta và trả lời bằng một giọng điệu đáng yêu, “Thành giao!”

Thế là...

Vào cái đêm mà Thi Yến nhận được một con robot, thì bé con đã đưa Thi Yến đến một nhà hàng và bí mật thi thắm vào tai của Lâm Giang, “Papa, mama sẽ cùng ăn với ba ở đây.”

Vào cái đêm mà Thi Yến nhận được một bức tượng Ultraman, thì bé con đã đưa Thi Yến đến một khu bơi lội chung và thi thắm vào tai Lâm Giang, “Papa, mama sẽ cùng bơi với ba ở đây.”

Vào đêm mà Thi Yến nhận được một bộ đồ chơi xe lửa, thì bé con đã đưa Thi Yến đến một phòng khách sạn, đưa cho Lâm Giang một chiếc bao cao su và thi thắm vào tai anh, “Papa, mama sẽ ngủ cùng với ba ở đây.”

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Hãy hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta (1)

Niên niên trôi qua, thời gian như bóng chiếc lá rơi xuống hồ mát tích, có lẽ đã từ lâu lắm, trong lòng Lâm Giang luôn ẩn chứa rất nhiều tâm sự không thể tỏ bày cùng ai, trong đó Thi Yến vẫn luôn là một hình ảnh chiếm một dung lượng lớn trong tim anh. Anh nửa muốn nói hết những điều chất chứa trong tâm tư mình cùng Thi Yến, nhưng dường như không thể. Ất hẳn sẽ cần thêm rất lâu, rất lâu sau đó anh mới có cơ hội nói ra hết những nỗi niềm trong lòng mình cùng cô gái ấy.

"Nguyệt Phi à, mọi khoảnh khắc bên em đều là vô giá, chỉ với 2 từ hạnh phúc đôi khi không thể diễn tả hết."

"Đây là thời thanh xuân tươi đẹp giữa hai ta."

-

Đêm đã bắt đầu khuya, không gian tĩnh lặng như ru. Thi Yến đã yên vị trên chiếc giường xinh xắn quen thuộc của mình, chập chờn tìm vào giấc ngủ nhưng không sao ngủ được. Cuối cùng, cô bỏ cuộc và đưa bàn tay dò dẫm cảm lấy điện thoại di động, đặt ngay dưới chiếc gối cô nằm, trước khi dứt khoát rũ mình ra khỏi tấm chăn ấm rồi bước những bước thật chậm đi về phía cửa sổ đang soi vào màn đêm.

Thi Yến ngẩn người nhìn vào đêm đen sâu thẳm của thành phố suy nghĩ một lúc lâu, sau cùng, với rất nhiều nỗ lực và dũng khí, cô tự trấn an mình rồi cầm chiếc điện thoại lên, vuốt màn hình và gõ vào biểu tượng 'Tin nhắn'.

Những ngón tay mềm mại lướt nhẹ trên màn hình của chiếc điện thoại và chỉ dừng lại khi điện thoại báo đã đến cuối menu tin nhắn – đó là tin nhắn của một chàng trai với cái tên nghe thật hay - Lâm Giang.

Sau khi, đã điền xong tên người nhận vào ứng dụng tin nhắn, Thi Yến vẫn mãi mê nhìn chăm chăm vào cái tên ấy, cái tên ẩn chứa biết bao nỗi suy tư khiến cô mất ngủ đêm nay và nhiều đêm trước đó, trong lòng cô phân vân khôn tả, cô có vẻ không chắc là có nên làm phiền anh ấy khi đã khuya thế này hay không. Nhưng rồi, cô vẫn quyết định gửi đi một tin nhắn, cô bắt đầu nhấn vào màn hình.

Ý định ban đầu của cô là thực hiện một cuộc gọi, nhưng trước khi ngón tay của cô có thể chạm tới biểu tượng 'Cuộc gọi', cô đột ngột dừng lại.

Gọi một cuộc điện thoại hay gửi một tin nhắn là lựa chọn tình tế hơn vào lúc này? Sự lưỡng lự để hiểu này chứng tỏ cuộc đấu tranh nội tâm quyết liệt trong cô dù chỉ trong một khoảnh khắc ngắn. Và rồi cuối cùng, lựa chọn gửi một tin nhắn có vẻ đã thắng thế, cô dừng tay khi chỉ còn cách biểu tượng 'cuộc gọi' khoảng cách của một cái chạm, thay vào đó, Thi Yến chọn gửi tin nhắn văn bản.

Bàn tay cô lướt nhẹ trên mặt điện thoại, ngón tay múa một vũ khúc thật khéo léo khi chạm vào bàn phím, cô soạn ra một tin nhắn thật gượng gạo:

[Anh Lâm Giang, là tôi Thi Yến đây.]

[Xin lỗi vì đã làm phiền anh ngay cả khi đã quá khuya như thế này, lý do tôi nhắn tin là để nói với anh rằng tôi muốn hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta.]

Sau khi gõ xong hai câu đó, Thi Yến thậm chí không thèm đọc lại những gì cô vừa soạn mà ngay lập tức nhấn ngay vào biểu tượng nút 'Gửi' như trốn chạy.

Đợi đến khi có âm thanh thông báo xác nhận tin nhắn đã được gửi thành công, Thi Yến liền thờ phào nhẹ nhõm trước khi một lần nữa nhìn chăm chú vào màn hình điện thoại vẫn đang trên tay cô.

Bây giờ đã là hai giờ sáng, vì vậy Thi Yến cho rằng Lâm Giang rất có thể đã đi ngủ. Và có lẽ phải đợi đến sáng thì anh ta mới có thể đọc được tin nhắn cô vừa gửi và trả lời.

Ngây người ra một lát với suy đoán dường như chính xác của mình, Thi Yến vẫn hướng ánh mắt nhìn như dán vào màn hình điện thoại, sau cùng cô quyết định tắt điện thoại và quay lại giường ngủ. Tuy nhiên, trước khi cô có thể đến bên chiếc giường xinh xắn của mình, điện thoại trong tay cô liên báo có tin nhắn mới. Cô theo bản năng nâng điện thoại lên nhìn vào màn hình mờ khóa. Thật đáng ngạc nhiên làm sao, là tin nhắn trả lời của Lâm Giang – vào lúc hai giờ sáng. Và tin nhắn cũng thật ngắn gọn và đơn giản làm sao, chỉ vồn vện hai từ duy nhất: [Tốt thôi].

Chỉ vồn vện hai từ "Tốt thôi", ngoài ra không còn gì khác.

Lại một hồi suy tư ngẩn ngơ mà mắt cũng không hề rời cái màn hình điện thoại có tin nhắn trả lời, Thi Yến bất giác nở một nụ cười như hiểu hết mọi lẽ tâm tư của mình và chàng.

Nhất định anh ấy cũng đã chờ tin nhắn này từ rất lâu rồi. Đó là lý do duy nhất lý giải rằng tại sao anh ta có thể trả lời dứt khoát như vậy.

Biết là vậy, nhưng Thi Yến cười cũng không thể giấu được ánh buồn trong khóe mắt.

Một lúc sau, cô quay lại chiếc giường thân thuộc mà có vẻ giờ đây là nơi trú ẩn duy nhất an toàn, cô ném điện thoại sang một bên, và nhắm mắt lại.

...

Sáng hôm sau, Thi Yến thức dậy mà không thể giấu cảm giác trông ngóng, cô liên tục nhìn vào chiếc điện thoại của mình – cô chỉ mong nhận được một tin nhắn nào đó từ một cái tên thân thương trong điện thoại của cô. Vừa mở hộp thư thoại, Thi Yến liền nhận được một tin nhắn của Lương Mạc. Cuối cùng cô cũng chịu tỉnh táo. Lương Mạc thoại bằng một giọng nói sôi nổi: "Yến Yến, tớ không thể chờ được nữa, chúng ta phải gặp nhau ngay thôi, tại SKP 1 nhé. Tớ muốn đi mua hai bộ quần áo. Sau đó, chúng ta có thể ăn tối tại nhà hàng lâu những. Tớ sắp quên mất mình đã không ăn ở đó bao lâu rồi nữa."

Lương Mạc Mạc và Lâm Giang là hai người bạn thân, đã lớn lên cùng nhau. Chỉ sau khi đính hôn với Lâm Giang, Thi Yến mới có dịp thường xuyên kết giao với Lương Mạc Mạc.

Mạc Mạc là một cô gái vui vẻ và thân tình. Bất cứ khi nào có thức ăn ngon, cô sẽ luôn nhớ đến Thi Yến đầu tiên và nhất định phải chia sẻ một phần với Thi Yến. Thời gian dần trôi qua, Thi Yến và Lương Mạc ngày càng trở nên thân thiết gần gũi hơn bao giờ hết.

Lương Mạc là một cây mua sắm cuồng nhiệt, và Thi Yến lại là một cô nàng dễ ăn. Một cặp bài trùng dễ rồi khi họ hoàn thành hai dự định trong ngày là mua sắm và ăn tối thì đồng hồ đã điểm mười giờ tối, đã đến giờ phải chia tay.

Thi Yến gọi điện thoại để đặt một chiếc taxi ghé qua đón cô ở công của trung tâm thương mại. Và khi tài xế taxi gọi để thông báo với cô rằng anh sẽ sớm đến điểm hẹn, thì cuối cùng Thi Yến và Lương Mạc mới chịu rời khỏi nhà hàng và bước vào một thang máy.

Từng vòng xoay của chiếc thang máy chuyển động, đến tầng ba, có khách gọi, chiếc thang liền dừng lại.

Cánh cửa mở ra, và một nhóm thanh niên nam nữ bước vào.

Chàng nam nhân đứng trước nhóm người có dáng người cao mảnh khảnh lại có nước da trắng, đó là một sự kết hợp không chê vào đâu được, phải thừa nhận trông anh ta cực kỳ điển trai, một vẻ đẹp tuyệt hảo. Ngay cả khi anh ấy chỉ khoác lên mình một chiếc áo phông trắng đơn giản, anh ấy vẫn toát ra một sự thu hút mạnh mẽ và tinh tế. Tuy nhiên, điều nổi bật nhất vẫn là khuôn mặt anh ấy, gương mặt hoàn hảo đến mức đáng kinh ngạc. Nét nào trên gương mặt cũng thẩm mỹ và hài hòa không thể tả.

Thi Yến biết chàng hảo hán đẹp trai này là ai.

Anh ta không ai khác chính là là vị hôn phu mà cô đã rất lưỡng lự khi gửi một tin nhắn hủy bỏ hôn ước giữa họ vào đêm hôm trước, là Lâm Giang.

1. SKP là viết tắt của trung tâm thương mại SKP Bắc Kinh. Đó là một trung tâm thương mại cao cấp, chủ yếu bán các mặt hàng xa xỉ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Hãy hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta (2)

Lương Mạc và Lâm Giang đã quá quen thuộc với nhau. Ngay khi Lâm Giang bước vào thang máy, Lương Mạc đã chào anh ta, "Lâm Giang này, thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên khi ta gặp nhau ở đây!"

Lâm Giang liếc ánh nhìn về phía Lương Mạc vẫn đang rất hào hứng ra mặt và đáp lại bằng một tiếng "Hmm" trước khi im lặng.

Trả lại không khí im lặng vốn dĩ của thang máy. Lương Mạc đã nhận thấy Lâm Giang và Thi Yến chưa hề nói chuyện với nhau câu nào, cô gái lại lên tiếng lần nữa, giọng cô hồn nhiên nhưng không thể giấu chút lúng túng trong lời nói, "Anh Giang, Yến Yến – hai người không định chào hỏi nhau à?"

Câu nói bất ngờ của Lương Mạc khiến Lâm Giang rơi vào tình thế khó xử biết bao, chàng chau mày khi anh quay sang nhìn Thi Yến.

Đôi mắt của anh ta lạnh lùng, không có chút cảm xúc đặc biệt nào.

Cái nhìn của Lâm Giang như thiêu đốt xoáy sâu vào tim, Thi Yến cảm thấy không thoải mái. Để thoát khỏi tình huống khó xử này, cô cố gắng mở lời để chào hỏi một cách lịch sự, xã giao.

Nhưng trước khi Thi Yến kịp mở lời chào, Lâm Giang đã quay về phía Lương Mạc và cất lời: "Vậy cô gái này là ai...?"

Giọng của chàng thật dễ chịu vừa nghe giòn giã và lại vừa êm dịu như muốn phản chiếu vẻ ngoài nam thần của anh, khiến mọi người liên tưởng ngay đến giọng nói của một thiên thần. Tuy nhiên, lời nói của anh cũng vô tình quá, lạnh lùng quá, chàng đã thực sự không nghĩ đến Thi Yến nữa rồi, cô vô thức siết chặt tay thành nắm đấm chặt chẽ.

Lương Mạc có vẻ cũng không ngờ Lâm Giang sẽ nói như vậy. Cảm thấy bất ngờ lại khó hiểu, cô phải mất một lúc để tìm một câu trả lời phù hợp nhất lại để hiểu ngắn gọn nhất: "Anh Giang, anh đang đùa à? Sao anh lại không biết cô ấy? Cô ấy là Yến Yến."

Lâm Giang vẫn tiếp tục im lặng không nói một lời nào.

Khó xử, Lương Mạc vẫn cố gắng thêm một lần nữa, cô nói bằng một giọng điệu kích động và lộ rõ châm chọc: "Yến Yến! Thi Yến! Cô ấy chính là vị hôn thê sắp cưới của anh!"

Hôn thê. Những từ này nghe như tiếng sét bất ngờ giữa đêm khuya mùa hạ, lập tức kéo ánh mắt của mọi người trong nhóm bạn của Lâm Giang đổ dồn về hướng Thi Yến.

Trái ngược với sự ngạc nhiên của mọi người, Lâm Giang rõ ràng là có một sự bình tĩnh thần thái bất phàm. Anh ta im lặng một lúc trước khi trả lời với một tiếng "Oh" tao nhã với giọng nói cũng nhẹ nhàng không kém. Sau đó, anh tiếp tục hướng ánh mắt về phía cửa thang máy như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Lương Mạc đã giới thiệu Thi Yến là vị hôn thê của Lâm Giang, nhưng Lâm Giang vẫn không buồn chào cô lấy một lời. Một lần nữa, Lâm Giang – Thi Yến hai người họ lại khiến bầu không khí trong thang máy trở nên nặng nề.

Lương Mạc đã không mong mọi việc sẽ diễn ra như thế này. Thi Yến đứng bên cạnh cô thần thờ, cô chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành một con rối giữa đường như vậy và nhất là đối với Lâm Giang – chàng trai đã từng có đính ước với cô.

Không một ai trong thang máy nói một lời nào, khiến sự im lặng tràn ngập trong không khí, ngột ngạt không thể tả. Tuy nhiên, đôi mắt của mọi người vẫn không ngừng một giây phút nào không dán chặt vào Thi Yến.

Thi Yến biết rằng mọi người chỉ đang theo dõi câu chuyện tò mò muốn biết mối quan hệ giữa chàng nam thần và tôi – lý do vì sao đã có đính ước nhưng tôi vẫn bị bỏ mặc lãnh cảm đến vậy, và tôi cũng hiểu chính phản ứng của Lâm Giang đã đẩy tôi rơi vào một tình thế xấu hổ không thể giải thích được. Nhưng cô vẫn cố hết sức giữ vẻ mặt điềm tĩnh, hài hòa nhất có thể.

Đến một lúc khi mà thiên trùng địa cửu cũng không thể hóa giải những điều mất mặt, con người chỉ biết trông chờ vào những thứ hữu hình, thật may chỉ trong một lát, thang máy đã xuống tới tầng một.

Ngay khi cánh cửa thang máy trượt mở, Thi Yến vội quay sang nói với Lương Mạc: "Mạc Mạc, mình đi về trước".

Dứt lời, cô vội vã rời đi không một chút do dự bỏ mặc những ánh mắt khó hiểu đầy tò mò sau lưng mình.

Sau khi đã yên vị trên chiếc taxi, Thi Yến nhìn đăm đăm ra ngoài cửa sổ, khung cảnh thành phố chìm vào màn đêm vẫn tiếp tục sôi động, náo nhiệt và không một giây nào ngớt đi sự ồn ào nhưng cũng không thể kéo tâm trạng Thi Yến hướng về những điều vui vẻ, tâm trí cô một lần nữa chìm vào suy tư khi sự cố trước đó trong thang máy liên tục lặp đi lặp lại.

Vậy là, ngay từ đầu Lâm Giang đã chưa bao giờ nhớ đến cô.

Cũng dễ hiểu thôi. Rốt cuộc thì hôn ước giữa họ là kết quả của sự hứa hôn giữa hai gia đình. Đã sáu năm trôi qua, từ khi cô được biết về đính ước này khi đó cô mới chỉ là một nữ sinh đang học cấp hai. Thậm chí trong sáu năm qua, số lần hai người gặp nhau chỉ đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa là trong những lần gặp mặt đó, mọi sự tương tác giữa hai người rất hạn chế, gần như không có.

Nếu cô nhớ không lầm, cũng đã được một năm kể từ khi họ gặp nhau lần cuối, Thi Yến nghiêm túc lục lại trong ký ức của mình.

Rồi cô tự trấn an mình: Nên thay vì nói Lâm Giang không nhớ cô, chính xác hơn phải nói là ngoài việc biết mình có một vị hôn thê tên Thi Yến, anh ta chắc chắn không hề biết điều gì khác về cô.

Vậy ra phán đoán tối hôm qua của cô đã hoàn toàn được chứng minh. Ngay từ đầu anh ấy thực sự chưa bao giờ muốn có hôn ước này với mình.

Tuy nhiên, việc đó không còn là vấn đề nữa. Vì nhiều lý do, cô đã đề nghị hủy bỏ hôn ước và anh ta cũng đã đồng ý. Chẳng mấy chốc, họ sẽ trở thành những người xa lạ với nhau.

Nghĩ đến đây, Thi Yến dứt khoát rút điện thoại ra và gửi cho Lâm Giang một tin nhắn không thể nào rõ ràng hơn suy nghĩ của cô: *[Vậy, anh định khi nào sẽ nói với gia đình về việc hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta?]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Adonis, Huyền Thoại (1)

Trên đoạn đường về nhà, chiếc điện thoại vẫn nằm yên vị trong túi áo cô, không có một dòng tin nhắn được gửi hay cuộc gọi nào được gọi đến.

Dù sâu thẳm trong lòng cô khá sốt sắng nhưng chiếc điện thoại vẫn im lìm. Cuối cùng khi cô vừa bước vào nhà với niềm hy vọng đang dần tắt thì chuông điện thoại bỗng vang lên âm thanh quen thuộc, "ding dong"- âm thanh mà cô đang ngóng chờ.

Không thể chờ đợi lâu hơn, Thi Yến nhanh chóng đưa tay vào túi áo cầm lấy chiếc điện thoại. Tiếng "ding dong" khẽ chạm vào tiềm thức của cô, lóe lên hình ảnh của Lâm Giang. Có phải anh đã đọc được dòng tin nhắn cô gửi cho anh? Anh sẽ nhắn gì cho mình đây? Những câu hỏi cứ hiện lên dồn dập trong đầu cô. Tay cô run run, lướt trên màn hình điện thoại.

Dòng thông báo hiện lên, nhưng không phải là tin nhắn đến từ anh mà thay vào đó là thông báo về một sự kiện: "Vào lúc 11 giờ tối - Có buổi phát trực tiếp của Adonis, Huyền thoại"

Là Adonis, không ai khác, chính là thần tượng của Thi Yến.

Thông thường, phần lớn những cô gái trẻ sẽ chọn những ngôi sao hay các ca sĩ nổi tiếng làm thần tượng. Nhưng Thi Yến lại nằm trong số những phụ nữ còn lại. Thần tượng của cô lại là một người chơi eSports cùng một quốc gia như cô, Huyền thoại.

Đúng như cái tên của anh, Adonis. Không ai trong giới thể thao điện tử mà không biết đến anh. Adonis được nổi danh như một người chơi đầy tài năng và có một chỗ đứng vững chắc trong lĩnh vực này.

Ba năm về trước, công chúng biết đến anh với tư cách là lãnh đạo của Đội AE. Đánh bại mọi đối thủ, AE chính thức giành vị trí cao nhất tại Giải vô địch quốc gia CF 1 năm ấy.

Thuở ấy, AE mới chỉ là một group tân binh đang còn chân ướt chân ráo bước vào cuộc thi. Nhưng dưới sự nỗ lực dẫn dắt của anh mà đội đã xoay sở thành công, tạo được dấu ấn vang dội trong cuộc chiến đầy thách thức trong eSports năm đó.

Cùng năm đó, vào tháng tám, Adonis đã bước lên bậc thống trị CF Premier League tại thành phố New York. Với tài năng và lòng nhiệt thành, anh đã đặt những bước chân đầu tiên trên con đường dẫn đến cuộc hành trình đầy bản lĩnh của mình.

Tính đến này, trong ba năm ròng rã liên tiếp, Đội AE luôn giành vị trí vô địch dưới sự dìu dắt khéo léo của anh. Từ một đội chơi nghiệp dư, họ trở thành đội bóng hàng đầu mà không có đối thủ nào có thể đánh bại. Cùng đồng thời, Adonis từ một kẻ vô danh đã được sánh vai với những cái tên như Đường kim Hoàng đế bắn tia, Quỷ Vương, Thần L.

Ban đầu, lý do khiến những người khác gọi anh là Adonis là vì bởi IGN 1 của anh. Nhưng cho đến nay, cái tên thay vào đó còn là đề khác sâu dấu ấn về những thành tựu đáng kinh

ngạc mà anh đạt được trong lĩnh vực eSport, cũng giống như những lời đồn thổi về sự bí ẩn xung quanh sự xuất hiện của anh.

Trong suốt ba năm, không kể là ở nơi đâu hay ở lúc nào, nhưng cứ hễ có sự xuất hiện của anh trước công chúng, trước hàng ngàn con mắt đang dõi theo và tung hô anh, thì anh luôn ẩn mình sau chiếc mũ và chiếc mặt nạ bí ẩn.

Vì vậy mà những thông tin nghèo nàn về anh thường được đồn thổi như với dạng: Adonis, là nam. Không rõ tên thật. Không rõ giọng nói. Không rõ chiều cao. Không rõ tướng mạo. Không rõ tuổi tác. Không rõ về giới tính.

Trên hết, việc Adonis phát trực tiếp là cực kỳ hiếm hoi. Nhưng gần đây anh thường phá bỏ thói quen đấy. Bởi vì khoảng thời gian này TX 1 đã tung ra một trò chơi trên điện thoại di động mới. Nó có tên gọi là "PlayerUnknown's Battleground" (PUBG). Đề quảng bá trò chơi này, công ty game đã phải bỏ ra một số tiền lớn để mời anh phát trực tiếp.

Trò chơi PUBG, hay còn được gọi là Chicken Dinner 1 được thiết kế với ba chế độ chơi: Solo, Duo và Squad.

Các quy tắc để chơi trò chơi này rất đơn giản. Ban đầu, một trăm người chơi sẽ bắt đầu lái một chiếc máy bay bay lượn trên khắp bản đồ. Trong đó mỗi người chơi có thể thoải mái lựa chọn một vị trí bất kỳ mà người chơi muốn nhảy và họ sẽ nhảy dù xuống. Sau một thời gian, vùng an toàn sẽ được đánh dấu và các khu vực nằm ngoài vùng an toàn hay còn được gọi là vùng màu xanh lam, sẽ bị bao phủ với khí độc. Nếu lúc đấy người chơi không kịp sơ tán khỏi vùng màu xanh, nguy cơ người đó sẽ bị chết vì chất độc là rất lớn.

Chung quy lại, các thao tác chính trong trò chơi là nhảy dù, trang bị, tiêu diệt những người chơi còn lại và phải trốn thoát khỏi vùng có màu xanh. Trong đó, mục tiêu quan trọng là đánh bại tất cả những người chơi ngoài các đồng minh của mình, di chuyển đến vùng an toàn và phải sống sót đến khi kết thúc trò chơi.

Chỉ trong thời gian chưa đầy một phút, lượt xem trận phát trực tiếp của Adonis đã vượt quá con số một triệu.

Vẫn như mọi khi, Adonis không để lộ khuôn mặt cũng như không hé miệng nửa lời khi phát trực tiếp. Anh chỉ chơi game trong từng giây thời gian. Mặc dù vậy, những tin nhắn không ngừng nhảy tành tách lên trên màn hình điện thoại. Thi Yến giữ chặt chiếc điện thoại, say sưa dán mắt vào những hình ảnh xẹt qua trên màn hình.

Truyền hình trực tiếp của Adonis kết thúc chưa đầy một giờ sau đó. Thi Yến dường như vẫn đang mê mải với màn biểu diễn vừa rồi, ánh mắt cô nuối tiếc miễn cưỡng rời khỏi kênh phát trực tiếp. Cô đã được thưởng thức một số phản cảnh thú vị của trò chơi khi xem trận phát trực tiếp của Adonis trong chớp lát. Cô hào hứng cảm điện thoại lên và quyết định tải xuống trò chơi.

Mặc dù cô đã tường tận đường đi nước bước của trò chơi thông qua trận phát trực tiếp của Adonis, nhưng cô vẫn không cách nào thống lĩnh được chiến trường như anh đã từng làm.

Trong trận đầu đầu tiên, chỉ mới được một giây sau khi hạ cánh xuống đất an toàn, cô đã bị hạ gục bởi một khẩu súng lục.

Trận đấu thứ hai tưởng chừng như khá khâm hơn một chút. Nhưng chỉ sau năm giây, tức là mạng sống đã được duy trì khá hơn trận đầu hai giây thì Thi Yến đã chết dí dưới cú đâm chí mạng của một tên nào đó.

Ở trận thứ ba, lần này Thi Yến nhảy dù và hạ cánh an toàn trên một dòng sông lớn. Nhưng trước khi cô có thể bơi vào bờ, cô đã bị một chiếc thuyền lao đến và đánh bật ra xa.

Những trận đấu tiếp theo Thi Yến vẫn gặp phải số phận tương tự như mấy trận đầu. Nếu không bị bắn chết thì cũng bị đánh lén hoặc chết trôi... Chỉ trong thời gian hai mươi phút, trái ngược với Adonis vẫn đang giữ vị thế độc tôn thì Thi Yến đã lao xuống từ máy bay tận chín lần.

Cô không chỉ bị thất bại trong việc nung nấu ý chí được thống lĩnh chiến trường như Adonis. Mà thậm hại hơn nữa, cô còn bị đê bẹp dí và tơi tả bởi những người chơi khác trong trò chơi!

1. CF được viết tắt CrossFire, một trò chơi về bắn súng chiến thuật trực tuyến.
2. IGN dùng để chỉ tên người chơi trong trò chơi, là tên người dùng mà người ta sử dụng trong trò chơi.
3. TX được viết tắt từ Teng Xun.
4. "Winner Winner Chicken Dinner" sẽ xuất hiện khi bạn giành chiến thắng trong PUBG. Trong PUBG, kỹ năng là một phần nhưng nếu muốn được "ăn gà" thì chúng ta sẽ không bao giờ dám bỏ quên may mắn ở phía sau. Chính vì thế, cụm từ "Winner Winner Chicken Dinner" đã được đưa vào trong game như một biểu tượng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4: Adonis, Huyền Thoại (2)

Thi Yến không hề có bất kỳ kinh nghiệm nào để giành chiến thắng trong trò chơi. Vì thế mà khi đã tự mình hết lao xuống biển lại lao xuống đồng bằng và bị giết chết chỉ sau vài giây những mười lần, thì cô quyết định chuyển từ chế độ Solo sang chế độ Squad 1.

Ngay tức khắc, việc ghép đôi các người chơi được hoàn thành. Thi Yến thử lướt xem qua tên các đồng đội của mình. Có tất cả là bốn người. Người chơi thứ 1 có tên là [Juice] người chơi thứ 2 là [111111], người chơi thứ 3 [Expert of the Monkeys], và cô là người chơi thứ 4, với tên gọi [Yến loves ice cream].

Thi Yến đã sớm vô vọng khi chọn chơi chế độ Solo. Nên cô tin sẽ ổn hơn khi có đồng đội kề vai sát cánh bên cạnh. Có lẽ, cô tin số phận mình sẽ giống như những cuốn tiểu thuyết mà cô đã từng đọc, rằng cô có thể sẽ gặp được một cao thủ chuyên nghiệp và đáng kính, người sẽ nâng cô đặt chân lên chiếc đùi to lớn như bệ phóng của anh và đưa cô bay vút lên thứ hạng cao hơn...

Thế nhưng trí tưởng tượng của cô lấp lánh sáng ngời bao nhiêu, thì thực tế lại xảy ra tàn khốc bấy nhiêu.

Đây chính xác là những gì đã xảy ra:

Khi mới vào trò chơi, [Juice] đã nhanh chóng đánh dấu căn cứ quân sự.

Máy bay vừa bay đến tọa độ đã được đánh dấu, Thi Yến thấy ba đồng đội còn lại của mình nhảy lên, vì vậy cô cũng vội vội vàng vàng nhảy lên.

Lúc đó, cô chợt nhận ra mình đã hạ cánh an toàn xuống một tòa nhà cao tầng, vì thế cô quyết định lại nhảy xuống. Và điều tiếp theo mà cô nhận thức được chính là thanh sức khỏe của cô đã chuyển sang một màu đỏ hoàn toàn từ đầu tới cuối.

???????

Thi Yến ngẩn người. Phải mất mười giây sau cô mới nhận ra rằng mình đã thực sự... tiếp tục rơi vào cái chết!

Cô tự hỏi có phải cô thực sự đang chơi cùng một trò chơi với Huyền Thoại? Cô có cảm giác dường như trong khi Huyền Thoại - thần tượng của cô đang chơi PUBG thì cô lại lao đầu như con thiêu thân vào một trò chơi tương là giống nhưng lại có một cái tên khác: "101 cách để chết"...

Sau mười ván đấu liên tục hóa thành box-ified 1. Thi Yến thực sự cảm thấy tinh thần cô như đang đứng bằng một chân và mấp mé trên bờ vực của sự suy sụp tinh thần. Cô nghĩ mình thật may mắn khi đã lựa chọn chế độ Squad. Nếu cô bị giết các đồng đội sẽ đến cứu cô và cô có thể tiếp tục trò chơi này.

Bởi đang phần nộ vì cái chết lãng xẹt của mình, Thi Yến bật micro và hỏi, "Có ai có thể đến đón tôi không vậy?"

Hoàn toàn im lặng. Không có một tiếng động nào cho biết có người sẽ trả lời cô. Không có tiếng đáp trả trở lại.

Thi Yến quyết không từ bỏ. Cô đã nghiên cứu bản đồ nhỏ và nhận thấy rằng Người chơi 2 [111111] là người có vị trí gần cô nhất. Vì vậy cô lên tiếng một lần nữa, "Người chơi 2, anh có thể đến đón em không?"

Tuy nhiên, trước khi Thi Yến có thể biểu đạt hết câu nói của mình, [111111], người vốn đang loay hoay nhặt đồ trong nhà lại ngơ ngẩn ra khỏi cửa sổ, nhanh chóng ngồi lên xe và rồ ga phóng đi theo hướng ngược lại.

"..." Cô đã gửi đi hai thông điệp với giọng điệu hết sức nài nỉ nhưng không có ai chịu đến cứu cô. Thậm chí trong số họ còn có người bỏ chạy khi thấy cô ấy.

Khi nhận ra tâm trạng của mình bị phá đám bởi trò chơi và cả đồng đội, Thi Yến quyết định rời khỏi trò chơi này. Tuy nhiên ngay khi ngón tay cô vừa chạm vào tùy chọn 'Thoát khỏi trò chơi' thì một giọng nói của một chàng trai trẻ trung vang lên từ điện thoại cô: "Người chơi 4 là con gái hả?"

Nghe đến đó, Thi Yến ngay tức khắc tự động ngưng lại hành động cô đang định làm và quay sang màn hình. Người vừa cất tiếng là Người chơi 3, [Expert of the Monkeys].

Người chơi 1, [Juice] nghe thấy thế cũng vội vàng lên tiếng, giọng điệu ngả ngớn: "Em yêu à, làm thế nào mà em lại chết vậy?"

[Expert of the Monkeys]: "Em yêu, đợi anh đi. Anh sẽ đến cứu em!"

[Juice]: "Em yêu, tôi cũng sẽ đến đây--"

Trước khi Thi Yến có thể nhận thức được tình huống gì đang xảy ra, cô nhìn thấy Người chơi 1 và Người chơi 3 đang điên cuồng lao thẳng về phía mình từ những vị trí khác nhau trên chiếc bản đồ nhỏ.

Trong lúc chạy thực mạng, bộ đôi vẫn không ngừng cãi nhau chí chóe: "Mình là người tìm thấy em trước, vì vậy phải để mình cứu cô bé."

"Mình là cháu nội cậu nếu nghe lời cậu đấy!"

"Cháu trai, nhìn lại cách cháu nói chuyện với ông nội cháu đi!"

...

Cuối cùng, chính [Juice] là người cứu được Thi Yến.

Trong khi cuộc giải cứu cô diễn ra thì âm thanh của tiếng súng không ngừng nổ ra xung quanh họ.

Thi Yến vẫn chưa thu nhặt được bất cứ cái gì tại thời điểm này, vì vậy cô không thể không cảm thấy e ngại. Cô nói, "Em nghĩ là tốt hơn nếu anh không cứu em. Em không có thuốc hay vũ khí nào cả, vì thế ngay cả khi anh cứu được em, em vẫn sẽ--"

1. là chế độ bạn có thể được ghép với tối đa bốn đồng đội.
2. Box-ified là một thuật ngữ được sử dụng trong cộng đồng game PUBG Trung Quốc. Khi người chơi bị tiêu diệt họ sẽ biến thành một cái hộp mà những người chơi khác sẽ có thể cướp được những vật dụng của họ trước đó.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Thần trong các vị thần (1)

Sau khi đón được Thi Yến, hai đồng đội của cô đã không bỏ rơi cô. Thay vào đó, họ theo sát cô không rời và bảo vệ cô suốt từng giây từng phút.

"Em yêu à, có một chiếc Ba lô cấp ba trong ngôi nhà. Em hãy đến và nhặt nó lên đi."

"Em yêu à, đừng sợ gì cả. Em cứ nằm trốn trong bụi cây và ở đó đợi tôi. Tôi sẽ đi và dọn sạch sẽ bọn chúng!"

"Em yêu, nhanh lên xe đi. Giờ chúng ta sẽ đi ra khỏi vùng màu xanh da trời này..."

Cứ thế cho đến hết trò chơi, Thi Yến thậm chí không cần tốn viên đạn nào, cô đã thành công bước vào vòng tròn cuối cùng khi được hai đồng đội của mình kèm cặp bên cạnh.

Tuy nhiên, rốt cuộc cô vẫn là người chơi mới. Do đó hiển nhiên là cô không thể thành thạo các điều khiển, vì vậy cô đã kéo thành tích của cả đội đi xuống. Hơn nữa trong quá trình bảo vệ cô, hai đồng đội cũng đã cùng ngã xuống.

Họ vẫn còn một đồng đội cuối cùng còn sống và chiến đấu nên trò chơi vẫn chưa dừng lại ở đó. Thi Yến gõ nhẹ vào tùy chọn khán giả và thay đổi góc nhìn của cô sang [111111].

Trước đó, vì quá mải mê chơi game nên giờ cô mới nhận ra cái tên [11111] đã giết hạ được 11 người chơi khác.

Ai mà nghĩ được rằng Đồng đội có cái tên chỉ toàn là số đã phớt lờ lời cầu xin trước đó của cô và vô tâm bỏ chạy lại là người đáng gờm như thế... Tuy nhiên, IGN của anh ta chắc chắn là làm qua loa cho có, 111111...

Khi những dòng suy nghĩ miên man này xuất hiện trong đầu Thi Yến, thì bất chợt một vài thông báo xuất hiện lên màn hình điện thoại đang sáng của cô:

[111111] đã giết hạ [Diệp Phi Dạ's Book Is Amazing] với 98k.

[111111] đã hạ gục [You Have Big Breasts You Win] với AKM.

[111111] đã giết hạ [Watermelon Cat Hands On Hips] bằng lựu đạn.

Khi những thông báo hàng loạt hiện ra trước mắt Thi Yến thì con số màu đỏ thẫm ở phía trên màn hình bắt đầu biến đổi nhanh chóng và tăng dữ dội: 11 đã bị giết... 12 đã bị giết... 15 đã bị giết...

Cô tự vấn, cô cũng đang nhìn vào cùng một giao diện với [111111], vậy mà tại sao trong khi cô không thể phát hiện ra bất kỳ một kẻ thù nào thì người bên kia đang liên tiếp giết hạ đối phương bằng mỗi phát súng một?

Hơn nữa, cả hai hình đại diện của họ đều có cùng chỉ số sức khỏe của nhân vật trong trò chơi, nhưng làm thế nào mà sức khỏe của cô bị tụt giảm nhanh chóng chỉ sau một cú đòn duy nhất trong khi bên kia vẫn tự mình chạy băng ào ào qua con mưa bão đạn mà vẫn không bị xây xát gì?

Đó không phải là do [111111] quá ghê gớm sao? Có vẻ như anh ta sẽ trở thành một đề cử sáng giá để có cơ hội chiến đấu với Huyền Thoại của của cô, Huyền Thoại... Không được, cô phủ nhận điều đó. Adonis của cô chắc chắn phải có chút mạnh hơn anh ta chứ...

Trong khi những suy nghĩ của Thi Yến tăn mạn khắp không trung, thì trên màn hình điện thoại của cô hiện lên bốn từ to lớn khiến cô phải chú ý [Winner Winner Chicken Dinner 1].

Thi Yến chớp chớp mắt kinh ngạc nhìn, và phải mất hai giây trôi qua cô mới nhận ra rằng mình thực sự đã có cơ hội song hành với một cao thủ đáng kính và đã thành công được ăn một bữa gà nướng!

Quay trở lại sảnh chính, Thi Yến bây giờ vẫn còn đang lảng lảng đắm chìm trong cảm giác chiến thắng ngọt ngào ở trận đấu vừa rồi và đang có ý định tiếp tục chơi tiếp với chế độ Squad. Tuy nhiên, khi cô chưa kịp nhấn vào tùy chọn, một thông báo bất ngờ xuất xuất hiện trên màn hình:

[Expert of the Monkeys] đã mời bạn tham gia nhóm.

Không có chút do dự nào, Thi Yến chấp nhận yêu cầu.

Bước vào sảnh, cô nhận ra ngay hai đồng đội còn lại chính là [111111] và [Juice].

Thi Yến lặng yên khoảng hai giây rồi tỏ hỏi: "Ba người quen biết nhau sao?"

[Juice]: "Đúng vậy. Expert là cháu nội và 111111 là bố của anh."

[Expert of the Monkeys]: "Xéo ngay, đồ khốn. Có mà cậu là cháu nội mình í."

Không khác gì trận đấu vừa rồi, hai người họ lại bắt đầu cuộc đấu khẩu không hồi kết.

Trong khi hai người cãi nhau, [111111] vẫn không hé miệng nửa lời.

[Expert of the Monkeys] và [Juice] cuối cùng đã ngưng cãi tay đôi chỉ sau khi trận đấu bắt đầu. Sau đó, [Expert of the Monkeys] mới giải thích với Thi Yến, "Ba bọn anh ở cùng với nhau trong một phòng ký túc xá và 111111 chính là ông chủ của bọn anh."

Thi Yến tò mò hỏi, "Ông chủ?"

[Juice]: "Anh ấy là ông chủ của bọn anh sở dĩ là bởi anh ấy là người nhiều tiền nhất trong phòng ký túc xá bọn anh ở."

[Expert of the Monkeys]: "Chưa hết, ông chủ của chúng anh còn nắm giữ vị trí cao nhất trong trận đấu, tiếp là anh, sau cùng mới là cháu trai anh."

1. Đó là thông điệp chiến thắng cho người chơi hoặc đội còn sống sót cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Thần trong các vị thần (2)

[Juice]: "Cháu trai, cháu có nhầm lẫn gì phải không? ý của cháu là gì?"

[Expert of the Monkeys]: "Sai lầm duy nhất mà mình mắc phải trong cuộc đời chính là đã không nuôi dạy cháu nội đúng cách!"

Cứ như thế, hai người bạn [Expert of the Monkeys] và [Juice] kẻ tung người hứng lại tiếp tục cãi vã nhau trong suốt trò chơi trong khi [111111] đang theo đuổi màn chém giết vô tội vạ những người chơi khác một cách điên cuồng như thể anh ta dùng phần mềm hack gì đấy. Trong năm trận đấu mà cô chơi với họ, Thi Yến đã được ăn com gà hết 3 trận. Vì điều này mà mỗi đến đêm khuya cô mới kết thúc hành trình chơi game của mình.

Có lẽ nhờ những chiến thắng liên tiếp mà cô thật sự rất phấn khích. Đến khi đi tắm cô vẫn không thấy mệt mỏi, ngược lại còn rất hào hứng. Thế nên đến lúc lên giường chuẩn bị đi ngủ,

cô vẫn tiếp tục trò chơi.

Trên điện thoại có vài dòng thông báo yêu cầu kết bạn. Ngón tay cô chạm vào dòng thông báo, hóa ra là [Expert of the Monkeys] và [Juice] yêu cầu kết bạn với cô.

Thi Yến nhấn nút tùy chọn chấp nhận lời mời yêu cầu kết bạn của họ.

[Expert of the Monkeys] vẫn đang hoạt động. Không lâu sau, anh gửi cho cô một tin nhắn, [Yến muội, em có muốn chơi với tôi tối ngày mai không?]

Thi Yến trả lời, [Chắc chắn rồi, cảm ơn anh]

Sau khi họ chúc nhau ngủ ngon, Thi yến cố nhắm mắt lại nhưng vẫn không thể ngủ được. Cô đột nhiên nhớ lại cuộc đối thoại với [Expert of the Monkeys], anh nói rằng thứ bậc của họ trong phòng ký túc xá được dựa vào thứ hạng của họ trong trò chơi. Vì vậy cô quyết định lần tìm xem bảng xếp hạng trên trận đấu.

Chỉ trong nháy mắt, Thi Yến chết lặng bởi những thông tin cô nhìn thấy.

Ở vị trí đầu tiên chính là Thần thoại của cô, [Expert of the Monkeys], không nằm ngoài sự mong đợi.

Tuy nhiên, cái tên nằm ở vị trí thứ hai chính là tác nhân gây sốc cho cô, chỉ với mức xếp hạng thấp hơn vị trí thứ nhất là 0,01, chính là [111111].

Ở vị trí thứ và vị trí thứ chín lần lượt là [Expert of the Monkeys] và [Juice].

Vậy hóa ra... tối nay, giống như cô đã từng mơ mộng về cuốn tiểu thuyết đó, cô đã thực sự trở thành đồng đội với các cao thủ thần thánh?

Không đúng, phải nói chính xác hơn, họ chính là các vị thần.

...

Ngay lúc này, tại phòng 501 của ký túc xá nam Đại học G.

Lâm Giang vừa mới tắm xong và đang bước ra khỏi phòng tắm với bộ đồ ngủ trên người. Bất ngờ có ai đó gõ cửa phòng ký túc xá anh.

Một tay anh cầm khăn vò vò mái tóc đang ướt sũng, một tay anh mở cửa cánh cửa ra.

"Lâm Giang, ... bạn học cùng lớp chúng tôi đã nhờ tôi chuyển cái này cho anh."

Là ... ở phòng đối diện. Trên tay anh đang cầm là một chiếc túi màu hồng tình tẻ.

Nhìn chiếc túi mà ... đang đưa ra trước mặt, anh cau mày, không có ý định động dảy.

"... là hoa khôi của trường đấy. Ông chủ, sao cậu không thử để mắt cô ấy một chút?" Lục Bôn Lai nhảy tót qua và chớp lấy chiếc túi từ tay thay cho Lâm Giang

Tuy nhiên, cái nhũ mày trên khuôn mặt Lâm Giang ngày càng hiện sâu hơn. Anh có vẻ không hài lòng với sự xen vào đột ngột của Lục Bôn Lai.

Mặt khác, sau khi chuyển giao thành công món đồ, đã không cho Lâm Giang cơ hội trả lại món quà về với chủ cũ của nó. Anh chàng nhanh chóng lỉnh về phòng sau khi nhanh chóng thoát ra một câu 'chúc ngủ ngon' với hai người đang đắm chiêu đứng trước cửa phòng.

Lục Bôn Lai đóng cửa lại và bắt đầu tò mò mở món quà bên trong ra. Miệng anh ríu rít, "Trong cả trường này phải có đến hơn tám mươi sinh viên nam mong muốn được hẹn hò với hoa khôi Tần này. Ai mà nghĩ được rằng cô gái ấy cuối cùng lại bị rung động trước ông chủ đại nhân của chúng ta chứ?

"Hehe ... Hoa khôi Tần chưa là gì cả nhé? Chỉ vừa nãy thôi, trường điện ảnh nằm ngay cạnh trường đại học của chúng ta đây này, họ có một buổi quay phim truyền hình. Rồi cậu biết chuyện gì xảy ra không? Các nữ diễn viên nổi tiếng tham gia vào buổi quay phim đã đến tận đây chỉ để tặng quà cho ông chủ của chúng ta đấy thôi!" Hạ Thương Chu liếc nhìn Lục Bôn Lai khinh bỉ, như thể muốn ném cái sự khinh bỉ vào người vừa phát ngôn vì sự chậm cập nhật tin tức của anh ta.

"Wow, hoa khôi Tần có ấy tặng cho ông chủ của chúng ta cái gì đấy nhỉ? Một chiếc hộp được xếp đầy hạt gạo? Với kích thước như này, không phải là có hơn một ngàn con hạt đấy chứ? Lục Bôn Lai nghiên cứu món quà của Tần Nhất Nhiên trước khi quay sang ngó nghiêng Lâm Giang. Người đàn ông đấy chẳng nói chẳng rằng, tiếp tục lau khô mái tóc ướt sũng của mình.

Làn da anh ánh xanh, đến nỗi người ta nhìn vào có thể thấy nó như có thể tự phát sáng được. Làn da ấy thậm chí còn mỏng manh nhẹ nhàng hơn so với nhiều cô gái khác.

Từng đường nét trên khuôn mặt anh vô cùng thanh thoát như thể được kỳ công tạc nên từ khuôn mẫu của một nam nhân khôi ngô tuấn tú trong bức họa thời xưa. Đặc biệt là hàng lông mi dài và cong vút của anh. Nó tuyệt mỹ đến mức người ta có thể nghĩ rằng nó được gắn giả vào đấy.

Tuy nhiên, điều khiến anh nổi bật nhất chính là bởi phong thái lịch lãm và sang trọng của anh. Cho dù ở chốn đông người hay nơi vắng lặng, lúc ra ngoài hay ở trong phòng ký túc xá, anh vẫn luôn tỏa ra khí chất cao ngạo mà không ai có thể chạm tới.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Tôi và hai cậu, chúng ta không giống nhau (1)

Lục Bôn Lai trợn mắt nhìn chằm chằm vào Lâm Giang. Anh không thể kim được mà thốt lên một tiếng thờ dài, "Ông chủ đẹp trai như thế này! Ngay cả tôi cũng khó có thể cưỡng lại anh, huống chi là Hoa khôi Tần!"

"Không phải cậu đang nói điều hiển nhiên đấy sao? Cậu khen cũng bằng thừa thôi. Có biết những điều bí ẩn nhất của Phòng 501 đó là: Tài năng chơi game hoặc vẻ ngoài quyến rũ của ông chủ chúng ta, cái nào kinh khủng hơn không?

Thương Chu đang nằm trên giường ngủ, tay anh nghịch không ngừng trên chiếc điện thoại. Đột nhiên anh lớn tiếng kêu lên: "Woah, Yến muội đã chấp nhận lời mời kết bạn của mình rồi! Em ấy nói rằng sẽ cùng chơi với mình tối ngày mai. Ahh, giọng nói ấm áp của em ấy thật tuyệt vời. Ngay cả IGN của em cũng thật đẹp. Mình là Expert of the Monkeys, còn em ấy là Yến loves ice cream. Cả IGN của hai chúng mình đều có cùng bốn từ. Đó không phải là sự trùng hợp do trời định sao."

Lục Bôn Lai: "Yến muội? Có thân thiết quá mức không đấy? Cậu vừa mới gặp mà đã gọi em ấy là Yến muội rồi sao?"

Hạ Thương Chu: "Đó không phải là vấn đề mà cậu cần quan tâm. Em ấy là Yến muội của tôi, vì thế tôi sẽ gọi cô ấy bằng những gì tôi muốn. Yến muội, Yến muội, Yến muội, Yến muội, Yến muội..."

Yến muội, Yến muội, Yến muội, Yến muội... Yến... Lâm Giang vẫn im lặng suốt từ nãy đến giờ nhưng không hề bỏ qua một từ nào. Khi nghe thấy cái tên đấy, anh đột nhiên đứng hình mất vài giây.

Có lẽ chỉ là tên của một nhân vật trong game. Anh thầm nghĩ. Nhưng khi nghe thấy cái tên đấy, một khuôn mặt bất chợt lóe lên trong tâm trí anh. Đó là khuôn mặt của cô gái trẻ mà anh đã gặp lúc đi ăn với bạn bè ở trung tâm mua sắm SPK...

Dáng người cô nhỏ nhắn, thon thả và thanh thoát cứ in sâu trong suy nghĩ của anh. Làn da cô trắng ngà mong manh, nổi bật lên là đôi mắt to, sáng long lanh. Dáng vẻ của cô thật thanh lịch và xinh đẹp. Khác hẳn với những cô gái gầy gò mà anh từng nhớ về trong quá khứ...

Nếu... không báo với anh đấy là Thi Yến, thì có lẽ anh sẽ không bao giờ tin được rằng cô ấy chính là vị hôn thê bé nhỏ mà ông nội đã ép buộc anh lúc xưa.

Bên cạnh anh, Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu vẫn đang chỉ chốc cái nhau.

Mức độ của tiếng ồn này vẫn được cả phòng chấp nhận. Nhưng ngay tại thời điểm nhạy cảm này, Lâm Giang lại cảm thấy khó chịu và không thể chịu đựng được.

Anh vô thức choàng chiếc khăn tắm của mình lên lưng của chiếc ghế tựa trong phòng rồi bước đi ra ban công.

...

Mỗi người đều có một sở thích của riêng mình. Và đối với Hạ Thương Chu, anh đặc biệt yêu thích giọng nói, anh có thể thích một người chỉ vì giọng nói của họ ấm áp và đáng yêu.

Sau khi tạm biệt [Yến loves ice cream], anh ta dành một chút thời gian để hồi tưởng lại những khoảnh khắc mà họ đã dành cho nhau trong trò chơi. Càng nghĩ về chuyện đó, tâm anh càng rung động bởi giọng nói của [Yến loves ice cream].

Nghĩ về việc sẽ thế nào nếu anh có thể dành thời gian để chơi game với [Yến loves ice cream] vào ngày mai, Hạ Thương Chu ngồi bật dậy, quay sang Lâm Giang và Lục Bôn Lai. Hai người bạn cùng phòng người thì đã nằm yên vị trên giường, người vẫn đang chăm chú vào ván game trên máy tính xách tay. Anh bảo: "Ngày mai là lễ tình nhân đấy. Và thật bất ngờ tôi và em ấy cùng giống nhau - những chú cún độc thân vui vẻ. Nhưng điều đó không có nghĩa là chúng tôi sẽ không có việc gì để làm. Vậy thì các bạn nghĩ sao nếu tôi và Thi Yến dành buổi tối ngày mai để chơi game cùng nhau?"

Không một ai đáp lại.

Hạ Thương Chu liếc nhìn Lâm Giang rồi chuyển ánh mắt qua Lục Bôn Lai. Cuối cùng, như bao lần, anh quyết định đối phó với Lục Bôn Lai trước. "Tiểu Lai Lai, hai trăm đô la. Cảm lấy nó hoặc --"

Không đợi Hạ Thương Chu nói xong, Lục Bôn Lai đã trả lời dứt khoát, "Tôi sẽ lấy nó!"

Sau khi đã hạ gục thành công Lục Bôn Lai, Hạ Thương Chu quay lại nhìn Lâm Giang và hỏi, "Ông chủ?"

Lâm Giang không đáp lại anh.

"Ông chủ?"

Hạ Thương Chu gọi anh một lần nữa, nhưng anh vẫn không trả lời. Nghĩ rằng có thể anh đang buồn ngủ, nên lúc này Thương Chu quyết định từ bỏ và sẽ thử lại vào ngày mai.

Do đó Hạ Thương Chu quay trở lại giường ngủ của mình. Nhưng ngay khi anh vừa nhắm mắt và định đi ngủ thì bất ngờ có một âm thanh được truyền đến từ Lâm Giang: "Tôi không giống như hai người!"

Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai hoang mang trước những lời nói bất ngờ của Lâm Giang. Nhưng hai người họ sau cùng không mất quá nhiều thời gian để nhận ra rằng anh đang trả lời câu hỏi mà Hạ Thương Chu đã hỏi lúc trước, "... điều đó có ý rằng chúng ta đều giống nhau - cùng là những chú cún đơn độc".

Lục Bôn Lai rời chiếc máy tính đang vào trận game của mình, chạy đến bên Lâm Giang và tò mò hỏi, "Chúng ta khác nhau chỗ nào? Ý cậu nói như thế nghĩa là sao? Có nghĩa là cuối cùng anh sẽ không độc thân lúc ra trường ư? Cô ấy là ai vậy? Hoa khôi Tần ư?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngày Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Tôi và hai cậu, chúng ta không giống nhau (2)

Hạ Thương Chu: "Ông chủ đã từ bỏ cuộc sống độc thân sao? Cuối cùng thì cây cọ cao lương mười nghìn năm tuổi đã thực sự đơm hoa kết trái. Bức tường thành Lâm Thần Thoại kì vĩ của chúng ta, nổi tiếng với 'sự tồn tại bất khả xâm phạm' mà ai cũng muốn ngủ cùng", đang có bạn gái sao?"

Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu bắt đầu thảo luận kịch liệt về vấn đề này. Nhưng sau khi thấy Lâm Giang không nói gì, bộ đôi chuyển sang trao đổi những ánh mắt đầy ẩn ý trước khi đồng thanh thốt lên: "Ông chủ, có thể nào cậu không tìm được bạn gái mà lại tìm bạn trai thay thế?"

Lâm Giang mờ mắt và liếc nhìn hai người chàng trai một cách kiên quyết. Rồi anh điềm tĩnh trả lời, "Ý tôi là, tôi là một phần của giới quý tộc độc thân. Chỉ có hai cậu là những con chó độc thân."

"Địa ngục,"

"Địa ngục-"

Họ nên biết rằng với cái miệng "tầm ngầm tầm ngầm đập chết con voi" của ông chủ, không có lời nói tốt đẹp nào có thể thốt ra từ miệng anh ta!

Phốt lò sự bất mãn ỉu xiu của Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai, Lâm Giang tình bơ kéo chằm lên đắp và nhắm mắt ngủ tiếp.

Nhưng vì lý do nào đó cứ lảng vảng, Lâm Giang hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ. Sau khi nằm xuống với đôi mắt nhắm lại một lúc, anh không cảm lòng mà với tay lấy điện thoại.

Ngón tay anh thon dài vuốt trên màn hình. Anh thấy có vài thông báo từ cả WeChat và tin nhắn điện thoại.

Đầu tiên anh gõ vào biểu tượng Wechat trước khi kiểm tra tin nhắn của mình, nơi anh có thể đọc được tin nhắn mới mà Thi Yến đã gửi cho anh: *[Khi nào thì anh định thông báo với gia đình rằng đính hôn của chúng ta sẽ bị hủy?]*

Mỗi khế mím lại, Lâm Giang bắt đầu gõ những ngón tay lên màn hình điện thoại.

Nhưng chỉ được một lúc sau, anh đã dừng lại.

Chỉ có tổng cộng ba tin nhắn trên khung tin nhắn.

Hai tin nhắn đến từ cô ấy, và một tin nhắn là câu trả lời của anh.

-[Lâm Giang, tôi là Thi Yến đây. Lý do mà tôi nhắn tin là để nói rằng tôi muốn hủy bỏ hôn ước của chúng ta.]

-[Được thôi]

- [Khi nào thì anh định thông báo với gia đình rằng đính hôn của chúng ta sẽ bị hủy?]

Lâm Giang nhìn chằm chằm vào điện thoại của anh khoảng nửa phút. Cuối cùng anh quyết định xóa hết tất cả những gì mình đã viết ra. Anh tắt màn hình và ném chiếc điện thoại sang một bên.

Anh chớp mắt lại một lần nữa. Nhưng như thể đang bị trời buộc, hình ảnh cô gái mà Lâm Giang đã gặp tại Trung tâm mua sắm SKP lại xuất hiện trong tâm trí anh một lần nữa...

Nếu anh nhớ chính xác, quay ngược thời gian về cái lúc mà lần đầu tiên ông anh đề cập đến chuyện đính hôn của anh, anh đã phản đối kịch liệt. Trái lại, cô ấy dường như không có nhiều phản ứng với điều đó tại thời điểm ấy.

Vậy mà sáu năm đã trôi qua. Trong từng ấy thời gian, cô chưa bao giờ bày tỏ sự phản đối nào đối với lễ đính hôn dù là nhỏ nhất. Thế thì tại sao bây giờ cô ấy lại đề nghị hủy hôn với anh cơ chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hoa khôi trường Đại học G, Lâm Giang

Ngày tiếp theo là ngày lễ tình nhân.

Đối với các cặp đôi, đây là một ngày hết sức quan trọng. Tuy nhiên đối với người đã có hôn ước như Thi Yến, ngày hôm nay không khác gì một ngày Chủ nhật bình thường khác - ngày mà cô quay về khu ký túc xá của trường.

Khi Thi Yến tỉnh dậy khi trời đã sang trưa.

Sau khi đánh răng và ăn điểm tâm sáng, cô xem qua tin nhắn trên điện thoại của mình.

Cô mong mỏi chờ đợi tin nhắn từ Giang Lâm nhưng vẫn chưa có một dòng tin nhắn hồi âm nào.

Gia đình của Thi Yến sống ở vùng ngoại ô thành phố Bắc Kinh. Vì thế mà khi xe buýt của cô đến bến Đại học G thì kim đồng hồ đã điểm bốn giờ chiều.

Ba người bạn ở cùng ký túc xá của Thi Yến đến từ các tỉnh khác. Họ cũng là những người độc thân. Vì vậy vào ngày đầu lòng này, họ đã ngậm ngùi cảm rĩ trong phòng ký túc xá.

Khi Thi Yến trở về phòng, Lăng Nộ An đang loay hoay giặt quần áo trong khi Giang Nguyệt và Hạ Điền Điền nằm lăn lộn trên chiếc giường của Lăng Nộ An, nghiên cứu diễn đàn của trường bằng chiếc Ipad trong tay.

Giang Nguyệt: "Trong bảng xếp hạng hoa khôi trường Đại học chúng ta, người đang có nhiều phiếu bình chọn nhất vẫn là cô sinh viên năm ba, Tàn Nhất Nhiên."

Hạ Điền Điền: "Thật ra Lăng Nộ An của chúng ta vẫn được khá nhiều phiếu bầu đấy chứ. Cậu xem xem, chúng ta mới là sinh viên năm nhất và chỉ vừa đăng ký cách đây nửa năm. Vậy mà Lăng Nộ An đã thành công trong việc nhận được nhiều sự chú ý, điều đó chứng tỏ ngoại hình của cậu ấy rất đặc biệt."

Với đôi bàn tay đang còn sũng nước, Lăng Nộ An thò đầu ra khỏi góc cửa phòng tắm, nói với ra: "Giá mà Yến Yến để chúng ta đăng hình ảnh của cậu ấy lên bảng xếp hạng, bảo đảm phiếu bầu của cậu ấy sẽ vượt qua tôi cho mà xem."

"Ngay cả khi không tham gia tuyển chọn, Yến Yến đã nhận được rất nhiều lời tỏ tình trong khoa của chúng ta rồi. Nếu cô ấy tham gia tuyển chọn, chỉ cần nghĩ đến việc đó thôi thì cả ký túc xá này sẽ như thế nào mỗi ngày..." Giang Nguyệt nhận xét khi cô tiếp tục lướt xem diễn đàn cùng với Hà Điền Điền.

Tuy nhiên, trước khi Giang Nguyệt có thể nói hết câu, Hà Điền Điền đột nhiên thốt lên vì sốc, "Ai trên cõi đời này vậy? Có ai đó thực sự có số phiếu cao hơn Tàn Nhất Nhiên..."

Kể từ khi vào Đại học G đến bây giờ, Tần Nhất Nhiên luôn là người chiếm giữ vị trí hoa khôi của trường trong ba năm liền. Vậy mà có ai đó đã vượt qua cô ta?

Thi Yến cũng tò mò đến vấn đề này. Cô bước đến bên Giang Nguyệt và Hà Điền Điền với gói khoai tây chiên chỉ mới bóc ra trên tay.

Hà Điền Điền gõ chuột vào chủ đề của diễn đàn. Và tại đây, Thi Yến đã đọc được những từ sau [*Phiếu bầu chọn hoa khôi đẹp nhất trường Đại học G của tôi dành cho một sinh viên năm ba Khoa Toán, Lâm Giang*]

Lâm Giang... Thi Yến đang nhai đồng khoai tây chiên trong miệng đột nhiên cảm thấy cơ thể bị đông băng.

Đoạn viết được đăng lên với chủ đề là một tấm hình của Lâm Giang.

Chàng trai trong bức ảnh đang mang áo phông trắng thanh thoát, dáng người cao ráo, thần thái thanh lịch đứng trước tòa thư viện của Đại học G.

Bức ảnh dường như đã được chụp lên và và trong tấm hình khuôn mặt của Lâm Giang biểu lộ một tâm trạng không tốt.

Lâm Giang dường như đang chờ đợi ai đó, đôi lông mày thanh tú của anh nhíu lại, anh đang dần mất kiên nhẫn.

Tuy nhiên, giữa những tia nắng rực rỡ của ánh mặt trời buổi chiều, trông anh vẫn đặc biệt rạng rỡ trong ánh hào quang.

"AHHHHHHH! Đó là Huyền thoại của tôi!"

Khi Hà Điền Điền hét lên đầy phấn khích, tay Giang Nguyệt tiếp tục cuộn xuống chủ đề để đọc những câu trả lời thú vị ở dưới.

[*Lâm Giang tham gia cuộc tuyển chọn hoa khôi ở trường sao? OP 1!, không phải cậu đang nhầm đây chứ?*]

[*Ai nói rằng hoa khôi của trường phải là nữ chứ? Không có gì sai với chủ đề của OP cả - Hoa khôi của Đại học G là Lâm Giang!*]

[*66666 1. OP, tôi sẽ cho bạn một trăm điểm chất lượng vì điều này. Tôi vô cùng sâu sắc biết ơn bạn!*]

[*Nhưng thành thật mà nói, dù có xinh đẹp như hoa khôi Tần, cô ấy vẫn không thể sánh được với Lâm Thần Thoại của chúng ta...*]

Sau khi đọc to vài đoạn hội thoại, đột nhiên Giang Nguyệt dừng lại.

Cứ như thể cô ấy gặp phải điều gì đó thật đáng sợ. Cô nhìn chăm chăm vào iPad với đôi mắt tròn tròn, giống như cô sợ sẽ không đọc kịp trước khi dòng chữ biến đi mất. Một lúc lâu sau, cô mới lắp bắp, "T-Tần Nhất Nhiên và L-Lâm Gian... đã thành một cặp rồi..."

1. OP viết tắt của từ original poster, có nghĩa là người post nội dung đầu tiên, bài viết bắt đầu một chủ đề nào đó.
2. 666666 là tiếng lóng trong tiếng Trung có nghĩa là thể hiện sự ngưỡng mộ của người này đối với người khác. Một từ tương đương trong tiếng lóng trong tiếng Anh sẽ là 'tôn trọng' hoặc 'chơi tốt'

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Chuyên môn của tôi là Ăn, và Sở thích của tôi cũng không gì khác mà chính là Ăn (1)

"Điều quái gì đang xảy ra vậy, ai đó hãy nói cho tôi biết đây có phải sự thật hay không?" Hà Điền thậm chí còn hét lớn hơn cả Giang Nguyệt, và liên tục nhờ Giang Nguyệt kéo vào má mình để chắc chắn vào điều hiển nhiên trước mắt chính là sự thật.

"Không thể nào! Không thể nào!" Ngay cả Lăng Nộ An, người thường không quan tâm đến tin đồn ở trường, cũng không ngừng được trước tin động trời này và buông lời nhận xét khó tin.

Thi Yến cảm thấy vô cùng bất ngờ, sững sốt, cô đứng yên bất động và không nói một lời nào, nhưng bàn tay cầm túi khoai tây thì hơi siết chặt.

"Đó là sự thật ư, hãy để mình xem lại tin tức này nào..." Giang Nguyệt chỉ vào màn hình iPad và bắt đầu đọc. "... Theo các nguồn đáng tin cậy, Hoa khôi Tần và Thiếu gia Lâm đã hẹn hò với nhau."

Sau đó, Giang Nguyệt bắt đầu đọc tiếp vô số các phản hồi của sinh viên quan tâm trên diễn đàn trường về tin tức giật gân, sét đánh này:

[*Omg, Tôi không thể chấp nhận điều này. Thiếu gia Lâm sinh ra là để dành cho tôi.*]

[*Chẳng có ý nghĩa gì hết, hẹn hò thì làm sao, tôi mới thực sự là bạn gái của Lâm Giang. Nhìn vào ID của tôi đi, tôi mới chính là bạn gái nhỏ được Lâm Giang hết mực cưng chiều đây.*]

[*Đừng làm mọi thứ rùm beng lên, Phu nhân Lâm thực sự ở ngay đây này.*]

[*Tin tức chấn động này chắc chắn đáng tin cậy bởi vì "sự tồn tại bất khả xâm phạm mà mọi cô gái luôn muốn chinh phục" – Thiếu gia Lâm của chúng ta đã chấp nhận món quà xa xỉ của Hoa khôi Tần.*

[*Đau lòng.*] *Biểu tượng trái tim tan vỡ*

[*Đau lòng +1.*]

[*Heartbreak + 100861 1 ...*]

Nghe tin này, Thi Yến phải mất một lúc trước khi có thể định thần lại được. Cô chớp mắt ráo hoảnh tỏ vẻ như không có chuyện gì xảy ra, cô quay lại bàn học của mình, thần thái thoải mái vừa nhai khoai tây chiên vừa thông thả bước đi.

Giang Nguyệt và Hà Điền tiếp tục lướt qua diễn đàn trường bằng iPad, vẫn cố gắng hóng hớt thêm một chút thông tin. Khi cuối cùng không còn gì để họ tìm nữa, họ mới thất vọng chịu buông thả cho cái iPad từ này đến giờ vẫn luôn bị giằng co bởi những bàn tay mảnh mai của các nữ sinh năm nhất Đại học, chính thức được nghỉ giải lao và cũng vì đã đến giờ ăn tối rồi. Đến lúc đó, Lăng Nộ An cũng đã giặt xong quần áo.

Bốn cô gái liền rủ nhau thay vội quần áo và đi đến căn tin tìm một bữa ăn tối trong ngày tình nhân bên nhau.

Sau khi lấy được suất ăn của mình, họ cùng chọn một cái bàn trống và ngồi xuống.

Giang Nguyệt đang trong chế độ ăn kiêng, dù vẫn chưa thỏa mãn được cái bụng không đầy, cô vẫn buộc phải buông đũa. Nhìn vào cách Thi Yến, cô bạn gái mảnh khảnh ngồi đối diện đang tập trung ngốn bao nhiêu món ăn ngon miệng, bắt mắt trong suất ăn khổng lồ được bày ra trước mặt, Giang Nguyệt không nén nổi ghen tỵ, vừa xoa bụng vừa nói, "Yến Yến à, tớ thực sự ghen tỵ với cậu. Điều đầu tiên cậu làm sau khi thức dậy là ăn, điều đầu tiên cậu làm sau khi hết giờ học là ăn, điều cuối cùng cậu làm trước khi ngủ vẫn là ăn, và, cậu vẫn rất thon thả như thể cơ thể cậu không hề hấp thụ vậy! "

Lăng Nộ An, người vừa mới ăn xong vào lúc này, nghe thấy lời Giang Nguyệt liền nói: "Nói về khả năng giữ dáng của Yến Yến thì quả là vô địch, với thói quen ăn uống khủng khiếp, bất kể thời gian, địa điểm của cô ấy mà cô ấy vẫn có được thân hình thon gọn, quả thực rất đáng nể. Các cậu còn nhớ cách cô ấy tự giới thiệu khi chúng ta gặp nhau lần đầu tiên không? 'Tôi – Thi Yến – sinh viên năm nhất Đại học G: Chuyên môn của tôi là Ăn, và Sở thích của tôi cũng không gì khác mà chính là Ăn'".

Hà Điền tập trung nhai số thức ăn trong miệng và cố gắng nuốt thật nhanh trước khi thêm vào, "Thực ra mọi người có nghĩ điều đó được coi là tự giới thiệu không? Cô ấy rõ ràng đang cố gắng khiêu khích chúng ta và tỏ ra đa hóa mức độ thù địch của chúng ta, thực sự là khiến người ta ghen tỵ đến chết mất."

Hà Điền vẫn chưa kịp nói hết lời, Giang Nguyệt đột nhiên nhận thấy một dáng người quen thuộc xuất hiện bất thường ở lối vào căn tin, và cô bắt đầu đập bàn một cách kích động. "Này, các cô gái, nhìn qua đó, hướng đó, ngay lối vào căn tin, nhanh lên! Đó là, đó có phải là, chính là Lâm Giang. Lâm nam thần, Lâm Giang! "

Nghe những lời đó, Thi Yến, Hà Điền và Lăng Nộ An nhanh chóng quay lại nhìn vào lối vào căn tin.

Đó thực sự không ai khác mà chính là Lâm Giang. Một hình ảnh nam nhân thanh tú, gương mặt điển trai đang dần tiến vào từ phía cửa căn tin.

Không khí trong căn tin rõ ràng đã trở nên hơi xáo động và nóng hơn bao giờ hết, tất thấy mọi người đều xôn xao khi anh đến.

Mọi sự chú ý chung quanh đã tự động đổ dồn vào từng cử chỉ của anh ta.

Tuy nhiên, anh vẫn thật điềm nhiên, như thể không biết gì về ánh nhìn của mọi người xung quanh, anh bước đi bình tĩnh trước ánh mắt của mọi người để mua phần thức ăn cho mình trước khi đi về phía một chỗ ngồi trống cạnh bên cửa sổ.

Cả căn tin nhộn nhịp cũng nhanh chóng trở nên im lặng. Tất cả xáo động ấy đều tùy thuộc vào một người – nam nhân.

Thi Yến nhận thấy rằng hầu hết các cô gái làm ầm ĩ trước đó hiện đang im lặng trò chuyện với nhau, và dĩ nhiên, đôi khi, ánh mắt của họ vẫn hướng về Lâm Giang – hiện anh đang ăn uống nhàn nhã. Những ánh mắt biết nói ấy ánh lên bao điều về sự thu hút của chàng trai đang là vị hôn phu mà cô muốn hủy bỏ hôn ước...

1. 10068 là số dịch vụ khách hàng của Mobile Trung Quốc, vì vậy đây là một số khá quen thuộc với người dân Trung. Trong các diễn đàn, các con số đôi khi được bật lên trong các bình luận.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Tôi không có bạn gái. Chúc mừng Lễ tình nhân, vị hôn thê của tôi (1)

Giang Nguyệt lên liếc nhìn nam thần một cái rồi khẽ khàng tỏ vẻ như đang bực bội bạch tâm sự ở thăm sâu trong tâm hồn mình: "Tôi đã học ở trường này được hơn nửa năm và đây là lần đầu tiên tôi mới được tận mắt nhìn thấy Nam thần Lâm Giang nổi tiếng!"

Hạ Điền Điền thì thậm chí âm thanh phát ra còn lạnh lẽ hơn, "Anh ấy quả thực quá đẹp trai, còn đẹp trai hơn trong ảnh!"

Nổi tiếp tâm sự của hai bạn cùng phòng, Lăng Nộ An cũng bực bội, lúc này giọng nói phát ra mỗi lúc một nhẹ bằng, lặng im hơn trước, "Quả là không có gì đáng ngạc nhiên, đến hôm nay, tớ mới thật sự tin vào lời đồn xung quanh thế giới huyền thuật 1 rằng bất kỳ nữ sinh viên nào của Đại học G, thoáng thấy Lâm Giang có thể sẽ nguyện không bao giờ kết hôn trong suốt cuộc đời mình."

"..." Trong khi đó, Thi Yến lại chính là vị hôn thê bí mật của Lâm Giang trong hơn sáu năm, nàng không có gì để nói. Nàng tiếp tục cúi đầu xuống, tập trung hoàn thành bữa ăn tối như không có chuyện gì xảy ra.

Hạ Điền Điền: "Ôi mọi người ơi, lại có điều quái gì xảy ra vậy, chuyện gì đang bất thường xảy ra hôm nay vậy? Hãy ngừng lại xem, đầu tiên, chúng ta đã gặp Lâm Giang, người thực tế chưa bao giờ đặt gót giày đến căn tin, và bây giờ, tiếp tục đến đây là Tần Nhất Nhiên, người được biết chỉ đến căn tin một lần trong suốt ba năm học"

Giang Nguyệt: "Quan trọng hơn, có vẻ như nàng nữ sinh thanh lịch Tần Nhất Nhiên đang mang thức ăn của cô ấy đến chỗ ngồi bên cửa sổ. Cô ấy đang tìm nam thần Lâm Giang nhà chúng ta có phải không?"

Lăng Nộ An: "Mọi người xem, nữ sinh thanh lịch Tần đã yên vị trên chiếc ghế phía đối diện thiếu gia Lâm, và thậm chí họ còn nói chuyện với nhau trông thật vui vẻ làm sao!"

Giang Nguyệt: "Các chị em à, xem ra coi bộ đã hết hy vọng. Họ trông có vẻ khá thân thiết, nếu như không muốn nói là thoải mái. Như vậy thì, có vẻ những tin đồn trên diễn đàn của trường là thật rồi."

Hạ Điền Điền mỉm cười: "Không, tôi không thể tin rằng họ thực sự ở bên nhau, haizzz, tại sao cuộc đời lại đen tối đến như thế? Làm sao họ có thể cho tôi biết tin động trời này ngay vào ngày Valentine? Ôi, trái tim khô sỏi của chị, thật là đáng thương."

Vẫn đang chăm chú vào bữa ăn của mình, nghe thấy những lời đó, Thi Yến thật không nén nổi bồi hồi, cô đột ngột dừng đĩa và ngược đối mặt long lanh như đáy nước lên liếc nhìn những chiếc ghế xinh xắn đang kê bên cửa sổ, làm chỗ cho đôi bạn trẻ trò chuyện.

Một nam nhân điển trai, bánh bao và một quý cô xinh xắn, quỵn rũ đang ngồi đối diện nhau với phòng nền rực rỡ màu cam của ánh mặt trời lặn. Họ gặp nhau trong khung cảnh hoàng hôn rực rỡ nhất.

Hai khuôn mặt thanh tú hòa với cảnh sắc thiên nhiên đẹp như tranh vẽ, hữu tình – tất cả thực sự tạo nên một cảnh tượng mỹ mãn.

Đôi mắt của Thi Yến không ngừng nán lại và dõi theo mãi không dứt.

Có lẽ đó chỉ là một sự trùng hợp đơn thuần, trong khi nam thần Lâm Giang, chàng trai thanh lịch, nổi tiếng với tính cách lạnh lùng cao ngạo, có vẻ rất kiêu kỳ bên cạnh Tàn Nhất Nhiên vẫn rất năng động, nói năng vui vẻ, chàng đột nhiên lại ngừng đầu lên và nhìn về phía Thi Yến.

Ánh nhìn của anh ta mạnh mẽ, quyết đoán và chuyển hướng cũng vô cùng đột ngột, khiến Thi Yến giật mình, bất ngờ như bị bắt quả tang đang làm điều mờ ám.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, ánh mắt họ vô tình lại chạm vào nhau, bốn mắt nhìn nhau không hề chuyển động.

Lâm Giang có đôi mắt to, sáng rõ, hình trái đào hồng tình tứ, đuôi mắt hơi cong lên và từ tia nhìn, ánh lên một chút sự lười biếng tiếp chuyện mà mọi người ai ai cũng có thể cảm nhận được nếu ánh nhìn có thể chạm vào mắt anh ta. Trong khi đó, đôi lông mày của anh dường như cong lên với một sự bất cần cao ngạo, thể hiện khí khái nam nhi lồng lộng trời bể, khiến Thi Yến cảm thấy cô và anh bị chia cắt bởi hai thế giới riêng biệt.

Sau lần chạm mắt ấy, thực ra ánh mắt anh không dừng lại trên Thi Yến quá lâu. Như thể anh ta chỉ liếc nhìn xung quanh, đôi mắt hồ hững của anh ta đã chuyển sang nhìn vào thứ khác trong khoảnh khắc tiếp theo.

Tuy nhiên, sự va chạm nhất thời đó khiến trái tim Thi Yến ngừng đập một vài nhịp, cô bối rối và vội vàng nhìn đi chỗ khác, cố gắng không để gò má đỏ bừng lên, cô tiếp tục quay về với suất cơm yêu dấu, thậm chí ngấu nghiến tất cả mọi thứ trong bát với tốc độ không thể so sánh được. Sau cùng, cô nói với ba người còn lại, những cô nàng vẫn đang bàn tán sôi nổi xoay quanh chủ đề về Lâm Giang và Tàn Nhất Nhiên: "Xin lỗi, tớ phải rời đi trước đây", rồi cô đứng dậy và rời khỏi căn tin.

Mãi cho đến khi Thi Yến bước đến chỗ lối vào căn tin, Lương Nộ An và những người khác cuối cùng cũng bắt kịp cô.

Thi Yến lịch sự đẩy cửa cho các bạn bước ra về, rồi mới đến lượt mình cũng làm theo.

Ngay trước khi cánh cửa đóng lại, cô liếc nhìn vào chỗ ngồi bên cửa sổ.

Lâm Giang đang ngồi trong tư thế thẳng đứng, cách ăn uống cũng toát lên vẻ thanh lịch, tao nhã.

Ngồi đối diện với anh ta, Tàn Nhất Nhiên nhìn xuống và cười ần ỉ, có lẽ là do cô cảm thấy thú vị với những gì Lâm Giang đã nói.

Thi Yến nhìn chằm chằm vào cảnh này một lúc, và mãi đến khi Giang Nguyệt gọi tên cô, cô mới vội vàng cúi đầu và rời đi.

Trên đường trở về ký túc xá, Thi Yến vừa đi vừa cân trọng suy nghĩ về các sự kiện diễn ra trong đời cô từ hai ngày qua.

Bắt đầu từ chuyện có tin đồn xuất hiện trên diễn đàn nói rằng Lâm Giang và Tàn Nhất Nhiên đang hẹn hò thân thiết, và hôm nay trong căn tin, mọi người đều nhìn thấy rõ ràng là họ cũng có mối quan hệ quen biết nhau...

1. là một thuật ngữ phổ biến được sử dụng trong tiểu thuyết võ thuật Trung Quốc để mô tả xã hội nơi các võ sĩ sinh sống.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Tôi không có bạn gái. Chúc mừng Lễ tình nhân, vị hôn thê của tôi (2)

Vậy, lý do anh chấp nhận hủy bỏ hôn ước với mình là vì Tàn Nhất Nhiên sao?

Điều đó chắc chắn có một ý nghĩa nhất định... Ngay từ khi bắt đầu, anh ta chưa bao giờ có ý định đính hôn cùng mình. Vì vậy, khi anh ta có bạn gái, hẳn nhiên phải nhất quyết cắt đứt mọi mối liên hệ với hôn ước đã định sẵn. Nói cách khác, đáng ra không phải mình mà chính anh ta nên cảm thấy lo lắng về việc hủy bỏ hôn ước mới phải. Nhưng nếu suy đoán này là đúng, vậy tại sao anh ta không trả lời tin nhắn mình gửi tới qua? Anh ấy không nhìn thấy nó hay thậm chí là lỗi mạng, tin nhắn đã không được gửi đến chăng?

Thi Yến càng nghĩ về Lâm Giang và Nhất Nhiên, cô càng tin vào suy đoán của mình, toan chắc là chính xác. Cô liền lấy điện thoại trong túi xách, mạnh mẽ sao chép tin nhắn cô đã gửi tới qua và một lần nữa gửi lại cho Lâm Giang. [*Vậy, anh định khi nào sẽ nói với gia đình về việc hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta?*]

...

Lâm Giang hôm nay không được vui, nếu không muốn nói anh đang ở trong một tâm trạng khá tồi tệ. Từ lúc mở mắt thức dậy buổi sáng hôm đó, đến tận trưa, anh đã nhận được hơn một trăm tin nhắn và ghi chú.

Tất cả đều là tin nhắn sến súa đến từ các nữ sinh phiền phức của trường. Một số là những lá thư tỏ tình, một số là quà tặng và một số chúc anh ấy một Valentine vui vẻ...

Chúc mừng ngày lễ tình nhân...

Tôi thậm chí còn không có bạn gái. Chúc mừng Valentine, chúc gì mà chúc...

Nhận quá nhiều những tin nhắn vô bổ, phá hoại cảm xúc ngày mới, Lâm Giang xoa đầu mệt mỏi.

Cuối cùng anh quyết định tắt điện thoại hoàn toàn, cố gắng trốn khỏi lễ tình nhân.

Lễ kỷ niệm ngày thành lập trường đang đến gần, và Lâm Giang là một trong những thành viên chính của ban tổ chức sự kiện này. Anh rất tâm huyết với chương trình buổi lễ.

Ngoài Lâm Giang, còn có một thành viên khác trong Ban tổ chức đến từ Khoa Nghệ thuật, và thành viên này đã yêu cầu gấp anh tại căn tin để sắp xếp các chi tiết liên quan đến lễ kỷ niệm.

Ngày sau khi bước vào căn tin, người hẹn gặp anh cũng đã đến. Đó là một nữ sinh viên.

Bạn nữ sinh tiến đến ngồi đối diện với anh và ngay lập tức giới thiệu, "Tôi là Nhất Nhiên. Tôi đã nhờ bạn tôi gửi cho anh món quà là một ngàn con hạc giấy vào ngày hôm qua. Anh có nhận được không?"

Một ngàn con hạc giấy... Lâm Giang suy nghĩ một lúc như cố nhớ lại, anh có cảm giác như mình có biết đến món quà đó, gượng gạo gật đầu.

Nhất Nhiên tiếp tục hỏi: "Anh có thích nó không?"

Hôm qua, Lục Bồn Lai dường như đã có nhắc đến rằng người tặng là một nữ sinh cùng trường.. Nhưng anh nhận thấy không có gì đặc biệt nổi bật về cô ấy, thậm chí một chút xinh đẹp sao anh cũng không cảm nhận được... Từ khi nào mà tiêu chuẩn xinh đẹp, thanh lịch của sinh viên Đại học G rơi chạm đáy đỉnh điểm đáng báo động như vậy nhỉ?

Đắm chìm trong suy nghĩ của mình, Lâm Giang không trả lời câu hỏi của cô.

Mặc dù Lâm Giang tỏ ra thái độ xa cách, nhưng Nhất Nhiên không vì thế mà cảm thấy khó chịu. Cô bạn vẫn tiếp tục, trông vẫn rất hào hứng "Tôi đã tự tay gấp từng con hạc giấy để tạo thành bộ sưu tập 1000 con hạc giấy xinh xắn đó đây và tôi đã phải mất hơn nửa năm để hoàn thành món quà này dành tặng anh."

Có vẻ như không có khác biệt gì mấy giữa nữ sinh mang danh hiệu thanh lịch và những sinh viên nữ khác trong trường đại học này.

Nhủ mày, Lâm Giang ngắt lời Nhất Nhiên với giọng điệu hơi thiếu kiên nhẫn, "Này bạn ơi, tôi chỉ có nửa giờ. Tôi nghĩ chúng ta nên tranh thủ thời gian tập trung vào những vấn đề quan trọng liên quan đến việc tổ chức chương trình kỷ niệm của trường."

Không cần nói cũng biết gương mặt của Nhất Nhiên cứng đờ.

Trong một khoảnh khắc, Lâm Giang đã nghĩ rằng cô nữ sinh thanh lịch đối diện anh đây sẽ diễn ra một thái độ giận dữ, nhưng có vẻ anh đã lầm, ngay sau giây phút đó, Nhất Nhiên lại tiếp tục nở một nụ cười khác trông chẳng có vẻ gì phật ý và cô bắt đầu thảo luận về các vấn đề liên quan đến lễ kỷ niệm trường.

Chăm chú lắng nghe một cách nghiêm túc những ý kiến thảo luận của cô, Lâm Giang thỉnh thoảng bày tỏ một số ý kiến của mình.

Đúng nửa giờ sau, y như lời chàng đã thông báo, Lâm Giang kết thúc cuộc thảo luận và rời khỏi căn tin.

Sau khi trở về phòng ký túc xá của mình, Lâm Giang ngồi dựa lưng vào ghế, khởi động máy tính xách tay và tiếp tục theo dõi bộ phim mà anh đã phải bỏ dở giữa chừng chiều hôm đó vì kế hoạch gặp gỡ thành viên ban tổ chức.

Lâm Giang cố gắng giải tỏa cảm xúc một ngày khi chăm chú xem bộ phim cho đến khi nó sắp kết thúc thì Lục Bồn Lai và Hạ Thương Chu trở về từ siêu thị.

Ngay lập tức, căn phòng chẳng thể níu giữ thêm giây phút im lặng nào nữa mà trở nên sôi động, náo nhiệt không ngừng.

Hạ Thương Chu đề ý từng cử động của Lâm Giang, anh canh từng giây cực kỳ chuẩn xác để chỉ một giây sau khi bộ phim kết thúc, anh lập tức chạy đến bên Lâm Giang và hỏi: "Ông chủ, chúng tôi đã mua từ siêu thị tất cả những gì ông chủ yêu cầu. Coi như hôm nay chúng ta đã hoàn thành nhiệm vụ. Vậy, ông chủ có thể hạ cổ thần vàng ngọc lên mạng và chơi với Yên muội muội và chúng tôi bây giờ được không?"

Bằng cách trả lời ngắn gọn như mọi khi, anh đồng ý - "Ồ được thôi." Tuy chỉ vài từ cũng khiến Hạ Thương Chu nức lòng. Ngay sau khi âm thanh giọng nói kịp tan hết trong không khí, Lâm Giang đã với tay lấy điện thoại của mình và bật nó lên.

Ding dong ding dong . Tiếng chuông điện thoại quen thuộc, lần này đã khiến điện thoại liên tục reo trong khoảng hai phút trước khi im lặng.

Lâm Giang thao tác mở khóa điện thoại và vào màn hình chính.

Anh ta tình cờ chạm vào các thông báo tin nhắn – "99+" – một con số khá tượng hình diễn tả một lượng dồi dào tin nhắn chưa đọc - được dán nhãn trên ứng dụng tin nhắn và anh nhanh chóng lướt qua những tin nhắn chưa đọc. Tất cả các tin nhắn đơn thuần chỉ là tập hợp những lời thú tội tỏ tình, luyến ái bằng tất cả các hình thức và thể loại, tất cả đều đến từ những số điện thoại lạ lùng anh chưa từng biết.

Ngay khi anh chuẩn bị thoát ra khỏi menu tin nhắn, anh dừng lại đôi chút khi bắt gặp tin nhắn của Thi Yên – một cái tên quen thuộc được Danh bạ ghi nhớ khác hẳn một rừng số lạ kia.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Một giọng nói dễ chịu, khiến tôi xao động (1)

Lâm Giang tình cờ gõ vào thông báo tin nhắn đang hiện một con số đáng yêu là "99+" và nhanh chóng lướt qua những thông báo chưa đọc. Chúng là những lời thú tội, tỏ tình, bộc bạch tâm tư của các nữ nhân mà anh không quen với đủ loại ngôn từ bóng bẩy, sến súa mà anh đang tự vấn bản thân vì sao họ biết đến số điện thoại của anh để có thể làm phiền như thế này.

Ngay khi anh chuẩn bị thoát ra khỏi menu tin nhắn, anh bất ngờ bắt gặp tin nhắn của Thi Yến, trái tim anh bỗng trở nên thổn thức, hồi hộp một cách lạ kỳ.

Anh vẫn chưa trả lời cô về tin nhắn trước đó, cô lại gửi cho anh một tin nhắn khác...

Lâm Giang do dự một lúc, nhưng cuối cùng anh quyết đoán chọn nhấn vào mờ tin nhắn ra. Sau đó, anh ta ngay lập tức nhận thấy sự quen thuộc, một tin nhắn hoàn toàn giống hệt với tin nhắn anh ta đọc tối qua: [*Vậy, anh định khi nào sẽ nói với gia đình về việc hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta?*]

Cô chắc chắn đã rất vội vàng khi đề nghị hủy bỏ cuộc hôn ước của họ

Lâm Giang lúc này cảm thấy hơi hụt hẫng, anh không thể thôi nhìn vào dòng tin nhắn vẫn đang sáng đèn trên màn hình điện thoại, khẽ nhủ mày.

"Ông chủ, chúng tôi đã trực tuyến. Ông chủ hãy mau vào game."

"Ông chủ, tại sao người vẫn chưa vào?"

"Ông chủ, đang suy nghĩ điều gì đấy?"

Đã thúc giục Lâm Giang nhiều lần, Hạ Thương Chu nhận ra rằng Lâm Giang có vẻ đang suy nghĩ điều gì rất mong lung và mắt vẫn đang nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại của mình, bất động. Lúng túng vì không hiểu chuyện gì đang xảy ra, Hạ Thương Chu đứng dậy và đi về phía Lâm Giang.

Tuy nhiên, sau khi liếc nhìn màn hình của Lâm Giang, Hạ Thương Chu thốt lên kinh ngạc: "Này ông chủ, là cô gái nào nhắn tin cho cậu mà lại khiến cậu phải ngần ngại, cậu đã nhìn vào nó quá lâu rồi? Có chuyện gì vậy?"

Câu hỏi đột ngột của Hạ Thương Chu đưa Lâm Giang trở lại bình thường. Anh nhanh chóng lùi ra khỏi màn hình tin nhắn và bước vào trò chơi.

"Ông chủ, tôi không có cái nhìn tốt về tin nhắn đó, nhưng tôi thấy rằng cậu đã trả lời cô ấy. Để cậu thực sự trả lời tin nhắn của một cô gái, mối quan hệ giữa cậu với cô ấy là gì? Quan trọng nữa là, hai người đã tiến đến bao xa? "

Đối mặt với những câu hỏi hóc búa của Hạ Thương Chu, Lâm Giang liếc anh một cái rồi tránh sang một bên và hỏi: "Cậu có còn muốn chơi hay không? Nếu không, tôi sẽ quay lại xem phim đây."

"Tôi chơi, tất nhiên tôi sẽ chơi chứ." Sợ rằng Lâm Giang sẽ thay đổi ý định, Hạ Thương Chu nhanh chóng chạy lại bàn và thêm nick [11111] của Lâm Giang vào đội.

...

Sau bữa tối, Hà Điền Điền đề nghị cả nhóm nên đi xem một bộ phim

Tuy nhiên, Thi Yến nhớ rằng cô đã có một cuộc hẹn với người chơi [Expert of the Monkeys], vì vậy cô từ chối lời đề nghị của Hà Điền Điền.

Mặt khác, Lăng Nộ An và Giang Nguyệt không phản đối, nên sau khi thay những bộ cánh hợp thời trang, họ rời đi cùng nhau.

Vì vậy phòng ký túc xá cũ trung bình chỉ còn lại Thi Yến, và cô cảm thấy hơi lạnh.

Cảm thấy chán, Thi Yến vừa gặm một quả táo trong miệng, cô vừa gõ vào trò chơi.

[Expert of the Monkeys] và [Juice] vẫn chưa vào game, vì vậy Thi Yến chọn chế độ Solo.

Tuy nhiên, số phận của cô không khác gì chín vòng đầu tiên cô chơi tối qua. Ngay khi cô đáp xuống mặt đất, cô liền bị xuống máu sinh tồn.

Sau vòng thứ ba thất bại, [Expert of the Monkeys] cuối cùng cũng vào game và mời Thi Yến vào đội của anh.

Không chút do dự, Thi Yến chấp nhận lời mời.

Khi cô vào phòng, [Juice] đã ở trong đó.

Cô đợi một lúc, nhưng người chủ team, [Expert of the Monkeys], vẫn chưa bắt đầu trò chơi. Vì vậy, cô bật micro.

Cô muốn hỏi, "Tại sao anh vẫn chưa nhấn bắt đầu trò chơi?"

Tuy nhiên, trước khi cô có thể nói, cô đã nghe thấy giọng nói của [Expert of the Monkeys] ở đầu bên kia, "Ông chủ, anh đang nhìn gì vậy?"

"Ông chủ, cô gái nào nhắn tin cho cậu mà cứ nhìn chăm chăm không thôi vậy?"

"Ông chủ, tôi không có cái nhìn tốt về tin nhắn đó, nhưng tôi thấy rằng cậu đã trả lời cô ấy. Để cậu thực sự trả lời một cô gái, mối quan hệ giữa cậu với cô ấy là gì? Quan trọng nữa là, hai người đã tiến đến bao xa? "

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Một giọng nói dễ chịu, khiến tôi xao động (2)

Phải mất một lúc cô mới nhận ra rằng [Expert of the Monkeys] đang nói chuyện với ai đó phía bên kia.

Thi Yến tự động mở miệng và hỏi, "Là..."

Cô định hỏi: "Có phải mọi người đang bận không?"

Tuy nhiên, cô hầu như không nói từ đầu tiên khi một giọng nói khác phát ra từ phía [Expert of the Monkeys], "Cậu có còn muốn chơi hay không? Nếu không phải chơi nữa thì..."

Thì Yến có thể ngay lập tức nói rằng đây không phải là giọng nói của [Expert of the Monkeys], nhưng nghe có vẻ dễ chịu hơn.

Không. Nó thật sự dễ chịu hơn nhiều, rất nhiều.

Thật dễ chịu khi toàn bộ cơ thể của cô ấy như bị đóng băng sau khi nghe anh ta nói!

Đây chắc chắn là giọng nói dễ nghe nhất mà cô từng nghe trong suốt cuộc đời.

Âm sắc nhẹ nhàng hòa quyện, có một chút lười biếng có thể nghe thấy trong giọng nói rõ ràng của anh. Ngay cả giọng nói cho các nam chính quyến rũ trong hoạt hình cũng không thể giữ được thanh âm trong trẻo đó.

Chỉ là một vài từ, nhưng nó mang lại cho Thì Yến ấn tượng về việc bắt gặp một thanh niên xinh đẹp mặc áo sơ mi trắng giữa làn gió nhẹ của một ngày hè ẩm áp.

Thì Yến đấu tranh nội tâm để tìm những từ để mô tả giọng nói cô vừa nghe, nhưng sau khi lục lại trong đầu, đây là tất cả những gì cô có thể nghĩ ra.

Cô sẽ không bao giờ nghĩ rằng mình, người đã đạt được số điểm 138 trên 150 trong bài thi tiếng Trung cho kỳ thi tuyển sinh giáo dục đại học quốc gia, cuối cùng sẽ mô tả một giọng nói chỉ bằng từ 'dễ chịu'.

"Yến Yến? Yến muội?"

"Yến muội, mau thao tác nhảy, đã đến lúc nhảy!"

Yến Yến không biết cô đã ngồi say sưa với giọng nói đó bao lâu và cô không biết [Juice] và [Expert of the Monkeys] đã hét lên với cô trong bao lâu. Cô chỉ biết rằng khi cô đến, cô đã rơi vào giữa không trung.

Và đồng đội của cô cách cô khoảng một ngàn mét.

[Expert of the Monkeys]: "Yến muội, em có phải bị ngất kết nối không?"

[Juice]: "Đó có lẽ là những gì đã xảy ra. Trò chơi đã kết thúc được một phút, nhưng cô ấy vẫn không nhảy."

Nghe thấy những giọng nói đó, Thì Yến vội vàng trả lời: "Tôi ở đây."

[Expert of the Monkeys]: "Yến muội, em đã không bị ngất kết nối! Thật tuyệt! Tại sao em không nhảy với chúng tôi sớm hơn? Chúng tôi đã gọi cho em rất lâu!"

Không có cách nào Thì Yến có thể nói với họ rằng linh hồn của cô đã bị đánh cắp bởi giọng nói mà cô vừa nghe thấy. Và vì vậy, sau một lúc do dự, cô tìm thấy một cái cớ hợp lý và nói: "Tôi đã phải đi lấy một số thứ."

[Juice]: "Tôi biết ngay"

Có lẽ đó là do lời nói dối của cô ấy, nhưng mặc dù những lời của [Juice] nghe có vẻ hoàn toàn bình thường, Thì Yến vẫn cảm thấy có chút tội lỗi. Vì vậy, cô nhanh chóng nói thêm, "Tất cả các bạn nên chuẩn bị trước. Tôi sẽ tìm thấy mọi người sau."

[Expert of the Monkeys]: "Yến muội, đừng đến đây. Bây giờ em đang ở trong vùng an toàn vì vậy hãy tìm nơi nào đó để trốn trước. Chúng tôi sẽ lái xe đến chỗ em"

Chỉ đến lúc đó Thì Yến nhận ra rằng cô ấy thực sự đã ở trong vùng an toàn. Cô trả lời 'Ồ' trước khi từ từ đáp xuống mặt đất và lao về phía một ngôi nhà không quá xa.

Sau khi nhặt hết đồ trong nhà, cô quyết định trốn vào một góc phòng để chờ [Expert of the Monkeys] và [Juice] đến với mình.

Trong khi chờ đợi, cô nhìn lại màn hình điện thoại của mình và chỉ sau đó, tâm trí chậm chạp của cô mới nhận ra rằng [11111] cũng nằm trong danh sách đồng đội của cô.

--

[Lưu ý]: Nếu hai người không quen biết nhau, sẽ rất khó để nhận ra nhau thông qua trò chuyện bằng giọng nói. Điều này là do giọng nói của một người trong cuộc sống thực và qua điện thoại nghe có vẻ khác biệt đáng kể. Lý do cho Lưu ý này là để tránh người khác hỏi tại sao họ không nhận ra nhau bằng giọng nói. Nhưng tất nhiên, một khi họ trở nên quen thuộc với nhau, việc họ sẽ nhận ra giọng nói của nhau là điều tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Thiên đàng sẽ đòi lại công lý từ những người nói dối (1)

Thì Yến nhớ lại giọng nói mà cô đã nghe trước đó. "*Cậu có còn muốn chơi hay không? Nếu không phải thì...*"

Vậy, giọng nói rất, rất, rất dễ chịu đó thuộc về [11111]?

Ai có thể nghĩ rằng Mister Numbers, người đứng thứ hai trên bảng xếp hạng của máy chủ không chỉ giỏi chơi trò chơi mà còn sở hữu một giọng nói tuyệt vời như vậy? Thì Yến tự hỏi không biết anh ta trông như thế nào... Nếu anh ta không gõ tuần tử ắt hẳn anh có thể sẽ trở thành giấc mơ cô tích thời hiện đại đối với các bạn nữ...

Tuy nhiên, trước khi Mister Numbers lên tiếng, [Expert of the Monkeys] nói rằng anh ta đã nhấn tin lại cho một cô gái và thậm chí hỏi về mối quan hệ của anh ta với cô gái đó

Nếu Mister Numbers thường không trả lời các cô gái, điều đó có nghĩa là... cô gái đó là người anh ta thích?

Trong khi Thi Yến đang mơ màng, ba đồng đội khác của cô đã đến bên cạnh cô.

Tương tự như phiên hôm qua, [Expert of the Monkeys] và [Juice] vẫn ở bên cạnh cô ấy trong tất cả các vòng chơi, đưa cho cô ấy tất cả các thiết bị tốt và giấu cô ấy mỗi khi có kẻ thù xung quanh.

Mặt khác, [111111] chơi như thể Thi Yến và hai người kia không tồn tại. Anh nhìn xung quanh để tìm mục tiêu bắn hạ như thể anh đang chơi solo.

Ba người họ thực sự là một thể lực đáng gờm. Dưới sự dẫn dắt của họ, mặc dù không phải tối nào cũng được ăn gà (ăn gà là một cách nói vui của các game thủ khi giành chiến thắng 100%), tỷ lệ chiến thắng của họ vẫn ở mức đáng kinh ngạc 70%.

Thời gian trôi nhanh trong trò chơi. chớp mắt, đã mười một giờ.

Thi Yến vẫn có bài học vào ngày mai, vì vậy sau khi bắt đầu một vòng khác, cô thông báo với họ rằng cô sẽ trở lại vào đêm hôm sau.

Khác với câu [111111] đã nói trước khi tham gia trò chơi, anh không nói bất cứ điều gì khác trong suốt quá trình chơi trò chơi của họ.

Thi Yến cho rằng cô sẽ không được nghe lại giọng nói của anh đêm đó, nhưng thật ngạc nhiên, anh thực sự đã nói trong màn cuối cùng mà họ chơi.

Đây là cách mọi chuyện xảy ra.

Thi Yến và các đồng đội của cô đã nhảy vào Bến phà, và sau khi chuẩn bị, họ bắt đầu chạy về phía khu vực an toàn.

[Expert of the Monkeys] và [Juice] vẫn khá hài hước và vui vẻ, họ tranh cãi chuyện trò rôm rả suốt đường đi.

Thình thoảng, khi Thi Yến nghe thấy một cái gì đó vui nhộn từ các tương tác của họ, cô sẽ chêm vào đó trong một hoặc hai từ.

Khi họ vừa mới bước vào vùng an toàn, [Expert of the Monkeys] đột nhiên hỏi: "Các cậu có cảm thấy giọng nói của Yến muộn màng như ngày càng dễ chịu hơn không?"

[Juice] nhanh chóng trả lời, "Tôi đồng ý!"

Thi Yến bối rối trước lời khen đột ngột, nên cô im lặng.

[Expert of the Monkeys] tiếp tục hỏi, "Ông chủ, còn cậu nhận thấy sao?"

Thi Yến nghĩ rằng [111111] sẽ im lặng như mọi khi, nhưng trước sự ngạc nhiên của cô, anh thực sự trả lời: "Cái gì?"

Phản ứng của anh ta nhân nhả, nhưng ngữ điệu sắc sảo và êm dịu của anh ta khiến Thi Yến vô thức quay sang anh ta, người đang đứng cách đó không xa.

Anh ta đang quét xung quanh với khẩu 98K trong tay.

[Expert of the Monkeys] lặp lại câu hỏi trước đó, "Ông chủ, tôi đã hỏi liệu cậu có cảm thấy giọng nói của Yến muộn màng ngày càng dễ chịu hơn không."

Thi Yến không chắc liệu cô có nhìn thấy nó sai hay không, nhưng khoảnh khắc [Expert of the Monkeys] nói những lời đó, [111111] dường như liếc nhìn về phía bụi cây mà cô bị che giấu.

Tuy nhiên, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, anh tiếp tục rẽ trái và trả lời giữa một loạt tiếng súng, "Có lẽ là như vậy."

Ngay sau khi anh nói những lời đó, một thông báo hiện lên trên màn hình:

[111111] hạ gục [Homework Let's Break Up] bằng cách quay đầu với khẩu 98K.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Thiên đàng sẽ đòi lại công lý từ những người nói dối (2)

Ôi chúa ơi!

Mister Numbers thực sự đã xoay sở cực kỳ điều luyện để bắn một phát headshot ngay cả khi đang nói chuyện với đồng đội!

Vô số sự ngưỡng mộ lóe lên trong tâm trí Thi Yến.

Sau đó, cô thấy [111111] giơ cánh tay lên, và một thông báo khác xuất hiện:

[111111] đã giết [Homework Let's Break Up] với khẩu 98K.

[Expert of the Monkeys] tiếp tục nói, "Ông chủ, cậu nên thành thật. Các vị thần sẽ phần nộ nếu cậu nói dối đấy! Ở đó, hãy nhìn xem. Vùng màu đỏ xuất hiện ngay phía trên chúng tôi. Nếu cậu nói ngược lại với suy nghĩ thật của mình, thì thiên đàng sẽ đòi lại công lý!"

Nghe những gì [Expert of the Monkeys] nói, Thi Yến nhanh chóng nhìn vào bản đồ nhỏ và nhận ra rằng một vòng tròn màu đỏ hiện đang bao quanh khu vực họ đang ở.

Trong trò chơi này, các vòng tròn màu đỏ sẽ xuất hiện theo thời gian và những nơi này được gọi là Redzone.

Redzone sẽ bị nổ bom từ trên cao, nếu một quả bom rơi xuống người chơi, người chơi sẽ chết ngay lập tức. Người chơi đặt ra thuật ngữ cho cái chết này là 'Công lý từ thiên đàng'.

Tuy nhiên, cơ hội đầu khổ của 'Công lý từ thiên đàng' là khá thấp.

"Ồ hô" [111111] cười khinh bỉ và thần nhiên trả lời [Expert of the Monkeys] trong khi điều khiển khẩu súng của mình, "Cậu đang nói rằng tôi đã nói ngược lại với suy nghĩ thật của mình? Điều tôi nói chắc chắn là sự thật."

Thì Yến đã nghĩ rằng họ sẽ sớm nhận được một thông báo khác về việc [111111] hạ gục hoặc giết chết ai đó bằng khẩu 98K của mình nhưng thật bất ngờ một quả cầu lửa khổng lồ bất ngờ rơi xuống từ bầu trời và hạ cánh chính xác trên avatar của [111111]. Sau đó, một thông báo xuất hiện trên màn hình:

[111111] bị loại ở Redzone.

?????

Bốn người im lặng suốt năm giây trước khi [Expert of the Monkeys] và [Juice] phá lên cười điên cuồng.

Thì Yến đã quá xấu hổ và không còn mặt mũi nào mà cười thành tiếng, nhưng điều đó không ngăn được đôi môi của cô reo lên.

[Expert of the Monkeys]: "Ông chủ, tôi đã nói với cậu trước rằng nói dối sẽ dẫn đến Công lý từ thiên đàng. Hãy xem, ngay cả thiên đàng cũng không thể dung thứ cho cậu!"

[Juice]: "Hahaha, tôi đã lưu bản ghi âm này."

[Expert of the Monkeys]: "Hãy chia sẻ với tôi nhé!"

[Expert of the Monkeys] và [Juice] hà hê khá lâu trước khi [Juice] trèo ra khỏi bụi cây để nhặt [111111] lên.

Tuy nhiên, trước khi có thể tiếp cận anh, một quả cầu lửa lớn khác rơi xuống từ bầu trời và chính xác một lần nữa công lý từ thiên đàng giáng xuống

[Expert of the Monkeys] bị giết bởi Redzone.

[Juice] bị giết bởi Redzone.

[111111] bị giết bởi Redzone.

[Yao Loves Ice Cream] bị giết bởi Redzone.

...

Trong khoảnh khắc đó, mọi người trong Phòng 501 của Đại học G đều hóa đá.

Điều gì đã xảy ra với may mắn của họ?

Toàn bộ đội của họ đã thực sự bị xóa sổ ở Redzone?

Sau khi tỉnh táo trở lại, Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu chỉ phản nản về những gì đã xảy ra khi Lâm Giang bị đánh trước và sau đó chế giễu, nói một cách cợt nhả, "Thật vậy. Những kẻ nói dối sẽ bị Công lý từ thiên đàng trừng phạt. "

Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu quay lại nhìn Lâm Giang, họ không khỏi hoang mang trước ánh mắt đầy ẩn ý của anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Gọi cảm và Năng động (1)

"Vậy ra," – Lâm Giang cố tình dừng lại một lúc trước khi tiếp tục bình tĩnh. "Tất cả những lời khen ngợi mà cậu dành cho giọng nói của cô ấy, đó cũng không phải là suy nghĩ thật của cậu?"

Lục Bôn Lai chỉ một ngón tay run rẩy vào Lâm Giang và nói, "Cậu, cậu, cậu...."

Hạ Thương Chu làm rơi điện thoại xuống đất vì sốc. "Tôi, tôi, tôi khác"

Liếc nhìn hai người một lúc, Lâm Giang quyết định rời khỏi trò chơi và ném điện thoại sang một bên.

Anh đứng dậy và xoa bóp cổ mình, lấy khăn và đồ ngủ bên cạnh, thông thả bước vào phòng tắm.

Khoảnh khắc cánh cửa phòng tắm đóng lại, đứng như Lâm Giang mong đợi, tiếng hú khốn khổ của Lục Bôn Lai và Hà Thương vang lên từ trong phòng ký túc xá.

"Cái quái gì vậy, chúng ta trêu nhảm người rồi? Chúng ta có nên chế giễu ông chủ không? Tại sao Lâm Giang lại chế giễu chúng ta?"

"Ai là người nghĩ ra trò này? Kéo anh ta ra và dôn anh ta đến chết!"

"Yến muội, hãy để tôi giải thích. Tôi đã không nói ngược lại với suy nghĩ thật của mình. Tôi thực sự cảm thấy giọng nói của em nghe rất hay"

...

Tuy nhiên, Thì Yến đã nghe cuộc nói chuyện giữa ba người trong phòng ký túc xá.

Nghe [Expert of the Monkeys] và [Juice] cố gắng tự giải thích một cách tuyệt vọng, đôi môi cô không thể không cong lên.

Ai có thể nghĩ rằng các vị cao nhân thần thánh lạnh lùng và kín đáo trong trò chơi sẽ có một cái miệng độc ác như vậy!

Rõ ràng, mọi thứ cô đã thấy cho đến nay chỉ là một khía cạnh. Con người thật của anh chắc chắn là một người đầy thù hận.

Nếu không, anh ta sẽ không trả lại một đòn nặng nề như vậy với [Expert of the Monkeys] và [Juice] ngay khi anh ta có cơ hội...

Khi hành trình chơi game trong đêm của họ kết thúc, Thi Yến đã không ngay lập tức thoát khỏi trò chơi. Điều này là do [Expert of the Monkeys] đã gửi cho cô ấy một tin nhắn riêng *[Yến muối, tối mai chúng ta sẽ vẫn chơi chứ?]*

[Yến Loves Ice Cream]: Tôi rất muốn tham gia, nhưng tôi không chắc lắm thời gian nào tôi có thể trực tuyến.

Tuần trước, cô ấy đã hứa với Lương Mặc rằng sẽ cùng cô ấy sẽ đi mua sắm vào chiều mai, vì vậy cô không chắc chắn được nào có thời gian rảnh rỗi để vào game.

[Expert of the Monkeys]: *Muội bận gì à?*

[Expert of the Monkeys]: *Chúng ta sẽ không thể liên lạc với muội trừ khi chúng ta cùng tham gia trò chơi. Còn cái này thì sao? Nếu muội thấy ổn với team, tại sao muội không gia nhập vào đội của chúng tôi? Khi muội tham gia nhóm WeChat với chúng tôi, muội có thể tìm thấy chúng tôi thông qua nhóm bất cứ khi nào muội muốn chơi.*

[Yến Loves Ice Cream]: *Đó là một ý hay .*

Phải nói thực là cô quá phấn khích khi trải nghiệm chơi game với họ, vì vậy Thi Yến không thể cưỡng lại sự cám dỗ.

Ngay sau đó, cô nhận được một thông báo trong trò chơi: **[Expert of the Monkeys] đã mời bạn tham gia phi hành đoàn [Sexy And Frisky].**

Tên phi hành đoàn này...

Thi yến do dự một lúc rất lâu trước khi cô có thể tự mình chấp nhận yêu cầu. Sau đó, theo hướng dẫn của [Expert of the Monkeys], cô ấy đã tham gia vào phi hành đoàn của họ và một người khác đã nhận được thông báo từ WeChat của cô ấy.

Thi Yến mở WeChat của cô ấy và thấy rằng có những tin nhắn từ nhóm WeChat [Sexy And Frisky].

[Juice]: *Chào mừng em, Yến muối muội.*

[Expert of the Monkeys]: *Xin trân trọng gửi lời chào nồng nhiệt đến Yến muội của chúng ta!*

[Tide]: *Ai là Yến tiểu muội vậy?*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Gọi cảm và Năng động (2)

Vì tên WeChat của họ giống hệt với tên nhóm trò chơi, nên Thi Yến có thể tìm kiếm rất dễ dàng

Mặc dù đó là một nhóm trò chuyện đơn thuần, chỉ có năm thành viên.

[111111] cũng ở bên trong, nhưng anh hoàn toàn im lặng.

Thi Yến không nhận ra người có tên [Tide], nên cô tự động gõ bàn phím đề hỏi: *[Tide] bạn là... ?]*

[Expert of the Monkeys]: *Anh ấy cũng đến từ phòng ký túc xá của chúng tôi, nhưng anh ấy không chơi PUBG. Anh ấy hiện không sống trong ký túc xá của chúng tôi. Anh ta có một người bạn gái và chuyển đến sống cùng cô ấy, vì vậy chiếc giường của anh trở thành tủ quần áo dự phòng của Juice .*

Thi Yến chỉ tò mò về việc [Tide] là ai, vì vậy cô cảm thấy bất ngờ khi [Expert of the Monkeys] trả lời cô với chi tiết như vậy. Cô cũng đáp lại một cách lịch sự: *[Tôi hiểu rồi, vậy đó cũng tính là có duyên .]*

Sau khi gửi tin nhắn đó, Thi Yến không nên nổi tò mò bèn hỏi một câu hỏi khác: *[Tại sao các cậu lại chọn tên group chat như vậy, nó có vẻ...]*

Cô kết thúc bằng dấu chấm lửng để tìm kiếm một tính từ phù hợp trước khi tiếp tục: *[... một nhóm phi hành đoàn như thế nào nhỉ, rất khó diễn tả?]*

[Juice]: *Ồ, chính ông chủ đã nghĩ ra nó.*

[Expert of the Monkeys]: *Khi chúng tôi tạo ra phi hành đoàn, Juice nói rằng anh ấy muốn một cái tên đủ gọi cảm.*

[Tide]: *Và Expert nói rằng anh ấy muốn một cái tên vui tươi và tràn đầy năng lượng. Vì vậy, trưởng nhóm, là ông chủ của chúng tôi, đã quyết định cái tên 'Sexy and Frisky'.*

Thi Yến đã gửi "... " và không thể không tự hỏi cô ấy vừa tham gia nhóm nào!

Cô biết rằng [111111] là một người chơi đặc biệt trong số cả 3 người nhưng không ngờ anh lại có những suy nghĩ về một cái tên kì cục như vậy!

Sau khi tham gia nhóm WeChat, họ đã tìm hiểu ID WeChat của nhau, vì vậy Thi Yến nhanh chóng nhận được yêu cầu kết bạn từ các thành viên khác, ngoại trừ [111111].

Thi Yến chấp nhận tất cả các yêu cầu kết bạn của họ.

Có lẽ đó là do thần tượng Huyền Thoại của cô, nên cô đều có một chút hứng thú với những người đàn ông có khả năng chơi game, ít nhất đó là sự cảm kích thật lòng.

Mặc dù [11111] không gửi cho cô ấy yêu cầu kết bạn, cô vẫn vào nhóm WeChat và tìm kiếm hồ sơ của anh ấy.

Thật ra, cô đang hy vọng xem liệu mình có thể vào dòng thời gian của [11111] không, nhưng ngay sau khi cô gõ vào hình đại diện của anh, và trước khi cô có thể nhìn vào trang cá nhân, cánh cửa phòng ký túc xá đột nhiên mở ra, Giọng của Điền Điền gọi, "Yến Yến, chúng ta đã trở về từ rạp chiếu phim! Chúng tôi có ghé ngang mang về cho bạn bữa tối đây!"

Bữa tối..

Không chút do dự, Thi Yến ném điện thoại sang một bên và lao về phía Hạ Điền Điền.

...

Ngày hôm sau, việc đầu tiên mà Thi Yến làm sau khi thức dậy là hỏi những người bạn trong ký túc xá của cô rằng họ nên ăn sáng ở đâu.

Sau khi đánh răng, và trước khi đi đến căn tin, cô ấy rút điện thoại ra để xem tin nhắn của mình.

Lâm Giang vẫn chưa trả lời cô.

Cô đã gửi cho anh hai tin nhắn liên tiếp, nhưng anh không trả lời. Anh ta đã không nhìn thấy nó hay... Thi Yến nghĩ về nó trong ba giây và quyết định rằng anh ta có lẽ đã không nhìn thấy nó.

Cô ngay lập tức muốn sao chép tin nhắn một lần nữa và gửi lại cho Lâm Giang, nhưng ngay khoảnh khắc đó, cô cảm thấy rằng sẽ thật tệ khi cô nhắn tin cho anh quá thường xuyên, anh có thể sẽ nghĩ mình quá quan tâm đến hôn ước vì vậy cô quyết định áp dụng phương pháp 'chờ xem'.

Cô đã có tổng cộng có bốn tiết học vào buổi sáng hôm đó.

Vào lúc tiết học của cô đang diễn ra, còn chưa kết thúc, Lương Mạc đã đợi cô trong chiếc xe đua màu đỏ tươi của cô ở lối vào Đại học G.

Thi Yến đề nghị họ ăn trưa trước khi bắt đầu đi mua sắm.

- - -

Suy nghĩ của tác giả: Tiêu đề khác của chương này là "Nam thần cũng không thể so với bữa tối" ~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Nước khoáng, kẹo mút và bánh gạo cay (1)

Sau khi ăn trưa, Thi Yến cùng Lương Mạc đi tham quan các cửa hàng. Thỉnh thoảng, Lương Mạc lại quay sang Thi Yến và hỏi, "Bộ này trông có hợp với tớ không?". Đáp lại, Thi Yến chỉ luôn gật đầu đồng ý. Tuy nhiên, khi Lương Mạc nói rằng cô muốn nghỉ ngơi một lát, Thi Yến liền quay về phía cô ngay lập tức. Với đôi mắt rạng rỡ và phấn khích, cô đề nghị họ cùng đi đến Khu đồ ăn tráng miệng trên tầng hai.

Biết rằng chuyên môn của Thi Yến nổi tiếng là ăn và cả sở thích của cô ấy cũng không có gì khác ngoài ăn, Lương Mạc lườm Thi Yến mắng yêu "thực sự tớ không thể làm gì để ngăn cản ánh mắt của cậu mỗi khi hướng về tầng hai đây"

Vừa thưởng thức món tráng miệng, Lương Mạc vừa trò chuyện với Thi Yến, huyền thoại từ chủ đề này sang vấn đề nọ, và không lâu sau cuộc trò chuyện chuyển sang chủ đề Lâm Giang.

"Yến Yến, hãy nói cho tớ yên tâm liệu có vấn đề gì giữa cậu và anh Giang không?"

Miệng của Thi Yến vẫn đang bị nhét đầy thức ăn khi Lương Mạc đột nhiên hỏi câu hỏi này. Cô ngạc nhiên mở to mắt một lúc và cố gắng nuốt trọn số thức ăn trước khi lắc đầu ra về từ chối.

Ngay từ khi bắt đầu, khác với việc cô và Lâm Giang ở trong tình thế hai đứa trẻ bị ông bà quyết định hứa hôn, thì giữa họ chưa hề bao giờ xuất hiện tương tác với nhau. Vì vậy, có thể nói giữa họ làm thế nào có vấn đề nào được cơ chứ...?

"Thực sự là không có vấn đề gì sao?" Cặp lông mày được vẽ cẩn thận của Lương Mạc nhíu lại như đang cố kìm lại sự bối rối lướt qua mắt cô. "Yến Yến à, cậu là người bạn thân nhất của tớ. Cậu hãy hứa là không nói dối tớ nhé."

Nuốt thức ăn vào miệng, Thi Yến quay sang Lương Mạc và nói một cách nghiêm túc, "Tớ không nói dối cậu. Tớ thực sự không có bất cứ vấn đề gì với anh ta mà."

"Vậy tại sao hai người không chào hỏi nhau khi chúng ta gặp nhau ở căn tin hôm nọ vậy? Tại sao anh ta lại giả vờ rằng anh ta không quen biết bạn?" Lương Mạc vừa hỏi vừa nghiêng mặt dò xét từng đường nét khá áy trên gương mặt cô bạn thân của mình. Chẳng mấy chốc, một ý nghĩ xuất hiện và Lương Mạc lại tiếp tục hỏi: "Đây có phải là một trò chơi giữa hai người không?"

Chơi cái gì chứ, quý sự... Nhưng vì miệng của Thi Yến vẫn còn đầy thức ăn, cô không thể nói một lời.

Không nghe thấy bất cứ phản hồi gì, Lương Mạc nghĩ rằng dự đoán của mình là đúng, "Vậy là các cậu đang chơi trò mèo vờn chuột đúng không?"

"À Yến Yến, vậy hôm qua là ngày lễ tình nhân. Không phải anh Giang đã dành cả ngày với cậu sao?"

"Khai thật với tớ đi, có phải Anh Giang đã tặng cậu một món quà lớn nhân ngày Valentine không? Đó là gì vậy, tớ tò mò quá cơ?"

"Lâm Giang có điều kiện như vậy, chắc chắn anh ấy đã tặng cho cậu nhiều món quà đắt đỏ đúng không? Đó là gì vậy? Đồng hồ? Túi? Giày? Một bộ váy đáng yêu? Hay đó là một bó hoa hồng không lồ? Hoa hồng có màu gì? Chúng có màu hồng hay đỏ?"

"Này Yến Yến..."

Lương Mạc đang đọc thoại huyền thuyên không ngừng nghỉ, Thi Yến không còn cách nào khác ngoài việc phải tạm ngừng ăn để kịp suy nghĩ về những câu hỏi dồn dập của Lương Mạc.

Ngày lễ tình nhân... Cô đã lần nào trải qua ngày lễ tình nhân với Lâm Giang mà biết được?

Về những món quà... mặc dù họ đã biết nhau trong nhiều năm, nhưng để gọi là một món quà, anh ấy thậm chí không bao giờ tặng với cô ấy bất kỳ một chai nước khoáng, kẹo mút, hoặc thậm chí là một túi bánh gạo cay nào, chứ đừng nói đến một túi xách, giày, váy, đồng hồ hay bó hoa hồng... Chà, những thứ đó không hấp dẫn như một chai nước khoáng, kẹo mút, và một túi bánh gạo cay đâu...

Lúc này, Thi Yến nhìn chăm chăm vào Lương Mạc với vẻ mặt nghiêm túc và hỏi: "Mạc Mạc, cậu có chắc là cậu đang nhắc về Lâm Giang ở đây không?"

"Tất nhiên là tớ chắc đang nhắc đến một Lâm Giang đẹp trai, phong độ ngồi ngồi rồi! Khác với việc gọi anh ấy là Anh Giang, cậu đã thấy tôi gọi người khác là 'anh trai' chưa?"

"Đó ắt hẳn là do hai người đang giả vờ không quen biết nhau, nhưng với tớ việc đó chẳng vui chút nào. Thay vì nói về mức sự thờ ơ giữa tớ và anh ấy, tớ vẫn cảm thấy muốn ăn nhiều hơn một chút" Vừa dứt lời, Thi Yến giơ tay lên vẫy một cô hầu bàn và gọi thêm, "Chị phục vụ, thêm bánh bao xoài, bánh bạch tuyết, bánh pudding xoài, bánh kếp sầu riêng, gạo nếp đen với xoài trong nước sốt vani, hai suất mỗi món chị nhé"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Nước khoáng, kẹo mút và bánh gạo cay (2)

Lương Mạc bắt đầu cảm thấy hơi thất vọng với Thi Yến, vì vậy cô liền xoa bóp thái dương và hỏi với giọng điệu nặng nề hơn, "Yến Yến à, cậu có thể nói chuyện với tớ một cách nghiêm túc được không nếu không tớ sẽ giận cậu, bỏ mặc cậu luôn đấy!"

Nhưng thật ra, Thi Yến không hề đùa giỡn, cô đã trả lời Lương Mạc sự thật, là sự thật tình hình hiện tại giữa cô và Lâm Giang.

Thi Yến im lặng mỗi hồi lâu trước khi cô nhìn thẳng vào Lương Mạc với một ánh mắt nghiêm túc và nói, "Mạc Mạc này, tớ đã nhận tin hủy bỏ hôn ước với anh ta."

"Cái gì?" Sốc vì thông báo quá bất ngờ, Lương Mạc hoàn toàn choáng váng.

Một lúc sau, cô vẻ như Lương Mạc vẫn không thể tin lời Thi Yến khi cô tiếp tục hỏi, "Yến Yến, ý cậu là gì? Hủy bỏ hôn ước giữa cậu với Lâm Giang ư?"

"Đó là sự thật" Đôi mắt Thi Yến long lanh nhưng đầy sự khẳng khái, nghiêm túc.

Giọng cô cực kỳ rõ ràng không có bất cứ dấu hiệu nào cho thấy cô đang nói đùa.

Lương Mạc nhìn chăm chăm vào Thi Yến trong một thời gian rất dài. Vô số cảm xúc thoáng qua mặt cô trước khi cố gắng mấp máy môi, "Yến Yến này, cậu có biết cậu đang nói gì không?"

Thi Yến gật đầu. "Tớ biết rồi."

Lương Mạc: "Lâm Giang có chấp nhận hủy bỏ hôn ước không? Ông nội anh Lâm có biết về điều này không? Nếu ông Lâm phát hiện ra, tôi tin Lâm Giang sẽ lại bị trách phạt một lần nữa"

Thi Yến lắc đầu. "Anh ấy không phải là người khôi xướng, là tớ đã đã làm thế. Tớ sẽ nói với ông nội Lâm Giang rằng tớ và anh ấy không hề hợp nhau, theo cách đó, ông Lâm sẽ không đổ lỗi cho anh ấy về vấn đề này."

Nghe những lời đó, Lương Mạc thốt lên sững sốt, "Cậu là người đã hủy hôn, đã khôi xướng chuyện này ư?!"

"Ừm" Thi Yến trả lời. Một lúc sau, cô nói tiếp: "Thật ra, lý do tớ không bao giờ nói về anh ấy trước mặt cậu không phải vì tớ muốn che giấu mối quan hệ của chúng tớ với cậu. Chỉ là thực sự không có gì giữa chúng tớ cả."

"Mạc Mạc, cậu có hiểu không? Từ lúc tớ biết mình là đứa trẻ được hứa hôn sáu năm trước cho đến bây giờ, số lần chúng tớ gặp nhau có thể dễ dàng đếm được bằng ngón tay. Thời gian chúng tớ dành cho nhau cũng quá ít ỏi. Nói thật với cậu, tớ nghĩ không phải Lâm Giang giả vờ không quen biết tớ lúc ở căn tin mà có khi anh ấy chẳng nhớ nổi gương mặt của tớ như thế nào."

Sau khi nghe những lời giải thích dài dòng của Thi Yến, Lương Mạc hỏi "Đấy là lý do tại sao cậu muốn hủy bỏ hôn ước của mình?"

"Không hẳn là vậy."

"Vậy thì tại sao?"

Hạ ánh mắt xuống, một vệt đỏ lan khắp mặt Thi Yến khi cô trả lời. "Đó là một bí mật."

Nhưng Lương Mạc cũng không phải là người dễ dàng từ bỏ, mặc dù đã tra hỏi cô trong một thời gian rất dài, Thi Yến vẫn không có dấu hiệu gì sẽ tiết lộ. Cuối cùng, cô không còn cách nào khác ngoài việc để cô bạn của mình nghỉ ngơi, câu chuyện vì thế cũng tạm lắng xuống.

Thông thường, Lương Mạc sẽ dành cả ngày với Thi Yến và họ sẽ chỉ chia tay sau khi mặt trời lặn. Tuy nhiên, lần này, Lương Mạc thực sự đề nghị đưa Thi Yến trở lại ký túc xá Đại học ngay sau khi họ hoàn thành món tráng miệng đã gọi đầy khắp bàn.

Thi Yến tỉnh cờ hỏi tại sao Lương Mạc không muốn mua sắm nữa, và Lương Mạc trả lời rằng cô cảm thấy không khỏe. Thi Yến có thể dễ dàng nhận ra bạn mình đang nói dối, nhưng cô quyết định không gắng hỏi thêm, vì nghĩ rằng cô bạn thân có chuyện khó nói. Vì vậy, cô đã đi cùng với Lương Mạc quay trở lại ký túc xá.

Sau khi ăn tối, Thi Yến lại mở tin nhắn của mình ra xem.

Lâm Giang vẫn chưa trả lời.

Cảm thấy rằng cô không thể làm gì về điều đó, cô gõ vào WeChat và vào nhóm [Sexy and Frisky] để gửi tin nhắn: *[Có ai muốn chơi một trận game không?]*

Ngay sau khi gửi tin nhắn, điện thoại trong tay cô rung lên với tiếng chuông vô cùng quen thuộc.

Thi Yến nhanh chóng mở tin nhắn của mình ra.

Là tin nhắn của Lâm Giang, cuối cùng anh ta cũng đã phản hồi lại sau vài ngày.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Cuộc họp bí mật trong Khu rừng nhỏ (1)

Lâm Giang cuối cùng cũng đã chịu hồi âm tin nhắn trở lại sau vài ngày.

[Cậu có đang rảnh không?]

Cuối cùng chuyện này cũng đã xảy ra?

Có phải anh ta đang tìm cô để thảo luận về việc hủy bỏ hôn ước giữa họ?

Thi Yến ngay lập tức gạt sang một bên bất cứ thứ gì cô đã gửi cho nhóm WeChat [Sexy and Frisky] và cô bắt đầu gõ một tin nhắn trả lời cho Lâm Giang.

Nhưng ngay sau khi cô gõ những ký tự đầu tiên trong 'có', điện thoại của cô nhận được một thông báo tin nhắn mới khác.

Nó vẫn từ Lâm Giang. *[Nếu cậu rảnh, hãy gặp tôi sau hai mươi phút tại khu rừng nhỏ phía sau ký túc xá nam.]*

Không phải anh đang định nói chuyện trực tiếp với cô đó chứ?

Thật sự không cần phải làm như vậy. Sẽ là đủ để sắp xếp một cuộc họp tại nơi ở cũ của gia đình Lâm để giải thích rõ ràng cho ông Lâm thôi mà...

Đây là những suy nghĩ trong đầu Thi Yến, nhưng để kết thúc mọi thứ nhanh nhất có thể, cô đã xóa bức thư trong hộp văn bản của mình, gõ một tin nhắn khác và gửi nó đi. *[Được, tôi sẽ đến.]*

Lâm Giang đã không trả lời tin nhắn đó của cô.

Giữ điện thoại của mình, Thi Yến ngồi ngầy người một lúc trước khi cô đứng dậy lấy một số quần áo từ tủ quần áo của mình để thay ra khỏi bộ đồ ngủ.

Hạ Liên đang ở giữa phòng ngón quẩy truyện tranh của mình khi cô nhận thấy hành động của Thi Yến và hỏi một cách tình cờ, "Yến Yến, cậu đang định đi ra ngoài à?"

Nghe giọng nói của Hà Liên, Giang Nguyệt, người đang sơn móng tay trên giường, quay sang nhìn Thi Yến và lo lắng hỏi, "Yến Yến, bây giờ đã muộn rồi. Cậu đi đâu vậy?"

"Ờ" Thi Yến đang định nói rằng cô ấy đã có một cuộc hẹn với một người, nhưng những từ đó đột nhiên bị mắc vào cổ họng.

Mọi người thường hiếm khi hẹn gặp cô. Nếu cô ấy nói những lời đó với bộ ba này, có lẽ họ sẽ bí mật theo dõi cô ấy để theo dõi sự hỗn loạn, giống như họ đã làm trước đây.

Nhưng lần này, tình huống với người cô gặp có chút đặc biệt...

Do đó, Thi Yến suy nghĩ một lúc và thay đổi câu nói của mình, "... muốn đi đến siêu thị để mua một số thứ."

Giang Nguyệt: "Vậy hãy giúp tớ lấy một vài lát bánh mì sữa chua nhé. Tớ sẽ ăn nó cho bữa sáng ngày mai."

Hạ Liên cũng vui theo: "Tớ cũng muốn một cái."

Giang Nguyệt tiếp: "Lương Duyên không ở đây, nhưng vì chúng ta không có tiết học nào vào sáng mai nên chúng ta chắc chắn sẽ không đến căn tin để ăn sáng. Vì vậy Yến Yến, tớ nghĩ cậu cũng nên mua thêm một lát cho cô ấy."

Thi Yến trả lời 'OK' trước khi đi giày vớ ra khỏi phòng ký túc xá.

Sau khi rời khỏi tòa nhà, cô nhìn đồng hồ và lưu ý rằng vẫn còn năm phút trước giờ hẹn với Lâm Giang.

Vì cửa hàng bánh của khuôn viên nằm ở phía đối diện của khu rừng nhỏ, Thi Yến đã chọn đi đến đó trước tiên để mua bốn lát bánh mì sữa chua trước khi đến điểm hẹn.

Hai mươi phút đã trôi qua khi Thi Yến đến khu rừng nhỏ, nhưng Lâm Giang vẫn không thấy đâu, vì vậy cô đứng xung quanh và chờ đợi.

Cô không chắc thời gian đã trôi qua bao lâu, mặc dù có vẻ như nó đã không còn lâu nữa. Cuối cùng, cô nghe thấy tiếng bước chân từ không xa. Ngước mắt lên, cô thấy một chàng trai mặc áo len trắng đi về phía cô.

So với thái độ nhàn nhã mà anh thường có mỗi khi họ gặp nhau, bước chân anh cảm thấy hơi bối rối vào lúc này.

Có phải anh ta bối rối vì đã đến muộn?

Tuy nhiên, anh chắc chắn đã thích màu trắng. Trong số những kỷ ức hạn chế cô có về anh, dường như anh luôn mặc đồ trắng mỗi lần họ gặp nhau...

Trong khi những suy nghĩ như vậy chạy qua tâm trí của Thi Yến, Lâm Giang đã tiến đến đứng cách cô khoảng nửa mét.

Thi Yến nhanh chóng trở lại bình thường, và trong khoảnh khắc tiếp theo, cô đột nhiên nghe thấy giọng nói của Lâm Giang vang lên từ phía trên, "Cô đang cố gắng kéo đồ trật tự thế giới sao?"

Giọng anh vừa đủ nghe, nhưng chất chứa đầy vẻ nặng nề. Đây là một sự khác biệt rõ ràng so với giai điệu thờ ơ mà anh ấy đã thực hiện tại SKP lần trước họ gặp nhau.

Anh ấy có phải là... đang không vui?

Thi Yến cau mày trong sự hoang mang khi cô ngẩng đầu lên đối mặt với chàng trai trẻ trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Cuộc hẹn bí mật trong Khu rừng nhỏ (2)

Ánh trăng khiến khu rừng thêm mờ ảo, ánh sáng ở đây như có phần rực rỡ hơn theo hướng mà Lâm Giang đã đến, vì vậy Thi Yến không thể thấy rõ biểu hiện của anh ta lúc này.

Tuy nhiên, khi ở gần, dưới ánh sáng mờ ảo từ đèn đường và ánh trăng, cô thấy rằng nước da của anh trông thật tệ.

Không phải anh ấy gọi cô ra đây để trao đổi về chuyện hủy bỏ hôn ước hay sao?

Anh ấy nên hạnh phúc vì có thể ở bên cạnh Tần Nhất Nhiên – nàng nữ sinh thanh lịch chứ...

Không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra ở hiện tại, Thi Yến cau mày suy nghĩ.

Rõ ràng rằng sự kiên nhẫn của Lâm Giang có hạn, và trước khi Thi Yến có thể mở lời, anh ta đã lên tiếng cùng một giọng nói không mấy vui vẻ, "Trước mặt tôi một đảng, sau lưng một nẻo, không phải cô đang có âm mưu gì sao?"

Trước mặt một đảng, sau lưng một nẻo? âm mưu gì ở đây?

Anh ấy đang nói về cái gì vậy?

Thi Yến hoàn toàn bối rối trước tình huống hiện tại này đang xảy ra với mình nên cô cất lời bằng một giọng nói hơi choáng váng, "Ý anh là gì? Tôi không hiểu anh đang đề cập về chuyện gì cả"

"Không biết tôi đang nói về cái gì ư?" Như thể bị khiêu khích bởi những lời của Thi Yến, Lâm Giang thậm chí phũ phàng hơn, anh cười lạnh lùng. "Đối với tôi, cô không cần phải giờ bài diễn xuất thậm tệ như vậy, cô nên biết nhớ rõ những gì tôi đang nói! Tôi không hiểu sao một mặt, cô nhấn tin cho tôi yêu cầu hủy bỏ hôn ước nhưng mặt khác, cô lại đến chỗ ông tôi để phàn nàn về tôi. Tôi chưa bao giờ thấy ai cư xử hèn hạ như cô, thật đáng xấu hổ!"

Thực sự là cô đã nhấn tin cho anh ấy về việc hủy bỏ hôn ước, nhưng còn chuyện phàn nàn với ông nội Lâm sau lưng... Cô ấy đã không gặp ông Lâm kể từ lễ hội mùa xuân, vì vậy làm sao cô ấy có cơ hội phàn nàn về Lâm Giang với Ông nội anh ấy sau lưng cơ chứ?

"Hắn là anh đang hiểu nhầm điều gì đó ở đây rồi? Lâu lắm rồi tôi đã không gặp ông Lâm, vậy làm sao tôi có thể phàn nàn điều gì với ông ấy?!"

"Ồ, cô vẫn giả vờ không biết gì? Ông nội nói với tôi rằng cô đã đến gặp ông trong nước mắt, lại còn mếu máo nói rằng tôi muốn hủy bỏ hôn ước!"

Chiều hôm đó, Lâm Giang đang chơi bóng rổ thì bất ngờ nhận được một cuộc gọi hối thúc anh trở về nhà. Tuy nhiên, ngay khi anh bước qua cửa, ông của anh đã ném ngay một tách trà vào anh trước khi anh có thể kịp nói một lời nào. Sau đó, anh buộc phải đi thay đồ khi vẫn chưa thực sự hiểu chuyện gì đang xảy ra. Vì thế cứ mỗi khi những kỷ ức này xuất hiện trong tâm trí anh, anh lại cảm thấy cơn giận dữ của mình ngày càng mãnh liệt.

"Nếu cô không muốn hủy bỏ hôn ước, thì lẽ ra cô không nên gửi cho tôi tin nhắn đó ngay từ đầu. Có thực sự cần thiết phải đối trả để sống một cuộc sống giả tạo như vậy không?"

"Hay đó là do cô cố tình? Có phải cô đang cố thu hút sự chú ý của tôi, nên phải chơi hết mình như vậy để có được tình cảm của tôi?"

"Ngay tại đây và ngay bây giờ, cô hãy tập trung mà lắng nghe, hãy để tôi nói với cô rõ tất cả... Có nhiều phụ nữ đã thử thu hút sự chú ý của tôi, nhưng cô là người duy nhất làm dờ tệ, và cô khiến tôi cảm thấy vô cùng kinh tởm!"

Khi những lời nói của Lâm Giang ngày càng trở nên quá khích và thiếu suy nghĩ, Thi Yến đã nhớ lại ngày cô bước vào dinh thự lớn của gia đình Lâm gia sáu năm trước. Ông nội Lâm đã chỉ vào cô bé mặc quần áo đơn sơ là tôi và quay sang cậu trai ăn mặc quần áo chỉnh tề và nói: "*Giang nhi, cho phép ông nội chính thức giới thiệu con với vợ sắp cưới của con, Thi Yến.*"

Hồi đó, anh mới mười lăm tuổi, và vẫn còn một chút hình ảnh vương vấn của tuổi trẻ ở giữa đôi lông mày thanh tú.

Hồi đó, anh ta đẹp đến nỗi cô ta ví anh ta như những con búp bê mà cô đã thấy trong tủ trưng bày, và cô không thể không cảm thấy thích anh ta.

Hồi đó, toàn bộ sự chú ý của cô đều dành cho anh.

Nhưng phản ứng của anh ta ngay sau khi ông nội Lâm giới thiệu cô đã khiến cô bị tổn thương sâu sắc, nỗi đau khiến cô và anh khó có thể lại gần nhau kể từ đó.

Như thể nhìn vào một thùng rác đáng ghét, anh ta quay sang ông Lâm và phẫn nộ hét lên, "*Cháu không muốn vợ chưa cưới! Một cô gái xấu xí, bẩn thỉu và nghèo khổ như vậy sao hợp làm vợ chưa cưới của cháu, cháu không muốn một vị hôn thê như vậy!*"

Tất nhiên, ngay khi lời nói rời khỏi miệng, ông Lâm đã ngay lập tức dạy cho anh một bài học thật sự nghiêm khắc.

Ông Lâm đã dành cả cuộc đời của mình trong quân đội, vì vậy những cú đánh của ông đặc biệt nặng nề. Tuy nhiên, sau những đòn roi khắc nghiệt trong lần đó, Lâm Giang đã không phát ra một âm thanh nào dù chỉ là tiếng rên rỉ nhỏ nhất.

Giữa lúc bị đánh, anh đã bắn cho cô một cái liếc mắt mà cô đến bây giờ vẫn có thể rung mình mỗi khi nhớ lại – nó trông như một sự hận thù sâu sắc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngày Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Những kẻ loạn trí (1)

Ghê tởm, ghê tởm, ghê tởm... Mặc dù lúc đó cô mới mười ba tuổi, cô vẫn có thể hiểu được cảm xúc trong ánh mắt của anh.

Anh không thích cô, và thật sự ghét cô.

Đó là lúc cô nhận ra rằng có một khoảng cách rất xa giữa anh và cô.

Thời gian trôi qua và cô cũng lớn lên, trưởng thành hơn cuối cùng cô cũng nhận ra rằng khoảng cách không phải là vật cản duy nhất đứng giữa họ.

Ngay từ đầu, anh và cô đã đến từ hai thế giới hoàn toàn khác nhau. Anh xuất thân từ một gia đình giàu có quý tộc, từ nhỏ đã tiếp xúc với những thứ sang trọng, sống ở thế giới thượng lưu. Còn cô sinh ra trong một gia đình nghèo khó, gia đình luôn phải sống vô cùng khiêm tốn, thiếu điều chạy ăn từng bữa. Nếu không phải vì những lời hứa mà ông nội của họ đã định từ trước, thế giới của họ có lẽ sẽ không bao giờ giao nhau.

Mặc dù điều kiện gia đình cô không quá nghèo đến nỗi cô đói và không được đến trường, nhưng nó cũng không quá đủ đầy để chu cấp cho cô có một điều kiện sống tốt như anh đã từng. Vì vậy, cô ngày càng gầy hơn một chút so với người bình thường, nhưng trưởng thành cũng giúp cô trở thành một thiếu nữ và đặc biệt không hề xấu xí.

Không giống như anh ta, cô ấy không thể mặc một bộ quần áo đẹp và đắt tiền khác nhau mỗi ngày, và hầu hết những gì cô ấy sở hữu từ ăn mặc đến sách vở đều được xin lại từ một người chị họ lớn hơn vài tuổi. Chúng hơi cũ, và chưa bao giờ lấp lánh, nhưng chúng vẫn mặc tốt và không thể bị coi là bẩn...

Đối với vẻ ngoài tồi tàn...

Phải nói rằng lời nói của anh đã thực sự cắt sâu vào tâm trí cô, có điều gì khá tổn thương với phẩm giá của cô gái trẻ.

Cứ như vậy, mặc dù cuối cùng anh ta đã đồng ý cho sự tồn tại của đứa trẻ hứa hôn dưới sự ép buộc của ông nội, nhưng cô chưa bao giờ tiếp cận anh ta với tư cách là vợ sắp cưới của anh. Ở trường, cô không bao giờ nói về mối quan hệ của họ với người ngoài. Ngay cả số tiền mà ông Lâm vẫn đều đặn gửi đến trong phong bao màu đỏ cho cô suốt những năm qua, cô ấy cũng không hề chạm vào nó.

Nhớ lại những sự kiện trong quá khứ, Thi Yến đau lòng nín thở lại.

Cô không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng cô không sẵn sàng đứng yên và cho phép anh nhục mạ cô như thế nào tùy anh muốn như lúc này được. Tuy nhiên, cô cũng không muốn cãi nhau với anh ta. Vì thế, cô chọn cách quay lưng lại và im lặng rời đi.

Thật không may, hành động của cô chỉ khiến cơn giận dữ trong trái tim Lâm Giang bùng cháy thêm dữ dội và mãnh liệt hơn bao giờ hết.

Cô ấy là nguyên nhân của sự hỗn loạn này, tuy nhiên, cô lại dám rời đi như thể không có việc gì liên can đến cô ấy à?

Với những suy nghĩ này trong đầu, bàn tay của Lâm Giang ngay lập tức đưa ra để bắt lấy cổ tay của Thi Yến.

Cô quay đi rất nhanh, nên thay vì kịp giữ tay cô lại thì anh đã cảm chiếc túi giật lại.

Chuyển động của anh ta cực kỳ mạnh mẽ, và với tiếng 'xoẹt' lớn, chiếc túi bị xé toạc ra, bốn lát bánh được gói bên trong văng xuống mặt đất lầy lội.

Thi Yến sững người, cô đứng bất động nhìn những lát bánh rơi lăn lóc trên mặt đất lầy lội.

Những chiếc bánh này đã không còn ăn được...

Thi Yến vô thức siết chặt nắm đấm của mình với cơn thịnh nộ đang bắt đầu bùng lên.

Cô nhìn chằm chằm vào những chiếc bánh trên mặt đất trong một thời gian rất lâu trước khi cô ngẩng đầu lên trừng mắt giận dữ với Lâm Giang, "Tôi cũng sẽ nói với anh một lần cuối cùng, tôi đã không gặp ông Lâm, tôi cũng không hề phàn nàn bất cứ điều gì về anh với ông, và tôi không có ý định làm điều gì gọi là bất chấp để có được tình cảm dờ hoi của anh!

"Ngoài ra, anh cũng không nên quá tự cao và nghĩ rằng mọi người ai nấy cũng đều thích anh. Bởi vì ít nhất thì tôi cũng không thích anh, và tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc kết hôn với anh!

"Vì vậy, đừng quá đáng quá thế, nếu không thì..."

Thi Yến luôn là một đứa trẻ ngoan ngoãn và cô hiếm khi tranh cãi với người khác. Cô ấy đã phải cân não trong một thời gian rất dài trước khi cô ấy có thể nghĩ ra thứ gì đó mà cô ấy cảm thấy vô cùng xấu xa, "... nếu không thì anh có thể chết đói!

"Cuối cùng, anh có thấy những tin nhắn tôi gửi cho anh trong hai ngày qua không? Anh có cần tôi lặp lại không?"

Thi Yến thực sự bắt đầu đọc lại tin nhắn từng chữ, tôi đã hơi anh, "Khi nào anh định nói với gia đình về việc hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta?

"Và anh có thể cho tôi một thời gian chính xác ở đây không? Đừng nghĩ rằng tôi không biết rằng anh cũng đã có bạn gái!

"Có thực sự là từ tế để thực hiện một kết nối vô nghĩa như vậy với tôi khi anh đã có bạn gái riêng anh? Anh không nghĩ rằng chính việc làm này của anh đã để cô ấy thất vọng?"

Lưu ý của tác giả: Chương này còn được gọi là "Anh có thể bắt nạt tôi, nhưng anh không có quyền phá hỏng những chiếc bánh của tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Những kẻ loạn trí (2)

Tự cao khi nghĩ rằng mọi người đều thích anh... Tự cao ư?

Cô ta hẳn là đang nói đùa! Khi nào mà mình lại cần phải tự cao cơ chứ?

Hơn nữa, bạn gái á? Cái quái gì vậy? Từ khi nào anh đã có bạn gái vậy?

Bị buộc tội có bạn gái ngoài luồng, Lâm Giang đột nhiên cảm thấy khó chịu vì một lý do không thể giải thích được.

Tuy nhiên, anh không muốn tìm hiểu rõ vào lý do tại sao anh lại cảm thấy không hài lòng đến vậy. Anh chỉ nghĩ đơn giản là vì cô dám bảo anh là quá tự cao, nên anh không nén nổi giận dữ, "Thật là trùng hợp! Tôi cũng chưa từng thích cô!"

"Vì vậy, cô nên ngừng hỏi tôi khi nào tôi nói với gia đình tôi về việc hủy bỏ hôn ước vợ vắn này. Cô có thể lo lắng, nhưng tôi thậm chí còn cảm thấy lo lắng hơn cô đấy!"

"Tôi sẽ nói rõ ràng cho cô biết ngay bây giờ, vì vậy cô hãy lắng nghe cho thật kỹ vào, thưa cô Thi Yến. Nếu, tôi, Lâm Giang, không thể, hủy bỏ, hôn ước, vợ vắn, với, cô, tôi, sẽ, đổi tên, của tôi, tên, THUA CUỘC!"

Sau đó, Lâm Giang dừng lại một lát, và sau khi nghĩ rằng mình chưa nói đủ, anh nghiêng răng và nói tiếp: "Bây giờ đã quá muộn, nên ngày mai. Sáng mai, tôi sẽ đưa cô về nhà và giải quyết chuyện này với ông tôi!"

Sau khi đưa ra tuyên bố đó, Lâm Giang quay người lại và bước đi về phía ký túc xá, như thể anh ta không thể chịu đựng ở đó thêm một giây phút nào.

Đôi chân của Lâm Giang di chuyển rất nhanh và nhịp bước của anh ta cũng dài ra, vì vậy anh ta không mất nhiều thời gian để đi ra khỏi khu rừng nhỏ. Tuy nhiên, anh bất ngờ dừng lại bên lề vườn trong khuôn viên trường.

Bạn gái... Cô ấy có quyền gì để dám quy cho anh có bạn gái ngoài luồng?

Lâm Giang càng nghĩ về nó, anh càng cảm thấy khó chịu. Trong thực tế, một sự thôi thúc quay trở lại khu rừng nhỏ để đối đầu với cô ấy đang tràn đầy bên trong anh ta.

Tuy nhiên, vài giây sau, anh nhận thấy có điều gì đó không ổn.

Nó thực sự kỳ lạ, tại sao anh ta lại có một sự thôi thúc như vậy?

Cô có thể nói bất cứ điều gì cô muốn, tại sao anh phải bận tâm về điều đó?

Lâm Giang mím môi lại, anh trầm ngâm suy nghĩ một lúc, như thể cố gắng tìm ra điều gì đó khiến anh khó hiểu. Một lúc sau, anh lấy lại được sự bình tĩnh cần có của mình và nhanh chóng rời đi với những sải chân mở rộng.

...

Sau khi Lâm Giang rời đi, Thi Yến vẫn cúi nhìn chăm chăm vào những chiếc bánh trên mặt đất, đau buồn một lúc trước khi cô dọn dẹp lại. Sau đó cô bước ra khỏi khu rừng nhỏ và miễn cưỡng ném những chiếc bánh vào thùng rác.

Một chút tiếc nuối, cô vẫn hướng ánh mắt vào thùng rác một lúc lâu, cô thờ dãi trước khi quay người lại và trở về phòng ký túc xá.

Nhưng sau khi vừa mới bước được hai bước, cô không thể ngăn ánh mắt mình cứ hoài liếc nhìn vào thùng rác được.

Sau đó, mặc dù phải quay lại cửa hàng để mua bốn lát bánh khác, Thi Yến vẫn cảm thấy vô cùng tiếc nuối, khó chịu khi trở về phòng ký túc xá. Phải mất một lúc trước khi cô cầm chiếc điện thoại lên.

Sau đó, cô nhận ra rằng có khá nhiều tin nhắn chưa đọc trong WeChat của mình.

Nhấn vào ứng dụng mở, cô thấy rằng tất cả là từ nhóm, [Sexy và Frisky]. Cô đột nhiên nhớ lại việc yêu cầu họ chơi sớm hơn, vì vậy cô nhanh chóng gõ vào cuộc trò chuyện.

[Expert of the Monkeys]: *Yến muội, huynh có thể chơi!*

[Juice]: *Tôi cũng có thể chơi.*

[Expert of the Monkeys]: *Hừm? Cô ấy đâu rồi nhỉ?*

[Juice]: *gắn tên cô @ [Yến Loves Ice Cream]*

[Expert of the Monkeys]: *@ [Yến Loves Ice Cream]*

"..."

Sau khi nhanh chóng xem qua một lượt tất cả các tin nhắn trong cuộc trò chuyện, Thi Yến liền gõ phản hồi: *[Xin lỗi, tôi đã không xem điện thoại của tôi sớm hơn.]*

Thi Yến, người vẫn còn giận Lâm Giang, đột nhiên nhớ lại chuyện về bốn lát bánh sữa chua và gửi đi: *[Hôm nay thực sự là một ngày tồi tệ. Tôi đã gặp một kẻ mất trí!]*

Không ai trả lời cô.

Thi Yến cho rằng mọi người có thể đang bận rộn vào lúc này, vì vậy cô đặt điện thoại xuống để rửa một quả táo để ăn.

Ngay khi cô chuẩn bị đi, điện thoại của cô đột nhiên reo lên! Đó là một thông báo từ group Wechat [Sexy và Frisky].

Thi Yến đoán chắc rằng [Juice] hoặc [Expert of the Monkeys] đã trả lời cô.

Do đó, cô gõ nhẹ vào biểu tượng thông báo, và ngạc nhiên thay, cô nhìn thấy

[111111]: *Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, hôm nay tôi cũng đã gặp một người mất trí!*

PS: Hãy yên tâm, tôi hứa sẽ không có những khoảnh khắc đau lòng quá mức trong tiểu thuyết này. Nhất định tôi sẽ biến Lâm Giang trở thành Giang Lâm cực kỳ khác!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Tàn sát điên cuồng (1)

[111111]: *Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên, hôm nay tôi cũng đã gặp một người mất trí!*

Thi Yến không bao giờ ngờ rằng Mister Numbers sẽ là người trả lời cô.

Cô đã làm quen với Mister Numbers và những người khác khoảng hai ngày nay và họ đã chơi hơn mười giờ PUBG cùng nhau, nhưng đây là lần đầu tiên anh nói chuyện với cô.

Thi Yến nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại của cô một cách hoài nghi, và sau khi xác nhận ba lần rằng cô rõ ràng nhìn thấy mọi thứ không chút nhầm lẫn nào, cô trả lời: *[Đó chắc chắn là một sự trùng hợp rất lớn.]*

Thi Yến nghĩ rằng cuộc trò chuyện sẽ kết thúc ngay tại đó, nhưng thật ngạc nhiên, một thông báo khác lại xuất hiện trên màn hình điện thoại của cô.

[111111]: *Đúng vậy.*

Một vài từ ngắn ngủi. Ngay cả thông qua màn hình, Thi Yến có thể cảm nhận một cách sinh động biểu cảm của người chơi đằng sau tin nhắn.

Cô sợ rằng bầu không khí trong nhóm sẽ trở nên khó xử nếu cô không trả lời, nhưng cô cũng không biết làm thế nào để trả lời tin nhắn như vậy của [111111]. Để nào nghỉ ngơi một lát, cô kết luận rằng một người có thể khiến Mister Numbers ấn tượng đến mức không nghi ngờ gì là một người có kỹ năng sâu sắc trong Nghệ thuật loạn trí, vì vậy cô gõ bàn phím và trả lời: *[Người loạn trí mà bạn gặp phải xuất chúng hơn nhiều so với người mất trí tôi đã gặp $O(\cap \cap)O\sim$]*

[111111] đã không trả lời.

Thi Yến thở phào nhẹ nhõm.

Đúng như mong đợi của một bậc thầy, thậm chí nói chuyện với anh ta đòi hỏi cô phải suy nghĩ kỹ. Thật may là anh ta đã không nói nhiều hơn thế.

Mặc dù [111111] không phản hồi với Thi Yến, bầu không khí trong nhóm trò chuyện cũng không trở nên khó xử. Điều này là do [Expert of the Monkeys] đã tham gia vào lúc này. *[Yến muối, Juice và tôi vừa kết thúc trận đấu Duo. Em có còn muốn chơi không?]*

Đêm vẫn chưa quá khuya và vẫn còn một ít thời gian trước khi đi ngủ. Thêm vào đó, cô ấy không có tiết học nào vào sáng mai để cô ấy có thể ngủ bù. Do đó, Thi Yến trả lời: *[Được rồi, tôi sẽ đăng nhập vào trò chơi ngay đây.]*

Ngay khi Thi Yến đăng nhập, một thông báo xuất hiện trên màn hình:

[Juice] mời bạn vào một nhóm.

Ngay sau khi vào phòng, Thi Yến nghe thấy giọng nói của [Expert OfThe Monkeys], "Ông chủ, chúng tôi vẫn đang thiếu một người chơi. Anh có muốn tham gia không?"

[111111] đã không trả lời.

[Juice]: "Hãy join và chơi vài trận với tụi này nhé ông chủ?"

[Expert OfThe Monkeys]: "Đúng vậy. Vẫn còn sớm, bây giờ cậu định sẽ làm gì nữa?"

Có lẽ đó chỉ là trí tưởng tượng của Thi Yến, nhưng dường như có gì đó khác biệt với âm điệu của [Expert OfThe Monkeys] và [Juice] ngày hôm nay. Có gì đó cảm thấy một chút... một chút... Thi Yến suy nghĩ miễn man một lúc, rồi cô không thể tìm thấy một tính từ phù hợp để mô tả nó.

Họ dường như đã thuyết phục [111111] bởi vì Thi Yến có thể nghe thấy giai điệu mơ hồ của thông tin đăng nhập BGM 1 của trò chơi. Sau đó, cô thấy [111111] cũng tham gia vào đội.

[Juice] bắt đầu trò chơi.

Trên máy bay, Thi Yến lưu ý rằng không ai đánh dấu tọa độ nhảy, vì vậy cô hỏi: "Chúng ta sẽ nhảy ở đâu?"

Mười giây sau, [Expert of the Monkeys] đã trả lời ngắn gọn, điều lạ lùng với bản chất nói chuyện của anh ta, "Nên nhảy ở Primorsk."

Thông thường, khi họ chơi, [Expert of the Monkeys] và [Juice] sẽ luôn có thừa ngôn từ đến bất tận để nói, nhưng cuộc trò chuyện bằng giọng nói ngày nay thật im lặng. Ngay cả những lời đề nghị công nạp thông thường trong suốt trò chơi, đó là những câu quen thuộc - ' *Yến Yến, có một Med Kit cho em ở đây, ghé qua và lấy nó* ', ' *Thi Yến, có một Vest quân đội cấp 3 ở đây, đến đây* ' - những lời đó cũng đã giảm đi đáng kể.

1. được viết tắt của background music

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Tàn sát điên cuồng (2)

Vì vậy, đó không chỉ là trí tưởng tượng của cô. Thực sự có điều gì đó khác biệt với [Expert of the Monkeys] và [Juice] ngày hôm nay.

Sau khi nhận thấy bầu không khí kỳ dị đang xảy ra trong trận game, Thi Yến cũng tự động kiểm lời hơn so với các trận trước.

Trận game trôi qua với bầu không khí nặng nề và sự tĩnh lặng đáng sợ khi nghĩ lại những trận game cô đã trải qua mới chỉ hai ngày trước.

[111111] hạ gục [Wish To Be Lazy and Rich] với AWN.

[111111] đã giết [Wake Up Youngster] bằng M416.

[111111] giết [Proud Of My Bad Grades] bằng lựu đạn.

[111111] giết [Wish To Be Lazy and Rich] bằng lựu đạn.

[111111] chết ở Redzone.

Ở vòng thứ ba, phải trải qua cả năm thông báo này để Thi Yến cuối cùng cũng nhận ra, rằng người ở trạng thái kỳ dị ngày hôm nay không phải là Expert hay Juice, mà Mister Numbers... Điều này quả thực ngạc nhiên với cô.

Mister Numbers luôn là một người chơi rất cừ; Thi Yến nhận thức rõ điều này. Chưa lần nào anh ta có nguy cơ bị đầu độc đến chết trong vùng màu đỏ, khi anh luôn ở trong vùng an toàn và có thể giết chết bất kể người nào trong tầm mắt.

Do nhận ra sự bất ổn này, Thi Yến bắt đầu lưu ý đặc biệt về [111111] khi vòng thứ tư bắt đầu.

Tuy nhiên, do sự vô tâm của cô, cô, người hiếm khi bị hạ gục sau khi nhảy dù với Mister Numbers và đồng đội, cuối cùng đã bị giết bằng chảo bỏi một người chơi khác ngay sau khi có hạ cánh.

Do đó, Thi Yến đã chuyển chế độ xem khán giả của mình sang [111111].

Cô đã không chú ý đến người chơi này lắm vào những trận game trước, hôm nay cô cảm thấy có điều đặc biệt kỳ lạ rất đáng tò mò, dõi theo Mister Numbers, cô thực sự đã rất sốc

Thay vì chuẩn bị, [111111] nhặt một khẩu súng ngay sau khi hạ cánh và bắt đầu tìm kiếm những người chơi khác để giết.

Anh ấy là một người chơi đáng gờm trong trò chơi, nhưng anh ấy vẫn sẽ khiêm tốn chuẩn bị trong giai đoạn trước. Tuy nhiên, trong vòng này, anh ta thậm chí không thèm đi loanh quanh cướp đồ...

Điều kỳ lạ hơn nữa là khi anh ta tiếp cận những người chơi khác, anh ta không thèm che giấu gì cả. Thay vào đó, anh chỉ đơn giản là đối mặt với họ...

Trong vòng ba phút sau khi trò chơi bắt đầu, anh ta đã quét sạch tất cả kẻ thù trong căn cứ quân sự.

Sau khi tàn sát những người chơi khác, Thi Yến nghĩ rằng [111111] sẽ bắt đầu chuẩn bị. Trái với dự đoán của cô, anh chỉ chọn một vài hộp đạn và không gửi bất kỳ lưu ý nào cho [Juice] và [Expert of the Monkeys], những người đang bận rộn cướp đồ phía sau, anh nhanh chóng tìm thấy một chiếc xe máy và lái đi.

Đầu tiên anh ta đến Novorepnoye và tàn sát mọi người ở đó bằng phương pháp trực tiếp và tàn bạo từ trước đó. Sau đó, anh tìm đường đến Mylta.

Sau khi [111111] tàn sát mọi vật cản trên đường tới Pochinki, cuối cùng anh ta bị giết vì hết đạn. Chỉ sau đó, cuối cùng Tiểu Yến Yến cũng hiểu ra, mục đích Mister Numbers chơi game hôm nay không phải để chơi rồi giành chiến thắng như mọi lần mà là để thực hiện một cuộc thám sát...

Ngay cả thông qua màn hình điện thoại, cô có thể cảm nhận một cách sống động ý định giết chóc quá mức tỏa ra từ anh.

Có phải anh ta đang cố gắng trút tâm trạng tồi tệ của mình bằng cách tàn sát điên cuồng mọi người trong trò chơi?

[Expert of the Monkeys]: "Yến Yến, muội đã sẵn sàng chưa?"

Lập tức, rút ra khỏi suy nghĩ của mình, Thi Yến nhận ra rằng trò chơi đã kết thúc.

Cô nhanh chóng nhấn nút sẵn sàng khi cô suy nghĩ về những gì cô đã chứng kiến.

Điều đó giải thích tại sao có gì đó khác biệt về giọng điệu của Expert và Juice ngày hôm nay. Cô cố gắng tìm kiếm một từ để mô tả nó, và cuối cùng cô đã tìm thấy một từ: *cẩn trọng*. Họ đã nói rất cẩn trọng, rất khác với giọng điệu vô tư và vui vẻ của họ trong hai ngày qua...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Thậm chí còn hơn cả Tiểu Long Nữ (1)

Ba người bọn họ cùng ở chung một phòng ký túc xá. Có phải hai người kia đã cố gắng cản trở hơn vì tâm trạng tồi tệ của [111111]?

Trong khi suy nghĩ của Thi Yến vẫn đang rối bời, vòng tiếp theo bắt đầu.

Máy bay đang ở giữa bán đồ thì một cuộc gọi đột ngột đến.

Đó là cuộc gọi đến từ nơi ở cũ của gia đình Lâm gia.

Ông Lâm có thể đã phát hiện ra rằng cô muốn hủy bỏ hôn ước với Lâm Giang và đang gọi cô ấy để hỏi rõ về điều đó sao?

Thi Yến do dự một lúc trước khi cầm điện thoại của mình lặng lẽ ra ban công để trả lời cuộc gọi.

"Cô Thi, tôi xin lỗi vì đã gọi cô quá muộn vào đêm khuya như thế này."

Đó không phải ông Lâm đang cảm thấy mà cuộc gọi này được gọi đến từ di Xuân, quán gia nơi ở cũ của Lâm Gia.

Thi Yến cảm thấy rất thích Di Xuân. Mặc dù cô không thường xuyên đến nơi ở cũ của gia đình Lâm gia, nhưng mỗi lần cô đến thăm Di Xuân vẫn luôn đích thân chuẩn bị thật nhiều món ăn ngon cho cô.

Thi Yến ngoan ngoãn trả lời: "Dạ, không sao đâu, di Xuân. Có chuyện gì vậy ạ?"

"Ông Lâm của cô, tối nay sau khi ăn tối thì đi tắm rồi đột nhiên ngất đi, và hiện ông ấy đang được điều trị tại phòng cấp cứu."

"Ông Lâm bị ngất? Tình hình ông có nghiêm trọng không Di? Ông ấy đang điều trị ở bệnh viện nào? Cháu sẽ đến đó ngay bây giờ."

"Không cần làm vậy đâu, cô Thi. Bây giờ đã muộn rồi, bệnh viện ở khá xa Đại học của cô. Tài xế của chúng tôi không ở đó, và cô sẽ không an toàn khi đi một mình. Ở bệnh viện cũng luôn có các bác sỹ và y tá đang theo dõi cho ông rồi. Nếu cô muốn ghé thăm, cô hãy ghé qua vào ngày mai nhé? Tôi sẽ cho tài xế đến đón cô vào ngày mai".

Thi Yến biết mình sẽ không giúp được gì nhiều ở đó, và nếu cô cứ khẳng khái đến bệnh viện vào lúc này, gia đình Lâm lại phải lo lắng rồi lại phải thuê xếp một chiếc xe để đón cô. Nếu vậy, cô sẽ chỉ khiến họ gặp nhiều rắc rối hơn và lo nghĩ hơn..

Phân tích tình hình, Thi Yến trả lời: "Dạ vậy cháu hiểu rồi ạ. Sáng mai, cháu không có giờ lên lớp, vì vậy cháu sẽ đến thăm ông Lâm vào ngày mai."

Di Xuân: "Được rồi thưa cô. Tôi sẽ sắp xếp tài xế đến đón cô ở trường vào sáng mai."

"Cháu cảm ơn di, di Xuân."

"Không có vấn đề gì, thưa cô Thi." Lúc đó, di Xuân đột nhiên dừng lại vài nhịp, và dường như cô muốn nói gì đó. Một lúc sau, cô ấy tiếp tục, "Cô Thi, tôi có thể hỏi cô một chuyện được không... nếu, đó là, có vấn đề gì giữa cô và cậu chủ của chúng tôi không?"

Thi Yến đột nhiên nhớ lại những gì Lâm Giang đã nói với cô trong khu rừng nhỏ trước đó.

Nếu di Xuân đang hỏi cô một câu hỏi như vậy vào lúc này, thì vấn đề này có liên quan đến việc hủy bỏ hôn ước của họ không?

Nhận thấy sự im lặng của Thi Yến, di Xuân tiếp tục: "Thực ra vào chiều nay, Ông Lâm vẫn đang có tâm trạng tốt khi ông đi dạo, nhưng sau đó ông đột nhiên ông trở nên giận dữ khủng khiếp. Ông đã cho gọi cậu chủ của chúng tôi về và yêu cầu gặp ông ngay tại nơi ở cũ. "

"Ngay khi cậu chủ vừa bước qua cửa, trước khi cậu kịp thốt ra lời chào, ông nội Lâm của cô đã ném một tách trà vào cậu ấy."

"Cô cũng biết rằng ông nội Lâm gia có một tính khí rất nóng nảy, vì vậy ông ấy đã khá lớn tiếng đối với cậu chủ của chúng tôi ngay khi người quay trở lại nơi ở cũ. Cuối cùng, ông Lâm đã đuổi cậu chủ ra về trước khi cậu kịp dùng bữa tối."

"Có một số điều mà tôi chưa bao giờ nói với cô, nhưng tình hình sức khỏe của ông bà Lâm đang dần yếu đi. Bác sĩ đã cảnh báo chúng tôi rằng ông không nên nổi nóng nữa. Ông Lâm bị ngất có lẽ là do những gì đã xảy ra hôm nay." Di Xuân ngừng lời để thở dài rồi tiếp tục, "tôi thực sự không thể hiểu được. Cô là một quý cô tốt, có điểm gì ở cô mà tại sao cậu chủ của chúng tôi lại không thích cô cơ chứ "

Nghe những lời đó, Thi Yến quả thực không biết cô nên trả lời thế nào, nên cô đành im lặng.

Di Xuân tiếp tục nói khá lâu trước khi cuộc gọi kết thúc.

Thi ra đây chính là lý do tại sao Lâm Giang có tâm trạng tồi tệ như vậy ngày hôm nay...

Bị đuổi ra khỏi nhà mà thậm chí không kịp ăn bữa tối, ông Lâm phải thực sự rất tức giận với anh ta!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngay Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Thậm chí còn hơn cả Tiểu long nữ (2)

Nhưng thực sự, gần đây cô đã không nói chuyện với ông Lâm, vậy làm thế nào để ông ấy biết về việc hủy bỏ hôn ước giữa họ?

Thi Yến mãi suy nghĩ và cuối cùng vẫn cảm thấy thật bế tắc và thất vọng, phải mất một thời gian sau khi cuộc thoại kết thúc, cô mới nhớ ra rằng cô đang trong trò chơi. Cô vội vàng quay lại.

Nhưng khi cô trở lại, vòng đấu đã kết thúc.

Hiển nhiên khi cô ấy chết. Nghĩ đến việc cô bỏ đi để nhận cuộc gọi, cô bị ném mạnh ra khỏi máy bay, và sau khi trôi dạt trên không, cô là mục tiêu dễ dàng để những người chơi khác bắn hạ.

Nhưng ba người kia... cũng không chết nhanh như vậy chứ?

Thi Yến nhìn vào căn phòng và thấy rằng [Juice] và [Expert of the Monkeys] không trực tuyến, và [11111] thậm chí cũng không ở trong phòng.

Do đó, Thi Yến đã khởi động nhóm WeChat [Sexy and Frisky] và thấy những tin nhắn mới trong cuộc trò chuyện.

[Expert of the Monkeys]: *Yến muội, em đã ngắt kết nối chưa?*

[Expert of the Monkeys]: @ [Yến Loves Ice Cream]

Thi Yến trả lời: *[Vừa nãy có một cuộc gọi đến từ người nhà. Xin lỗi mọi người tôi đã phải nghe máy một lát.]*

[Juice] ngay lập tức trả lời: *Ai đó cũng đã gọi cho ông chủ của chúng tôi ngay sau khi trò chơi bắt đầu, vì vậy anh ta cũng phải thoát trận để nghe máy.*

[Yến Loves Ice Cream]: *Ồ.*

Hmm... Có vẻ như cô ấy và Mister Numbers nhà chúng ta có rất nhiều điều trùng hợp trong ngày hôm nay. Cô gặp một người mất trí, và anh cũng vậy. Khi cô nhận một cuộc gọi, anh cũng nhận được một cuộc gọi...

[Expert of the Monkeys]: *Yến muội, em có muốn chơi tiếp không?*

Thi Yến nhìn vào đồng hồ và thấy rằng đã mười giờ rưỡi. Sau khi nhớ lại rằng cô có một cuộc hẹn phải đến bệnh viện vào sáng mai, cô trả lời: *[Tôi phải ngừng. Tôi có việc phải làm vào sáng mai, nên giờ tôi sẽ đi ngủ.]*

[Expert of the Monkeys]: *Ah, vậy chúc muội ngủ ngon.*

[Juice]: *Chúc ngủ ngon.*

[Tide], người đã không xuất hiện cả ngày, cũng trả lời: *Chúc ngủ ngon.*

Thi Yến cũng trả lời 'chúc ngủ ngon' trước khi rời nhóm WeChat để đi tắm.

Khi đã xong xuôi yên vị trên giường, Thi Yến nhắc điện thoại lên đặt báo thức và rồi bất ngờ thấy một tin nhắn riêng tư từ [Expert of the Monkeys]: *[Yến muội, ngày mai nếu muội muốn chơi game, hãy rủ huynh cùng chơi với muội nhé.]*

Yến Yến trả lời với một biểu tượng cảm xúc mặt cười và một từ duy nhất: *[Chắc chắn.]*

Sau một khoảng dừng ngắn, cô đột nhiên nhớ lại bầu không khí căng thẳng trong trò chơi, vì vậy cô không thể không gửi một tin nhắn khác vì tò mò. *[Chuyện gì đã xảy ra hôm nay giữa các anh vậy? Tại sao hôm nay tôi lại có cảm giác như mọi người đều hành động kỳ lạ?]*

[Expert of the Monkeys]: *Ồ, đó là ông chủ của chúng tôi. Chúng tôi đang chơi bóng rổ vào buổi chiều, và ông chủ của chúng tôi đột nhiên nhận được một cuộc gọi và rời khỏi khuôn viên trường. Khi anh ta quay trở lại, anh ta liền trưng ra nét mặt thật đáng sợ đó. Vì vậy, sau đó Juice và tôi quyết định nói dối, chúng tôi không bị cuốn vào cuộc chiến. Nếu không, sẽ là một thảm họa nếu ông chủ của chúng tôi từ chối thanh toán hóa đơn cho bữa tiệc ký túc xá cuối tuần!*

Cô đã không tưởng tượng hết mọi thứ. [11111] thực sự đã ở trong một tâm trạng tồi tệ, khiến cho bầu không khí trong trò chơi cảm thấy rất nặng nề và lạnh lẽo...

Lúc này, Thi Yến đột nhiên nhớ đến [Expert of the Monkeys] nói về việc [11111] đang nhìn vào một tin nhắn được gửi bởi một cô gái, vì vậy cô tình cờ hỏi: *[Có lẽ người đại boss đó bị từ chối, trái tim anh ta bị tan vỡ?]*

[Expert of the Monkeys]: *Muội hẳn biết nói đùa! Trái tim anh ta vỡ? Không thể nào! Ông chủ của chúng tôi thậm chí không có bạn gái! Anh ta thậm chí còn được hạnh hơn Tiểu long nữ!*

Tiểu long nữ, không nên sử dụng từ 'được hạnh'...

[...] Thi Yến đã gửi một dấu chấm lửng để cho thấy rằng cô ấy đã không nói nên lời. Một lát sau, cô nói thêm: *[Tiểu long nữ đã bị Doãn Chí Bình bôi nhọ] 1*

[Expert of the Monkeys]: *Có phải vậy không?*

[Expert of the Monkeys]: *Aiya, thôi muội hãy quên điều đó đi. Trong mọi trường hợp, ông chủ của chúng tôi không thể có trái tim tan vỡ. Đây là một bí mật, nhưng trong 21 năm trên dương gian, sống trong kiếp nam nhân của mình, ông chủ của chúng tôi vẫn là một chàng trai trong sạch.*

- - -

Cuộc đối thoại nội tâm của Lâm Giang: *Vậy nếu tôi vẫn còn trong sạch thì sao? Tôi tự hào về điều đó! Tôi đang tiết kiệm bao cao su cho đất nước của tôi!*

1. Tiểu Long Nữ là một nữ chính trong tiểu thuyết nổi tiếng của Kim Dung, Thần Điêu Đại Hiệp. Tiểu Long Nữ từ nhỏ đã sống trong Cổ Mộ, lại được dạy dỗ nghiêm khắc bởi sư phụ nên rất ngây thơ nhưng lạnh lùng, ít nói, suy nghĩ lại chất phác, đơn thuần, thường thể hiện ra ngoài vẻ thờ ơ, có chút vô tình, cô chỉ rời khỏi Cổ Mộ khi gặp được Dương Quá, nam chính. Có một lần, các huyệt đạo của nàng bị phong tỏa, ngăn nàng di chuyển. Chính vì thế, khi Doãn Chí Bình đi qua, bị mê hoặc bởi vẻ đẹp của nàng, đã lợi dụng điểm yếu này và cưỡng hiếp nàng.

Chương 29: Bất cứ điều gì được tính là lần đầu tiên, chúng vẫn còn nguyên vẹn cho anh ta (1)

Trong trắng...

Mặc dù danh tính của cô vẫn ẩn danh qua điện thoại, khuôn mặt cô vẫn không thể ngừng đỏ lên khi nhìn thấy từ đó.

Không biết gì về trạng thái của Thi Yến ngay lúc này, [Expert of the Monkeys] tiếp tục gửi tin nhắn cho Thi Yến.

[Có một điều cho anh khẳng định câu ấy còn trong trắng, đó là, đến nay, anh ấy vẫn chưa có bạn gái.]

[Nói cách khác, không chỉ ông chủ của chúng tôi chưa đánh mất đêm đầu tiên mà tất tần tật của anh ấy vẫn còn nguyên vẹn, tình yêu đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, cái nắm tay đầu tiên, cái ôm đầu tiên]

[Expert of the Monkeys] dường như đang suy nghĩ về những gì 'lần đầu tiên' khác có thể có, nhưng không thể nghĩ ra bất cứ điều gì, cuối cùng anh ta đã gửi nó: *[... trong mọi trường hợp, bất cứ điều gì có thể được tính là lần đầu tiên, chúng nhất định vẫn còn nguyên vẹn đối với ông chủ của chúng tôi!]*

Cái ôm đầu tiên, cái nắm tay đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, đêm đầu tiên...

Sau khi nhìn thấy những từ ngữ đầy nóng bỏng ẩn ý này, khuôn mặt của Thi Yến càng đỏ bừng hơn nữa.

Chẳng phải chỉ cần [Expert of the Monkeys] nói rằng ông chủ của họ không có bạn gái, tại sao anh ta phải sử dụng nhiều từ ngữ gợi ý như vậy...

Thi Yến hiếm khi nói về người khác giới với người khác, vì vậy cô không biết làm thế nào để đáp lại lời của [Expert of the Monkeys]. Cuối cùng, cô quyết định chạy trốn khỏi tình huống khó xử này. Cô nhắn *[Cũng đã muộn rồi và tôi cần đi ngủ sớm đây. Tạm biệt.]*

Tuy vậy, Thi Yến đã không đi ngủ ngay lập tức.

Cô cuộn qua trang Moments trong WeChat của mình và để lại một số lượt thích trên những bức ảnh thức ăn đêm khuya được gửi bởi bạn bè. Khi đồng hồ sắp mười một giờ, cuối cùng cô cũng thoát ra khỏi trang Moments.

Nhóm [Frisky and Sexy] lọt vào tầm ngắm của cô.

Thi Yến đột nhiên nhớ ra rằng cô muốn xem hồ sơ của [111111] tối hôm trước, nhưng đã gạt suy nghĩ đó sang một bên khi Điền Điền mang bữa tối trở lại.

Do đó, cô gõ vào hồ sơ của [111111], và khuôn mặt cô sụp đổ trước những gì cô nhìn thấy..

Trang Moments của anh hoàn toàn màu đen, ảnh đại diện của anh hoàn toàn màu đen và phần giới thiệu ngắn được viết bên dưới cho biết: 222222.

Album của anh ấy hoàn toàn trống rỗng, và chỉ có một bài đăng duy nhất trong trang Moments của anh ấy: 333333

Mister Numbers chắc chắn... rất thích những con số của anh ấy...

Thi Yến nhận xét bằng quơ qua loa trước khi rời khỏi màn hình WeChat để ngủ. Tuy nhiên, trong một khoảnh khắc không tập trung, ngón tay của cô vô tình gõ vào nút 'Thêm bạn bè'.

Cô-cô ấy thực sự đã gửi một yêu cầu kết bạn tới Mister Numbers trong một khoảnh khắc bất cẩn...

...

Ngày hôm sau, lúc tám giờ sáng, tài xế của Lâm gia đã đến đúng giờ trước cổng vào của Đại học G.

Thi Yến đến bệnh viện quân Y nơi ông nội Lâm đang được điều trị, đồng hồ đã điểm gần chín giờ.

Trước đó Di Xuân đã gọi Thi Yến, và nhắc cô gọi cho Di ngay khi cô đến bệnh viện để Di có thể đi xuống để đưa cô lên.

Tuy nhiên, Thi Yến đã hỏi di Xuân cho số phòng của ông nội Lâm. Bằng cách đó, cô sẽ không làm phiền di Xuân khi cô đến và có thể tự mình đi lên.

Lâm Giang có một chị gái tên là Lâm Tâm Ý, hiện đang học tại một trường đại học ở nước ngoài.

Cha mẹ của Lâm Giang đã chuyển đến Hồng Kông sau lễ hội mùa xuân do công việc của gia đình họ.

Tuy nhiên, Lâm Giang còn có bốn người di và nơi ở cũ của gia đình Lâm cũng có nhiều người giúp việc. Do đó, Thi Yến nghĩ rằng nơi phòng bệnh mà ông nội Lâm đang điều trị chắc chắn cũng sẽ chật cứng vào lúc này.

Nhưng khi cô mở cửa và chào 'Ông Lâm, cơ thể cô ngay lập tức bị đóng băng.

Trong bệnh phòng sạch sẽ và rộng rãi, ngoài ông Lâm nằm trên giường bệnh, chỉ có một mình Lâm Giang ngồi bên cạnh.

Chương 30: Bất cứ điều gì được tính là lần đầu tiên, chúng vẫn còn nguyên vẹn cho anh ấy (2)

Cô cất tiếng gọi "Cháu chào ông, thưa ông Lâm" dường như làm anh ngạc nhiên, hướng ánh mắt về phía cô.

Trong khoảnh khắc mắt cô chạm mắt anh, Thi Yến đột ngột dừng lại giữa phòng.

Thật may mắn khi ông Lâm cũng đã nghe thấy giọng nói của Yến Yến và ông liền đáp lời ngay trong khoảnh khắc tiếp theo, "Yến Yến có phải cháu ở đây không? Đến đây với ông"

Thi Yến nhanh chóng hướng ánh mắt ra khỏi Lâm Giang để nở một nụ cười ngọt ngào với ông Lâm. Cô mang theo canh thuốc bỏ mà cô đã đặc biệt đến siêu thị từ sáng sớm để mua khi còn nóng hổi, cô đặt bên đầu giường ông.

...

"Yến Yến, cháu đã ăn sáng chưa? Nếu không, ông sẽ nhờ Di Xuân gọi điểm tâm về nhà và chuẩn bị vài thứ cho cháu."

"Yến Yến, gần đây cháu có phải đi học nhiều không? Có học sinh hay giáo viên nào bắt nạt cháu không? Nếu có, hãy nói cho ông biết. Ông đã quyên góp khá nhiều tiền cho trường của cháu mỗi năm vì vậy ông cũng có mối quan hệ khá thân thiết với hiệu trưởng của cháu nữa..."

"Yến Yến, đồ ăn trong trường của cháu không ngon sao? Cháu dường như còn gầy hơn khi ta gặp cháu ở dịp lễ hội mùa xuân. Cháu không được để bản thân gầy ốm như vậy. Có vẻ như ông sẽ phải mua một gian hàng trong căn tin trường học để chăm sóc cháu gái ông mới được. Nói cho ta biết cháu thích món ăn nào của nhà hàng và ta sẽ nói chuyện với bếp trưởng của ta để anh ấy làm việc ở trường của con..."

Lâm Giang, người lúc này đang ngồi trên ghế sofa cạnh cửa sổ, không thể không cau mày khi nghe cuộc trò chuyện bất tận của ông nội.

Sau khi nhận được tin ông nội đã ngất xỉu đêm qua, anh ngay lập tức chạy thẳng đến bệnh viện, thậm chí còn quên thay dép.

Anh đứng bên giường cả đêm, không ngủ được.

Ông nội của anh đã thức dậy ngay trước khi Thi Yến đến, và cảm thấy quá lo lắng cho tình trạng của ông suốt đêm, Lâm Giang nhanh chóng gọi bác sĩ.

Chỉ đến khi bác sĩ nói rằng tình trạng của ông nội anh đã ổn định thì anh mới có thể gạt bỏ tảng đá đè nặng trong tim.

Sau khi nhớ lại rằng ông đã không ăn gì, Lâm Giang hỏi ông thích ăn gì. Tuy nhiên, trước khi ông nội có thể trả lời, cô đột nhiên bước vào. Sau đó, cứ như thể anh không tồn tại ở đó, ông nội đã phớt lờ anh hoàn toàn và tập trung tất cả sự chú ý của anh vào việc bày tỏ sự quan tâm của ông với cô.

Bác sĩ đã hướng dẫn anh chuẩn bị một ít thức ăn cho ông nội sau khi ông tỉnh dậy.

Thấy ông không có ý định trả lời câu hỏi của mình, Lâm Giang hỏi một lần nữa, "Ông ơi, ông muốn ăn gì?"

"Yến Yến, con hãy nhớ đến thăm ông khi con có thời gian. Sẽ rất khó để con tự chăm sóc bản thân khi con sống một mình trong ký túc xá của trường như vậy, vì vậy con nên đến thăm nhà của chúng ta thường xuyên hơn để chúng ta có thể chăm sóc cho con."

Lâm Giang cau mày sâu hơn.

Nhìn chăm chăm vào ông nội, người đang hoàn toàn phớt lờ anh, anh cao giọng và hỏi một lần nữa, "Ông ơi, bác sĩ nói rằng ông phải ăn gì đó. Ông hãy nói cho con biết ông thích ăn gì đi, và con sẽ cho người làm đi chuẩn bị cho ông"

"Gì cũng được." Lần này, trước khi Lâm Giang có thể kết thúc câu nói của mình, ông Lâm đã ngắt lời cháu mình một cách không vui, giọng ông nghe có vẻ khó chịu.

Sau đó, thậm chí không thèm liếc mắt nhìn cháu mình một cái, ông nội Lâm tiếp tục trò chuyện với Thi Yến. So với giọng điệu mà ông đã nói với Lâm Giang chỉ một lúc trước, khi nói chuyện với Thi Yến, giọng của ông trở nên trầm ấm đầy trìu mến và một lần nữa ông tiếp tục nài, "Yến Yến, nếu cháu muốn bất cứ điều gì, cháu hãy cứ nói với ta. Ông sẽ bảo di Xuân chuẩn bị thứ đó dành cho cháu"

Đứa cháu thực sự của ông là ai? Tại sao ông không hỏi tôi những gì tôi muốn và dặn Di Xuân mua nó cho tôi?

Khi ý nghĩ này kéo lên trong đầu Lâm Giang, ông Lâm đột nhiên nhớ ra điều gì đó và quay sang cháu trai của mình, "Này Lâm Giang, khi cháu gọi cho Di Xuân, hãy bảo bà ấy chuẩn bị một ít điểm tâm bánh dứa. Yến Yến thích món đó rất nhiều".

Sau khi đưa ra chỉ thị này cho Lâm Giang, ông Lâm lại nhanh chóng chuyển sự chú ý của mình trở lại Thi Yến, "Này Yến Yến, cháu"

Này?

Yến nhi?

Có phải anh ta không có tên? Có phải ông nội anh thể hiện sự thiên vị một cách trắng trợn như vậy?

Hơn nữa, cuối cùng khi ông của anh sẵn sàng nói chuyện với anh, thì cũng chỉ vì cô ấy?

Lâm Giang không thể đứng nhìn hai người thêm nữa, vì vậy anh chỉ đơn giản quay đi để nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Cháu trai nhặt được ở phố, cháu dâu mới là máu mủ ruột thịt thực sự (1)

"Yến Yến à, cháu đừng buồn. hôm qua ta đã dạy cho Lâm Giang một bài học nghiêm khắc rồi. Nếu cậu ấy còn dám bắt nạt cháu thêm một lần nào nữa, cháu cứ nói với ta. Ta sẽ giúp cháu trừng phạt cậu ấy ngay."

Sau khi nghe những lời đó, Lâm Giang cảm thấy toát mồ hôi, anh không thể ngăn mình đừng căng thẳng.

Đêm qua, họ đã quyết định thông báo cho ông của anh về việc hủy bỏ hôn ước giữa họ, nhưng ông của anh ấy lại bị ngắt phải nhập viện do cơn giận dữ bùng phát. Cô ấy chắc sẽ không nhắc đến vấn đề đó vào lúc này, phải không?

Chăm chú vào từng ngôn từ trong cuộc nói chuyện, Lâm Giang cố gắng nín thở để không bỏ sót bất cứ từ nào. Chỉ sau khi nghe Thi Yến thay đổi chủ đề, anh mới trở lại với thái độ bình tĩnh và nhã nhặn, lạnh lùng vốn có của mình.

Trong phòng bệnh, ông Lâm vẫn hào hứng, mãi miết trò chuyện với cô.

Lâm Giang đôi lúc xen vào những mẩu chuyện nhỏ của họ.

Sau một thời gian, anh bắt đầu cảm thấy chỗ ngồi hiện tại của mình thực sự hơi cứng và không hề thoải mái với vị trí này, vì vậy anh bắt đầu thay đổi dáng người một chút để điều chỉnh tư thế.

Tuy nhiên, chuyển động nhẹ này đã khiến Thi Yến lọt vào tầm nhìn ngoại vi của anh.

Thình thoảng Lâm Giang lại liếc nhìn cô, và cuối cùng, anh không hề nhận ra, ánh mắt anh vô tình đã nhìn chằm chằm vào cô.

Có lẽ đó là do gen tuyệt vời truyền lại trong gia đình anh, nhưng anh đã rất kén chọn từ nhỏ.

Lại nhắc đến chị gái anh. Mọi người ai cũng biết rằng Lâm Tâm Ý cũng là người đẹp hàng đầu trong top những người phụ nữ giàu có ở Bắc Kinh, vừa đẹp lại vừa tài giỏi, phải nói ánh hào quang rực rỡ của chị ấy là vô song.

Như vậy, từ khi còn nhỏ, bất cứ khi nào ai đó nói về một người thiếu nữ nào đó xinh đẹp, anh sẽ chỉ nghĩ rằng bên kia nhóm người đang cố thổi phồng sự thật lên, và sắc đẹp nhất định cũng chỉ tầm thường thôi...

Nhưng cô ấy...

Anh không muốn thừa nhận điều đó, nhưng cách cô ấy cốt cách hiên ngang, không hề bị anh hút lấy khi họ gặp nhau trong thang máy SPK, để lại ấn tượng sâu thẳm trong sâu thẳm trái tim anh.

Cô có khuôn mặt nhỏ, đôi mắt to và sáng, ánh lên những tia nhìn rực rỡ.

Mái tóc đen tuyền của cô không hề tạo kiểu cầu kỳ, và nó buông xuống phía sau lưng cô mượt mà.

Không giống như các sinh viên nữ thường cố gắng trang điểm theo một số xu hướng, dù đậm hay nhạt cũng trông rất giả tạo, duy chỉ có cô ấy, khuôn mặt luôn đề mộc, trông rất sạch sẽ. Lông mày của cô chỉ đơn giản là lông mày, và đôi mắt cô đơn giản là đôi mắt. Đó là loại vẻ đẹp tự nhiên khiến người ta cảm thấy thoải mái bên trong, khiến người ta rung động ngay cả những giác quan dù là nhỏ nhất.

Đó là một kiểu làm đẹp rất khác so với chị gái của anh.

Vẻ đẹp của cô nghiêng về một hình ảnh ngọt ngào, trong sáng trong khi chị gái anh lại quyến rũ hơn.

Nếu anh phải lựa chọn giữa hai người, anh sẽ nghiêng về... nghiêng hơn...

Anh không biết cô và ông Lâm đang nói về chuyện gì, nhưng đôi mắt cô đột nhiên cong lên thành một nụ cười, và hai lúm đồng tiền nổi lên trên khuôn mặt thanh tú của cô, rạng ngời.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của cô gái trẻ, những đám mây do dự của Lâm Giang tách ra để lộ ra một bầu trời quang đãng.

Nếu anh phải lựa chọn giữa hai người họ, anh sẽ nghiêng về... nghiêng nhiều hơn... Thật kỳ lạ, người con gái xinh xắn này khi còn nhỏ lại trông xấu xí, bẩn thỉu và tồi tàn như thế.

Nhưng nói về điều đó, có vẻ một người có thể thay đổi rất nhiều. Làm thế nào nhỉ?

Cô ấy trông không giống như một đứa trẻ... Có phải tộc Thi gia đã bí mật trao đổi con gái của họ trong vài năm qua?

...

Cuối cùng, ngược lại với tình trạng ông Lâm bị ngắt xiu đêm hôm trước và bây giờ đáng ra chỉ mới hồi phục sau tình trạng nghiêm trọng. Ông ấy lại trông rất sung sức sau khi thức dậy, nhưng chẳng lâu sau đó, ông lại cảm thấy mệt mỏi.

Di Xuân trở lại và sau khi ông Lâm dùng bữa sáng, ông đã ngủ thiếp đi.

Ông ngủ đến trưa trước khi thức dậy một lần nữa.

Sau khi ăn trưa, Di Xuân xuống lấy thuốc theo yêu cầu, bỏ lại ông Lâm, Thi Yến và Lâm Giang cùng ở trong phòng.

Sau khi liếc nhìn Thi Yến, người trông như vẫn chưa nạp đủ số trái cây mà Di Xuân đã chuẩn bị trước đó, ông Lâm đã quay sang Lâm Giang mà không hề do dự và dằn dò: "Mau đi và rửa một ít trái cây cho Yến Yến."

Những lời của ông Lâm khiến Lâm Giang và Thi Yến đều choáng váng sững sờ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 32: Cháu trai nhặt được ở phố, cháu dâu mới là máu mủ ruột thịt thực sự (2)

Sau đó, Thi Yến theo bản năng quay sang nhìn chàng trai trẻ bên cạnh.

Quần áo của anh ta bị xù, và tóc anh ta rối tung lên. Nhiều khả năng, anh ta đã trải qua đêm hôm trước trong phòng bệnh viện hết sức mỏi mệt.

Mặc dù vậy, nước da của anh vẫn rạng rỡ hơn bao giờ hết.

Nhận thấy Lâm Giang vẫn đang chần chừ, không hành động, Ông Lâm đã chỉ thị cho anh ta một lần nữa với giọng điệu còn nặng nề hơn, "Giang nhi, cháu còn chờ gì nữa? Đi mau đi!"

Thi Yến nhanh chóng rút suy nghĩ của mình khỏi Lâm Giang và nói: "Ông Lâm, cháu có thể tự mình làm điều đó mà. Để lát cháu tự lấy trái cây"

"Cháu nghĩ thế nào mà để bàn tay của một người thiếu nữ lại có thể được sử dụng để rửa trái cây?" Ông Lâm xen vào trước khi Thi Yến có thể kết thúc câu nói của mình. Sau đó, ông bắn một cái nhìn nghiêm khắc về phía Lâm Giang và nói với giọng điệu khó chịu không quên thốt ra thêm một lời cảnh báo, "Bây giờ cháu có đi hay không?"

Dường như từ trước đến nay ông Lâm luôn chỉ bảo anh phải làm mọi thứ cho Thi Yến, tuy nhiên với bản tính cứng đầu, anh luôn hành động một cách chần chừ chậm chạp. Do đó, ông Lâm đã trừng phạt anh rất nhiều lần...

Ông Lâm vẫn còn mệt, và dì Xuân đã đặc biệt nói với cô ngày hôm qua rằng không được để ông lại nổi nóng tức giận trong tình trạng hiện tại.

Sợ rằng bộ đôi ông nội và cháu trai sẽ bắt đầu một cuộc chiến khác của họ vì cô, Thi Yến vội vàng hé môi để giải quyết tình hình.

Tuy nhiên, trước khi lời nói có thể rời khỏi miệng cô, Lâm Giang, người đang nhàn nhã ngồi trên ghế sofa, đột nhiên đứng dậy. Anh cầm lấy trái cây bên cạnh và bước vào phòng vệ sinh.

Thi Yến lại thêm một phen sững sờ.

Chỉ sau khi Lâm Giang chuyển cho cô những trái cây đã rửa, cô mới thực sự tỉnh giấc mộng.

Cô theo bản năng lăm bầm "Cảm ơn" trong trạng thái hoang mang và giờ tay nắm lấy trái cây, nhưng ngay lúc đó, ông Lâm đã lên tiếng một lần nữa, "Gọt vỏ luôn đi. Làm thế nào cháu lại đưa cả trái cây chưa gọt vỏ cho Yến Yến, làm sao Yến Yến có thể ăn trái cây mà không gọt vỏ? "

"Không cần mà ông" Một lần nữa, trước khi Thi Yến có thể nói xong lời từ chối của mình, Lâm Giang đã nhặt một con dao gọt hoa quả lên và bắt đầu gọt vỏ một quả táo một cách vụng về.

Cái-cái này... Đây có phải vẫn là Lâm Giang mà cô biết không?

Trước đây, anh thậm chí sẽ không dành cho cô dù chỉ một ánh mắt, chứ đừng nói đến việc rửa một ít trái cây và gọt vỏ cho cô!

Quan trọng hơn, giữa hai người đã có cuộc trò chuyện khó chịu vào ngày hôm qua...

Thi Yến không thể không suy nghĩ về những điều khiến cô ngạc nhiên này khi cô nhai quả táo được gọt cực kỳ xấu xí mà Lâm Giang đã đích thân gọt vỏ cho cô.

Đi Xuân cuối cùng cũng lấy được thuốc và trở lại phòng bệnh, Lâm Giang bây giờ cũng đã hoàn thành việc gọt vỏ trái cây.

Đặt con dao gọt trái cây xuống, anh quay sang Dì Xuân và nói: "Dì Xuân,giúp cháu thông báo cho tài xế đến đây. Cháu có việc cần làm lúc hai giờ, cháu phải đi đến phòng thí nghiệm nghiên cứu. "

Nghe những lời của Lâm Giang, Thi Yến, người vừa mới ăn xong trái cây, lúc này mới nhìn vào đồng hồ và nhận ra rằng cô đã trễ mười phút rồi. Cô có một tiết học vào lúc hai giờ, vì vậy cô ấy liền nhanh nhẩu nói: "Ông Lâm, cháu cũng có một tiết học sớm, vì vậy cháu cũng phải rời đi ngay bây giờ."

Ông nội Lâm chỉ đáp lại câu nói của Thi Yến, "Ngay sau tiết học kết thúc, cháu hãy nhanh chóng quay lại. À phải rồi, cháu có còn đủ tiền tiêu vặt không?"

Khi nói những lời đó, ông Lâm đã quay sang Dì Xuân và dặn dò: "Hãy đưa cho cháu dâu của ta một ngàn nhân dân tệ".

Ngay khi dì Xuân đang rút tiền, ông Lâm đột nhiên nhớ ra rằng phòng thí nghiệm nghiên cứu nơi mà Lâm Giang đang hướng đến là hướng ngược lại của Đại học G, và thật bất ngờ là cả hai đều phải làm gì đó. Do đó, Lâm Giang cũng không thể đưa Thi Yến đến trường trước...

vì vậy, ông nội Lâm đã lên tiếng một lần nữa mà không hề do dự, "Thêm nữa, dì Xuân, bà hãy sắp xếp một tài xế đưa Thi Yến đến trường của cháu ấy."

Sau đó, ông nội Lâm quay sang nhìn Lâm Giang và nói: "Giang nhi, cháu chịu khó đi tàu, xe buýt hoặc gọi taxi nhé"

Sau đó, ông Lâm quay lại với dì Xuân và nói: "Bà cũng hãy đưa cho Lâm Giang một trăm nhân dân tệ để cậu ta tự mình đến phòng thí nghiệm nghiên cứu.

Một nghìn nhân dân tệ và một trăm nhân dân tệ... Không phải sự khác biệt giữa chúng quá lớn sao?

Có thể là Cháu trai nhặt được ở phố, cháu dâu mới là máu mủ ruột thịt thực sự?

Hai giây sau, Lâm Giang chợt nhận ra điều anh vừa nghĩ, và cơ thể anh cứng đờ.

Cái quái gì vậy, cháu-cháu-cháu dâu?

Anh đang suy nghĩ cái quái gì vậy chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Heh, vô nghĩa? (1)

"Thưa cậu chủ... ." Sau khi đưa tiền cho Thi Yến theo lời dặn dò của ông Lâm, di Xuân thực sự lấy ra tờ tiền một trăm nhân dân tệ và bắt đầu tiến về phía Lâm Giang.

Tuy nhiên, trước khi bà có thể đưa tiền cho anh ta, Lâm Giang đột nhiên quay người và bỏ đi trong tích tắc.

...

Khi Thi Yến bước ra khỏi bệnh viện, cô thấy Lâm Giang đang đứng đợi xe ngay trước cổng bệnh viện, ánh mắt anh hướng sự chờ đợi xuống chiếc điện thoại di động.

Nhịp chân cô lập tức dừng lại.

Tài xế gia đình mà di Xuân sắp xếp đưa Thi Yến đi đã chờ sẵn trước tòa nhà. Khi thấy Yến Yến, anh tài xế nhanh chóng đỗ xe và mở cửa xe, "Cô Thi, xin mời vào."

Lúc đó, Lâm Giang cũng tỉnh cò đang đứng ngay cạnh xe.

Vô tình đã nghe những lời của tài xế; Lâm Giang theo bản năng quay sang nhìn Thi Yến.

Khoảnh khắc cô bắt gặp ánh mắt của anh, đôi tay Thi Yến khẽ run lên. Ngay cả đôi chân cô cũng chao đảo một chút khi cô lên xe.

Đó là tài xế và xe hơi của gia đình anh ấy, và họ quả thực đã thống nhất hủy bỏ hôn ước chỉ là chưa chính thức thông báo cho gia đình nữa thôi. Vì vậy vào lúc này, cô không thể được coi là vợ sắp cưới của anh nữa...

Nếu đó không phải vì tình trạng sức khỏe của ông nội Lâm thì cô đã không ngần ngại nhắc đến việc hủy bỏ hôn ước giữa cô và Lâm Giang ngay trong phòng bệnh.

Ngay khi cô chuẩn bị lên xe, Thi Yến cảm thấy ngượng ngùng với bao suy nghĩ lần lượt chạy ngang qua trong đầu cô, cô phải chột vật trong chốc lát và cuối cùng quyết định hướng ánh nhìn của mình về phía Lâm Giang.

Cô vừa định nói, nhưng sau khi nhớ lại rằng tài xế vẫn ở bên cạnh, cô chỉ nhìn chứ không nói lời nào.

Người tài xế khá nhạy, hiểu ngay ý định của Thi Yến. Vì vậy, ngay lập tức anh lặng lẽ bước đi.

Sau khi Thi Yến chắc chắn rằng tài xế đã ở quá xa để nghe thấy cô, bấy giờ cô mới quay sang Lâm Giang và nói với giọng nhỏ nhẹ, "Về việc đó... Về việc hủy bỏ hôn ước giữa chúng ta, tôi nghĩ rằng chúng ta chỉ nên nhắc đến nó ngay sau khi Tình trạng bệnh của Ông Lâm được cải thiện. "

Lâm Giang nhìn cô và trả lời với một chữ "Ừm" vẻ rất thờ ơ.

Thi Yến có thể cảm thấy một chút khó chịu trong giọng nói của anh ta, và sợ rằng anh ta sẽ hiểu sai lời nói của cô như một sự trì hoãn, cố gắng níu kéo để không hủy bỏ hôn ước, cô tiếp tục, "Tôi thực sự chỉ sợ rằng tình trạng của ông Lâm có thể trở nên tồi tệ hơn sau khi nghe tin tức. Chứ hoàn toàn tôi không có ý gì khác. "

Cô không chắc đó có phải là trí tưởng tượng của mình hay không, nhưng bằng cách nào đó, cảm giác như tâm trạng của Lâm Giang đã trở nên tốt hơn sau khi nghe lời giải thích của cô.

Thi Yến tiếp tục im lặng.

Lưu ý rằng Lâm Giang thậm chí không thêm trả lời bằng "Ừm", cô ấy khẽ mím môi lại trước khi nói lên một lần nữa, "Chà, tôi nghĩ anh nên để tài xế đưa anh đến phòng thí nghiệm nghiên cứu. Tôi có thể trở lại trường học bằng tàu được rồi"

Nhưng trước khi Thi Yến có thể nói hết câu, Lâm Giang đã sẵn sàng bước chân và quay đi, anh dường như hết sức khinh bỉ vì những lời cô vừa nói.

Thi Yến cuối cùng cũng rút lại ánh mắt chỉ sau khi hình bóng của anh đã đi được một đoạn đường khá xa.

Cô gái ngây thơ ấy thực ra trong lòng vẫn còn vương ít nhiều bối rối khi thấy anh rửa và gọt trái cây cho cô...

Làm thế nào cô có thể quên rằng ông nội Lâm vẫn đang còn bệnh?

Có lẽ anh ta đã làm điều đó một cách miễn cưỡng để chiều lòng ông Lâm không nổi nóng...

...

Trong phòng bệnh.

Sau khi Lâm Giang và Thi Yến rời đi, ông Lâm đã quay sang Di Xuân và hỏi: "Tình trạng của tôi thế nào?"

Di Xuân: "Bác sĩ nói rằng đó chỉ là do chủ nhân đã quá lo lắng trong khoảng thời gian này. Hiện tại thì sức khỏe cũng đã ổn định và không có vấn đề gì quá đáng lo vào lúc này, và nếu sau một ngày theo dõi, người không có thêm những biểu hiện gì bất thường thì sẽ được cho xuất viện để nghỉ ngơi."

Di Xuân đã chăm sóc ông nội Lâm từ nhiều năm nay, vì vậy bà cũng sẽ tự động cảm nhận ông về nhiều thứ. "Ông chủ Lâm, người thực sự không nên hành xử một cách nóng nảy. Người nhất định không thể tiếp tục nổi giận nữa, điều đó khiến cơ thể người không thể chống chịu nổi, điều đó thực sự không tốt cho sức khỏe người chút nào!"

"Tôi cũng không muốn điều này! Nguyên nhân tất cả là việc của Lâm Giang và Thi Yến, chính việc này đã khiến tôi cực kỳ thất vọng!" Ông Lâm thở dài trước khi tiếp tục, "Chà... Tôi sẽ không về nhà để nghỉ ngơi. Tôi phải ở lại bệnh viện thêm một vài hôm nữa. Bà hãy nhờ các bác sĩ thông báo rằng tình trạng của tôi rất nghiêm trọng trước mặt cháu trai của tôi, nghiêm trọng đến mức tôi có thể qua đời bất cứ lúc nào! "

Chương 34: Heh, vô nghĩa? (2)

"*Phi phui!* Ông chủ Lâm, làm thế nào mà ông có thể nói ra những chuyện khó nghe như vậy, những lời đó không được nói ra?"

Đối mặt với những lời chỉ trích của di Xuân, ông Lâm đã không nổi giận. Thay vào đó, ông ôm lấy ngực mình và giả vờ đau đớn, "Nhìn này. không giống như tôi đang bị bệnh sao?"

"... Di Xuân, bà quả là thông minh và được việc khi đem qua chỉ gọi hai người đó. Những người khác đang bận, và tốt nhất là không làm phiền họ bất cứ khi nào có thể. Nếu không, tôi nhất định phải rất mệt mỏi đối mặt với những rắc rối khi già bệnh thế này. Bất cứ khi nào họ đến bệnh viện cũng vậy"

ông Lâm tiếp tục lẩm bẩm một lúc, nhưng sau khi thấy Di Xuân dọn dẹp với vẻ mặt đăm chiêu pha chút khó chịu, ông bèn chọn cách ngừng lời.

Nằm trên giường, ông nhấp ngụm trà mà di Xuân đã pha từ khi ông dùng bữa sáng xong, rót ra tách mang qua cho ông trước đó. Một cái nhìn thần bí thoáng qua mặt ông, và ông ta lại lên tiếng, "Nghĩ đi nghĩ lại, đã rất nhiều năm trôi qua kể từ lần cuối cùng Lâm Giang quấy rối chuyện cưới Yến Yến, vậy tại sao chưa bao giờ Giang nhi thử có một chút cảm tình với cô bé nhĩ?"

"Yến Yến là một đứa trẻ ngoan, nó sẽ không tìm người phụ nữ khác như cô bé. Tại sao nó không biết trân trọng những gì mình đang có cơ chứ?"

"Chúa mới biết người mà anh ấy được thừa hưởng gen!"

"Điều này sẽ không được xảy ra, tôi phải tìm ra giải pháp. Ở lại bệnh viện cũng không phải là cách thức lâu dài. Tôi có nên đi trốn ở Hải Nam không?"

...

Quả nhiên, những điều Thi Yến nói không sai. Tại sao anh đột nhiên lại bị kích động như vậy?

Ngoài ra, đó là xe của gia đình anh. Cô đang trả lại vị trí đó cho anh ta, vậy tại sao anh ta lại vội vã bỏ đi như vậy?

Ngồi ở phía sau của một chiếc taxi, Lâm Giang nhớ lại những gì Thi Yến đã nói với anh ở trước cổng bệnh viện, và bắt gặp một cái nhú mày không tự nguyện làm nhăn trán anh ta.

Anh nghiêm túc tìm hiểu lý do một thời gian dài, nhưng anh càng nghĩ về nó, anh càng thất vọng. Cuối cùng, anh quyết định chỉ nhắm mắt và ngủ một chút vì dù sao anh cũng đã không ngủ cả đêm.

Giao thông hôm nay quá tốt. Đường thông thoáng, không một chút tắc nghẽn.

Chiếc taxi di chuyển dễ dàng và không dừng đỗ phút nào, sự rung lắc khiến Lâm Giang không ngủ được.

Một lúc sau, anh từ từ mở mắt và nhìn chăm chăm vào ánh mặt trời rực rỡ bên ngoài cửa sổ. Một ký ức chợt ủa về trong tâm trí anh. Nụ cười đẹp đẽ mà Thi Yến dành cho ông nội tại bệnh viện...

Thật là một hình ảnh xinh đẹp, một thiếu nữ trẻ trung và đáng yêu...

Ý nghĩ dễ chịu này vẫn còn nán lại trong tâm trí Lâm Giang một lúc lâu thì chỉ vài giây sau, anh đột nhiên nhớ lại những lời tức giận của cô tại khu rừng nhỏ trong khuôn viên trường.

Anh có thể chết đi!

Anh đã nghe thấy tất cả các loại chỉ trích và chửi rủa, nhưng những lời như vậy quả là độc đáo mới mẻ...

Có thực sự là từ tế không khi anh vẫn đang có đính ước vô nghĩa cùng tôi mà vẫn có bạn gái?

Heh, vô nghĩa?

Lâm Giang nghĩ một cách chế giễu khi anh rút điện thoại ra và gõ vào WeChat của Hạ Thương Chu. [*Tại sao người khác nói với tôi rằng tôi có bạn gái?*]

Cả hai đều cùng trường đại học, vì vậy dễ Thi Yến thốt những lời như vậy, chắc hẳn cô đã nghe thấy một số tin đồn.

Hạ Thương Chu trả lời ngay lập tức: [*Ông chủ, tôi không biết.*]

Lâm Giang tiếp tục suy nghĩ "*Cậu có chắc không?*" trong lòng, nhưng anh ta lười biếng gõ một lần trên màn hình và chỉ gửi một biểu tượng [*?*] phản hồi.

Hạ Thương Chu ngay lập tức xóa tin nhắn "Ông chủ, tôi không biết" trước đó và gửi một tin nhắn mới: [*Ông chủ, chờ tôi một lát. Tôi sẽ giúp cậu xem xét thông tin này nhanh nhất có thể!*]

Chương 35: 66666, 6 Ass của tôi! (1)

Thay vì trả lời tin nhắn của Hạ Thương Chu, Lâm Giang tắt màn hình điện thoại và nhắm mắt lại một lần nữa để nghỉ ngơi.

Một lúc sau, chiếc taxi đã đến được phòng thí nghiệm nghiên cứu.

Anh trả hóa đơn, bước xuống xe và tiến vào phòng thí nghiệm. Ngay sau khi anh ngồi xuống, điện thoại trong túi anh rung lên.

Có một thông báo từ tin nhắn của Hạ Thương Chu.

Thậm chí qua màn hình, Lâm Giang có thể cảm nhận được sự náo động mà anh ta đang tạo ra.

[Ông chủ, cuối cùng tôi đã tìm ra lý do! Toàn bộ sự việc bắt đầu trong các diễn đàn của trường!]

[Đây là bài viết về Lựa chọn nữ sinh thanh lịch của trường ta. Ai đó rõ ràng đã thông báo rằng cậu và Tần Nhất Nhiên đã cực kỳ thân thiết, dường như hai người đang tìm hiểu nhau. Tôi sẽ chỉ cho cậu thông tin bài viết, cậu chỉ cần đọc chủ đề là hiểu ngay vấn đề.]

Hạ Thương Chu gửi thêm một tin nhắn có chứa một liên kết bài viết.

Lâm Giang nhấp vào nó và ngay lập tức nhìn thấy một hình ảnh của một cô gái trẻ.

Anh không nhận ra cô là ai cho đến khi anh nhìn thấy cái tên được chú thích bên dưới, "Ồ, đó là Tần Nhất Nhiên,"

Nhưng, không phải Tần Nhất Nhiên ngoài đời thực, hình ảnh của nữ sinh này đã trải qua hàng tá thủ thuật photoshop khiến bức ảnh của cô ấy hơi khác so với cô ấy ngoài đời thực?

Chỉ với vài thủ thuật con con vậy mà những người nam sinh từ Đại học G vẫn phụ phép để cô trở thành nữ sinh thanh lịch đại diện nhà trường? Lại cả ba năm liền?

Cô ấy thậm chí còn gần giống với vẻ ngoài của Soft Bun thời trang, xấu xí và trông tồi tàn... Họ chắc chắn là một nhóm đàn ông thiếu kinh nghiệm trần tục. Một vài suy nghĩ thương hại cho họ lóe lên dưới cái nhìn khinh bỉ của Lâm Giang...

Vừa rồi ta thương hại những người đàn ông ngốc nghếch một cách khó hiểu, Lâm Giang tiếp tục cuộn màn hình xuống và khi thấy rằng có một ứng cử viên khác có nhiều phiếu hơn Tần Nhất Nhiên trong Lựa chọn của nữ sinh thanh lịch trường, anh ta ngập ngừng rồi dừng lại.

Ồ, có vẻ như không phải ai cũng bị mù sau tất cả. Thực sự có một ứng cử viên có nhiều phiếu hơn cả cô Tần đó... Cái gì?

Làm thế nào mà bức ảnh của anh ấy lại có mặt trên trang forum này?

Anh ta là một người đàn ông, vậy tại sao tên của anh ta đột nhiên xuất hiện trong Khu vực lựa chọn của nữ sinh thanh lịch?

Ý bạn là gì khi *[Phiếu bầu của tôi cho sinh viên đại học đẹp nhất của Đại học G dành cho sinh viên năm thứ ba Khoa Toán, Lâm Giang.]*... Hãy bình chọn cho cậu ấy!

Và "66666 OP"? 6, mông của tôi!

- *[Theo các nguồn tin đáng tin cậy, nữ sinh Tần và nam thần Lâm đã hợp tác đang hẹn hò với nhau]*

Vì vậy, người bạn gái mà Soft Bun đang đề cập đến – chính là cô Tần đó?

Lâm ơn, ngay cả khi cô chỉ là bạn gái tin đồn, họ không thể cho anh một người tốt hơn sao?

- *[Tôi có thể chứng minh rằng tin tức bùng nổ này chắc chắn đáng tin cậy bởi vì "sự tồn tại bất khả xâm phạm mà mọi cô gái luôn muốn chinh phục ấy" nam thần Lâm đã chấp nhận món quà gặp nhau của cô Tần.]*

- *[Đây là một hình ảnh chứng minh điều đó. Hãy nhìn xem, đây là vào ngày lễ tình nhân, và nam thần Lâm và nữ sinh thanh lịch Tần Nhất Nhiên đang bận rộn hành hạ những người hâm mộ trong căng tin.]*

Lâm Giang vẫn đang thông thả lướt qua các diễn đàn, nhưng khi thấy tin tức này được tiết lộ, khuôn mặt anh ta trở nên lạnh lùng.

Anh ta không phải là một kẻ ngốc. Nó có vẻ như chỉ là một mẩu chuyện tầm phào với người khác, nhưng với anh, anh cảm giác mình đã bị gài bẫy, lợi dụng.

Món quà của Nhất Nhiên có thể chứa đựng sự chân thành của cô, nhưng cô chắc chắn cũng có ý định khác trong đầu.

Cô ấy rõ ràng biết rằng họ sẽ thảo luận về các vấn đề liên quan đến kỷ niệm của trường vào Ngày Valentine, vì vậy cô đã cho người giao đến anh ấy một món quà vào ngày hôm trước. Chuối sự kiện này thực sự đã được lên kế hoạch rõ ràng, gửi một thông điệp thuyết phục đến toàn trường rằng họ đã cùng nhau...

Bị buộc phải có một vị hôn thê, tốt thôi, anh ta sẽ miễn cưỡng chấp nhận điều đó. Nhưng để buộc phải có một "bạn gái" lại còn công khai trước toàn trường, điều này là không thể chấp nhận được!

Ném điện thoại lên bàn, hào quang xung quanh anh càng lạnh hơn.

...

Khi Thi Yến rời khỏi giảng đường và trở về phòng ký túc xá, lúc này đã 9 giờ tối.

Thi Yến đặt tập sách của mình lên bàn trước khi với lấy chiếc điện thoại. Để thuận tiện cho việc học, cô ấy đã cố tình giấu trong phòng ký túc xá để tránh không bị phân tâm.

Đầu tiên cô ấy trả lời tin nhắn WeChat từ mẹ và sau đó gõ vào trò chơi. Sau đó, cô ấy đã gửi một tin nhắn cho nhóm [Sexy and Frisky] và hỏi: *[Có ai chơi game không?]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: 66666, 6 Ass của tôi! (2)

Phải mất nửa phút trước khi có ai đó trả lời cô.

[Juice]: *Yến muội, tôi sợ chúng ta sẽ không thể cùng chơi được trong tối nay. Expert và tôi đã được giáo sư gọi để đi lao động. Vĩuuuuu.*

Expert of the Monkeys]: *Yến muội, xin lỗi về điều đó. Chúng tôi sẽ chơi với bạn vào ngày mai.*

[Yến Loves Ice Cream]: *Không sao đâu. Hai người nên tập trung vào nhiệm vụ thầy giao nhé.*

[Juice] và [Expert of the Monkeys] dường như đang rất bận rộn. Sau khi trả lời Thi Yến bằng một biểu tượng cảm xúc, cả hai người để lại khoảng không gian im lặng trong nhóm cho mình Thi Yến.

Thi Yến một mình khởi động trò chơi và chơi solo hai vòng. Mặc dù cô không còn bị rút máu quá nhanh ngay sau khi hạ cánh xuống đất, nhưng cô cũng không thể tồn tại quá lâu trong trò chơi.

Do đó, sau khi kết thúc vòng thứ hai, Thi Yến cảm thấy rằng tốt hơn nên chuyển sang chế độ Squad.

Tuy nhiên, ngay sau khi cô trở lại sảnh, và trước khi cô có thể chọn chế độ Squad, một người nào đó đã bước vào phòng của cô ấy, đó là [111111].

Mister Numbers có phải đã nhìn thấy căn phòng mà cô ấy chia sẻ trong nhóm và gõ một cách vô tình hay không?

Thi Yến đợi một lát, nhưng [111111] không rời khỏi phòng.

Chẳng phải anh ấy sẽ rất lúng túng rời đi sau khi vô tình gõ vào?

Thi Yến đang suy nghĩ xem liệu cô có nên tìm một cái cơ hợp lý rút lui khỏi trò chơi để Mister Numbers có thể rời đi mà không cảm thấy khó xử hay không, nhưng đột nhiên một thông báo xuất hiện trong giao diện trò chơi.

[111111]:?

?

Biểu tượng ngạc nhiên à? Cái đó có nghĩa là gì?

Có phải anh đang hỏi tại sao cô không bắt đầu trò chơi?

Có lẽ đó là do cô ấy không có chuyển động kéo dài trong trò chơi, nhưng [111111] đã gửi một tin nhắn khác: [??]

Có phải anh đang ép cô bắt đầu trò chơi?

Thi Yến yếu ớt hỏi: [Sẵn sàng?]

[111111] đã không nói, thay vào đó trả lời bằng [/].

Không phải anh ấy hơi quá lạnh lùng sao? Sử dụng dấu câu để thay thế những từ anh ấy muốn diễn đạt... Thật may mắn là cô thông minh. Nếu ai đó kém sắc sảo hơn đã không hiểu tin nhắn của anh ấy, thì cuối cùng sẽ rất khó xử phải không?

Với những suy nghĩ như vậy trong đầu, Thi Yến thao tác bắt đầu trò chơi.

...

Ở đầu kia của trò chơi, Lâm Giang đang ngồi bên giường của ông nội, bình tĩnh gõ vào màn hình điện thoại của anh ấy và nghĩ rằng không có gì lạ khi cô gái mà Hạ Thương Chu đã mời vào đội, một người thể hiện rất yếu trong trò chơi. Thường xuyên nằm lạnh trên mặt đất hoặc run rẩy sợ hãi trong bụi rậm.

Dường như có gì đó không đúng với trí thông minh của cô. Vì anh ta vào phòng, nên rõ ràng là anh ta ở đó để chơi. Tuy nhiên, cô thực sự hỏi liệu cô có nên bắt đầu hay không?

...

Thi Yến lóe lên suy nghĩ rằng khi hợp tác với [111111], cô sẽ có thể có một số bữa tối với gà.

Cuối cùng, cô đã có được một số bữa tối với gà, nhưng trải nghiệm chơi game mà cô có được từ nó thực tế là không tồn tại.

Khi cô chơi một mình, cô sẽ nhắm đến những vùng dân cư thưa thớt hơn. Mặc dù cuối cùng cô sẽ chết, nhưng ít ra cô vẫn có khả năng sống sót trong một thời gian ngắn.

[111111] hoàn toàn ngược lại. Anh ta luôn nhắm đến những vùng đông dân cư nhất.

Trong những trận bình thường, khi có cả đội, Juice và Expert sẽ bảo vệ cô, vì vậy cô có thể sống sót trong một thời gian khá dài. Mặt khác, [111111] đối xử với cô như thể cô hoàn toàn không tồn tại. Anh ta sẽ đi chuyển độc lập để tàn sát tất cả kẻ thù xuất hiện trong tầm ngắm của anh bằng tất cả các loại vũ khí trang bị của mình, thật đáng kinh ngạc, khiến cô cảm thấy mình thật đáng thương, dễ bị giết bởi những người khác.

Tuy nhiên, ở vòng thứ tư, có lẽ [111111] đã cảm thấy mệt mỏi khi hạ cánh trên các khu vực đông dân cư, anh đột nhiên đi đến phía đối diện của vùng quang phổ trong bản đồ, anh ta chỉ nhắm vào những khu vực dân cư thưa thớt nhất có thể.

Trong các trận đấu tiếp theo, [111111] vẫn để cô tự lo cho chính mình, nhưng vì không có ai trong khu vực hạ hạ cánh, Thi Yến đã không chết nữa. Cô đã có thể đến thành công trong vòng tròn cuối cùng bằng cách cẩn thận làm theo [111111].

...

Sau khi trận chiến sinh tồn của họ kết thúc, Lâm Giang đi tắm rồi nằm trên giường dành cho người thân đi chăm sóc người bệnh. Anh nhắc điện thoại lên và bắt đầu đọc qua WeChat

của mình.

Có nhiều tin nhắn chưa đọc, nhưng chúng không thực sự quan trọng.

Có một thông báo mới, và sau khi gõ vào, anh ta thấy rằng [Yến Loves Ice Cream] đã gửi yêu cầu thêm anh ta làm bạn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 37: Giữ cho mình một chiến lợi phẩm to (1)

Có một thông báo Wechat mới, và sau khi gõ vào, anh ta nhận ra nick name tên là [Yến Loves Ice Cream] đã yêu cầu thêm anh ta làm bạn.

Cô gái trẻ, có giọng nói mà Hạ Thương Chu ca ngợi là nghe có vẻ hay nhưng với năng lực và trí thông minh thể hiện qua trò chơi thì Lâm Giang nghĩ có vấn đề, cô gái này thực sự đã chủ động thêm anh ta vào WeChat?

Vì anh ấy ở trong hội học sinh, số điện thoại của anh ấy không phải là quá khó để tìm kiếm. Sẽ là quá đáng khi nói rằng toàn bộ sinh viên đều biết được số điện thoại liên lạc của anh, nhưng nó sẽ khá dễ dàng để có được với một chút nỗ lực.

Đây cũng là lý do khiến anh liên tục nhận được những tin nhắn và cuộc gọi phiền phức gần như mỗi ngày, 365 ngày một năm.

Do đó, khi đăng ký WeChat, anh đã chắc chắn sử dụng một số điện thoại mà không ai biết.

Như vậy, ngoại trừ những người cực kỳ thân thiết với anh ra, không có ai khác có số WeChat của anh.

Anh không biết người phụ nữ trẻ này là ai và bên kia có lẽ cũng không biết anh ta là ai. Họ chỉ là người quen khi chơi game cùng nhau, nên việc anh chấp nhận yêu cầu kết bạn của cô không phải là vấn đề lớn. Bên cạnh đó... bên cạnh...

Lâm Giang suy nghĩ một hồi và vẫn không hề rời mắt khỏi thông báo trên màn hình điện thoại của mình và sau một lát do dự cuối cùng anh nhấn vào biểu tượng chấp nhận lời mời kết bạn nó.

... Bên cạnh đó, giống như Hạ Thương Chu đã nói, giọng nói của cô gái trẻ thực sự... không tệ...

...

Sau khi kết thúc trận game với [111111], Thi Yến đặt điện thoại xuống và đi vào phòng tắm với một cặp nội y mới trong tay.

Tắm xong, cô sấy tóc và thực hiện thói quen chăm sóc da cơ bản. Sau đó, cô lại mở kho lương thực quen thuộc, lấy ra một vài miếng giăm bông và một gói khoai tây chiên để ăn. Sau tích tắc cô chắc chắn đã đánh chén toàn bộ chúng, cô đi đánh răng rồi leo lên giường.

Thi Yến từ lâu đã có thói quen nghịch điện thoại trước khi đi ngủ.

Khi cô cầm điện thoại trong tay, như thường lệ, cô kiểm tra những thông báo mới, hôm nay cô nhận thấy rằng trong WeChat của mình [111111] đã đồng ý yêu cầu kết bạn của cô.

Đó là một thông báo hệ thống có nội dung: **[Bạn đã thêm 111111 làm liên hệ WeChat của mình thành công. Hãy cùng bắt đầu trò chuyện!]**

Cô ấy chỉ mới gửi yêu cầu kết bạn WeChat vào ngày hôm trước.

Một ngày đã trôi qua, Mister Numbers cao ngạo, lạnh lùng và độc ác vẫn chưa chấp nhận yêu cầu kết bạn của cô, vì vậy cô nghĩ rằng điều đó sẽ không bao giờ xảy ra. Ai có thể nghĩ rằng bây giờ anh-anh ấy thực sự sẽ chấp nhận...

Trong hoàn cảnh như vậy, cô có nên nhắn tin cho anh hay không...?

Tuy anh ta không quan tâm cô như Expert hay Juice nhưng anh thực sự đã đóng một vai trò quan trọng trong đội dẫn cô đến vòng cuối và có bữa tối cùng gà (chiến thắng 100%)...

Một nữ nhân nên biết nắm bắt mọi cơ hội trước mặt mình. Khi có một cái đuôi gà lớn trước mặt tốt nhất là cô nên ôm nó thật chặt!

Sau một lúc suy nghĩ, Thi Yến bắt đầu gõ.

...

Sau khi chấp nhận yêu cầu kết bạn của [Yến Loves Ice Cream], Lâm Giang, người đã không ngủ đêm hôm trước, bắt đầu cảm thấy hơi mệt, vì vậy anh ta đặt điện thoại sang một bên và chuẩn bị đi ngủ.

Nhưng ngay khi anh sắp ngủ gật, điện thoại bên tai anh đột nhiên sáng lên.

Anh vội lấy nó với đôi mắt vẫn nhắm nghiền và đặt nó trước mặt.

Chạm vào WeChat, anh thấy rằng [Yến Loves Ice Cream] đã gửi cho anh ấy một tin nhắn: *[Cảm ơn bạn đã chơi cùng với tôi trong ngày hôm nay.]*

Lâm Giang không định trả lời tin nhắn của [Yến Love Ice Cream] hoặc thậm chí chạm vào cửa sổ trò chuyện, anh định chỉ cần ném điện thoại sang một bên và đi ngủ.

Tuy nhiên, trước khi anh có thể đặt điện thoại sang một bên, nó lại rung lên một lần nữa.

[Yến Loves Ice Cream] đã gửi cho anh ấy một tin nhắn khác: *[Thật ra, tôi chỉ vô tình chạm vào màn hình rồi không ngờ lại gửi đi một yêu cầu kết bạn. Tôi hy vọng rằng tôi đã không làm phiền bạn.]*

1. Đây là một cụm từ được sử dụng để chỉ các tình huống mà một người dựa vào người khác có khả năng hơn để được giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Giữ cho mình một chiến lợi phẩm to (2)

Lại còn thêm kết bạn một cách tình cờ...

Lâm Giang ban đầu vô cùng mệt mỏi, nhưng khi thấy tin nhắn thứ hai của [Yến Loves Ice Cream], anh tỉnh dậy với sự ngạc nhiên vô đối.

Bên kia đã không thêm anh ta bằng sự lựa chọn mà chỉ là sự tình cờ?

Khi ý nghĩ này kéo lên trong đầu Lâm Giang, [Yến Loves Ice Cream] đã gửi một tin nhắn khác đó là một biểu tượng cảm xúc dễ thương.

Dễ thương ư, chẳng có dễ thương chút nào...

Lâm Giang ban đầu đã có ý định phớt lờ tin nhắn của [Yến Loves Ice Cream] nhưng tại thời điểm này, anh không thể không gõ một tin nhắn phản hồi.

...

Sau khi gửi ba tin nhắn liên tiếp, Thi Yến cho rằng [111111] sẽ không trả lời, cô chuẩn bị rời khỏi WeChat thì một tin nhắn mới đột nhiên xuất hiện trên màn hình điện thoại.

[111111]: *Thật là một sự trùng hợp.*

Sự trùng hợp?

Mister Numbers đang có ý gì khi nói điều này?

Thi Yến gõ vào biểu tượng cảm xúc "bối rối" và gửi nó đi.

Cô ấy gõ thêm một tin nhắn để hỏi [111111] điều gì là trùng hợp, nhưng trước khi cô ấy có trả lời, [111111] đã trả lời câu hỏi của cô ấy. *[Tôi cũng chỉ vô tình chấp nhận yêu cầu kết bạn của bạn vì tay tôi đang run.]*

Là Mister Numbers đang nghiêm túc hay anh ta đang tỏ vẻ chạnh chọc lạnh lùng?

Thi Yến đã gửi một hình động thay đi kèm thay vì tin nhắn.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, một dấu chấm than lớn màu đỏ xuất hiện trên màn hình của cô.

Dưới đây là thông báo hệ thống: **[111111] đã kích hoạt chức năng Xác nhận bạn bè. Bạn hiện không phải là bạn của anh ấy (cô ấy). Bạn chỉ có thể trò chuyện với anh ấy sau khi anh ấy đã chấp nhận yêu cầu kết bạn của bạn.**

Thi Yến ngây người nhìn chằm chằm vào màn hình điện thoại của mình trong ba giây.

Vậy ra Mister Numbers đã loại cô khỏi danh sách bạn bè của anh!

Có phải anh chỉ vô tình chấp nhận lời mời kết bạn của cô và nay đang muốn sửa chữa sai lầm đó?

Một lần nữa, Thi Yến nhìn qua cuộc trò chuyện của cô với [111111] từ trên xuống dưới và cuối cùng dừng lại ở dòng chữ "bàn tay run rẩy". Nhìn chằm chằm vào họ, cô chợt nhận ra rằng Mister Numbers không hẳn nghiêm túc hay đang nói đùa, mà là anh ta đang chế giễu cô!

Cô có như [111111] không chỉ là một con người tàn nhẫn và thù hận, anh ta còn là một người cực kỳ tự cao tự mãn!

Cô chỉ nói sự thật, nhưng anh thực sự chế giễu cô và không ngần ngại loại cô ra khỏi danh sách bạn bè của anh...

Thi Yến tức giận. Như thể cô cũng chẳng thực sự muốn thêm anh làm bạn.

Một cái chiến lợi phẩm to như cái đùi gà to cho chiến thắng cuối trận game PUBG thật sự rất tốt để ôm, nhưng cô ấy không phải là người sẽ ôm mọi chiến lợi phẩm không dành cho mình, được chứ?

Ví dụ, nếu cô ấy có một lựa chọn, đùi duy nhất mà cô ấy muốn ôm trong thế giới này là nam thần, Legend...

Nghĩ như vậy, Thi Yến đã rời khỏi WeChat và đi đến diễn đàn của Legend. Ở đó, cô nhìn thấy một mẫu tin nào đó khiến cô run rẩy trong sự phấn khích. Đội AE sẽ có trận đấu giao hữu với Đội CLEG vào ngày thứ năm của tháng tới, và địa điểm của trận đấu là ở Bắc Kinh.

Bắc Kinh... vào ngày chủ nhật ...lúc đó...

Mặc dù đã thần tượng Thần thoại của mình trong nhiều năm, nhưng cô chưa bao giờ tham gia theo dõi bất kỳ cuộc thi trực tiếp nào của anh trước đây. Ngay cả khi đó chỉ là một trận giao hữu, cô không có lý do gì để không đi, đặc biệt là vì nó ở ngay trước cửa nhà cô!

...

Vô số phụ nữ mơ ước được đặt tay vào tài khoản WeChat của anh ấy, và cô ấy thực sự đã thêm nó một cách tình cờ vì một bàn tay run rẩy?

Hebe...

Sau khi xóa [Yến Loves Ice Cream] khỏi danh sách bạn bè mà không chớp mắt, Lâm Giang cười lạnh lùng khi anh kéo chăn lên và nhắm mắt ngủ.

Anh nằm như thế trong ba phút rồi bất ngờ lăn lộn.

Hai phút sau, anh lại lăn lộn một lần nữa. Anh ta không ngủ được.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Một cô gái trẻ với niềm đam mê bất tận là ăn (1)

Bâng khuâng với những nghĩ suy, khiến Lâm Giang trần trọc mãi không ngủ được, chính anh cũng không biết mình đã lăn lộn trên giường trong bao lâu và có lẽ chính hành động này của anh đã khiến ông Lâm khó ngủ, anh để ý thấy ông của anh cũng đang bất đầu trần trọc trên giường bệnh phía đối diện.

anh đã làm phiền giấc ngủ của ông nội chăng?

Nghĩ vậy, anh nín lặng trên giường, nằm yên bất động. Lâm Giang không muốn tạo ra thêm bất kỳ tiếng động nhỏ nào có thể ảnh hưởng đến giấc ngủ của ông, nhưng điều đó dường như chỉ khiến sự khó chịu trong anh bùng lên sâu sắc.

Anh mở mắt và liếc nhìn chiếc điện thoại đang nằm im lìm bất động bên cạnh gối nằm của mình rồi anh với lấy nó mà không cần suy nghĩ.

Nhưng rồi anh lại phân vân, anh chợt nhận ra ý định của mình đang có vẻ gì không đúng lắm... cuối cùng, trước khi tay anh chạm vào chiếc điện thoại, anh vội vàng rút tay lại như thể mình đang làm điều gì đó thật sai trái.

Lâm Giang lại nằm im, mắt nhìn chăm chăm lên trần nhà một lúc lâu nhưng càng nhìn anh càng cảm thấy tâm trạng mình đông cứng trên chiếc trần nhà mà không thể giải tỏa được. Cuối cùng, anh mạnh mẽ kéo chăn và che đầu lại.

Anh nằm bất động trong chăn một lúc, nhưng anh vẫn không ngủ được. Cuối cùng, anh kéo chăn xuống trong thất vọng và ngồi dậy.

Anh với tay lấy điện thoại và xem WeChat của mình.

Nhật ký của anh hoàn toàn trống rỗng. Không có bất kỳ một thông báo mới nào.

Sau khi anh ấy xóa cô ấy khỏi danh sách bạn bè, cô ấy thực sự đã không cố gắng thêm anh ấy trở lại?

Ngón tay của Lâm Giang không ngừng gõ vào mặt sau của điện thoại. Sau khoảng nửa phút trôi qua, anh gõ vào nhóm [Sexy and Frisky].

Anh nhìn chăm chăm vào bốn từ, [Yến Loves Ice Cream], trong một thời gian rất dài, và cuối cùng, anh gõ nhẹ vào nút "Thêm bạn bè".

Bởi vì anh và [Yến Loves Ice Cream] đã từng là bạn bè và anh là người đã xóa cô, anh có thể thêm cô trở lại danh sách bạn bè của mình mà không cần xem bất kỳ thông tin nào từ cô.

Sáng hôm sau thức dậy, Lâm Giang khá bồn chồn: Sau khi thêm cô ấy trở lại, cô ấy đã đồng ý chưa... Tới qua không có phản hồi về phía cô ấy. Rất có thể, cô đã ngủ rồi.

Mặt khác, mặc dù vô cùng kiệt sức nhưng vào lúc này Lâm Giang lại cảm thấy hoàn toàn tỉnh táo hơn bao giờ hết.

Lâm Giang do dự trong hai giây trước khi chạm vào xem ảnh đại diện của [Yến Loves Ice Cream].

Sau khi phóng to ảnh lên, Lâm Giang cuối cùng đã có thể nhìn rõ ràng hơn về bức ảnh đại diện toàn màu xanh lá cây của cô ấy. Đó hóa ra là một đĩa lớn chứa đầy các loại trái cây tươi mát.

"..."

Lâm Giang lặng lẽ nhìn chăm chăm vào nó trong vài giây trước khi gõ vào dòng thời gian của [Yến Loves Ice Cream].

Điều đầu tiên lọt vào tầm mắt của Lâm Giang, sau khi anh chạm vào ảnh bìa. Đó là một hàng kem với nhiều màu sắc khác nhau.

"..." Lâm Giang không nói nên lời. Rồi anh liếc nhìn đoạn giới thiệu ngắn thường thấy bên dưới tấm ảnh bìa - Một cô gái trẻ với niềm đam mê bất tận là ăn.

Ngay cả câu giới thiệu thông tin cá nhân của cô ấy cũng không gì khác ngoài nhắc đến đồ ăn sao?

Lâm Giang cuộn xuống để xem các bài viết trước của [Yến Loves Ice Cream].

Ngày 14 tháng 2: Điều duy nhất trên thế giới này không bao giờ làm bạn thất vọng đó chính là đồ ăn ngon. Bức ảnh là một hàng những chiếc bánh xinh xắn, bắt mắt.

Ngày 7 tháng 2: Mục tiêu cuối cùng trong cuộc sống là ăn, ăn và ăn! Bức ảnh là một nồi lẩu chín ô, mỗi ô là một vị lẩu khác nhau. Lâm Giang nhận ra vị trí, đó là một bữa tiệc buffet tại khách sạn China World.

Ngày 1 tháng 2: Một người có khẩu vị tốt, ăn khỏe là một sự may mắn, bạn có thể ăn cả những nỗi buồn của mình luôn! Có bốn bức ảnh kèm theo món ngon, cơm chiên trứng, súp mala, mì chua nóng.

Ngày 24 tháng 1: Con mưa qua đi để lại cầu vồng, với tôi cơn bão qua đi liền xuất hiện một bát cháo. Hình ảnh là một tô cháo hải sản to oạch, nghi ngút khói.

20 tháng 1: Điều thậm chí còn đáng sợ hơn một trái tim tan vỡ là một dạ dày tan vỡ. Bức tranh bao gồm một cốc sữa, hai lát bánh mì và một bát salad trái cây khổng lồ.

"..."

Lâm Giang tự hỏi không biết anh ta đã bước vào thứ dòng thời gian kỳ quái nào?

Tại sao mọi trạng thái trong trang cá nhân đều có thể liên quan đến đồ ăn cơ chứ?

Lâm Giang tiếp tục cuộn thanh thời gian xuống suốt tháng 8 năm 2017, và cuối cùng, anh thấy một bài đăng không bao gồm hình ảnh *đồ ăn* mà chỉ vòn vẹn vài từ có vẻ là cảm xúc

Anh cố gắng nhìn kỹ hơn vào bài viết như thể muốn hiểu tâm tình của cô bạn. Ba cụm từ khiến tôi cảm động nhất: Tôi sẽ đưa bạn đến những món ăn ngon, tôi sẽ chiều đãi bạn những món ăn ngon, tôi sẽ mang đến cho bạn một vài món ăn ngon.

- - -

Tái bút: Nếu bạn muốn chiêm được trái tim một người hấp dẫn như Lâm Giang, bạn sẽ cần phải có một dạ dày mạnh mẽ như Thi Yến. Nếu không, hãy mơ đi nha!

1. Súp Mala theo nghĩa đen có nghĩa là súp hoặc canh có vị cay và gây tê, và nó thực sự giống như một món lẩu thay vì súp. Món canh thập cẩm Mala là một trong những món ăn nổi tiếng nhất Thượng Hải. Thông thường, sẽ có sẵn một phần nước canh cay, và khách hàng sẽ chọn các thành phần đi kèm với nó, chẳng hạn như thịt gà, thịt bò, thịt lợn, thịt bừa trư, cà tím, nấm enoki, măng, rau. Sau khi chọn nguyên liệu, đầu bếp sẽ nấu chín và phục vụ món ăn cho bạn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Một cô gái trẻ với niềm đam mê bất tận là ăn (2)

"..."

Mặc dù không có hình *đồ ăn* nhưng quả thực dòng trạng thái cũng không nói bất kỳ chủ đề nào khác ngoài đồ ăn!

Có phải anh đang mơ?

Với những suy nghĩ như vậy trong đầu, Lâm Giang liền thoát ra khỏi dòng thời gian của [Yến Loves Ice Cream] và sau đó, anh bắt đầu thao tác tìm kiếm trang cá nhân của chị gái mình – Lâm Tâm Ý.

- *Cuối cùng, túi đẹp phải thuộc về chủ xinh. Hình ảnh là một chiếc túi Hermes.*

- *Những màu son mới ra mắt này thực sự không tệ. Hình ảnh là một mảng lớn son MAC.*

- *Hôm nay, bầu trời thật trong xanh, không khí thật dễ chịu để ta có thể ra ngoài đi dạo một lát hít thở gió trời. Bức ảnh là bức ảnh selfie của chị gái anh.*

- *Sự gợi nhớ ngọt ngào từ một khuôn mặt quen thuộc sau nhiều năm xa cách, nhưng đó là điều không bao giờ có thể xảy ra với chúng ta. Chuyến đi thứ tư trong năm của cô gái.*

Đây mới là dòng thời gian của một cô gái bình thường!

Có phải cô gái trẻ không thông minh đó không biết gì ngoài việc ăn? Hình ảnh đó độc đáo đến nỗi anh khó có thể tìm thấy bất kỳ từ nào để mô tả nó!

Độc đáo... tính từ đó nghe có vẻ hơi quen thuộc với Lâm Giang. Nhíu mày, anh đột nhiên nhớ lại quãng đường trên xe taxi đến phòng thí nghiệm nghiên cứu, anh nghĩ đến Thi Yến – người đã la hét với anh, nói rằng anh có thể chết đói. Hồi đó, dường như anh cũng đã dùng từ "độc đáo" để mô tả cô ấy.

Ngay lúc đó, sự mệt mỏi cuối cùng cũng đã quay lại, nhấn chìm Lâm Giang, và anh đặt điện thoại xuống rồi nhắm mắt lại.

Thật kỳ lạ. Tại sao anh lại nghĩ về Thi Yến khi anh ở trong trang Moments của [Yến Loves Ice Cream]?

Trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh, anh mơ hồ nghĩ rằng với sự háu ăn của [Yến Loves Ice Cream], liệu cô có thể là một người béo?

...

Buổi chiều của ngày hôm sau là lễ kỷ niệm của Đại học G.

Đại học G là Đại học lớn trong nước, nơi đây nổi tiếng là một cái nôi ươm mầm cho biết bao tài năng trẻ. Vì vậy, BTC luôn có sẵn nhiều chương trình thú vị nối tiếp nhau trình diễn cho lễ kỷ niệm của trường thật náo nhiệt.

Vào lúc chương trình kết thúc, đã là năm giờ ba mươi phút chiều.

Thi Yến cảm thấy thực sự mừng rỡ, nghĩ đến giờ sinh viên được cho ra về và cô có thể tìm vài món thức ăn tại căn tin để yêu chiều cái bao tử của chính mình, nhưng trước khi cô có thể đứng dậy, người dẫn chương trình đột nhiên lên tiếng một lần nữa, "Các bạn sinh viên, xin hãy ngồi yên một lát nữa. Bây giờ, hãy cho phép chúng tôi gửi lời cảm ơn đến ban tổ chức đã mang đến cho trường ta những chương trình thú vị như vậy: sinh viên Khoa Toán năm thứ ba, Lâm Giang, và năm thứ ba Sinh viên khoa nghệ thuật, Tần Nhất Nhiên! "

Tần Nhất Nhiên dường như đã rất mong đợi khoảnh khắc này. Cô không chậm trễ để thời gian có thể trôi đi bất kỳ giây phút nào. Ngay khi bạn dẫn chương trình tuyên bố, cô đứng dậy khỏi chỗ ngồi và bước lên sân khấu với một nụ cười trên môi.

Ngay cả vào những ngày bình thường, Tần Nhất Nhiên vẫn luôn trang điểm rất kỹ. Cô luôn cố gắng chứng tỏ mình là một nữ sinh xinh đẹp. Hôm nay, cô đã đặc biệt nỗ lực để ăn mặc theo đúng mốt, và điều này làm cho cô trông thậm chí còn tuyệt vời hơn bình thường. Nhiều sinh viên nam dưới sân khấu vỗ tay ngáy ngất vì cô.

Trên hàng đầu tiên, một cái nhăn mặt xuất hiện trên khuôn mặt của Lâm Giang.

Mọi người xung quanh hẳn đã phải thúc giục rất nhiều để cuối cùng Lâm Giang cũng đứng dậy và bước lên sân khấu.

Tâm trạng chưa chất của anh không ảnh hưởng gì đến hình ảnh của anh cả. Nhiều sinh viên nữ bắt đầu la hét phấn khích khi nhìn thấy anh ta.

Người dẫn chương trình chờ đợi bộ đôi đứng ở vị trí trên sân khấu trước khi tiếp tục, "Nam sinh Lâm và sinh viên Tần, xin vui lòng chào các sinh viên dưới khán phòng."

Tần Nhất Nhiên liếc nhìn Lâm Giang, và thấy rằng người bạn đứng bên cạnh mình có vẻ không có ý định nói, cô bước về phía trước với một nụ cười. "Tôi là Tần Nhất Nhiên. Rất vui được gặp tất cả các bạn."

Đoạn, cô tiếp tục quay sang nhìn Lâm Giang, nhưng anh vẫn tiếp tục im lặng. Không còn lựa chọn nào khác, người dẫn chương trình chỉ có thể thúc giục anh ta, "Thế còn sinh viên Lâm thì sao?"

Trước sự thúc giục của bạn, Lâm Giang không ngừng ra hiệu với một cái gật đầu nhẹ trước đám đông.

Người dẫn chương trình biết rằng điều đó sẽ chỉ khiến tình hình trở nên khó xử nếu mình đẩy anh ta đi quá xa, vì vậy bạn dẫn chương trình đã không buộc Lâm Giang phải lên tiếng nữa. Thay vào đó, anh nói tiếp: "Sinh viên Lâm và sinh viên Tần là những nhân vật nổi tiếng trong khuôn viên trường của chúng ta, vì vậy tôi tin rằng mọi người khá tò mò về họ. Quả trứng Phục sinh mà chúng tôi đã chuẩn bị là một cuộc phỏng vấn ngắn với hai người họ."

"Câu hỏi đầu tiên của chúng tôi là: giữa hai bạn, ai đã đóng góp thêm ý tưởng cho lễ kỷ niệm của trường?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Chúng tôi hiểu nhau chỉ qua ánh mắt (1)

Giống như trước đây, Lâm Giang vẫn không có dấu hiệu gì cho thấy sẽ trả lời câu hỏi của người dẫn chương trình.

Do đó, Tần Nhất Nhiên chỉ có thể bước tới gánh vác trách nhiệm. "Cả hai chúng tôi đã đóng góp rất nhiều tâm huyết cho chương trình, nhưng Sinh viên Lâm là người đã nghĩ ra nhiều ý tưởng hơn tôi."

Sau khi trả lời câu hỏi, Tần Nhất Nhiên đánh ánh mắt sang phía Lâm Giang.

Sau đó, người dẫn chương trình tiếp tục hỏi thêm vài câu nữa, và tình hình vẫn là Tần Nhất Nhiên trả lời tất cả.

Mặc dù Lâm Giang đã không nói một lời nào trong toàn bộ cuộc phỏng vấn, nhưng điều đó không ngăn cản các sinh viên bên dưới bàn tán về anh ta.

"Đã vài năm kể từ khi Lâm Giang bước vào Đại học G, nhưng Tần Nhất Nhiên là người phụ nữ đầu tiên có vinh dự được nam thần lên sân khấu cùng!"

"Tôi nghe nói có một người khóa trước hăm mộ Lâm Giang gần như phát điên. Trong năm đầu tiên ở trường, cô ấy đã yêu anh từ cái nhìn đầu tiên và bắt đầu đuổi theo anh ta như một kẻ mất trí. Mong muốn lớn nhất của cô là được cùng đứng trên cùng một sân khấu với Lâm Giang trong chương trình lễ kỷ niệm của trường, và vì vậy cô đã cầu xin Lâm Giang trong một thời gian rất dài. Cô thậm chí còn treo lên sân thượng và đe dọa Lâm Giang không đồng ý cô sẽ nhảy xuống, nhưng ngay cả khi đó, Lâm Giang vẫn không chịu 'nhúc nhích!' "

"Tôi đã để mắt đến Lâm Giang một thời gian rồi và tôi chưa bao giờ thấy một người phụ nữ nào ở bên cạnh anh cả. Tôi thực sự không mong đợi anh ấy đồng ý cuộc hẹn với Tần Nhất Nhiên chỉ để tổ chức lễ kỷ niệm. Anh ấy đã không nói một lời nào cho đến nay, nhưng tôi nghĩ điều này là quá đủ để chứng minh rằng Tần Nhất Nhiên giữ một vị trí đặc biệt trong trái tim anh ấy! "

"Những tin đồn trên diễn đàn của trường học là đúng. Trước tiên, Lâm Giang đã chấp nhận món quà của Tần Nhất Nhiên và sau đó ăn tối với cô ấy tại căn tin vào ngày lễ tình nhân. Bây giờ, họ thậm chí còn tham gia một cuộc phỏng vấn cùng nhau! Không đời nào không phải họ đang ở bên nhau! "

"Tôi đã suy nghĩ về kiểu bạn gái mà Lâm Giang sẽ kết bạn hẹn hò, nhưng tôi chẳng thể nào nghĩ nổi người đó lại là nữ sinh Tần! Thành thật mà nói, cô ấy thực sự không đẹp như mọi người luôn thán tụng. Tất cả chỉ là do trang điểm. . ."

Thi Yến lặng lẽ lắng nghe các cuộc thảo luận giữa đám đông, không bày tỏ ý kiến của mình.

"Một câu hỏi cuối cùng: với tư cách là người tổ chức chương trình lễ kỷ niệm của trường, tôi tin rằng hai bạn chắc chắn đã tương tác khá thường xuyên. Tôi chỉ muốn hỏi với trái tim nhiệt huyết, các bạn cảm nhận về nhau như thế nào thông qua việc tổ chức chương trình lễ kỷ niệm này? "

Khi người dẫn chương trình dứt lời, anh ta đưa micro cho Tần Nhất Nhiên và nói, "Nữ sinh Tần, bạn có thể phát biểu trước."

Dường như có chút bối rối trước câu hỏi, Tần Nhất Nhiên khẽ cúi mặt xuống nhìn ngón chân. Một lúc sau, cô ngẩng đầu lên và trả lời: "Sinh viên Lâm là một người rất tài năng và lịch lãm. Anh ấy có trách nhiệm lớn trong mọi việc mình làm. Tất cả đều thể hiện anh ấy là một sinh viên xuất sắc."

"Vì nữ sinh Tần đã nói ra suy nghĩ của mình, giờ đến lượt nam sinh Lâm." Người dẫn chương trình đưa micro cho Lâm Giang.

Giống như trước đây, Lâm Giang không nói một lời.

Nhưng câu hỏi này rõ ràng nhắm vào hai người họ... Để ngăn không khí trở nên khó xử, người dẫn chương trình chỉ có thể hỏi anh ta một lần nữa, "Sinh viên Lâm, cậu cảm nhận như thế nào về nữ sinh Tần?"

Vẫn không có phản hồi.

Ngay khi bầu không khí sắp trở nên nặng nề một chút, đôi môi của Lâm Giang cuối cùng cũng tách ra, "Chúng tôi hiểu ý định của nhau từ trong ánh nhìn"

Đây có phải là lời bài hát của bài hát đó? Nếu đó là sự trùng hợp, dòng tiếp theo sẽ là "Tôi đã gặp đúng người".

Lâm Giang có kế hoạch công khai mối quan hệ của họ ngay trước toàn bộ sinh viên không?

Ngay lúc đó, thế giới hoàn toàn im lặng.

Tần Nhất Nhiên liếc nhìn về phía Lâm Giang.

Cô đã bí mật thêm vào quả trứng Phục sinh này sau lưng anh, vì vậy anh không biết gì về nó. Mục đích của cô là làm sâu sắc thêm ấn tượng trong cộng đồng sinh viên rằng họ đã ở bên nhau.

Cô đã cân nhắc khả năng anh sẽ không hợp tác với cô, nhưng cô vẫn chọn như chơi một canh bạc.

Và bây giờ, cô về như canh bạc của cô đã được đền đáp. Cô không chỉ xoay sở để có được anh ta trên cùng một sân khấu với cô, mà anh ta thậm chí còn nói những lời như vậy một cách công khai...

Bên dưới sân khấu, Thi Yến cúi đầu sau khi nghe những lời của Lâm Giang.

Vậy sau tất cả, Lâm Giang thích Tần Nhất Nhiên...

Khi ý nghĩ này xuất hiện trong đầu, tay cô nắm chặt phần tay áo dài.

Không rõ toàn bộ khu vực im lặng trong bao lâu, nhưng trên sân khấu, Lâm Giang cuối cùng cũng nói tiếp, "... cô ấy là người mà tôi không muốn có bất cứ một mối quan hệ yêu đương nào."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: Chúng tôi hiểu nhau chỉ qua ánh mắt (2)

Tĩnh lặng, đám đông đang đoán mò lao xao đột nhiên ngừng bật. Không rõ toàn bộ hội trường đã im lặng trong bao lâu, nhưng trên sân khấu, Lâm Giang cuối cùng cũng nói tiếp, "... cô ấy là người mà tôi không muốn gắn bó một mối quan hệ nam nữ nào."

Hoàn toàn im lặng.

Một sự im lặng thậm chí còn tuyệt đối hơn so với trước đây.

Như thể không gian này hoàn toàn không có ai giữa hội trường lớn này.

- Một người mà tôi không muốn gắn bó mối quan hệ nam nữ.

- Chúng tôi hiểu nhau chỉ qua ánh mắt... cô ấy là người mà tôi không muốn gắn bó mối quan hệ nam nữ.

Những từ này vang lên trong tai Thi Yến một lúc trước khi ý nghĩa cuối cùng ập đến với cô. Cô đột ngột nâng khuôn mặt bị sốc của mình để nhìn lên sân khấu phía trước.

Chàng trai mặc áo sơ mi trắng vẫn trông thanh lịch và điềm tĩnh như mọi khi.

Nhưng ngôn từ của anh ta phát ra vào lúc này có vẻ khá lạnh lùng và xen lẫn một chút sắc sảo, hoàn toàn khác biệt với không khí trang trọng và không bị xáo trộn mà anh ta thường dẫn dắt.

Phiên bản này của anh ta thực sự vẫn rất hấp dẫn, nhưng nó như thể một con dao sát thương tối thượng được che giấu bên dưới vẻ ngoài ưu tú của anh ta, khiến người khác cảm thấy vô cùng áp lực.

Không khí vẫn yên lặng đến kinh khủng. Như thể họ vẫn đang cố gắng hiểu từng từ của Lâm Giang, Thi Yến có thể thấy rõ rằng mọi người trong hội trường đều có nét biểu cảm giống nhau trên khuôn mặt của họ: sốc, hoang mang và hoài nghi.

Không ai biết sự im lặng đáng sợ này kéo dài bao lâu trước khi các sinh viên dần lấy lại thăng bằng rồi lại hoang mang, hết lần này đến lần khác.

"Cái quái gì vậy, tôi có đang nghe lầm không? Lâm Giang thực sự nói rằng cô ấy là người mà anh ấy không muốn có bất kỳ mối quan hệ nam nữ nào?"

"Anh ta có ý gì? Điều đó... không muốn có bất cứ mối quan hệ nam nữ nào là sao? Nói cách khác, không có mối quan hệ nào giữa anh ta và Nhất Nhiên à?"

"Tại sao lại có tin đồn trên diễn đàn? Và thậm chí còn có hình ảnh để minh chứng cho câu chuyện. Còn bây giờ thì sao? Nếu Lâm Giang thực sự không muốn làm bạn với nữ sinh Tần, vậy tại sao anh ta lại đứng trên cùng một sân khấu với cô ấy?"

Khi những lời thì thầm dần dần tăng lên, có vẻ như ai đó cuối cùng cũng đã đóng băng thời gian trên sân khấu, và Tần Nhất Nhiên cũng sử dụng cuối cùng cũng tỉnh lại.

Nụ cười nở ra từ những lời tước đó của Lâm Giang mờ dần từng chút một khi đôi mắt cô dần mờ đi.

Như thể cô vừa nghe thấy điều gì đó không thể tin được, cô từ từ quay đầu về phía Lâm Giang.

Nhìn thấy phản ứng của Tần Nhất Nhiên, nữ sinh vốn vụng về đã bị đặt vào một vị trí thậm chí còn đau khổ hơn. Trong một nỗ lực để làm giảm bớt bầu không khí, MC nở một nụ cười và nói, "Sinh viên Lâm, bạn chắc chắn thích đùa giỡn với mọi người xung quanh!"

Lần này, trước khi người dẫn chương trình có thể nói xong, Lâm Giang đã cắt lời trước "Truyện cười là chất bôi trơn cho mối quan hệ giữa bạn bè, nhưng vì tôi thậm chí không thân với cô, tại sao tôi lại phải bận tâm pha trò?"

Người dẫn chương trình đã có ý định làm dịu bầu không khí để Tần Nhất Nhiên có thể vượt qua tình huống này, nhưng ai biết rằng Lâm Giang sẽ có thể tàn nhẫn đến thế? Trong một

khoảnh khắc, MC như hóa đá, anh không biết phải làm gì tiếp theo.

Mặt khác, Tần Nhất Nhiên lại tỉnh táo ra và nhanh chóng nắm bắt được tình hình.

Cô thực sự là một kẻ ngốc khi vui vẻ cho rằng cô đã thắng canh bạc. Hóa ra, lý do duy nhất khiến anh lên sân khấu là để làm rõ rằng anh không liên quan gì đến cô.

Ngay cả một kẻ ngốc cũng có thể hiểu ý định của anh ta khi anh ta nói với người dẫn chương trình.

Anh ấy đã thông báo với toàn trường rằng gạt bỏ những tin đồn trong diễn đàn rằng họ là một đôi, họ thậm chí không thể được coi là bạn bè!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Người duy nhất tôi sẽ không vô tình đó chính là người con gái tôi thích! (1)

Tần Nhất Nhiên cố gắng nghĩ lại toàn bộ quá trình. Cô đã bỏ qua ý kiến của anh và chuẩn bị cuộc phỏng vấn này vào cuối lễ kỷ niệm theo ý của riêng mình. Cô có thể hiểu tại sao anh không hài lòng về vấn đề này, nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng anh sẽ đối xử với cô vô tâm như vậy. Giữa hội trường lớn, giữa bao nhiêu sinh viên toàn trường...

Cô thực sự thích anh. Cô đã thích anh từ đầu năm nhất. Tình cảm cô đã đuổi lý ngay từ lần đầu tiên cô biết anh. Trong ba năm qua, bất kể người đàn ông nào cố gắng tán tỉnh tiếp cận cô, cô sẽ luôn xa cách với họ.

Anh là người duy nhất cô sẽ nỗ lực và can đảm theo đuổi đến cùng.

Nhưng sự thật đã cho thấy, những nỗ lực và lòng can đảm của cô đã bị sử dụng sai.

Cô đã thất bại hoàn toàn.

Từ giờ trở đi, khi người khác nói về cô, họ sẽ nhắc đến cô như một nữ sinh đáng ngưỡng mộ và ghen tị trong trường, hay chỉ đơn thuần như một trò cười đáng xấu hổ trong khối sinh viên?

Cô không thể để nó kết thúc theo cách này. Cô ấy không thể thua như thế...

Với những suy nghĩ như vậy trong đầu, cô nhìn chăm chăm vào Lâm Giang như thể anh là một người đàn ông vô tâm, với những giọt nước mắt chảy dài trên má cô. Với giọng điệu đau khổ, cô ấy hỏi, "Làm-sao-sao anh có thể nói như vậy được?"

"N-ế-u anh thực sự không muốn có bất cứ quan hệ gì với tôi, tại sao anh lại chấp nhận món quà là một ngàn con hạc giấy tôi tặng? Tại sao anh lại ăn tối với tôi tại căng tin trường vào ngày lễ tình nhân? Tại sao anh lại đồng ý đến cuộc phỏng vấn này ngay từ đầu?" Cô vừa nói vừa không thể ngăn được những tiếng nấc nghẹn khiến lời của cô ngắt quãng.

Tần Nhất Nhiên càng nói, nước mắt cô trào ra như mưa trên gương mặt trang điểm kỹ lưỡng, và tiếng khóc của cô ngày càng lớn.

Đến cuối lời nói, khuôn mặt cô đã hoàn toàn nhuốm đầy nước mắt, một cảnh tượng gọi rất nhiều sự thương hại từ đám đông.

"Bạn có thể không thích tôi, nhưng tôi không phải là người mà bạn có thể bắt nạt như thế!"

Thấy kế hoạch của mình đã thất bại, Tần Nhất Nhiên cố tình tạo ra một hoàn cảnh đáng thương để lấy được sự thông cảm trước toàn bộ sinh viên trường trong khi tìm cô ghim Lâm Giang với hình ảnh một người đàn ông vô tâm, lãnh cảm, người đã dám phủ phàng chà đạp lên cảm xúc của người khác!

Thực sự có một câu ngạn ngữ nói rằng một quý ông không bao giờ nên đối đầu với một người phụ nữ, nhưng thật đáng tiếc khi Lâm Giang không bao giờ lên kế hoạch đóng vai một quý ông trước mặt một người phụ nữ không liên quan gì đến anh ta...

Vì cô quyết định mang tất cả lên đây, anh không ngại giải quyết các khoản nợ mà cô nợ anh một lần và mãi mãi!

Đối mặt với Tần Nhất Nhiên đang khóc nức nở, Lâm Giang không thèm nhìn cô lấy một cái. Ngược lại, hào quang lạnh lẽo xung quanh anh dường như tỏa sáng hơn, và ngay cả giọng điệu anh cất lời cũng tỏ rõ thái độ đang rất khó chịu mà ai ai cũng có thể dễ dàng nhận ra.

"Đầu tiên, tôi không chấp nhận món quà của bạn. Bạn đã nhờ ai đó mang nó đến phòng ký túc xá của tôi, và sau đó tôi đã nhờ người giao nó trở lại nơi nó đến."

"Thứ hai, bữa tối tại căng tin của trường là để chúng ta thảo luận về việc tổ chức chương trình lễ kỷ niệm. Đó là lần duy nhất chúng ta gặp nhau. Nếu tôi nhớ không lầm thì bạn đã tặng tôi món quà vào đêm trước ngày đó."

Lúc này, Lâm Giang liếc nhìn Tần Nhất Nhiên và buông lời kết luận đầy ẩn ý, "... Bạn chắc chắn đã rất biết chú ý đến thời gian..."

Sau khi chế giễu cô ấy, Lâm Giang tiếp tục, "Thứ ba, liên quan đến cuộc phỏng vấn, cho đến lúc người dẫn chương trình gọi tên tôi và thông báo, tôi hoàn toàn không biết về kế hoạch này."

Sau khi nói tất cả những gì phải nói, Lâm Giang quay người một cách dứt khoát và rời đi, không thèm ở lại sân khấu nữa.

Cứ như thể anh ta ném một quả bom, những lời nói bình tĩnh và đều đặn của anh ta đã gây ra sự náo động trong khối sinh viên toàn trường.

"Những gì Lâm Giang nói, có nghĩa là anh ta chỉ là nạn nhân của âm mưu của Tần Nhất Nhiên"

"Sau tất cả, chúng tôi nghĩ rằng đó là một mối tình lãng mạn cảm động giữa một quý ông quyền rũ và một quý cô xinh đẹp, nhưng cuối cùng, hóa ra đó chỉ là âm mưu một chiều của phụ nữ!"

"Nhưng thành thật mà nói, tôi thậm chí không thể tin được Tần Nhất Nhiên là một người quý quyết và thủ đoạn như vậy. Cô ấy rõ ràng là người bắt đầu mớ hỗn độn này, vậy làm sao

trong cuộc phỏng vấn, cô ấy có thể khốc một cách đáng thương như vậy cơ chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Người duy nhất tôi sẽ không vô tình đó chính là người con gái tôi thích! (2)

"Nhưng mặc dù Tần Nhất Nhiên đã làm sai đi chẳng nữa, thì lẽ ra Lâm Giang cũng không nên phũ phàng với cô ấy như thế. Thực ra, với tư cách là một nam nhi, ít nhất anh ta cũng nên cư xử như một quý ông đối với các quý cô chứ? Dù thế nào đi nữa, anh ta cũng nên giữ cho cô ấy chút thể diện! "

"Đúng vậy! Mặc dù Tần Nhất Nhiên đã phạm sai lầm, nhưng cô ấy đã làm vậy chỉ bởi vì cô ấy quá thích anh. Vì vậy, lạnh nhạt và phũ phàng với cả nữ tử vì quá thích mình đến nỗi phạm sai lầm, anh ấy quả là quá đáng rồi..."

Khi nghe những lời đó, bước chân của Lâm Giang đang bước ra khỏi hội trường đột nhiên dừng lại.

Có nhiều sinh viên trong hội trường, nhưng thính giác của anh ta thực sự tốt đến mức đáng sợ. Anh ta có thể xác định chính xác giọng nói phát ra từ đâu, và anh ta bước thẳng về phía hai người vừa thốt ra những lời đó.

Cả căn phòng im lặng một lần nữa khi thấy hành động quyết đoán này của anh.

Giọng của Lâm Giang không lớn, nhưng đủ cho những người xung quanh có thể nghe rõ lời anh nói.

"Tự trọng là thứ mà con người tự gây dựng cho mình, không phải thứ mà người khác mang đến. Phẩm giá cũng như vậy. Nhân phẩm có được thông qua việc cầu xin không phải là nhân phẩm mà là sự thương hại."

"Ngoài ra, bạn nói rằng một người đàn ông nên hành động như một quý ông đối với phụ nữ? Nếu một người đàn ông cư xử lịch thiệp với tất cả mọi người, anh ta sẽ không phải là một quý ông mà là một người chàng trai đào hoa!"

"Ngoài ra, tôi ghét những người sử dụng tên của tôi để gây rắc rối cho người khác. Đó không phải là ý nghĩa của việc thích ai đó; đó chỉ là phi đạo đức."

"Nếu bạn cảm thấy tôi quá vô tình với hành động của mình ngày hôm nay, hãy để tôi nói với bạn điều này: người duy nhất tôi sẽ không vô tình đó là với người con gái tôi thích!"

...

"AHHHHH, tôi phải làm gì đây? Tôi cảm thấy nam thần của tôi rất tuyệt ngày hôm nay!"

"Cái gì mà tuyệt vời? Phải nói là còn hơn cả sự tuyệt vời hoàn hảo!"

"Nếu bạn cảm thấy như tôi quá vô tình với hành động của mình ngày hôm nay, hãy để tôi nói với bạn điều này: người duy nhất tôi sẽ không vô tình đó chính là với cô gái tôi thích!" anh ấy đã đạt mức MAX trong lòng các fan hâm mộ "

"Tôi thực sự không ngờ nam thần Lâm lại có cái lưỡi độc như vậy. Anh ấy đã đi hơi xa, nhưng tôi thích điều đó! Dù gì về điều này, chúng ta cũng không thể đổ hết lỗi lầm cho cậu ấy. Công bằng mà nói, nữ sinh Tần đúng là gieo gió thì đã phải gặt bão mà thôi! "

Giọng nói kích động của Hạ Điền Điền và Giang Nguyệt tràn ngập tại Thi Yến, nhưng cô mãi đắm chìm trong biển suy nghĩ của chính mình, cô không góp thêm một lời nào với các bạn.

Vậy thì, Lâm Giang và Tần Nhất Nhiên chắc chắn không phải là một cặp...

Có phải điều đó có nghĩa là cô đã hiểu lầm anh khi cô đã lấy tin đồn hẹn hò đó để mắng anh buổi tối đó?

...

"Cậu có cảm thấy có gì đó kỳ lạ về ông chủ của chúng ta ngày hôm nay không?"

"Tôi cũng cảm thấy như vậy. Rất nhiều cô gái đã cố gắng hỏi về ông chủ, và một vài người trong số họ đã dùng đến những kế hoạch nhỏ để khiến mọi người cho rằng họ đang hẹn hò với anh ta. Nhưng thông thường, ông chủ của chúng ta chưa bao giờ bận tâm về điều đó. Trong khi Tần Nhất Nhiên- cô gái cũng đã đi hơi xa hơn một chút so với những cô gái trước đó, nhưng không phải là không thể tha thứ. Nói thật, ngày hôm nay ông chủ của chúng ta quả thực có chút đáng sợ."

"Là người duy nhất trong Phòng 501 có bạn gái, tôi nên nói ra phán đoán của mình về tất cả những điều này. Theo tôi, ông chủ của chúng ta đang cố gắng biện bạch. Anh ấy làm điều này để xóa tan những tin đồn. Hoặc tôi nên nói, anh ấy sợ bị ai đó hiểu lầm..."

Hạ Thương Chu, Lục Bôn Lai và Long Châu Vĩ lặng lẽ thảo luận về vấn đề này khi họ đi đằng sau Lâm Giang, và cố giữ khoảng cách khoảng nửa mét với anh ta.

Tuy nhiên, trong khi cả ba vẫn đang cố gắng rào bước chân đuổi kịp bạn mình, Lâm Giang đột ngột dừng lại mà không báo trước.

Bộ ba nhanh chóng ngậm miệng khi họ liếc về phía trước với những biểu hiện bối rối. Theo đó, họ thấy một cô gái trẻ đang lao về phía họ với dáng người đang cúi xuống, không chú ý đến con đường phía trước của cô ấy

...

"Yến Yến, cậu đang sắp va vào ai kìa!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Tôi sẽ phụ thuộc vào bạn trong việc giao hàng của học kỳ này (1)

"Yến Yến, cậu sắp va vào ai kia!"

Tiếng Lãng Nộ An hét lên đột ngột khiến Thi Yến giật mình, bắt ngờ cô dừng lại và ngược mắt lên nhìn phía trước mặt.

Một dáng nam sinh đang mặc áo sơ mi trắng cách đó khoảng mười centimet đã chắn toàn bộ tầm nhìn của cô về con đường phía trước.

Thi Yến có thể mơ hồ nói rằng đó là ngực của một người đàn ông cao lớn.

Cô cố gắng dừng lại, nhưng cô đã mất đà, nói đúng hơn là sự thăng bằng, tất cả đã quá muộn.

Dự kiến sẽ trải qua cơn đau nhói khi đâm vào ngực người khác, Thi Yến nhắm nghiền mắt ngay trước khi cô đâm sầm vào bên kia.

Một giây, hai giây, ba giây... Cơn đau dự đoán đã không đến.

Thi Yến nghĩ rằng cô đang mơ, nên cô chớp mắt bối rối. Tuy nhiên, cô vẫn không cảm thấy đau. Vì vậy, cô bắt đầu di chuyển đầu, và chỉ sau đó, những giác quan bị trì hoãn của cô nói với cô rằng cảm giác trên khuôn mặt cô không phải là từ quần áo. Thay vào đó, nó cảm thấy ấm áp và mềm mại..

Điều này... Thi Yến đã sống sờ một lúc trước khi cô nhận ra rằng đó là một lòng bàn tay...

Trong khoảnh khắc cô va vào người đàn ông, anh ta đã đưa tay ra để bảo vệ mặt cô...

Hơn nữa, bàn tay này có một mùi rất dễ chịu. Nó gợi nhớ đến mùi hương sáng khoái của cánh đồng cỏ tươi tốt sau cơn mưa phùn nhẹ...

"Yến Yến, cậu không sao chứ?"

Giọng nói của Lãng Nộ An một lần nữa thật may đã giúp đánh thức Thi Yến khỏi cơn choáng váng.

Tay cô lúc này vẫn giữ nguyên vị trí từ lúc cô mất thăng bằng đến nay vẫn đang yên vị trong lòng bàn tay của người đàn ông..

Thi Yến bối rối lùi lại một bước để tạo khoảng cách giữa cô và người đàn ông trước khi ngẩng mặt lên. Cô muốn xin lỗi anh ta, nhưng khi ánh mắt cô sắp chạm vào cổ áo của bên kia, giọng nói của Lãng Nộ An vang lên lần thứ ba, "Lâm sư huynh"

Lâm sư huynh?

Thi Yến gần như biết chắc chắn ai đang đứng trước mặt mình và ánh mắt cô dừng lại ở cổ áo anh. Vài giây sau, cô nhanh chóng liếc lên, và sau một thoáng nhìn, cô vội vàng cúi mặt xuống một lần nữa.

Đó thực sự là Lâm Giang...

Vì một số lý do nên lời "Xin lỗi" mà cô ấy vừa định thốt ra đã bị kẹt trong cổ họng. Lời xin lỗi hẳn không thể thốt lên lời

Lãng Nộ An vội chạy đến đứng bên cạnh Thi Yến để xóa đi bầu không khí im lặng xung quanh bạn mình, vì vậy cô ấy lại lên tiếng một lần nữa, "Sư huynh Lâm, chúng em thực sự cảm thấy rất tiếc về điều này."

Khi Lãng Nộ An nói, cô kín đáo véo tay Thi Yến.

Vì đau, khiến cô búng tỉnh dù trong lòng vẫn tràn ngập hoang mang, Thi Yến một lần nữa lại đưa mắt lên và nhìn Lâm Giang. Cô cất lời "Xin lỗi, là tôi bất cẩn."

Lâm Giang hơi nghiêng đầu xuống để nhìn Thi Yến với khuôn mặt hồ hững thường ngày, và không nói một lời, anh đi vòng qua cô và tiếp tục bước đi.

Chỉ sau khi Lâm Giang đã đi đủ xa, Hạ Điền Điền và Giang Nguyệt tỉnh táo trở lại nắm bắt tình hình sau trạng thái choáng váng. Họ nhanh chóng chạy đến chỗ Thi Yến và Lãng Nộ An với vẻ mặt đầy phấn khích, hân hoan.

"Chúa ơi, tôi thực sự đã đứng đối diện với nam thần ư?"

"Có phải khuôn mặt Yến Yến nhà chúng ta đã được tay nam thần của tôi đỡ lên không?"

"Yến Yến, nhanh lên, lại đây để tôi chạm vào mặt bạn! Điều này có thể được tính là nắm tay với nam thần không cơ chứ"

...

"Cậu có nhận thấy rằng cô gái va vào ông chủ của chúng ta rất xinh đẹp không? Cô ấy giống như nữ thần lý tưởng của tôi!" Như thể anh ta phát hiện ra một vùng đất mới, Hạ Thương Chu bắt đầu nói chuyện rất hào hứng sau khi họ đi được một quãng đường.

"Cô ấy xinh đẹp, nhưng tôi nghĩ rằng cô gái nói chuyện với chúng ta trong game mới chính là mẫu người của tôi." Khi Lục Bôn Lai nói, anh vô thức bật ra suy nghĩ của mình. "Nếu định mệnh cho tôi cơ hội gặp lại cô ấy, tôi sẽ rủ cô ấy ra ngoài chơi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tài miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chăm\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 46: Tôi sẽ phụ thuộc vào bạn trong việc giao hàng của học kỳ này (2)

"Vậy nếu số phận an bài không cho hai người gặp nhau lần nào đến hết cuộc đời này thì sao?"

"Hừm! Đừng nguyên rủa tôi như vậy chứ"

Trở về phòng 501.

Ngồi bên chiếc giường của mình, Lâm Giang rút điện thoại ra và bắt đầu gọi giao đồ ăn.

Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai cũng đã ngừng tiếng tranh luận.

Họ liếc nhìn Lâm Giang một lúc trước khi nhìn nhau tiếp tục thảo luận.

"Tôi vẫn cảm thấy có gì đó không ổn với ông chủ của chúng ta?"

"Ừ, tôi cảm thấy điều đó cũng khá là...", Hạ Thương Chu tiếp lời. Anh quay lại ra cửa, đẩy nó ra bằng một tay, bắt chước thói quen thường ngày của Lâm Giang và bước vào phòng ký túc xá một lần nữa. Khi đi ngang qua phòng tắm, anh chợt nhận ra có gì không ổn với Lâm Giang. Anh nhanh chóng liếc nhìn vào phòng tắm.

Nhận thấy hành động của Hạ Thương Chu, Lục Bôn Lai cũng quay lại nhìn vào phòng tắm. Họ nhìn chăm chăm vào phòng tắm trong hai giây trước khi nói chuyện cùng nhau với sự hòa hợp kỳ lạ, "Tôi đã hiểu rồi, điều kỳ lạ là ông chủ của chúng ta đã không rửa tay!"

"Ông chủ của chúng ta là một kẻ lập dị sạch sẽ, và anh ta ghét bị người khác chạm vào. Ngay cả khi anh ta bắt tay với ai đó vì lịch sự, anh ta sẽ đi vào phòng tắm để rửa tay ngay sau đó. Anh ta đã dùng tay chạm vào mặt cô gái đó. Nhưng anh ấy đã không rửa tay ngay sau khi trở về phòng ký túc xá! "

"Có gì đó không đúng..."

"Ông chủ của chúng ta không quan tâm đến nữ thần của tôi, phải không?"

Nữ thần của tôi...

Sau khi quán ăn giao hàng, Lâm Giang vừa định thanh toán thì ngón tay của anh đột nhiên dừng lại. Anh quay lại nhìn Hạ Thương Chu và nói, "Cậu sẽ đi lấy đồ ăn ở tầng dưới nhé."

"Tại sao? Ông chủ, tôi là người đã lấy đồ ăn ngày hôm qua. Chẳng phải chúng ta đã đồng ý rằng Văn Văn bé bỏng và tôi sẽ thay phiên nhau mỗi ngày sao? Điều này không công bằng với tôi. Tôi phản đối!"

Trước khi Hạ Thương Chu có thể kết thúc câu nói của mình, Lâm Giang vung tay lắc điện thoại và nói một cách bình tĩnh, "Vậy thế thì, tôi đoán tôi sẽ phải hủy suất ăn của cậu đấy!"

Nói dứt lời, Lâm Giang bắt đầu chạm vào màn hình một lần nữa.

"Được rồi, được rồi! Tôi đi lấy. Tôi cũng sẽ tiếp tục đi vào ngày mai và ngày mốt nữa. Cho dù cậu muốn tôi làm điều đó bao nhiêu ngày, tôi cũng sẽ làm mà không hé một lời phản nản!" Thương Chu vội vàng thay đổi thái độ.

Nghe những lời đó, Lâm Giang dừng lại giữa lúc chuẩn bị hủy phần com của Hạ Thương Chu và thay vào đó anh thao tác thanh toán hóa đơn. Rồi tự nhiên, anh buông vài lời nhận xét khó hiểu, "Có vẻ như cũng không đúng khi bắt cậu phải đi lấy đồ ăn mỗi ngày!"

Lo sợ rằng mình có thể bị cắt com trong tương lai, Hạ Thương Chu đang chuẩn bị trả lời một cách quyết tâm "Không sao, tôi thích đi nhận đồ ăn hơn bất cứ thứ gì trên đời". Nhưng sau khi hoàn tất việc thanh toán, Lâm Giang ném điện thoại của mình sang một bên bàn và thư giãn dựa vào lưng ghế, nói: "... nhưng vì cậu có vẻ thích nhận đồ ăn, tôi nghĩ mình sẽ phân công luôn việc giao hàng của học kỳ này cho cậu! "

Sau khi nói những lời đó, Lâm Giang tự động phớt lờ tiếng cười hả hê của Lục Bôn Lai và tiếng khóc đau đớn của Hạ Thương Chu. Anh nhắm mắt rồi ưỡn oai chộp mất một lát.

Vì sáng hôm sau, Lâm Giang có tiết học trên giảng đường, nên cậu đã không đến bệnh viện tối hôm đó.

Sau khi ăn tối, Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai một lần nữa được giáo sư của họ gọi để thực hiện một số thí nghiệm.

Lâm Giang đã đi đến đường chạy để chạy hai vòng giúp hỗ trợ tiêu hóa. Sau đó, anh quay trở lại phòng ký túc xá, và khi anh chuẩn bị đi tắm, điện thoại của anh đột nhiên reo lên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Lâm Giang, định mệnh của cô đơn! (1)

Anh liền quay trở lại bàn học để lấy điện thoại. Chạm vào biểu tượng WeChat trên điện thoại của mình, anh thấy rằng đó là một tin nhắn từ Hạ Thương Chu.

Đó không phải là một tin nhắn bằng văn bản hoặc một hình ảnh mà là một liên kết.

Không chút ngần ngại, anh tiếp tục nhấp vào liên kết mà bạn mình gửi, liên kết đó dẫn đến một bài viết trong diễn đàn trường đại học. Tiêu đề chỉ vờn vện bảy từ cực kỳ nổi bật: *Lâm Giang, định mệnh của cô đơn!*

Định mệnh của cô đơn?

Định mệnh dành trọn cuộc đời trong cô đơn?

Nhiều lắm, Lâm Giang cuộn thanh công cụ xuống để đọc lướt nội dung của chủ đề.

[Lâm Giang thực sự là quá đáng khi đối xử với một người phụ nữ như vậy. Anh ấy đang trên đường tìm kiếm một cuộc sống cô đơn]

Lâm Giang nhanh chóng đọc qua bài viết của OP. Đó là một cuộc tấn công chống lại anh ta vì những lời anh ta nói với Tần Nhất Nhiên vào chương trình chiều nay.

Lâm Giang đọc qua mười câu bình luận tương tác trong trang đầu tiên của chủ đề. Có sự kết hợp của các đánh giá tích cực và tiêu cực.

Tuy nhiên, khi anh đọc đến cuối trang đầu tiên, chủ đề bàn luận đã thay đổi. Nó đã biến thành một cuộc thảo luận về tính cách của Tần Nhất Nhiên và những suy đoán về cô gái nào trong lai sẽ trở thành người yêu của anh.

Cô gái xuất chúng, tài giỏi như thế nào có thể khiến anh dễ mất đến, khiến cho trái tim anh rung động?

Lâm Giang chuyển sang trang thứ hai và thấy OP đang gửi tin nhắn: [Lâm Giang, định mệnh của cô đơn!]

Anh ta đã làm một phép tính sơ bộ, và có vẻ như tin nhắn tương tự đã được đăng khoảng ba mươi lần. Anh khinh bỉ, cực kỳ khinh bỉ trước khi ném điện thoại sang một bên để lấy khăn và đồ ngủ rồi đi vào phòng tắm.

Nửa đường, một lời nhạo báng lạnh lùng khác thoát ra khỏi môi anh.

Có người nói rằng định mệnh của anh là sự cô đơn?

Anh đã có một vị hôn thê trước khi được sinh ra, thế mà, có người dám nói rằng định mệnh của anh là sự cô đơn ư?

Quả thật, đều là những người độc thân không biết gì. Anh và cô ấy là một cặp phu thê trên danh nghĩa, có bạn gái nhưng không phải là một mối quan hệ chính thức!

...

Mới ra khỏi bồn tắm, Lâm Giang dường như không cảm thấy hơi khó chịu với những lời nhận xét trên diễn đàn của trường. Thậm chí, anh ta dường như có tâm trạng tốt khi còn đi ra ban công để tận hưởng làn gió đêm sáng khoái.

Bầu trời đêm hôm nay trông có vẻ thật huyền bí, màn đêm tĩnh tại nhưng lại rắc ánh sáng vàng lên khắp muôn vật. Mặt trăng to tròn, và có một vài ngôi sao lấp lánh trong tầm mắt.

Mùa đông đang dần đến, những bông hoa nhài bên dưới đã nở rộ, tỏa ra một mùi hương dễ chịu trôi theo làn gió đêm..

Lâm Giang ngắm nhìn bầu trời đêm yên tĩnh với một vẻ đẹp say lòng trước khi bất giác đưa tay lên mũi và cảm nhận mùi thơm.

Chỉ còn lại mùi xà phòng tắm..

Lâm Giang thờ dài. Khi anh nhớ lại mùi thơm ngọt ngào xung quanh cô gái trẻ đã va vào anh vào chiều hôm đó, thậm chí anh không nhận ra rằng đôi môi anh đã vô thức cong lên một chút.

Vị hôn thê mà ông nội chọn cho anh, anh thực ra thậm chí không quan tâm xem cô sẽ đi đâu, cô ấy có thể là một kẻ ngốc không?

Nghĩ vậy, nụ cười trên Lâm Giang càng trở nên rõ ràng hơn.

Một lúc sau, anh rời ban công, bước vào trong phòng, bắt gặp chiếc điện thoại của anh đang yên vị trên bàn học lại reo lên.

Quay trở lại bàn học, anh cầm điện thoại lên. Đó là từ nhóm [Sexy và Frisky].

[Yến Loves Ice Cream]: *Có ai chơi game không?*

[Juice]: *Yến Yến, xin lỗi. Tôi không thể chơi với bạn tối nay.*

[Expert of the Monkeys]: *Ngày mai! Tôi hứa rằng tôi sẽ chơi với bạn vào ngày mai!*

[Expert of the Monkeys]: *À, ông chủ của chúng tôi đang rảnh rồi và cậu ấy đang ở một mình trong phòng ký túc xá vào lúc này. Yến muối, muối có thể đợi để được ông chủ của chúng tôi chơi cùng.*

[Expert of the Monkeys]: @ [111111]

[Juice]: @ [111111]

Ngay cả Tide cũng đã tham gia vào cuộc đối thoại này: @ [111111]

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngay Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Lâm Giang, Định mệnh của cô đơn (2)

Hôm qua có phải cô gái mập mập nói rằng cô ấy gửi yêu cầu kết bạn cho anh vì bàn tay bị run? Thông thường, Lâm Giang sẽ không ngần ngại chơi một mình. Nhưng vì tâm trạng không được tốt nên hôm nay anh quyết định hào phóng một lần và mang theo cô gái mập mập đó vào trò chơi.

Nghĩ về điều này, Lâm Giang truy cập vào trò chơi, chia sẻ căn phòng cùng với nhóm [Sexy và Frisky], và thậm chí còn gửi một "@ [Yến Loves Ice Cream]".

Khi [Yến Loves Ice Cream] vào phòng, điện thoại trong tay anh rung lên một lần nữa. Anh bắt đầu trò chơi, và ngay khi anh chuẩn bị đóng WeChat, anh nhận thấy rằng [Expert of the Monkeys] đã gửi cho anh một tin nhắn: *[Cảm ơn, ông chủ.]*

Anh đầu mời mồm mồm vào chơi vì [Expert of the Monkeys] đầu, vậy tại sao anh ta lại cảm ơn anh cơ chứ?

Lâm Giang không có ý định trả lời tin nhắn của Hạ Thương Chu, anh chuẩn bị quay lại trò chơi thì một thông báo khác xuất hiện. Đó là từ [Yến Loves Ice Cream]: [*Cảm ơn +1*]

Mồm mồm đang trả lời tin nhắn của Hạ Thương Chu ư?

Không chút do dự, Lâm Giang bắt đầu gõ trên màn hình.

[111111]: *Không sao đâu. Tôi chỉ nghĩ rằng đó không phải là thử thách đối với tôi khi chơi một mình, vì vậy tôi quyết định mang cô theo để vượt qua khó khăn.*

...

Ở đầu kia của màn hình, sau khi thấy tin nhắn mà [111111] đã gửi, Thi Yến ngay lập tức muốn rút lại dòng tin nhắn [Cảm ơn +1].

Nhưng vì đã mất quá nhiều thời gian, cô không thể thu hồi được tin nhắn. Trong khoảnh khắc đó, cô thực sự muốn chặt tay mình.

Tại sao cô còn bận tâm chuyện cảm ơn anh cơ chứ?

Giống như ngày hôm qua, [111111] và Thi Yến không tương tác nhiều trong trò chơi.

Do gặp phải Lâm Giang vào buổi tối trước đó, cô đã không thể ăn ngon miệng. Và vì vậy, giữa lúc chơi game, thỉnh thoảng cô sẽ nói những lời như vậy:

"Giúp tôi rửa một quả táo, cảm ơn."

"Giúp tôi lấy một gói khoai tây chiên, cảm ơn."

"Giúp tôi lấy một chai sữa, cảm ơn."

"Giúp tôi mở gói thịt bò này, cảm ơn."

"Giúp tôi xé mở bao bì của QQ Candy này, cảm ơn."

"Giúp tôi..."

Sau lần thứ n Thi Yến nói về thức ăn, ở đầu kia của trò chơi, người đang âm thầm tàn sát kẻ thù và mang Thi Yến đến chiến thắng, [111111], đột ngột cười thầm.

Anh ta có một giọng nói rất hay, và tiếng cười cũng khá khê. Trong khoảnh khắc đó, Thi Yến cảm thấy tê dại bên tai. Cô đang mãi mê nhai một chiếc bánh quy, bỗng dừng lại một lúc trước khi tiếp tục.

Nhưng chỉ sau khi cô ấy nhai hai lần, giọng nói của [111111] vang lên từ tai phone một lần nữa, "Mồm mồm, cô nặng bao nhiêu?"

Mồm mồm?

Có ai tên mồm mồm ngồi bên cạnh anh ta chẳng?

Thi Yến biết rõ hơn là không nên nói vào lúc này.

[111111]: "Mồm Mồm, cô không nghe thấy tôi à?"

Có phải Mồm Mồm mà Mister Numbers đề cập đến là cô?

Thi Yến nghẹn ngào với chiếc bánh quy của mình.

Cô phải mất khá nhiều nỗ lực trước khi có thể thở lại bình thường. Sau đó, cô nhìn chằm chằm vào [111111] trong trò chơi với sự nghiêm túc, nói "Tôi chỉ có 40 kg."

[111111]: "Không phải cô gõ nhầm con số hàng chục vì run tay đấy chứ? Nó phải là 80 kg, phải không?"

Trước khi Thi Yến có thể kịp trả lời, [111111] tiếp tục nói, "Mồm Mồm, cô có thực sự cao 1,4 mét không?"

[111111]: "Mồm Mồm, nếu một người ăn vô độ như cô chỉ nặng 40 kg thì cô phải khá lùn. Có lẽ cô thậm chí còn không thể cao đến 1,4 mét."

Đ-Đ-đó là quá nhiều!

Thi Yến cảm thấy nghẹn ngào vì những lời nói của [111111] đến nỗi cô không thể cất giọng trong giây lát.

Có đâu phải là một người béo hoặc chỉ cao 1,4 mét trong cuộc sống thực, anh ta có quyền gì để nói về cô như vậy? Thật sự rất quá đáng!

"Mồm Mồm, cô ngủ ở giường trên hay giường dưới? Nếu bạn ngủ ở giường trên, người ở phía dưới chắc chắn quá sợ hãi để nhắm mắt vào ban đêm. Có khi nào giường của cô bị sập lúc nửa đêm và đè nát người bạn giường dưới kia chẳng?"

[111111] không có vẻ gì là sẽ ngừng trò chọc ghẹo này lại "Ồ, đợi một lát. Xem xét cân nặng của cô, cô thậm chí khó khăn khi leo lên giường đấy"

Sau khi nghe những lời đó, Thi Yến cuối cùng cũng không thể nhịn nổi nữa. Trong một khoảnh khắc giận dữ, cô gầm lên, "Đừng nghĩ rằng tôi không biết rằng anh chỉ là một xử nam già nua!"

...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Đường như cô không hề quen anh, vậy làm sao cô biết điều đó? (1)

Sau khi nghe những lời đó, Thi Yến không thể chịu đựng được nữa, cô gầm lên giận dữ, "Đừng nghĩ rằng tôi không biết anh chỉ là một xử nam già!"

Thi Yến không thể kiểm soát và tiếp tục nổi giận, "Anh thậm chí chưa bao giờ có bạn gái!

"Không chỉ đêm đầu tiên của anh vẫn còn nguyên vẹn, tình yêu đầu tiên của anh, nụ hôn đầu tiên, cái nắm tay đầu tiên, cái ôm đầu tiên... Tất cả, bất cứ điều gì có thể được tính là lần đầu tiên, tất cả vẫn còn nguyên vẹn đối với anh!"

Thực hiện một cuộc tấn công cá nhân, ai mà không biết làm thế nào cơ chứ?!

Tức giận khi nghĩ về điều này, Thi Yến tiếp tục bộc phát: "Tôi có bạn học nam có bạn gái ngay cả khi còn học mẫu giáo, nhưng anh thậm chí chưa bao giờ nắm tay một cô gái? Anh có thực sự là một người xấu xí đến khó tin trong đời thực?!"

"Anh có xấu xí đến mức cả đàn ông và các vị thần đều nhỏ nước bọt vào sự hiện diện của anh, bạn cùng phòng của anh mất cảm giác ngon miệng khi nhìn thấy khuôn mặt của anh mỗi ngày?!"

Thi Yến thốt ra cả một chuỗi những lời lăng mạ trong cơn thịnh nộ, và cuối cùng khi dừng lại, cô đột nhiên nhận ra rằng không có âm thanh nào trong tai nghe của mình ngoài BGM. [11111] đã không nói một lời.

Trong trò chơi, nhân vật đại diện của [11111] cũng đứng ngay tại chỗ, hoàn toàn yên tĩnh.

Hửm? Họ không trốn thoát khỏi vùng màu xanh sao? Tại sao anh ta không đi chuyển?

Có phải anh đang suy nghĩ về bản thân mình vì thế không nói nên lời?

Cô có thể đã nói hơi quá lời nhưng chính anh là người khơi mào mọi chuyện!

Cô cũng chẳng thêm bớt gì, đó là nguyên văn những gì [Expert of the Monkeys] đã nói với

cô ấy...

Nghĩ đến thời điểm này, Thi Yến đột nhiên đóng băng hoàn toàn, như thể ai đó đã phong ấn huyết của cô.

Ngay cả nhân vật đại diện mà cô đang chăm chỉ di chuyển đến vùng an toàn cũng đã dừng lại.

Tâm trí cô trống rỗng trong khoảng ba giây trước khi một vụ nổ lớn nổ ra bên trong nó.

T-T-tôi thực sự chỉ nói rằng [11111] là một xử nam già?

Đó là một cái tên hài hước để gọi anh ta, nhưng tôi thậm chí đã tường thuật tất cả mọi thứ [Expert of the Monkeys] đã nói:

Đêm đầu tiên, tình yêu đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, nắm tay đầu tiên, cái ôm đầu tiên...

Ahhh! Là một người phụ nữ thanh lịch, làm thế nào cô có thể nói những điều đó với một người đàn ông?

Ngay cả khi anh ta khơi mào, cô có thể trả đũa bằng cách khác. Tại sao cô phải nói rằng anh là một xử nam già?

Không biết [11111] đang làm gì ở đầu bên kia, Thi Yến điều chỉnh sát tai nghe và cô có thể mơ hồ nghe thấy một chút chuyển động.

Trái tim cô run rẩy vì sợ hãi và lo lắng, cô lập tức thoát khỏi trò chơi, mạnh mẽ ném điện thoại sang một bên.

"Yến yến, cậu đang làm gì?"

"Ngoài ra, những điều cậu vừa nói, cậu đang nói về ai vậy?"

Phớt lờ câu hỏi của Hạ Điền Điền, Thi Yến kéo chăn và giấu mình dưới đó.

...

Lâm Giang ban đầu có tâm trạng tốt, và sau khi nghe giọng nói đáng yêu của [Yến Loves Ice Cream] ở đầu kia của tai nghe theo thời gian, tâm trạng của anh ngày càng tốt hơn.

Trong khi chơi game, anh cũng đang bí mật đếm số lần cô nói.

Chỉ trong một đêm, cô đã nói mười hai lần. Mỗi câu đều liên quan đến thực phẩm, và thực phẩm cô ấy yêu cầu mỗi lần cũng đều khác nhau.

Vào thời điểm đó, anh không thể không nhớ đến dòng thời gian trên trang WeChat của cô...

1. BGM là nhạc nền, giai điệu liên tục phát của trò chơi.
2. Trong một số tiểu thuyết võ thuật, có khái niệm huyết, là những điểm trên cơ thể con người có thể gây ra một trở ngại đáng kể trong các chức năng của cơ thể một người khi bị điểm trúng. Bằng cách đánh chính xác một huyết nhất định, các võ sĩ có thể phong ấn các chuyển động của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 50: Đường như cô không hề quen anh, vậy làm sao cô biết điều đó? (2)

Cô ấy không chỉ sành ăn mà còn rất háu ăn nữa.

Ài lại ăn giữa đêm như thế mà vẫn gây được?

Những suy nghĩ đó lóe lên khiến anh liên tưởng đến một vật thể trắng tròn và mũm mĩm, hẳn là một chiếc bánh bao size lớn vừa mới ra lò.

Suy nghĩ đó khiến anh cười thầm. Một người hiếm khi trò chuyện với người lạ như anh cũng đã có ngoại lệ, anh hỏi đùa "cô gái mũm mĩm, cân nặng đã đạt chỉ số bao nhiêu rồi?"

Anh biết rõ rằng thật bất lịch sự khi hỏi một người phụ nữ chưa từng gặp về cân nặng của cô ấy.

Mặc dù vậy anh vẫn muốn trêu chọc cô gái này.

Vì vậy, sau khi nghe câu trả lời của cô anh không kìm chế được.

Anh không hề có ý định khác trong đầu. Anh chỉ đơn giản nghĩ rằng...thật thú vị khi trêu chọc cô...

Anh sẽ không lấy làm ngạc nhiên nếu điều đó làm cô không vui, có thể tức giận hoặc thậm chí sẽ khóc, nhưng anh lại không ngờ cô lại đáp trả một cách gay gắt đến thế.

Thành thật mà nói, anh chết lặng trước cơn giận dữ kinh hoàng của cô.

Anh sững sờ một lúc lâu mới có thể cảm nhận hết những gì cô vừa nói ra.

Xử nam, chưa từng có bạn gái, lần đầu tiên vẫn còn rất nguyên vẹn, đồ xấu xí vô cùng.

Khuôn mặt anh lập tức biến sắc, từng cơ mặt co giật liên hồi một lúc lâu trước khi anh có thể kiểm soát được cơ thể chính mình.

Anh vừa bị cô gái mũm mĩm này chế giễu ư?

Anh muốn trả đũa những lời báng bổ của cô ngay lập tức, nhưng chợt nhận ra rằng cô đã thoát ra khỏi game trước đó ít lâu.

Cô dám sỉ nhục tôi, cô không đủ can đảm để mặt đối mặt với tôi.

Ngay lúc đó, Lâm Giang mất hết tâm trạng để chơi. Anh ném điện thoại lên bàn rồi quay lại nhìn vào chiếc gương trên tường để chiêm ngưỡng khuôn mặt của chính mình.

Cô dám nói anh xấu xí vô cùng ư?

Đợi đến khi anh gặp cô ngoài đời đi, anh sẽ làm cô lóa mắt cho xem!

Chưa kể, cô còn dám nói rằng anh là xử nam... Anh còn trình thì sao chứ? Anh chỉ đơn giản là muốn giữ gìn lần đầu tiên của mình, có gì đáng chê cười à?

Đàn ông cứ phải lãng phí thời gian để uống rượu và vui đùa với phụ nữ thì mới trở nên quyến rũ sao?

Là anh sống có nhân cách và tự yêu thương chính mình mà! Rõ ràng mũm mĩm thiếu kinh nghiệm sống!

Lâm Giang cười nhạt một lúc rồi khẽ liếc nhìn đồng hồ. Đã mười một giờ rồi sao. Chẳng có gì tốt đẹp hơn để làm nên anh quyết định đi ngủ.

Đá cái ghế sang một bên, anh đứng dậy và chuẩn bị leo lên giường. Nhưng ngay lúc đó, những lời nói của mũm mĩm lại xuất hiện trong đầu anh. Đừng nghĩ tôi không biết anh chỉ là một xử nam!

Đừng nghĩ rằng tôi không biết...

Ý nghĩa ẩn sau những lời đó là... cô biết chắc chắn anh còn trong trắng? Nhưng rõ ràng cô chưa từng quen anh, vậy làm sao cô có thể biết?

Có thể là...

Đầu tiên, ánh mắt của Lâm Giang quay sang giường của Hạ Thương Chu trước khi rời mắt xuống giường của Lục Bôn Lai. Giờ thì anh chẳng còn muốn đi ngủ nữa. Thay vào đó, anh ngồi trên ghế và kiên nhẫn chờ đợi họ trở về.

Mười một giờ mười, cánh cửa mở ra và căn phòng im lặng đột nhiên trở nên náo nhiệt

"Ông chủ, cậu chưa ngủ à?"

"Ông chủ, chẳng phải cậu có lịch giành lấy Chicken Dinner tối nay với Yến muội sao?"

Không nói một lời, ánh mắt của Lâm Giang nhìn chằm chằm cả hai.

Lục Bôn Lai lên tiếng: "Ông chủ, đừng nhìn tôi như thế chứ. Tôi sẽ xấu hổ đấy."

Hạ Thương Chu: "Tôi cũng vậy, ông chủ. ông đang làm tôi xấu hổ."

Lâm Giang vẫn tiếp tục âm thầm xem xét từng người, và cuối cùng, ánh mắt anh dứt khoát dừng lại ở Hạ Thương Chu, và anh lên tiếng, "điện thoại tôi hỏng rồi. Cho tôi mượn của cậu một lúc đi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 51: Gọi tôi là cha đi (1)

"Thấy chưa, ông chủ của chúng ta vẫn yêu tôi nhất. Anh ấy đã chọn mượn điện thoại của tôi thay vì của cậu đó nha." Hạ Thương Chu quay sang Lục Bôn Lai với vẻ đầy tự hào và khoe khoang một cách vui vẻ. Đồng thời, mở khóa điện thoại của mình và đưa nó cho Lâm Giang.

Lâm Giang không giải thích cho hành động của mình.

Anh lấy điện thoại, bấm số và hành động như thể mình đang gọi điện, nói chuyện nghiêm túc qua điện thoại

Hạ Thương Chu không ở lại để chờ cuộc gọi của Lâm Giang kết thúc. Mà anh nhặt chiếc khăn của mình rồi chậm rãi đi vào phòng tắm, ngêu ngao một giai điệu vui nào đó.

Khoảnh khắc anh ta vừa đóng cửa và khóa cửa phòng tắm xong, Lâm Giang ngay lập tức lấy điện thoại ra khỏi túi và gõ vào WeChat của Hạ Thương Chu.

Hạ Thương Chu đã ghim cuộc trò chuyện của anh ấy với [Yến Loves Ice Cream] ở trên cùng, Lâm Giang gõ nhẹ vào đó không một chút nao núng. Nhìn vào cuộc trò chuyện anh thấy một loạt những từ rất quen thuộc

Thì ra, những lời lăng mạ mà anh phải hứng chịu từ mồm mồm đều xuất phát từ Hạ Thương Chu ư?

Như thể từng đây là chưa đủ, Hạ Thương Chu thậm chí còn dùng "*Tiết hạnh hơn cả Tiểu Long Nữ*" để miêu tả anh?

Chết tiệt, Hạ Thương Chu có được học văn học bởi một giáo viên dạy thể dục không vậy?

Và trên hết là, mồm mồm thậm chí còn đáp trả một cách giễu cợt "hình tượng Tiểu Long Nữ đã bị bôi nhọ bởi Lâm Giang"

Khi Hạ Thương Chu bước ra từ phòng tắm, Lâm Giang đang ra về xem một bộ phim trên máy tính xách tay của mình một cách lãnh đạm, như thể chưa hề có gì xảy ra cả.

Hạ Thương Chu chạy đến Lâm Giang, chỉ vào điện thoại của anh ta trên bàn và hỏi: "Ông chủ, tôi có thể lấy lại điện thoại của tôi được chưa?"

Lâm Giang điềm tĩnh gật đầu "ừm".

Khi Lục Bôn Lai trở về từ phòng tắm, Lâm Giang ra về đang chăm chú xem phim của mình mà không nói một lời đột nhiên vẫy tay gọi cả hai, "Đến đây một lát."

Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu ngay lập tức chạy đến.

Lâm Giang chỉ vào dòng chữ Golden Resplendence trên màn hình máy tính của mình và hỏi,

"Hai cậu đã từng nghe nói về nó chưa?"

Hạ Thương Chu nhanh nhẩu trả lời: "tôi đã nghe về chỗ này rồi. Đây là một trong những hộp đêm hot nhất ở Bắc Kinh hiện nay. Mọi người đồn rằng chỉ có một từ để mô tả về nơi đó. Chính là "tiền"."

Lâm Giang khẽ nhấp chuột vào một bức ảnh khác. Rồi lãnh đạm chỉ vào hàng nữ tiếp viên xinh đẹp trong bức hình: "Họ có đẹp không?"

Lục Bôn Lai "quá xinh đẹp! tôi nghe đồn rằng vẻ đẹp của các nữ tiếp viên tại Golden Resplendence nằm ngoài bảng xếp hạng, và họ chắc chắn không làm người ta thất vọng!"

Lâm Giang chuyển sang một bức ảnh khác, và một loạt các món ngon miệng nhưng không kém phần sang trọng xuất hiện. "Đói không?"

Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu đồng thanh: "có!"

Lâm Giang lại lướt sang một bức ảnh khác. Đó là một trong những dãy phòng tại Golden Resplendence, và sự xa hoa tới mức hoàn mỹ của nó làm mờ mắt người nhìn. "Các cậu có muốn thử một lần không?"

Mắt của Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu lúc này còn sáng hơn bóng đèn đang bật trong phòng. "Tất nhiên là rất muốn!"

Lần này, Lâm Giang không xem ảnh thêm nữa. Thay vào đó, anh với lấy ví của mình ở bên cạnh và rút ra một thẻ VIP Golden Resplendence. "Gọi tôi là cha đi."

Không chút do dự, Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu như muốn òa khóc gào lên sung sướng. "Thưa cha!"

Tò và phần khích với câu trả lời của cả hai, Lâm Giang gật đầu và đứng dậy. Anh vỗ vai Lục Bôn Lai "Đến đây đi, tôi sẽ cho cậu thấy thiên đường trông như thế nào trong thế giới phàm trần này!"

Lục Bôn Lai hào hứng như thể đứa trẻ được cho kẹo "vâng ạ" rồi nhanh chóng thay quần áo.

Hạ Thương Chu bên cạnh thò thè: "Cha ơi, con thì sao?"

Giả vờ như chưa nghe thấy những lời của Hạ Thương Chu, Lâm Giang mở tủ quần áo, chọn ngay một chiếc áo hoodie trắng và mặc nó. Rồi lấy ví và đi ra cửa.

Ngay khi Lâm Giang và Lục Bôn Lai chuẩn bị bước ra khỏi cửa để đi tới cái nơi được gọi là thiên đường trong thế giới phàm tục thì Hạ Thương Chu đáng thương vẫn kiên trì hỏi một lần nữa, "Cha ơi, còn con thì sao?"

1. Là một Karaoke Lounge rất cao cấp ở Bắc Kinh.

Chương 52: Gọi tôi là cha đi (2)

Bước chân của Lâm Giang đột nhiên dừng lại.

Nghĩ rằng có thể còn hy vọng, Hạ Thương Chu nhìn chăm chăm vào Lâm Giang, bên lên lên tiếng hệt như thỏ bé đòi mẹ mua quà, "Cha ời"

Lâm Giang nhìn Hạ Thương Chu một lúc rồi quay trở lại bàn làm việc. Anh lấy ra một mảnh giấy và nhanh chóng viết một vài từ trên đó. Sau đó, anh bước đến Hạ Thương Chu và đưa tờ giấy cho anh ta. "Đọc thuộc nó bằng cách lặp lại hàng trăm lần, rồi tôi sẽ đưa cậu đến đó lần sau."

Nhưng dường như chưa đủ tin tưởng Hạ Thương Chu, Lâm Giang suy nghĩ một lúc rồi cầm điện thoại trên tay Hạ Thương Chu, dán nó lên gương bằng băng keo. Sau đó, anh ấn vào camera và chọn chức năng ghi âm "Đọc đi và nhớ ghi lại, tôi sẽ kiểm tra khi quay trở về."

Nói xong, Lâm Giang quay người bỏ đi.

Lục Bôn Lai nhìn Hạ Thương Chu một cách đầy khiêu khích và không quên để lại một lời chia tay, "Đúng như mong đợi, cha của chúng ta yêu tôi nhất"

Sau đó, anh ta hét lên "Ông chủ, đợi tôi với!" và vội vã chạy ra với sự nhiệt tình hiếm thấy.

Hạ Thương Chu rít lên một hơi nguyên rủa phẫn nộ khi anh nhìn vào tờ giấy mà Lâm Giang nhét vào tay mình

Ngay khi nhìn thấy nội dung của mẫu giấy, anh thấy rung mình, một luồng hơi buốt chạy dọc sống lưng.

Tôi là kẻ đồng trinh, không, một lão già đồng trinh, người còn tiết hạnh hơn cả Tiểu Long Nữ!

Tôi chưa bao giờ có bạn gái và chưa bao giờ có đêm đầu tiên, nụ hôn đầu, mối tình đầu, hay cái nắm tay đầu tiên, cái ôm đầu và tất cả mọi thứ được gọi là lần đầu vẫn còn rất nguyên vẹn!

Tôi là một người xấu xí vô cùng, và ngay cả bạn cùng phòng tôi quý mến cũng mất cảm giác ngon miệng khi nhìn thấy khuôn mặt gớm ghiếc của tôi!

...

Sau khi thoát khỏi trò chơi kinh dị đó, Thi Yến vẫn không thể ngủ ngon.

Ngay cả đến tận ngày thứ hai, khi có ai đó trong nhóm WeChat [Sexy and Frisky] gửi tin nhắn, cô cũng không dám nhìn vào.

Thậm chí cô nằng háu ăn ngày nào nay chỉ ăn được một nửa những gì cô thường ăn.

Đến chiều ngày thứ hai, Thi Yến đến thăm ông nội Lâm tại bệnh viện sau khi đã đặt lịch hẹn trước.

Trên đường đến bệnh viện, Thi Yến trông thấy một quán trà sữa tràn châu qua cửa sổ xe.

Ngay lập tức cô cho tài xế dừng xe để mình xếp hàng mua cho bằng được một ly trà sữa.

Quay trở lại xe, Thi Yến bắt đầu nhấm nháp ly trà sữa tràn châu của mình. Đồng thời, cô không thể kìm được mà nhớ lại lần thứ n cô đã si nục [111111] trong trò chơi như thế nào ngày hôm qua, và trong khoảnh khắc đó, cô đột nhiên cảm thấy ly trà sữa trong tay mình không còn ngon nữa.

Thi Yến cảm thấy rằng nếu cứ tiếp tục thế này, cuộc sống của cô sẽ trở nên bế tắc và mệt mỏi mất thôi

Thay vì cứ ngồi đây tự dằn vặt, cô có thể trực tiếp đối mặt [111111] và băm nhỏ chuyện chết tiệt này ra

Hơn nữa, lời nói của cô có thể là hơi kinh khủng, nhưng chính anh là người bắt đầu toàn bộ mớ lộn xộn này mà.

Tại sao cô phải thu mình lẫn trốn một cách hèn nhát như rùa thế này cơ chứ?

Cứ như vậy, Thi Yến dần tự tạo lòng can đảm của mình. Cô đến khu phòng bệnh của ông Lâm và sau khi trò chuyện với ông một lát, cuối cùng cô cũng quyết định nhắc điện thoại, vào WeChat và gửi [111111] một tin nhắn: [anh có ở đó không?]

Thi Yến không mong đợi [111111] sẽ được trả lời ngay lập tức, vì vậy sau khi gửi tin nhắn đầu tiên, cô bắt đầu suy nghĩ tới những tin nhắn tiếp theo mình sẽ gửi.

Nhưng sau khi cô bắt đầu gõ tin nhắn – thì.. "*dìng dọng*" một tiếng chuông điện thoại vang lên.

Trả lời ngay lập tức ư? Đó đâu phải là phong cách của Mister Numbers chứ!

Nghĩ vậy, Thi Yến vội vàng kiểm tra điện thoại của mình, chỉ thấy rằng WeChat của cô hoàn toàn trống rỗng. Không có tin nhắn mới.

Vậy thì tiếng chuông phát ra từ đâu?

Ngay khi Thi Yến đang mải nghĩ thì, Lâm Giang bước vào phòng bệnh nhưng sự chú ý của anh lại đặt hoàn toàn vào chiếc điện thoại

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Hãy mang Yến Yến đi cùng (1)

Ngay khi Thi Yến đang thắc mắc thì Lâm Giang bước vào phòng bệnh nhưng sự chú ý của anh hoàn toàn nằm trên điện thoại

Vậy nhạc chuông là từ điện thoại của anh rồi...

Nhưng ai là người gửi tin nhắn cho anh mới được cơ chứ? Có chút gì đó nhút nhát. Không đúng, bối rối mới là từ miêu tả phù hợp dành cho gương mặt điển trai của anh lúc này

Ánh mắt của Thi Yến nhìn Lâm Giang một lúc lâu, dường như đã cảm nhận được điều gì đó, anh rời mắt khỏi điện thoại chuyển hướng về phía cô đang ngồi.

Bất gặp ánh mắt của Lâm Giang, Thi Yến vội vàng quay đi và cúi đầu nhìn lại điện thoại của mình.

[111111] anh vẫn chưa trả lời cô...

Như thường lệ, Lâm Giang không chào cô. Mà thay vào đó, anh bỏ điện thoại trong túi, lạnh lùng lướt qua Thi Yến để tiến về phía ông Lâm, người nằm trên giường đang nhắm nháp một tách trà Cầu kỳ tử. Anh lên tiếng "Ông nội" rồi uể oải ngồi xuống chiếc sofa cạnh giường.

Ông Lâm cau mày. "Cháu không thấy Yến yến à?"

Như chưa nghe thấy gì, Lâm Giang vẫn im lặng

Giọng của ông Lâm trở nên gắt gỏng. "Cháu không nghe thấy những gì ta nói à?"

Lâm Giang cuối cùng cũng buộc phải ngược mắt lên, liếc nhìn Thi Yến một cái và chào cô bằng một câu "e hèm" rất chiều lệ.

Ông nội Lâm cau mày khó chịu trước phản ứng của Lâm Giang.

Sợ rằng ông nội Lâm sắp mất bình tĩnh, Thi Yến vội vàng lên tiếng: "Ông ơi, cháu quên mất. cháu mang iPad có tải những bộ phim về điện viên ông thích để ông không thấy buồn chán khi ở trong bệnh viện rồi ạ. "

Ông nội lờm Lâm Giang một cách khó chịu trước khi quay sang Thi Yến với một nụ cười ngọt ngào "Thi Yến quả là chu đáo và tốt bụng, không giống như kẻ xấu xa nào đó suốt ngày chỉ biết chọc tức ta thôi..."

"... Cháu nói xem, Yến Yến, tại sao ta lại xui xẻo như vậy cơ chứ? Ta đã phạm phải những tội gì ở kiếp trước mà kiếp này lại có một đứa cháu trai như vậy?"

"Yến yến, cháu có nghĩ lúc trước ta có thể đã mang nhầm cháu trai ra khỏi bệnh viện không?"

Thi Yến không biết đáp lại lời của ông nội như thế nào, nên cô chỉ đơn giản là ngồi cạnh và lắng nghe ông nói.

Cô lên nhìn Lâm Giang, nhưng anh chỉ đánh nhịp chân một cách thờ ơ, rõ ràng không hề để tâm đến lời của ông nội.

Đã đến giờ ăn tối mà [111111] vẫn chưa trả lời tin nhắn của Thi Yến

Có vẻ Mister Numbers thực sự tức giận?

Trong khi đi Xuân đang cho ông nội uống thuốc, Thi Yến rút điện thoại ra và gửi tin nhắn đến [111111]: *[Anh có ở đó không? Tôi có vài thứ cần trao đổi.]*

Chỉ một giây sau khi Thi Yến gửi tin nhắn, nhạc chuông "ding dong" vang lên trong phòng.

Thi Yến bất giác quay đầu về phía Lâm Giang đang ngồi trên ghế sofa.

Đây chắc hẳn là sự trùng hợp sao. Hai lần, mỗi khi cô gửi tin nhắn, điện thoại của anh đều reo lên ngay sau đó. Những người chứng kiến cảnh tượng này chắc chắn sẽ nghĩ rằng cô nhắn tin cho anh.

Trong lúc cô đang mải suy nghĩ, Lâm Giang uể oải rút điện thoại ra khỏi túi.

Đó thực sự là một bí ẩn cho người vừa nhắn tin tới anh; Anh nhìn chằm chằm một lúc, nhưng biểu cảm của anh trở nên giống như lần đầu tiên bước vào phòng bệnh, một chút ngượng ngùng và xấu hổ...

Nhưng lần này, anh không cất điện thoại vào túi như trước. Thay vào đó, anh nhấc ngón tay lên và bắt đầu chạm vào màn hình.

Không thể biết anh ta đang gõ gì, nhưng sau một thời gian, chuyển động linh hoạt trên đầu ngón tay của anh đột nhiên dừng lại. anh tắt màn hình điện thoại và nhét nó trở lại túi quần.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hãy mang Yến Yến đi cùng (2)

Dưới ánh sáng của căn phòng, Thi Yến có thể thấy rõ sắc mặt của Lâm Giang đang ửng đỏ.

Khuôn mặt của Lâm Giang thực sự đỏ lên khi trả lời tin nhắn ư?

Thi Yến muốn nhìn kỹ hơn, nên cô chớp mắt thêm vài lần, để thấy rõ sắc đỏ ngai ngùng kia đã lan đến tai của Lâm Giang.

Cô vốn chẳng để ý đến việc anh nhắn tin với ai, nhắn cái gì, nhưng chính phản ứng kỳ lạ của anh, đã kích thích sự tò mò trong cô trở dậy.

Ai đã nhắn tin cho anh và họ đã nói gì để khiến Lâm Giang đỏ mặt như vậy nhỉ?

Một lát sau, điện thoại của Lâm Giang lại reo lên lần nữa.

Khác với lần trước, không còn là nhạc chuông tin nhắn nữa mà là một cuộc gọi.

Anh nghe máy ngay, mà không thêm rời khỏi phòng để có một chút riêng tư.

Không rõ người ở đầu bên kia đang nói gì với anh, mà gương mặt của Lâm Giang không một chút cảm xúc. Thỉnh thoảng anh chỉ trả lời một cách qua loa "Ừm" và "Ồ".

Cúp máy, anh đứng dậy và quay sang ông Lâm, người vẫn đang uống thuốc, lễ phép: "Ông ơi, Lương Gia Nghi vừa gọi. Cậu ta muốn rù cháu đi chơi."

Rồi anh quay sang Di Xuân một cách điềm đạm: "Di Xuân, đi chăm sóc ông giúp cháu nhé. Cháu sẽ trở lại vào tối nay."

Thì Yến cô biết đến Lương Gia Nghi, nhưng cô không quá thân thiết với anh ta.

Anh ta là em họ của Lương Mạc, và cũng bạn thời thơ ấu của Lâm Giang. Cách đây không lâu, khi cô gặp Lâm Giang trong thang máy của SKP, khi đó anh ta cũng là một thành viên trong nhóm với Lâm Giang.

Đương nhiên, ông nội cũng biết Lương Gia Nghi là ai và ông cũng không có ý định ngăn Lâm Giang đi. Nhưng ngay khi Lâm Giang vừa bước ra tới cửa phòng bệnh, ông Lâm đột nhiên gọi lớn: "Đội đã, hãy mang Yến Yến đi cùng đi!"

Lâm Giang và Thì Yến - người đột nhiên bị kéo vào chuyện này không hẹn mà gặp, đã quay sang ông Lâm với những dấu hỏi to đùng trong mắt.

Anh nghi là mình đã nghe nhầm.

Còn cô thì hy vọng mình sẽ chẳng đi đâu với anh ta.

Nhưng ông Lâm nghĩ rằng lời đề nghị của mình chẳng có gì là không thể chấp nhận được, ông tiếp tục lên tiếng: "hôm nay là cuối tuần mà, Yến Yến không có lịch học nào vào ngày mai. Nếu để con bé lười thui một mình thì chẳng phải tội nghiệp lắm sao. Hơn nữa chỗ cháu đến hẳn là rất vui, vậy nên hãy mang con bé theo cùng đi."

Lâm Giang chỉ có thể im lặng nhủ mảy đầy khó chịu

Thì Yến vẫn cố gắng từ chối, "Ông à, cháu đã có dự định sẽ về nhà để xem bộ phim mà cháu rất thích, vì vậy,"

"Cháu có thể xem bộ phim cháu thích vào bất cứ lúc nào cháu muốn mà, đâu nhất thiết phải là hôm nay. Hôm nay là ngày nghỉ, cháu nên ra ngoài và vui chơi chút. Hơn nữa, ta nghe đồn cậu Lương này là người khá sành ăn đấy. Chắc chắn sẽ có rất nhiều món ăn ngon trong các buổi tụ tập của cậu ta, cháu sẽ không phải thất vọng đâu."

Nhiều đồ ăn ngon ư?... cô gái nhỏ đang đang tìm kiếm cái cớ để từ chối một cách khéo léo lời đề nghị của ông nội Lâm, đột nhiên thấy mình không thể nói được lời nào nữa.

Thấy cả hai đều không lên tiếng, ông Lâm làm tới. "Quyết định vậy đi, hãy đi và chơi thật vui về nhé."

Không chần chừ thêm, Lâm Giang đẩy cánh cửa phòng bệnh và rời đi.

Anh vừa đi được ít lâu, ông Lâm bắt ngờ lên tiếng: "Phải rồi. Cô Xuân, gọi điện cho tài xế. Bảo cậu ta đợi cổng sau khi hai đứa xuống xe để có thể đón chúng khi tiệc tàn."

Sau khi Lâm Giang và Thì Yến rời khỏi phòng, người đàn ông mà vài phút trước đang nằm một cách đầy mệt mỏi, đột nhiên nhảy phắt ra khỏi giường nhẹ nhàng, vừa đi quanh phòng vừa xoa lưng.

Trong khi vừa thực hiện vài động tác đơn giản để duỗi thẳng tay chân sau một thời gian phải nằm bất động, ông vừa liếc nhìn đi Xuân khoe khoang một cách vui vẻ, "Cô Xuân, cô có thấy tôi rất thông minh không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Muốn ăn thịt thối, phải ăn thịt cơ (1)

"Trước kia tôi đã quá sơ suất. Tôi nghĩ rằng mình sẽ không cần phải can thiệp chừng nào Lâm Giang tìm cách hủy bỏ hôn ước với Yến Yến, nhưng đâu ngờ rằng chúng nó vẫn không chịu từ bỏ ý định sau một thời gian dài như vậy? Tôi thực sự cần phải hành động ngay từ giờ. Như hôm nay vậy, nếu Lâm Giang đi chơi, tôi sẽ khiến thằng bé phải mang Yến Yến đi cùng..."

"... Nếu hai đứa không có cơ hội tiếp xúc nhau nhiều, làm sao có thể nảy sinh và nuôi dưỡng tình cảm được cơ chứ?"

"Chỉ bằng cách gặp gỡ nhau nhiều thì mới nảy sinh tình cảm được. Nếu hai đứa sẽ đi chơi bên ngoài, chắc chắn sẽ có rượu. Nếu Giang Giang uống quá chén thì.., hehehe."

Ông ngoại Lâm nhìn ra cửa sổ và cười khoái chí.

Càng nghĩ, ông lại càng thấy suy luận của mình quá hợp lý, thật chẳng có kế hoạch nào hoàn hảo hơn.

"... Nếu Giang dám chạm vào con bé dù chỉ một ngón tay thôi, tôi cũng sẽ bắt nó phải chịu trách nhiệm. Nếu thằng bé chạm nhiều hơn thế nữa thì sao nhỉ, chẳng phải tôi có thể sẽ có cháu vào tối nay ư?"

Ông Lâm cứ thế mơ tưởng tới viễn cảnh ông hằng mong ước rồi vẫn bằng ánh mắt xa xăm ông tiếng hỏi, "Cô Xuân, có biết tại sao tôi cho tài xế đưa chúng đi và bắt anh ta phải ở lại

chờ để đưa hai đứa về nhà không?"

Trước khi đi Xuân kíp lên trả lời, ông Lâm đã chặn trước "mà một người ngốc nghếch như cô sẽ không thể hiểu được đâu", rồi tiếp tục thao thao bất tuyệt, "Tôi cù tài xế để theo dõi chúng đấy! Nếu có người lái xe, Lâm Giang sẽ không dám vút Yến yến dọc đường đi đâu. Dù thằng bé có miễn cưỡng, khó chịu thế nào, nó cũng sẽ buộc phải mang Yến Yến đi cùng đến buổi họp mặt. Nếu như vậy, có lẽ cơ hội có cháu trai của tôi đã tới thật rồi... ày da, tôi thực sự thông minh quả đi mà "

"..." đi Xuân ngán ngẫm không muốn tiếp tục nhìn ông Lâm trong tình trạng như này nữa, thế nên thượng sách bây giờ là lấy bình nước và lạng lẽ rời khỏi phòng để đổ đầy nước nóng và cũng để thoát thân.

Xe chở Lâm Giang và Thi Yến đến Golden Resplendence vừa rời đi thì điện thoại của anh reo lên.

Người gọi Lâm Giang nói khá lớn, tới nỗi Thi Yến đứng bên cạnh mà vẫn có thể nghe thấy người ở đầu kia của dục Lâm Giang nhanh chóng tới đó.

Lâm Giang chỉ đáp trả cộc lốc "Tôi ở lối vào rồi" và cúp điện thoại. Tiếp tục phớt lờ Thi Yến, anh bước trước một bước và tiến vào Golden Resplendence

Lâm Giang đã đạt chiều cao đáng mơ ước 1,8 mét khi mười tám tuổi. Lúc đó, mọi người đều khẳng định rằng anh sẽ không thể cao thêm được nữa, nhưng ba năm trôi qua và anh đã chứng minh mình vượt ra ngoài quy luật thông thường bởi chiều cao của anh vẫn tăng thêm tận tám cm nữa.

Còn về phần Thi Yến nếu ai đó bảo cô thấp bé thì quả là hoang đường, nhưng cô cũng không được coi là cao bởi chiều cao của cô chỉ đạt 1,65 mét.

Tốc độ của Lâm Giang không nhanh lắm, nhưng vấn đề nằm ở đôi chân cực phẩm của anh, thế là không mất quá nhiều thời gian, anh đã bỏ xa Thi Yến.

Thi Yến chỉ có thể rảo bước nhanh hết sức để đuổi kịp người đàn ông đi cùng cô tới đây, và cuối cùng, dù đã cố gắng bước nhanh hết sức nhưng người ta vẫn thấy cô đang chạy.

Đến thang máy khi vẫn chưa có ai, Lâm Giang liền nhấn nút "lên". Thang máy đến tầng một và cánh cửa mở ra, Lâm Giang khoan thai bước vào, và chỉ khi đó anh mới nhận ra rằng Thi Yến vẫn chưa thể chưa đuổi kịp mình.

Nhiều mây trong khó chịu, anh phải chờ thêm một lúc nữa mới thấy Thi Yến thờ hờn hờn bước vào, anh khẽ nhìn cô rồi nhấn nút "đóng".

Ngay khi thang máy lên đến tầng mười và mở cửa, Lâm Giang đột nhiên như nhớ ra thứ gì đó, rút vội điện thoại ra khỏi túi, gõ vào màn hình và từ từ tiến đến căn hộ số 1001.

Bước đi của anh thực sự rất chậm, chốc chốc lại dừng một chút để gỡ một cái gì đó.

Chỉ đến khi sắp đến lối vào của căn hộ thì anh mới cất điện thoại vào trong.

Đầy cửa bước vào, trước khi Lâm Giang hoàn toàn tiến vào bên trong, nhiều tiếng chào "Anh Giang" đã vang lên từ những người trong phòng rồi.

Vẫn không nói một lời, Lâm Giang giữ cánh cửa mở rồi quay lại nhìn Thi Yến ra hiệu bằng mắt cho cô bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Muốn ăn thịt thối, phải ăn thịt cơ (2)

Khi Thi Yến đi cạnh, anh liếc nhìn cô và chợt nhận ra rằng với chiều cao này, cô chỉ vừa chạm tới ngực anh mà thôi.

Giờ thì anh đã hiểu vì sao cô đi chậm đến thế. Hóa ra cô được tạo hóa ban cho một đôi chân rất ngắn. Vì thế nên sau khi ra khỏi thang máy, anh đã phải mệt mỏi khi cứ phải giả vờ đang bận rộn nhắn tin cho ai đó. Thực ra, anh đã gõ tới hai trang "1234567" trên Notebook chỉ để cho cô thời gian đuổi kịp...

Lâm Giang để Thi Yến vào trước, và chỉ khi cô đã vào phòng anh mới bước theo sau. Ngay lập tức, cả căn phòng đang nhộn nhịp đột nhiên im bật ngoại trừ âm thanh của bài hát đang mở trên KTV.

Lướt nhìn qua đám đông trong phòng một lượt, Lâm Giang chợt nhận ra rằng mọi người đều đang tập trung sự chú ý vào Thi Yến

Lâm Giang dừng bước và quay lại nhìn Thi Yến.

Có lẽ cô thấy xấu hổ khi bị nhiều người soi mói, vậy nên chẳng khó hiểu khi khuôn mặt của cô gái trẻ đã biến thành màu đỏ thắm từ lúc nào không hay.

Lâm Giang xoay nhẹ người sang phải một chút, và vị trí mới của anh đã chặn được những ánh mắt hiếu kì đang hướng về phía cô. Anh nói với giọng đặc trưng không để lộ chút cảm xúc nào của mình, "Thi Yến."

Và chỉ vào chỗ trống bên cạnh "Ngồi đi."

Thi Yến khẽ nhìn Lâm Giang rồi nhanh chóng như một con mèo ngoan ngồi xuống chỗ anh vừa chỉ.

Trai ngược với thái độ lo lắng và ngại ngùng của cô, phong thái của người đàn ông ngồi cạnh cô tỏ ra rất tự tin và thoải mái hết như anh là chủ nhân bữa tiệc này vậy.

Mãi cho đến khi hai người ngồi xuống, những người trong căn phòng mới như trút được gánh nặng trở nên náo nhiệt trở lại.

"Anh Giang, cô gái xinh đẹp bên cạnh anh là ai vậy?"

"Em chưa bao giờ thấy anh đi cùng một cô gái nào tới cà- cô ấy này là người đầu tiên đấy."

"Thi Yến ư, hình như em đã nghe thấy ở đâu đó rồi. Ồ, không phải cô ấy là người chúng ta gặp ở thang máy SKP hôm trước sao? Nếu không nhầm, chẳng phải cô ấy là hôn thê của anh Giang sao?"

"Câu nhắc tôi mới nhớ ra mình cũng từng có mặt lần đó. Nhưng nếu không lầm, hình như anh Giang đã phớt lờ cô ấy lần trước phải không? Anh thậm chí còn hỏi cô ấy trở lại để làm gì nữa cơ mà"

Nghe những lời đó, Thi Yến không thể bình tĩnh được, cô nắm chặt gấu quần của mình cố giấu cảm xúc lúc đó.

Cô thực sự không nên yếu lòng trước cảm dỗ mà theo Lâm Giang tới đây chỉ vì tin ông Lâm rằng sẽ có thức ăn ngon...

Trong khi cô đang dằn vặt bản thân và tự hỏi mình phải làm gì, thì Lâm Giang rút cho cô một ly rượu rồi đột nhiên lên tiếng: "Các cậu đến đây để vui chơi hay buồn chuyện?"

Giọng điệu của Lâm Giang có vẻ rất hào hứng, nhưng khiến mọi người ở đây lập tức chú ý.

Lâm Giang đã đúng, họ đến đây để vui chơi cơ mà. Trong khi ban đầu họ tò mò về sự xuất hiện của Thi Yến, thì giờ đây không mất nhiều thời gian để họ quên mất sự hiện diện của cô khi có mỗi bạn tâm khác để bàn luận.

Thi Yến không mấy để ý tới việc bị đám đông phớt lờ. Bởi đúng như lời ông nói, Lâm Gia Nghi quả thực đã chuẩn bị một bữa tiệc sang trọng với bao nhiêu món ngon tuyệt phẩm. Và giờ đây, Cô hành động như thể không có ai khác trong phòng, chỉ tập trung hoàn toàn vào việc thưởng thức sơn hào hải vị mà thôi.

Đáng tiếc thay, niềm vui chưa trọn vẹn thì cô kẻ đã làm gián đoạn cuộc hẹn của cô với những món ngon.

Người ngăn cản cuộc tình với đồ ăn không ai khác là Lâm Gia Nghi. "Thi Yến, mọi người ở đây đều đã hát ít nhất một bài rồi. Giờ đến lượt của cô đấy."

"Đúng vậy, cô cũng nên hát một bài hát đi!"

"Chần chừ gì nữa, hãy thể hiện đi..."

Những người khác trong phòng cũng hô lên tán thưởng.

Thi Yến miễn cưỡng gác thức ăn sang một bên và vô thức quay sang nhìn Lâm Giang.

Cô nhìn anh để làm gì? Phải chăng cô muốn nhờ cậy anh ấy giúp đỡ vì cô không muốn hát?

Lâm Giang vừa định bảo mọi người ngừng đùa dỡn đi thì một trong những người phụ nữ đi cùng Lâm Gia Nghi đột nhiên kéo Thi Yến lên sân khấu.

Lâm Giang ngay lập tức muốn đứng lên để ngăn cản cô ta và kéo Thi Yến lại, nhưng rất tiếc trước khi anh có thể làm được điều đó, Thi Yến đã loay hoay với hệ thống chọn bài hát rồi.

Dưới áp lực của cô gái cùng tuổi mà Lâm Gia Nghi đưa tới dự tiệc cùng, Thi Yến đã phải chọn ba bài hát trước khi cô được tha.

Nhạc bắt đầu nổi lên và Thi Yến cầm micro.

Bài hát đầu tiên mang tên "Sữa đậu nành và que bột". Mọi người chẳng mấy bận tâm tới bài hát của cô mà thay vào đó họ chơi trò đoán ngón tay cùng nhau trong khi cô hát.

Bài hát thứ hai là "Tôi muốn biến tất cả các bạn thành những kẻ háu ăn". Khi cô hát "phô mai gulu gulu, bít tết gulu gulu, tôm gulu gulu, cà ri gulu gulu, gulu gulu pa-tê, gulu gulu", mọi người trong phòng đột nhiên dừng chơi và quay ra ngơ ngác nhìn Thi Yến

Bài hát thứ ba là "Tôi muốn ăn thịt". Khi Thi Yến hát "Bạn nói rằng tôi hơi mập, và tôi cần phải làm thon chiếc bụng mỡ đi. Nhưng tôi không thể có đủ kiên nhẫn làm mỗi ngày, vì vậy tôi không quan tâm nữa. Tôi muốn ăn thịt, tôi phải ăn thịt thịt", mọi ánh mắt trong phòng đều đổ dồn nhìn cô một cách thất thần.

Hát xong, cô nhận ra toàn bộ những người có mặt đều im lặng. Mọi người tròn mắt nhìn cô như muốn chết lặng.

1. KTV là tivi karaoke, là hệ thống phát nhạc. Về cơ bản, đây là một phòng cách âm với một hệ thống âm thanh, nơi người ta có thể đặt hàng các bài hát và hát cùng với bạn bè họ.
2. Đó là một bài hát miêu tả một cặp vợ chồng sửa đậu nành và que bột, nội dung nói rằng họ là một cặp đôi hoàn hảo cho nhau. Sữa đậu nành và bột nhào là một thực đơn bữa sáng điển hình của người Trung Quốc, và chúng thường được kết hợp cùng nhau, do đó là phép ẩn dụ. <https://www.youtube.com/watch?v=hf8QsC6VzHo>
3. Đây là một bài hát khá dễ thương với đoạn điệp khúc miêu tả cách ca sĩ nuốt chửng nhiều loại thức ăn
4. <https://www.youtube.com/watch?v=yaTjRNbXQuU>

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 57: Chỉ cần một miếng nhỏ thôi, tất cả thịt biến mất đều sẽ biến mất (1)

Cuối cùng thì Thi Yến hoàn thành xong ba bài hát, nhưng cô chợt nhận ra rằng cả tất những người có mặt ở đây đều đã im lặng, một sự im lặng đáng sợ. Mọi người vẫn đang ngơ ngác nhìn cô như muốn chết lặng.

Bối rối trước tình cảnh khó xử này, cô chớp mắt ra về vô tội.

Cô hát sai ở chỗ nào à?

Mọi người không nên làm như vậy. Cô biết không ít bài, nhưng ba bài này là đặc biệt vì nó là bài tử. Trước đây cô cũng từng hát nhiều lần mà có làm sao đâu nhì.

Thi Yến chớp mắt lần nữa, nhưng mọi người vẫn nhìn cô với ánh mắt kỳ quái không thể tả nổi. Cô thậm chí đã không mấy may lo lắng khi hát trước đó, nhưng lúc này, ngay giây phút này cô cảm thấy mình hoàn toàn lạc lõng, không biết nên làm gì để thoát khỏi cảm giác xấu hổ tột cùng này đây.

Cô có quen một vài người bạn của Lâm Giang, nhưng cô không chắc họ có nhận ra cô hay không. Cho nên toàn bộ những người ở đây đều xa lạ với cô. Ngược lại, kẻ đi cùng cô Lâm Giang lại không quá thân thiết để có thể cầu cứu... nhưng do quá bất lực với tình thế hiện tại, Thi Yến theo bản năng vẫn hướng ánh mắt về phía anh như để tìm sự giúp đỡ.

Đáng thương thay, một số đèn lúc đó đã bị tắt, vì vậy ánh sáng trong phòng khá mờ. Lâm Giang lại tỉnh cờ ngồi trong góc, nên ngoài chiếc áo sơ mi trắng, Thi Yến không thể thấy được biểu cảm của anh.

Nhưng hơn tất cả, cô nhận ra rằng ngay cả khi họ đang ở trong một căn phòng rục rờ, không có gì đảm bảo rằng Lâm Giang sẽ sẵn sàng đứng lên vì cô, bảo vệ cô. Thay vì dựa dẫm vào anh, cô nghĩ tốt hơn hết cô nên tin vào chính mình..

Xoay micro một cách mạnh mẽ, Thi Yến suy nghĩ liệu cô có nên nói gì đó trước khi quay về chỗ để cải thiện tình hình hay không thì bất ngờ Lâm Gia Nghi lên tiếng, "Thi Yến, cô có biết bài nào khác ngoài ba bài này không?"

Thi Yến ngây thơ nghĩ rằng Lâm Gia Nghi chỉ đang trò chuyện một cách đơn thuần với cô mà thôi, vì vậy cô đã trả lời mà không suy nghĩ quá nhiều, "Có chứ. "bài hát Thêm một miếng cắn nhỏ nữa"."

Lâm Gia Nghi đã bất lực không đáp trả thêm nữa.

Anh ta đứng khá gần với Thi Yến, vì vậy cô có thể dễ dàng thấy rõ khuôn mặt anh như muốn sụp đổ.

Phản ứng này...là sao? Anh không hiểu ý của cô à?

Vậy là, Thi Yến bắt đầu đưa ra lời giải thích cho câu trả lời vừa rồi của mình, "Câu hát - chỉ một miếng cắn nhỏ nữa, tất cả thịt sẽ biến mất - đó là bài, "Thêm một miếng cắn nhỏ" đó. Anh có biết không?"

"Phụt" Từ trong góc tối của căn phòng, một tiếng cười vang lên.

Đó là tiếng cười bật phát thoát qua, xuất hiện và biến mất chỉ trong một giây sau đó.

Tuy nhiên, bầu không khí kỳ dị hiện diện trong căn phòng dường như vẫn không có dấu hiệu biết mất. Thậm chí đang ngày càng nặng nề hơn.

Cô không nên hát ba bài này à? Câu trả lời của cô cũng có gì không đúng đâu nhì, vậy tại sao mọi người lại nhìn cô một cách kỳ lạ như vậy? Cứ như thể họ đang nhìn một người ngoài hành tinh ấy..

Không thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra lúc này, Thi Yến cảm thấy thực sự khó chịu bởi ánh mắt của những người xung quanh. Cuối cùng, không thể chịu đựng được thêm nữa, cô quyết định sử dụng một lý do chung chung để rút lui, "Chà, tôi cần phải vào nhà vệ sinh một chút."

Sau khi nói xong, cô đặt micro xuống và rời khỏi phòng lập tức mà không chút do dự.

Ngay khi cánh cửa tự động đóng lại, những tiếng cười như muốn điếc tai vang lên từ nơi vừa mấy giây trước đang bị thống trị bởi một sự im lặng chết người.

"Hahaha, Anh Giang. Vị hôn thê bé nhỏ của anh chắc chắn là một tài năng đó!"

"Cậu quan niệm thế nào là có tài năng vậy? Nhưng mà Cô ấy là một thiên tài thực sự! Thiết nghĩ ba bài hát cô ấy chọn đều là về âm thực mà!"

"Cảm ơn." Trước những lời khen ngợi của mọi người, Lâm Giang không ái ngại đáp lại một cách qua loa. Sau đó, anh cầm ly rượu trên bàn và bắt đầu nhấp nháp nó.

"Khoan đã, anh Giang. Bọn em đang khen vị hôn thê bé nhỏ của anh mà, không phải anh đâu. Tại sao anh lại cảm ơn bọn em cơ chứ? Nhưng mà có điều này, giọng nói vị hôn thê nhỏ của anh thực sự rất đáng yêu. Tôi muốn ăn thịt ần thật... em gần như muốn ra ngoài mua nhiều thịt cho cô ấy để cô ấy có thể ăn thật là no mới thôi.

Nhấp nháp ly rượu trên tay, anh vẫn không thể giấu được một cái nháu mảy trên trán.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Chỉ cần một miếng nhỏ thôi, tất cả thịt biến mất đều sẽ biến mất (2)

Rõ ràng, anh ta là người thất bại trong việc kiểm chế và cười thầm, ít ra là tại thời điểm này...

Anh thật sự buồn cười nhưng vẫn muốn cô được ăn ngon miệng.

Cậu ta đang nói đùa! Nhưng liệu cô ấy, vị hôn thê nhỏ của Lâm Giang, có cần người để nuôi cô ấy không?

Với suy nghĩ như vậy, Lâm Giang đặt ly rượu xuống và liếc qua chàng trai trẻ, người lúc này vẫn đang trò chuyện một cách hào hứng, " Chính cậu nghĩ ra trò đùa này, tại sao cậu không tự biến mình thành chú hề luôn đi? Tôi phải làm phiền cậu hiện thực hóa chuyện này rồi! "

Như robot hết pin, chàng trai trẻ đột ngột im lặng.

Phải mất một lúc sau đó anh ta mới có thể lắp bắp đáp lại, và giọng nói rõ ràng không còn vui vẻ như trước, "Anh Giang, em nói nhầm"

"Vì rằng cậu biết mình đã sai, nên đây là cơ hội để chuộc lỗi đấy." Vừa nói, anh vừa tự rót cho mình một ly rượu. Ngay khi chuẩn bị nâng nó lên để uống, anh nhận thấy chàng trai trẻ vẫn chưa hề có dấu hiệu di chuyển. Vậy là, với giọng điệu đầy cảnh báo, anh lại lên tiếng, "Tại sao vẫn còn ở đấy"

Không dám phản búa thêm lời nào, chàng trai lập tức đứng dậy và lao về phía cửa.

Nhưng vừa mới chỉ đi vài bước, Lâm Giang đột nhiên gọi giật lại, "Đợi đã."

Chàng trai quay lại và thấy Lâm Giang đang đi về phía anh ta. Đầu gối anh ta bắt đầu run lên vì sợ hãi, lắp bắp nói, "Anh Giang, tôi thực sự biết lỗi rồi. Tôi sẽ mua thịt ngay lập tức, thật nhiều và thật nhiều thịt."

Nhưng trước khi anh ta có thể giải thích thêm, một chiếc thẻ đã xuất hiện trước mắt anh ta.

"Quẹt thẻ này đi. Không có mặt khẩu!" Ngừng một lúc rồi Lâm Giang nói thêm "Thịt phải từ nhà hàng ở China World Hotel. Hãy về nhanh nhất có thể. Thịt sẽ không ngon khi trời trở lạnh."

Sau khi chạy ra khỏi phòng, Thi Yến đi thẳng vào phòng vệ sinh mà không hề do dự.

Nhưng khi đến lối vào, cô đột nhiên cảm thấy muốn sử dụng phòng vệ sinh ngay lập tức.

Vì vậy, cô bước vào một phòng và ngồi xuống, bỗng nhiên điện thoại trong túi của cô reo lên.

Thi Yến lấy điện thoại ra và nhìn. Lương Mạc đã gửi cho cô ấy một tin nhắn: [*Yến yến, cậu đang ở Golden Resplendence với Anh Giang?*]

Thi Yến gõ trên màn hình và trả lời: [*Đúng vậy.*]

[*Tại sao cậu không gọi tớ để tớ đi cùng tớ đó? Yến yến à, tớ luôn rủ cậu đi cùng tớ những nơi thú vị hoặc những chỗ có đồ ăn ngon. Nếu không phải vì tớ nhìn thấy cậu trên dòng thời gian của anh em nhà họ thì tớ sẽ không biết gì về chuyện này cả. 555555.*]

Thi Yến cảm thấy xấu hổ vì tin nhắn của Lương Mạc, vì vậy cô trả lời một cách đầy ăm ắp: [*Xin lỗi, Mạc Mạc. Không phải là tớ cố tình bỏ rơi cậu đâu, nhưng tớ thậm chí còn không muốn ở đây ngay lúc này. Ông Lâm là người đã buộc Lâm Giang đưa tớ đến đây*]

Lương Mạc: [*Anh Giang đồng ý à?*]

Thi Yến nhũn mảy khó chịu. Vì lý do nào đó, cô cảm thấy có gì đó kỳ lạ trong câu nói của Lương Mạc, nhưng cô không thể đặt ngón tay lên để hỏi vào lúc này.

Ngay sau đó, Lương Mạc đã gửi một tin nhắn khác: [*Điều đó có nghĩa là cậu sẽ không hủy bỏ hôn ước của mình nữa đấy?*]

Có lẽ cô đã quá nhạy cảm rồi, nhưng hình như trọng tâm tin nhắn của Mạc Mạc là ở nửa sau.

Thi yến bắt đầu di chuyển các ngón tay của mình một lần nữa: [*Không phải vậy. Hiện tại bọn tớ đang trì hoãn.*]

[*Tớ không biết làm thế nào ông phát hiện ra bọn tớ dự định hủy bỏ hôn ước, nhưng hôm đó ông đã nổi giận lôi đình và ngã bệnh. Ông hiện đang ở trong bệnh viện điều trị và dĩ Xuân nói với tớ rằng ông Lâm không thể nổi giận trong tình trạng hiện tại. Ông đối xử với tớ rất tốt, chỉ cần chờ đợi sau khi ông hồi phục chúng tớ mới dám nói*]

- - -

[Giải thích]: Đây chỉ đơn giản là cách những kẻ tham ăn như tôi nguỵ biện. Tôi có một người bạn ngoài đời đã bay từ Bắc Kinh đến Hồng Kông chỉ vì họ đột nhiên thêm một loại mì ở đó. Thật đáng thương cho tôi đã phải xếp hàng với cô ấy suốt hai tiếng đồng hồ~ khóc~

1. Trong tiếng Trung, số 5 được phát âm là "wu", nghe giống như một người thổn thức, wuwuwuwuwu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Nụ hôn (1)

Lương Mạc: [*Tớ hiểu. Tình hình ông nội như thế nào rồi?*]

Thi Yến: [*Không tốt lắm. Ông vẫn đang phải ở lại bệnh viện để theo dõi.*]

Phải một lúc lâu Lương Mạc mới trả lời tin nhắn của Thi Yến và đó là một tin nhắn rất dài, cảm tưởng nó dài như một cuốn tiểu thuyết vậy!

[*Yến Yến, tớ muốn thú nhận với cậu điều này.*]

[*Hmm, cậu thắc mắc rằng không biết làm thế nào mà ông nội có thể phát hiện ra cậu đã hủy bỏ hôn ước với Anh Giang. Thật ra, tớ là người đã nói với ông Lâm về điều đó.*]

[*Không phải là tớ muốn leo mép với ông nội sau lưng cậu, nhưng tớ thật sự không thể chịu đựng được khi thấy anh Giang đối xử tệ với cậu chỉ để khiến cậu hủy bỏ hôn ước với anh ta. Nhưng, tớ không hề nói điều gì quá đáng với ông nội đâu. Tớ chỉ đơn giản nói rằng anh Giang hình như không đối xử tốt với cậu và thật ra anh ấy không hề muốn cưới cậu.*]

[*Tớ thực sự không có ý gì khác, tớ không nghĩ mọi chuyện sẽ trở nên nghiêm trọng như vậy. Nếu hôm nay cậu không nói với tớ về tình hình của ông thì tớ vẫn chắc chắn rằng mọi chuyện đã được giải quyết tốt đẹp. Giờ nghĩ lại mới thấy tớ đã quá nông nổi. Ông nội thích cậu nhiều đến thế, thậm chí còn hơn cả chị Gia Nghi cơ mà, nên chắc chắn ông sẽ không thể chịu được khi thấy cậu bị đối xử bất công. Tớ không nói ra tất cả điều đó, nhưng tớ cho rằng ông đã nghĩ vậy rồi bị tăng huyết áp vì điều đó. Yến Yến, tớ thực sự xin lỗi vì đã gây rắc rối cho cậu.*]

Thi ra, ông nội phát hiện ra việc hủy bỏ hôn ước của cô do Mạc Mạc...

[*Yến yến, cậu đâu rồi, sao không trả lời tớ? Cậu đang giận tớ lắm đúng không?*]

[*Yến Yến à, xin lỗi cậu rất nhiều. Tớ hứa sẽ không hành động thiếu suy nghĩ như vậy thêm lần nữa đâu.*]

Nghĩ kỹ những gì Mạc Mạc nói, có vẻ mục đích của cô ấy không hề xấu, cô ấy muốn tốt cho cô mà...

Trở lại sau một hồi miên man suy nghĩ, Yến Yến trả lời tin nhắn: [*Tớ không giận cậu đâu. Mạc Mạc, dù sao chuyện cũng đã qua rồi, hãy cứ để quá khứ ngủ yên đi.*]

[*Cậu thật sự không giận tớ chứ?*]

[*Đương nhiên rồi.*]

[*Muah! Yển Yển à, tớ biết cậu là người tốt nhất trên đời mà!*]

Hai giây sau, Lương Mạc lại gửi một tin nhắn khác. Đó là một hình một chiếc bánh.

[*Để cho cậu thấy được tớ thực sự đã hối lỗi, tớ đã đặc biệt mua một chiếc bánh cho cậu. Tờ sắp đến Golden Resplendence rồi, nên cậu sẽ sớm nhận được nó thôi.*]

Thi Yển đã gửi biểu tượng cảm xúc khuôn mặt có giọt nước mắt nhỏ trước khi đứng dậy và bước ra khỏi căn phòng đó.

Khi cô bước đến cửa phòng vệ sinh, cô vừa định ra ngoài để rửa tay thì bất ngờ nghe thấy giọng một người phụ nữ ở bên ngoài nhắc đến tên Lâm Giang.

Cô dừng lại trước cánh cửa.

Nhưng cô sớm nhận ra rằng họ không hề nói về Lâm Giang mà là cô.

"Họ nói rằng người phụ nữ mà Lâm Giang đi cùng là vợ sắp cưới của anh, người được ông bà của cả hai hứa hôn với nhau từ nhỏ. Tuy nhiên, Lâm Giang lại không thích cô ta một chút nào, anh thậm chí còn rất ghét cô. Có lần tại SKP, Lâm Giang nhìn cô ấy mà như gặp một người xa lạ, và sau đó hoàn toàn phớt lờ cô. Cuối cùng, anh ấy thậm chí còn hỏi "Cô ta là ai?!" "

"Điều đó không hề đúng, không thể nào lại không nhận ra vị hôn thê của mình, Lâm Giang phải già vò như vậy"

"Anh ấy thực sự không già vò đâu. Tối hôm đó đã muộn, và Lâm Giang mang xe ra ngoài để đi chơi với chúng tôi. Nhưng, anh ấy thậm chí không thèm đề nghị đưa cô ấy về nhà, và cô ấy phải tự mình bắt taxi rồi đi. "

"Nhưng nếu Lâm Giang thực sự ghét cô ấy, thì tại sao anh ta lại đưa cô ấy đến đây nhỉ?"

"Cô ấy chắc chắn đã thấy rất xấu hổ khi đi theo Lâm Giang đến đây. Chị không thấy phần lớn thời gian Lâm Giang không để ý đến cô ấy sao? Cuối cùng, cô ấy ngồi một mình như một kẻ lạc vậy."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Nụ Hôn (2)

"Chà, điều đó cũng dễ hiểu thôi. Làm thế nào mà Lâm Giang có thể có hứng thú với cô ta cơ chứ? Không cao, đáng đáp cũng chẳng đẹp, và quần áo cũng vậy. Chỉ cần nhìn qua cũng có thể dễ dàng biết được cô ta xuất thân từ một gia đình bình thường. Ngoài khuôn mặt rõ ràng thánh thiện, chả có gì khiến cô à xứng đáng với Lâm Giang cả."

"Hah. Cho dù Lâm Giang có giàu có thế nào, cô ta vẫn mang những bộ đồ giẻ rách đó. Có vẻ như Lâm Giang chả có tí gì thích thú với cô ta cả. Thậm chí anh ấy còn không cho cô ta đồng xu nào."

Tiếng nói của hai người dần dần vang vọng từ xa. Cuối cùng, Thi Yển chỉ có thể nghe thấy những âm thanh mờ nhạt của những lời chế nhạo khinh bỉ từ họ.

Khi bên ngoài không còn động tĩnh gì, Thi Yển mới kéo cánh cửa và cất bước đi ra.

Thi Yển mãi mê đắm chìm trong suy nghĩ của mình. Vì thế cô không nhận ra rằng cánh cửa phòng vệ sinh nam ở phía đối diện cũng tình cờ mở ra cùng một lúc với cô.

Cô cúi gằm mặt, chậm chạp rửa tay rồi bước đi.

Chỉ đến khi tiếng bước chân của cô nhỏ dần, cánh cửa phòng vệ sinh nam cuối cùng cũng được mở ra. Lúc này Lâm Giang mới hoàn toàn bước ra ngoài.

Trong một thoáng, đôi mắt anh nhìn đau đầu vào bồn rửa tay mà cô gái đã dùng trước khi rời đi. Anh bật vòi nước lên, để cho làn nước lạnh xả thẳng vào tay anh.

Sau khi rửa tay, anh ngẩng đầu lên và nhìn vào gương. Cảnh tượng cô rời khỏi phòng vệ sinh nữ với cái đầu cúi gằm xuống đất một cách vô hồn lóe lên trong tâm trí anh.

Cô ấy có nghe thấy cuộc trò chuyện của những người phụ nữ kia không?

Yết hầu của Lâm Giang di chuyển lên xuống hai lần. Anh bừng tỉnh khỏi dòng suy nghĩ miên man. Với tay tắt vòi nước, anh cũng rời khỏi phòng vệ sinh.

...

Khi Thi Yển trở lại phòng, Lâm Giang đã đi đâu mất. Tuy nhiên, Lương Mạc đã đến.

Lương Mạc đến cầm theo trên tay là chiếc bánh yêu thích của Thi Yển. Nhưng có lẽ những gì cô tình cờ nghe thấy trong phòng vệ sinh đã khiến Thi Yển ăn không có cảm giác ngon miệng. Tâm trí cô cứ mãi mê theo đuổi tận đâu khi cô ăn bánh.

Một lúc sau, Lâm Giang trở lại.

Thi Yển đặt nĩa xuống, dự định nói với Lâm Giang rằng cô không muốn đi chơi nữa và muốn về nhà. Tuy nhiên, trước khi cô có thể nói ra, Lương Mạc, đã nhận thấy sự trở lại của Lâm Giang, chào đón anh với một nụ cười rạng rỡ, "Anh Giang!" Sau đó, cô nói, "Vì anh Giang đã trở lại, nên chắc là ở đây đã đông đủ rồi. Tại sao chúng ta không bắt đầu chơi trò chơi mà chúng ta vừa nói đến?"

Nói xong, Lương Mạc quay sang Lương Cửu Tư, người vừa đặt một vài lá bài poker vào một hộp đựng đầy những tờ giấy trên bàn. Rồi anh giải thích các quy tắc, "Chỉ sử dụng những

biểu tượng bích và cơ của các lá bài trong mỗi ván, xúc xắc được tung ra, khi số lượng những lá bích hoặc con cơ khớp với số trên xúc xắc thì người chơi sẽ chọn một tờ giấy. Hai người chơi sau sẽ phải làm bất cứ điều gì được viết trên phiếu giấy. Trước tiên, hãy rõ ràng trước, người không chịu thực hiện điều trên phiếu sẽ phải uống mười ngụm rượu như một hình phạt!"

Sau khi giải thích các quy tắc, Lương Cửu Tư ném con xúc xắc ra rồi phân phát bài và rút một mảnh giấy"

Cặp đôi đầu tiên được chọn là cả hai chàng trai trẻ. Người có lá bài bích phải nói lời tỏ tình kinh điển trong Đại thoại Tây du với người có lá bài cơ.

Người thứ hai phát bài là một cô gái mà Lương Cửu Tư đã mời đến ngày hôm nay. Cô chọn ra một cặp vợ chồng và họ phải ôm nhau trước toàn bộ mọi người trong căn phòng trong vòng ba mươi giây.

Người thứ ba phát bài là Lương Mặc. Cô chọn Lâm Giang và Thi Yến, và nhiệm vụ trên tờ giấy nói rằng họ phải hôn nhau trong một phút.

Tiếng reo hò vang khắp căn phòng. Có một số người lấy điện thoại ra, chuẩn bị cho thời khắc thiêng liêng.

Nhưng thời gian chậm chậm trôi qua, Lâm Giang và Thi Yến không có dấu hiệu cử động.

Dần dần, những người đang nhón nhip trở nên im lặng.

"Không phải họ là vợ chồng chưa cưới sao? Tại sao họ không hôn nhau?"

"Chà nhẽ Lâm Giang không muốn hôn cô ấy?"

Giọng nói nhỏ nhẹ của hai người phụ nữ cũng có thể nghe được. Như thể họ đang thì thầm với nhau, nhưng lời nói của họ truyền đến tai mọi người còn lại trong phòng.

Không khí dần trở nên hơi kỳ lạ.

Nhớ lại những lời cô đã nghe trước đó trong phòng vệ sinh, Thi Yến không thể ngừng được việc càu nhàu móng tay vào lòng bàn tay.

Thật không dễ dàng để anh hôn cô. Nếu chuyện này cứ tiếp diễn như thế, thì lúc có ai đó đề nghị họ uống phạt, cô nhất định sẽ bị đặt vào tình thế khó xử...

Thay vì đối mặt với điều đó, cô cũng có thể đề nghị tự uống.

Với suy nghĩ này trong đầu, Thi Yến đưa tay lấy chiếc cốc rượu trên bàn. Đôi môi cô hé mở, "Tòì-"

Chỉ sau một lời nói phát ra từ miệng cô, chàng trai ngồi cạnh cô bất ngờ đưa tay ra phía trước và ghì chặt gáy cô.

Cơ thể cô đóng băng tại chỗ. Trước khi cô có thể nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì một bóng đen đã che phủ mặt cô.

Cảm giác ấm áp và mềm mại tiếp xúc với đôi môi cũng được truyền tới.

1. Đại thoại Tây du của đạo diễn Lưu Trấn Vĩ phỏng theo bộ tiểu thuyết kinh điển Tây du ký của nhà văn Ngô Thừa Ân. Câu thoại này được xem là một trong những câu thoại về tình yêu xuất sắc của Châu Tinh Trì: "Tôi có một người yêu tôi sâu đậm, nhưng tôi lại không biết trân trọng, đợi đến khi mất đi rồi thì hối hận cũng đã muộn. Nếu còn có cơ hội, tôi nguyện nói với cô ấy ba chữ "anh yêu em". Nếu phải thêm một kỳ hạn vào lời hứa này thì tôi muốn là một vạn năm".

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Chúng ta sẽ về nhà (1)

Chỉ sau một lời nói phát ra, chàng trai ngồi cạnh cô bất ngờ đưa tay ra phía trước và ghì chặt gáy cô.

Cơ thể cô đóng băng tại chỗ. Trước khi cô có thể nhận ra chuyện gì đang xảy ra, một bóng đen đã che lấp khuôn mặt cô. Một cảm giác ấm áp và mềm mại tiếp xúc với đôi môi cô cũng được truyền tới.

Hương thơm tươi mát không lẫn vào đâu được mà chàng trai trẻ toả ra nhanh chóng lấn át tất cả các giác quan của cô. Nhìn chăm chăm vào đôi lông mày và đôi mắt xinh đẹp của anh trong khoảng cách gần, đôi mắt cô dần dần mở to ra.

Hai giây sau, một cảm giác tê tái nhanh chóng len lỏi từ đôi môi chạy thẳng vào trái tim cô.

Như bị sét đánh, cơ thể cô giật giật. Trong tiềm thức, cô cố gắng để thoát ra.

Nhưng như thể cảm nhận được ý định của cô, lòng bàn tay sau gáy đang giữ chặt cô tại chỗ với một lực mạnh hơn nữa.

Không thể cử động hay trốn thoát, cô chỉ có thể duy trì tư thế hiện tại của mình trong sự bàng hoàng.

Mọi người đang rất ồn ào. Có những câu cảm thán kinh hoàng, những tiếng la hét chói tai, những cuộc thảo luận thì thầm và những tiếng thở hổn hển kinh ngạc...

Nhưng ngay lúc này, thế giới hoàn toàn im lặng đối với Thi Yến, như thể tất cả âm thanh đã phai nhòa trong hiện hữu.

Đôi mắt cô mở to, nhưng cảnh tượng trước mắt cô dần mờ đi, đến mức cuối cùng cô không thể nhìn thấy gì cả.

Cô không biết chuyện này sẽ kéo dài bao lâu. Có lẽ đó là một khoảnh khắc ngắn ngủi, có lẽ đó là một sự vĩnh cửu, nhưng cuối cùng đôi môi anh rời khỏi môi cô.

Cô vẫn đóng băng trong cùng một tư thế, nhìn anh chăm chăm.

Cứ như thể tâm trí cô đã tan chảy, khiến cô không thể suy nghĩ hay xử lý những gì cô vừa trải qua thời điểm trước.

Mơ hồ, cô thấy môi anh chuyển động.

Và sau đó, nhiều giọng nói trong nhóm đột nhiên vang lên cùng một lúc.

Chớp mắt ngây dại, cô cố gắng nghe những gì họ nói. Nhưng bất chấp nỗ lực của mình, cô chỉ nghe được lời anh nói. "Tôi mệt rồi, tôi sẽ về trước. Tất cả các bạn tiếp tục đi."

Lâm Giang vừa nói vừa đứng dậy, lấy áo khoác và mặc vào.

"Anh Giang, sao anh rời đi sớm vậy? Tại sao anh không chơi với bọn em lâu hơn một chút?"

"Đúng vậy, vẫn còn sớm mà..."

Lâm Giang phớt lờ những giọng nói đang cố thuyết phục anh. Sau khi mặc áo khoác vào, anh liếc sang Thi Yến và thấy cô vẫn còn sững sờ ở đấy, không phản ứng với mọi thứ xung quanh. Không suy nghĩ gì, anh đặt tay lên đầu cô và khẽ vuốt ve. "Đến giờ đi rồi. Chúng ta sẽ về nhà."

Tâm trí của Thi Yến bây giờ vẫn là một con tàu trôi dạt, nhưng bằng cách nào đó cô đã hiểu được lời anh nói. Cô gật đầu một cách cứng nhắc trước khi đứng dậy với chiếc túi ôm trong vòng tay.

Cô thấy Lâm Giang đi chuyển, vì vậy cô cũng đi chuyển theo.

Chỉ sau khi bước vài bước về phía cánh cửa, Lâm Giang đột nhiên dừng lại. Như thể là con rối được anh điều khiển, Thi Yến cũng dừng lại.

"Ồ, tôi suýt quên mất. Lương Cửu Tư, tôi đã mang theo những thứ cậu muốn...", Lâm Giang nói và thò tay vào túi lấy ra một thẻ ăn. Anh ta ném nó về phía Lương Cửu Tư, nhưng thay vì bay đến đích như đã định, nó đáp thẳng xuống mặt một người phụ nữ cách Lương Cửu Tư khoảng một mét.

Lâm Giang tiếp tục lục lọi trong túi của anh sau khi xin lỗi người phụ nữ đang che mặt sau cú đập của lá bài một cách nửa vờ, "Xin lỗi. Có vẻ như tôi đã vô tình đánh vào mặt cô."

Sau khi nói những lời đó, anh rút ra chìa khóa phòng ký túc xá và ném nó đi.

1. Một số trường đại học Trung Quốc có căng tin vận hành hệ thống thẻ ăn uống. Học sinh sẽ phải quét thẻ vào máy để đánh dấu rằng họ sẽ lấy thức ăn của họ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chúng ta sẽ về nhà (2)

Lần này, anh thậm chí không hề bận tâm gây nên một cuộc chiến. Chiếc chìa khóa ngay từ đầu rõ ràng không hướng tới Lương Cửu Tư. Nó đập mạnh vào miệng người phụ nữ ngồi cạnh người vừa bị tẩm thẻ và vào...

Trong cơn đau, người phụ nữ không kim được mà hét lên thảm thiết.

Lâm Giang liếc nhìn người phụ nữ và nhún vai bất lực. Với giọng điệu không hề chân thành một chút nào, anh nói, "Tôi thực sự xin lỗi. Tôi đã không chú ý và lỡ để trượt tay mất."

Lâm Giang thậm chí không buồn đợi hai người phụ nữ phản ứng. Anh quay sang Lương Cửu Tư. "Đó là những điều cậu muốn. Hãy tự cảm lấy chúng đi."

Anh tự hỏi anh đã nói Lâm Giang cần những thứ này khi nào vậy?

Lương Cửu Tư có uống một ít, vì vậy anh cảm thấy hơi chệnh choáng. "Khi nào chứ..."

Nhưng Lâm Giang thậm chí không thèm cho Lương Cửu Tư cơ hội để nói hết câu. Anh quay lại và bỏ đi không chút do dự.

Anh tiến lên hai bước trước rồi khẽ quay đầu để xác nhận rằng Thi Yến đang đờ đẫn kia vẫn đang đi theo anh. Một lúc sau anh lấy lại tốc độ bước đi bình thường của mình.

Nhưng nói về điều đó, chẳng phải hai người phụ nữ đó hơi tọc mạch sao?

Họ buồn chuyện ở ngoài phòng vệ sinh như thế là chưa đủ sao? Làm sao họ còn dám tiếp tục buồn chuyện khi quay lại phòng chứ?

Họ thực sự nghĩ rằng Thi Yến là một cái bánh mà họ có thể cấu véo và dằm vò tùy thích sao. Hoặc họ chỉ xem anh, Lâm Giang, chẳng khác gì một vật trang trí trong phòng?

Nghĩ về điều này, Lâm Giang không thể kim được sự lạnh lùng chế nhạo trong lòng. Sau đó, anh rút điện thoại ra, tìm kiếm số của Lương Cửu Tư và bắt đầu gõ: *[Sau khi cậu rời bữa tiệc, hãy nhớ giao thẻ ăn và chìa khóa phòng ký túc xá đến nhà tôi.]*

...

Trên đường về, Lâm Giang và Thi Yến không hề nhìn nhau. Và không ai nói với ai một lời nào cả.

Trước tiên, người tài xế chở Thi Yến về nhà cô ở tận ngoại ô thành phố. Phải mất khoảng một giờ họ mới về đến nhà cô.

"Cô Thi, chúng ta đã đến," người lái xe lịch sự nói.

Ở phía sau xe, Lâm Giang và Thi Yến đang nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ bên cạnh mình, không một ai phản ứng lại lời của tài xế.

Người lái xe chậm chạp không nhận ra bầu không khí kỳ lạ giữa hai người. Anh tháo dây an toàn, xuống xe, đi về phía Thi Yến và sau đó giúp cô mở cửa. "Cô Thi, chúng ta đã về đến nhà cô rồi."

Thi Yến lăm bắm "Oh" trong bàng hoàng nhưng vẫn cầm rế ngay tại chỗ. Phải mất một lúc sau, cuối cùng cô ấy cũng nhận ra rằng cô đang ở trước nhà. Và cô ấy bước ra khỏi xe trong cảm giác rối bời. Cứ như thế, cô dờ dẩn bước lên cầu thang dẫn đến nhà của mình.

Người tài xế phát hiện túi đồ ăn mà Thi Yến đã bỏ quên ở lại. Đây là món đồ mà một người bạn tốt bụng đã đem đến cho cô và Lâm Giang khi rời khỏi Golden Resplendence. Vì vậy anh nhanh chóng nói với theo, "Cô Thi đợi đã."

Tuy nhiên, Thi Yến dường như không nghe thấy lời của người tài xế. Cô tiếp tục bước lên trên bậc thang với những bước chân chậm chạp.

"Cô Yến, cô để quên đồ ăn của cô này."

Thi Yến đi thêm hai bước nữa rồi dừng lại.

Người tài xế đóng cửa xe lại và trực tiếp đưa món đồ cho Thi Yến.

Thi Yến lịch sự thường ngày thậm chí còn quên trả lời bằng một lời cảm ơn. Cô cảm lấy, đi lên tầng và vào nhà. Sau đó, bố mẹ cô bắt đầu căn nhắc, tra hỏi tại sao cô trở về nhà muộn. Rồi cũng đến lúc, cô quay trở lại phòng ngủ và lên giường.

...

Khi Lâm Giang trở về đến dinh thự cổ của Lâm gia thì đã nửa đêm.

"Thiếu gia, chúng ta đã về đến nhà."

Người tài xế mở cửa cho Lâm Giang và đứng bên cạnh một lúc. Lâm Giang trả lời với vồn vện một tiếng "Oh" rồi cúi đầu xuống xe.

Khi đi đến cổng biệt thự, anh cố gắng kéo mạnh và rất lâu sau vẫn không thể kéo nó ra. Thấy vậy, tài xế đang đứng cạnh xe nhắc nhở anh: "Thiếu gia, anh chưa nhập mật khẩu kia."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: 666666 (1)

"Là vậy sao?"

Lâm Giang nhìn vào cánh cửa. "Ồ, thực sự là vậy."

Anh nâng cánh tay lên bấm dãy số bên cạnh cánh cửa biệt thự để mở mật khẩu. Nhưng bấm đến nửa chừng, tay anh khựng lại. Một lúc sau, anh quay lại và hỏi anh tài xế: "Mật khẩu để mở cửa nhà tôi là gì vậy?"

Làm ơn đi, Thiếu gia. Đó là mật khẩu của nhà cậu mà, làm thế nào tôi biết được chứ?

Trước khi tài xế có thể trả lời, Lâm Giang bắt đầu lăm bắm với chính mình, "Có vẻ như anh cũng không biết. Tôi nghĩ tốt hơn là tôi nên gọi cho chị gái của mình."

Với những suy nghĩ như vậy trong đầu, Lâm Giang lúi điện thoại ra.

Người tài xế vừa định nói rằng có người giúp việc trong biệt thự, và nếu anh muốn vào nhà, chỉ cần bấm chuông cửa sẽ có người mở cho. Nhưng một lần nữa, trước khi anh có thể nói bất cứ điều gì, Lâm Giang đã quay số và cuộc gọi ngay lập tức được nhận ở đầu bên kia, "Chị gái, mật khẩu cửa biệt thự của nhà chúng ta là gì nhỉ?"

"666666?" Miệng vừa lăm bắm lặp lại dãy số trên, Lâm Giang vừa đưa tay ra để nhập chúng vào bàn phím số. Kacha - Cánh cửa được mở ra. Lâm Giang lại nói vào điện thoại, "Ai là người đặt cái mật khẩu thiếu năng như vậy? Trộm có thể đột nhập vào nhà chúng ta mà không cần phải suy nghĩ nhiều."

"Ai cơ? Là em ư? Em là người đã đặt nó ư? Tại sao em không nhớ là mình đã làm điều đó..."

Khi Lâm Giang rút cuộc cũng bước qua cánh cửa biệt thự, người tài xế gãi đầu và quay lại xe. Anh hơi bối rối trước tình huống mà mình vừa chứng kiến.

Có phải tất cả là do trí tưởng tượng của anh quá phong phú? Tại sao anh lại có cảm giác như thiếu gia và cô Thi có vẻ kỳ lạ kể từ khi rời khỏi Golden Resplendence?

...

Sau khi tắm rửa xong, Thi Yến tắt đèn, lên giường nằm và nhắm mắt lại. Cô nằm sững sờ một lúc lâu. Năm phút sau, bàn tay cô bắt ngờ đưa lên chạm vào bờ môi căng mọng của mình.

Cô giữ tay mình ở môi khoảng 30 giây. Rồi đôi mắt cô đột ngột mở to.

M-m-mình thực sự đã h-h-hôn Lâm Giang?

Khi ý nghĩ này kè lên trong đầu, Thi Yến đột nhiên ngồi bật dậy, tay ôm lấy chân.

Lâm Giang thực sự, thực sự đã hôn mình?

Một giây sau, trong nháy mắt, Thi Yến nhảy tót xuống giường.

Vì một trò chơi tại Golden Resplendence, chúng ta thực sự đã hôn nhau?

Thậm chí không cần mang dép, cô bắt đầu dùng đôi chân trần đi đi lại lại quanh phòng.

Lâm Giang đã hôn cô...

Lâm Giang thực sự đã hôn cô...

Làm cách nào mà cô và Lâm Giang kết thúc được nụ hôn vậy...

Thi Yến đi vòng quanh căn phòng trong bối rối. Phải đến khoảng mười phút sau cô mới có thể bình tĩnh trở lại.

Sau khi lấy lại được ý thức, cô quay trở về giường. Tuy nhiên, cô đã quá căng thẳng nên không thể nào buồn ngủ.

Mối quan hệ giữa hai người họ không có vẻ thân thiết với nhau, không có lý do gì để anh hôn cô như vậy phải không?

Hay họ thường rất tự do mỗi khi chơi trò chơi này?

Điều đó có nghĩa là anh đã làm điều này với những cô gái khác trong quá khứ cùng những trò chơi như vậy phải không?

Trong bất cứ trường hợp nào, hai người họ cũng sắp hủy bỏ hôn ước. Cho dù anh có như thế nào, nó cũng chẳng liên quan gì đến cô...

Thi Yến quay người và bước đến bên cửa sổ.

Cô nhìn chăm chăm vào bóng tối sâu thẳm của bầu trời đêm bên ngoài. Và đột nhiên, cảnh tượng lúc anh hôn cô lại lóe lên trong đầu cô.

Đôi môi anh mềm mại, và hơi thở sáng khoái của anh có một chút mùi cồn trong đó. Đó thật là một mùi hương dễ chịu...

Lưỡi anh hơi lạnh khi chạm vào, nhưng đôi môi anh thật ấm áp...

Khi nghĩ đến điều này, khuôn mặt của Thi Yến dần đỏ và nóng bừng lên. Cô xoa xoa mặt rồi lại vùi đầu vào chăn.

Tại sao cô lại bị cuốn vào những điều vụn vặt này chứ? Cô nên chú ý đến việc lúc này họ đã kết thúc nụ hôn như thế nào...

...

Cùng lúc đó, bên trong phòng ngủ nằm trên tầng hai dinh thự cổ của Lâm gia, Lâm Giang đã lật qua lật lại và trở người vô số lần trên giường.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: 666666 (2)

Sau lần thứ n Lâm Giang điều chỉnh tư thế thì anh nhấc một ngón tay và chạm vào môi mình.

Khi anh khẽ chạm thì một nụ cười đã hiện lên trên môi anh.

Anh cũng không ngờ rằng anh sẽ thực sự hôn cô.

Lương Cửu Tư và những người khác thường xuyên chơi trò chơi này, đến mức anh thậm chí có thể đọc thuộc lòng các quy tắc.

Một kết quả không thể tránh khỏi là anh cũng thường bị ghép cặp với một ai đó. Có một vài lần trò chơi yêu cầu anh phải thân mật đủ số lần quy định.

Phản ứng của những người phụ nữ đó rất khác với Thi Yến. Khuôn mặt của họ sẽ thể hiện sự phản kích, bất kể có cố gắng che giấu điều đó đến mức nào. Những cô gái mạnh dạng thậm chí sẽ nhắc anh nhanh chóng thực hiện điều đó.

Làm cái đầu cậu ấy! Ngay cả khi bọn họ tình nguyện thì anh vẫn không muốn làm điều đó với bọn họ...

Vì vậy, anh sẽ luôn chọn uống mỗi lần bị ghép đôi trong trò chơi. Thời gian trôi qua, nhóm bạn cũng đã quá quen với điều đó. Bất cứ khi nào anh được chọn thì họ sẽ nhanh chóng chuẩn bị mười cốc rượu và đặt chúng trước mặt anh.

Trước đó, anh cũng có thể nói với Lương Cửu Tư chuẩn bị rượu như thường lệ.

Nhưng trước khi Lương Cửu Tư kịp làm điều đó thì anh đã khóa môi với Thi Yến.

Anh vẫn có thể nhớ về mặt sưng sờ trên khuôn mặt cô khi Lương Cửu Tư tuyên bố cô sẽ phải hôn anh trong một phút. Do cả hai người không có sự ăn khớp với nhau nên không khí trong phòng dần dần trở nên kỳ dị hơn, và khi hai người phụ nữ tọc mạch đó lên tiếng, đôi môi cô đã mím chặt lại, đau đớn và quần trí...

Anh không biết mô tả nó như thế nào, nhưng nó giống như cảm giác của anh khi anh tình cờ nghe thấy hai người phụ nữ đang buồn chuyện trong nhà vệ sinh, trái tim anh cảm thấy hơi ngột ngạt, và hơi thở của anh trở nên gấp gáp.

Thi Yến ngớ ngẩn cần được cầm micro, hát một cách đáng yêu, *"Tôi muốn ăn thịt, tôi phải ăn thịt thịt"*. Khuôn mặt của cô không nên mang một biểu cảm ngưng ngừng đáng thương như vậy... Cũng vì thế nên không cần suy nghĩ gì, anh đã hôn cô.

Nói về điều đó, anh thực sự không thể tin được Thi Yến là một kẻ háu ăn.

Kể từ khi họ bước vào phòng, cô đã ăn, ăn và ăn, không thêm nói một từ nào cả. Ngay cả khi cô được yêu cầu hát, những bài hát cô chọn vẫn liên quan đến việc ăn uống.

Him. Tại sao anh lại cảm thấy cô giống một ai đó nhỉ?

Ôm lấy chiếc gối của mình, Lâm Giang suy nghĩ một lúc trước khi nhớ lại [YẾN Loves Ice Cream].

Vì vậy, hóa ra cả Thi Yến và cô nàng mũm mĩm đều háu ăn sao. Nhưng Thi Yến có lẽ không háu ăn như cô nàng mũm mĩm, anh nghĩ vậy khi đánh giá thân hình nhỏ bé của cô...

Khi những suy nghĩ ngẫu nhiên như vậy xuất hiện trong đầu Lâm Giang thì sự mệt mỏi dần dần ập đến với anh.

Giằng co giữa ranh giới của thức và ngủ thì một lần nữa anh nhớ lại cảnh anh hôn Thi Yến.

Khỏe mỗi anh dần dần nở ra một nụ cười khi siết chặt vòng tay quanh gối. Trong trạng thái mơ hồ, anh nghĩ về đôi môi của Thi Yến mềm mại như thế nào. Nó tương tự như những viên kẹo QQ mà anh đã ăn khi còn bé, mềm mại và ngọt ngào. Có thể đó là nụ hôn đầu của Thi Yến? Cô ấy ngốc nghếch ngồi đó, không di chuyển chút nào, thậm chí không cố gắng để lấy hơi. Thật ngớ ngẩn!

Nếu sau đó anh không dừng lại, liệu cô có bị anh làm nghẹt thở không..

...

Quá mệt mỏi với suy nghĩ của riêng mình, cả Lâm Giang và Thi Yến đều không kiểm tra điện thoại của họ.

Họ không biết rằng đã có hơn 99 tin nhắn trong nhóm WeChat [Sexy and Frisky].

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Tôi sẵn sàng làm nổ tung cái đầu chó của cậu bằng 98K (1) (1)

[Expert of the Monkeys] là người đầu tiên xuất hiện trong nhóm: *Vào mùa gió thanh mát, mặt trăng mùa thu vô biên treo lơ lửng. Vào đêm đẹp trời này, có ai quan tâm đến việc gây ra một cuộc tàn sát ở Miramar không?*

[Juice]: *Đồ ngốc. Bây giờ đang là mùa xuân, vậy làm sao có mặt trăng mùa thu chứ? Những người không có ý thức thực sự rất đáng sợ. Xem và học hỏi đây.*

[Juice]: *Vào đêm mùa xuân này, ánh trăng dịu dàng và yên tĩnh phản chiếu sâu thẳm trái tim tôi. Vì vậy, có ai quan tâm đến việc song hành cùng chàng trai này lang thang trong thế giới Miramar không?*

Ba phút trôi qua.

[Expert of the Monkeys]: *Him? Tại sao không có ai trả lời chúng ta vậy?*

[Expert of the Monkeys]: @ [YẾN Loves Ice Cream]

[Expert of the Monkeys]: @[111111]

Ba phút nữa lại trôi qua.

[Juice]: *Hah, không ai muốn trả lời cậu. Đến đây, để ông của cháu chỉ cho cháu cách nó được thực hiện.*

[Juice]: @[YẾN Loves Ice Cream]

[Juice]: @[111111]

Ba phút tiếp theo trôi qua.

[Tide]: *Không đến được. Tôi đang xem phim với bạn gái.*

[Juice]: *Đồ khốn. Trách nhiệm của mỗi cá nhân là bảo vệ những chú chó cô đơn. Hãy nhớ những lời mà cậu đã nói.*

[Expert of the Monkeys]: *Juice, có ai trả lời chúng ta không vậy? Tại sao tôi không nhìn thấy gì cả?*

[Juice]: *Ah, cậu nói đúng. Không ai nói gì cả. Là lỗi của tôi.*

Sau đó, [Juice] @[111111]: Ông chủ, mời gọi cậu vào chơi. Winwuwu ~

[Expert of the Monkeys]: @ [YẾN Loves Ice Cream] Yến muối, bản đồ sa mạc mới rất thú vị. Vào chơi cùng bọn anh nào!

[Juice]: @[111111] Ông chủ, cậu định bỏ rơi các con của cậu ư? Winwuwu ~

[Expert of the Monkeys]: @[YẾN Loves Ice Cream] Beep beep beep.

[Juice]: Thật kỳ lạ. Hai người họ thường xuất hiện ngay khi chúng ta @ họ, vậy tại sao tối nay lại không? Chúng ta đã @ing họ hơn hai giờ rồi, nhưng không chỉ ông chủ của chúng ta không xuất hiện, ngay cả Yến muối cũng mất tăm mất tích.

Thấy hai người họ vẫn chưa xuất hiện sau bao thời gian trôi qua, [Expert of the Monkeys] bắt đầu đưa ra giả thuyết: *[Có khi nào ông chủ và Yến muối đang bí mật gặp gỡ nhau sau lưng chúng ta không?]*

[Juice]: *Không thể nào! Cậu nói xem, trong sự im lặng của màn đêm sâu thẳm này, liệu họ có thể làm gì đó cùng nhau không? Wah, liệu ông chủ của chúng ta sẽ mất đi sự*

trong trắng đã được bảo tồn bấy lâu không nhỉ?

[Expert of the Monkeys]: *Im ngay, sao cậu dám nói đùa về Yến muội của tôi như thế!*

[Juice]: *Vậy nếu tôi pha trò về cô ấy thì sao? Cậu định sẽ làm gì tôi đây?*

"..."

Cả hai người họ chọc ghẹo nhau một lúc lâu. Cuối cùng [Juice] nói: *[Bây giờ đã là một giờ sáng rồi. Dường như ông chủ của chúng ta và Yến muội sẽ không xuất hiện nữa đâu. Vì vậy, Expert, vào đêm mùa xuân này, ánh trăng dịu dàng và yên tĩnh phản ánh sâu thẳm trái tim tôi. Cậu có sẵn sàng đồng hành cùng thanh niên này khi lang thang trong thế giới Miramar không?]*

[Expert of the Monkeys]: *Tôi sẵn sàng! Tôi sẵn sàng! Tôi sẵn sàng làm nổ tung cái đầu chó của cậu với 98K này---*

...

[Juice] và [Expert of the Monkeys] đã chiến đấu hết mình trong trò chơi suốt cả đêm. Họ không ngủ được cho đến chín giờ sáng hôm sau.

Trong khi đó, Thi Yến và Lâm Giang, hai người mà đêm hôm trước thực sự không ngủ ngon, đã thức dậy.

Lâm Giang hưng dữ quét qua cuộc trò chuyện của nhóm. Anh thờ ơ ném điện thoại sang một bên để vào phòng tắm. Sau khi rửa mặt, anh dùng khăn thấm nhẹ những giọt nước còn đọng lại trên khuôn mặt tuần tú, chợt đầu ngón tay anh vô tình chạm vào môi. Toàn bộ cơ thể anh đóng băng trong giây lát. Một chút đỏ bắt đầu trườn dần lên khuôn mặt anh một lần nữa.

1. Câu nói trong bộ phim nổi tiếng của Hồng Kong, Lưu Vong.
2. Miramar là một địa điểm sa mạc trong bản đồ PUBG.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Tôi sẵn sàng làm nổ tung cái đầu chó của cậu bằng 98K (2)

Chăm chú đọc từng tin nhắn một, Thi Yến vẫn không thể kim lòng mà suy nghĩ Juice và Expert đang đóng màn kịch gì. Cô gửi đi một biểu cảm bối rối vào nhóm, sau đó, cô vội vàng ăn bữa sáng rồi ném điện thoại sang một bên và lao vào phòng tắm.

Bóp một ít kem đánh răng ra bàn chải, cô đứng trước gương phòng tắm và bắt đầu đánh răng. Đột nhiên, chuyển động của cô khê dừng lại, và khuôn mặt cô trở nên đỏ ửng. Cả một đêm đã trôi qua, nhưng tại sao cô không thể quên được cảnh tượng không có thật của ngày hôm qua kia chứ?

...

Cứ như thể Thi Yến đã bị mộng du cả ngày. Cô không thể tập trung vào bất cứ việc gì cô đang làm.

Mãi đến buổi đêm, khi [Expert of the Monkeys] và [Juice] đã thức dậy và nhắc đến cô trong nhóm chơi, thì cô rốt cuộc mới bừng tỉnh sau trạng thái mơ hồ.

Tuy nhiên, phải mất một ván, đầu óc rối bời của Thi Yến mới nhận ra rằng chỉ có ba người trong phòng - [Juice], [Expert of the Monkeys], và cô ấy - mặc dù họ đang chơi chế độ Squad.

[11111] không ở quanh..

Đồng thời, cô cũng đột nhiên nhận ra rằng Mister Numbers đã không trả lời những tin nhắn mà cô đã gửi ngày hôm qua trong bệnh viện.

Đó là hai tin nhắn nối tiếp nhau...

Dường như Mister Numbers không thể nhìn thấy các tin nhắn. Kết hợp điều đó cùng với việc anh vắng mặt trong trò chơi, anh có thực sự tức giận vì những gì cô nói hôm trước không nhỉ?

Thi Yến đã cố gắng hỏi Juice và Expert về vấn đề này. Nhưng khi suy nghĩ thứ hai xuất hiện, cô tự hỏi liệu nó có về mình quá đột ngột khi cô gửi tin nhắn đó.

Sau tất cả, vốn dĩ cô và Mister Numbers không thân thiết với nhau từ ban đầu.

Thi Yến suy nghĩ một lúc. Và rồi cô quyết định tạm gác vấn đề này sang một bên.

Qua ngày thứ hai, vào lúc chín giờ, như thường lệ, [Expert of the Monkeys] @ [Yến Loves Ice Cream] trong nhóm WeChat. [11111] vẫn không xuất hiện trở lại. Vì vậy họ chơi chế độ Biệt đội với ba người chơi.

Vào ngày thứ ba, họ bắt đầu chơi lúc tám rưỡi, nhưng [11111] vẫn không thấy đâu.

Hoàn cảnh tương tự cũng diễn ra vào ngày thứ tư, ngày thứ năm và ngày thứ sáu...

Sang ngày thứ bảy, nhận ra rằng [11111] đã biến mất được một tuần, Thi Yến không thể kìm nén bản thân nữa. Vì vậy, trước khi trận đấu của họ kết thúc vào ngày hôm đó, cô cố tỏ ra vô tình hỏi,

"Tại sao chỉ có ba chúng ta chơi trong những ngày qua? Ông chủ của các anh đâu?"

[Expert of the Monkeys] nhanh chóng trả lời: *"Ông chủ của bọn anh không đến trường cả tuần nay rồi. Cậu ấy đã xin nghỉ phép."*

[Juice] thờ dài. Với giọng nói đầy hoài niệm, anh than thở: "*Anh thực sự nhớ ông chủ. Trong tuần qua lúc cậu ấy không có mặt, anh đã không được ăn bất kỳ món ngon nào.*"

[Expert of the Monkeys] vừa thờ dài vừa nói sâu sắc: "*Anh cũng vậy.*"

Bị kích động bởi tiếng thờ dài của họ, Thi Yến không thể không cười thầm.

Vì vậy, lý do tại sao Mister Numbers không chơi cùng với bọn họ là vì anh có việc phải làm chứ không phải vì anh giận cô...

Biết được điều này, sự nặng nề trong lòng Thi Yến cuối cùng cũng được giảm bớt.

...

Một ngày nữa trôi qua, và một ngày Chủ nhật nữa lại đến.

Chỉ là ngày Chủ nhật, tuy nhiên, hôm nay lại là một ngày mang ý nghĩa đặc biệt đối với Thi Yến.

Đó là bởi vì hôm nay chính là ngày thứ năm của tháng ba, ngày mà Huyền Thoại của cô sẽ chơi một trận giao hữu ở Bắc Kinh.

Chỉ sau một ngày khi nghe được tin ấy, cô vội vàng đặt mua vé trực tuyến. Và vì vậy, sau khi ăn bữa trưa của mình, cô lên đường rồi nhanh chóng đi tàu đến địa điểm tổ chức sự kiện.

Trận đấu sẽ bắt đầu lúc ba giờ vậy mà chỉ mới hai giờ, Thi Yến đã có mặt ở đây.

Mặc dù đến sớm hơn một tiếng, lối vào địa điểm tổ chức sự kiện đã chật cứng những người là người. Nhiều cô gái trẻ đã mang theo những chiếc quạt với những cái tên quen thuộc: L God, Huyền Thoại...

Lúc Thi Yến bước vào khán đài và yên vị tại chỗ ngồi của cô, kim đồng hồ đã điểm hai giờ năm mươi.

1. là chế độ bốn người chơi, nhưng có thể chơi với ít hơn bốn người.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Ba cú Headshots liên tiếp (1)

Vẫn còn ba phút trước khi bắt đầu trận đấu. Sau khi đến chỗ ngồi của mình, Thi Yến xé một gói khoai tây chiên và bắt đầu ăn chúng trong khi kiên nhẫn chờ đợi sự xuất hiện của nam thần nhà mình, Thần thoại.

Vào lúc ba giờ chiều, sự xuất hiện của các nhà bình luận khiến khán đài từ náo nhiệt dần dần trở nên im lặng.

Ba nhà bình luận trong sự kiện này gồm hai nam và một nữ. Họ là các cựu game thủ, họ trao đổi về các chủ đề rất hấp dẫn.

Có cả một phiên dài chất vấn, nhưng nó không làm cho đám đông buồn chán.

Chỉ mấy chốc, mười phút trôi qua chỉ như ba phút, nữ bình luận viên đã mời các đối thủ lên sân khấu.

Người đầu tiên tham gia là Đội CLEG, con ngựa đen của Giải đấu CF trước đó. Màn trình diễn xuất sắc của họ đã giành được khá nhiều tình cảm của người hâm mộ.

Khi một trong những nhà bình luận nam giới thiệu lần lượt các thành viên của Đội CLEG thì những tiếng reo hò và tiếng la hét phấn khích vang lên từ đám đông.

Khi năm thành viên của Đội CLEG cuối cùng đã vào vị trí, đó là lúc để Nhóm AE tiến vào sân khấu. Bình luận viên nam chỉ cần thông báo tên của các thành viên trong nhóm cũng đủ làm nóng bầu không khí trong địa điểm.

Huyền thoại là người cuối cùng lên sân khấu. Trước khi người bình luận có thể giới thiệu tên anh, cái tên mà mọi người trong khán đài đều biết thì giọng nói của anh ta đã bị nhấn chìm bởi những tiếng la hét đỉnh tai nhức óc từ bốn phương tám hướng.

Theo dõi từ khi Thần Thoại mặc áo giáp tiến vào địa điểm thi anh mặc đồ đen từ đầu đến chân, đội mũ lưỡi trai và đeo mặt nạ, thậm chí Thi Yến gần như nhảy lên vì phấn khích.

Cô ấy đã hơi muộn trong việc mua vé, vì vậy cô ấy chỉ có thể yêu cầu một trong những chỗ ngồi bình thường. Tuy nhiên, mặc dù cách sân khấu một khoảng cách, cô vẫn có thể thấy Huyền thoại cao hơn nửa đầu so với các thành viên khác. Anh đã che đầy bản thân thật kiên cố, nhưng điều đó không cản trở được khí chất cao lãnh mà anh ta dường như tự nhiên sở hữu.

Không mất quá nhiều thời gian để trận đấu bắt đầu.

Mười người chơi đã đến chỗ ngồi và bắt đầu chuẩn bị. Một số thành viên đã điều chỉnh cài đặt của riêng họ trong khi những người khác đang thảo luận chiến lược với huấn luyện viên của họ.

Vì đây chỉ là một trận giao hữu, chiến thắng không hề quan trọng nên tất cả các game thủ đều toát lên một cái nhìn thoải mái trên khuôn mặt của họ. Không thể nghe thấy những lời nói, nhưng qua màn hình lớn, người ta vẫn có thể thấy họ trò chuyện nhàn nhả với những nụ cười trên khuôn mặt. Chỉ có Thần Thoại là hành động như anh vẫn thường làm, lặng lẽ tựa lưng vào lưng ghế, như thể đám đông xung quanh anh không chút tồn tại.

Tổng cộng có ba trận đấu, và thay vì gọi đó là trận đấu, thì đây giống như một màn trình diễn hơn. Tuy nhiên, các trận đấu vẫn khiến khán giả phấn khích.

Điều đặc biệt xuất hiện trong trận đấu cuối cùng. Đồng đội của Huyền thoại đã bị xóa sổ hoàn toàn, khiến anh phải đối phó với ba người chơi của Đội CLEG một mình. Mọi người nghĩ rằng anh không thể đạt được chiến thắng, nhưng anh đã cố gắng tạo ra ba cú headshots liên tiếp.

Trong khoảnh khắc hấp dẫn đó, ngay cả Thi Yến cũng đã tham gia vào đám đông phấn khích trong việc hô vang tên của Huyền thoại.

Chiến thắng đáng kinh ngạc dường như không làm Huyền thoại bối rối một chút nào. Cởi bỏ tai nghe, anh đứng dậy và lặng lẽ đi cùng các đồng đội của mình đến trung tâm của sân khấu để bắt tay đối thủ. Sau khi cúi chào đám đông, anh rời khỏi sân khấu.

Đây là lần đầu tiên Thi Yến gần gũi với thần tượng của mình. Cô ấy ngồi trên ghế một cách hào hứng khá lâu trước khi xoay sở để trở về thế giới thực.

Bước ra khỏi địa điểm tổ chức sự kiện, cô không vội vã rời đi. Thay vào đó, cô đi đến phòng vệ sinh.

Sau khi xong việc, Thi Yến rửa tay và chuẩn bị bước ra khỏi phòng vệ sinh. Tuy nhiên, ngay lúc này, cô nhận ra một dáng người quen thuộc đang từ từ đi về phía cô.

Lâm Giang... A-anh ấy đang làm gì ở đây?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 68: Ba cú Headshots liên tiếp (2)

Có phải anh ấy đến đây để xem trận đấu giống như cô không?

Chỉ mất một giây để Thi Yến nhớ lại nụ hôn tại Golden Resplendence, cô lập tức phóng trở lại phòng vệ sinh nữ với tốc độ chóng mặt.

Cuối cùng khi cô xuất hiện từ phòng vệ sinh một lần nữa, cô cẩn thận kiểm tra xung quanh để chắc chắn Lâm Giang không còn ở đây và vội vã rời đi.

Vì Thi Yến đã dành khá nhiều thời gian trong phòng vệ sinh, nên khi cô rời khỏi nơi tổ chức sự kiện, đám đông đã giải tán gần hết.

Không có tuyến xe buýt dẫn từ khu vực tổ chức sự kiện đến khuôn viên trường, vì vậy cô dự định sẽ gọi một chiếc taxi ở trạm xe buýt. Ngay lúc này, một người nào đó đột nhiên gọi tên cô, "Thi Yến."

Quay lại, Thi Yến thấy Hàn Giang đi về phía cô.

Trong Đại học G, Hàn Giang có thể được coi là bạn học thân thiết với Thi Yến.

Anh ấy đến từ cùng một thị trấn với Hạ Điền Điền, và cũng chính nhờ Hạ Điền Điền mà hai người họ làm quen được với nhau.

Anh ta là một sinh viên Khoa Nghệ thuật năm thứ ba, và nếu cô nhớ chính xác, anh ta cũng là bạn cùng lớp của Hoa Khôi Tàn.

Khi Hàn Giang đến gần thì Thi Yến nở một nụ cười và nói, "Trường bối Hàn, sao anh lại ở đây?"

"Tôi đến đây để xem trận đấu. Em cũng vậy ư?"

"Vâng, em đến đây để xem Huyền thoại."

Mỉm cười, Hàn Giang liếc nhìn về hướng Thi Yến đang đợi và hỏi: "Em quay lại giảng đường đúng không?"

Thi Yến gật đầu, "Đúng vậy."

"Em có muốn ăn tối trước không?" Sau khi nói những lời đó, Hàn Giang ngừng lại một lúc trước khi tiếp tục, "Có một cửa hàng lẩu năm phục vụ món cá rất tuyệt vời."

Không phải là Thi Yến chưa bao giờ ăn cùng Hàn Giang ở trường, nên sau một lúc suy nghĩ, cuối cùng cô cũng gật đầu. "Được thôi."

...

Rời khỏi bãi đậu xe dưới hầm, ngay khi chiếc xe chuẩn bị rẽ vào đường chính, Lâm Giang, người ngồi ở ghế sau, liếc ra ngoài cửa sổ và thấy Thi Yến đang đứng bên đường.

Cô ấy đang làm gì ở đây?

Trước khi Lâm Giang có thể đưa ra câu hỏi này thì một cái cau mày khó chịu xuất hiện trên trán anh.

Có một người đàn ông đứng trước mặt cô.

Anh không biết họ đang nói về chuyện gì, nhưng đôi mắt cô ánh lên một nụ cười, và cô gật đầu. Một lúc sau, cô bắt đầu đi bên cạnh người đàn ông đó.

Lâm Giang vô thức đưa tay nắm cửa và kéo ra.

Chỉ đến khi anh mở cửa thì anh mới nhận ra chiếc xe vẫn đang di chuyển và anh vội vàng kêu lên: "Dừng xe lại!"

"Chuyện gì vậy?"

Chiếc xe tạm dừng. Bỏ qua những câu hỏi từ những người khác trong xe, anh bỏ lại phía sau câu nói "Mọi người rời đi trước đi" và rời khỏi xe trước khi lao về hướng mà Thi Yến đã đi.

Thi Yến và người đàn ông bước vào một nhà hàng chuyên chế biến cá.

Việc bày trí bên trong nhà hàng khá tinh tế. Có một vài cây cao, tươi tốt giữa mỗi bàn được dùng làm vách ngăn. Mặc dù hiệu ứng không được như một vách ngăn hoàn chỉnh, nhưng nó đã mang đến cho thực khách một chút riêng tư và thoải mái.

Chỉ đến khi Thi Yến và người đàn ông đến chỗ ngồi của mình thì Lâm Giang cuối cùng cũng trả lời cô hầu bàn. Dưới sự hướng dẫn của cô hầu bàn, anh chọn một cái bàn ngay sau Thi Yến để ngồi xuống.

Anh được trời phú một đôi tai sắc bén từ nhỏ, nên mặc dù giọng nói của hai người đằng sau anh không quá to thì anh vẫn có thể nghe rõ từng từ.

Khi người phục vụ bước lên để đưa thực đơn, anh không buồn nhìn vào đó mà có thể lặp lại tất cả yêu cầu của Thi Yến một cách chính xác.

Nhà hàng này phục vụ rất nhanh.

Lâm Giang xé vỏ dưa hấu bằng gỗ, và ngay khi anh chuẩn bị ăn thì người đàn ông phía sau đột nhiên lên tiếng: "Thi Yến, trong cá có xương. Em phải cẩn thận đấy."

Lâm Giang theo bản năng quay đầu lại, nhưng anh chẳng thấy gì ngoài những chiếc lá xanh tươi tốt kia.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Em có thể ăn tiếp được không? (1)

"Cảm ơn, trưởng bối Hàn," Thi Yến dịu dàng nói.

Chỉ sau khi nghe câu trả lời, Lâm Giang mới bình tĩnh và từ từ quay đầu lại.

Trưởng bối Hàn... Đường như đó là tất cả những gì có trong mối quan hệ của họ... Là một bữa tối bình thường giữa những người bạn học...

Nghĩ vậy, Lâm Giang di chuyển đĩa và tiếp tục đào sâu vào đĩa thức ăn.

Nhưng chỉ sau khi anh gấp một lát cá, người đàn ông mà Thi Yến gọi là trưởng bối Hàn lại cất lời, "Thi Yến, ăn cái này đi. Tôi đã gỡ bỏ xương rồi đấy."

Bàn tay của Lâm Giang run rẩy, khiến lát cá trượt xuống từ chiếc đĩa và quay trở lại đĩa. Nước sốt văng tung tóe và vấy bẩn áo sơ mi trắng của anh.

Nếu là vào dịp khác, hẳn anh chàng khó tính sẽ ngay lập tức với lấy khăn giấy để lau áo, nhưng lần này anh không làm như vậy. Thay vào đó, anh quay lại và đối mặt với những chiếc lá xanh tươi tốt phía sau anh một lần nữa.

Hai người có quen nhau không? Anh không nghe thấy cô ấy gọi anh là trưởng bối Hàn sao? Với cách xưng hô lịch sự của cô ấy, anh có nghĩ rằng mình hơi quá thân mật bằng cách gấp một lát cá cho cô ấy không?

Lầm bầm vài điều gì đó trong cổ họng, Lâm Giang nhướn đầu về chiếc bàn phía sau. Nhưng bất kể anh ta nheo mắt như thế nào, tất cả những gì trong tầm nhìn của anh vẫn chỉ là những chiếc lá xanh tươi tốt.

Khi vào nhà hàng trước đó, anh đã rất vui vì những lá cây xanh này là địa điểm ẩn náu tuyệt vời. Nhưng tại thời điểm này, anh chỉ thấy nó thật phiền phức. Những loại thiết kế nội thất kinh khủng này là gì? Lấp đầy nhà hàng bằng cây xanh, chủ quán không ngại việc biến chỗ này thành nơi cư trú của bầy muỗi ư...

Ngay khi Lâm Giang vừa chuẩn bị đứng dậy thì Thi Yến, người vừa nuốt một miếng thức ăn, trả lời: "Cảm ơn, trưởng bối Hàn, nhưng không thể phiền anh được nữa. Tôi có thể tự ăn mà."

Đúng vậy, đúng vậy! Thi Yến đã được mười chín tuổi. Cô ấy không giống một đứa trẻ ba tuổi cần sự quan tâm quá mức của anh đâu!

Sự thờ ơ trong giọng điệu của Thi Yến đã xoa dịu sự cáu kỉnh của Lâm Giang, nó khiến anh cảm thấy người ngoại sự giận dữ.

"Trưởng bối Hàn, anh cũng nên ăn chút gì đi kẻo đồ ăn lại nguội mất", Thi Yến lại giục.

Lần này Lâm Giang không quay lại, nhưng anh bắt đầu nhắm vào con cá trong đĩa bằng thìa của mình.

Nếu thức ăn không ngon thì anh nên kết thúc bữa tối được rồi đấy...

Có một khoảng lặng rất dài đằng sau anh.

...Đề bầu không khí khó xử đến mức này có vẻ như hai người họ không quen nhau lắm.

Lâm Giang từ từ gấp một lát thịt từ con cá mà anh đã tàn phá qua việc chọc thìa không ngừng, nhưng trước khi anh có thể đưa nó lên miệng, trưởng bối Hàn đột nhiên phá vỡ sự im lặng, "Thi Yến, anh có một bí mật muốn tiết lộ với em"

Có gì đó không đúng về giọng điệu của anh ấy...

Cảm thấy có gì đó không ổn, Lâm Giang ngừng ăn và ngoáy tai.

...

Quá mãi mê với việc giải quyết con cá ngồi trước mặt mình, Thi Yến không nhận thấy sự bất thường trong giọng nói của Hàn Giang. Với một cái gạt đầu chiếu lệ, cô trả lời lơ đãng, "Trưởng bối Hàn, cứ tự nhiên."

Nhìn chăm chú vào Thi Yến, người có đôi má phồng lên vì nhét quá nhiều thức ăn vào miệng, Hàn Giang lo lắng nuốt xuống một ngụm nước bọt.

Ngay từ lúc anh nhìn thấy cô khi đến thăm Hạ Điền Điền tại phòng ký túc xá, anh đã yêu cô.

Đã nửa năm trôi qua kể từ ngày đó, nhưng anh vẫn không thể có được sự can đảm để thổ lộ tình cảm của mình.

Tình cờ anh biết được từ Hạ Điền Điền rằng cô sẽ đến đây để xem một trận đấu ngày hôm nay, vì vậy mặc dù không quan tâm đến eSports, anh vẫn mua vé và ghé qua.

Sự thật là hôm nay anh không có ý định tỏ tình, nhưng khi nhìn cô ngấu ngiến thức ăn trước mặt, trái tim anh đập loạn nhịp. Anh đột nhiên cảm thấy muốn được thú nhận với cô, và sự thôi thúc dường như ngày càng mạnh mẽ hơn vào lúc này...

Anh nhắm mắt rồi hít một hơi thật sâu. Khi đã bình tĩnh, ánh mắt anh trở nên nghiêm túc hơn trước rất nhiều. Ngay cả giọng anh cũng trở nên trang trọng.

"Thì Yển, anh... anh thích em. Em sẽ... Em sẽ là bạn gái của anh chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Em có thể ăn tiếp được không? (2)

"Thì Yển, anh... anh thích em. Em sẽ... Em sẽ là bạn gái của anh chứ?"

Ngay sau khi Hàn Giang nói những lời đó-- bùm!-- Tiếng nổ lớn phát ra từ bàn kế bên họ. Có vẻ như ai đó đã đập đĩa xuống bàn.

Hàn Giang vô thức quay đầu lại để nhìn vào nơi phát ra tiếng ồn, nhưng do những tán lá xanh tươi tốt, anh không thể nhìn thấy gì cả.

Trong khoảnh khắc này, tâm trí anh hoàn toàn bị Thì Yển chiếm giữ, vì vậy anh không chú ý nhiều đến tiếng ồn. Anh nhanh chóng quay lại nhìn Thì Yển một lần nữa.

Có lẽ cô đã bị sốc bởi lời thú nhận đột ngột của anh, cô đã ngừng ăn hoàn toàn và thay vào đó là nhìn chằm chằm vào anh với đôi mắt mở to.

Đôi mắt to đó biểu cảm khiến anh trở nên hồi hộp. Dưới cái nhìn chằm chằm của đôi mắt ấy, trái tim của Hàn Giang không thể bình tĩnh mà ngày càng đập mạnh hơn. Tất cả những từ mà anh đã chuẩn bị lúc trước đột nhiên biến mất khỏi tâm trí ngay lập tức.

Nhưng anh đã lấy hết can đảm để thú nhận. Anh không thể từ bỏ như thế...

Hàn Giang đã cố gắng hết sức để trấn tĩnh thần kinh trước khi tiếp tục, "Thì Yển, anh nghiêm túc. Từ lần đầu tiên nhìn thấy em, anh đã--"

Chưa nói hết câu, Hàn Giang đột ngột bị gián đoạn bởi một loạt âm thanh rít lên từ chiếc ghế đang cọ xát với sàn nhà.

Nhúm mày, anh liếc nhìn về phía nguồn âm thanh. Một lần nữa, nó lại đến từ chiếc bàn bên cạnh.

Khi những âm thanh cuối cùng cũng dừng lại, anh quay lại nhìn Thì Yển để kết thúc câu nói của mình, "Đã rất thích..."

Nhưng trước khi anh ấy có thể thốt lên từ cuối cùng "em'", một bài hát bất ngờ bắt đầu chơi trên bản nhạc "Happy Breakup, I wish you happy" một lần nữa, âm thanh ấy vẫn đến từ bàn bên cạnh.

"..." trái tim Hàn Giang bị bóp nghẹt một lần nữa.

Lời bài hát liên tục lặp lại. Khi bài hát dừng lại, anh hít một hơi thật sâu trước khi tiếp tục lời tỏ tình.

Nhưng lần này, anh ta thậm chí không xoay sở được một lời trước khi cái bàn liền kề bắt đầu phát ra một bài hát khác "*Có vẻ như chia tay, đừng xin lỗi nhau.*"

Cái quái gì vậy, anh bị nguyên rủa ư? Tất cả những gì anh ta muốn chỉ là nói ra một lời thú nhận thích hợp, nhưng tại sao bàn kế bên lại phải làm anh bị gián đoạn hết lần này đến lần khác vào thời điểm quan trọng?

Hơn nữa, tại sao ngay lúc anh ấy tỏ tình lại xuất hiện những bài hát buồn bã khiến không khí thêm căng thẳng cơ chứ

Hàn Giang hít một hơi thật sâu và nhắc nhở bản thân nhiều lần rằng không bị ảnh hưởng bởi môi trường xung quanh.

Cuối cùng khi anh bình tĩnh lại một lần nữa và sẵn sàng nói, Thì Yển đã đặt đĩa xuống và nói một cách nghiêm túc, "Trưởng bối Hàn, em xin lỗi. Em chỉ xem anh như một bậc tiền bối đi trước mà thôi."

"*Mình nắm tay nhau thật hạnh phúc...bên nhau trọn đời....*"

Bàn kế bên đang chơi những khúc nhạc chia ly chỉ một lúc trước đột nhiên chuyển sang một giai điệu hạnh phúc vô cùng vui vẻ.

Thì Yển liếc nhìn thoáng qua bàn bên cạnh cô trước khi quay lại nhìn Hàn Giang. Với một biểu cảm xin lỗi, cô ấy tiếp tục, "Vì vậy, trưởng bối Hàn, em thực sự không thể chấp nhận lời tỏ tình của anh được."

Nghe thấy câu trả lời của Thì Yển, Hàn Giang lặng lẽ cúi đầu. Một lúc lâu sau, anh ngẩng đầu lên và nở một nụ cười. "Không sao đâu, Thì Yển."

Ngay khi anh nói những lời đó, bàn kế bên lại chuyển bài hát một lần nữa.

"*Đêm lạnh lẽo biến thành dòng sông mang theo khát khao của tôi cho bạn, trở thành mảnh đất mùa xuân nâng niu tôi.*"

Giữa giai điệu buồn bã của bài hát, Thì Yển thấy rằng cô không nói nên lời. Cô không biết làm thế có thể đáp lại Hàn Giang, nên cuối cùng cô im lặng.

Một lúc sau, Thì Yển ngẩng đầu lên nhìn Hàn Giang một lần nữa.

Anh ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ, và biểu cảm trên khuôn mặt đã trở lại bình thường.

Nhưng họ không thể tiếp tục ngồi đây như vậy, phải không? Vì cô đã từ chối lời tỏ tình của anh, cô không nên...

Lúc này, Thi Yến nhìn vào bàn những món ăn hầu như chưa được ăn hết và cô phải vật lộn một lúc lâu trước khi quyết định lên tiếng, "À, trường bồi Hân. Em có thể... ăn tiếp được không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Thậm chí tôi sẽ không để em trả tiền đâu (1)

"Hắc hắc" Ai đó phá lên cười sau lưng cô.

Điều gì đã xảy ra với chiếc bàn liền kề đó? Họ không thể ăn trong im lặng sao?

Tuy nhiên, Thi Yến không bị ảnh hưởng bởi những thứ xung quanh. Đó là bởi vì ngay sau khi cô nói những lời đó, biểu cảm của Hân Giang trở nên hơi khó hiểu.

Cô biết rằng thật sai lầm khi nghĩ về thức ăn vào lúc này, nhưng sẽ là một tội lỗi rất lớn nếu lãng phí thức ăn quý giá!

Do đó, Thi Yến cắn môi và tiếp tục, "Trường bồi Hân, vẫn còn rất nhiều thức ăn trên bàn. Thật đáng tiếc khi lãng phí chúng. Vì vậy..."

Thi Yến suy nghĩ một lúc. Trong các bộ phim truyền hình, bất cứ khi nào một lời tỏ tình thất bại, một bên sẽ luôn rời đi ngay sau đó.

Thường thì người từ chối lời tỏ tình sẽ rời đi, nhưng cô thực sự không thể từ bỏ những món ngon này.

Vì vậy, Thi Yến tiếp tục, "... Vì vậy, nếu anh có dự định gì đó, anh có thể thoải mái rời đi trước. Em sẽ rời đi khi ăn xong các món ở trên bàn."

Điều này quá hoàn hảo! Cô đã thành công khi đưa cho trường bồi Hân một cái cớ để thoát khỏi tình huống khó xử này trong khi không lãng phí bất kỳ thực phẩm nào cả!

Hân Giang cảm thấy thất vọng và đau khổ vì sự từ chối của Thi Yến, nhưng cảnh tượng trước mắt anh vẫn khiến anh bật cười.

Cô ấy luôn đáng yêu, đáng yêu đến mức bạn không thể giận cô ấy.

Vì vậy, Hân Giang hạ ánh mắt xuống để che giấu sự thất vọng vẫn còn đọng lại trong mắt anh, và sau khi anh chắc chắn rằng anh có thể nói chuyện bình thường, anh trả lời: "Tôi ổn, thực sự. Em không cần phải lo lắng cho tôi, cứ thoải mái tiếp tục ăn. Đã khá khuya rồi và em sẽ không an toàn khi quay lại trường một mình, vì vậy tôi sẽ đưa em trở lại."

Lúc này, Hân Giang dừng lại một lát. Có lẽ đó là để xoa dịu sự khó chịu của Thi Yến, anh nói tiếp, "Thi Yến. Mặc dù em đã từ chối tôi nhưng chúng ta vẫn là bạn, phải không?"

Thi Yến gật đầu với một nụ cười. "Dĩ nhiên rồi"

Nhắc đùa lên một lần nữa, Hân Giang véo một lát cá ra cho Thi Yến và nói, "Được rồi, chúng ta hãy tiếp tục ăn."

Thi Yến bắt đầu di chuyển đĩa của mình.

Một lúc sau, Thi Yến chợt nhận ra rằng trường bồi Hân có thể đang đùa cô ấy bữa ăn này để tỏ tình. Vì cô đã từ chối anh nên không có lý do gì để cô có thể tiếp tục ăn miễn phí như vậy. Cô ngẩng đầu lên và nhìn trường bồi Hân trước khi nói, "Trường bồi Hân, anh cũng nên ăn. Em sẽ thanh toán cho bữa ăn này."

...

Trong khi bữa tối đang diễn ra, điện thoại của Thi Yến reo.

Trong khi rút điện thoại ra, cô không bỏ quên việc nhét một miếng cá không lồ vào miệng.

Lướt nhanh qua màn hình điện thoại, cô thấy rằng ai đó đã gửi tin nhắn cho mình. Mở khóa màn hình, miệng cô đột nhiên đông cứng tại chỗ.

Đ-đó là một tin nhắn từ Lâm Giang..

Thi Yến dừng lại một giây trước khi gõ vào tên của Lâm Giang.

[Tình trạng của ông nội đột nhiên trở nên tồi tệ hơn và bây giờ ông đang cần gấp cô.]

Vì vậy, anh đã liên lạc với cô vì ông Lâm.. Thi Yến nhanh chóng gõ một câu trả lời: *[Tình hình ông thế nào rồi?]*

Có thể là do Lâm Giang vẫn đang mở điện thoại, nên anh ấy đã trả lời ngay lập tức. Nhưng thay vì trả lời câu hỏi của cô, anh lại hỏi một câu hỏi đầy sự riêng tư: *[Hiện tại cô đang ở đâu? Tôi sẽ cho tài xế của chúng tôi đón cô.]*

Không suy nghĩ nhiều, Thi Yến đã gửi vị trí chính xác hiện tại của cô.

Ngay sau khi tin nhắn của cô xuất hiện dấu tick "đã xem", một tin nhắn khác xuất hiện trên màn hình: *[Có tiện không?]*

Anh chỉ hỏi liệu có thuận tiện hay không sau khi hỏi vị trí của cô?

Với suy nghĩ này, Thi Yến trả lời bằng hai từ: *[Không vấn đề gì.]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 72: Thậm chí tôi sẽ không để em trả tiền đâu (2)

Sau đó, Lâm Giang hoàn toàn im lặng.

Thi Yến đặt điện thoại xuống, cô xin lỗi Hàn Giang, "Trường bối Hàn, em xin lỗi. Em sẽ gặp lại anh sau."

"Em vừa nhận được tin nhắn về bệnh tình của ông. Tình trạng của ông đang trở nên tồi tệ và ông muốn gặp em."

"Tôi thấy..." Mặc dù Hàn Giang đã bị từ chối lời tỏ tình, anh vẫn chưa có ý định từ bỏ. Vì vậy, anh nhanh chóng trả lời: "... Tôi có nên gọi taxi và đi cùng em đến bệnh viện không?"

Sau đó, anh nhanh chóng nói thêm, "Đó là bệnh viện nào?"

"Không sao đâu. Đã có người lái xe đến đón em" Thi Yến nhanh chóng trả lời. Một lát sau, cô nói thêm, "Cảm ơn anh, trường bối Hàn."

Hàn Giang mỉm cười, "Thi Yến, không cần em phải lịch sự với tôi như thế."

...

Này, cô ấy lịch sự như thế mới là đúng đấy!

Lâm Giang nhẹ nhàng làm bầm trước khi giơ tay ra hiệu cho cô hầu bàn lấy hóa đơn.

Khi Hàn Giang tới quầy trước để trả tiền, Lâm Giang nói: "Thêm hóa đơn bàn 46 vào phần thanh toán của tôi."

Người phục vụ hơi ngạc nhiên trước những lời đó. Cảm thấy rằng mình có thể đã nghe nhầm, cô hỏi lại để xác nhận, "Thưa ngài, ý ngài là ngài muốn trả tiền cho cả Bàn 45 và Bàn 46?"

Lâm Giang gật đầu, khổ sở với lời nói của mình hơn bao giờ hết.

"Được rồi, thưa ngài. Xin vui lòng chờ tôi một chút," tiếp viên nói khi cô bắt đầu gõ vào hóa đơn.

Sau khi tổng số tiền được tính toán cẩn thận, Lâm Giang chuyển qua thẻ tín dụng và bắt đầu nhập số pin của mình. Do vẻ ngoài nổi bật của anh, cô hầu bàn không thể không lên lút nhìn. Vì tò mò, cô ấy hỏi: "Thưa ngài, tại sao ngài lại thanh toán hóa đơn cho Bàn 46?"

Người phục vụ phụ trách phục vụ Bàn 41 đến 50, và cô tình cờ nghe lời tỏ tình của Hàn Giang với Thi Yến. Lâm Giang đã không trả lời câu hỏi, nhưng điều đó không làm giảm sự nhiều chuyện mãnh liệt của cô, "Thưa ngài, ngài cũng quan tâm đến cô gái đó, giống như soái ca kia trong Bàn 46?"

Ý của cô hầu bàn này là sao? Làm thế nào anh lại có vị thế ngang bằng như những người đàn ông khác cơ chứ?

Ngay cả trước khi anh được sinh ra, mối quan hệ của anh và cô đã được xác nhận. Về phần đó... à...

Lâm Giang tiếp tục với sự im lặng của mình, nhưng lực bút đẩy lên chữ ký cho thấy sự mạnh mẽ dứt khoát.

Lâm Giang cúi kính, anh ký biên nhận, đặt bút xuống và đi thẳng ra cửa. Hai bước sau, anh chợt nhớ ra điều gì đó và bước trở lại quầy trước. Đối mặt với cô hầu bàn vừa mới xử lý hóa đơn của mình, anh ta nói, "Khi hai người ở Bàn 46 rời đi, Cô chỉ cần nói với họ rằng hóa đơn đã được thanh toán. Đừng nói với họ bất cứ điều gì không cần thiết."

Người phục vụ gật đầu, nhưng cô không thể nhịn được tự hỏi chính mình, "Tại sao chứ ạ?"

Lâm Giang không trả lời. Tuy nhiên, đó là những suy nghĩ của anh, "Tại sao? Lý do rất đơn giản. Những người muốn theo đuổi Thi Yến phải có sự chấp thuận của anh ấy. Nếu chưa được sự đồng ý, anh ấy thậm chí sẽ không cho người đó có cơ hội để thanh toán hóa đơn! "

...

"Thưa ngài, cô, ai đó đã thanh toán hóa đơn cho bàn của ngài."

Khi Thi Yến và Hàn Giang đang tranh nhau trả tiền thì cô phục vụ đột nhiên thông báo cho họ về điều này bằng một nụ cười.

Cả hai đều hoang mang khá lâu trước khi họ rời nhà hàng.

Lúc đó, tài xế của gia đình nhà họ Lâm đã đến, vì vậy Thi Yến và Hàn Giang chia tay ở lối ra của nhà hàng.

Họ tiến về phía bệnh viện, sau khi lái xe dọc theo con đường đêm ở Bắc Kinh khoảng hai mươi phút, điện thoại của tài xế đột nhiên reo.

Thi Yến không biết ai đang gọi, nhưng người lái xe trả lời "Vâng" nhiều lần trước khi cúp máy. Sau đó, anh quay sang cô và nói một cách lịch sự: "Cô Thi, di Xuân đã gọi trước đó thông báo rằng Ông Lâm đã nghỉ ngơi, vì vậy cô không cần phải đến bệnh viện quá muộn. Tôi đưa cô trở lại trường nhé."

--

Tiêu đề của chương này cũng là: Đối mặt với bộ mặt thật của Lâm Giang, Thi Yến quay trở lại trường học.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Cầu nguyện những điều tốt nhất (1)

"Không phải tình trạng của ông nội đang trở nên tồi tệ hơn sao? Làm thế nào bây giờ? Ông đã đỡ hơn nhiều chưa?"

Bị cản trở bởi những câu hỏi của Thi Yến, người lái xe lắp bắp, "Tôi đoán?"

Tôi đoán? Đó là câu trả lời nào?

Thi Yến nhủ mảy. "Không phải anh nói rằng Di Xuân đã gọi cho anh từ sớm hay sao? Di không cho anh biết thêm thông tin gì ư?"

Trong khi nói, cô vói lấy điện thoại trong túi xách của mình. "Tôi sẽ gọi cho di Xuân"

"Đừng!" Quá sợ hãi, tài xế vội vã đạp phanh và quay sang Thi Yến.

Sau khi thấy người lái xe trông như sắp giật điện thoại của cô, Thi Yến cau mày sâu hơn.

Đối mặt với biểu hiện của Thi Yến, người lái xe cũng nhận thấy rằng phản ứng của anh hơi thái quá, vì vậy anh nhanh chóng mỉm cười. "Không phải vậy, cô Thi. Ý tôi đây không phải là thời gian thích hợp để cô gọi cho di Xuân. Di Xuân hiện đang ở cùng ông Lâm trong bệnh viện, di chắc chắn sẽ mệt mỏi sau khi bận rộn cả ngày. Nếu cô gọi di ấy bây giờ, cô sẽ không chỉ làm phiền di Xuân, thậm chí còn có thể đánh thức ông Lâm".

"... Bên cạnh đó vì di Xuân đã gọi, điều đó có nghĩa là ông chủ đã ổn. Nếu không, làm sao di ấy có thời gian liên lạc với tôi?"

Thi Yến cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ ở tài xế, nhưng cô không thể xác định chính xác đó là gì.

Cô nhìn chăm chăm vào điện thoại của mình một lúc, và cuối cùng, cô cho rằng lời giải thích của anh có lý. Vì vậy, cô cất điện thoại của mình và nói: "Không sao đâu, đã muộn rồi. Vì ông Lâm đã ngủ, nên cảm phiền anh hãy đưa tôi về trường."

Người lái xe đã bí mật lau đi những giọt mồ hôi lạnh toát ra trên trán trước khi đạp chân ga.

Chỉ khi chiếc xe tiến thêm hàng chục mét, Thi Yến đột nhiên nghĩ ra điều gì đó rồi vội vàng nói: "Thật tình cờ là tôi không có bài học nào vào chiều mai, vì vậy tôi có thể tận dụng cơ hội để thăm ông."

Tìm người lái xe đã đánh rơi một nhịp sau khi nghe điều đó khiến cú đạp chân ga của anh ta bị trượt toàn bộ chiếc xe bị giật về phía trước trong giây lát.

Đến trường đại học G, Thi Yến đã nói tài xế thả cô ở lối vào khuôn viên thay vì ký túc xá.

Chỉ một giây sau khi cô bước qua cổng trường, người lái xe nhấn điện thoại của anh và gọi điện.

Cuộc gọi nhanh chóng được nhận, và giọng điệu nhân nhả của Lâm Giang có thể được nghe thấy từ phía bên kia, "Vấn đề đã được giải quyết chưa?"

"Vâng, Thiếu gia. Tất cả đã xong xuôi"

Trước khi người lái xe có thể hoàn thành báo cáo của mình, Lâm Giang, người đang chơi trò chơi, đã cúp điện thoại.

Người lái xe đã cố gọi lại nhưng chỉ nhận được một tin nhắn nói rằng cuộc gọi anh ta vừa thực hiện không nằm trong khu vực phủ sóng.

Người lái xe đã thử thêm ba lần nữa, nhưng cùng một thông báo hệ thống, vì vậy anh ta chỉ có thể bỏ cuộc và lái đi.

Trên đường đi, tài xế nghĩ: *"Thiếu gia, không phải tôi không muốn nói với cậu về vấn đề này, chỉ là cậu không cho tôi cơ hội để nói mà thôi. Cô Thi nói rằng cô ấy muốn đến thăm bệnh vào ngày mai, và nếu cô ấy gặp ông Lâm và Di Xuân, lời nói dối của cậu hôm nay sẽ bị phơi bày. Tôi chỉ có thể cầu nguyện cho cậu những điều tốt nhất "*

...

Hạ Điền Điền, Lăng Nộ An và Giang Nguyệt có lẽ đã ra ngoài chơi và chưa trở về, vì vậy Thi Yến là người duy nhất trong ký túc xá.

Sau khi mở một chai sữa chua, cô ấy gõ vào nhóm WeChat [Sexy và Frisky], ông hút đã ở giữa đôi môi của cô.

Đúng như dự đoán, ai đó đã @Yến nhắc cô vào chơi.

Thi Yến nhấn trở lại *[Tất cả các huynh vẫn đang chơi?]*

Khoảng mười phút sau, [Expert of the Monkeys] @ Yến: *[Bọn huynh vừa kết thúc một trận đấu. Yến muội, nhanh lên cùng tham gia với bọn huynh đi.]*

Thi Yến nhanh chóng lên mạng.

[Juice] là người đã mời cô ấy. Sau khi gõ vào, cô ấy ngay lập tức muốn hỏi, "Hôm nay tất cả các huynh có được bữa tối gả nào không?"

Nhưng khi những lời nói sắp thoát ra khỏi môi, cô đột ngột ngậm chặt miệng.

Người đã biến mất trong cả tuần, [11111], đã xuất hiện trở lại..

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Cầu nguyện những điều tốt nhất (2)

Ngay lúc đó, Thi Yến nhớ lại những gì cô đã nói với [11111] vào tuần trước, khuôn mặt cô bỗng nóng bừng lên.

Tuy nhiên, thật may mắn khi họ được ngăn cách bởi màn hình điện thoại. Thật là khó xử, nhưng ít nhất thì bên kia đã không nhận ra điều đó, nên bầu không khí trở nên càng kỳ lạ.

[Juice] là chủ nhà, và ngay khi Thi Yến bước vào phòng, anh bắt đầu trò chơi.

[Expert of the Monkeys] là một ví dụ kinh điển về một người sinh ra với bản tính nói nhiều. Miệng anh cứ bắn liên thanh từ đầu đến cuối.

Thình thoảng, [Juice] sẽ trả lời anh ta.

Trên thực tế, Thi Yến cũng thường trò chuyện với họ, nhưng do sự hiện diện của [11111], cô cảm thấy quá xấu hổ, và vì vậy cô rơi vào im lặng.

Sau khi đáp xuống mặt đất, cô nhanh chóng tìm một nơi để trốn trong lạng lẽ nhìn ba kẻ kia tàn sát kẻ thù. Khi họ xác nhận căn cứ quân sự đã an toàn, cô vui vẻ nhảy ra để lấy đồ.

Lần này, khu vực xuất hiện vòng tròn màu xanh không quá thuận lợi cho họ. Đó là ở phía đối diện, Severny.

Khi bốn người cuối cùng cũng lao vào vòng tròn, thanh sức khỏe của họ đã đỏ. Ai đó đã chú ý đến bọn họ, và với tiếng vang sâu phát ra từ việc bắn AWM, một thông báo xuất hiện trên màn hình:

[Chồng của Lu Lunian] đã hạ gục [Yến Loves Ice Cream] bằng AWM.

Thi Yến, người im lặng trong trò chơi từ đầu đến giờ, đã quên tất cả sự lúng túng của cô vào lúc đó và hỏi, "Ai đánh muội vậy? Ở đâu?"

Ngay sau khi cô nói những lời đó, một loạt tiếng súng vang lên bên tai cô. Sau đó, hai thông báo hiện lên trên màn hình:

[11111] hạ gục [Chồng của Lu Lunian] với M416.

[11111] giết [Chồng của Lu Lunian] với M416.

Trước khi cô có thể tìm thấy người đã đánh gục mình, kẻ đó đã bị loại bởi Mister Numbers.

Thi Yến thầm lẩm bẩm "666" trước khi nhìn vào thanh sức khỏe của cô. Chỉ còn lại một phần ba, vì vậy cô vội vàng nói: "Muội sắp chết rồi. Cứu muội nhé?"

Sau đó, cô dừng lại một lúc trước khi gọi một lần nữa, "Expert, Juice, đi qua. Muội ở đây này.."

Trước khi cô có thể kết thúc câu nói của mình, một người chơi đột nhiên xuất hiện ngay trước nhân vật của cô.

Người chơi đó hạ thân mình xuống và vươn tay về phía cô. Sau đó, đồng hồ đếm ngược cho sự hồi sinh của cô...

Thi Yến sững sờ một lúc trước khi cô nhận ra rằng người đã cứu cô là [11111].

Cô chợt nhớ lại những lời giận dữ mà cô đã ném vào anh lúc đó, mặt cô đỏ lên. Trong khoảnh khắc đó, cô lại im lặng một lần nữa.

Sau khi được cứu bởi [11111], cô phát hiện ra rằng mình đã cạn kiệt phần lớn kho thuốc trong khi họ đang trốn thoát khỏi vùng màu xanh, vì vậy cô chỉ còn lại bộ dụng cụ băng bó. cô chỉ có thể chữa lành từ từ.

[11111] đã rời khỏi cánh phải sau khi cứu cô, nhưng đột nhiên Mister Numbers lùi lại hai bước và nhảy qua đầu cô. Một lúc sau, anh tự hào sai bước đi một lần nữa.

Nhìn lại, Thi Yến nhận ra rằng có hai Bộ dụng cụ sơ cứu và ba chai thuốc giảm đau bên cạnh.

Mister Numbers hẳn là đang thấy tội nghiệp nên đã ném thuốc cho cô ư?

Thi Yến theo bản năng nhìn vào phía trên bên phải của màn hình, cô đột nhiên nhận ra rằng thanh sức khỏe của [11111] cũng rất thấp.

1. Trên bản đồ, ngay sau khi trò chơi bắt đầu, một vòng tròn lớn màu xanh và một vòng tròn nhỏ màu trắng (sẽ nằm trong vòng tròn màu xanh) sẽ xuất hiện và mọi người bên ngoài vòng tròn màu xanh sẽ được coi là nằm trong vùng màu xanh và liên tục mất máu. Vòng tròn màu xanh sẽ từ từ co lại thành vòng tròn màu trắng và thiết hại liên tục đối với những người bên ngoài vòng tròn màu xanh cũng sẽ tăng lên. Mục tiêu là để cô được trong vòng tròn trắng / cuối cùng trước khi hết giờ.
2. Trong trạng thái bị đánh gục, sức khỏe của người chơi sẽ liên tục suy giảm và cuối cùng người chơi sẽ chết nếu không có ai cứu được.
3. Trong PUBG, tự chữa lành vết thương và cứu người khác sẽ cần một chút thời gian. Chỉ khi đồng hồ đếm ngược về 0, hành động mới được coi là đã được thực hiện thành công.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Người phụ nữ bên cạnh tôi là người có thể trêu sao? (1)

Sau khi hạ gục những người chơi khác, Mister Numbers ngay lập tức chạy lại để cứu cô mà không kịp hỏi phục ư?

Vì một số lý do không thể tưởng tượng được, trái tim của Thi Yến nhanh chóng đập nhanh hơn nửa nhịp.

Một lúc sau, cô nhận ra rằng thanh sức khỏe của [11111] đang nhích lên từng chút một...

Sau khi nhìn chăm chăm vào nó trong hai giây, cuối cùng cô cũng nhận ra rằng [11111] đã được chữa lành bằng cách sử dụng băng.

Có phải điều đó có nghĩa là anh ấy đã đưa cho cô ấy toàn bộ kho Sơ cứu và Thuốc giảm đau, rồi lại tự băng bó cho mình?

Khi Thi Yến nhận ra điều này, trái tim nhanh hơn nửa nhịp của cô đã nhanh chóng tăng tốc thêm một nửa nhịp nữa.

Vì [111111] đã đưa hết thuốc cho Thi Yến, và không thể nhặt được vật phẩm. Cuối cùng, với một cách ngớ ngẩn nào đó nên anh đã chết khá sớm trong khi đụng độ với những người chơi khác. Kết quả là, đội của họ không thể có được một bữa tối với gia và kết thúc ở vị trí thứ ba.

Quay trở lại menu chính, [Juice] đã không bắt đầu trò chơi ngay lập tức. Thay vào đó, anh ta nói, "Yến muội, Expert và huynh sẽ lái xe trở lại trường. Muội chơi với ông chủ trước, bọn huynh sẽ tham gia khi về đến nơi."

[Yến Loves Ice Cream]: "Huynh không ở trường à?"

[Expert of the Monkeys]: "Đúng vậy. Bọn huynh đang ăn lẩu ở ngoài."

Không phải là Mister Numbers là bạn cùng phòng của họ sao? Tại sao anh không ăn cùng?

Thi Yến bối rối, nhưng cô không nói lên sự nghi ngờ của mình. Thay vào đó, cô trả lời: "Được rồi, chúng ta cùng chơi sau nhé."

Sau khi [Expert of the Monkeys] và [Juice] rời khỏi phòng, [111111] bắt đầu một vòng mới.

Họ vừa mới chơi ở chế độ Biệt đội và [111111] đã không chọn chế độ Duo hoặc hủy tùy chọn ghép đôi đồng đội, vì vậy khi vào trò chơi, có thêm hai người chơi khác ngoài Thi Yến và [111111].

Thi Yến và [111111] im lặng suốt thời gian chơi, nhưng hai người chơi khác cứ nói không ngừng.

Cả hai đều là nam giới và từ cuộc trò chuyện của họ, rõ ràng là họ biết nhau ngoài đời.

Sau khi vào bản đồ, Thi Yến lưu ý rằng không ai đánh dấu tọa độ nhảy, vì vậy cô hỏi theo thói quen thông thường của mình, "Chúng ta nhảy ở đâu?"

Người chơi 1: "Humm? Người chơi 4 là một em bé?"

Người chơi 2: " Từ giọng nói cho thấy muội ấy có vẻ cũng khá trẻ."

Người chơi 1: "Rất có thể là học sinh."

Người chơi 2: "Baby à, muội là học sinh trung học hay sinh viên đại học?"

Quay lại khi Thi Yến lần đầu tiên được ghép đôi với Expert, Juice và Mister Numbers, không giống như họ đã không trò chuyện với nhau. Nhưng so với Juice và Expert, có một điều gì đó về giọng điệu của hai đồng đội này khiến cô cảm thấy vô cùng khó chịu.

Vì thế, cô vẫn im lặng.

[111111] cũng không nói được. Tuy nhiên, anh đã đánh dấu Pochinki trên bản đồ.

Sự im lặng của Thi Yến không làm nản lòng những nỗ lực nói chuyện của cô ấy với hai đồng đội.

Người chơi 2: "Babe, tại sao muội không nói gì? Tại sao muội không trò chuyện với huynh?"

Người chơi 1: "Đúng vậy, baby à. Tại sao muội không để bọn huynh bảo vệ muội chứ?"

Người chơi 1: "Phải, vậy muội có bạn trai chưa?"

Người chơi 2: "Nếu muội không có bạn trai, muội có hứng thú với chuyện tình lãng mạn trực tuyến không? Tại sao muội không xem xét một trong số bọn huynh?"

Người chơi 1: "Đừng lo lắng nếu muội không thể đưa ra lựa chọn. Muội có thể chọn luôn cả hai bọn huynh mà."

Nghe những lời đó, tiếng cười khúc khích kỳ lạ của hai người chơi nam vang lên trong điện thoại của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Người phụ nữ bên cạnh tôi là người có thể trêu sao? (2)

Thi Yến không phải là một kẻ ngốc. Cô hiểu ý nghĩa sâu xa đằng sau tiếng cười của họ.

Cách tốt nhất để đối phó với những người như vậy là không quan tâm.

Đó chính xác là những gì Thi Yến đã làm, nhưng cô vẫn không thể không cảm thấy ghê tởm.

Sau khi hạ cánh, cô bỏ qua hai đồng đội khác và bám sát sau [111111]. Bất cứ phòng nào anh ta đến, cô cũng sẽ đi theo, chọn những món đồ mà anh ta không muốn.

Cô đã làm điều này vì sự an toàn của chính mình, giống như cách cô đã làm khi họ chơi chế độ chơi hai người cùng nhau lần trước. Hồi đó, mặc dù cô cố gắng theo sát anh, nhưng thao tác của anh quá điêu luyện. Anh sẽ nhảy qua các bức tường hoặc trèo ra khỏi cửa sổ và thỉnh thoảng sẽ mở rộng các mái nhà. Với sự thiếu kỹ năng của Thi Yến, cô không thể theo kịp. Cuối cùng, cô không còn cách nào khác đành phải từ bỏ.

Lần này thì khác. Có lẽ anh không quá chú ý đến trò chơi, sự di chuyển của anh ta rất bình thường. Thỉnh thoảng, anh thậm chí sẽ dừng lại trong một khoảnh khắc ngẩn ngừ, điều này đã cho cô đủ thời gian để bù đắp khoảng trống.

Thi Yến nghĩ rằng bằng cách này, cô sẽ có thể tránh xa hai người chơi kia.

Nhưng thực tế đã chỉ ra rằng trên thế giới có quá nhiều người kiêu nhả và quan điểm của cô về đạo đức của con người hẳn là quá màu hồng.

Hai người chơi đó thực sự đuổi theo họ và bắt đầu xoay quanh Thi Yến.

Người chơi 2: "Babe, muội chắc chắn có bộ ngực lớn. Huynh đoán khoảng 36D. Chúng có giống như ở ngoài đời không?"

Người chơi 1: "Babe, muội không chỉ có bộ ngực lớn, muội cũng có một cặp mông đẹp. Đẹp cực kỳ nữa."

Nhú mảy sâu sắc, Thi Yến lùi lại khỏi họ với sự ghê tởm nhất.

Ngay khi cô chuẩn bị nhảy ra khỏi cửa sổ và chạy trốn, [111111] vừa mới nhất xong đồ trong nhà thì đột nhiên bước vào giữa cô và hai người chơi nam, tạo ra một bức tường giữa họ.

"Này, Người chơi 3. Huynh đang chặn tầm nhìn của chúng đệ về hình dáng của babe rồi đó! Huynh có thể đi không?"

Đối xử với hai người như thế họ không tồn tại, [111111] quay sang Thi Yến và nói, "Có một giọt không khí ở Bắc 60 °. Đi thôi."

Bỏ lại đằng sau những lời đó, [111111] nhảy ra khỏi cửa sổ.

Thi Yến nhanh chóng theo sau anh ta.

"Đội muội với, chúng ta hãy cùng nhau đi."

Trong khi tìm kiếm một chiếc xe để lái qua đó, hai người chơi nam đã không quên trêu chọc Thi Yến.

Người chơi 2: "Babe, muội chưa trả lời câu hỏi của bọn huynh mà. Muội có bạn trai hay chưa?"

Thi Yến vẫn im lặng.

[111111] đi vào một nhà để lấy xe và lái một chiếc ra ngoài.

Người chơi 1: "Hoặc có lẽ, cung à, huynh nên hỏi cung, cung đã bao ngủ chung với..."

Trước khi anh ta có thể nói xong, chiếc xe của [111111] lướt qua mắt Thi Yến và đâm vào Người đồng đội của Người chơi 1, những bánh xe lăn một cách tàn nhẫn trên nhân vật đại diện của anh ta.

Người chơi 2: "Chết tiệt! Vị huynh đài này, huynh không thể lái xe đúng cách ư"

Tương tự như vậy, trước khi Người chơi 1 có thể kết thúc câu nói của mình, [111111] đột nhiên quay đầu thật mạnh và đánh bay anh ta trước khi lăn bánh xe qua.

Người chơi 1: "Cái quái gì vậy! Người chơi 3, huynh có bị mù không vậy hả?"

Người chơi 2: "Chết tiệt, thực sự có điều gì đó không ổn với huynh đấy!"

[111111] không chú ý đến lời nói của hai người. Anh đập phanh và nhảy ra khỏi xe. Sau đó, anh để hai người đàn ông vừa ngã xuống ở trước xe. Trong khi bộ đôi đang băng bó vết thương thì họ cũng lầm bầm chửi bới, anh lại bước lên chân ga và hạ gục cả hai.

"Này,"

"Nó có bị khủng không?-"

Hai người chơi nam bắt đầu chửi rủa thậm chí còn dữ dội hơn.

Tuy nhiên, dường như [111111] không nghe thấy gì cả. Anh xuống xe hạ gục họ lần nữa.

...

Này, người phụ nữ bên cạnh tôi là người có thể trêu sao?

Lâm Giang lạnh lùng cười khẩy khi anh tiếp tục vòng quay bất tận hồi sinh và hạ gục hai người chơi nam đó.

1. là một trong những cách để có được vật phẩm trong PUBG. Âm thanh của một chiếc máy bay đi ngang qua trước tiên sẽ được nghe thấy, sau đó là hiệu ứng khói đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Sống hay chết không phải do các người lựa chọn (1)

"Người chơi 3, huynh đã hạ hạ chưa hả?"

"Đúng vậy, Người chơi 3. Chúng ta cần phải thoát khỏi vùng màu xanh ngay bây giờ, huynh nghĩ huynh đã đủ hài lòng hay chưa?"

Đủ ư? Tại sao tôi không thấy điều đó từ hai cậu vừa nãy?

Bất chấp những lời nói của hai người chơi nam, Lâm Giang đã thật ngẫu khi không thương tiếc lái chiếc xe của mình qua cơ thể của hai người chơi.

Và giống như anh ta đã làm nhiều lần trước đó, anh nhảy ra khỏi xe và bước tới chỗ họ khi họ cố bò đi.

Hạ thân mình xuống, anh vừa định vuron ra để cứu họ thì một ý nghĩ nảy ra trong đầu anh. "Các người đang cố gắng tăng thứ hạng của mình?"

Người chơi 2: "Đúng vậy, huynh đài à. Bọn đệ đang nhắm đến việc nằm trong top năm trăm cho máy chủ này, vì vậy huynh có thể ngừng gây rối được không?"

Không có gì ngạc nhiên khi họ vẫn bị mắc kẹt. Vì vậy, họ đã lên kế hoạch lên bảng xếp hạng...

"Ồ, tôi thấy..." Lâm Giang thán nhiên nói trước khi rút tay ra.

Người chơi 1: "Huynh đài, huynh đang làm gì vậy? Tại sao huynh không cứu bọn đệ?"

Người chơi 2: "Huynh đài, nhanh lên! Đây là lần thứ tám huynh hạ gục bọn đệ và thể lực của bọn đệ sẽ rất giảm nhanh! Nếu huynh không cứu bọn đệ bây giờ, bọn đệ sẽ trở thành những xác chết lạnh lẽo! Bọn đệ sẽ mất rất nhiều điểm nếu chết ngay bây giờ! Bọn đệ sẽ không thể bù nổi kể cả khi có ba bữa tối gà liên tiếp. "

Người chơi 1: "Huynh đài à, đệ sắp chết rồi. Cứu đệ với, cứu tôi với! Babe kia ở đó, đừng chỉ nhìn bọn huynh và không làm gì! Đến cứu mạng bọn huynh nhanh lên..."

"Vì các người đang lên kế hoạch tăng thứ hạng của mình ư" Lâm Giang bắt đầu nói một cách nhàn nhả.

Bộ đôi này nghĩ rằng Lâm Giang sẽ cứu họ, vì vậy họ ngay lập tức ngừng phàn nàn và thốt ra những lời đồng ý, "Ummmmmm!"

Hít một hơi thật sâu, Lâm Giang im lặng trong một giây trước khi đôi môi anh lại di chuyển một lần nữa, "... Tôi chỉ nên để các người lại thành phố"

"Có cái gì đó sai với đầu của huynh hả?"

"Cục cứt ấy?!"

"@@@ # ¥ % @..."

Giữa những lời nguyên thô bỉ, một trong số họ biến thành một cái thùng.

Không chú ý đến những lời nguyên của họ, Lâm Giang thay đổi tư thế ngồi và nói chậm rãi, "Lý do tôi đánh gục và cứu các người là để cho các người thấy hậu quả của việc xúc phạm và lăng mạ người khác là như thế nào!"

Sau khi anh nói xong những lời đó, người chơi nam khác cũng biến thành một cái thùng.

Lâm Giang đã dùng ngón tay của mình để điều khiển nhân vật nhảy lên xác chết của hai người chơi nam và anh bình tĩnh nói: "Tôi sẽ để hai người ở đây như những xác chết lạnh lẽo để dạy cho các người một bài học thay cho người mẹ tuyệt vời của các người."

"Khốn nạn!"

"Này! Tao đã nhìn thấy rất nhiều kẻ ngốc trong cuộc sống của tao, nhưng tao chưa bao giờ gặp một người đáng khinh như mày cả. Huynh đài!"

Giữa sự nguyên rủa dữ dội của bộ đôi đó, Lâm Giang dứt khoát rút lui khỏi trò chơi, gõ vào WeChat, tìm thấy liên lạc của [Yến Loves Ice Cream] và gửi cho cô một tin nhắn riêng tư: *[Thoát khỏi trò chơi.]*

...

Khi Thi Yến thấy [11111] hạ gục hai người chơi nam, cô đã sững sờ một lúc lâu trước khi tỉnh lại.

Không thể tin được anh cũng có thể làm điều này!

Hành động của Mister Numbers liên tục nghiền nát và hồi sinh hai người chơi nam khiến cô dán mắt không ngừng vào màn hình, nhưng những gì xảy ra sau đó khiến cô nhận ra rằng thậm chí mười cặp mắt cũng không đủ để cô lờ ra!

Mister Numbers chỉ đơn giản là quá đáng sợ, đáng sợ đến nỗi nó có thể khiến người ta rùng mình!

Nhưng quả thực hai người chơi nam đã dùng những từ ngữ xấu xa bi ôi. Thật ra, cô ấy đã ở trong một tâm trạng rất tồi tệ sau tất cả những gì đã xảy ra và không muốn chơi nữa, nhưng sau những gì Mister Numbers đã làm, cô không chỉ cảm thấy phấn khởi mà còn cảm thấy rằng trò chơi vui hơn nhiều so với bình thường!

1. PUBG sử dụng hệ thống điểm để chia người chơi chia thành nhiều tầng khác nhau. Đương nhiên, có uy tín từ việc được xếp hạng cao trong bảng xếp hạng.
2. Sau khi chết, người chơi biến thành một thùng chứa các vật phẩm mà người chơi khác có thể cướp từ họ, do đó, thuật ngữ box-ified.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Sống hay chết không phải do các người lựa chọn (2)

Cô thực sự cho rằng lời nói của Mister Numbers khá là nham hiểm...

- "... chuyện gì xảy ra khi huynh xúc phạm mẹ của người khác như thế chứ..."

Cô không quan tâm đến việc hai người đó đang nghĩ gì, nhưng nếu bảo cô quay lại trò chơi, cô vẫn có thể chấp nhận một cách miễn cưỡng...

Khi nghĩ về điều này, đôi môi của Thi Yến cong lên không kiểm soát. Ngay lúc đó, chiếc điện thoại trong tay cô đột nhiên rung lên, làm cô giật mình vì bàng hoàng. Trong khoảnh khắc, cô suýt đánh rơi điện thoại.

Lấy lại sự bình tĩnh, Thi Yến gõ vào WeChat và thấy thông báo [11111] được gửi: *[Thoát khỏi trò chơi.]*

Thi Yến trả lời *[Oh]* trước khi thêm vào *[Được thôi]*. Sau đó, cô quay trở lại giao diện chính của trò chơi.

Cô thấy rằng [11111] không bắt đầu một hiệp đấu mới, vì vậy cô đã quay lại WeChat và gửi: *[Muội đã quay lại giao diện chính.]*

[11111] không trả lời vì vậy cô quay lại với chiếc điện thoại. Ở đó, cô nhận thấy rằng [11111] cũng chưa bắt đầu trò chơi, vì vậy cô quay lại WeChat và gửi: *[Huynh không chơi nữa à?]*

Thi Yến nghĩ rằng Mister Numbers có lẽ sẽ không trả lời, vì vậy cô đang suy nghĩ xem có nên gửi tin nhắn nói rằng cô sẽ chơi một mình khi có thông báo xuất hiện trên màn hình hay không.

[11111]: *[Đợi hai người kia.]*

Thi Yến biết rằng anh ta đang đề cập đến Juice and Expert, vì vậy cô tình cờ chọn một biểu tượng cảm xúc "OK" và gửi nó đi.

[11111] vẫn xa cách như mọi khi, bỏ qua tin nhắn của cô.

Thi Yến tình cờ lấy một gói xì muối từ bàn, xé nó ra và nhét một cái vào miệng.

Trong khi ăn, cô suy nghĩ về những gì đã xảy ra, cuối cùng, cô quyết định gửi tin nhắn đến [11111]: *[Cảm ơn vì đã bảo vệ muội.]*

Mister Numbers trả lời rất nhanh: *[Không cần phải cảm ơn tôi, tôi không thể chịu được thái độ thô lỗ của họ. Tôi không làm điều đó vì một mình muội.]*

Nói cách khác, anh ta sẽ làm điều này ngay cả khi đó là người khác?

Chà, đúng là một người bình thường sẽ giúp đỡ những người khác trong hoàn cảnh như vậy... chỉ là, có cần phải lạnh lùng như vậy không? Cô chưa thể quen với cách nói chuyện lạnh lùng như vậy?

Thi Yến nhét ba viên xì muối vào miệng trước khi gõ: *[Mặc dù vậy, muội vẫn nghĩ rằng nên cảm ơn huynh.]*

Thi Yến còn thêm một biểu tượng cảm xúc đáng yêu đằng sau tin nhắn: *[Nhân tiện, kỹ thuật lái xe ô tô của huynh đúng là không thể tin được. Mặc dù hai người đó cố gắng né tránh, huynh vẫn có thể đâm sầm vào họ một cách chính xác. "]*

...

Không thể tin được ư?

Cô gái trẻ, cô có chắc là cô đang khen tôi không?

Cô không biết đó là những thao tác lái xe cơ bản ư?

Lâm Giang không nói nên lời một lúc trước khi anh bắt đầu di chuyển đầu ngón tay: *[Thật vậy. Đối với một game thủ có điểm số thấp như muội, điều đó có thể được coi là phi thường.]*

Sau khi gửi tin nhắn, Lâm Giang đứng dậy và xoa bóp cổ.

Một lát sau, anh đột ngột dừng lại.

Nếu cô nàng mồm mồm không cảm ơn anh trong trò chơi, anh sẽ không nhận ra rằng anh đã giúp cô rất nhiều.

Đúng là anh vẫn sẽ giúp đỡ nếu thấy người khác bị bắt nạt trong trò chơi. Anh luôn khinh miệt những kẻ lợi dụng chế độ ẩn danh của internet để làm tổn thương người khác bằng lời nói của họ.

Tuy nhiên, có vẻ như anh đã quá nhiệt tình giúp đỡ cô tối nay... Điều này thực sự giống với tuần trước khi anh không thể kiểm soát bản thân và hôn Thi Yến trong Golden Resplendence sau khi nhìn thấy vết đau khổ đó trên khuôn mặt cô.

Điều này chắc chắn là kỳ quái. Cô nàng mồm mồm và Thi Yến là hai người khác nhau, nhưng tại sao cả hai đều có thể kích hoạt cùng một sự thôi thúc trong anh để bảo vệ họ, điều mà ngay cả anh cũng không thể tin được?

- - -

Tái bút: Lâm Giang, tôi biết, nhưng tôi sẽ không nói với bạn! Tôi chỉ có thể nói với bạn rằng với tất cả sự kiêu ngạo của bạn sẽ phải cúi đầu trước Yến Yến, dù là trong trò chơi hay ngoài trò chơi!

PPS: Tôi cũng muốn giải thích. ML không phải là một tay chơi ở đây. Chỉ bởi vì cả hai đều là cùng một người mà anh ấy hành động theo cách như vậy. Rốt cuộc, tôi không thể nhận ra bạn ngoài đời nhưng lại có cùng cảm xúc với bạn trong trò chơi. Tôi là một tác giả chỉ tạo ra những người đàn ông tốt dưới ngòi bút của tôi! Đợi đến khi anh ta phát hiện ra rằng Yến Loves Ice Cream là Thi Yến, thì cũng là lúc anh nhận ra rằng người duy nhất anh yêu là cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Nói lời dối lòng, thật là tội lỗi (1)

Nếu phải tìm điểm chung giữa hai người họ, thì đó sẽ là sự háu ăn..

À...

Trong tâm trí của mình, Lâm Giang đang cố tình so sánh giữa cô nàng mũm mĩm và Thi Yến.

Một người có dòng thời gian chứa đầy những bài đăng về thức ăn, và ngay cả khi chơi game với anh ta, miệng cô chưa bao giờ ngừng ăn một lần.

Người kia chỉ có thể hát những bài hát liên quan đến thức ăn, và ngay cả khi được tỏ tình, điều duy nhất cô có thể nghĩ là liệu cô có thể tiếp tục ăn..

Nghĩ theo chiều hướng đó... cô về như mức độ háu ăn của họ ngang hàng với nhau..

Nhưng khác hơn là về ngoại hình..

Thi Yến rất đẹp, vẻ đẹp quyến rũ ngọt ngào và đáng yêu.

Đối với cô nàng mũm mĩm thì..

Khi bà từ đó lóe lên trong tâm trí Lâm Giang, một thể sống không xác định có màu trắng và mũm mĩm xuất hiện trước mắt anh một lần nữa.

Lâm Giang nhanh chóng lắc đầu để xóa hình ảnh đó ra khỏi tâm trí trước khi tiếp tục suy nghĩ về điều đó. Cô nàng mũm mĩm, cô có khí chất tốt và tính cách thẳng thắn. Cô ấy không khiêm tốn cũng không chảnh chọe, điều ấy khiến mọi người cảm thấy rất thoải mái khi ở cạnh cô.

...

[Thật. Đối với một game thủ có điểm số thấp như mình, điều đó có thể được coi là không thể tin được.]

Game thủ điểm số thấp...

Nhìn chằm chằm vào những từ đó, Thi Yến bất ngờ hồi hận khi khen ngợi Mister Numbers.

Nghĩ lại, đây dường như không phải là lần đầu tiên cô bị ghen lời bởi...

Không có gì lạ khi anh khi anh thốt ra những lời ấy. Có lẽ không ai thích nói chuyện với anh ta ngay khi anh ta mở miệng..

Thi Yến chọn cách im lặng, cô tiếp tục nhắm nháp miếng xí muối của mình.

Sau khi gói xí muối bị xóa sổ với tốc độ khủng khiếp, cô đột nhiên nhớ lại rằng [11111] đã không trả lời tin nhắn mà cô gửi cho anh cách đây không lâu.

Vì anh không phớt lờ cô vào lúc này, có lẽ đây sẽ là cơ hội tốt để cô xin lỗi và để cho quá khứ bị xóa nhòa. Theo cách này, cô sẽ không cảm thấy tội lỗi nữa...

Với những suy nghĩ như vậy trong đầu, Thi Yến nhắc điện thoại lên và bắt đầu nhớ lại kịch bản mà cô đã chuẩn bị một tuần, trước khi cô bắt đầu gõ.

[Có một điều mà muội nghĩ tôi nên giải thích với huynh. Muội không có ý nói những điều đó vào tuần trước.]

[Lúc đấy muội thốt ra những lời như vậy vì tức giận. Tuy nhiên, muội vẫn không nên nói những điều ấy với huynh, vì vậy muội xin lỗi.]

...

Lâm Giang đang đắm chìm trong những suy nghĩ của chính mình thì anh bất ngờ được đưa trở lại thực tế bằng một thông báo từ WeChat. Nhìn vào điện thoại, anh sửng sốt khi thấy tin nhắn của [Yến Loves Ice Cream] một lúc trước khi anh chợt nhận ra rằng cô đang đề cập đến cách cô gọi anh là một lão xử nam vào tuần trước.

Đột nhiên, biểu hiện của Lâm Giang trở nên không tự nhiên.

Thật ra, anh đã đọc tin nhắn của cô tuần trước trong phòng của ông nội anh và anh đã có ý định trả lời cô.

Tuy nhiên, khi anh nhớ lại lời cô, anh bỗng thấy hơi xấu hổ. Cuối cùng, anh xóa tin nhắn vừa gõ ra và ném điện thoại sang một bên.

Đã một tuần kể từ đó, và anh nghĩ rằng họ có thể đề vấn đề này tan biến với sự im lặng, nhưng ai đã nghĩ rằng cô nàng mũm mĩm là một người kiên trì như vậy!

Tuy nhiên, vì cho rằng cô gái này đã can đảm xin lỗi, anh sẽ dừng việc nuôi dưỡng mối hận thù này.

Lâm Giang gõ nhanh vào điện thoại của mình: *[Chuyện qua từ lâu. Tôi đã quên nó rồi.]*

...

Khi nhìn thấy tin nhắn của [11111], Thi Yến cảm thấy gánh nặng lớn trong trái tim cô cuối cùng đã được dỡ bỏ.

Tuy nhiên, không có gái nào có thể chấp nhận được việc người khác chê mình béo. Chưa kể, còn gặp khó khăn khi trèo lên giường nữa cơ chứ. Do đó, sau một hồi suy nghĩ, Thi Yến vẫn quyết định làm rõ mọi chuyện một cách nghiêm túc với [11111].

[Mặc dù vấn đề đã kết thúc và muội cũng đã quên nó, muội vẫn muốn nói thực sự muội không phải là một người béo đâu.]

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Nói lời dối lòng, thật là tội lỗi (2)

[Mặc dù vấn đề đã kết thúc và muối cũng đã quên nó, muối vẫn muốn nói thực sự muối không phải là một người béo đầu.]

[Thật ra tôi chỉ nặng 40 kg thôi. Còn nữa, chiều cao của tôi là 1.65 chứ không phải 1.4.]

[Tôi là một người năng động, và dĩ nhiên là tôi có thể tự trèo lên giường. Tôi có thể phân biệt rõ ràng việc công và việc tư mọi lúc mọi nơi. Hơn nữa, tôi rất nhanh nhẹn, và tôi cực kỳ giỏi môn nhảy cao. Tôi đã đứng thứ nhất bộ môn nhảy cao nữ trong cuộc thi thể thao ở trường Trung học đấy!]

...

Lâm Giang đang uống dở cốc nước và nhìn thấy một loạt các tin nhắn được gửi đến từ tài khoản [Yến Loves Ice Cream], ngay lập tức chúng khiến ngum nước anh vừa mới uống xong phụt thẳng ra ngoài.

Cô gái mũm mĩm này có cần phải đáng yêu đến thế không cơ chứ?

Để dùng cái thái độ nghiêm túc ấy làm rõ chuyện nhảm nhí này với tôi!

Chẳng phải nhờ có bức màn ẩn danh mà tất cả mọi người trên internet đều có thể bừa bãi hành động theo ý họ muốn sao?

Vậy thì tốt thôi. Cô ấy không béo, thể đã được chưa? Đúng là cái đồ béo phì có chấp!

Nghĩ vậy, Lâm Giang gõ một dòng tin nhắn để trả lời: [Tôi tin muối!]

Để thể hiện sự chân thành của mình, thậm chí anh còn đổi dấu "." đơn điệu ở cuối câu thành ký tự "!" đầy cảm xúc.

Gửi tin nhắn đó xong thì Lâm Giang đặt điện thoại sang một bên.

Nhưng chỉ một giây sau, anh ta lại cảm nó lên và bắt đầu soạn một tin nhắn khác.

[Chỉ là tôi chợt nhớ ra còn một số chuyện mà tôi muốn làm rõ ràng với muối nữa. Tôi không phải lão xử nam đầu nhé, đây gọi là tự yêu bản thân.]

[Lý do tôi chưa có bạn gái là vì tôi không phải kiểu người thích lấy cảm xúc của người khác ra trêu đùa.]

[Và điều không cần phải bàn cãi là tôi không hề xấu, bất kể một người đàn ông nào hay kể cả vị thần nào đó cũng đều không thể nổi bật hơn sự hiện diện của tôi đâu. Còn nữa, không có chuyện nhìn thấy mặt tôi là bạn cùng phòng của tôi ăn mất cả ngon đâu nhé. Ngược lại, tôi rất đẹp trai. Số phụ nữ đang theo đuổi tôi có thể xếp thành hàng dài từ đây ra tới tận ngoài biển, số thư tỏ tình mà tôi nhận được còn nhiều hơn cả số bài tập toán học mà muối từng làm đấy!]

[Tôi thực sự không hề khoe khoang. Thậm chí tôi còn đẹp trai hơn hầu hết mấy ngôi sao nam đang nổi tiếng hiện nay, từ nhỏ tôi đã luôn là nam thần trường học rồi.]

[Chỉ là tôi khiêm tốn nên mới không tham gia vào mấy cuộc bình chọn sắc đẹp trong trường mà thôi. Nếu tôi mà không biết xấu hổ một chút thì đã dễ dàng quét sạch mấy ứng cử viên khác khỏi cuộc bình chọn đó từ lâu rồi!]

Thì Yến vừa mới cầm chiếc ống hút vào hộp yogurt và hút một ngum thật lớn thì đột nhiên nhìn thấy những tin nhắn liên tiếp nhảy ra trên màn hình điện thoại của mình, suýt nữa thì cô phun hết những gì vừa uống vào miệng ra ngoài.

May là cô vẫn có thể kiềm chế được rồi nhanh chóng nuốt ngum yogurt xấu số kia xuống bụng. Nếu không thì quá lãng phí hũ yogurt ngon thế này rồi.

Nhưng cũng không thể không thừa nhận, Mister Numbers thật đúng là kẻ thích khoe mẽ mà.

Anh ta cho rằng mình là đồ ngốc đấy à? Nếu anh ta thực sự đẹp trai đến thế và được nhiều cô gái theo đuổi như lời anh ta nói thì làm gì có chuyện sau ngần ấy năm mà anh ta vẫn còn độc thân đến tận bây giờ chứ?

Chắc chắn là bởi vì đang ở trên mạng nên anh ta mới dám tự tin nói mấy lời dối trá này thì có!

Thôi quên đi. Vì anh đã nói là anh ta tin mình nên lần này mình cũng sẽ rù lòng từ bi mà không lật tẩy anh ta vậy.

Vì thế, Thì Yến gõ tin nhắn hồi âm trên màn hình điện thoại: [Muội tin huynh.]

Đang chuẩn bị nhắn gửi, cô đột nhiên nhớ ra Mister Numbers đã sử dụng một dấu chấm than để bày tỏ sự chân thành của anh ta, vì vậy cô cũng đổi dấu chấm nặng của mình thành dấu chấm than giống như anh ta đã làm.

Lần này, cô lại do dự một chút nữa rồi gõ thêm hai dấu chấm than nữa bên cạnh dấu đầu tiên kia sau đó gửi [Muội tin huynh!!!] cho anh ta.

...

Chỉ một giây sau khi Thì Yến gửi tin nhắn đó đi, [Expert of the Monkeys] và [Juice] quay về phòng ký túc xá và online trên nhóm chat [Sexy and Frisky].

[Yến Loves Ice Cream] và [11111] ngay lập tức cùng ngừng việc nhắn tin riêng cho nhau lại. Với sự ăn ý kỳ lạ tới khó tin, cả hai đều nghĩ "Nói lời dối lòng, thật là tội lỗi!" trước khi đặt sự tập trung của mình trở lại với game.

...

Buổi trưa ngày hôm sau, sau khi ăn xong bữa trưa thì Thì Yến bắt một chuyến xe buýt công cộng để đến bệnh viện thăm ông.

...

Lâm Giang có kíp vào lúc 2 giờ chiều nên anh ta dành cả buổi sáng để lười biếng trong phòng ký túc xá cho tới tận 1:55 giờ chiều. Sau đó, anh ta thu xếp sách vở rồi thông thả cùng Hạ

Thương Chu và Lục Bôn Lai lên lớp.

Ba người đi được nửa đường thì điện thoại của Lâm Giang đột nhiên rung chuông. Là tài xế của anh gọi tới. "Thiếu gia, tôi quên nói với thiếu gia chuyện này. Thi tiểu thư có nhắc đến chuyện chiều nay cô ấy sẽ đến bệnh viện để thăm Lâm lão gia..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Đại Ma Vương đang đến tháng (1)

Ba người đi được nửa đường thì điện thoại của Lâm Giang đột nhiên rung chuông. Là tài xế của anh gọi tới. "Thiếu gia, tôi quên nói với thiếu gia chuyện này. Thi tiểu thư có nhắc đến chuyện chiều nay cô ấy sẽ đến bệnh viện để thăm Lâm lão gia..."

"Nếu cô ấy muốn đến thăm ông nội thì cứ đi..." Lâm Giang thờ ơ trả lời, không biết tài xế nhà anh hôm nay bị gì mà đến cả chuyện này cũng thông báo cho anh nữa. Tại sao lại gọi điện thông báo cho anh chuyện Thi Yến muốn đến thăm ông nội hẳn chứ?

Vừa nghĩ anh vừa bỏ chiếc điện thoại đang đặt bên tai anh xuống rồi định cúp máy.

Nhưng chỉ vừa đưa tay xuống đến ngang cổ thì đột nhiên Lâm Giang đứng hình tại chỗ như thể vừa bị vị cao nhân điểm huyệt.

Thấy Lâm Giang bất ngờ dừng lại ngay giữa lối đi thì Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai cũng bối rối dừng bước theo rồi quay lại nhìn anh bằng ánh mắt đầy nghi vấn.

"Ông chủ, chuyện gì vậy?"

"Trông anh có vẻ thực sự nghiêm trọng đấy, là ai gọi vậy?"

Phốt lờ bộ đôi đang bày ra dáng vẻ hóng hớt kia, Lâm Giang đưa lại điện thoại của anh lên tai, giọng nói không còn vẻ thờ ơ như mới chỉ vài giây trước nữa, "Sao anh không thông báo chuyện chiều nay cô ấy muốn đến thăm ông nội cho tôi sớm hơn chứ?"

Trước khi người tài xế kịp lên tiếng thanh minh cho bản thân thì Lâm Giang đã tiếp tục nói tiếp một tràng dài, "Không phải tôi qua anh nói với tôi là mọi chuyện đã được sắp xếp ổn thỏa cả rồi hay sao?"

Đây là sắp xếp ổn thỏa mà anh nói đấy hả?"

Lâm Giang vừa gay gắt chỉ trích người tài xế vừa bắt đầu quay ngược về phía cổng trường.

Lục Bôn Lai: "Ông chủ, cậu nhầm đường rồi! Phòng học ở hướng này cơ mà..."

Hạ Thương Chu: "Ông chủ, chúng ta chỉ còn một phút trước khi vào tiết của Đại ma vương thôi đấy! Kể cả ông ta có thích cậu đến thế nào thì nếu cậu dám trốn tiết của ông ta mà không có cái cớ nào hợp lý một chút, cậu cũng sẽ bị đim chết bởi mớ câu hỏi hóc búa của ông ta vào buổi sau thôi..."

Tôi mà nghe lời các cậu thì mới thực sự đi nhầm đường ấy!

Đại Ma Vương thì sao chứ, kể cả hôm nay có là tiết của Nữ Tu Viện Trưởng thì tôi cũng phải trốn được bằng bất cứ giá nào...

Không thêm đề ý tới phản ứng hoang mang tội độ của hai người phía sau, Lâm Giang dứt khoát cúp máy rồi vội vàng bước càng nhanh hơn.

Chỉ sau vài bước chân, Lâm Giang chuyển từ đi bộ nhanh sang chạy nước rút.

...

Trên cả quãng đường tới bệnh viện, Lâm Giang không ngừng yêu cầu tài xế taxi tăng tốc. Đến nơi, anh vội vàng đưa vài tờ tiền giấy cho tài xế rồi lại tiếp tục công cuộc chạy nước rút khi này của mình mà không màng tới chuyện chờ nhận lại tiền thôi.

Có rất nhiều người đang xếp thành hàng dài chờ vào thang máy, Lâm Giang rất kiên nhẫn đứng chờ khoảng 10 giây trước khi dứt khoát lựa chọn dùng thang thoát hiểm ở bên cạnh để đi lên. Mỗi bước chân của anh đều là hai bậc cùng một lúc, dường như Lâm Giang muốn tạo nên kỳ tích leo bộ 10 tầng chỉ trong một lần.

Khi cuối cùng cũng có thể đặt chân ra khỏi thang thoát hiểm thì Lâm Giang ngay lập tức nhìn thấy bóng dáng Thi Yến đang rất điềm tĩnh đi về phía phòng bệnh của ông nội anh.

Mày mà cô ấy cũng chỉ vừa mới đến đây thôi...

Không dám dành thêm một giây nào để ổn định lại hơi thở gấp gáp của mình thì Lâm Giang đã lao thẳng về phía phòng bệnh của ông nội anh.

Chỉ một giây sau khi Thi Yến nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại và Lâm Giang xô mạnh cánh cửa đáng thương kia ra để xông vào phòng, tiếng cửa chất chứa va đập khiến những người đang ở trong phòng bị dọa đến hoảng sợ, ai nấy đều bị giật mình tiếng động ấy mà quay ra nhìn anh đầy hoang mang.

Di Xuân là người đầu tiên kịp thời định thần lại, "Thiếu gia, có chuyện gì vậy? Trông cậu ướt đẫm mồ hôi kia!"

Vẫn đang trong trạng thái thờ phào nhẹ nhõm vì cuối cùng cũng kịp thời đến được đây, Lâm Giang chỉ đứng bất động tại chỗ, cố gắng điều chỉnh hơi thở dồn dập của mình.

Trong khi đó, trên chiếc giường bệnh đã được dựng cao phần tựa lưng lên, Lâm lão gia đang rất thư thái nhắm nhai một tách trà thì đột nhiên hai vị khách không mời này đột ngột xuất hiện và ngay lập tức phá hỏng không gian yên tĩnh vốn có của ông. Ông khó hiểu nhìn qua Thi Yến, người đến mà không hề báo trước về cuộc thăm hỏi này rồi lại dời ánh nhìn sang Lâm Giang, người cũng bất chợt ghé qua mà không một lời thông báo. Chỉ mất khoảng một giây sau, Lâm lão gia rất tức thời mà ngay lập tức điều chỉnh biểu cảm thư thái trên mặt mình thành một người đang ốm yếu vì bệnh nặng, không quên thêm cả một giọng nói cũng yếu ớt không kém rồi mới quay sang nói với Di Xuân, "Cái tách này sao mà nặng thế hả, lấy cho ta cái khác đi."

Di Xuân hiểu ý, nhanh chóng làm theo lời sai bảo của ông Lâm.

Lâm lão gia "chật vật" mãi mới uống được hai ngụm trà trước khi nói, "Di Xuân, ta cảm thấy có chút mệt mỏi rồi, giúp ta điều chỉnh một chút, ta muốn nghỉ ngơi."

Di Xuân theo đúng lời hướng dẫn rất chi tiết của ông Lâm mà làm theo.

Khi cuối cùng cũng có thể tìm được tư thế thoải mái trên giường bệnh, Ông Lâm lúc này mới nhìn sang Lâm Giang thêm lần nữa rồi hỏi, "Không phải giờ này cháu nên ở trong lớp học à?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Đại Ma Vương đang đến tháng (2)

Sau khi lấy lại được hơi thở ổn định như bình thường thì Lâm Giang cố gắng tỏ ra bình thần nhất có thể. Anh vừa chậm rãi bước vào phòng bệnh vừa nhanh chóng nghĩ ra một cái cớ để giải thích cho sự xuất hiện bất thường của mình ở đây, "Đại Ma Vương đang tới tháng."

"Đại Ma Vương sao?" Lâm lão gia nhíu mày. "Ý cháu là ông Trương ấy à? Không phải ông ấy là một nam lão sư sao?"

À...

Lâm Giang nghẹn lời trong 2 giây rồi rất điềm nhiên mà đáp một tiếng "Ồ". "Cháu nói thiếu một từ. Vợ. Là vợ của ông ấy mới đúng."

"Vậy sao..." Lâm lão gia mắt nhắm mắt mở mà cho qua lời giải thích lúng túng của anh, trong đầu không thể nào đem hình ảnh của "Đại Ma vương" mà Lâm Giang vừa nhắc đến hợp nhất với giáo sư Trương, cái người đang chuẩn bị bước sang độ tuổi 60 vào năm nay. Nếu vợ của ông ta vẫn đang phải chịu đựng cơn đau do đến tháng thì chắc chắn là khoảng cách tuổi tác giữa hai người có hơi lớn một chút. Vì thế, ông nói thêm, "...Có vẻ như vợ của giáo sư Trương còn khá là trẻ đấy nhỉ?"

Lâm Giang im lặng quay mặt sang hướng khác, cố gắng che giấu đôi môi đang co giật kịch liệt của anh.

Lâm lão gia cũng không thêm phí thời gian để ý tới đứa cháu trai kỳ quái này nữa mà quay sang hỏi thăm Thi Yến, "Yến Yến, sao cháu vẫn còn đứng đó mãi thế? Đến đây rồi ngồi xuống đi chứ."

Hai tiếng "Yến Yến" đầy thân thiết của Lâm lão gia như một cây roi mảnh bất ngờ quật trúng lưng Lâm Giang khiến anh ta ngay lập tức đứng thẳng lại.

Trái lại với phản ứng căng thẳng đến tột độ của Lâm Giang, Thi Yến rất lễ độ chào lại Lâm lão gia rồi nghe lời ông đi về phía giường bệnh.

"Yến Yến, hôm nay có chuyện gì mà cháu lại đến đây thế?" Giọng nói của Lâm khi nói chuyện với cô vẫn thân thiết và gần gũi như mọi khi.

Nhưng đối với Lâm Giang mà nói, giọng nói đầy thân thiết ấy ở thời điểm này lại chẳng khác gì tiếng đếm ngược thời gian của một quả bom nổ chậm cả.

Trước khi Thi Yến kịp lên tiếng Lâm Giang đã lớn tiếng chen vào cuộc trò chuyện của hai người bọn họ, "Thi Yến, chiều nay cô không cần lên lớp à?"

Thi Yến đang định trả lời câu hỏi của ông Lâm thì bị Lâm Giang vô cớ cắt ngang khiến cô sững sờ đến đứng hình không thốt nên lời.

A-anh ấy đang chủ động bắt chuyện với cô đấy à? Sau ngần ấy năm thì đây là lần đầu tiên anh ấy nói chuyện với cô đấy...

Thi Yến choáng váng mất 2 giây trước khi ném về phía Lâm Giang một ánh mắt đầy hoài nghi.

Cô không trực tiếp đáp lời anh mà chỉ đơn giản khẽ gật đầu.

Cho rằng anh sẽ ngừng cuộc trò chuyện với cô tại đây và làm gì đó khác, Thi Yến lại đem sự chú ý của mình hướng về phía ông Lâm.

Nhưng ngoài ý muốn của cô, giọng nói thân nhiên của Lâm Giang lại một lần nữa vang lên, "Cô ăn cơm chưa?"

Đôi mắt đen láy của Thi Yến khó hiểu mà đảo qua trên dưới Lâm Giang vài lượt rồi cô do dự gật đầu.

"Tôi... ăn rồi."

"Cô ăn gì vậy?"

Chuyện này... Anh ấy đang cố gắng tiếp tục cuộc trò chuyện đầy ngượng ngịu này với cô đấy à?

Thi Yến chớp chớp đôi mắt to tròn của cô vài lần rồi trả lời, "Thịt băm xá xiu, thịt kho Đông Pha, cá Tứ Xuyên, trứng vân trà, một bát com và một bát súp ngô sườn heo..."

Anh chỉ muốn đánh lạc hướng thôi mà, cô có cần thiết phải trả lời một cách nghiêm túc đến như thế không cơ chứ?

Nhưng ai mà có thể tưởng tượng được rằng Thi Yến lại có thể là một kẻ tham ăn đến vậy cơ chứ? Thậm chí cô còn có thể ăn nhiều hơn cả mình nữa... Cái cơ thể nhỏ bé đó mà cũng có thể che giấu được một tâm hồn ăn uống to lớn tới đáng kinh ngạc như vậy- thật đúng là không thể đánh giá người khác qua vẻ bề ngoài được mà!

Trong khi tâm trí Lâm Giang vẫn đang lơ đãng vào chuyện đó thì Thi Yến đã chuyển sự chú ý về lại ông Lâm, "Lâm lão gia, ông - "

Thi Yến vừa mới mở miệng thì lại một tiếng rít inh tai nhưc ọc lại bất ngờ vang lên.

Thứ âm thanh ấy được tạo thành từ phần chân của một chiếc ghế đang bị ai đó kéo lê trên mặt đất...

Tiếp đó, chiếc ghế đen đui ấy được đặt ngay phía sau lưng Thi Yến.

Trước khi cô kịp nhận thức được chuyện gì vừa mới xảy ra thì cái kẻ vốn dĩ rất trầm lặng kia lại lần nữa lên tiếng. "Ngồi đi."

Được chú ý một cách đột ngột thế này khiến Thi Yến có chút hoang mang, cô nhìn chằm chằm vào chiếc ghế đó rồi lại nhìn lên Lâm Giang mà không dám ngồi xuống.

"Cô thấy nó bẩn à? Vậy để tôi giúp cô lau ghế nhé..." Lâm Giang vừa nói vừa thực sự với lấy một tờ giấy lau.

"Không, không, ý tôi không phải thế." Thi Yến hoảng hốt lắc đầu kịch liệt trước khi hoảng sợ ngồi xuống theo ý anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Cháu-cháu-cháu-cháu-cháu-cháu— (1)

"Cô có muốn uống chút nước không?"

"Không cần đâu, cảm ơn."

"Vậy uống sữa chua nhé?"

"Cảm ơn anh, nhưng mà không cần đâu."

"Còn sữa thì sao?"

"Cảm ơn."

"Hay là hoa quả vậy?"

"Cảm-"

"Cô muốn ăn quả gì? Tôi sẽ gọt vỏ cho cô..."

Lần này thậm chí Thi Yến còn không thể thốt ra một lời nào khác mà chỉ có thể liên tục lắc đầu từ chối.

Cảm giác giống như cô đang ngồi trên một chiếc ghế gấn đầy đinh nhọn vậy.

Âm thầm quan sát tất cả mọi chuyện từ đầu tới giờ, ông Lâm kín đáo trao đổi một ánh mắt đặc ý với Di Xuân như thể đang khoe khoang về thành công trên cả mong đợi về âm mưu do ông sắp đặt vậy.

Trái với sự vui vẻ của Ông Lâm, sau khi vất kiệt chất xám hơn người của mình chỉ để nghĩ ra mấy câu hỏi ngớ ngẩn kia thì Lâm Giang đột nhiên bối rối không biết tiếp theo nên làm gì nữa.

Chết tiệt, cái mở phiên phức này còn khiến anh phải rối não hơn cả một trăm bài toán nâng cao...

Và trong chính khoảnh khắc ngăn ngui mà Lâm Giang đang bận bối rối ấy, Thi Yến, người chưa từng vì mấy trò đánh lạc hướng của Lâm Giang mà quên đi nguyên nhân chính của chuyện thăm bệnh này đã nhanh chóng chớp lấy thời cơ nhìn sang ông Lâm và dịu dàng hỏi, "Ông Lâm, ông đã cảm thấy tốt hơn chút nào chưa? Còn chỗ nào khó chịu không?"

Từ khi còn rất nhỏ Lâm Giang đã có khả năng thờ ơ với mọi chuyện bất kể nó có rắc rối đến như thế nào đi chăng nữa. Nhưng trong khoảnh khắc này, ngay khi nghe thấy lời Thi Yến nói, từng giọt mồ hôi lạnh bắt đầu túa ra như mưa sau lưng anh.

Tại sao mà đến cả Thi Yến cũng học theo cái thói cố chấp của cô nàng mồm mỉm nửa chứ... Dù sao thì anh ta cũng đã cố gắng hết sức để lái chủ đề của cuộc trò chuyện sang hướng khác rồi cơ mà, sao cô cứ phải kiên quyết kéo mọi chuyện về chủ đề ban đầu làm gì chứ?

Trong khi đó, cảm động trước sự quan tâm của Thi Yến nên ông Lâm cười rất vui vẻ mà đáp, "Có Yến Yến lo lắng cho ta như vậy thì không có căn bệnh nào mà ta không thể kiên trì vượt qua cả."

Cuối cùng cũng có thể trút bỏ được gánh nặng trong lòng và một nụ cười nhẹ nhõm xuất hiện trên đôi môi Thi Yến, cô cũng vui vẻ tiếp lời.

Nhìn đôi môi đang không ngừng chuyển động của Thi Yến, Lâm Giang đang hoang mang tột độ kia rất muốn tiếp tục ngắt lời cô thêm lần nữa nhưng đã quá muộn.

"Ông Lâm, cháu thực sự rất xin lỗi về chuyện tối qua. Lẽ ra cháu nên đến đây thăm ông mới phải..."

Nghe xong lời cô nói, trên gương mặt đang cực kỳ cảm động ông Lâm chợt thoáng qua một dấu hiệu của sự nghi ngờ, "Tối qua sao? Tối qua có chuyện gì xảy ra vậy?"

Định luật của Murphy đúng là không bao giờ lừa người cả. Chuyện gì có thể sai rồi sẽ sai...

Lâm Giang hướng ánh mắt của anh ra phía ngoài cửa sổ và không dám tiếp tục quan sát diễn biến trong phòng bệnh nữa.

Thi Yến mờ mịt mà chớp chớp mắt, đoán rằng ông Lâm đã bị mất cảnh giác bởi câu hỏi bất ngờ của cô, cô tiếp tục, "Không phải tối qua ông cảm thấy không khỏe sao? Lúc đó cháu còn nghe nói ông đang trong tình trạng nguy kịch mà cứ liên tục gọi tên cháu, nói là muốn gặp cháu. Ông còn đưa cả tài xế đến đón cháu cơ mà..."

Lần này đến lượt ông Lâm lúng túng.

Tối qua không có ai tới đây quấy rầy ông cả nên ông đã rất vui vẻ mà kéo Di Xuân cùng đi ăn lẩu...

Làm gì có chuyện tối qua ông cảm thấy không khỏe cơ chứ? Đừng nhắc tới chuyện đang trong tình trạng nguy kịch? Lại còn liên tục gọi tên Yến Yến?

Ông Lâm hoàn toàn kinh ngạc trước những gì Thi Yến vừa nói, như thể ông đang nằm mơ giữa ban ngày vậy.

Trong khi đó, Lâm Giang đang tận dụng chút thời gian ít ỏi còn lại để nhanh chóng tự đánh giá lại tình huống hiện tại của mình một lần. Lời nói dối của anh đã bị lật tẩy nên bây giờ điều quan trọng nhất là phải đảm bảo rằng Thi Yến không phát hiện ra chuyện anh ta chính là chủ mưu phía sau toàn bộ chuyện này. Vậy thì trong trường hợp này...

Bởi vì đi đường vòng đã không còn tác dụng nữa nên có vẻ đã đến lúc nên tung con át chủ bài rồi.

Với suy nghĩ ấy, Lâm Giang ngậm khăng định lại quyết định đó thêm lần nữa rồi hướng ánh mắt về phía ông nội anh.

Lâm Giang quyết định tấn công phủ đầu trước khi ông Lâm kịp lên tiếng. Anh cố gắng đánh mắt ra hiệu cho ông nội đang bị rối loạn bởi lời nói của Thi Yến, "Ồi xem này, Yến Yến mà không nhắc đến thì cháu cũng suýt nữa quên mất chuyện đó rồi. Ông nội, bây giờ ông cảm thấy thế nào rồi? Chúng ta có nên mời một vị bác sĩ nước ngoài để kiểm tra tình trạng sức khỏe của ông không?"

Yến Yến?

Yến Yến sao...

Thi Yến sững sốt khê há miệng nhìn Lâm Giang không chớp mắt trong suốt khoảng 5 giây.

Anh ta vừa gọi mình là Yến Yến sao?

Cùng lúc đó, ông Lâm thậm chí còn trở nên bối rối hơn sau khi nghe câu hỏi của Lâm Giang.

Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra vậy chứ? Ông chỉ đang giả bệnh để ngăn cản hai đứa nhỏ này hủy bỏ hôn ước thôi mà? Từ khi nào mà tình trạng sức khỏe của ông trở nên nghiêm trọng đến mức Lâm Giang cần tìm một chuyên gia nước ngoài tới để cứu chữa mà ông còn không hề hay biết vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Cháu-cháu-cháu-cháu-cháu-cháu- (2)

Đầu tiên, ông Lâm hít một hơi thật sâu để bình tĩnh lại rồi bắt đầu sắp xếp lại những dòng suy nghĩ đang rối tung lên trong đầu ông. "Yến Yến, cháu đang nói là hôm qua ta đã rơi vào tình trạng nguy kịch, và ta cứ liên tục gọi tên cháu, muốn được gặp cháu à?"

"Vâng ạ..." Thi Yến thành thật gật đầu. Suy nghĩ thêm một chút, cô bổ sung, "...Lâm Giang đã gửi một tin nhắn cho cháu để thông báo về chuyện đó mà."

Thi Yến đáng ghét, không nói thêm câu cuối cùng này thì cô sẽ chết đấy à?

Cô đang cố tình ám sát chồng cô ngay tại đây phải không? À không, bây giờ thì vẫn chỉ là chồng chưa cưới thôi!

Lúc này, Lâm Giang đang cảm thấy đồng đội anh đích thực là một con heo ngu ngốc. Ngoài việc không giúp đỡ được chút gì ra thì gần như lần nào cô cũng ra sức phá hoại mọi nỗ lực mà anh vất vả tạo nên!

"Lâm Giang sao?" Lâm Lão gia nhắc lại tên của cậu cháu trai quý báu nhà mình rồi chậm rãi chuyển ánh mắt đầy nghi ngờ nhìn anh.

Đụng trúng ánh mắt ngờ vực ấy thì hai bên thái dương của Lâm Giang bắt chợt giật thót.

Nhưng vì đã gắng gượng đi được nửa chặng đường nên Lâm Giang rất dứt khoát mà lên dây cót tinh thần để tiếp tục đi đến cuối con đường này. Vì thế, anh tự mình khích lệ bản thân phải kiên trì với quyết định đã đưa ra rồi can đảm nhìn thẳng vào mắt ông Lâm và nói, "Ông nội, ông quên rồi sao? Ông đã bảo cháu gọi Yến Yến đến đây mà."

"Ta bảo cháu gọi-"

Không để Lâm lão gia kịp dứt lời thì Lâm Giang chớp chớp đôi mắt của anh tỏ vẻ ngạc nhiên rồi cắt ngang lời ông đang nói, "Ông nội, đừng nói với cháu là ông thực sự quên hết chuyện xảy ra ngày hôm qua rồi nhé? Tới qua cháu đã đến bệnh viện để đưa ông đi ăn tối nhưng đột nhiên huyết áp của ông trở nên không ổn định, ông thậm chí còn mê sảng rồi không ngừng gọi tên Yến Yến..."

Vớ vẩn!

Thật đúng là vớ vẩn hết sức!

Từ lần cuối cùng thằng nhóc đó đến thăm ta tới nay đã được cả tuần rồi còn gì, làm gì có khả năng tới qua chúng ta cùng nhau đi ăn tối cơ chứ?

Hơn nữa, huyết áp của ta trở nên không ổn định, rồi cả ta bị mê sảng lúc nào cơ chứ?

Là nhóc con nhà người mê sảng rồi huyết áp không ổn định thì có, cả nhà người đều mê sảng rồi huyết áp không ổn định thì có ấy!

"Cháu-cháu-cháu-" ông Lâm tức tới sôi máu, chỉ thiếu nước nhảy khỏi giường bệnh để dạy cho Lâm Giang một bài học.

Đổi mặt với con thịnh nộ đang dâng trào của ông nội, Lâm Giang vẫn chỉ thản nhiên đứng nguyên tại chỗ rồi bày ra vẻ vô tội nhất có thể, "Ông nội, ông phải suy nghĩ cho kỹ đấy. Nếu không ông sẽ thực sự làm khó cháu..."

Làm như đứa cháu trai chết giẫm nhà người không làm khó ta ấy!

"Cháu-cháu-cháu-cháu-cháu-" ông Lâm run run chỉ thẳng vào Lâm Giang một cách đầy giận dữ, cả gương mặt ông đỏ bừng lên vì tức tối.

Trước khi ông kịp nói hết câu thì Lâm Giang vẫn tiếp tục mặt dày dùng chất giọng thản nhiên nói, "... Như thế sẽ khiến mọi chuyện như thể cháu đang lừa dối Yến Yến đấy..."

Như một đoạn phim bị tạm dừng vì sau khi nghe những gì Lâm Giang vừa nói ông Lâm ngay lập tức đứng hình.

Ông không cách này lý giải được tại sao Lâm Giang lại đẩy vấn đề này sang cho ông giải quyết.

Nhưng nếu ông khiến Lâm Giang bị bại lộ ngay tại đây thì Yến Yến sẽ biết chuyện Lâm Giang đã nói dối nó mất...

Cân nhắc về mối quan hệ đã chẳng mấy gần gũi của hai đứa nhỏ thì nếu thắng nhóc bị lộ tẩy chuyện đối trá này ngay tại thời điểm mấu chốt thì chẳng phải...

Ông Lâm hít vào một hơi thật sâu, rồi như thể chỉ một hơi thôi thì chưa đủ nên ông lại hít vào một hơi nữa rồi mới cố gắng nặn ra một nụ cười. "Cháu-cháu-cháu-cháu-cháu-cháu- Nếu cháu không nhắc lại chuyện này thì chắc ta cũng đành trí mà bỏ quên nó trong xó nào rồi không biết!"

Sau đó ông Lâm quay sang giải thích với Thi Yến, "Yến Yến à, ta già thật rồi nên trí nhớ cũng không còn minh mẫn như trước nữa. Chuyện tồi tệ ngày hôm qua đã thực sự xảy ra với ta, đến bây giờ ta vẫn còn hơi sốt... Ày dà, mọi chuyện là như vậy đây. Hôm qua dì Xuân đã nướng một cái bánh và ta biết là chắc chắn cháu cũng sẽ thích ăn nên muốn để tài xế mang đến cho cháu một ít. Nhưng vì vẫn đang bị chuyện tồi qua ập đến nên ta chưa kịp nói hết..."

Vì thắng nhóc nhà người mới là người người khởi xướng cái trò này nên đừng có mà trách tại sao ông nội lại đẩy mớ rắc rối này lại cho người!

Còn nữa, ta không có cái bánh nào muốn đem tặng Yến Yến cả, nhà người tự đi mà nghĩ cách giải quyết vấn đề này đi...

Nghĩ vậy, ông Lâm quay sang nói với Lâm Giang, "Chiếc bánh còn đang trong tủ lạnh ở nhà ấy. Không phải cháu học cùng trường với Yến Yến sao? Ghé về nhà lấy nó rồi đem đến ký túc xá của Yến Yến đi nhé."

Lâm Giang bắt đầu đi liếc nhìn ông nội anh rồi đáp, "Dạ..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 85: Không thể không chụp một tấm ảnh (1)

Tin tưởng vào lời giải thích của ông Lâm, Thi Yến đành lịch sự dặn ông tự chăm sóc bản thân. Đột nhiên đúng lúc đó, có người gõ cửa phòng bệnh.

Đi Xuân, người luôn chọn cách giữ im lặng từ đầu tới giờ để tránh bị cuộc tranh cãi liên can vào lại nhanh chóng bước về phía cánh cửa, vừa đi còn vừa dùng một giọng điệu hết sức khó hiểu mà phụ họa, "Các bác sĩ đều đã đến kiểm tra hết một lượt rồi mà, ai lại ghé qua vào giờ này nhỉ?"

Đi Xuân mở cửa nhìn vị khách bất ngờ ghé thăm kia rồi ngạc nhiên thốt lên, "Lương tiểu thư, là cô à!"

Lương tiểu thư?

Có phải là Lương Mạc không?

Thi Yến quay đầu lại nhìn ra phía cửa.

Đang đứng trước ngưỡng cửa là một quý cô trẻ trung đang khoác trên mình một chiếc váy màu vàng nhạt đang xách rất nhiều túi quà to nhỏ khác nhau – Lương Mạc. Cô nở một nụ cười thật duyên dáng rồi lịch sự chào hỏi đi Xuân, "Đi Xuân, gặp lại đi thật vui quá. Cháu đến thăm ông Lâm ạ"

Đi Xuân bước sang một bước để tránh đường rồi ra hiệu mời cô ấy vào phòng. "Lương tiểu thư, mời vào."

Thấy đúng là Lương Mạc đến thì Thi Yến mừng rỡ đứng bật dậy gọi tên cô, "Mạc Mạc..."

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà Thi Yến đang bị phân tâm, ông Lâm không bỏ lỡ cơ hội trời cho này để ném cho Lâm Giang một ánh mắt cảnh cáo.

Cùng lúc đó, nghe thấy giọng của Thi Yến, Lương Mạc cũng đảo mắt tìm kiếm quanh phòng một lượt. Bất gặp ánh mắt đầy mong chờ của Thi Yến, nụ cười trên mặt cô càng rạng rỡ hơn, "Trùng hợp quá Yến Yến! Cậu cũng đến đây thăm ông Lâm sao?"

Sau đó, không chờ Thi Yến kịp đáp lời thì Lương Mạc đã hướng ánh mắt như đang phát sáng lấp lánh của mình về phía Lâm Giang, "Giang, anh cũng đang ở đây à..."

Không thềm để ý đến ánh mắt đầy ẩn ý mà ông nội đang hướng thẳng về phía anh, Lâm Giang chỉ lãnh đạm gật đầu một cái thật dứt khoát mà không hé răng nói lấy nửa chữ.

Lương Mạc vốn đã quá quen thuộc với kiểu đối xử lạnh nhạt này của Lâm Giang nên cũng không chạnh lòng. Cô ta lại chuyển sự chú ý về phía ông Lâm, "Ông Lâm, gần đây Yến Yến có nhắc với cháu chuyện ông bị bệnh nên vốn cháu đã muốn đến thăm ông từ sớm rồi nhưng mấy ngày này cháu thực sự bận rộn quá, đến bây giờ mới tìm được chút thời gian. Thật là trùng hợp, hôm này lại vô tình gặp được Giang và Yến Yến ở đây..."

Lương Mạc vừa nói vừa đưa mấy túi quà to nhỏ trên tay ra, "Đây là số thuốc bổ mà cháu đã đặc biệt đến siêu thị cẩn thận lựa chọn để mua cho ông ạ."

Ngay từ khoảnh khắc đầu tiên mà Lương Mạc bắt đầu thao thao bất tuyệt thì ông Lâm đã rút lại ánh mắt đang nhìn chăm chăm Lâm Giang rồi kiên nhẫn chờ Lương Mạc nói xong, sau đó mỉm cười thân thiện đáp lời, "Quả nhiên, Mạc Mạc càng ngày càng trưởng thành rồi."

"Ông Lâm, đây là việc cháu nên làm thôi mà. Vì ông luôn yêu thương cháu từ khi cháu còn nhỏ nên ít nhất thì cháu cũng nên đến thăm khi ông đổ bệnh thôi mà." Nói rồi, Lương Mạc vừa đưa từng túi thuốc bổ cho đi Xuân vừa giải thích cách dùng và thời điểm dùng để thuốc có thể phát huy công dụng tốt nhất.

...

Chuyến ghé thăm của Lương Mạc khiến cho phòng bệnh của ông Lâm náo nhiệt hẳn lên.

Cô ta vốn là một kẻ xu nịnh chuyên nghiệp nên chẳng bao lâu, Lương Mạc đã dụ dỗ ông Lâm từ cười thật vui vẻ.

Trái với khung cảnh hòa hợp rất tự nhiên ấy, Thi Yến lại tự cảm thấy bản thân trở nên lạc lõng với cuộc trò chuyện có vẻ rất thú vị đó của bọn họ.

Cuối cùng, cô quyết định chỉ im lặng ngồi trên chiếc ghế của mình và nhâm nhi quả táo mà đi Xuân vừa mới gọt vỏ giúp cô.

Cùng lúc đó, Lâm Giang đang tựa mình bên cửa sổ, ánh mắt chăm chú nhìn xuống chiếc điện thoại. Trông như thể từ người anh đang tỏa ra một ánh hào quang của sự cao lãnh không nhiễm bụi trần, cách ly anh khỏi mọi chuyện đang xảy ra trong căn phòng này.

Thình thoảng Lâm Giang sẽ lên tiếng điều chỉnh cuộc trò chuyện phát triển theo ý anh và thình thoảng, anh sẽ dùng một cái gật đầu nhẹ để bày tỏ sự đồng ý và trong những khoảng thời gian còn lại, anh chỉ hoàn toàn giữ im lặng như thể chẳng nghe thấy bất kỳ ai nói gì cả.

Vì trước khi lên lớp Lâm Giang quên sạc điện thoại nên chỉ sau một thời gian ngắn lượn lờ trên Weibo, thông báo pin sắp hết đột nhiên xuất hiện trên màn hình điện thoại. Vì thế, anh đành tắt điện thoại đi rồi bỏ nó vào túi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 86: Không thể không chụp một tấm ảnh (2)

Lương Mạc vẫn đang vui vẻ nói chuyện với ông nội. Thình thoảng cô cố tình cao giọng lên một chút, thình thoảng lại trầm giọng xuống một chút nghe rất êm tai, dường như chính điều đó khiến những người khác bị thu hút bởi lời cô nói. Nhưng riêng Lâm Giang thì chỉ thấy Lương Mạc thật đúng là biết cách chọc tức người khác.

Ngồi trong phòng thêm một lúc, cuối cùng anh cũng không thể chịu nổi tiếng trò chuyện ồn ào kia.

Vì thế, Lâm Giang đứng dậy định ra ngoài hít thở không khí một chút nhưng trước khi anh kịp đặt bước đầu tiên xuống đất thì đột nhiên hình ảnh thú vị của Thi Yến lọt vào tầm mắt của anh.

Đang lặng lẽ ngồi trên một chiếc ghế là một cô gái trẻ tay cầm một quả táo suýt nữa thì to bằng cả gương mặt cô, thậm chí cô còn đang rất tập trung mà gặm nhấm quả táo ấy.

Như thể trong mắt cô ấy không hề có bất cứ thứ gì khác ngoài quả táo đang ở trước mặt kia.

Mỗi lần cô cắn một miếng táo, đôi mắt cô lại tự động cong lên trong gương mặt lộ rõ vẻ hạnh phúc, khoảnh khắc ấy, Thi Yến cảm thấy như thể cô vừa có được cả thế giới này, một luồng hạnh phúc rất tự nhiên mà chảy quanh cô.

Lâm Giang đã từng chứng kiến những người có thể khiến người khác cảm thấy thèm ăn theo khi xem cảnh họ ăn uống ngon miệng nhưng đây mới là lần đầu tiên anh nhìn thấy ai đó chỉ ăn thôi mà cũng có thể cảm thấy hạnh phúc đến như vậy.

...

Cô gái này thật đúng là dễ hài lòng mà!

Lâm Giang không thể dời mắt khỏi Thi Yến. Cuối cùng anh còn thích thú đến mức, trong lúc không ai để ý đến anh, mỗi lần đôi mắt của cô gái ấy khẽ cong lên sau khi cắn một miếng táo, đôi môi anh cũng không tự chủ mà nhếch lên theo.

Chăm chú quan sát Thi Yến một lúc lâu, một tia nắng mặt trời rực rỡ bất ngờ xuyên qua khung cửa sổ rồi chiếu vào phòng bệnh. Thật tình cờ làm sao, tia nắng ấy lại nhẹ nhàng rơi xuống đúng vị trí của Thi Yến, càng làm nổi bật làn da trắng sáng và mềm mịn của cô.

Cảnh tượng ấy thực sự quá đẹp, đẹp tới mức Lâm Giang chỉ muốn mãi mãi lưu giữ nó cho riêng mình.

Nghĩ vậy, anh ngay lập tức đưa tay vào túi rồi rút chiếc điện thoại đã sắp sập nguồn ra, mở chức năng chụp ảnh lên, nghiêm túc lấy nét hình bóng của Thi Yến.

Ngay lúc này, Thi Yến vừa cố gắng cắn một miếng táo đặc biệt lớn khiến hai bên má hơi phồng lên.

Gương mặt trái xoan thanh tú của cô bỗng nhiên biến thành tròn trịa, khiến cô trông hết sức đáng yêu...

Lâm Giang nhẹ nhàng nhấn nút chụp hình trên màn hình điện thoại để ghi lại khoảnh khắc hiếm có này.

"Giang? Lát nữa anh định quay về trường học hay về nhà luôn thế?"

Lâm Giang còn chưa kịp xem lại tấm ảnh anh vừa chụp lên được thì bỗng nhiên giọng nói dịu dàng của Lương Mạc vang lên bên cạnh anh.

Lâm Giang liếc nhìn cô ta rồi thở ồ đáp, "Còn tùy." anh vừa nói vừa tắt điện thoại rồi lại cất nó vào túi như cũ.

"Nếu anh định về nhà thì chúng ta có thể đi cùng nhau..." Lương Mạc nói tiếp nhưng lần này Lâm Giang thậm chí còn không có chút phản ứng nào với những gì cô ta nói.

Bầu không khí đang rơi vào khó xử thì điện thoại của Thi Yến đột nhiên rung chuông- "ding dong!"

Đang mãi nhâm nhi quả táo nên Thi Yến chỉ dùng một tay với lấy chiếc túi xách của cô rồi lấy điện thoại ra kiểm tra.

"Yến Yến, cậu thì sao? Cậu có vội về trường không? Nếu không thì cậu cũng đến nhà mình ăn tối đi? Sáng sớm hôm nay anh họ mình đã gửi một con cua từ Hokkaido đến đây nên chúng mình đã dọn đồ quân gia dùng nó để làm bữa tối..." Lương Mạc vừa nói vừa bước về phía Thi Yến.

Sau đó, dường như bị kiệt sức vì đứng quá lâu, cô ta ôm chặt lấy Thi Yến từ phía sau rồi đặt cả người mình lên lưng Thi Yến.

"Mình không tham gia được rồi. Mình đã hẹn bạn cùng phòng đi ăn tối trước rồi." Thi Yến đáp lời Lương Mạc rồi nhấn vào biểu tượng Tin nhắn trên màn hình điện thoại.

Là một tin nhắn từ Hàn Giang đến: *[Thì Yến, mẹ tôi mới gửi cho tôi một chút đặc sản từ quê lên. Em có đang ở ký túc xá không? Tôi sẽ gửi qua cho cô một ít.]*

"Hàn Giang?"

Đọc được tin nhắn trả lời của Thì Yến *[Bây giờ em không có ở trường]*, Lương Mạc chớp chớp đôi mắt tò vò vô ý hỏi, "Là một bạn học nam sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 87: Tôi sẽ bù trừ cho cô ấy, nên trí thông minh của con cái sau này sẽ không bị ảnh hưởng đâu (1)

"Ừm," Thì Yến vừa trả lời vừa cắt điện thoại đi.

"Là bạn cùng lớp của cậu sao?"

Tại sao Lương Mạc lại đột nhiên có hứng thú sâu sắc với chuyện trường lớp của cô thế nhỉ?

Thì Yến ngừng việc ăn táo lại rồi trầm ngâm suy nghĩ khoảng hai giây trước khi trả lời, "Không phải, anh ấy là trưởng bối của tớ."

Hàn Giang? Trưởng bối à?

Không phải đó chính là tên trưởng bối mà gần đây đã tỏ tình với cô ấy sao?

Lâm Giang âm thầm nhủ chặt đôi lông mày của anh lại với nhau, nhưng không để người khác phát hiện ra.

"Oa, Yến Yến, mình thực sự ghen tị với cậu đấy. Vị trưởng bối kia đối xử với cậu thật tốt! Điều đầu tiên anh ấy làm sau khi nhận được quà mà mẹ gửi từ quê lên đây là đem một phần cho cậu. Ước gì mình cũng có một trưởng bối như thế..." Lương Mạc cố ý lớn tiếng ghen tị.

Ban đầu, ông Lâm không hề để ý tới tin nhắn mà Thì Yến vừa nhận được, nhưng sau khi nghe những lời mà Lương Mạc vừa nói, ông ngay lập tức quay sang nhìn Thì Yến bằng ánh mắt cảnh giác.

Thì Yến không đáp lời của Lương Mạc mà thay vào đó, cô chỉ tiếp tục mở to miệng rồi nhâm nhi quả táo của mình.

Nhưng có vẻ như Lương Mạc chưa muốn dừng cuộc nói chuyện với Thì Yến tại đây. Dường như vừa sức nhớ ra điều gì đó, cô ta lại tiếp tục la lớn, "A, Yến Yến, mình nhớ ra rồi! Trưởng bối Hàn là đồng hương của một người bạn cùng phòng của cậu đúng không?"

"Mình cũng có chút ấn tượng về anh ấy đấy. Đẹp trai này, tốt bụng này, điềm tĩnh này..."

"Nếu mình nhớ chính xác thì trong buổi tiệc sinh nhật năm ngoái của cậu, anh ấy đã lên ra ngoài vào giữa buổi tiệc để bí mật thanh toán hóa đơn cho cậu, đúng không?"

Gửi quà cho Yến Yến rồi thậm chí còn thanh toán hóa đơn tiệc sinh nhật cho con bé... Rốt cuộc thì giữa tên trưởng bối đó và Yến Yến có mối quan hệ gì đây?

Không hề khó để nhận ra cái nhử mày đang hiện rõ trên gương mặt ông Lâm.

Vậy là, bọn họ quả thực khá thân thiết với nhau đấy nhỉ, thậm chí anh ta còn tới tham dự tiệc sinh nhật của Thì Yến còn gì... Nhưng nói đến mới nhớ, sinh nhật của cô ấy là ngày bao nhiêu thế?

Lâm Giang đột nhiên cảm thấy cái kinh mà không rõ lý do.

Ngoài việc biết cô ấy tên là Thì Yến và cô ấy đặc biệt thích ăn ra... hình như anh thực sự không hề biết chút gì về cô vợ chưa cưới này cả?

"Nghĩ lại thì, Yến Yến, hình như tớ cũng có quen biết với vị trưởng bối này của cậu đấy. Chúng ta đã từng cùng nhau đến quán bar một lần, cậu còn nhớ không?"

Lâm Giang đột nhiên cảm thấy một con giận dữ mãnh mẽ bùng lên khiến anh như sắp nghẹt thở đến nơi, hai bên lông mày lại càng siết chặt đến mức tạo thành nếp nhăn.

Có vấn đề gì với em họ của Lương Cửu Tư thế? Tại sao cô ta cứ cố tình tập trung vào tên trưởng bối này-

Vừa nghĩ đến đó, Lâm Giang đột nhiên đứng hình tại chỗ.

Anh không hề nhúc nhích trong suốt hai giây trước khi chậm rãi ngược mắt lên nhìn chằm chằm vào Lương Mạc. Nhìn bề ngoài thì có vẻ như cô ta đang thực sự hứng thú với chủ đề này nên mới nói nhiều như vậy chứ hoàn toàn không có mục đích gì khác cả. Sau đó, anh hướng ánh mắt sang phía ông nội anh.

Nhìn thấy sự khó chịu đang ẩn hiện trên gương mặt ông nội, mọi thứ ngay lập tức trở nên rõ ràng trước mắt Lâm Giang.

Cả hai đều là phụ nữ nhưng có một điều mà anh có thể khẳng định là có cả một thế giới khác biệt giữa hai người bọn họ...

Cứ sống một cách đơn thuần không phải sẽ tốt hơn nhiều hay sao?

Tại sao cô ta cứ phải tự khiến bản thân trở nên đáng ghét, dơ bẩn như vậy chứ?

Nhưng còn Thì Yến... nên nói là cô ấy quá ngốc nghếch hay quá ngây thơ đây?

Một âm mưu được bày ra rõ ràng rành đến thế rồi mà cô ấy vẫn không hề nhận ra sao?

Mất nhìn người của ông nội quả thực quá tệ hại rồi. Cô vợ chưa cưới bé nhỏ mà ông ấy cố công tìm kiếm cho mình lại là một cô ngốc... Nhưng thế cũng chẳng sao cả! Dù sao thì mình

cũng thông minh thế này cơ mà. Minh sẽ bù trừ lại phần của cô ấy nên trí thông minh của con cái sau này sẽ không bị ảnh hưởng đâu...

Nghĩ vậy, Lâm Giang bắt đầu dùng giọng điệu lạnh lùng như thường lệ nói, "Cô đang nhắc đến Hàn Giang sao?"

Lương Mạc không hề muốn Lâm Giang xen vào cuộc nói chuyện này. Cô ta ngẩng đầu lên nhìn anh rồi mỉm cười đáp, "Đúng vậy, là Hàn Giang. Yển Yển thường gọi anh ấy là trường bối Hàn, nên-

"Tôi biết, tôi cũng khá thân thiết với anh ta. Chúng tôi thường xuyên cùng nhau ra ngoài nên chuyện Yển Yển thân thiết với anh ta cũng là dễ hiểu thôi ..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 88: Tôi sẽ bù trừ cho cô ấy, nên trí thông minh của con cái sau này sẽ không bị ảnh hưởng đâu (2)

Nói dứt lời, Lâm Giang lặng lẽ liếc sang ông nội anh.

Đúng như những gì anh đã dự đoán, biểu cảm của ông nội đã nhanh chóng trở về với một nụ cười rạng rỡ, "Thằng bé đó là bạn của Giang và Yển Yển sao? Có thể nghĩ đến việc tặng đồ ăn cho Yển Yển của chúng ta bất cứ khi nào có thể chứng tỏ cậu ta quả thực là một người bạn tốt đấy. Khi nào có dịp thì đưa cả tên nhóc đó đến nhà chúng ta chơi nhé. Chăm sóc cho học sinh đến từ tình khác cũng là điều nên làm mà..."

Lâm Giang đáp lại ông nội anh bằng một chữ "Ừm" ngắn gọn rồi đánh mắt liếc sang xem Lương Mạc đang có phản ứng như thế nào.

Nụ cười giả tạo trên gương mặt cô ấy có chút cứng lại...

Tất nhiên rồi, làm sao mà không có phản ứng gì được cơ chứ? Cho dù cô ấy đã cất công diễn rất đạt suốt từ này tới giờ nhưng tất cả mọi cố gắng đó đều đổ sông đổ bể trước một câu nói cực kỳ đơn giản của Lâm Giang...

Đó là điều mà cô ta đáng phải nhận lấy... Trông Thi Yển có vẻ hiền lành và dễ bị bắt nạt nhưng nếu có bất cứ ai dám lợi dụng cô ấy... Haha, còn phải xem ta, Lâm Giang này có đồng ý hay không đã!

Chúng ta đang ở trong một không khí hoàn toàn ổn định cho đến khi ai kia đến đây và khiến nơi này chìm trong một luồng khí độc hại còn ghê gớm hơn cả thứ khói bụi tồi tệ nhất ở Bắc Kinh.

Cô lẽ mình phải kéo cô ngốc đó ra khỏi đây để đào thải hết khói độc ra khỏi hai lá phổi mất...

Nghĩ là làm, Lâm Giang điều chỉnh tư thế của mình cho thẳng lại rồi nói, "Ông nội, cũng muộn rồi, cháu còn có một cuộc hẹn với mấy người bạn học nên phải về trước đây ạ."

"Được rồi, cháu cứ đi đi." ông Lâm đáp lời rồi không kiên nhẫn mà vẫy tay với anh như thể rất muốn đuổi Lâm Giang ra khỏi căn phòng này càng sớm càng tốt vậy.

Khóe miệng Lâm Giang khẽ co giật trước thái độ kỳ thị công khai của chính ông nội anh. Anh ngay lập tức bước về phía cửa ra vào mà không nói năng gì.

Khi bước ngang qua bên cạnh Thi Yển, anh đưa bàn tay của mình ra nắm lấy cánh tay cô rồi kéo cô ra khỏi vòng tay vẫn cố chấp chưa chịu buông ra của Lương Mạc. "Dù sao cũng tiện đường nên để tôi đưa cô về trường học luôn."

Bàn tay vẫn giữ chặt lấy cánh tay Thi Yển, Lâm Giang cứ thế mà tiếp tục đi ra khỏi cửa, kéo theo cả một Thi Yển đang chật vật vấp lên vấp xuống ở phía sau.

Vì thế, Thi Yển chỉ có thể bất đắc dĩ mà vội vàng quay đầu lại tỏ ý chào tạm biệt ông Lâm. Sau đó, ánh mắt của cô lướt qua Lương Mạc, bất chợt im lặng không biết nên nói gì. Cuối cùng, Thi Yển đành vẫy tay và nói, "Gặp sau nhé, Mạc Mạc."

Gặp sau? Gặp cái gì mà gặp cơ chứ? Chỉ vì tôi cho rằng cô là đồ ngốc không có nghĩa là cô thực sự được phép trở thành cô ngốc đầu đuôi!

Không để Lương Mạc kịp đáp lại lời chào của Thi Yển, Lâm Giang đã kéo cô ngốc của hắn ra khỏi phòng bệnh. Cửa phòng đóng lại, ngay lập tức che khuất tầm nhìn của cả hai bên...

Tài xế đã đợi sẵn hai người ở ngay lối vào của bệnh viện.

Lâm Giang đem Thi Yển dúm vào trong xe rồi mới chịu buông tay cô ra.

Người tài xế thắt dây an toàn lại rồi hỏi, "Thiếu gia, chúng ta đến trường học sao?"

Lâm Giang trả lời một cách ngắn gọn, "Ừm"

Chiếc xe bắt đầu di chuyển. Không lâu sau một tiếng "ding dong" đột ngột vang lên- là từ điện thoại của Thi Yển.

Có phải người tên Hàn Giang đó lại gửi tin nhắn cho cô ấy không?

Nhanh chóng ngồi thẳng dậy, Lâm Giang lén lút liếc sang điện thoại của Thi Yển.

Dưới sự giám sát bí mật của anh, cô lấy điện thoại ra, mở khóa màn hình rồi nhấn vào biểu tượng Tin nhắn.

Quả nhiên là tin nhắn của tên Hàn Giang đó! Tin nhắn lần này khá dài nên rất khó để hắn đọc được.

Nhưng bằng ánh mắt sắc bén của mình, Lâm Giang vẫn có thể đọc được từng chữ từng chữ mà tên bạn học kia gửi cho cô.

[Khi nào thì em quay về trường học vậy? Mấy thứ đặc sản này không thể để qua đêm được đâu, nếu không sẽ bị hỏng mất. Mẹ anh đã phải đóng gói theo rất nhiều túi đá

để bảo quản chúng nên em nên ăn hết chúng trong tối hôm nay thôi.]

Thì Yến nhanh chóng lướt những ngón tay của cô trên màn hình điện thoại để soạn tin nhắn trả lời:*[Em sẽ về tới trường trong vòng một giờ nữa.]*

Trương bối Hân: *[Vậy được. Nhắn tin báo cho anh khi em về đến nơi nhé, anh sẽ gửi chúng cho em.]*

Lâm Giang hoàn toàn mất sạch hứng thú tiếp tục lên giám sát xem Thì Yến sẽ trả lời tin nhắn ấy như thế nào.

Lặng lẽ hướng mắt ra ngoài cửa kính xe hơi, anh quan sát từng cảnh vật trên đường phố đang lần lượt lướt ngang qua bên cạnh anh. Một lát sau trong mắt anh chợt lóe lên một tia sáng. "Ghé qua nhà cũ trước đi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Đã từng nói chuyện với nhau (1)

Lâm Giang hoàn toàn mất sạch hứng thú tiếp tục lên giám sát xem Thì Yến sẽ trả lời tin nhắn ấy như thế nào.

Lặng lẽ hướng mắt ra ngoài cửa kính xe hơi, anh quan sát từng cảnh vật trên đường phố đang lần lượt lướt ngang qua bên cạnh anh. Một lát sau, trong đôi mắt lãnh đạm của anh chợt lóe lên một tia sáng. "Dừng lại ở nhà cũ trước đi."

Câu nói bất ngờ của anh phá vỡ bầu không khí yên tĩnh bao trùm lên chiếc xe từ nãy đến giờ, khiến cả người tài xế và Thì Yến không khỏi ngạc nhiên mà hướng ánh mắt đầy khó hiểu sang nhìn anh.

Nhanh chóng định thần lại sau câu nói không báo trước của anh, người tài xế đáp "Tôi biết rồi." sau đó lập tức đánh lái để thay đổi tuyến đường mà chiếc xe đang chạy sang hướng khác

Anh ấy định về nhà đấy à? Còn mình thì phải làm sao chứ?

Thì Yến nhìn chằm chằm vào Lâm Giang mà không chớp mắt trong suốt năm giây khi thấy chiếc xe vừa tình cờ chạy ngang qua một trạm tàu điện ngầm. Vì thế, cô vội vàng lên tiếng. "Ừm... Anh đề tôi xuống xe ở đây là được rồi. Tôi sẽ bắt một chuyến tàu quay về trường..."

"Thế còn cái bánh thì sao?" Lâm Giang liếc nhìn Thì Yến rồi vẫn dùng giọng điệu lạnh nhạt của hần hỏi.

Hóa ra anh ấy muốn quay về nhà để lấy bánh cho mình sao?

Thì Yến còn chưa kịp nói gì thì Lâm Giang đã tiếp tục phủ đầu cô, "Chắc cô không định bảo tôi mang cái bánh đó đến tận ký túc xá nữ cho cô đâu nhỉ?"

Nghe vậy, Thì Yến không do dự mà vội vã vừa lắc đầu vừa phân bua, "K-không phải thế, tất nhiên là không rồi!"

Nhớ lại sáu năm về trước, khi mà sự chống đối của anh cuối cùng cũng bị nhà họ Lâm khuất phục và anh bị ép phải chấp thuận để cô trở thành vị hôn thê của anh, Lâm Giang đã tự mình đến tìm cô để làm rõ chuyện hôn ước của hai người.

Đó lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất mà anh ấy chủ động nói chuyện với cô trong suốt ba năm đầu tiên kể từ khi cô được giới thiệu cho anh.

Có thể khi đó Thì Yến chỉ là một đứa trẻ nhưng vẫn có thể ghi nhớ thật rõ ràng từng từ từng chữ mà anh đã nói. Hơn nữa, thời gian sáu năm không hề khiến ký ức về những lời năm đó anh nói xáo trộn dù chỉ một chút và chính cô cũng không dám xáo trộn nó.

Năm đó anh từng thẳng thừng nói, "*Chỉ có ông nội tôi là người duy nhất thừa nhận có là hôn thê của tôi mà thôi nên tôi khuyên cô tốt nhất là đừng có nằm mơ, cả đời này sẽ không bao giờ có chuyện tôi chấp nhận để cô trở thành vợ chưa cưới của mình đâu.*"

"Vị hôn thê duy nhất mà tôi thừa nhận phải là người mà tôi thực sự thích. Cô ấy chắc chắn sẽ xinh đẹp hơn cô, dịu dàng hơn cô, đáng yêu hơn cô, thuần khiết hơn cô, cao quý hơn cô,..."

Anh ấy đã một hồi liệt kê ra rất nhiều thứ mà cô vợ chưa cưới trong trí tưởng tượng của anh "hon" Thì Yến, mỗi lần nói ra một từ anh lại cố tình gằn giọng để nhấn mạnh nó như thể muốn nhấn mạnh thái độ khinh thường của anh đối với cô.

"Thế nên đừng vì ông nội cho cô danh phận vợ chưa cưới của tôi mà cố gắng làm thân với tôi. Đối với tôi, cô chỉ có thể mãi mãi là người dung mà thôi, thậm chí kể cả khi ông nội giúp cô chuyển tới học cùng trường với tôi thì tốt hơn hết cô cũng đừng có cố bắt chuyện hay là lan truyền tin đồn vớ vẩn gì đó đấy. Nếu để mấy chuyện kiểu như giữa chúng ta có gì đó liên quan đến nhau lọt đến tai tôi, tôi chắc chắn sẽ không dễ yên cho cô đâu!"

Không cho cô có bất kỳ cơ hội nào để lên tiếng, anh quay người rời đi ngay tức khắc.

Bước được hai bước chân, anh bỗng nhiên quay mặt lại phía cô rồi dùng giọng điệu kiêu ngạo mà bổ sung thêm câu, "*Cô đã nghe rõ chưa vậy?*"

Chỉ đến khi trông thấy cô gật đầu tỏ ý xác nhận Lâm Giang mới hài lòng mà đi tiếp.

Năm đó cô mới chỉ mười ba tuổi mà thôi, quả thực vẫn chỉ là một cô nhóc chưa hiểu chuyện nên thái độ gay gắt của anh đã khiến tâm hồn nhỏ bé của cô bị dọa sợ tới mức hôm ấy nuốt không trôi cơm tối.

Nhớ lại đoạn ký ức ấy, Thì Yến lặng lẽ đưa tay lên xoa bụng.

Thậm chí đến tận ngày hôm nay, cô vẫn còn mơ hồ nhớ được con đói bụng tối hôm đó đã hành hạ cô đến mức cả ngủ như thế nào, đã phải chịu tổn thương ghê gớm đến suýt thì bật khóc ...

Mình chỉ bịa ra cái lý do đó để ngăn cản cô ấy quay lại trường học ngay lúc này mà thôi, cô ấy có cần phải suy nghĩ nghiêm túc đến thế không cơ chứ?

Mặt khác, Lâm Giang không muốn nói về vấn đề này quá nhiều nên anh chỉ gật đầu lấy lệ một cái rồi lại tiếp tục im lặng, cố tỏ ra điềm tĩnh như thường lệ để vấn đề đó cứ thế mà trôi vào quên lãng.

Nhưng trong mắt Thi Yến, dường như cái gật đầu đó của anh lại khiến cô có chút nghi ngờ.

Cô ngồi thẳng lưng lại rồi rất nghiêm túc mà nói, "Tôi vẫn còn nhớ năm đó anh đã từng nói những gì với tôi."

"Vì thế, những năm này tôi chưa từng nhắc đến tên của anh trước mặt bất kỳ người nào khác, tôi cũng không hề lan truyền tin đồn thất thiệt gì cả. Thậm chí những người bạn học của tôi ở trường cũng không biết về ..."

Thi Yến đã định sử dụng từ "quan hệ" nhưng cô lại cảm thấy mối quan hệ giữa hai người thực sự không phù hợp với cái từ đó nên cô liền thay thế nó bằng một từ khác, "...chúng ta đã từng nói chuyện với nhau."

- - -

Ghi chú của tác giả: Đúng là "Gieo nhân nào gặt quả ấy."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Đã từng nói chuyện với nhau (2)

Thi Yến im lặng mất hai giây rồi lặng lẽ liếc sang nhìn Lâm Giang đang ngồi bên cạnh.

Trên gương mặt thanh nhiên như thường lệ của cậu thiếu niên ấy bây giờ còn phảng phất một chút lạnh lùng. Từ đôi mắt, đôi lông mày và thậm chí là cả đôi môi đang khẽ mím lại đều đang toát ra khí chất cao lãnh mà không ngôn từ nào có thể tả xiết.

Thật kỳ quái. Năm đó chính anh ấy mới là người nói mấy lời đó với mình cơ mà, bây giờ anh ấy lại tỏ vẻ khó chịu là vì sao chứ?

Hay là do... anh ấy đang bực mình vì mình nói nhiều quá nhỉ?

Thi Yến vừa thờ thẩn nghĩ ngợi vừa đảo mắt quanh chiếc xe một vòng rồi tự cảm thấy già thiệt vừa rồi của cô có vẻ là hợp lý nhất trong trường hợp này.

Theo đúng như mấy quy tắc mà Lâm Giang đã đặt ra, đối với cô anh chỉ là một người hoàn toàn xa lạ. Chính vì thế, không cần nói cũng biết anh không hề muốn có những tương tác thừa thãi với cô.

Vừa rồi Thi Yến đúng là đồ ngốc nên mới nói nhiều như vậy!

Nhận ra sai lầm của mình, Thi Yến nhanh chóng giữ im lặng rồi nghiêm túc cảnh cáo bản thân không được phép nhiều chuyện mà nói thêm bất kỳ lời nào với Lâm Giang nữa.

Vì thế cả chiếc xe lại một lần nữa rơi vào trầm lặng.

Chiếc xe đang tăng tốc tiến về biệt thự Lâm gia, trong khi đó về bằng giá trên gương mặt Lâm Giang vẫn không hề có chút dấu hiệu nào cho thấy nó sắp tan chảy.

Thực ra, ban đầu anh đã có một chút bối rối khi nghe Thi Yến nói, "Tôi vẫn còn nhớ năm đó anh ấy đã từng nói những gì với tôi."

Anh cũng không chắc chắn cho lắm cô đang nhắc đến câu nào. Nhưng rất nhanh sau đó, những lời Thi Yến nói đã gọi lại một vài ký ức mơ hồ trong đầu anh, dường như là một chuyện gì đó đã từng xảy ra trong quá khứ.

Chuyện ngày hôm đó... Nên nói như thế nào nhỉ? Hôm đó anh có chút nóng giận và bực bội nhưng lại không tìm được cách nào để xả giận. Vì vậy anh liền đem hết tất cả những khó chịu cùng những cảm xúc tiêu cực mà anh đang phải chịu đựng ném sang Thi Yến.

Anh đã oán trách cô. Nếu không phải bỗng dưng xuất hiện sự tồn tại của một cô gái tên là Thi Yến

thì anh đã không bỗng dưng mà bị mắc kẹt với một cô vợ chưa cưới mà anh thậm chí không hề quen biết rồi.

Chẳng có ai mà lại thích bản thân bị trói buộc với điều gì đó cả. Sự ép buộc quá đáng của ông nội chỉ càng khiến sự ghét bỏ của anh đối với cuộc đính hôn này tăng lên mà thôi. Dưới sự sắp đặt ấy, tất nhiên là lực sát thương từ lời nói của anh đối với Thi Yến sẽ trở nên mạnh nhất có thể rồi.

Mấy lời Thi Yến nói khi nãy chẳng có gì nhầm lẫn cả - chúng chính xác là những câu mà anh từng nói với cô. Chỉ là anh không thể hiểu nổi tại sao anh lại cảm thấy thất vọng đến thế. Phải chăng là do cô đã ghi nhớ quá kỹ càng tất cả những gì mà năm đó anh thốt ra, hay là do anh đã tự cho phép cảm xúc thăng thế đến mức lấn át cả lý trí, hay là vì Thi Yến đã dùng câu "không bao giờ nói chuyện với nhau" để định nghĩa về mối quan hệ của hai người?

Cho dù là già thiệt nào đúng đi chăng nữa, càng suy nghĩ nhiều về vấn đề này chỉ càng khiến Lâm Giang bực bội hơn. Hơn nữa, anh càng cảm thấy bực bội bao nhiêu thì không khí trong xe lại nặng nề thêm bấy nhiêu. Đến cuối cùng, nó nặng nề đến mức chính anh cũng không thể chịu nổi nữa mà hạ cửa kính xe xuống hít thở chút không khí dịu dàng của mùa xuân.

Ngay khi chiếc xe sắp chạy tới biệt thự Lâm gia thì điện thoại của Thi Yến bỗng nhiên đổ chuông, cô nhanh chóng bắt máy.

Vì Lâm Giang vẫn đang ngồi ở ghế bên cạnh, cô liền cố gắng hạ thấp giọng, "Xin chào, là trưởng bối Hàn đúng không? Em vẫn chưa về đến trường. Có vài chuyện đột xuất nên có lẽ em sẽ quay lại trường muộn một chút ạ..."

Hàng lông mày của Lâm Giang khẽ nhíu lại khi anh nghe thấy đoạn nói chuyện của Thi Yến. Một lát sau, anh cũng lấy chiếc điện thoại, lúc này chỉ còn 5 % ra, rồi bắt đầu soạn một tin nhắn.

...

Năm phút sau, chiếc xe hơi cuối cùng đã tới được nhà họ Lâm, lúc đó tất cả những người giúp việc trong nhà đã được yêu cầu rời khỏi căn biệt thự từ trước.

...

Đường như do Lâm Giang đang không được vui vẻ cho lắm nên khi chiếc xe dừng lại, giọng nói của anh khi cho phép người tài xế rời đi có hơi lạnh lùng. "Không phải anh vẫn còn có chuyện cần làm sao? Anh nên nhanh chóng đi làm việc đi. Tôi sẽ gọi taxi sau."

Người tài xế hơi sững lại khoảng hai giây trước khi hiểu ý mà đáp, "Đúng vậy, tôi còn phải đi đón một người rất quan trọng nữa. phu nhân đã yêu cầu tôi như vậy, hơn nữa đã đến giờ cao điểm rồi, nếu không đi ngay bây giờ thì có lẽ sẽ không kịp mất..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Cô có thể mặc đồ Của tôi trước (1)

Lâm Giang chẳng nói chẳng rằng mà mở cửa rồi bước ra khỏi xe.

Thấy vậy, Thi Yến cũng nhanh chóng theo anh xuống xe, không quên lịch sự nói "Cảm ơn nhé" với người tài xế.

Câu nói của cô lại khiến người tài xế có chút bối rối, anh ta đáp "Không có gì" rồi nhún ga rời đi.

Có phải anh đang tưởng tượng đấy không? Tại sao anh lại có cảm giác như thể đã hơn mười năm làm tài xế tại Lâm gia rồi mà độ khó của công việc lại càng ngày càng tăng lên thế này?

Lâm Giang nhập mật mã "666666" vào khóa điện tử ở lối vào, cánh cửa ngay lập tức mở ra. Anh rất thân nhiên bước vào trước sau đó lại phát hiện ra Thi Yến không tiếp tục theo sau anh như lúc này. Lâm Giang thắc mắc quay lại nhìn cô.

Bất gặp ánh mắt của Lâm Giang, Thi Yến nhanh chóng suy nghĩ kỹ càng rồi xác định đây là trường hợp cần thiết phải nói chuyện, nên cô đành lên tiếng. "Tôi sẽ đứng ở đây đợi anh."

Ánh mắt của Lâm Giang dường như càng trở nên lạnh lẽo hơn lúc nãy sau khi nghe những điều cô vừa nói ra. Dù thế, anh vẫn dùng một giọng điệu khá điềm tĩnh để đáp lời cô, "Tôi sẽ đi tắm một lát nên có thể sẽ khá lâu đấy. Cô nên vào nhà đợi tôi tốt hơn..."

Nghe lời giải thích của anh, Thi Yến đành miễn cưỡng bước qua cánh cửa chính. Tuy nhiên, sau khi ngẫm nghĩ thêm lần nữa, cô nói, "Vậy sao tôi không lấy bánh rồi quay về trường trước? Anh có thể đi tắm rồi về trường sau mà. Hơn nữa chúng ta đi chung xe thì có lẽ sẽ không phù hợp lắm, nếu bị ai đó bắt gặp ở cổng trường thì..."

"Tôi không mang theo ví tiền," Lâm Giang ngắt lời cô.

Nói xong, dường như hẳn còn bước đi nhanh hơn trước để kéo dài khoảng cách giữa hai người.

Thi Yến còn đang định đáp rằng cô có thể cho anh mượn chút tiền trước nhưng vừa kịp mở miệng mà chưa kịp thốt ra từ nào, cô bỗng nhiên nhớ đến chuyện mình đã quá tay khi mua sắm vài thứ trên Taobao và hiện tại trên người cô chỉ còn có 100 Nhân dân tệ ...

Vì thế kể cả có muốn thì cô cũng chẳng có tiền mà cho anh mượn...

Vì thế, Thi Yến không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ngậm ngùi theo Lâm Giang đi vào biệt thự.

Lâm Giang cứ thế một đường đi thẳng vào nhà mà không thèm để ý đến cô đang lui thủ theo sau chút nào. May là trước đây Thi Yến đã đến nhà họ Lâm và có một đôi dép dùng trong nhà đã được chuẩn bị sẵn cho cô, đang đơn độc mà nằm trên giá để giày. Thi Yến nhanh chóng xỏ đôi dép vào rồi đi về phía phòng khách.

Lâm Giang, cái người lúc nãy đã bỏ vào nhà trước cô lúc này đang bước ra từ trong phòng bếp, trên tay còn cầm theo một cốc ca cao nóng.

Anh bước lại gần rồi đưa cốc ca cao cho cô, "Trong lúc chờ thì uống cái này đi. Tôi đi tắm đây..."

Thi Yến theo phản xạ mà đáp, "Ừm" rồi rất tự nhiên mà nhận lấy cốc ca cao mà anh đưa qua. Nhưng có lẽ do tay anh hơi run hoặc vì một sai lầm nào đó khi cô nhận lấy nó mà cốc ca cao vô tội kia đột nhiên đổ hết lên người Thi Yến.

Cũng may là ca cao không quá nóng nên cô không bị nó làm bỏng, nhưng quần áo của cô thì lại không may mắn như thế...

Thi Yến cúi đầu nhìn xuống vết một mảng ướt lớn ngay trên ngực mình, trên mặt khẽ thoáng qua một sự đau khổ sâu sắc.

Làm sao mà cô quay về trường trong cái tình trạng này được cơ chứ?

Lâm Giang đang đứng trước mặt cô đột nhiên rất lịch sự mà nói "Xin lỗi", rồi như biết rằng cô đang gặp rắc rối, anh chỉ lên tầng hai của căn biệt thự, nói, "Cô nên đi tắm trước đi. Tôi sẽ sang phòng chị tôi giúp cô chọn vài bộ đồ phù hợp vậy."

Có vẻ như đây là lựa chọn duy nhất của cô vào lúc này... Vẫn trả lời bằng một từ "Ừm", cô đành theo sau Lâm Giang lên lầu.

Lâm Giang đẩy cửa phòng ngủ của anh trước khi quay lại nói với Thi Yến, "Cô ở đây đợi một chút đi."

Nói rồi anh thân nhiên bước vào phòng thay đồ.

Thi Yến ngần ngại đứng trước cửa phòng một lúc rồi cuối cùng cũng đành quyết định bước vào trong.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy phòng ngủ của anh. Kích thước của nó lớn hơn nhiều so với phòng ngủ của cô, đến cả cái giường trông cũng lớn hơn hẳn. Thậm chí có hẳn một chiếc tủ được xếp đầy các loại huy chương và cúp giải thưởng.

Quan sát kỹ hơn một chút thì tất cả những giải thưởng đó cái nào cũng có liên quan đến Toán học cả... Có vẻ như những tin đồn về anh đều là thật, anh quả thực là học sinh ưu tú hàng đầu...

1. Trang mua sắm trực tuyến của Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Cô có thể mặc đồ Của tôi trước (2)

Thi Yến còn đang mãi ngẩn nhìn phòng ngủ của Lâm Giang thì anh đã bước ra khỏi phòng thay đồ, trên tay là một chiếc áo phông màu trắng đơn giản.

Thi Yến nhanh chóng thu lại ánh mắt tò mò của mình rồi quay lại nhìn chủ nhân của căn phòng này.

Lâm Giang tùy ý ném chiếc áo đó cho cô rồi nói, "Cô tắm xong thì mặc tạm đồ của tôi trước đi, tôi sẽ qua phòng chị tôi tìm xem có thứ gì để cô mặc được không."

Thi Yến cầm chiếc áo của Lâm Giang trên tay, khẽ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Đợi đến khi Lâm Giang ra khỏi phòng ngủ Thi Yến mới bước vào phòng tắm.

Chỉ khoảng một giây sau khi có tiếng mở nước, Lâm Giang đã quay lại phòng ngủ của anh với một chiếc váy mà anh qua loa lấy từ trong tủ quần áo của Lâm Tâm Ý.

Anh vừa cúi thà ném chiếc váy đáng thương ấy lên giường thì điện thoại của Thi Yến, đang nằm trên chiếc tủ đầu giường, bỗng nhiên bắt đầu đổ chuông.

Lâm Giang liếc nhìn tên người gọi tới – là Hàn Giang.

Anh ta lại định hỏi khi nào thì Thi Yến về tới trường học đấy à?

Cái tên đó cũng kiên nhẫn đấy chứ...

Không muốn để nó ảnh hưởng việc mà cô đang làm, Lâm Giang chuyển điện thoại của Thi Yến sang chế độ im lặng sau đó anh đứng dậy rồi cứ đi lại quanh phòng mà không chịu dừng lại.

Anh vừa đi tới vòng thứ hai thì bỗng nhiên quay đầu lại nhìn về phía cửa phòng.

Không phải cái tên đó nói rằng mấy thứ đặc sản kia sẽ bị hỏng nếu để qua đêm sao?

Nếu vậy, mình chỉ cần giữ cô ta ở lại đây cả buổi tối là được rồi ...

Trong đầu chợt lóe lên suy nghĩ ấy, Lâm Giang bước về phía cửa phòng rồi cầm chìa khóa vào, xoay một vòng để khóa cửa lại. Làm xong, anh rút chìa khóa ra sau đó thử xoay nắm cửa để chắc chắn rằng cô không thể mở cửa được. Bây giờ thì nó chỉ có thể được mở từ bên ngoài nếu có chìa khóa. Nghĩ vậy, anh lập tức bước ra ngoài ban công, mở cửa sổ rồi không một chút do dự mà ném chìa khóa phòng xuống cánh đồng hoa đang nở rộ trông cực kỳ đẹp mắt ở bên dưới.

...

Sau khi tắm xong, Thi Yến tìm trong nhà tắm hết một lượt nhưng không tìm thấy cái máy sấy tóc nào cả. Không còn lựa chọn nào khác, cô đành mở cửa phòng tắm rồi bước ra ngoài với một mái tóc vẫn còn hơi ướt.

Lúc này, Lâm Giang đang rất thân thiện mà thoải mái ngồi trên sofa cùng chiếc điện thoại đang được cầm sạc.

Anh cao hơn cô rất nhiều nên chiếc áo phông mà anh đưa dài tới hơn cả nửa phần đùi của cô. Thậm chí nó không khỏi khiến cô cảm thấy có chút hơi hênh, vì thế Thi Yến vừa vô thức kéo chiếc áo xuống vừa lí nhí hỏi, "Ừm... Anh có máy sấy tóc không...?"

Nghe tiếng cô hỏi, Lâm Giang dời ánh mắt của hắn sang nhìn cô.

Mái tóc vẫn còn có chút ẩm ướt của cô được để qua một bên vai và dường như do hiệu ứng của nước nóng, lúc này mặt cô hơi ửng đỏ. Thậm chí là mặc dù cô không cao cho lắm nhưng cô vẫn sở hữu một cơ thể rất cân đối. Nửa dưới đôi chân thon dài lộ ra dưới lớp quần áo kia dường như đang thu hút ánh mắt của ai đó...

Lâm Giang dừng việc nhìn chăm chăm vào Thi Yến rồi bừng tỉnh khỏi cơn mê man. Anh vô thức bước về phía chiếc bàn rồi lấy chiếc máy sấy tóc ra sau đó đặt nó lên bàn.

Thi Yến lịch sự nói "Cảm ơn" rồi bước đến cầm lấy chiếc máy sấy.

Thi Yến cầm máy sấy vào ổ điện, đang định bắt đầu sấy khô mái tóc còn ẩm ướt thì cô vô tình trông thấy một vài tờ tạp chí trên bàn, Thi Yến ngay lập tức tròn mắt nhìn chúng.

C-c-cái tờ báo đó được viết bằng tiếng Nhật nên mình không đọc được nội dung của nó. Nhưng chỉ cần nhìn người phụ nữ trên trang bìa với làn da trắng và bộ ngực khủng kia, còn cả cách tạo dáng gợi cảm kia...

Thậm chí kể cả trước đây Thi Yến chưa từng nhìn thấy mấy loại sách báo kiểu này thì cũng quá rõ ràng để nhận ra rằng... loại tạp chí này hoàn toàn không dành cho trẻ em...

Lâm Giang chú ý thấy động tác của Thi Yến đột nhiên dừng lại giữa chừng nên cũng khó hiểu mà quay đầu lại nhìn cô. Nhìn theo ánh mắt của Thi Yến thì anh chậm chậm hướng mắt về phía chiếc bàn kia.

Sau khi đã nhìn rõ tại sao mấy tờ tạp chí đó lại bị Thi Yến nhìn chăm chăm từ nãy tới giờ, trong đầu anh thầm nghĩ một nghìn lần câu "Chết tiệt, Lương Cửu Tư!".

Cái quái gì vậy chứ! Mấy ngày trước cái tên đó đến nhà mình rồi qua đêm ở đây, rồi còn nổi hứng ôm đống tạp chí vớ vẩn kia đi ngủ đấy à? Hóa ra chúng đều là truyện

tranh khiêu dâm Nhật Bản... Hẳn đã đọc nó rồi thì thôi, nhưng ít ra thì cũng phải nhớ mà mang cả chúng theo lúc rời đi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngày Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Tôi không phải là một người đàn ông! (1)

Lâm Giang tức đến phát ghen không nói nên lời, phải mất một lúc lâu sau anh mới có thể thốt ra một lời giải thích: "Mấy thứ đó đều là của Lương Cửu Tur, không phải của tôi đâu..."

Nghĩ lại thì, dường như từ trước đến giờ anh chưa bao giờ thanh minh cho bản thân với người khác, hơn nữa còn thanh minh một cách thành thực đến như thế... Nhưng điều quan trọng là rõ ràng anh đang nói sự thật, vậy tại sao anh lại cảm thấy căng thẳng thế này cơ chứ?

Lâm Giang cố gắng làm bản thân bình tĩnh lại rồi tiếp tục, "... Mấy ngày trước Lương Cửu Tur đã đem theo cái thứ tạp nham đó đến đây nhưng lại quên đem về."

Mặt Thi Yến bây giờ đã đỏ bừng cả lên và cô chỉ đáp lại một tiếng "Ừm" rồi không nói thêm bất kỳ lời nào nữa. Cô cũng không biết nên nói gì trong tình huống này nữa.

Nhưng đối với Lâm Giang thì tiếng "Ừm" khi này của Thi Yến lại nghe giống như cô không hề tin vào lời giải thích của anh.

Điều đó càng khiến anh cảm thấy mất bình tĩnh hơn trước. Trong khi âm thầm gửi lời "hỏi thăm" đến mười tám đời tổ tông nhà Lương Cửu Tur thì anh lần nữa quay sang Thi Yến rồi cố thanh minh thêm lần nữa, "Tôi không có hứng thú với người phụ nữ trong cuốn truyện đó đâu đấy."

Vừa nói dứt lời, Lâm Giang lập tức hối hận về những gì anh vừa nói ra. Anh ước gì mình có thể cắt cái lưỡi phản chủ này đi ngay bây giờ cho hả giận.

Đây là cái kiểu giải thích gì cơ chứ? Mình đang tự khiến bản thân càng chìm sâu vào vũng bùn hơn thì có...

Nếu như không thích người phụ nữ trong cuốn truyện thì chẳng phải đang tự nói với cô ấy rằng trước đó mình đã đọc cuốn truyện này rồi hay sao?

Nhưng mà mình chưa hề đụng vào chúng mà! Mới chỉ hai ngày trước thôi mình còn ung dung đào hố gài bẫy Hàn Giang, Thi Yến, ông nội, tài xế và cả người giúp việc trong nhà cơ mà. Có phải vì mãi mê đào quá nhiều hố sâu nên bây giờ đến chính mình cũng ngơ ngẩn đến nỗi tự đào hố chôn mình rồi không?

Nghĩ là làm, Lâm Giang bối rối sửa lại lời nói để gây hiểu lầm của hắn, "Không, ý tôi không phải thế đâu. Tôi muốn nói là tôi không thích phụ nữ..."

Cái gì chứ!

Nói là mình không thích phụ nữ thì chẳng khác nào nghĩa là mình thích đàn ông còn gì?

Còn có tên ngu ngốc nào khác cũng tự làm xấu mặt mình như mình không cơ chứ!

Lâm Giang ngay lập tức chỉ thẳng vào người phụ nữ với bộ ngực trần trên bìa cuốn truyện rồi lấp bấp, "Ý-ý-ý của tôi không phải như thế đâu. Không phải là... tôi không thích phụ nữ... Ý tôi là tôi không thích..."

Anh còn chưa kịp nói hết câu "người phụ nữ trong cuốn truyện" thì bỗng nhiên sững người lại.

Tại sao anh lại rơi vào bước đường phải vòng vo mãi về cái chủ đề đáng xấu hổ này để giải thích cho bản thân cơ chứ?

Đây là chuyện quái gì vậy! Trí thông minh tuyệt đỉnh như ngày thường của anh đi đâu cả rồi thế này? Chẳng lẽ là bị chó tha rồi chẳng?

Còn một điều quan trọng hơn là, không phải chỉ mỗi trí thông minh của anh đột nhiên biến mất sạch mà thậm chí đến cả cái đầu của anh cũng không hoạt động luôn rồi thì phải. Đến chính anh cũng không thể nào giải thích nổi bản thân mình bị làm sao nữa rồi...

Trong lúc Lâm Giang còn đang tự khiến mình sang chấn tinh thần thì Thi Yến bất ngờ lên tiếng, "Thực ra ... Tôi hiểu mà..."

Hiểu sao?

Cô ấy thực sự có thể hiểu được mấy lời giải thích lộn xộn vừa rồi của mình sao?

Lâm Giang đột nhiên cảm thấy tâm trí hỗn loạn của anh được xoa dịu đôi chút.

Anh còn đang định cảm kích mà nói, "Cô hiểu được thì tốt rồi" thì Thi Yến lại đỏ mặt mà nói tiếp, "... K-không phải con trai xem mấy thứ k-kiểu này cũng là chuyện bình thường thôi sao?"

Cuối cùng thì hóa ra đến một chữ mà anh nói cô chẳng hiểu gì cả!

Lúng túng một lúc, Lâm Giang lại nóng vội mà kích động thốt ra câu: "Tôi không phải là một người đàn ông!"

Chết tiệt, mình chỉ đang làm cho mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn mà thôi!

Lương Cửu Tur, cái đồ thói tha #%%@ ¥#%#S%&...!*

Anh vừa nhìn chăm chăm vào Thi Yến, cái người rõ ràng đang cố nhịn cười thành tiếng, vừa thầm dùng những lời độc ác nhất mà anh có thể nghĩ ra để nguyền rủa Lương Cửu Tur. Sau đó, Lâm Giang lại cố bào chữa thêm lần nữa, "Không phải, tôi muốn nói là tôi khác với những người đàn ông bình thường..."

Hồng bét, mình đang nói là mình bất bình thường chắc?

Làm thế quái nào để giải thích chuyện phiền phức này cơ chứ?

Lâm Giang cuối cùng cũng phải bực bội mà từ bỏ chuyện thanh minh này. Anh đứng dậy, bước về phía Thi Yến rồi dứt khoát cầm hết chỗ tạp chí kia lên rồi xé rách chúng thành từng mảnh trước khi đem mó giấy vụn đó ném hết vào thùng rác.

Trước khi rời khỏi phòng ngủ, anh bỗng nhiên trầm ngâm một lúc rồi vì không nỡ tự phá hỏng danh tiếng của mình, anh quay đầu lại nói với Thi Yến, "Nhắc lại lần cuối cùng, cuốn truyện đó không phải của tôi và tôi cũng không có hứng thú với phụ nữ!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Tôi không phải là một người đàn ông! (2)

Thôi quên đi...Mình không nên nói thêm gì nữa thì hơn...

Anh quay người lại rồi cố tình bước nhanh hơn, đang định nhanh chóng ra khỏi phòng để làm bản thân bình tĩnh lại.

Nhưng mà-

Đứng trước cánh cửa phòng, Lâm Giang nắm lấy núm cửa rồi cố gắng vận sang một bên, nhưng nó vẫn không hề nhúc nhích dù chỉ một chút.

Chuyện gì vậy? Tại sao cửa lại không mở được chứ?

Lâm Giang cố gắng dùng sức để xoay cái núm cửa nhưng những gì xảy ra chỉ là một loạt tiếng cọt két phát ra. Phía sau lưng anh, Thi Yến đã sậy tóc xong giờ đang quay người lại tò mò hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

"Cửa bị kẹt rồi, tôi không mở được..." Lâm Giang vừa nói vừa tiếp tục cố gắng vận núm cửa, lại một loạt âm thanh kéo kẹt phát ra từ cánh cửa.

"Tại sao cánh cửa lại đột nhiên bị kẹt chứ?" Thi Yến đặt chiếc máy sậy tóc xuống rồi nhanh chân bước về phía cửa ra vào để có thể quan sát kỹ ổ khóa hơn.

Sau khoảng năm giây chăm chú nghiên cứu, cô ném cho Lâm Giang một cái nhìn đầy kỳ quái, "Không phải nó bị khóa trái lại rồi sao? Chắc sẽ mở được nếu chúng ta thử dùng chìa khóa..."

Không phải đây là kiến thức thông thường à? Làm sao mà anh ấy lại không biết chuyện này chứ?

Chỉ đến khi nghe Thi Yến nói vậy, Lâm Giang mới sực nhớ ra chuyện trước đó chính anh là người đã khóa cửa lại để...

Cũng may mà có cô nhắc nhở anh, nếu không thì anh cũng đã bị chuyện về mấy cuốn tạp chí khiêu dâm khi nãy làm cho tâm trí rối loạn rồi.

"Cô nói đúng..." Lâm Giang điềm tĩnh trả lời rồi bỏ tay ra khỏi núm cửa, vờ bỏ tay vào hết túi này đến túi khác để tìm kiếm chiếc chìa khóa thực ra đang yên vị trong cánh đồng hoa dưới sân.

Anh lấy hết những thứ trong túi ra nhưng vẫn chẳng thấy bóng dáng chiếc chìa khóa ở đâu cả.

Anh bối rối mà lăm bắm, "Hử? Thật là kỳ quái. Chìa khóa đâu mất rồi? Hay là nó bị rơi ra khi mình ngồi trên sofa nhỉ?"

Vừa tự nhủ với bản thân, Lâm Giang vừa tiến về phía chiếc sofa anh ngồi lúc nãy.

"Hử? Nó cũng không có ở đây. Mình nhớ là lúc nãy rõ ràng mình có đem theo chìa khóa mà..." *Vì mình đang diễn kịch trước mặt cô ấy, mình phải diễn vở kịch này cho thật hoàn hảo mới được.* Nghĩ vậy, Lâm Giang giả vờ lúng túng nhìn sang Thi Yến, "...Tôi có đem theo chìa khóa vào phòng không?"

Thi Yến thực sự không hề để ý tới mấy chi tiết nhỏ nhặt này nên cô ngay lập tức lắc đầu rồi thành thực trả lời, "Tôi cũng không để ý."

Lâm Giang nghĩ đi nghĩ lại một lúc rồi lại hỏi thêm lần nữa, "Sau khi vào phòng ngủ thì tôi đã đi đâu ấy nhỉ?"

Hoàn toàn bị diễn xuất thiên tài của Lâm Giang thuyết phục nên Thi Yến ngoan ngoãn đáp, "Đầu tiên anh vào phòng thay đồ, sau đó bước đến tủ để lấy máy sậy tóc giúp tôi..."

Mỗi khi Thi Yến nhắc đến một vị trí nào đó Lâm Giang lại đưa mắt nhìn theo mấy chỗ đó vờ như đang thực sự tìm kiếm rất kỹ càng, nhưng vẫn chẳng tìm thấy chiếc chìa khóa nào cả. Cuối cùng, anh thậm chí còn sốt sắng nhìn Thi Yến rồi nhờ vả, "Cô cũng tìm giúp tôi đi. Có thể nó đang nằm ở một chỗ nào đó mà chúng ta không ngờ tới thôi."

"À, được rồi." Thi Yến lại ngoan ngoãn gật đầu tỏ vẻ đồng ý với lời chỉ dẫn mà Lâm Giang vừa nói rồi thực sự bắt tay vào tìm kiếm chìa khóa cùng anh.

Mười phút trôi qua, và tất nhiên là vẫn chẳng có chiếc chìa khóa nào đột nhiên xuất hiện cả.

"Có lẽ tôi đã để quên chìa khóa trên kệ bếp trong lúc chuẩn bị ca cao nóng cho cô rồi..." Lâm Giang vừa nói vừa lấy điện thoại ra. "...Tôi sẽ gọi quản gia đến để mở cửa cho chúng ta vậy."

"Sao cơ? Ông về quê rồi và không thể quay lại ngay bây giờ được à?"

"Ồ, cô đi ra ngoại ô ngắm hoa cùng bạn rồi sao?"

"Bà muốn nghỉ việc? Bà đang nghiêm túc đấy à?"

"Chồng cô lừa dối cô nên cô đang bận đi bắt quả tang đồ tiểu tam đó sao?"

"..."

Trông Lâm Giang bây giờ như thể anh đang gọi điện cho từng người giúp việc một nhưng thực ra là anh chẳng thèm gọi lấy một người. Sau khi "kết thúc" cuộc gọi với người giúp việc

cuối cùng trong danh bạ thì anh đành quay sang báo tin buồn cho Thi Yến, "Bọn họ đúng là càng ngày càng thiếu chuyên nghiệp mà..."

"...Có vẻ như tôi chỉ còn cách gọi cho dì Xuân mà thôi. Biết đâu đi ấy có thể dành chút thời gian để quay về đây..."

Lâm Giang lại lần nữa tìm kiếm trong danh bạ của anh số điện thoại của dì Xuân. Bằng một hành động cười giả, anh giả vờ nhấn vào màn hình điện thoại một cách rất chân thực nhưng thực tế là ngón tay anh không hề chạm tới màn hình chút nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Tại sao anh lại rơi vào lưới tình với em, tại sao anh lại đưa em về nhà (1)

"Đi không thể đến đây sao? Ông nội đang phải truyền máu ạ? Vừa mới bắt đầu truyền thôi ạ? Cháu biết rồi, thôi vậy..."

Dừng lại trong giây lát, Lâm Giang che màn hình điện thoại lại rồi quay sang nói với Thi Yến, "Chuyện là... Dì Xuân chỉ có thể đến đây sau khi ông nội truyền máu xong mà thôi. Như vậy có được không?"

Nói rồi, Lâm Giang cố thể hiện sự lo lắng qua từng hơi thở, "Chỉ là, nếu không có dì Xuân ở bên cạnh, lỡ như nửa đêm có chuyện gì đó xảy ra với ông nội thì phải làm sao đây?"

Nghe về trước câu mà Lâm Giang nói, ban đầu Thi Yến đã định nói "Vậy cũng được" nhưng sau khi nghe lời bắn khoăn của anh ở nửa về sau thì câu mà cô định nói mắc lại ngay tại đầu lưỡi.

Lúc này ông Lâm đang mắc bệnh nặng và luôn cần có người ở bên cạnh để chăm sóc. Lỡ như có chuyện gì đó bất ngờ xảy ra với ông trong lúc dì Xuân quay lại nhà cũ để mở cửa cho bọn họ thì sao?

Dù sao thì ngày mai cô cũng không có tiết học nào vào buổi sáng. Mặc dù tối nay cô đã hẹn mấy người bạn cùng phòng đi ăn lẩu nhưng có lẽ cô đành phải nhắn tin cho bọn họ để hoãn buổi hẹn sang ngày khác thôi...

Vấn đề duy nhất còn lại là tối hôm nay cô sẽ buộc phải ở chung phòng với Lâm Giang...

Sau một lúc đấu tranh tư tưởng dữ dội, cuối cùng Thi Yến cũng lên tiếng, "Tôi nghĩ là tốt hơn hết đừng gọi dì Xuân đến đây. Ông Lâm cần đi ấy ở bên cạnh chăm sóc mà."

Mặc dù đã thành công đạt được mục đích nhưng anh vẫn giữ ánh mắt thán nhiên trên mặt. Lâm Giang cân nhắc thiệt hơn mất tới nửa phút rồi mới "rất miễn cưỡng" mà đáp lời Thi Yến, "Vậy được rồi."

Nói xong, Lâm Giang lại đặt điện thoại lên cạnh tai anh lần nữa rồi nói, "Không sao đâu ạ, đi không cần ghé về nhà nữa đâu. Chăm sóc tốt cho ông nội nhé."

Sau khi anh cúp máy, cả căn phòng rộng lớn bỗng nhiên rơi vào im lặng.

Lâm Giang ngồi xuống chiếc sofa ở phía bắc của chiếc giường rồi rất tao nhã cầm điện thoại mà điên cuồng soạn một loạt tin nhắn mắng vồn Lương Cửu Tư: *[Tổ sư cha nhà cậu, Lương Cửu Tư!], [Đồ rác rưởi], [Tên hỗn dân vô liêm sỉ]...*

Lương Cửu Tư nhanh chóng trả lời: *[Ông nội tôi mất lâu rồi mà. Cậu không thể bao dung với tôi một chút hay sao?]*

[Cậu cứ đi! Lương Cửu Tư, từ nay tôi sẽ gọi cậu là tên thối tha!]

Lương Cửu Tư: *[Đang yên đang lành mà tôi lại chọc giận gì đến cậu thế? Từ nãy tới giờ tôi cứ hít hơi suốt, là do cậu nguyên rủa tôi đúng không? Tôi đã sợ tới co cả bóng khi thấy mấy tin nhắn khủng bố từ cậu đấy.]*

[Ô? Cậu mà vẫn còn có đủ bóng cơ à? Tôi còn cho rằng cậu không lên được nữa rồi nên mới phải dùng mấy cuốn truyện khiếm dâm đó để thỏa mãn trí tưởng tượng của cậu chứ...]

Trong lúc đó, Thi Yến đã ngồi xuống tắm thơm ở phía cuối giường. Cô rút điện thoại ra rồi soạn tin nhắn xin lỗi gửi lên nhóm WeChat của mấy cô gái chung phòng ký túc xá: *[Các tình yêu à, xin lỗi nhé. Có vài chuyện khẩn cấp đột nhiên xảy ra nên hôm nay mình sẽ không về trường đâu. Chúng ta có thể đổi lịch hội họp tối nay sang ngày khác được không?]*

Lá sen Hà Diên Diên: *[Yến Yến, tôi ghét cậu!]*

Quả chanh (Lăng Nộ An): *[Cậu muốn dời sang ngày nào mới được chứ?]*

Tôi yêu Lý Dịch Phong (Giang Nguyệt): *[Hừm, ㄟ(っˊ∩ˋ)ㄏ! Cái người duy nhất làm hỏng hết kế hoạch kia, nhận lấy ánh mắt kinh thường của ta đây.]*

Cứ thế, Thi Yến và Lâm Giang tách rời nhau bởi chiếc giường lớn của anh, chẳng ai lên tiếng bắt chuyện với ai cả.

Sự yên lặng ấy kéo dài cho đến khi điện thoại của Thi Yến bỗng nhiên đổ chuông thêm lần nữa.

Vẫn là một cuộc gọi từ Hàn Giang.

Thi Yến, người đang chơi game trên điện thoại, ngay lập tức bắt máy, "Trưởng bối Hàn?"

Lâm Giang, người đang rất vui về nhắn tin sỉ nhục Lương Cửu Tư hết lần này đến lần khác đột nhiên khựng lại.

"Em xin lỗi, trưởng bối. Lúc này em đang tắm nên không cầm theo điện thoại... Có lẽ hôm nay em sẽ không quay về trường được đâu ạ... Anh nên đem chỗ đặc sản đó cho bạn bè đi, đừng để chúng bị hỏng mất... Đừng nhắc đến chúng nữa được không. Anh càng nói càng khiến em thêm dấy..."

Bọn họ có nhiều chuyện để nói với nhau đến thế cơ à?

Lâm Giang vừa cắn ngón tay vừa lặng lẽ liếc sang Thi Yến, cái người mà từ nãy tới giờ vẫn chưa chịu cúp máy. Mắt anh co gập một hồi trước khi anh dứt khoát lấy tai nghe ra rồi nhét chúng vào hai lỗ tai. Sau khi xác nhận rằng chiếc tai nghe đã được kết nối với âm nhạc, anh bắt đầu cố tình hát thật to theo bài hát đang hát, "*Tại sao anh lại rơi vào lưới tình với em, tại sao anh lại đưa em về nhà...*"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Tại sao anh lại rơi vào lưới tình với em, tại sao anh lại đưa em về nhà (2)

Bàn tay đang cầm điện thoại của Thi Yến run rẩy khi nghe Lâm Giang đột nhiên cất giọng hát, suýt nữa thì cô còn đánh rơi cả điện thoại xuống sàn nhà.

Cùng lúc đó, ở đầu dây bên kia, nghe thấy giọng hát của Lâm Giang truyền qua điện thoại khiến Hàn Giang cũng im bật theo.

Trong khi ấy, Lâm Giang vẫn đang tiếp tục chân thành hát bằng cả trái tim anh, không những thế, anh thậm chí còn cố tình hát lớn tiếng hơn rồi thêm thắt cảm xúc dạt dào của anh, "*Anh có thể từ bỏ tất cả, tất cả những gì anh có, vì em...*"

Cuối cùng thì Hàn Giang cũng bùng tình khởi trạng thái đứng hình suốt từ nãy tới giờ, "Thi Yến, em...em..."

Nghe giọng Hàn Giang, Thi Yến cũng ngay lập tức định thần lại. Biết anh ta đang muốn hỏi điều gì nên Thi Yến ngay lập tức trả lời trước cả khi Hàn Cảnh kịp hỏi hết, "Em đang ở cùng một người bạn".

"À" Hàn Giang đáp sau đó im lặng chờ đợi nhưng lại nhận ra rằng Thi Yến không có ý định giải thích gì thêm về vấn đề này nữa. Cuối cùng, Hàn Giang đành nói, "VẬY... anh cúp máy đây."

"Vâng ạ. Chúc anh ngủ ngon."

Thấy Thi Yến cuối cùng cũng chịu kết thúc cuộc điện thoại, khóe miệng Lâm Giang khẽ nhếch lên tỏ vẻ hài lòng nhưng anh vẫn không chịu dừng việc hát hò lại, "*Một nốt nhạc ngắn ngủi chứa đựng bao tình cảm sâu đậm, những kỷ niệm bất tận về tuổi trẻ mà chúng ta đã cùng trải qua. Hình bóng em luôn hiện diện trong từng câu chuyện của anh...*" ...

Đêm còn dài và thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua.

Hai người trong căn phòng ấy vẫn không hề có chút biểu hiện mệt mỏi nào.

Tám giờ tối, [Expert of the Monkeys] bỗng nhiên nhắc đến [Yến Loves Ice Cream] và [111111] trên nhóm trò chuyện Wechat [Sexy and Frisky] rồi hỏi: [*Chơi không nào? Chơi không nào? Chơi không nào?*]

Ding dong! – Điện thoại của Thi Yến đổ chuông thông báo có tin nhắn đến.

Ding dong! - Điện thoại của Lâm Giang cũng có thông báo tin nhắn đến.

Thi Yến dùng ánh mắt nghi ngờ liếc nhìn về phía Lâm Giang rồi mới mở ứng dụng Wechat lên để đọc tin nhắn cô vừa nhận được.

Đọc xong tin nhắn của [Expert of the Monkeys], [Yến Loves Ice Cream] do dự trong giây lát rồi trả lời: [*Em có thể tham gia, nhưng bây giờ em không mở chức năng trò chuyện bằng giọng nói được. Em đang ở nơi không thích hợp để nói chuyện cho lắm*]

Thông báo tin nhắn mới từ điện thoại của Lâm Giang: *Ding dong!* + 1.

[Expert of the Monkeys]: *Không sao đâu! Chúng ta cứ nhắn tin thế này cũng được mà.*

Thông báo tin nhắn mới từ điện thoại của Thi Yến: *Ding dong!* + 1.

Thông báo tin nhắn mới từ điện thoại của Lâm Giang: *Ding dong!* + 2.

Anh ấy đang nói chuyện với ai thế nhỉ? Tại sao anh ấy cứ liên tục nhận được tin nhắn mới vậy?

Thi Yến vừa thắc mắc vừa quay lại phía sau liếc nhìn Lâm Giang. Trầm ngâm nhìn anh trong giây lát thì cô mò mẫm trong túi xách để tìm chiếc tai nghe nhưng mãi mà chẳng thấy nó ở đâu cả. Vì vậy, cuối cùng Thi Yến đành phải chuyển điện thoại sang chế độ im lặng trước khi bắt đầu vào game.

Dù sao thì chuyện cô có thể dùng thực lực của mình để tấn công ai đó sẽ không xảy ra nên cũng chẳng cần mở âm thanh để làm gì. Thậm chí nếu cô có nghe thấy tiếng bước chân của ai đó đang áp sát, tiếng động cơ xe hơi đang tăng tốc hoặc tiếng bom kích nổ bên tai thì cũng chẳng bao giờ có chuyện cô có thể nhìn thấy kẻ thù đang trốn ở đâu cả...

[Juice] cũng đăng nhập vào phòng trò chuyện rồi nhắc đến [111111]: [*Ông chủ, cậu có tham gia không vậy?*]

Thông báo tin nhắn mới từ điện thoại của Lâm Giang: *Ding dong!* + 3.

Mãi đến tận lúc này [111111] mới chịu xuất hiện: [*Tôi sẽ tham gia, nhưng tôi cũng đang ở nơi không tiện nói chuyện nên tôi sẽ không bật chức năng trò chuyện bằng giọng nói.*]

[Expert of the Monkeys]: *Hehe. Ông chủ này, cậu đang pha trò nhạt nhẽo đấy à?*

Thông báo tin nhắn mới từ điện thoại của Lâm Giang: *Ding dong!* + 4.

[Juice]: *Cậu đã bao giờ nói chuyện với bọn tôi trong game đâu?*

Thông báo tin nhắn mới từ điện thoại của Lâm Giang: *Ding dong! + 5.*

[111111]: ...

Thi Yến không thể ngăn cản bản thân nhìn sang Lâm Giang thêm lần nữa.

Đường như Lâm Giang cho rằng chuông điện thoại của anh quá ồn ào trong sự yên tĩnh tuyệt đối đang bao trùm lên căn phòng này nên anh lại cầm tai nghe vào điện thoại rồi nhét chúng vào hai bên tai như trước.

Cả căn phòng lại quay trở về với sự im lặng vốn có của nó. Thi Yến cũng thu lại ánh mắt tò mò đang dán lên Lâm Giang về màn hình điện thoại của cô.

Lúc này mọi người bắt đầu vào trận.

Vòng đầu tiên vẫn diễn ra rất bình thường - như thường lệ, bọn họ dễ dàng xoay sở để kiếm được một bữa gà cho buổi tối.

Nhưng đến vòng thứ hai thì...

Vì đang ngồi ở tư thế không thoải mái nên Thi Yến khẽ xoay người để đổi sang tư thế thuận tiện hơn. Sau khi đổi tư thế, mặc dù giữa cô và Lâm Giang vẫn còn cách nhau một khoảng cách tương đối nhưng với khả năng quan sát nhạy bén của anh, Lâm Giang lại vô tình mà có được một tầm nhìn rất hoàn hảo để quan sát toàn bộ hành động của Thi Yến.

Nhưng không may là chiếc điện thoại trên tay Thi Yến lại bị đầu cô che khuất nên anh không thể nhìn thấy những nội dung đang hiển thị trên màn hình điện thoại của cô. Tuy nhiên, không hiểu sao đôi chân thon dài của cô lại cứ vô tình lọt vào tầm mắt anh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: 1+1 bằng...(1)

Mặc dù bị sao lãng bởi đôi chân của Thi Yến nhưng Lâm Giang vẫn làm chủ được sự tỉnh táo của anh. Sau khi vào trận, anh rất điều luyện điều khiển nhân vật của anh nhảy dù từ trên máy bay xuống, tiếp đất một cách an toàn, nhặt trang bị và vật phẩm sau đó thậm chí còn nhanh chóng dùng khẩu UMP9 của anh bắn hạ một kẻ địch sau khi tình cờ chạm mặt họ trong một căn nhà.

Nhưng bọn họ càng tiến sâu vào game thì số lần ánh nhìn của Lâm Giang lén lút liếc về phía đôi chân của Thi Yến lại càng tăng lên nhanh chóng.

Sau khoảng mười tới mười một lần ánh mắt anh rơi xuống vị trí đôi chân của Thi Yến thì từ đằng xa, một người chơi khác bất ngờ dùng khẩu M24 bắn anh trong lúc anh mất tập trung.

Tới vòng thứ ba...

Thông qua tai nghe, những tiếng giục giã dồn dập không hồi kết giữa Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai vẫn đang diễn ra rất to và rõ ràng bên tai Lâm Giang.

Nhưng lúc này anh chẳng còn tâm trí nào mà để ý tới việc bọn họ đang nói gì nữa. Phải đến tận khi những tiếng hét lớn "Ông chủ! Ông chủ!" liên tục lọt vào tai anh thì cuối cùng Lâm Giang mới có thể giật mình định thần lại từ trạng thái mất ý thức rồi nhanh chóng dời ánh mắt khỏi đôi chân của Thi Yến. Đặt lại toàn bộ sự tập trung vào game, anh ngay lập tức nhận ra rằng từ này tới giờ anh không hề để nhân vật của anh dịch chuyển vị trí chút nào ngoại trừ việc thỉnh thoảng bị ngã xuống đất.

Lâm Giang nhanh chóng lao vào một căn nhà nhưng sau một hồi tìm kiếm, anh lại không thể tìm ra bất kỳ thứ gì cả. Chứng kiến cảnh tượng ấy, Hạ Thương Chu đành phải lên tiếng nói với anh "Ông chủ à, mình đã cướp xong căn nhà đó rồi mà" để giúp Lâm Giang nhận ra căn phòng đó thực sự trống rỗng, sạch sẽ tới mức đến cả một quả bom khói cũng không có.

Hạ Thương Chu, quân trộm cướp này đúng thật là... Tất cả những nơi bị tên này quét qua đều chẳng còn sót lại chút gì ngoài sự trống trải và hoang vắng...

Lâm Giang vừa thảm máng đồng đội của anh vừa chuẩn bị nhảy ra khỏi cửa sổ để chạy sang căn nhà khác. Nhưng không hiểu vì sao ánh mắt của anh vẫn bất giác mà hướng về phía Thi Yến thêm lần nữa.

Chiếc áo phông của anh hơi rộng so với dáng người của Thi Yến nhưng anh vẫn có thể đại khái tưởng tượng ra được thân hình tuyệt đẹp của cô...

Ánh mắt anh dừng lại nơi cổ tay nhỏ nhắn một lúc lâu trước khi chậm chậm rồi xuống một nửa đôi chân đang lộ ra dưới lớp áo phông.

Dưới hiệu ứng của ánh đèn trong phòng, làn da của Thi Yến trông thật mềm mại, láng mịn đến mức không thể nhìn thấy bất kỳ một lỗ chân lông nào cả.

Mãi mê ngắm nhìn chúng, cuồng hống Lâm Giang đột nhiên có chút khó khăn.

Vì một vài lý do nào đó không rõ mà dường như không khí trong phòng cứ loãng dần, hơi thở của anh cũng càng trở nên mất tự nhiên theo.

Lục Bôn Lai: "Ông chủ, bây giờ mà cậu còn không chịu chạy ngay đi thì cậu sẽ bị trúng độc đến chết đấy..."

Hạ Thương Chu: "Không còn thời gian nữa đâu. Ông chủ, nhận lấy số thuốc này đi. Chúng tôi sẽ đưa Yến muội đi trước vậy, trong cái gara cách cậu khoảng năm mươi mét có một chiếc xe đấy, cậu lái nó đi sau nhé..."

Lâm Giang không biết anh đã bỏ lỡ bao nhiêu thời gian nhưng cuối cùng thì anh cũng có thể một lần nữa sức tỉnh khi nghe thấy những lời giục giã từ đồng đội anh đang không ngừng vang lên bên tai.

Không nói một lời nào, Lâm Giang chậm rãi dời ánh mắt đang tập trung vào đôi chân của Thi Yến về lại màn hình điện thoại, vị trí mà đáng lẽ ra anh nên nhìn từ đầu.

Đã mười phút trôi qua kể từ khi vòng thứ ba bắt đầu nhưng anh vẫn chưa chọn được một trang bị nào cả, thanh máu của anh đã bị giảm tới một nửa vì trúng độc trong khu vực màu xanh.

Hạ Thương Chu: "Ông chủ của tôi ơi, sao cậu lại không chọn chút trang bị nào thế hả?"

Lâm Giang phớt lờ câu hỏi thăm của Hạ Thương Chu rồi ngẩng người ra nhìn vào màn hình điện thoại một lúc trước khi bắt đầu đi mà cúi xuống nhặt số thuốc mà bọn họ ném cho anh. Sau đó, dù vẫn đang trong trạng thái ngơ ngác, anh bắt đầu di chuyển về phía trước.

Nhưng ngay khi chỉ vừa mới chạy được vài bước, anh lại đột ngột đứng lại một lần nữa, lần này vẫn là đôi chân của Thi Yến chứ chẳng phải điều gì khác khiến đôi mắt anh không tự chủ mà liếc qua...

"Ông chủ, cậu chỉ còn một chút máu cuối cùng đó thôi đấy! Cậu sẽ chết sớm cho mà xem!" Tiếng Lục Bôn Lai hét lớn dội thẳng vào tai anh.

Đây đã là lần thứ n giết mình định thần lại, Lâm Giang đang định hồi máu thì một người chơi ảo bất ngờ xuất hiện từ phía sau rồi bắn anh. Chuyện xảy ra sau đó không cần nói cũng biết, Lâm Giang ngay lập tức ngã xuống đất.

Lục Bôn Lai: "Mình có đang nhìn nhầm không thế? Người chơi mạnh thứ hai trong toàn hệ thống mà lại bị người chơi ảo được máy tính lập trình sẵn giết chết đấy à?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 98: 1+1 =. (2)

Hạ Thương Chu: "Cậu không nhìn nhầm đâu. Ông chủ của chúng ta thực sự vừa bị một người chơi ảo giết đấy! Thật đúng là mắt mắt mà..."

Lục Bôn Lai: "Chắc mình phát điên lên mất! Làm sao mà ông chủ của chúng ta lại chết dưới tay người chơi ảo cơ chứ?!"

Trước những lời chế giễu vô lương tâm của hai người đồng đội lâu năm Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu thì Lâm Giang chỉ im lặng đặt điện thoại của anh xuống.

Không có Lâm Giang, người chịu trách nhiệm tấn công chính trong nhóm, cả nhóm phải xoay sở hết sức mới có thể vào tới vòng cuối cùng trước khi nhân vật của mình bị giết chết.

Thi Yến đoán rằng có lẽ lúc này [111111] đã gặp chuyện khẩn cấp nào đó khiến [111111] bị mất tập trung nên mới để xảy ra tình huống như vậy.

Nhưng đến vòng thứ tư rồi mà biểu hiện tồi tệ của [111111] thậm chí còn khiến đồng đội phải kinh ngạc hơn.

Ngay khi game chỉ vừa mới bắt đầu, [111111] nhảy dù xuống một hướng hoàn toàn khác với tất cả những người còn lại.

Chưa hết. Anh còn mạnh động đến mức mở dù khi đang rơi ở vị trí cách rất xa mặt đất, kết quả là anh bị treo lơ lửng trên không một lúc khá lâu.

Đến khi cuối cùng anh cũng tiếp đất, lại một lần nữa chẳng ai hiểu nổi rốt cuộc anh đang làm cái gì nữa. Một lúc sau, trên bản đồ địa hình thu nhỏ đột nhiên xuất hiện biểu tượng một chiếc xe ngay tại vị trí mà nhân vật của anh đang đứng.

Thi Yến còn tưởng rằng [111111] lái xe đến đây để tìm bọn họ nhưng một khoảng thời gian chờ đợi thì cô lại nhận ra rằng anh đang lái chiếc xe đó đi càng ngày càng xa khỏi vị trí mà ba người bọn họ đang đứng.

Thi Yến bối rối nhấn vào bản đồ thu nhỏ để kiểm tra vị trí hiện tại của [111111] rồi hoàn toàn câm nín trước những gì cô nhìn thấy – [111111] đã tự lái xe vào vùng biển không có ranh giới!

Tới vòng thứ năm [111111] thậm chí còn không thèm cố gắng để tự mình mở dù nữa, thay vào đó anh chọn chế độ "đù tự động bung".

Sau đó, [111111] và Thi Yến tiếp đất ở hai vị trí cùng gần một căn nhà.

Thi Yến rất tức thời mà hiểu rằng tốt hơn hết là cô chỉ cần chịu trách nhiệm thu nhặt những vật phẩm tốt mà thôi, những việc còn lại thì cứ để [111111] lo.

Nhưng dường như hôm nay [111111] chỉ là một tên bù nhìn bằng gỗ vụng về, anh cứ đứng im bên cạnh cửa sổ mà không chịu di chuyển chút nào. Đến khi cuối cùng thì anh cũng tỉnh táo lại và bắt đầu vào trận thì lại chỉ nhặt một quả bom khói hoàn toàn vô hại thay vì chọn những vật phẩm khác cao cấp hơn.

Thậm chí đến cả người không có mic như Thi Yến cũng không biết trong tình huống này phải thể hiện sự ngăn ngấm đến không nói nên lời của cô như thế nào đây. Không thể gương mặt nhìn cảnh tượng này thêm giây phút nào nữa, cô gửi một tin nhắn chỉ gồm một loạt ký tự [?????] vào nhóm.

[111111] không trả lời tin nhắn của cô, và thay vào đó anh lại một lần nữa rơi vào trạng thái không cảm xúc.

Vì thế, Thi Yến lại gửi thêm một tin nhắn: [Tại sao anh lại không chọn chút trang bị nào cả vậy?]

Lần này trước khi Thi Yến kịp gửi tin nhắn đó đi thì [111111] đã bị giết bởi một quả lựu đạn được ném từ căn nhà đối diện tới.

Trận thứ sáu, trận thứ bảy. trận thứ tám. trận thứ chín... Để xem nào, chẳng cần phải nói cũng biết, Mister Numbers vẫn hành động như thể anh bị ma ám vậy. Bị búa đánh chết, bị xe đâm chết, bị tát chết, bị đâm chết... Lần nào cũng thế, chẳng có vòng nào mà anh có thể sống sót được quá lâu cả.

...

"Có vẻ như có gì đó hơi sai sai trong màn thể hiện của ông chủ đúng không?"

"Gì đó hơi sai sai ấy à? Là 'cực kỳ' sai lắm thì có! Từ trước đến giờ tôi còn chưa từng trông thấy biểu hiện kém cỏi của ông chủ bao giờ đâu đấy! Đây không phải ông chủ của tôi rồi! Ông chủ trong trái tim tôi là một game thủ vô song không ai sánh bằng, một sự tồn tại với ánh hào quang tỏa sáng tới mức lấn át cả mặt trăng lẫn mặt trời!"

"Ông chủ à, có phải ai đó đã lấy cắp tài khoản của cậu không vậy?"

"Này người anh em, đánh cắp tài khoản của người khác là hành động cực kỳ đáng xấu hổ đấy nhé. Tôi yêu cầu cậu đăng xuất khỏi tài khoản này ngay lập tức!"

Vòng thứ mười đã bắt đầu. Lâm Giang vẫn tiếp tục ngó lơ hai tên đồng đội vừa mới tái phát bệnh thần kinh kia rồi rút tai nghe ra khỏi điện thoại sau đó ném điện thoại sang một bên, để mặc nhân vật của anh tự sinh tự diệt trong game.

Để ngăn cản bản thân tiếp tục dán mắt vào dáng hình của Thi Yến, anh đành chọn cách nằm xuống sofa rồi nhắm mắt lại.

Nhưng chỉ nửa phút sau khi Lâm Giang cố gắng tĩnh tâm lại, đôi chân dài miên man của Thi Yến lại cố tình len lỏi vào tâm trí anh.

Những biểu hiện quen thuộc mà anh đã từng trải qua khi chơi game ngay lập tức cùng một lúc ào tới – sự khô khốc trong khoang miệng, tim đập loạn nhịp vì lo lắng, toàn thân như muốn bốc hỏa...

Với đôi mắt đang nhắm chặt, Lâm Giang hít sâu một hơi nhưng rồi chỉ cảm thấy trong miệng càng trở nên khô khốc hơn, tim càng đập nhanh hơn và cơn nóng khủng khiếp đang hành hạ toàn bộ thân thể anh.

Bình tĩnh lại nào, bình tĩnh lại! 1+1 bằng... 1+1 bằng... 1+1 thì bằng đôi chân thon thả của Thi Yến...

Cái quái gì thế này!

Không thể chịu đựng tình trạng này thêm giây phút nào nữa, Lâm Giang ngay lập tức nhảy ra khỏi sofa rồi lấy bừa một bộ đồ mặc ở nhà sau đó nhanh chóng bước vào phòng tắm.

...

Ghi chú của tác giả: 1+1=?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Chuyện này thực sự khiến mình tổn thọ mất (1)

...

Khi trò chơi thứ mười kết thúc thì cũng đã là nửa đêm.

Juice và Expert, những người có tiết học vào sáng ngày hôm sau nhắc đến [Yến Loves Ice Cream] rồi nói rằng bọn họ phải đi ngủ thôi vì đã khuya quá rồi.

Thi Yến trả lời bọn họ bằng câu "okay" nhưng chỉ một giây sau, vì không thể kìm nổi sự tò mò của mình, cuối cùng Thi Yến vẫn nhấn tin riêng cho [Expert of the Monkeys] hỏi: *[Ông chủ của mấy huynh bị làm sao vậy? Hôm nay huynh ấy có vẻ bị mất tập trung.]*

[Expert of the Monkeys]: *Huynh cũng không biết nữa, đến cả Juice và huynh cũng bối rối mà. Trước đây ông chủ chưa từng có biểu hiện tồi tệ như thế này đâu.*

[Yến Loves Ice Cream]: *Không phải mọi người đều ở cùng phòng ký túc xá với nhau sao?*

[Expert of the Monkeys]: *Đúng là tại huynh ở cùng phòng, nhưng hôm nay ông chủ không quay về ký túc xá. Đây là lần đầu tiên mà ông chủ trốn tiết đấy. Huynh cả là có chuyện gì đó xảy ra rồi~*

[Expert of the Monkeys]: *Yến muội, có khi nào ông chủ đang bí mật giờ trò sau lưng huynh và Juice không nhỉ? Hehehe*

[...] Thi Yến trả lời tin nhắn của [Expert of the Monkeys] bằng một dòng toàn những dấu chấm lửng trong khi trong đầu thì nghĩ thầm, Đây là lần đầu tiên em gặp một người con trai mà còn nhiều chuyện hơn cả con gái đấy!

Gửi tin nhắn đó đi xong, người mà một giây trước vừa mới chế cười [Expert of the Monkeys] là kẻ lảm chuyện lại không thể ngăn cản chính bản thân cô soạn thêm một tin nhắn nữa.

[Tối nay ông chủ của mấy huynh không quay về ký túc xá sao? Nếu vậy thì đây đúng là một cơ hội tốt mà huynh ấy tạo ra để tự mình đi kiếm một cô bạn gái đấy...]

[Có vẻ như sau buổi tối ngày hôm nay thì ông chủ của huynh sẽ không còn thanh cao không nhiễm bụi trần nữa rồi! Waaaa!!! Cuối cùng thì ông chủ của huynh cũng gặp được Doãn Chí Bình của riêng huynh ấy rồi...]

Thi Yến và [Expert of the Monkeys] trò chuyện thêm một lúc trước khi chào tạm biệt nhau, kết thúc cuộc bàn tán sau lưng người khác đầy hào hứng của hai người.

Phòng ngủ của Lâm Giang hiện tại rất yên ắng, chỉ có tiếng nước đang chảy vọng tới từ trong phòng tắm.

Nếu mình không nhầm thì hình như Lâm Giang đã ở lý trong phòng tắm khoảng nửa tiếng đồng hồ rồi đấy... Lúc nào anh ấy cũng tắm lâu như vậy sao?

Thật đáng sợ... Anh ấy là con trai mà còn ăn ở kỹ tính hơn cả một đứa con gái là mình nữa...

Không có ai chơi cùng nữa, Thi Yến bỗng nhiên cảm thấy trống rỗng vì không có việc gì làm. Sau đó, cô mở một ứng dụng phát trực tiếp trên điện thoại lên xem chương trình "A Bite of China" để giết thời gian.

Thi Yến không biết cô đã xem chương trình đó được bao nhiêu lâu. Cô chỉ nhớ là cơn mệt mỏi đã dần dần xâm chiếm rồi âm thầm ru cô vào một giấc ngủ sâu. Thậm chí lúc ấy tiếng nước chảy vẫn đang không ngừng vang lên từ phía phòng tắm.

...

Sau hơn một tiếng đồng hồ ngâm mình trong nước lạnh, cuối cùng thì Lâm Giang cũng lấy lại được sự bình tĩnh của anh.

Anh tắt vòi nước, lau khô người rồi mặc vào một bộ đồ thường sạch sẽ. Đứng trước cánh cửa phòng tắm, Lâm Giang thậm chí còn tự mình nhắm lại trong đầu rằng "1+1 bằng 2" trước khi mở cửa để bước ra ngoài.

Anh bước thẳng về phía chiếc bàn rồi cầm chiếc máy sấy tóc mà khi nãy Thi Yến vừa trả lại để sấy khô mái tóc của anh. Cùng lúc đó, qua hình ảnh phản chiếu trên tấm gương, Lâm Giang trông thấy một cô gái trẻ đang nằm trên tấm thảm với một tư thế trông rất khó coi, đã chìm vào giấc ngủ sâu từ bao giờ.

Thi Yến đúng là phóng khoáng quá rồi. Cô ấy thậm chí dám thân nhiên ngủ quên cho dù đang bị nhốt chung phòng với một người con trai cơ đấy...

Lâm Giang nhìn chằm chằm vào Thi Yến một lúc trước khi anh đột nhiên đặt chiếc máy sấy tóc đang cầm trên tay xuống. Anh bước về phía cô, cúi thấp người xuống rồi bế Thi Yến lên.

Có lẽ là cô đang thực sự rất mệt mỏi, cực kỳ mệt mỏi nên mới không bị đánh thức ngay cả khi anh đi chuyển cô sang vị trí khác.

Lâm Giang cẩn thận đặt cô lên chiếc giường rộng lớn của anh, đang định đứng dậy rồi đi thì ánh mắt của anh lại không nghe lời mà rơi xuống ngay tại phần ngực của cô...

Chiếc áo phông của anh rõ ràng là có hơi quá khổ so với vóc dáng nhỏ bé của Thi Yến nên từ góc nhìn này, anh có thể lờ mờ thấy được ngực cô dưới lớp áo phông.

Lâm Giang chỉ nhìn thoáng qua rồi ngay lập tức dời ánh mắt của anh tới nơi khác trong khi trên mặt bắt đầu đỏ bừng lên. Sau đó, nhanh chóng anh dùng chăn che kín cơ thể Thi Yến lại.

Làm xong, Lâm Giang đang định đứng dậy thì như thể có ai đó đã phù phép lên chân anh – khiến anh đứng bất động tại chỗ mà không hề di chuyển.

Chăm chú quan sát đáng vẻ đang say sưa ngủ của Thi Yến, Lâm Giang dần cảm nhận được một sự hỗn loạn đang cuộn cuộn trào dâng trong cơ thể anh. Cuối cùng, lý trí cũng phải chào thua trước cảm xúc xuất phát từ trái tim, anh chậm chạp hạ thấp người về phía Thi Yến.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 100: Chuyện này thực sự khiến mình tổn thọ mất (2)

Khoảnh khắc mà đôi môi anh sắp chạm tới được cô thì đột nhiên Lâm Giang dừng lại.

Dường như anh đang phải liều mạng vật lộn với thứ gì đó, những cảm xúc lẫn lộn cứ liên tục lóe lên trong đôi mắt anh. Sau một khoảng thời gian khá lâu, cuối cùng Lâm Giang cũng quyết định chống lại mong muốn làm vậy bản cô của chính mình. Anh tự mình quay mặt sang hướng khác để tạo một chút khoảng cách giữa đôi môi của anh và của cô rồi nín thở trong khoảng vài giây trước khi cuối cùng cũng đứng thẳng dậy.

Sau đó, Lâm Giang lặng lẽ tắt hết đèn trong phòng, chỉ để lại mấy chiếc đèn ngủ rồi bước sang chỗ khác.

Bởi vì Thi Yến đã ngủ say từ lâu nên anh quyết định không sấy khô tóc nữa vì lo rằng tiếng ồn ào phát ra từ máy sấy tóc sẽ khiến cô bị đánh thức.

Lâm Giang ngả lưng lên ghế sofa rồi lo đểnh dưng điện thoại để tiêu khiển trong lúc rảnh rỗi. Chỉ một lát sau, ánh nhìn của anh bất giác lại hướng về phía hình bóng Thi Yến đang ngủ ngon dưới tấm chăn mà anh vừa đắp lên cho cô.

Cứ chăm chú nhìn rồi lại nhìn hết lần này đến lần khác, anh đột nhiên cảm thấy có một điều gì đó đang thúc giục anh quay trở vào phòng tắm để xả nước lạnh thêm một lần nữa...

Chuyện này thực sự khiến mình tổn thọ mất...

Từ trước đến giờ mình chưa từng chạm vào một người phụ nữ nào cả, vậy tại sao mình lại không thể kiểm soát nổi bản thân được cơ chứ?

Lâm Giang đột nhiên cảm thấy cái quyết định nhốt cô lại trong phòng anh suốt một đêm thật chẳng khôn ngoan chút nào, thậm chí là ngay cả khi cái bẫy ấy thực sự đã ngăn cản được ý định quay về trường học của Thi Yến.

Lâm Giang ép bản thân quay mặt sang hướng khác vì sợ trong hoàn cảnh này, anh sẽ thực sự làm điều gì đó phi lễ với cô. Anh trên sofa thêm một lúc khá lâu rồi dứt khoát đứng dậy, cầm điện thoại bước về phía ban công.

Bên ngoài căn phòng, mọi nơi thế giới đã bị đêm tối hoàn toàn nuốt trọn và vạn vật yên ắng tới khó tin.

Lâm Giang vừa dựa vào lan can ban công được làm bằng đá cẩm thạch vừa đưa mắt nhìn lên bầu trời đêm rồi lặng lẽ thờ dài.

Anh không còn xa lạ với những buổi đêm kéo dài đằng đẵng nữa nhưng dường như đêm nay vừa dài hơn vừa khiến anh phải chịu đựng sự giày vò nhiều hơn hẳn những đêm trước đây...

...

Ngày hôm sau, Thi Yến vẫn thức dậy như thường lệ.

Vừa mở mắt ra, cô không khỏi mơ hồ khi nhìn thấy không gian lạ lẫm ở xung quanh mình. Phải mất một lúc khá lâu sau Thi Yến mới nhớ ra chuyện cô vẫn đang ở trong phòng ngủ của Lâm Giang.

Tim đập thêm một nhịp nữa nữa và Thi Yến nhận ra rằng cô đang nằm trên giường của Lâm Giang.

Cô nhìn chằm chằm lên trần nhà trong suốt khoảng mười giây, sau đó đột ngột tung chiếc chăn đang đắp trên người ra rồi hoảng loạn nhảy xuống khỏi giường.

Không phải tối qua mình ngủ dưới sàn sao? L-làm sao mà mình leo lên giường được vậy chứ?

Thi Yến lập tức nhìn xuống thân thể mình để xác nhận rằng cô vẫn đang mặc đầy đủ quần áo trên người. Sau đó cô bắt đầu dùng mắt quét qua phòng ngủ của Lâm Giang một lượt.

Căn phòng hoàn toàn trống vắng, không hề có lấy một dấu hiệu rằng anh đang có mặt ở đây.

Có một chiếc váy được đặt bên cạnh chiếc gối mà cô tối hôm qua cô đã nằm, phía trên chiếc váy ấy còn có một số vật dụng cơ bản cần thiết cho việc vệ sinh cá nhân vào buổi sáng. Hẳn là chúng đều được chuẩn bị sẵn cho cô.

Cánh cửa phòng ngủ bây giờ chỉ được khép hờ nên rõ ràng là có ai đó đã đem chìa khóa đến đây để giúp bọn họ mở cửa từ phía bên ngoài căn phòng.

Vậy tức là...Lâm Giang đã rời đi rồi sao?

Khi cuối cùng cũng nhận thức được tình hình hiện tại của mình, Thi Yến cầm lấy mấy thứ đồ dùng được đặt bên cạnh gối kia lên rồi đi vào phòng tắm.

Trong khi đang đánh răng, cô nhìn lên hình ảnh của chính mình phản chiếu trong gương rồi từ từ mờ mắt vì kinh ngạc.

Không phải tối qua Lâm Giang bế mình lên giường của anh ta nằm đấy chứ?

Mặt Thi Yến ngay lập tức ửng đỏ và nhịp tim trong lồng ngực vốn đang rất ổn định bỗng nhiên đập loạn hết cả lên.

Sau khi súc miệng xong xuôi, Thi Yến không dám tiếp tục ở lại trong phòng ngủ của Lâm Giang thêm một giây phút nào nữa. Cô thu dọn đồ đạc của mình rồi nhanh chân bay xuống tầng dưới.

Trong phòng khách, cô trông thấy Lâm Giang đang thành thoi ngồi trên sofa.

Ngay khoảnh khắc ấy, cô không thể không lần nữa bất giác thắc mắc rằng có phải anh chính là người chuyển cô lên giường nằm không. Thi Yến ngại ngần dừng bước để chào hỏi anh, "Chào buổi sáng."

"Chào-" Lâm Giang còn chưa kịp nói hết câu chào hỏi của anh thì một con hắt hơi bất ngờ đã rất không có ý tứ mà cắt ngang lời anh.

Thi Yến ngạc nhiên nhìn anh kỹ hơn một chút rồi chú ý thấy bàn tay anh đang cầm một hộp khăn giấy. Trước mặt anh còn có một đồng hồ giấy đã dùng bị vứt trên bàn.

Anh...bị cảm lạnh rồi đấy à?

Thi Yến còn chưa kịp nói thêm câu gì thì Lâm Giang đã ném tờ khăn giấy trong tay anh đi rồi đứng dậy, "Đi thôi. Tài xế đã chờ ở bên ngoài được một lúc rồi đấy."

Nói xong mấy lời đó lại tiếp tục hắt hơi thêm một lần nữa – "Hắt xì!!!"

Bọn họ rời khỏi căn biệt thự Lâm gia giống hệt như cách mà bọn họ đến đây vào ngày hôm qua, Lâm Giang đi phía trước và Thi Yến bước theo phía sau anh.

Nhưng cuộc hành trình ngắn ngủi của hôm nay còn có sự đồng hành của một vài cái hắt hơi cứ thỉnh thoảng lại xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Quả nhiên cô ấy giỏi ăn uống(1)

Cả hai cùng lên xe, trong khi Lâm Giang vẫn tiếp tục hắt hơi không ngừng thì chiếc xe bắt đầu di chuyển về phía trường Đại học G.

Khi bọn họ sắp tới nơi thì đột nhiên Thi Yến nhìn thấy tiệm bán đồ ăn sáng quen thuộc mà cô vẫn thường xuyên ghé đến. Cô liền theo phản xạ có điều kiện mà lên tiếng, "Đề tôi xuống ở đây được rồi. Tôi muốn ăn sáng."

Người tài xế liếc nhìn Lâm Giang tỏ ý thăm dò xem anh có đồng ý hay không.

Lâm Giang, người từ nãy tới giờ đang bận lau mũi, nhẹ nhàng gật đầu đáp lại. Vì vậy người tài xế từ từ hãm phanh rồi cho xe dừng lại bên lề đường.

Đã phải chịu đói suốt cả một buổi tối nên Thi Yến ngay lập tức xuống xe rồi vội vàng chạy về phía tiệm bán đồ ăn sáng kia.

Vừa mới chạy tới quầy bán hàng, cô ngay lập tức gọi món, "Ông chủ, bán cho cháu ba bát hoành thánh."

Cô gọi nhiều đến thế cơ à?

Lâm Giang đang theo sau Thi Yến đi về phía tiệm bán đồ ăn sáng thì trông thấy cảnh tượng vừa rồi.

Anh không khỏi bối rối khi nghe cô gọi tới từng ấy bát hoành thánh, đang muốn hỏi lại xem có phải cô muốn rủ thêm mấy người bạn đến ăn sáng cùng hay không thì một con hắt hơi bất ngờ đã làm gián đoạn ý định của anh.

Nghe thấy tiếng hắt hơi vang lên từ phía sau, Thi Yến ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Lâm Giang rồi hỏi, "Anh cũng muốn ăn sáng à?"

Cô đang nghĩ gì vậy chứ? Nếu tôi không định ăn sáng thì đi theo cô đến đây để làm gì chứ?

Lâm Giang lại rút ra một tờ khăn giấy để lau mũi, không thêm trả lời câu hỏi của cô.

Vì thế, Thi Yến đành phải hỏi lại thêm một lần nữa, "Anh muốn ăn món gì?"

Bằng giọng mũi đã nghẹn cứng của anh, Lâm Giang đáp, "Sao cũng được."

Thi Yến: "Tôi cũng sẽ gọi chút hoành thánh cho anh, được chứ? Nhà hàng này nấu hoành thánh thực sự rất ngon đấy."

Lâm Giang im lặng gật đầu.

Thì Yến dùng ánh mắt cực kỳ nghiêm túc nhìn anh rồi hỏi tiếp, "Anh muốn ăn mấy bát?"

M-mấy bát á? Mình có nghe nhầm không vậy? Chẳng lẽ một bát vẫn chưa đủ hay sao? Mình nên ăn cùng lúc vài bát hoành thánh mới là bình thường đấy à?

Đôi môi của Lâm Giang khẽ run lên trong im lặng.

Thấy anh không nói gì, Thì Yến đành tiếp tục dùng giọng nói như thể đang thỏa hiệp hỏi, "Tôi sẽ gọi cho anh một bát trước nhé. Nếu không đủ thì tôi sẽ gọi thêm cho anh sau. Như vậy cũng được chứ?"

Lâm Giang lại ngơ ngác gật đầu thêm lần nữa.

Vì thế, Thì Yến liền quay đầu lại nói với người bán hàng, "Ông chủ, vậy là bốn bát hoành thánh nhé."

Không phải trước đó cô đã gọi những ba bát rồi sao? Sao còn phải thêm một bát nữa để làm gì chứ?

Trong lúc chưa bị cái hắt hơi nào khác cắt ngang, cuối cùng thì Lâm Giang cũng có thể hỏi thành tiếng câu hỏi mà từ nãy tới giờ như đang thiêu đốt tâm trí anh, "Cô hẹn một người bạn đến đây ăn sáng à?"

Thì Yến đang nhìn ngó xung quanh để tìm chỗ ngồi, thản nhiên đáp, "Tôi không hẹn ai đâu. Chỉ có hai chúng ta thôi."

Lúc này Lâm Giang đang định kéo chiếc ghế từ phía Thì Yến qua thì nghe thấy câu vừa rồi của Thì Yến, ngay lập tức anh đứng hình tại chỗ.

Chỉ có hai chúng ta thôi à?

Nói cách khác, hai chúng ta sắp ăn những bốn bát hoành thánh đấy à?

Suy nghĩ ấy vừa xuất hiện trong đầu Lâm Giang thì anh cũng đột nhiên nhớ lại mấy câu hỏi nghe có vẻ khó hiểu mà trước đó Thì Yến đã hỏi hần "Anh cũng muốn ăn sáng à?" rồi cả "Anh muốn ăn mấy bát?"...

Chắc cô ấy không gọi ba phần hoành thánh kia cho một mình cô ấy đâu, đúng không?

Cô ấy định một mình ăn hết ba bát hoành thánh đấy à?

Lâm Giang âm thầm đánh giá thân hình gầy nhom của Thì Yến từ đầu đến chân rồi thắc mắc liệu có phải vì anh đang bị cảm lạnh nên mới sinh ra ảo giác như vậy hay không.

Nhưng ngay khi cuối cùng thì anh cũng bình tĩnh lại được đôi chút để ngồi xuống chiếc ghế đối diện với Thì Yến thì có vẻ như cô vừa nhớ ra điều gì đó. Quay đầu về phía quầy bán hàng, Thì Yến lớn tiếng nói, "Ông chủ, lúc này cháu quên không nói với chủ! Cho cháu bốn bát hoành thánh lớn ạ!"

Bát l-l-lớn sao?

Vậy hóa ra, mình không hề nghe nhầm đúng không?

Vậy... chắc là bạn của cô ấy nhờ cô ấy mua đồ ăn sáng về giúp chẳng?

Một phần do đang bị cảm lạnh, đầu Lâm Giang cứ quay vòng vòng suốt từ nãy tới giờ nên anh không đặt quá nhiều sự chú ý vào chuyện đó nữa.

...

Rất nhanh sau đó, bốn bát hoành thánh lớn được bung ra.

Lâm Giang tự mình lấy thìa rồi rất tao nhã mà khuấy quanh bát hoành thánh của anh để chúng nguội bớt, lúc này Thì Yến đã ăn được nửa bát hoành thánh của cô rồi.

Khi mà Lâm Giang ăn đến viên hoành thánh thứ ba, Thì Yến vừa mới ăn hết bát đầu tiên của cô.

Khi Lâm Giang ăn được nửa bát hoành thánh của anh thì Thì Yến đã kịp xử lý xong bát thứ hai.

Khi Lâm Giang mới chỉ ăn tới hai phần ba bát hoành thánh, Thì Yến cũng chỉ còn nửa bát hoành thánh thứ ba.

Đến lúc này, Lâm Giang quyết định đặt bát hoành thánh mà anh đang ăn dờ sang một bên và anh không ăn nữa mà thay vào đó chỉ tập trung nhìn Thì Yến vẫn đang ăn ngon lành.

Cuối cùng thì bát hoành thánh thứ ba của Thì Yến cũng hết, Lâm Giang nhìn chăm chăm vào ba chiếc bát lớn trước mặt anh giờ đây đã sạch trơn, đôi mắt không ngừng nhảy vì bối rối. Hồn bay phách lạc mất một lúc, cuối cùng thì tâm hồn tan vỡ của anh cũng chịu quay về lại với anh một lần nữa.

Vậy là, cô thực sự gọi ba bát hoành thánh đó cho một mình cô sao?

Nhưng đó là ba bát lớn đấy!

Phải mất một lúc lâu sau Lâm Giang mới có thể sức nhớ ra anh muốn nói điều gì: Quả nhiên cô ấy gọi mấy chuyện ăn uống mà!!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 102: Quả nhiên cô ấy giỏi ăn uống(2)

Phải mất một lúc lâu sau Lâm Giang mới có thể sức nhớ ra anh muốn nói điều gì: Cô ấy quả nhiên gọi mấy chuyện ăn uống!!

Anh là một người đàn ông mà còn kén ăn hơn cả cô, thật đúng là đáng xấu hổ mà!

Sau khi đã ăn no, Thi Yến mới để ý rằng Lâm Giang đang mãi nhìn chăm chăm vào ba cái bát trống trơn trước mặt cô mà không hề đụng thìa tiếp tục ăn bát hoành thánh của anh. Tự ngầm thấy mình chẳng làm gì sai cả, cô liền ngẩng thờ hỏi anh, "Anh no rồi đấy à?"

Thực ra thì tôi chưa ăn no. Chỉ là đầu tôi đang quay như chong chóng nên mới không có khẩu vị ăn uống gì cả mà thôi... Lâm Giang trầm nghĩ trong đầu mấy lời này nhưng chỉ trả lời Thi Yến một chữ "Ừm"

Một, hai, ba, bốn... Anh để thừa những sáu viên hoành thánh! Lãng phí quá đi mất! Thật đáng tiếc!

Thi Yến nhìn bát hoành thánh chưa ăn hết của Lâm Giang mà không chớp mắt, cô do dự một lúc rồi rất không đành lòng mà gọi chủ quán tới, "Ông chủ, hóa đơn ạ!"

Này cái cô kia, cô đang nhìn đi đâu thế hả? Đừng nói với tôi rằng cô đã ăn những ba bát hoành thánh rồi mà vẫn chưa thấy no đấy nhé? Không phải cô đang định trộm bát hoành thánh của tôi để ăn tiếp nữa chứ...

Lâm Giang thực sự nghiêm túc sợ Thi Yến sẽ bắt ngờ đưa tay ra lấy bát hoành thánh của anh nên anh rất kín đáo mà hành động nhanh hơn cô một bước, đem chiếc bát vô tội ấy kéo về gần anh hơn. Phải đến khi chủ quán đến bàn của hai người và đưa hóa đơn cho bọn họ thì anh mới chịu buông tay ra để tìm chút tiền trong túi áo.

Lúc này Thi Yến cũng đang bỏ tay vào túi áo của cô, "Để tôi-"

Tuy nhiên, Lâm Giang đã nhanh tay trả tiền cho chủ quán rồi.

Anh quay sang phía Thi Yến nói, "Tôi không muốn trở thành một tên trai bao."

Trai bao á... Không phải đó là cách mà người ta dùng để gọi người đàn ông mà được trả tiền để trở thành người tình hoặc vệ sĩ của một người phụ nữ sao?

A-anh ấy đang tự so sánh chính anh với một tên trai bao đấy à?

Thi Yến nhìn thẳng về phía Lâm Giang bằng ánh mắt có chút kỳ lạ.

Bất gặp ánh mắt ấy của cô khiến Lâm Giang cảm thấy có chút choáng váng. Phải mất một lúc sau anh mới nhận ra rằng lúc này anh đã dùng sai từ rồi.

Mình bị làm sao thế này?! Từ khi cô ấy nhìn thấy mấy tờ tạp chí khiêu dâm kia mình cứ liên tục nói sai hết lần này đến lần khác là thế nào...

Lâm Giang xoa xoa hai bên thái dương đang đau nhức của anh rồi nói thêm, "Ý tôi là tôi không có thói quen để phụ nữ trả tiền thay tôi."

"À." Thi Yến nhanh chóng gạt đầu tò vò đã hiểu.

Sau khi nhận lại tiền thừa từ ông chủ, Lâm Giang đứng dậy, nói, "Đi thôi."

Thi Yến cầm theo đồ đạc của cô rồi ngoan ngoãn đi theo anh.

Điều khiến cô ngạc nhiên là người tài xế vẫn đang đợi bọn họ ở bên lề đường.

Nhưng lúc này Thi Yến không đi theo Lâm Giang nữa. "Ừm..."

Nghe giọng Thi Yến, Lâm Giang dừng bước rồi quay người lại phía sau nhìn cô. Để ý thấy cô vẫn đang đứng ở lối vào tiệm bán đồ ăn sáng lúc này, anh hơi nhủ mảy mai.

Thi Yến: "...Anh nên đi cùng chú tài xế đi. Ở đây cũng không cách xa trường học lắm nên cứ để tôi đi bộ về là được rồi."

Lâm Giang càng nhủ mảy may chặt hơn trước.

Thấy anh không trả lời, Thi Yến đành tiếp tục giải thích, "Sắp đến giờ vào lớp buổi sáng rồi nên chắc có rất nhiều người cũng đang trên đường tới trường. Nếu để bọn họ trông thấy chúng ta bước ra từ cùng một chiếc xe hơi thì sẽ không hay đâu..."

Điều đó chắc chắn là kỳ lạ rồi. Cô chẳng nói gì sai cả. Chính anh mới là người không muốn ai phát hiện ra mối quan hệ giữa bọn họ... hơn nữa cô cũng trông thấy lúc này biểu cảm trên mặt anh thậm chí còn đen hơn cả lúc này. Có chút lúng túng, cô tiếp tục, "...Vì thế anh nên lên xe đi. Tôi sẽ không đi theo đâu."

Đôi mắt của Lâm Giang mím chặt lại với nhau, ánh nhìn mà anh đang hướng thẳng về phía Thi Yến trông đáng sợ đến không thể tưởng tượng nổi.

Thi Yến rất thật thà mà lùi về phía sau nửa bước sau đó tự mình quyết định rằng vì sự an toàn của bản thân, cô nên chạy đi thì hơn. "Tôi đi đây. Tạm biệt..."

Nói xong những lời đó, Thi Yến bắt đầu nhanh chân bước về phía cổng trường.

Nhưng cô còn chưa đi được bao xa thì một thứ gì đó bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt của cô –Lâm Giang cùng gương mặt tối sầm của anh đang hướng về phía cô bằng những sải chân thật dài.

Anh ấy đang làm gì vậy chứ? Anh ấy định đánh mình đấy à?

Nghĩ vậy, Thi Yến cố tình bước càng nhanh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 103: Đột nhiên tôi nhận ra tôi rất nghèo (1)

Tuy nhiên, cô còn chưa đi được hai mét thì đã nhận ra cánh tay cô bắt ngờ bị Lâm Gia bắt lấy.

"A-a-anh-" Không để Thi Yến kịp nói hết câu, Lâm Giang đã chen ngang lên tiếng trước. "Cô đến trường bằng xe đi. Tôi sẽ đi bộ."

Thi Yến ngơ ngác đứng bất động tại chỗ mất hai giây trước khi định thần lại rồi ngược đầu nhìn lên Lâm Giang.

Cậu thanh niên trẻ ấy vẫn đang mang biểu cảm khó chịu như lúc nãy, nhưng trong giọng nói của anh bây giờ đã không còn chút giận dữ hay khó chịu nào cả. Nếu cô buộc phải dùng tính từ nào đó để miêu tả lại giọng nói của anh, có lẽ chúng sẽ là ... thất vọng và bất lực chẳng?

Tại sao anh ấy lại dùng giọng như vậy nói chuyện với mình chứ?

Trong lúc Thi Yến còn đang ngơ ngác thì Lâm Giang đã dẫn cô về lại phía chiếc xe hơi. Anh bước tới trước mặt rồi dãn dò kỹ lưỡng người tài xế, "Đưa cô ấy đến trường an toàn. Đừng bỏ quên cái bánh trong cốp xe, hãy chắc chắn anh đã đưa nó cho cô ấy khi anh về tới nơi đây."

Người tài xế: "Vâng, cậu chủ."

Không nói thêm lời thừa thãi nào nữa và Lâm Giang mở cửa xe rồi trực tiếp nhét Thi Yến vào bên trong.

Ngay khi vừa đóng cửa xe lại, anh đột nhiên nhớ ra điều gì đó mà anh quên chưa hỏi Thi Yến. Chống một cánh tay lên nui xe, tay còn lại vẫn đang giữ cửa xe, anh hơi cúi người về phía trước rồi nhìn chăm chăm Thi Yến mà hỏi, "Cô thân thiết với em họ của Lương Cửu Tư lắm sao?"

Lâm Giang không hề biết đối với người khác mà nói, ngay lúc này hành động của anh trông quyền rũ tới mức nào.

Thi Yến cảm thấy như thể có một chú nai nhỏ đang trú ngụ trong trái tim cô, cứ không ngừng chạy loạn xung quanh không biết đường nào mà lần. Cô âm thầm nuốt xuống một ngụm nước miếng nhưng bất kể có cố gắng đến thế nào thì Thi Yến cũng không thể khiến chú nai nhỏ ấy bình tĩnh lại nổi.

Thấy cô không nói gì, Lâm Giang cho rằng Thi Yến không biết Lương Cửu Tư là ai cả nên anh lại tiếp tục, "Em họ của Lương Cửu Tư là một người hàng xóm của tôi, cô ấy tên là Lương..."

Lâm Giang liếc sang phía người tài xế, anh ta rất hiểu ý mà nhanh chóng bổ sung giúp anh về còn thiếu, "...Mạc, là Lương Mạc tiểu thư."

"Ừ, phải rồi. Là cô ta..." Lâm Giang gật đầu tỏ vẻ xác nhận cái tên mà người tài xế vừa đưa ra rồi lại hướng ánh mắt về phía Thi Yến và hỏi tiếp, "...Hai người thân thiết với nhau lắm à?"

Thi Yến, lúc này đã làm quen được với tính khí năng động quá mức của chú nai hoang đã nhỏ bé trong tim cô, trả lời, "Ừm, chúng tôi khá thân thiết. Bất cứ khi nào có đồ ăn ngon cô ấy đều sẽ tặng cho tôi một chút."

Quý cô à... Đó là cách mà cô quyết định mức độ thân thiết của tất cả những mối quan hệ với người khác đấy à?

Lâm Giang rơi vào trầm lặng trong giây lát rồi lại lên tiếng thêm lần nữa, "Về chuyện đó..."

Nhưng sau khi mới chỉ nói ra hai từ đó thì đột nhiên anh lại dừng lại.

Thi Yến ngược đầu lên nhìn anh, "Có chuyện gì sao?"

Lâm Giang tiếp tục im lặng không đáp.

Thi Yến chờ một lúc mà vẫn không thấy anh nói gì cả nên đành khó hiểu hỏi lại, "Lâm Giang?"

Cuối cùng thì Lâm Giang cũng sức tỉnh khỏi trạng thái lơ đãng của anh rồi nhanh chóng đáp, "Đừng bận tâm!" trước khi đóng cửa xe lại. Sau đó, anh lùi về phía sau hai bước rồi ra hiệu cho người tài xế rời đi.

Khi chiếc xe bắt đầu di chuyển, Thi Yến hướng ánh mắt của cô ra ngoài cửa sổ để nhìn Lâm Giang, cái người vẫn đang đứng yên bên lề đường.

Cậu thanh niên trẻ ấy lại hắt hơi thêm lần nữa nên lúc này anh đang dùng một chiếc khăn giấy vừa lấy từ trong túi áo ra để lau mũi.

Đẹp trai quá nhiên có rất nhiều lợi thế. Thậm chí đến cả một hành động kém duyên đến thế mà cũng trở thành một bức tranh tuyệt đẹp khi anh là người thực hiện nó...

Thờ dãi một hồi, sự chú ý của Thi Yến quay trở về câu hỏi trước đó của Lâm Giang: "*Cô thân thiết với em họ của Lương Cửu Tư lắm sao?*"

Ánh mắt cô lặng lẽ chùng xuống.

Ngay cả khi cuối cùng thì anh đã quyết định không nói ra thì cô cũng đã có một suy đoán khá rõ ràng về chuyện mà anh định hỏi.

Nhưng tại sao hỏi được một nửa rồi anh lại đột nhiên dừng lại cơ chứ?

Thi Yến có thể lơ mơ hiểu được lý do tại sao anh lại dừng lại nhưng cô không thực sự chắc chắn về chuyện đó. Hoặc chính xác hơn là, cô không nghĩ rằng điều đó có khả năng sẽ xảy ra.

Làm sao mà anh lại tốt tính đến mức cảnh báo với cô về Lương Mạc được cơ chứ?

Anh và Lương Cửu Tư là những người anh em thân thiết đã cùng nhau lớn lên, và Lương Mạc còn là hàng xóm của anh nữa. Từ khi còn rất nhỏ, Lương Mạc đã luôn theo sau hai người đó đi chơi khắp nơi mà...

Cho dù cô có suy đoán như thế nào đi chăng nữa thì cũng chẳng có vẻ gì là anh sẽ đứng về phía cô cả...

...

Thật kỳ lạ. Rõ ràng là anh đã định nói với cô rằng đừng chơi với em họ của Lương Cửu Tư, nhưng...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 104: Đột nhiên tôi nhận ra tôi rất nghèo (2)

...

Thật kỳ lạ. Rõ ràng là anh đã định cảnh báo cô rằng đừng chơi với em họ của Lương Cửu Tư, nhưng...

... Khi những từ ngữ đó đã tới được đầu lưỡi anh thì đột nhiên Lâm Giang lại cảm thấy có chút do dự.

Phải chăng là do anh sợ rằng cô sẽ tức giận sau khi biết được chuyện người bạn thân bấy lâu nay luôn cố tình tỏ ra thân thiết với cô để âm thầm che giấu mục đích thực sự phía sau?

Hoặc cô sẽ nguyền thề cho rằng tất cả chỉ là do anh đã suy nghĩ quá nhiều mà thôi? Hay thậm chí là trách móc ngược lại anh vì đã nghĩ xấu cho người chị em thân thiết của cô?

Có lẽ phản ứng của Thi Yến sẽ là sự kết hợp của cả hai giải thiết đó, nhưng quả thực anh sợ chính mình sẽ làm cô buồn... Anh không hề không nhớ đến biểu cảm trên gương mặt cô ở Golden Resplendence, khi mà người bạn bất lịch sự đó của Lương Cửu Tư cố ý chế giễu cô giữa thanh thiên bạch nhật. Anh thực sự không muốn để cô phải trải qua điều đó thêm một lần nào nữa.

Quên đi. Có lẽ mình sẽ tìm một cơ hội nào đó để nói chuyện với Lương Cửu Tư sau đó bảo hắn trông chừng cô em họ phiền phức đó của hắn cho kỹ.

Lại nói về cậu ta, làm sao mà trên đời này có người chỉ biết đọc tạp chí khiêu dâm cho qua ngày mà lại có cô em họ thủ đoạn đầy mình cơ chứ? Thật khó để tưởng tượng nổi rằng hai bọn họ lại là người một nhà cơ đấy...

Dù sao thì anh cũng phải công nhận khả năng diễn xuất trời phú của cô em họ nhà Lương Cửu Tư. Mấy lời mà cô ta vô tình nói trước mặt ông nội anh lúc mới nghe qua thì giống như chì là vô tình chứ không có ẩn ý gì cả, nhưng chúng lại rất hiệu quả trong chuyện khiến cho ông nội anh cho rằng Thi Yến có một mối quan hệ thân mật rất đáng ngờ với một người đàn ông khác, rằng cô ấy đang tán tỉnh người khác ngay cả khi anh là vị hôn phu của cô.

Tại sao mà mối quan hệ giữa phụ nữ bọn họ lại phức tạp đến thế cơ chứ? Thật đúng là phiền phức!

Vừa đi vừa suy nghĩ niền man, Lâm Giang đã rào bước tới trường học từ lúc nào không hay.

Anh hoàn toàn không biết rằng trong một chiếc xe hơi cách anh khoảng mười mét về phía sau, một người nào đó đã nhanh tay chụp lại cảnh tượng vừa mới xảy ra.

...

Trên đường trở về ký túc xá của anh, Lâm Giang không quên ghé qua phòng y tế của trường để mua một hộp thuốc cảm cúm.

Khi đẩy cửa phòng ký túc xá ra, anh còn cho rằng Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai có thể vẫn chưa thức giấc. Ngược lại với suy nghĩ của anh, lúc này cả hai mỗi người đứng ở một bên cửa phòng, đã thay quần áo xong xuôi từ lâu, đang đóng giả thành người gác cửa.

Đúng là hai tên thần kinh!

Lâm Giang vừa thân nhiên bước vào phòng vừa ném cho mỗi người bọn họ một cái liếc mắt đầy khinh thường.

Lục Bôn Lai ngay lập tức theo sau anh, trên tay còn giả vờ cầm một chai sữa chua như đang cầm một ly rượu vang, nói, "Ông chủ, đây là chút rượu mà tôi đã chuẩn bị cho cậu. Bây giờ thì cậu có thể chia sẻ câu chuyện của cậu cho chúng tôi rồi!"

Nhanh chóng Hạ Thương Chu cầm mấy lát thịt nguội cùng một gói mì ăn liền lên rồi đặt chúng lên đầu, "Ông chủ à, tôi cũng đã chuẩn bị một vài món phụ rồi đây. Kể cho bọn tôi về cuộc gặp gỡ kỳ diệu ngày hôm qua của cậu đi!"

Bây giờ có quá muộn để đổi phòng ký túc không?

Lâm Giang vừa thắc mắc vừa im lặng kéo ghế ra, ngồi xuống rồi cầm mấy tính vào.

Thấy bọn họ đã hoàn toàn bị Lâm Giang ngớ lơ, Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai liền đổi sang giọng nài nỉ.

"Ông chủ à, làm ơn đi mà! Tại sao cậu lại không kể cho chúng tôi chứ?"

"Ông chủ, cậu không còn yêu thương Lai Lai bé bỏng nữa hay sao? Đạo này cậu không còn tâm sự chuyện trong lòng với Lai Lai bé bỏng nữa rồi, cậu có biết là Lai Lai bé bỏng đã buồn phiền đến mức nào không..."

Lâm Giang điềm tĩnh mà gõ mặt khẩu vào sau đó cắm USB vào máy tính.

Lục Bôn Lai: "Bố ơi..."

Hạ Thương Chu bắt chước theo: "Bố..."

Lục Bôn Lai: "Con trai này, con đang dùng sai vai về rồi đấy. Con nên gọi cậu ấy là ông nội mới phải!"

Hạ Thương Chu: "Cậu biến đi!"

Bộ đôi ấy lại tiếp tục lý sự vớ vẩn thêm một lúc trước khi nhận ra rằng cả hai đã nói lạc đề từ lúc nào không hay.

Bọn họ chuyển ánh mắt về phía Lâm Giang nhưng còn chưa kịp nói thêm lời nào thì Hạ Thương Chu đã nhanh mắt để ý thấy thư mục mà Lâm Giang đang sao chép rồi hét lên trong sự kinh ngạc, "Ông chủ à, tôi tưởng rằng cậu không muốn nhận dự án này cơ mà? Không phải cậu đã nói tiền công được trả không tương xứng với độ khó của dự án sao? Tại sao đột nhiên bây giờ cậu lại đổi ý vậy?"

Vẫn tiếp tục gõ phím, Lâm Giang thần nhiên trả lời, "Ồ, mình vừa mới nhận ra mình thực sự rất nghèo."

"Ông chủ, cậu đang có tình si nhục chúng tôi đấy phải không?"

"Đúng vậy! Không cần phải nhắc khối tài sản của nhà cậu thì tài khoản ngân hàng của cậu ít nhất cũng phải lên tới tám con số! Thế mà cậu còn dám ở đây mà than thở rằng cậu rất nghèo đấy à? Cậu đang cố tình lên mặt với bọn tôi về phương diện này thì có!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Con heo tuyệt thế vô song và độc nhất vô nhị của tôi (1)

"Quả nhiên, quả nhiên mà! Ông chủ à, nếu cậu cứ tỏ ra như thế này thì cậu sẽ mất đi một người bạn tốt là tôi đấy!"

"Cậu cũng sẽ mất luôn cả tôi đấy!"

"Hor..." Lâm Giang lạnh nhạt buông một điệu cười như thể anh vừa mới nghe một câu chuyện cực kỳ buồn cười. Bằng một chất giọng không hề giấu diếm sự khinh thường, anh nói, "... Các cậu nói cứ như thể tôi đã từng cần đến bất kỳ ai trong hai người ấy nhỉ!"

Lục Bôn Lai: "Ông chủ! Nếu cậu muốn đã muốn điều đó xảy ra thì tôi sẵn sàng trở thành người của cậu bất cứ khi nào cậu muốn!"

Hạ Thương Chu: "Ông chủ à, tối nay thì sao? Tối nay tôi sẽ giúp cậu làm ấm giường nhé? À không, tôi sẽ giúp tài khoản ngân hàng với tám con số của tôi làm ấm giường chứ!"

Nghe mấy lời đó của hai người thì khóe môi Lâm Giang bắt gác mà co giật không ngừng và đột nhiên anh cảm thấy không muốn nói chuyện với bọn họ thêm một giây phút nào nữa.

Sau khi đã sao chép xong mọi thông tin mà anh cần, Lâm Giang tắt máy tính rồi đem theo sách vở của anh, "Chúng ta sắp muộn học rồi đấy. Chuẩn bị nhanh lên rồi đi thôi."

Vì vậy Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai cũng thu dọn sách vở của bọn họ rồi đi theo anh.

Khi đang trên đường từ ký túc xá đi đến lớp học, Lục Bôn Lai vẫn tò mò mà gắng hỏi thêm một lần nữa, "Ông chủ này, tôi hỏi nghiêm túc đấy. Chuyện gì khiến cậu đột ngột quyết định nhận dự án đó vậy?"

"Đúng nhỉ."

Trước khi Lâm Giang kịp nói dứt lời thì Hạ Thương Chu lại lạnh chanh mà tranh thủ cướp mic, "Ông chủ à, đừng nói với bọn tôi là cậu đột nhiên cảm thấy nghèo túng hay mấy lý do gì tương tự đấy nhé, chúng tôi có phải trẻ lên ba đâu! Không đúng, đến cả trẻ lên ba cũng không ngốc nghếch đến nỗi bị lừa bởi cái câu đó!"

"Tôi đang nghiêm túc đấy, tôi thực sự cảm thấy mình nghèo thật. Gần đây, tôi vừa phát hiện ra..."

Nói đến đây, Lâm Giang dừng lại trong giây lát.

Nuốt lại từ "cô gái" suốt nửa thì lỡ nói ra vào lại trong bụng, anh đành tìm cách khác để diễn đạt thay cho từ "cô gái" đó, "... thú cưng, một kiểu thú cưng có tâm hồn ăn uống khổng lồ. Chỉ một mình nó mà cũng có thể dễ dàng xử đẹp một bữa ăn dành cho những ba người. Tôi có chút lo lắng tiền tiết kiệm của tôi sẽ không đủ để nuôi nó ăn mất, vì thế tôi mới quyết định làm việc chăm chỉ hơn một chút để kiếm nhiều tiền cho gia đình hơn mà thôi."

Hạ Thương Chu kinh ngạc mở to mắt, "Một mình nó có thể ăn hết một bữa ăn dành cho ba người á?"

Cậu nhận nuôi cái thể loại thú cưng phàm ăn gì thế?"

Miệng của Lục Bôn Lai cũng há hốc ra trong sững sốt, "Ông chủ à, có phải cậu đang nuôi một con heo không vậy?"

"Hahahaha...!" Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu bùng nổ một tràng cười tới khí thế.

Nhưng điệu cười của cả hai thậm chí không sống sót được tới ba giây trước khi bị tắt ngúm một cách bất ngờ.

Lý do là bởi vì trên gương mặt ông chủ đáng kính của bọn họ đang đầy vẻ bất mãn.

Bằng sự sắc bén vốn có, chỉ tốn một vài giây không đáng kể để Lục Bôn Lai thay đổi biểu cảm của hần từ cột nhà thành cực kỳ nghiêm túc rồi còn không quên giơ ngón tay cái lên để thể hiện sự ngưỡng mộ, "Thật đúng như mong đợi, thậm chí đến cả thú cưng của ông chủ cũng thật là mới mẻ và độc đáo!"

Cùng lúc đó, câu nói của Hạ Thương Chu cũng bằng cách nào đó mà phù hợp với lời nói của Lục Bôn Lai đến bất ngờ, "Ông chủ, nói cho tôi biết thú cưng của cậu là loài gì đi. Tôi cũng muốn nuôi giống thú cưng đó nữa!"

Hẳn là cậu đang đùa tôi đấy phải không? Làm sao mà Thi Yến lại có thể là một con heo được cơ chứ?

Thậm chí nếu cô ấy là một con heo thì cũng phải là một con heo tuyệt thế vô song và độc nhất vô nhị!

Vì thế, nếu mấy cậu đang nghĩ đến việc nhận nuôi một con cùng loài với thú cưng của tôi thì... Ha ha, cứ nằm mơ đi!

Nghĩ vậy, Lâm Giang cần bước đi nhanh hơn trước.

Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu vẫn tiếp tục hét lớn từ "Ông chủ!" trong suốt quãng đường bọn họ gấp gấp đuổi theo phía sau để bắt kịp Lâm Giang.

Lục Bôn Lai: "Nói đi nói lại thì rốt cuộc tối hôm qua cậu đã đi đâu vậy? Thực sự có chuyện gì xảy ra với cậu rồi sao?"

Hạ Thương Chu: "Đúng đấy, cậu đừng có bày cái thái độ này ra nữa đi. Nếu không có sự tin tưởng và thành thật thì chúng ta còn có thể tiếp tục làm bạn cùng phòng được hay sao? Đây là lần đầu tiên mà cậu trốn học đấy, hơn nữa tôi còn để ý thấy hai chiếc bông mắt nặng trĩu đang đeo trên mắt cậu kia kìa. Rõ ràng là tối hôm qua cậu không hề chợp mắt chút nào! Thật tình, tôi không nghĩ rằng cậu lại là một con quái thú như vậy đâu đấy! Thậm chí cậu còn bị cảm cúm nữa chứ. . . Chờ đã, cậu thực sự ra ngoài chơi bởi đấy à?"

Lục Bôn Lai: "Cái quái gì vậy, chỉ cần nghĩ đến chuyện đó thôi là tôi đã muốn chảy máu mũi rồi đấy này. Ông chủ của chúng ta hẳn là phải cực kỳ giỏi mấy chuyện tán tỉnh đấy nhỉ!"

Giỏi mấy chuyện tán tỉnh gì chứ, giỏi cái đầu cậu thì có!

Nghe bọn họ nhắc đến tối hôm qua, mặt Lâm Giang ngay lập tức tức sầm lại.

Ngày hôm qua anh không hề chợp mắt được dù chỉ một chút, nhưng không phải là do hán quá bận rộn với bất kỳ hoạt động kịch liệt nào cả.

Hắn đã qua đêm bên ngoài thật, nhưng chỉ là đứng bên ngoài ban công chịu đựng trả giá trọn vẹn một đêm toàn gió lạnh mà thôi.

Nếu hẳn buộc phải kể ra cuộc đọ sức bí ẩn nhất mà anh có được tối hôm qua thì đó chắc chắn sẽ là chuyện làm thế nào mà anh, người có điểm số đứng đầu khoa Toán học, lại thực sự quên mất 1+1 bằng bao nhiêu. Chưa hết, anh, người luôn được biết đến là "người bất khả xâm phạm mà bất kỳ ai cũng muốn qua đêm cùng", lại rơi vào tình cảnh mắc phải một cơn cảm lạnh vì tắm nước lạnh quá lâu. . .

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 106: Con heo tuyệt thế vô song và độc nhất vô nhị của tôi (2)

Phải tốn một lúc sau thì hai tên đang nằm mơ giữa ban ngày Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai mới để ý rằng dường như biểu cảm của Lâm Giang có điều gì đó không đúng cho lắm thì phải. Lo rằng bọn họ đã đùa hơi quá trớn, hai người ngay lập tức giả đồ phớt lờ chuyện thú cưng đi rồi chuyển chủ đề.

"Bạn học Lục này, thời tiết hôm nay có vẻ khá đẹp đấy nhỉ."

"Bạn học Hạ à, thời tiết hôm nay quả nhiên là rất đẹp. Bầu trời trong xanh đẹp để điểm những đám mây trắng muốt."

Bình tĩnh từ những suy nghĩ miên man của anh thì việc đầu tiên Lâm Giang làm là liếc sang Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai đang thảo luận về thời tiết với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, sau đó Lâm Giang hướng ánh mắt của anh lên bầu trời không thể xâm xít hơn ở bên ngoài rồi âm thầm chỉ trích: *Hai tên ngốc này thật tình!*

Ngay lúc đó, anh thực sự rất muốn giả vờ như không quen biết gì với Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai.

Nghĩ vậy, Lâm Giang càng bước đi nhanh hơn trước.

Chỉ một giây sau khi ba người bước vào lớp học thì chuông báo vào lớp cũng vang lên.

Chọn ngồi ở hàng ghế cuối cùng trong lớp, Lâm Giang chỉ nghe giảng năm phút đầu, sau đó anh mở bản sao chép thông tin mới trên máy tính của anh ra rồi bắt đầu đọc chúng một cách kỹ lưỡng.

Trong tài liệu mà anh đang đọc có một mục mà ký tự "T" rất thường xuyên xuất hiện.

Sau một lúc nhìn chằm chằm vào mục ấy, Lâm Giang cuối cùng cũng nhận ra thì ra ánh mắt của anh cứ mãi tập trung vào ký tự "T"

T, chữ cái đầu tiên trong tên của Thi Yến.

Từ khi nào mà tên của cô in sâu vào tâm trí của anh đến mức thậm chí chỉ một chữ cái đơn giản cũng có thể khiến anh liên tưởng đến cô như vậy chứ?

Duỗi thẳng ngón tay ra, Lâm Giang gõ nhẹ vào ký tự "T" trên màn hình máy tính. Trong đầu anh chầm chậm trôi dạt về những chuyện xảy ra trong ngày hôm qua.

Sau màn tắm muộn bằng nước lạnh, Lâm Giang quay lại phòng ngủ của anh và nhìn thấy một bé thú cưng tuyệt thế vô song và độc nhất vô nhị nào đó đã tự mình đập rơi tấm chăn của cô ấy xuống khỏi giường từ bao giờ, vì thế anh đành bước đến nhặt nó lên rồi dúi chăn lại giúp cô.

Dường như do độ ẩm trong căn phòng mà gương mặt đang say ngủ của cô có chút ửng đỏ.

Khoảnh khắc trông thấy vẻ mặt ấy của cô, Lâm Giang bỗng cảm thấy có sự thôi thúc mạnh mẽ giống hệt như hôm qua anh đã cảm nhận được tại phòng bệnh của ông nội anh. Anh muốn mãi mãi lưu giữ khoảnh khắc ấy, vì thế-

...

Quay trở về thực tại từ dòng hồi tưởng của anh, Lâm Giang đột nhiên lấy điện thoại của anh ra rồi mở mục Thư viện Ảnh ra.

Chỉ có duy nhất hai hình ảnh được lưu trong điện thoại của anh. Một hình được chụp vào buổi chiều ngày hôm qua, là tấm hình Thi Yến đang nhâm nhi quả táo trong phòng bệnh của ông nội anh. Ánh nắng mặt trời ấm áp trên gương mặt cô càng làm nổi bật vẻ mẫn nguyện như thể đang tỏa sáng trên gương mặt cô, hoàn hảo chẳng khác gì một kỳ quan của cuộc sống này.

Tấm hình còn lại là hình chụp đáng yêu bình yên say ngủ của cô. Hai hàng lông mi dài cong nhẹ lên trên, tựa như đôi cánh của một chú bướm xinh đẹp. Đôi môi màu đỏ tươi có chút mím lại với nhau rồi hơi chu ra phía trước. Trông gương mặt ấy đáng yêu đến mức có thể khiến trái tim của bất kỳ ai cảm thấy ấm áp tới tận tận tâm can. . .

...

Tám giờ tối hôm đó, nhóm bốn người chơi Chicken Dinner trong nhóm trò chuyện [Sexy and Frisky] rất đúng giờ mà cùng nhau tập trung tại Miramar.

[111111] của ngày hôm nay không còn khiến người khác phải lo lắng và hay lo lắng như [111111] của ngày hôm qua nữa, nhưng nhìn chung thì biểu hiện của anh vẫn không thể đạt

đến trình độ cao cấp như thường lệ.

Vào lúc mười giờ rưỡi, [11111] đăng xuất khỏi game.

Ngạc nhiên, Thi Yến liền hỏi, "Tại sao hôm nay ông chủ của mấy huynh rồi đi sớm vậy?"

Càng bất ngờ hơn là hai người mà thường ngày rất thích ồn ào nhiều chuyện là Juice và Expert of the Monkeys] lại không trực tiếp trả lời tin nhắn của cô qua chức năng trò chuyện bằng giọng nói như thường lệ. Thay vào đó, [Expert of the Monkeys] gửi cho cô một tin nhắn, [*Hôm nay ông chủ không được khỏe. Cậu ấy bị sốt nên vừa mới phải uống thuốc, vì thế hôm nay Juice và huynh sẽ không bật chức năng trò chuyện bằng giọng nói nữa.*] Thi Yến nhanh chóng trả lời một câu, "Muội biết rồi" trước khi rơi vào trầm lặng.

Không có chức năng trò chuyện bằng giọng nói, Thi Yến không thể hiểu được Expert và Juice định hành động như thế nào vì thế cuối cùng cô phát hiện ra mình không thể theo kịp nhịp độ của hai người bọn họ. Expert và Juice có thể soạn tin nhắn để hướng dẫn đường đi nước bước cho cô nhưng điều đó lại khiến bọn họ không thể hoàn toàn tập trung vào game được. Chỉ trong một khoảnh khắc lơ đãng, cả nhóm đã bị xóa sổ.

Khi bọn họ kết thúc game thì đã gần đến mười một giờ đêm vì vậy Thi Yến nói với Expert và Juice rằng hôm nay cô chỉ chơi đến đây thôi.

Mặc dù đã thoát ra khỏi game để đi tắm nhưng cô vẫn không thể ngăn cản bản thân nhớ đến chuyện [11111] đang bị cảm cúm, điều này lại tình cờ khiến cô liên tưởng đến cơn cảm lạnh của Lâm Giang...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Cơn cảm lạnh của huynh đã đỡ hơn chưa? (1)

Chắc chắn đây là một sự trùng hợp mà thôi. Mister Numbers và Lâm Giang chỉ đơn giản là bị ốm cùng một lúc chứ có gì kỳ lạ đâu cơ chứ.

Sáng nay cơn cảm lạnh của Lâm Giang có vẻ khá nặng. Không biết bây giờ anh ấy đã đỡ hơn chút nào chưa?

Với mở suy nghĩ lộn xộn ấy trong đầu, Thi Yến vừa đi tắm vừa có chút lo lắng.

Tối hôm qua cô đã bị khua thúc trước cơn mệt mỏi, rồi chiếm mất giường ngủ của Lâm Giang.

Chắc không phải lý do anh bị ốm là vì không được nghỉ ngơi đầy đủ đâu chứ?

Một cảm giác dần vật vờ và tội lỗi nặng trĩu bỗng nhiên rơi xuống trái tim của Thi Yến.

Trong quá khứ cô không có nhiều sự tương tác với anh nên cô đã từng cho rằng có lẽ Lâm Giang là một tên kiêu căng và lạnh lùng, là kiểu người rất khó để tiếp cận. Nhưng sau một vài lần gặp gỡ với anh, cô lại bất ngờ nhận ra rằng hóa ra anh hoàn toàn khác với những gì cô nghĩ. Anh lễ độ và hiếu thảo với những người lớn tuổi trong nhà. Và sáng sớm hôm nay, anh đã rất ra dáng quý ông mà nhường cô đi xe đến trường... Nhắc đến chuyện đó, chiếc bánh mà anh đã nhắc người tài xế đưa cho cô cũng rất ngon nữa...

Ừm, hình như mình lạc đề rồi thì phải... Thi Yến nhanh chóng kéo suy nghĩ của cô về lại chuyện chiếc bánh.

Mình có nên nhắn tin cho hắn để thể hiện một chút sự quan tâm không nhỉ?

Câu hỏi này cứ tiếp tục quấy rầy Thi Yến đến tận khi cô đã tắm xong và lên giường nghỉ ngơi.

Cầm điện thoại trên tay, cô do dự hồi lâu, cuối cùng thì cũng quyết định nhấn vào biểu tượng Nhắn tin trên màn hình điện thoại rồi kéo danh sách tin nhắn xuống để tìm tên của Lâm Giang.

Sau đó, cô lại mất thêm một lúc để nghiêm túc suy nghĩ về việc nên soạn một tin nhắn như thế nào để gửi cho anh. Thi Yến vừa ngẫm nghĩ vừa gõ trên màn hình điện thoại: [*Cơn cảm lạnh của anh đã đỡ hơn chưa?*]

Thi Yến đã định nhấn nút gửi tin nhắn nhưng trước khi ngón tay cô kịp chạm tới màn hình thì cô lại do dự.

Mình gửi tin nhắn này cho anh ấy thì có quá đường đột không nhỉ?

Sau tất cả, có thể anh vẫn chỉ coi mình là một người con gái mà anh không muốn cùng làm bất kì chuyện gì cả mà thôi.

Thi Yến hơi mím môi lại rồi bắt đầu nhìn chằm chằm vào điện thoại với biểu cảm như thể đang phải rất khó khăn mà tự đấu tranh tư tưởng với chính mình. Mất một lúc lâu cứ do dự rồi lại do dự không thôi, cuối cùng, cô lại quyết định từ bỏ ý định ấy. Tắt màn hình đi, cô ném điện thoại đến gần chiếc gối trên giường.

Không nhiều chuyện quá mức có lẽ sẽ tốt hơn.

Ngoài chuyện cứ thăm thò lo lắng rằng liệu Lâm Giang có ốm nặng lắm hay không thì trong đầu Thi Yến vẫn còn có những điều khác mà cô chưa thể hiểu nổi.

Ngay từ khi mới bắt đầu, bọn họ đã là hai người ở hai thế giới khác hẳn nhau rồi. Có lẽ sau sáu năm, hai thế giới ấy của bọn họ cũng đã có điểm gặp nhau nhưng đó chỉ là một giao điểm ngắn ngủi.

Cuối cùng thì thời gian cũng sẽ kéo bọn họ càng ngày càng xa khỏi nhau hơn mà thôi.

Khi cô để nghị với anh về chuyện hủy bỏ hôn ước giữa bọn họ thì anh đã không chút do dự mà đồng ý. Nếu không phải ông Lâm đột nhiên bị bệnh thì có lẽ bây giờ cả hai đã không còn chút liên hệ gì cả mà chỉ là người dưng.

Nhắm mắt lại, Thi Yến khẽ thở mình.

Cô không thực sự chắc chắn chuyện gì đang xảy ra với bản thân cô nữa. Không phải là trong quá khứ cô chưa từng suy nghĩ về vấn đề này nhưng thỉnh thoảng cô chỉ cho rằng những

lời anh nói quá tổn thương và lòng tự tôn của cô đã bị xúc phạm nghiêm trọng. Nhưng ở hiện tại thì cô lại cảm thấy trái tim mình hoàn toàn là một mớ hỗn loạn. Cô không thể giải thích được chúng và cũng không thể hiểu được nguyên nhân khiến trái tim cô rối tung lên như vậy là gì.

...

Buổi chiều ngày hôm sau, Thi Yến không có tiết học nào nên cô rất dứt khoát mà quyết định ngủ một giấc thật ngon tới tận buổi chiều. Sau đó, trong khi đang đợi ba người bạn cùng phòng quay về để cùng nhau đi ăn lẩu thì cô rảnh rỗi đăng nhập vào game để giết thời gian.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, cô gặp được một người bạn mới – [Northern Tea].

Vào buổi tối, trong khi Thi Yến đang thưởng thức nồi lẩu nóng hổi thì cô nhận được tin nhắn từ Juice và Expert trong nhóm trò chuyện [Sexy and Frisky]. Bọn họ sẽ tham gia một sự kiện xã giao được tổ chức vào tối muộn ngày hôm nay nên có thể hai người sẽ vào game muộn hơn thường lệ một chút.

Thi Yến trả lời tin nhắn của hai người "Đã hiểu" sau đó lại tiếp tục đặt tất cả sự tập trung của cô vào việc thưởng thức nồi lẩu thơm lừng kia một lần nữa.

Phải đến tận tám giờ rưỡi tối thì cô mới quay về tới ký túc xá. Không có việc gì cần làm, Thi Yến lại tiếp tục đăng nhập vào game.

Điều bất ngờ là, ngay lúc này [111111] lại đang trực tuyến, anh còn gửi cho cô một lời mời lập đội.

Hử? Mình tưởng là tối hôm nay bọn họ có một sự kiện xã giao gì đó cơ mà... Mister Numbers không tham gia cùng hai người đó sao?

Thi Yến đồng ý vào phòng chơi mặc dù trong đầu vẫn đang có chút khó hiểu. Chỉ một giây sau, cô nghe thấy tiếng hắt hơi truyền tới từ phía người chơi bên kia.

Thi Yến ngay lập tức nhớ đến chuyện [111111] đang bị cảm lạnh.

Có thể là vì đang bị ốm nên anh mới quyết định ở lại trong phòng chẳng?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngày Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Cơn cảm lạnh của huynh đã đỡ hơn chưa? (2)

Vì suy nghĩ ấy cứ dần dần lớn lên trong đầu Thi Yến nên cô đành đem thắc mắc trước đó của mình nuốt lại vào trong bụng rồi thay thế nó bằng một câu hỏi khác, "Con cảm lạnh của huynh đã đỡ hơn chưa?"

Bằng giọng mũi đã bị con ốm khiến nó nghẹn nặng, [111111] chỉ đáp lời cô bằng một chữ "Ừm"

Nghe cách anh trả lời, Thi Yến càng không thể ngăn cản bản thân cô bắt giắc liên tưởng đến Lâm Giang.

Mặc dù cảm lạnh không được coi là một căn bệnh đặc biệt nghiêm trọng nhưng nó sẽ gây ra khá phiền phức và khổ sở cho người bị bệnh. Điều đó khiến cô không khỏi lo lắng anh đã phải trải qua ngày hôm nay như thế nào.

[111111]: "Sẵn sàng."

Bị [111111] nhắc nhở, cô giật mình vực tỉnh từ những suy nghĩ mông lung của mình. Thi Yến đang định nhấn nút "sẵn sàng" thì bỗng nhiên lại nhìn thấy trong danh sách bạn bè có một số tin nhắn mà cô chưa đọc.

Gõ vào danh sách bạn bè của mình, cô chú ý thấy những tin nhắn đó đều là từ người bạn mà buổi chiều ngày hôm nay cô vừa mới làm quen trong game, [Northern Tea]. "Muội muội, thêm huynh vào đội của muội đi."

Vì thế, sau khi gửi một lời mời nhập đội cho [Northern Tea], cô nói với [111111], "Muội sẽ gọi thêm một người bạn vào đội."

...

Phòng số 501.

Có một người đàn ông đang mặc trên mình chiếc áo khoác thật dày, hai lỗ mũi của anh bị nhét hai miếng khăn giấy và trên trán còn đang dán một miếng dán hạ sốt – không ai khác ngoài Lâm Giang.

Anh còn tưởng rằng [Yến Loves Ice Cream] sẽ thêm một bạn nữ mà cô thực sự quen biết ở ngoài đời vào đội nên anh không để ý nhiều đến chuyện đó mà chỉ tập trung bắt đầu trò chơi.

Nhưng đến khi vào trận được một lúc rồi, anh lại đột nhiên lại nghe thấy một giọng nam truyền tới tai nghe.

Đó là giọng nói của thành viên vừa mới được Thi Yến thêm vào đội, [Northern Tea]: "Muội muội, muội đã ăn tối chưa vậy?"

[Yến Loves Ice Cream]: "Muội ăn rồi."

[Northern Tea]: "Muội ăn gì thế?"

[Yến Loves Ice Cream]: "Lẩu."

Thấy hai người bọn họ trò chuyện với nhau rất hợp ý thì Lâm Giang khẽ cau mày lại. Sau đó, anh soạn một tin nhắn gửi vào nhóm trò chuyện: *[Huynh là ai?]*

[Yến Loves Ice Cream]: *[Một người bạn mà muội chiều nay vừa mới làm quen.]*

Lâm Giang không nói thêm gì nữa nhưng một cảm giác khó chịu mà chính anh cũng không thể giải thích nổi lại kéo đến giăng kín trái tim anh. Dường như sự khó chịu này giống hệt với cảm giác mà ngày hôm qua anh đã trải qua trong phòng bệnh của ông nội hẳn, khi anh thấy Hàn Giang nhìn tin cho Thi Yến.

Chuyện này đúng là kỳ quái hết sức. Làm sao cô nàng mũm mĩm và Thi Yến này lại khiến anh nảy sinh những cảm xúc giống nhau cơ chứ?

[Yến Loves Ice Cream] lại lên tiếng lần nữa: *[Northern Tea thực sự là một người chơi mạnh. Chiều nay huynh ấy đã giúp muội "ăn gà" (chiến thắng) hai lần đấy.]*

Hơ... Từ ngày đầu tiên mà chúng ta gặp nhau, tôi đã dẫn đầu mấy người thắng được ít nhất là hai mươi lần "ăn gà" rồi còn gì, nhưng tại sao từ trước đến giờ tôi lại chưa hề nghe thấy mấy người tung hô tôi là một người chơi mạnh nhỉ?

Lâm Giang đột nhiên nhận ra anh vừa bị mất hứng đến mức không muốn nói thêm gì nữa.

Thậm chí cho đến tận khi trò chơi đã bắt đầu, [Northern Tea] và [Yến Loves Ice Cream] vẫn không chịu dừng việc trò chuyện với nhau lại, đến cả một giây cũng không chịu ngừng.

Mỗi lần [Northern Tea] giết được một người chơi khác, hẳn sẽ rất vênh váo mà hỏi, "Muội muội, có phải huynh cực kỳ đáng để kinh ngạc không?"

Và [Yến Loves Ice Cream] sẽ rất phấn khích mà ngay lập tức đáp lại rằng, "Đúng vậy, huynh thật là đáng kinh ngạc quá đi mất!"

Đáng kinh ngạc cái đầu cô thì có! Chuyện này thì có gì đáng để khoe khoang cơ chứ, chỉ là hạ được một người chơi ảo trong khu vực rừng núi hẻo lánh không một bóng người thôi mà?

Lâm Giang lặng lẽ kinh bị mà khịt mũi một cái.

[Northern Tea]: "Muội muội, bên này có một chiếc mũ bảo hộ cấp 3, qua đây nhận lấy nó đi!"

[Yến Loves Ice Cream]: "Đến ngay!"

[Northern Tea]: "Huynh có tuyệt vời không nào?"

[Yao Loves Ice Cream]: "Huynh thật quá tuyệt."

Hahaha, tuyệt á, tuyệt cái đầu cô! Ai mà biết được ngoài việc béo tròn vô địch ra thì cô nàng mũm mĩm còn bị mù nữa chứ!

Liếc sang khu vực màu xanh, ngay lập tức Lâm Giang phát hiện ra một chiếc xe hơi ở bên đó. Anh bóp mấy hồi còi ra hiệu cho hai người lên xe để chạy trốn khỏi khí độc đang lan tới.

[Northern Tea] là người lên xe trước, theo sau là [Yến Loves Ice Cream].

Sau đó, [Northern Tea], cái người ban đầu chọn ngồi ở ghế hành khách phía trước lại nhanh chóng đổi xuống ghế phía sau để có thể ngồi bên cạnh [Yến Loves Ice Cream].

Chết tiệt, bọn họ cho rằng mình là tài xế riêng của bọn họ chắc?

Trong cơn tức giận, Lâm Giang đạp mạnh chân ga rồi phóng thẳng về phía trước.

[Northern Tea]: "Muội muội, nhìn cho kỹ vòng này huynh sẽ làm thế nào để đãi muội "ăn gà" nhé!"

Lâm Giang khịt mũi, âm thầm chế giễu hẳn bằng giọng khinh thường: *Mấy kỹ thuật hạ đẳng đó của cậu chỉ đủ để đối phó với mấy tên người chơi ảo mà thôi, thế mà cậu vẫn muốn mang theo cả người khác cùng thắng đấy à?*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 109: Thần giao cách cảm giữa những người đều là lính mới (1)

Nhưng khác xa với điều mà Lâm Giang kỳ vọng, [Yến Loves Ice Cream] lại không hề cho rằng cô đang bị người khác xúc phạm gì cả. Thay vào đó, thực ra cô lại rất vui vẻ trước lời "khen ngợi" của tên người mới kia. Dù sao thì đó cũng là lần đầu tiên mà cô dùng cảm ra tay cứu người trong trò chơi này. "Muội bỗng nhiên nhận ra rằng trò chơi này cũng không khó cho lắm. Khi mới bắt đầu chơi, muội đã quá lo sợ đến nỗi còn chẳng thể nhúc nhích nổi khi bị người khác tấn công nhưng bây giờ thì muội đã đạt tới đẳng cấp có thể đi cứu người khác rồi!"

Đây có phải... thần giao cách cảm giữa lính mới với nhau không vậy?

Gương mặt Lâm Giang không khỏi co giật khi anh thầm nghĩ: *Cô nàng mũm mĩm không những vừa béo tròn mập mạp vừa mù, cô ấy còn là một kẻ ngốc hết thuốc chữa nữa kia!*

[Northern Tea]: "Muội muội thực sự rất tuyệt đấy, tuyệt nhất trong số tất cả những tiểu muội muội mà huynh từng gặp!"

[Northern Tea]: "Muội muội này, lát nữa chúng ta có nên thêm WeChat của nhau không nhỉ?"

Thêm Wechat của nhau à... Chỉ một giây sau khi năm chữ vô tội ấy lọt vào tai Lâm Giang, anh ngay lập tức dậm mạnh phanh xe rồi nhảy ra khỏi xe.

[Northern Tea]: "Người chơi 1, tại sao cậu lại dừng xe vậy? Chất độc sắp đuổi kịp chúng ta rồi kia!"

Không thêm đề ý tới lời cảnh báo của Northern Tea, Lâm Giang nhấn vào màn hình rồi lại nhảy vào xe thêm lần nữa. Nhưng lần này, anh ngó lơ ghế dành cho tài xế rồi thay vào đó trực tiếp ngồi vào ghế hành khách phía trước.

[Northern Tea]: "Người chơi 1, cậu không lái xe nữa sao?"

[Northern Tea]: "Nếu cậu không muốn lái xe nữa thì nên chuyển xuống phía sau này để tôi và muối muối ngồi phía trước..."

Trước khi Northern Tea kịp dứt lời, chiếc xe bắt ngờ nổ tung. Sau đó, ba thông báo lập tức hiện ra trên màn hình của mỗi người.

[111111] dùng lựu đạn giết [Northern Tea].

[111111] dùng lựu đạn giết [Yến Loves Ice Cream].

[111111] dùng lựu đạn giết [111111].

[Yến Loves Ice Cream]: "Tại sao muối lại chết vậy? Chuyện gì vừa xảy ra thế?"

[Northern Tea]: "Chuyện quái gì vậy! Người chơi 1, cậu đang làm cái gì thế hả?! Tại sao cậu lại dùng lựu đạn ám sát chúng tôi chứ?"

Hơ. Cứ trò chuyện đi, cứ thoải mái tiếp tục trò chuyện đi... Không phải lúc này cậu rất vui vẻ mà nói. "Muối là tuyệt nhất trong số tất cả những tiểu muối muối mà huynh từng gặp!" rồi cả "Muối muối, nhìn cho kỹ vòng này huynh sẽ làm thế nào để đãi muối ăn gà nhé!" à? Sao bây giờ lại không nói gì nữa thế? Cậu định đãi chúng tôi "ăn gà" cơ mà? Bây giờ đội của chúng ta đều đã bị xóa sổ rồi, để xem cậu đãi chúng tôi ăn gà bằng cách nào...

Vì đang bị cảm lạnh nên cổ họng của Lâm Giang có chút đau rát, vì vậy anh không muốn nói chuyện chút nào cả. Trước sự tức giận từ người đồng đội của anh, anh lười biếng soạn một tin nhắn: *[Xin lỗi nhé, trượt tay.]*

[Northern Tea]: *Ngất!*

Trong khi Northern Tea vẫn tiếp tục than thở về sự ra đi trong đen tối của bọn họ thì Lâm Giang đã chuẩn bị một phòng chơi khác rồi thêm [Northern Tea] vào danh sách bạn bè của anh.

Rất nhanh sau đó, yêu cầu kết bạn của anh được người kia chấp nhận. Nhưng Lâm Giang lại không bắt đầu trò chơi ngay.

Ở phía bên kia, [Northern Tea] và [Yến Loves Ice Cream] vẫn đang kiên nhẫn chờ đợi anh nhưng mãi mà trò chơi vẫn chưa được bắt đầu. Vì thế, hai người bọn họ bắt đầu giục anh.

Chỉ đến khi bị hai người đồng đội của mình thúc giục thì Lâm Giang mới lười biếng mà nhấn vào tên của [Northern Tea] rồi gửi cho hắn một tin nhắn: *[Khi nào thì em về nhà vậy?]*

[Northern Tea] còn chưa kịp soạn tin nhắn để trả lời thì anh đã gửi thêm một tin nhắn khác tới:

[Thằng con trai thứ hai nhà chúng ta vừa mới tỉnh giấc, nó đang quấy khóc vì không có sữa để uống đây.]

[Còn thằng thứ nhất thì vẫn đang không chịu đi ngủ. Nó cứ nhất quyết đòi chờ em về nhà rồi mới đi ngủ.]

[Northern Tea]:?????

Khi [Northern Tea] cuối cùng cũng trả lời tin nhắn của anh thì Lâm Giang lại đóng kịch như thể anh vừa mới nhận ra điều gì đó, sau đó lại gửi thêm một tin nhắn mà hắn đã soạn trước từ lâu: *[Xin lỗi nhé. Máy tin nhắn đó vốn là gửi cho Yến nhưng mà tôi lại vô ý nhấn nhầm vào tên của anh.]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Thần giao cách cảm giữa những người đều là lính mới (2)

Chỉ bốn tin nhắn ngắn ngủi nhưng cũng đã có thể đi đến một kết luận rất trực tiếp. Chẳng mất bao nhiêu thời gian để [Northern Tea] có thể hiểu ra tình huống xung quanh [Yến Loves Ice Cream] ngay lúc này.

Hóa ra người mà hắn ta yêu thương gọi là "Muối muối" kia trên thực tế lại là một bà thím già. Người ta không những đã kết hôn mà thậm chí còn có tới hai đứa con rồi...

[Northern Tea] không thèm trả lời tin nhắn của Lâm Giang nữa.

Kể cả khi bọn họ chỉ cách nhau một cái màn hình thì Lâm Giang vẫn có thể cảm nhận được trái tim bối rối của người kia đang tan vỡ trong đau khổ.

Tốt lắm. Chỉ cần cậu ta thấy buồn là mình vui rồi.

Lâm Giang cũng không gửi thêm bất kỳ tin nhắn nào cho [Northern Tea] nữa. Anh thành thoi đóng khung trò chuyện rồi quay trở về phòng chơi.

Thay vì bắt đầu trò chơi, anh lại thăm đếm nhắm trong đầu. Ngay khi đếm đến năm, đúng như những gì dự đoán, giọng nói đầy tức giận của [Northern Tea] truyền tới, "Chết tiệt! Thế này là quá đáng lắm rồi đấy! Đồ lừa đảo!"

Sau đó, [Northern Tea] thoát khỏi phòng chơi.

Và đây chính là khoảnh khắc mà Lâm Giang vẫn luôn chờ đợi-

Chỉ một giây sau khi [Northern Tea] rời đi, Lâm Giang đột nhiên dùng giọng khó hiểu lên tiếng, "Hử? Có chuyện gì xảy ra trong lúc tôi đi vệ sinh sao? Tại sao đột nhiên bạn của muối lại rời khỏi phòng chơi thế? Cậu ta không chơi nữa à?"

...

Trong suốt quá trình [Northern Tea] bùng phát cơn giận dữ, Thi Yến đang đưa một miếng lap xường hun khói vào miệng.

Lúc mà miếng lap xường đã yên vị trong dạ dày và cô có thể tiếp tục nói chuyện thì [Northern Tea] đã không còn ở trong phòng chơi nữa rồi, sau đó cô bắt ngờ nghe thấy [111111] lên

tiếng thắc mắc điều tương tự.

Vì thế cô chẳng thể làm gì khác ngoài việc đổi câu hỏi "Có chuyện gì vậy?" của mình thành "Muội cũng không biết nữa" để trả lời [11111].

Trầm ngâm trong giấy lát, Thi Yến lại nói tiếp, "Để muội đi hỏi huynh ấy xem sao."

Vì thế, Thi Yến nhấn vào mục danh sách bạn bè của cô nhưng sau khi tìm đi tìm lại tới hai lần, cô nhận ra rằng cô không thể tìm ra tên của [Northern Tea] ở đâu cả.

"Thật kỳ quái, tại sao muội không thể tìm thấy tên của huynh ấy ở đâu cả nhỉ?"

Thi Yến lại lướt qua một vài cái tên trong danh sách bạn bè thêm một lần nữa, và sau khi xác nhận rằng cái tên [Northern Tea] không còn ở đó nữa, cô mới đột nhiên hiểu ra rằng chính người đó đã xóa cô ra khỏi danh sách bạn bè của anh ta. Thi Yến bối rối hỏi, "Muội chỉ vừa lo lắng một chút để mò một gói lap sườn hun khói thôi mà, tại sao Northern Tea lại xóa tên muội khỏi danh sách bạn bè của huynh ấy chứ?"

"Tôi cũng chẳng làm gì cả. Tại sao cậu ta lại cư xử cái kiểu đó nhỉ?"

Nhớ lại những lời tâm thườn mà lúc này [Northern Tea] đã nói với cô, Thi Yến theo phản xạ mà hỏi anh, "Có khi nào mấy lời vừa nãy huynh ấy nói với muội đều có ý xấu không nhỉ?"

Vẫn bằng giọng nghẹn mũi của mình, [11111] cũng bối rối mà đáp, "Tôi cũng không chắc chắn cho lắm, nhưng tôi không nghĩ cậu ta đang xúc phạm muội đâu. Dù sao thì muội cũng đâu có chọc giận cậu ta..."

[Yến Loves Ice Cream]: "Vậy tại sao huynh ấy lại đột ngột xóa muội khỏi danh sách bạn bè chứ?"

"Có thể là bởi vì..." [11111] rơi vào im lặng trong giây lát. "...lúc nãy tôi trượt tay, vô tình làm xe phát nổ khiến cả ba chúng ta đều bị xóa sổ. Có thể là cậu ta cho rằng đồng đội quá yếu nên không muốn chơi cùng nữa chẳng?"

Thi Yến cân nhắc một lúc rồi cảm thấy lời [11111] nói nghe cũng khá hợp lý. Dù sao thì trong lúc chơi cô cũng đã thể hiện rất tốt, thậm chí cô còn cứu [Northern Tea] một lần trước vào buổi chiều cơ mà. Vì vậy, cô gật đầu tỏ ý khẳng định rồi nói, "Chắc là như vậy rồi."

Hai giây sau, cô bổ sung thêm, "Nhưng huynh không phải lính mới mà. Huynh chỉ bị trượt tay mà thôi. Làm gì có ai mà chưa từng phạm phải một sai lầm nào cơ chứ?"

"Cái vị huynh đài kia cũng quá khó tính rồi..."

Thi Yến cho rằng [11111] sẽ tiếp tục không đáp lời cô như những lần tương tác khác của bọn họ nhưng ngay sau khi cô nói những lời đó, [11111] lại trả lời, "Muội nói đúng, cậu ta quá khó tính rồi. Nếu tôi là muội thì tôi sẽ không bao giờ bận tâm đến cậu ta nữa đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Mỗi đêm ngủ với một người (1)

Thi Yến không suy nghĩ mà trả lời ngay sau đó "Đương nhiên muội sẽ không làm phiền huynh ấy nữa! Chính huynh ấy là người đã thêm muội vào friend list cơ mà, và bây giờ huynh ấy lại xóa đi như vậy? Muội thà biến thành chó còn hơn là phải nói chuyện với huynh ấy lần nữa!"

...

Vì cô đã cảm một lá cờ ở đó, cô nàng mồm mím sẽ có thể không bao giờ nói chuyện với [Northern Tea] lần nữa...

Trên môi của Lâm Giang vô tình xéch lên một nụ cười, nhưng rồi giọng anh chuyển sang nghiêm túc mâu thuẫn với biểu cảm lúc này "Muội... tức giận à?"

Trước khi chờ cho [Yến Loves Ice Cream] trả lời lại, Lâm Giang tiếp tục nghiêm túc nói "Huynh xin lỗi, hình như huynh đã kéo muội xuống nước rồi"

...

Thật ra, Thi Yến không hề tức giận. Rốt cuộc cô cũng chỉ mới gặp [Northern Tea] trong game có vài tiếng và đấu vài trận cùng nhau một lúc mà thôi...

Tuy vậy, khi nghe thấy [11111] nói, cô bỗng cảm thấy bối rối "không đâu, thực sự không có gì cả. Muội không tức giận về điều đó. Muội không liên quan gì đến huynh ấy, muội bức tức với huynh ấy làm gì chứ? Tôi chỉ vô tình nhắc đến nó một chút mà thôi"

Sợ với [Northern Tea], Mister Numbers còn tốt hơn nhiều...

Sợ rằng [11111] sẽ cảm thấy có lỗi vì chuyện xảy ra trước đó, Thi Yến nói thêm "Dù sao thì huynh ấy cũng đã đá muội ra khỏi friend list rồi, vì vậy chuyện này hãy quên đi. Nói về huynh ấy thật là tốn nước bọt quá đi. Được rồi, chúng ta quay lại trò chơi thôi nào!"

...

Lâm Giang lặng lẽ quẹt mũi, một tay còn lại của anh chạm lên màn hình và gửi qua một chữ "OK". Sau đó, anh chuyển sang chế độ hai người thay vì chế độ Squad ban đầu của họ trước khi bắt đầu vào trò chơi

Đối với Lâm Giang, sự thú vị lớn nhất của PlayerUn Unknown's Battlegrounds nằm ở chỗ người chơi nhảy vào những khu vực đầy người và loại bỏ từng người một.

Tuy nhiên, thật đáng tiếc khi anh mang cô nàng mồm mím bên mình. Nếu anh cố gắng xâm nhập vào khu vực đông người, cô sẽ có thể trở nên yếu thế ngay sau khi đáp xuống mặt đất.

Vì vậy, Lâm Giang chọn nhảy vào cuối đường bay, một nơi mà không ai thường chọn để nhảy

Sau khi đáp xuống mặt đất, Lâm Giang ngay lập tức nhảy vào một căn phòng gần đó để nhặt trang bị. Trong khi anh đang nhặt một quả lựu đạn loại rút chốt, anh bỗng nhiên nhớ ra

[Northern Tea] đã ca ngợi cô nàng mũm mĩm lên trời vì đã cứu anh ta vào buổi chiều. Vì vậy anh không ngần ngại rút chốt ra khỏi quả lựu đạn và tự đánh bom mình để tìm cái chết.

"Ahh! Làm sao mà anh lại chết chứ?! Anh đang ở đâu vậy? Có ai ở bên cạnh anh không? Tôi nên làm gì đây?!"

Tiếp đó, hàng loạt các câu hỏi tuôn ra từ miệng của cô nàng mũm mĩm, cô đang vô cùng hoảng loạn và bất lực. Lâm Giang đảo mắt rồi chậm chậm trả lời "Ồ quanh tôi không có ai cả. Tôi bị trượt tay, thế là một quả lựu đạn vô tình bị tôi kích nổ. Tôi cần muối đến đây và giúp tôi"

"Ồh, muối biết rồi..." Sau khi [Yến Loves Ice Cream] nói xong, Lâm Giang nghe thấy âm thanh tiếng bước chân của cô.

Chưa đầy mười giây sau Lâm Giang đã được cứu, anh lại bất ngờ ngã xuống đất lần nữa.

[Yến Loves Ice Cream]: "Huỳnh lại trượt tay nữa à?"

[11111]: "Không phải vậy. Tôi đang định ném quả lựu lên lầu, nhưng tôi không ngờ thay vì lên lầu hai nó đập vào tường và rơi trúng vào tôi..."

"Ồ".[Yến Loves Ice Cream] trả lời trong khi miệng đang nhóp nhép nhai thứ gì đó, giọng như nghẹt lại, cô vội vã chạy đến giúp Lâm Giang

Khoảng 30s sau, Lâm Giang xoay xở tìm được một chiếc xe máy và bắt đầu tăng tốc lên. Anh phóng thẳng về phía trước bất chấp những tảng đá đang chắn đường đi của mình, đúng như anh nghĩ,rốt cuộc anh cũng rơi ra khỏi xe và ngã xuống đất

Đây là lần thứ 3 [Yến Loves Ice Cream] giúp Lâm Giang đứng lên. Trong suốt khoảng thời gian này, khu vực xanh dương đã tỉnh cờ hiện lên gần họ. Lâm Giang nhanh chóng chạy về phía khu vực an toàn gần mình nhất, nhưng đột nhiên anh dừng lại, anh chọn cách không đi vào. chỉ sau khi chất độc lan ra làm cho anh khụy xuống, anh mới từ từ bò vào trong

Vì vậy, lần thứ 4 [Yến Loves Ice Cream] một lần nữa lại giúp anh

Nhưng anh không dừng lại chỉ vì điều này. Ở lượt cuối cùng của vòng thứ 2, khi đang đấu cùng với người chơi khác, anh đột nhiên cố tình dừng lại và để cho người chơi knock out mình

1. Lá cờ là một thuật ngữ thường được sử dụng liên quan đến phim truyền hình và sách. Lấy ví dụ, nếu nam chính bắt đầu thân mật với nữ chính trong một phần của cuốn sách, thì rất có thể một trong số họ sẽ trải qua một tai nạn rất sớm. Trong trường hợp này, chúng tôi sẽ nói rằng tác giả đã gior "lá cờ từ thần" lên một trong các nhân vật. Về cơ bản, đó là một trò hề trong các sáo ngữ thường được sử dụng trong sách

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Mỗi đêm ngủ với một người (2)

Não của Lâm Giang rối tung lên khi anh cố gắng nghĩ ra nhiều cách chết khác nhau để [Yến Loves Ice Cream] có thể hết lần này đến lần khác ra tay cứu anh.

Chỉ đến khi [Yến Loves Ice Cream] giúp anh lần thứ 10, rốt cuộc anh cũng rút được một chiếc AWM mà anh tình cờ có được khi thả dù trước đó và anh bắt đầu điên cuồng tàn sát.

Nếu nhìn thấy điều này, kẻ yếu đuối như [Northern Tea] cũng chỉ biết liên tục phun ra từ "shit" hết lần này đến lần khác, anh ta sẽ không thể khoe khoang về việc cô nàng mũm mĩm đã cứu mình được nữa. Rốt cuộc, cô nàng mũm mĩm đã cứu anh mười lần!

Sau khi giải quyết thành công bữa tối chỉ toàn là gà, Lâm Giang chuẩn bị bắt đầu chơi một ván mới thì nghe thấy tiếng [Yến Loves Ice Cream] xé mở một gói đồ ăn. Anh đột nhiên nhớ lại cách hỏi trước đó mà [Northern Tea] đã hỏi cô "Cô đã ăn gì chưa?", vì vậy anh nhin không được lên tiếng "

Hình như miệng cô đã hoạt động cả buổi tối rồi. Cô đã ăn gì chưa?"

[Yến Loves Ice Cream] "giảm bông xúc xích, bánh quy gạo, thạch sâm bồ lương, hạt macca, đậu phộng, thạch..."

Tôi chỉ bằng quơ hỏi, em có cần phải trả lời chi tiết như vậy không?

Khi ý nghĩ này thoáng qua tâm trí Lâm Giang, anh đột nhiên nhớ lại một vài từ mà anh đã nghe gần đây: "Thịt lợn băm nhỏ, thịt bụng lợn om đồ, cá thu, trà trứng, một bát com và một bát súp thịt lợn ngò "

Vì cố gắng muốn làm cô dừng lại việc nói chuyện với ông nội, Lâm Giang đã hỏi Thi Yến cô ấy đã ăn trưa những gì, và cô đã trả lời chính xác đến từng chữ.

Câu trả lời của cô nàng mũm mĩm đối với câu hỏi của anh giống với câu trả lời của Thi Yến đến kinh ngạc

Lâm Giang bàng hoàng liếc nhìn điện thoại của mình một lát. Anh vô tình buột miệng thốt lên "Làm sao lại giống đến thế..."

[Yến Loves Ice Cream]:" Cái gì giống cơ?"

Bình tĩnh lại quay về hiện tại, Lâm Giang lười biếng trả lời " Không có gì đâu."

Giọng của mũm mĩm nghe hơi khác so với Thi Yến, nhưng dù sao vẫn có nhiều điểm tương đồng khi nghe kĩ. Thật đáng tiếc khi anh không hiểu nhiều về Thi Yến vì anh và cô cũng ít tương tác với nhau... Nhưng thử nghĩ về điều này mà xem, hai người không thể là một được. Điều này sẽ có quá nhiều điểm trùng hợp...

Lâm Giang hạ mắt và suy ngẫm

Nhưng không hiểu lý do vì sao, anh ước gì mũm mĩm là Thi Yến, và Thi Yến là mũm mĩm...

...

Vì hôm sau không có tiết, Thi Yến cho phép bản thân mình chơi đến rất khuya. Khi cô tỉnh dậy vào sáng hôm sau, lúc này mặt trời đã lên đỉnh rồi.

Mở mắt ra điều đầu tiên Thi Yến nghĩ đến là hôm nay mình sẽ ăn gì.

Hôm nay là thứ sáu rồi, vì vậy có lẽ trong căn tin lớn sẽ có đùi gà và căn tin nhỏ bán cá kho đỏ...

Thi Yến đã mâu thuẫn rất lâu và rồi cô quyết định sẽ ăn cá kho đỏ ở căn tin nhỏ trước khi qua căn tin lớn để mua đùi gà.

Sau khi có kế hoạch hoàn hảo cho bữa trưa của mình, Thi Yến nhanh chóng rời giường và bắt đầu hành trình.

Nhưng khi cô đang rửa mặt nửa chừng, Hạ Điền Điền đột nhiên la lên thất thanh "Yến Yến!"

Giang Nguyệt và Lương Nộ An đang ngủ cũng ngay lập tức bừng tỉnh lại vì tiếng hét của cô. Một bên lo lắng ngồi dậy và hét lên "Động đất à?", trong khi người kia dụi mắt và hỏi "Có chuyện gì vậy?"

Bỏ qua Giang Nguyệt và Lương Nộ An, Hạ Điền Điền tiếp tục kéo lướt màn hình điện thoại của mình xuống và la lớn "Yến Yến,! Có tin dữ, thật sự vô cùng dữ! Yến Yến! Thi Yến!"

Lúc này, Thi Yến rút cuộc cũng vệ sinh cá nhân xong, cô bước ra khỏi phòng tắm và hỏi "Có chuyện gì vậy? Không thể nói ở căn tin được ư?"

"Ấn, ấn,ấn! Xảy ra chuyện động trời rồi kia, cậu lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ăn!" Hạ Điền Điền lao thẳng về phía Thi Yến và nhét điện thoại vào trong tay cô "Cậu tự mình xem đi!"

Hạ tầm mắt nhìn xuống, Thi Yến nhận ra điện thoại của Hạ Điền Điền đang ở trên diễn đàn của trường. Chủ đề hot nhất lúc này là: Nữ sinh Đại học G mỗi đêm ngủ với một người khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Lửa giận bùng nổ (1)

"..." Cho nên, Hạ Điền Điền đã lo lắng kêu cô ra chỉ để cho cô xem những cái loại tin đồn nhảm nhí này trên diễn đàn trường ư?

Đem việc ăn uống ra mà so sánh với nhau thì có thực sự không có chút hứng thú nào với câu chuyện nhảm nhí như thế này cả!

Phải công nhận là tiêu đề của những loại tin đồn này đặc biệt gợi mở và làm dấy lên sự tò mò của mọi người. Những tiêu đề như thế này thường cám dỗ người ta phải click vào bài viết để xem rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Thi Yến tất nhiên cũng không phải là ngoại lệ

Tuy vậy, cô sẽ đọc lướt qua bài viết này sau khi ăn trưa, trong lúc đọc nó có lẽ sẽ nhắm nháp ít đồ ăn nhẹ...

Không thèm nhấn vào dòng tin tức đang nhấp nháy trên màn hình, Thi Yến trả lại điện thoại cho Hạ Điền Điền và nói "Mình sẽ xem tin đồn này, nhưng trước mắt bọn mình đi ăn cái đã!"

"Thi Yến à, mình không cấm cậu ăn trưa, nhưng trước tiên mình xin cậu hãy mở bài viết này ra nhìn xem người ta viết nhảm cái gì đây này. Đọc xong rồi cậu có thể nghĩ lại xem mình có còn muốn ăn được nữa không?"

Thần hình Hạ Điền Điền hơi mồm mỉm rất hợp với cái tính cách sôi nổi của cô. Rất hiếm khi cô biểu hiện nghiêm túc như thế này.

Thật ra, kể từ lúc cô vào đại học G, đây là lần đầu tiên cô nhìn cô ấy biểu hiện như thế này.

Thi Yến im lặng 2s sau đó cô lại cầm lấy điện thoại của Hạ Điền Điền. Ngón tay nhấn vào dòng tin tức "*Nữ sinh viên đại học G mỗi đêm ngủ với một người khác nhau*".

Người đăng tin tức này lấy tên là [Kẻ tàn sát cả Lữ Bố cùng Điều Thuyền]

"..." Thi Yến toát mồ hôi lạnh. Ý nghĩa tựa đề này chắc chắn mang đến một tin tức quái đản!

Nhưng vì cô đang vội đi đến căn tin để ăn trưa, cô không nhìn quá lâu và bắt đầu kéo xuống để đọc các bài viết trong chủ đề này.

[Đây là một tin tức gây sốc khi một nữ sinh viên của đại học G mỗi đêm ngủ với một người khác nhau. đương nhiên, chúng ta hãy đừng lãng phí thêm bất kỳ giây phút nào nữa và đi thẳng đến các bức ảnh —]

Bức ảnh đầu tiên chụp một chiếc Audi màu đen đậu bên dưới kí túc xá nữ. Một cô gái mặc đồ màu hồng đang nói chuyện với một người đàn ông, lưng anh ta hơi cúi về phía trước.

Có lẽ do điện thoại dùng để chụp tấm ảnh này chất lượng không tốt, hình ảnh không quá rõ. Nhưng có thể xác định được ngoại hình của cô gái trẻ, nhưng còn người đàn ông.. Nhìn sơ sơ đáng vẻ bạn có thể mơ hồ nhận ra rằng đó là một người đàn ông trung niên, nhưng khó có thể xác định được anh ta là ai.

Mặc dù câu chuyện đằng sau bức ảnh có thể là một bí ẩn đối với những người khác, nhưng điều này không được áp dụng trong trường hợp của Thi Yến.

Đó là bởi vì cô gái trong bức ảnh chính là cô. Chiếc xe này là của Lâm gia và người đàn ông trung niên là tài xế của Lâm gia.

Bức ảnh thứ hai được chụp ở lối ra vào của một khách sạn tình thú nào đó. Cô gái trong ảnh vẫn là cô, nhưng người đàn ông lại là người khác — Hàn Giang.

Đối với Thi Yến bức ảnh thứ ba thậm chí còn quen thuộc hơn. Bức ảnh này là cảnh cô đi theo Lâm Giang đến nhà anh vào hai ngày trước.

Và trong bức ảnh thứ tư, nhân vật chính vẫn là cô và Lâm Giang. Đó là từ sáng hôm qua, lúc này cô đang đi về phía tiệm ăn sáng, và Lâm Giang đang theo sau cô.

Trong tất cả 4 bức ảnh này, khuôn mặt của cô được chụp khá rõ. Không hề có chút khó khăn nào để nhận ra cô gái trong những bức ảnh này cùng là một người.

Bài viết này được đăng lên vào 3 giờ sáng ngày hôm qua và tính đến bây giờ đã là 9 tiếng. Lúc này tổng cộng đã có hơn 800 bình luận phản hồi về nó.

Thi Yến nhanh chóng đọc lướt qua các bình luận ở trang đầu tiên. Mặc dù những người này không biết cô là ai, nhưng lời nói của họ tràn ngập sự chỉ trích nhắm vào cô.

Nằm trên giường, Giang Nguyệt và Lăng Nộ An nhanh chóng nhận ra biểu hiện của Thi Yến có chút kỳ lạ, vì thế hai người nhanh chóng mặc lại quần áo vào và chạy đến bên cạnh Thi Yến. Khi họ nhìn thấy nội dung hiện trên điện thoại của Hà Diễm Điền, khuôn mặt họ cũng tối sầm lại.

Ở trang thứ ba của bài viết, một nick ảo sử dụng tên người dùng là [Xé nát trà xanh] đã tiết lộ danh tính của cô: *[Tôi biết người này. Cô ta là sinh viên năm nhất của Khoa tiếng Anh tên là Thi Yến. Cô ta ở cùng phòng ký túc xá với Lăng Nộ An cũng là sinh viên năm nhất, người gần như đã qua mặt Tần Nhất Nhiên trong cuộc thi bình chọn hoa khôi trường đại học mới đây.]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 114: Lửa giận bùng nổ (2)

Ở trang thứ ba của bài viết, một nick ảo sử dụng tên người dùng là [Xé nát trà xanh] đã tiết lộ danh tính của cô: *[Tôi biết người này. Cô ta là sinh viên năm nhất của Khoa tiếng Anh tên là Thi Yến. Cô ta ở cùng phòng ký túc xá với Lăng Nộ An cũng là sinh viên năm nhất, người gần như đã qua mặt Tần Nhất Nhiên trong cuộc thi bình chọn hoa khôi trường đại học mới đây.]*

[Waa, thì ra tên của cô ta là Thi Yến. Tên nghe hay đấy nhỉ, nhưng trông có vẻ ngoại hình của cô ta không được bắt mắt.]

[Tôi nhìn thấy ảnh của Lăng Nộ An một lần và tôi đã cảm thấy rằng cô ấy khá đẹp, giống như một nàng tiên thoát tục vậy đó. Tôi không nghĩ rằng cô ấy sẽ ở chung phòng ký túc xá với một người như vậy. Như đã nói, nổi nào úp vung này, vật hợp theo loài. Chỉ bằng chính điều này, cô gái tên Lăng Nộ An đó có lẽ cũng không phải là người tốt đẹp gì.]

[Lâu trên chưa nghe nói gì à? Người ta bảo rằng.. người phụ nữ nào vẻ ngoài trông càng thuần khiết và cao quý thì bên trong cô ta càng bừa bãi.]

"..."

...

Đám người đang sẵn đón sự hỗn loạn đã đăng toàn bộ 10 trang phản hồi lại sự tiết lộ của [Xé nát trà xanh] sau đó một người dùng có tên là [Tại sao lại bán rẻ thân xác mình] lại bắt đầu mò ra một cuộc bàn tán mới: *[Tôi nhận ra người đàn ông trong bức ảnh thứ hai. Anh ấy là Hàn Giang từ Khoa Nghệ thuật, và anh ấy học cùng một lớp với hoa khôi Tần Nhất Thiên. Không phải anh ấy đã giành được một giải thưởng trong cuộc thi violon quốc gia năm ngoái sao? Ai có thể nghĩ rằng với vẻ ngoài đẹp mã của mình, anh ta thực sự là kiểu người đến khách sạn tình thú và dâm dục như thế? Điều này chắc chắn đã làm thay đổi ấn tượng của tôi về anh ta rồi ...]*

[Chờ đã! Người phụ nữ Thi Yến này, không chỉ cặp cùng với những ông chủ trung niên giàu có, cô ta thậm chí còn ngủ cùng với sinh viên trường ta nữa sao? Và người đàn ông ở hai bức ảnh cuối cùng là nam thần của tôi đó! Làm thế nào nam thần của tôi lại đi cùng với người phụ nữ như thế này cơ chứ? Anh ấy thậm chí còn mang cô ta qua đêm ở nhà!]

[Tôi liệu có phải là người duy nhất tò mò về việc cô ta làm thế nào qua lại với rất nhiều người đàn ông nhỉ?]

[Lâu trên, lý do không phải rõ ràng rồi sao? Nhất định là do cô ta dâm dăng rồi! Rốt cuộc, đàn ông là những sinh vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Miễn là đằng ấy sẵn sàng gạt bỏ đi phẩm giá của mình, cậu cũng có thể được như vậy đấy!]

[Tôi tự hỏi liệu cô ta làm điều này vì tiền ư ...]

"..." Có rất nhiều người bình luận trả lời về bài viết này trên diễn đàn, và hầu như phản hồi nào cũng đều sắc bén và không mấy hòa nhã.

Thi Yến nhanh chóng đọc lướt qua các bài viết. Ở mấy trang cuối của chủ đề diễn đàn, có một người khác đã tiết lộ tin mới. Đó là từ OP, [Kẻ tàn sát cả Lữ Bố cùng Điều Thuyền]: *[Tin nóng sốt! Tôi nghe nói rằng nam thần Lâm không mời nữ sinh Thi yến này về nhà đâu, là cô ta đã trơ tráo theo anh ấy về nhà! Dựa trên các nguồn thông tin đáng tin cậy, nam thần Lâm không hề bận tâm đến việc giải quyết cô ta ra sao và đóng cửa nhốt cô ta ở ngoài. Mặc dù vậy, cô ta vẫn không biết xấu hổ mà đứng ngoài cửa cả đêm!]*

[Bây giờ cậu đề cập đến nó, tôi mới để ý đến trường hợp này. Nhìn kỹ đi, nam thần của tôi đang đi rất nhanh; Anh rõ ràng đang cố gắng tránh xa cô ta! On trời, nam thần của tôi không bị con chó dại đó cắn.]

[Thật là nhẹ cả người nam thần của tôi đã vững vàng và anh không làm tôi thất vọng. Tôi mong rằng người phụ nữ tên Yến này này sẽ tránh xa nam thần của tôi ra. Nam thần của tôi không phải là người mà thứ rác rưởi đáng xấu hổ đó có thể những chàng được!]

Đọc đến đây, Giang Nguyệt không thể kìm nén cơn thịnh nộ của mình được nữa. "Này, mình không thể chịu đựng được nữa! Dao của mình đâu rồi? Mình sẽ xiên chết những đứa ngốc đó! Làm sao bọn họ có thể nói xấu Yến Yến của chúng ta chỉ bằng những bức ảnh này chứ? Bọn họ thực sự là một lũ ngốc, những kẻ ngốc giữa những kẻ ngốc!"

Lăng Nộ An: "Cậu nói đúng, lần này bọn họ thực sự đã đi quá xa rồi. Mình không nghĩ rằng ở đại học G có nhiều kẻ mưu mô đến vậy. Và lại, bọn họ có quyền gì mà chỉ trích Yến Yến của chúng ta theo đuổi nịnh bợ tên Lâm Giang này chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](#).

Chương 115: Có thực mới vực được đạo (1)

Hạ Điền Điền: "Lúc mình mới đọc được bài đăng này mình cảm giác là mình sắp chết vì tức mất! Lâm Giang có thể là nam thần của mình, nhưng chuyện đến mức này cũng thật sự quá đáng lắm rồi!

Không thể phủ nhận, anh ấy đẹp trai, nhưng Yến Yến của chúng ta cũng cực kỳ xinh đẹp! Ý của bọn họ là "Nam thần của họ không bị chó đại cắn à"? Làm như Yến Yến của chúng ta quan tâm đến nam thần của bọn họ lắm vậy! "

Giang Nguyệt: "Bức ảnh với Hàn Giang rõ ràng được chụp vào tháng trước lúc đó bọn mình đi hát karaoke cùng nhau. Quán karaoke nằm ngay bên cạnh khách sạn tình thú, vào lúc này Hàn Giang và Yến Yến đang đứng đợi bọn mình ở bên ngoài. Ý bọn họ là gì đây, anh ấy " ăn lang ngủ chạ" ư?

Đúng là chỉ có người có đầu óc bản thiêu mới có những suy nghĩ bản thiêu như vậy thôi!"

Lăng Nộ An: "Còn nữa, ý của họ là gì, "Nam thần của họ không phải là người mà thứ rác rưởi đáng xấu hổ có thể nhúng chàm được được" ư? Mấy người mới là thứ rác rưởi, cả gia đình mấy người đều là rác rưởi! Mình sẽ lên các diễn đàn để giành công bằng cho Yến Yến! "

Hạ Điền Điền và Giang Nguyệt cũng đồng ý hô vang đội" Lâm đi ——"

"Được lắm ..." Thi Yến này giờ đang ngồi thờ người, bỗng nhiên lên tiếng đồng ý.

Hạ Điền Điền cao giọng la lên " Ý cậu là gì đây được lắm là thế nào?! Làm sao có thể ổn được chứ? Yến Yến, cậu có thực sự chịu đựng được khi bọn họ nói những điều như thế về cậu không? Ngay cả khi cậu chịu được nhưng thân là chị em cùng phòng với nhau, mình không thể cứ khoanh tay đứng xem mọi người xúc phạm cậu như thế được!"

Thi Yến trả lời điện thoại cho Hạ Điền Điền và nói với giọng điệu bình tĩnh như không có việc gì xảy ra giống mọi ngày của cô, "Tất nhiên là mình không thể chấp nhận được. Cậu biết đây, mình cũng rất tức giận!"

Hạ Điền Điền, Giang Nguyệt và Lăng Nộ An nhìn chằm chằm vào Thi Yến đang trông có vẻ lãnh đạm và ngay người sừng sốt mắt hai giây. Sau đó cả 3 cùng đồng thanh hỏi cô, "Cậu có chắc là mình đang giận không?"

Thi Yến vẻ mặt vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì trả lời " Mình có. Mình thực sự rất tức giận, nhưng tức không đồng nghĩa với việc bọn mình nên tham gia vào việc cãi vã vô nghĩa trên diễn đàn như thế. Dù sao thì họ cũng sẽ không tin những gì các cậu nói đâu. Ngược lại, khi các cậu đáp trả lại như vậy bọn họ sẽ càng công kích mình mãnh liệt hơn thôi. Cho nên, thực sự không cần phải lãng phí thời gian và công sức để tranh cãi trên mạng với mấy người họ đâu. Như thế bọn mình chỉ càng thêm hành hạ bản thân thôi"

Nghe cô nói vậy, Giang Nguyệt bực bội lên tiếng, "Vậy bọn mình nên làm gì đây? Bọn mình không thể để mấy người họ tiếp tục bôi xấu cậu như vậy được, cậu nói có đúng không?"

Thi Yến nhanh chóng trả lời " Đương nhiên là không rồi!"

Nghe thấy câu trả lời nhẹ bẫng như không của Thi Yến, đôi mắt của Hạ Điền Điền đột nhiên sáng rực lên, cô hỏi " Yến Yến, cậu có cách giải quyết vấn đề này đúng không?"

Thi Yến lắc đầu, thành thành thật thật đáp lại " Mình không có".

Nhìn khuôn mặt chìm xuống đáy cốc của 3 người bạn cùng phòng, Thi Yến lên tiếng, "Nhưng bọn mình có thể từ từ cùng nhau nghĩ ra cách giải quyết. Cho nên, bây giờ bọn mình đi ăn trưa đi!"

Lăng Nộ An " Yến Yến, chuyện xảy ra như thế này mà cậu vẫn còn tâm trạng để ăn được hả?"

" Tại sao lại không có tâm trạng để ăn chứ?" Thi Yến hỏi " Có thực mới vực được đạo mà!"

" Mình phục cậu rồi. Mình không biết liệu cậu có thực sự bình tĩnh như vậy không nữa, hay là đầu óc cậu có vấn đề rồi. Được rồi, được rồi, đi ăn trước đi,"

Giang Nguyệt nói,rồi cô bắt đầu lục lọi cả cái tủ quần áo của mình để tìm bộ quần áo.

Trên đường đến căn tin, Hạ Điền Điền tiếp tục kéo trở lại chủ đề về diễn đàn, "Nhân tiện, các cậu có biết ai đã viết bài đăng đó không? Những bức ảnh đó không thể chụp trong một ngày được, điều đó có nghĩa là ai đó luôn luôn dõi theo mọi động tĩnh của Yến Yến trong suốt một thời gian. Cô ta định làm gì đây? Điều này thực sự chỉ là xả giận lên Yến Yến thôi ư?"

Giang Nguyệt " Nhưng Yến Yến ngoài đồ ăn ra cậu ấy còn biết gì nữa chứ. Cậu ấy cũng chả gây thù chuốc oán với ai".

Lăng Nộ An lý trí hơn một chút " Yến Yến, cậu nghiêm túc nhớ lại xem. Có phải gần đây cậu vô tình động chạm đến ai đó không?"

" Mình không biết nữa..."

Dừng lại một lát, Thi Yến tiếp tục nói "...nhưng mình nghĩ mình biết ai là người tạo ra bài viết này"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 116: Có thực mới vực được đạo (2)

Biểu tình giận dữ của Hạ Điền Điền ngay lập tức chuyển thành tò mò " Yến Yến, nó là ai vậy, là ai, là ai?"

"Điều này..." Thi Yến không chắc liệu cô có sẵn sàng đối mặt với sự thật chưa hay cô vẫn đang giữ chút tia hy vọng đó trong mình.

Mặc dù cái tên đó đã ở trên đầu lưỡi, cô vẫn không thể phát ra âm thanh. "...Mình muốn xác minh việc này thêm một lần nữa, sau đó mình sẽ nói các cậu với tất cả mọi chuyện."

"Ahhh, tại sao cậu lại khiến mình hồi hộp như vậy chứ? Hay là cậu nói thầm với mình trước đi nhé? Làm ơn đi mà, Yến Yến. Yến à —— " Hạ Điền Điền vừa nài nỉ vừa nín kéo tay của Thi Yến.

Tuy nhiên, lúc này, Lăng Nộ An khéo léo nhận ra Thi Yến có điểm kỳ lạ, cô đã kéo tay Hà Điền Điền lại và nói: "Được rồi mà, Điền Điền. Yến Yến đã nói rằng sau này cậu ấy sẽ nói với bọn mình, vì vậy bọn mình hãy đợi đến khi cậu ấy sẵn sàng nói ra mọi chuyện. "

Vừa nói Lăng Nộ An vừa trừng mắt nhìn Hà Điền Điền, hiểu ý cô. Hà Điền Điền nhìn kỹ hơn và nhận ra giữa hàng lông mày Thi Yến ẩn hiện sự chán nản thất vọng. Cô nhanh chóng đổi sang chủ đề khác.

Tuy nhiên, đang lúc ăn cơm,rốt cuộc Giang Nguyệt đã nói ra câu hỏi đã làm mọi người đắn đo suy nghĩ từ nãy giờ. "Yến Yến, Cậu biết ... Lâm Giang à?"

Lúc này, Thi Yến vừa ăn xong phần cá kho đồ và chuẩn bị tấn công sang phần đùi gà. Nhưng khi nghe những lời này, cô dừng lại.

Nửa năm qua kể từ lúc nhập học, Lâm Giang đã là một chủ đề phổ biến trong phòng ký túc xá của họ. Vì những gì Lâm Giang đã nói với cô trong quá khứ, cô chưa bao giờ nói với bạn cùng phòng của mình về mối quan hệ giữa cô và anh.

Tuy nhiên, vì ai đó đã chụp bức ảnh của cô đi đến nơi ở của anh và đăng lên diễn đàn của trường, lúc này không còn có thể giả vờ như không biết điều này nữa.

Thi Yến trầm tư một lúc, và rốt cuộc cũng quyết định nói cho bọn họ nghe một nửa sự thật trong đó, "Mm. Ông mình là đồng chí chiến đấu với ông của anh ấy, vì vậy thỉnh thoảng hai đứa mình cũng có gặp nhau. "

Sau đó, trước khi Hà Điền Điền và Giang Nguyệt có thể bắt đầu bùng nổ, cô nhanh chóng thêm vào: "Nhưng, mình với anh ấy cũng không thân thiết lắm và anh ấy cũng không muốn người khác biết rằng mình và anh ấy có quan hệ. Đó là lý do vì sao mình không nói điều đó với các cậu. "

"Ohhhhh, mình biết rồi. Mình đã nghĩ rằng nếu cậu có mối quan hệ tốt với anh ấy, mình có thể gần quang được ban lộc, chiêm ngưỡng gần gũi hơn nam thần của mình!" Hà Điền Điền thở dài tiếc nuối.

Một lúc sau, cô nhìn Thi Yến với đôi mắt sáng long lanh và hỏi, "Yến Yến, mọi người đều nói rằng gia đình của Lâm Giang rất giàu. Có thật không vậy?"

"Người ta cũng đồn rằng những người có liên quan đến gia đình anh ấy đều là những nhân vật có tiếng tăm của xã hội. Điều đó có đúng không vậy?"

"Điều này.."

Thi Yến đảo mắt. Cô quyết định không thỏa mãn mong muốn buồn chuyện của Hà Điền Điền, vì vậy cô lặng lẽ cúi đầu xuống và giải quyết đùi gà.

...

Tám giờ ba mươi tối, [Expert of the Monkeys] xuất hiện đúng giờ trong nhóm WeChat [Sexy and Frisky]: [*Yến muội, chơi không?*]

[Expert of the Monkeys] @*"d [Yến Loves Ice Cream]*.

Thi Yến vừa xem bốn trăm bình luận phản hồi trên diễn đàn, cô gõ một câu trả lời với tinh thần cực kỳ kém: [*Mọi người chơi trước đi, hôm nay em không có hứng chơi cho lắm.*]

[Expert of the Monkeys] *Sao thế? Tâm trạng tệ hả?*

[juice]: *Chuyện gì xảy ra vậy? Ai bắt nạt em hả?*

Thi Yến trả lời kèm theo một biểu tượng cảm xúc đang khóc sau đó rơi vào im lặng.

Thực ra, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, đầu cô xuất hiện ý nghĩ chia sẻ với họ về vấn đề của mình. Nhưng, khi những lời muốn nói tập trung trên đầu ngón tay cô, cô đột nhiên cảm thấy rằng việc chia sẻ nó không phải là điều hay ho gì. Và lại, cô và họ thậm chí còn không biết nhau ngoài đời, nên cuối cùng cô quyết định im lặng.

[Expert of the Monkeys]: *Ai đó đã bắt nạt em hả? Yến muội, nói cho anh nghe nó là ai đi, Anh sẽ giúp e thiêu trụi tổ tông nhà nó!*

[Juice]: *Đứa nào ngu ngốc lại dám bắt nạt Yến muội của bọn anh? Nó nhất định sống không bằng chết rồi.*

Bất chấp những tin nhắn mà Expert và Juice gửi đến, nhưng Thi Yến vẫn không có tâm trạng để trả lời bọn họ. Ngay khi cô chuẩn bị rời khỏi cuộc trò chuyện, một người trong nhóm @*"d* cô.

Là [111111]: [*Vào game đi, tôi sẽ cho em xem điều hay ho này.*]

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Nếu tôi muốn nó chết, nó cũng không còn đường sống đâu(1)

Mister Numbers thật đã @*"d* cho cô... Thi Yến do dự một lát rồi cũng quyết định đăng nhập vào trò chơi.

Thi Yến nghĩ rằng Juice và Expert cũng sẽ tham gia cùng đội, nhưng sau khi chấp nhận lời mời gia nhập vào biệt đội của [111111], cô nhận ra trong phòng chỉ có Mister Numbers và cô.

Cô định hỏi anh " Juice và Expert không chơi cùng à", nhưng không đợi cô kịp nói bất cứ điều gì, [111111] đã bắt đầu vào trận rồi. Khác với [111111] thường ngày, anh không chơi trong im lặng trong suốt cả ván nữa. Phải thừa nhận là tuy anh vẫn còn kiêu lắm, nhưng dù sao đây cũng là một sự chuyển biến lớn so với trước đây.

"Nhặt hết tất cả các trang bị trong căn nhà này càng sớm càng tốt"

" Muội xong chưa? Tốt lắm, vào xe và đi theo tôi nào"

" Nằm xuống. Đưa tôi trang bị muội vừa mới nhặt được nào"

"Muội nhìn thấy hàm trú ẩn đằng ở kia chứ? Lại đó và ẩn nấp một lát đi."

Thì Yến ngoan ngoãn hành động theo chỉ dẫn của [111111]

Nhảy đến vị trí ẩn nấp được chỉ, Thì Yến bắt đầu chăm chú nhìn một loạt hành động thuần thục của [111111]. Anh lần lượt lấy ra từng trang bị trong balo và ném chúng xuống đất theo một đường thẳng: Bộ sơ cứu, Nước tăng lực, Thuốc giảm đau, Mũ bảo hiểm cấp 3, Áo giáp cấp 2, 98K...

Mister Numbers đang làm cái trò gì vậy? Anh ấy quăng đi trang bị mà mình đã cực khổ nhặt được à...

Trước ánh mắt ngơ ngác của Thì Yến, [111111] chạy đến chỗ Thì Yến trong tay chỉ cầm duy nhất khẩu M416. Ngay khi anh chuẩn bị bước vào hầm, anh đột nhiên tung người lên trời và hoa lệ đáp xuống bên cạnh cô.

[111111] "Được rồi, nhìn ngó cẩn thận một chút. Điều hay ho sẽ sớm diễn ra thôi..."

Ngoan ngoãn nghe theo lời của [111111], Thì Yến nhìn chăm chăm vào khu vực trước mặt mình

Một phút trôi qua, nhưng các trang bị bị anh vứt rải rác vẫn yên vị gọn gàng ở chỗ cũ.

Hai phút, tình hình vẫn như thế.

Ba phút trôi qua...

Thì Yến bắt đầu trở nên hơi mất kiên nhẫn.

Đúng lúc cô định hỏi [111111] anh rốt cuộc muốn cô nhìn cái gì thì cô đột nhiên nhìn thấy có gì đó hiện lên ở góc bàn đồ.

Ai đó đang tiếp cận đến đây—

Thì Yến nhanh chóng ngậm miệng lại. Vài giây sau đó, cô có thể nghe thấy được tiếng ô tô đang tiến đến chỗ cô mỗi lúc một gần hơn rồi cuối cùng nó cũng ầm ầm dừng lại trước mặt hai người họ

Cô và [111111] đã nằm sấp xuống để ẩn náu, vì vậy khi người đó bước xuống xe không phát hiện ra bọn họ.

Hai người họ đã bấm chọn chế độ tùy chọn "Tất cả" để trò chuyện bằng giọng nói, cho nên Thì Yến mới có thể nghe cuộc trò chuyện của những người chơi sau khi thấy hàng trang bị bị ném tứ tung khắp nơi bởi [111111].

"Ai làm chuyện này này vậy? Anh ta đã sắp xếp các trang bị cho chúng ta rất tốt đấy"

"Má ơi, thậm chí ở đây còn có khẩu 98K nữa cơ à. Tôi sẽ lấy nó..."

"Đừng có giành cái Bộ sơ cứu, đó là của tôi..."

Vừa nói hai người nọ vừa háo hức chạy về phía trước để nhặt trang bị.

Họ ngay lập tức cúi người xuống để nhặt lấy trang bị. [111111] lúc này đã cắm xong trại ở bên cạnh.

Thì Yến bỗng nhiên đứng phắt dậy và cầm lấy khẩu M416 của mình nã đạn vào khu vực trước mặt.

[111111] đã giết [Di nhò đáng yêu] bằng khẩu M416

[111111] đã giết [Thào ra một tờ giấy và bình tĩnh] bằng khẩu M416

Anh thực sự có thể chơi những trò chơi như thế này ư?

Thì Yến ngây thơ chớp mắt nhưng trong lòng âm thầm đánh giá: *Mister Number chắc chắn đang có âm mưu! Nghĩ xem anh ấy sử dụng vũ khí để làm mọi thứ và sau đó dùng chúng để knock out họ!*

Trong khi Thì Yến vẫn còn đang bị đứng hình vì sốc, [111111] đã chạy ra ngoài để nhặt lại trang bị trên mặt đất. Anh vẫy tay gọi Thì Yến ra ngoài, hai người lên xe và đi đến vị trí khác. Sau đó, tương tự như lần trước, [111111] bắt đầu đặt các trang bị gọn gàng trên mặt đất, nhưng lần này, thay vì sắp theo một đường thẳng, anh lại đặt chúng theo hình vuông.

Sau khi làm xong mọi chuyện, anh chạy đến bên chỗ cô, ném khẩu M416 trở lại mặt đất và nói "Lát nữa cô sẽ ra tay đấy nhé"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 118: Nếu tôi muốn nó chết, nó cũng không còn đường sống đâu (2)

Từ lúc bắt đầu chơi trò này Thì Yến chưa bao giờ giết một người chơi nào cả, cô vội vàng xua tay trả lời "Không, không, không, tôi sẽ không thể làm điều đó được đâu"

[111111]: "Nếu không thử làm sao biết chứ?"

"Vậy được rồi..." Một lát sau, Thì Yến do dự trả lời. Cô nhặt khẩu M416 từ dưới đất lên, sau đó dè dặt trả lời "... Trước đây tôi chưa bắn ai bao giờ, vậy nếu tôi bắn nhầm thì sao? Lỡ tôi bắn nhầm sau đó kẻ địch lại giết chúng ta thì sao?"

[111111]: "Nhặt những phụ tùng này lên và gắn chúng vào súng. Khi ai đó đến gần, chỉ cần nhắm vào trong phạm vi của anh ta và bắn liên tục nhiều nhất có thể. Về phía kẻ địch tấn

công chúng ta, cô có nên thất bại trong việc giết anh ta hay không ..."

[111111] dừng lại một lúc rồi lại tiếp tục nói, và lần này, giọng nói êm à của anh xen lẫn chút kiêu ngạo, "... Viễn cảnh này là điều không thể xảy ra. Nếu tôi muốn ai đó chết, nó cũng không còn đường sống đâu! Tương tự như vậy — tôi sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn hại đến người mà tôi đặt trong lòng bàn tay mình để bảo vệ ! "

[111111]: "Vì vậy, hãy thoải mái làm bất cứ điều gì cô muốn. Không cần phải kìm nén bất cứ điều gì đâu. Nếu hấn ta cứ cố bắn cô cho bằng được, tôi dám chắc rằng trước khi viên đạn có thể rời khỏi nòng súng, hấn ta đã gục xuống trước rồi!"

Đến tận lúc này Thi Yến mới nhớ lại hình như đây là lần đầu tiên Mister Number nói nhiều trong một lần như thế này.

Đặc biệt là những lời anh nói trong câu chuyện — "*Viễn cảnh này là điều không thể xảy ra. Nếu tôi muốn ai đó chết, nó cũng không còn đường sống đâu! Tương tự như vậy — tôi sẽ không cho phép bất cứ ai làm tổn hại đến người mà tôi đặt trong lòng bàn tay mình để bảo vệ!*"

Lời nói của anh kiêu ngạo và độc đoán như thế, nhưng không hiểu vì sao, Thi Yến lại không cảm thấy chán ghét. Thay vào đó, cô cảm thấy trái tim mình hình như đã lỡ mất một nhịp.

Có lẽ đó do lời nói của [111111] quá ngạo mạn nên cuối cùng đã phát huy được hiệu quả của nó, Thi Yến cảm thấy sự bối rối và lo âu của cô đã hoàn toàn biến mất không có dấu vết. Không lâu sau, một người chơi cuối cùng đã tiếp cận cái bẫy mà hai người đặt ra. Người đó thận trọng nhìn lướt khu vực, và sau khi chắc chắn rằng không có ai xung quanh đây, anh ta mới tiến về phía trước để lấy trang bị.

Bất chước theo những gì [111111] đã làm trước đó, Thi Yến đứng dậy, đúng lúc này có người chơi đang cúi người xuống nhặt trang bị, cô điên cuồng nà đạn vào anh ta.

Trong toàn bộ quá trình, Thi Yến không biết liệu cô có bắn đúng mục tiêu cần bắn không. Điều duy nhất trong đầu cô là bắn người đứng trước mắt mình, nà càng nhiều đạn càng tốt. Khi những viên đạn trong ổ đạn rốt cuộc cũng hết, cô nhận ra rằng người chơi kia đã ngã xuống và một thông báo nhấp nháy trên màn hình..

Mặc dù thông báo kia nhanh chóng biến mất, nhưng Thi Yến vẫn kịp đọc được nó một cách rõ ràng.

[Yến Loves Ice Cream] giết [A Sleep Back To Youth] với khẩu M416.

Waaaaaaa, mình thật sự cũng đã hạ gục thành công được một người rồi!

Từ lúc cô bắt đầu chơi trò này, đây là lần đầu tiên cô giết người!

Thi Yến kích động đến nỗi cô suýt làm rơi điện thoại xuống đất. Cuối cùng sau khi bình lại, cô nhanh chóng kéo [111111] tiếp tục đi gài bẫy đến những chỗ khác.

Đến lần thứ mười, Thi Yến nhìn không được vênh mặt lên trời tự hào "Điều này thật khó tin quá đi! Với tốc độ như thế này, chắc có lẽ không lâu sau tôi sẽ trở thành nữ thần bắn tỉa chứ nhỉ?"

[111111] không đáp lại câu nói của cô.

Rốt cuộc cũng kết thúc một ván, [111111] cũng không vội sang ván tiếp theo. Thay vì vậy, Thi Yến nhận được một tin nhắn riêng tư của anh trên WeChat [*Cảm thấy ổn hơn chưa?*]

Thi Yến sững sốt.

Vài giây sau, Thi Yến đột nhiên cảm thấy máu chảy trong cơ thể mình không ngừng gào thét

Có phải Mister Numbers tạo cơ hội cho cô giết người khác chỉ để cô có thể trút những phiền muộn trong lòng mình ra không?

Nói thật, lúc này cô chơi thật sự rất vui, đến nỗi cô hoàn toàn quên mất những câu chuyện trên diễn đàn của trường..

Thi Yến đã cố đè nén cảm xúc của mình xuống. Cô bình tĩnh ấn lên điện thoại trả lời lại tin nhắn của Mister Numbers: [*Cảm ơn nhé.*]

...

Nhìn thấy câu trả lời của [Loves Ice Cream], lông mày của Lâm Giang nhướn lên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 119: Phản kích thiên phản, kích địa và phản kích kẻ gây chuyện (1)

Mình đoán cô nàng mồm mồm không phải là một kẻ ngốc. Tốt lắm, ít nhất cô ấy cũng hiểu những công sức mình đã bỏ ra cho cô ấy tối nay...

Cầm điện thoại lên, Lâm Giang vừa định trả lời tin nhắn của [Yến Loves Ice Cream] thì Hạ Thương Chu đột nhiên kêu lên âm ỉ "Ông chủ! Cậu vào diễn đàn của trường đi có một vụ bê bối tình cảm đó!"

Vậy chuyện gì sẽ xảy ra nếu mình rơi vào một vụ bê bối tình cảm đây? Hai năm qua kể từ lúc mình bắt đầu học ở trường này, tên mình chưa bao giờ biến mất khỏi diễn đàn của trường. Có đáng để làm âm ỉ chuyện đó lên sao?

bỏ qua Hạ Thương Chu đang nặng nề xì hắt cả lên, Lâm Giang tiếp tục ấn vào điện thoại của mình

[*Sắp muộn rồi, cô nên ngủ sớm đi—*] Lâm Giang đang nhắn tin giữa chừng cho [Yến Loves Ice Cream] thì bỗng "*đùng!*" một tiếng — Hạ Thương Chu nhảy xuống khỏi giường và lao đến chỗ anh.

"Ông chủ, lần này nghiêm trọng hơn nhiều đó. Còn tệ hơn tin đồn của hoa khôi Tần lúc trước đó!"

Hoa khôi Tần ư...

Đáng vẻ anh thoáng bối rối, Lâm Giang dừng tay lại và suy nghĩ một lát, Rốt cuộc anh cũng nhớ lại "Hoa khôi Tần" mà Hạ Thương Chu đang nói đến là ai.

Cho nên, bởi vì " vụ bê bối tình cảm", ý của Hạ Thương Chu là mình đã bị gắn mác là bạn trai của một người phụ nữ bất kỳ nào đó sao?

Một sự khiếp sợ lóe lên giữa lông mày Lâm Giang, giọng anh trở nên hơi lạnh lùng " Lần này là ai vậy?"

" Là sinh viên năm nhất của khoa tiếng Anh. Tên là Thi Yến" Hạ Thương Chu nhìn vào chủ đề của diễn đàn và trả lời.

Thi Yến ư...

Cái tên quen thuộc lọt vào đầu của Lâm Giang, luồng khí lạnh lùng đột nhiên tỏa ra xung quanh anh.

Vì đó là Thi Yến... Tôi nghĩ là tôi không còn cách nào khác ngoài việc bỏ qua điều đó!

Thoáng suy nghĩ một chút, Lâm Giang chuyển sự chú ý của mình trở lại để viết tiếp tin nhắn nửa chừng của mình, nhưng không đợi ngón tay của anh chạm vào màn hình, Hạ Thương Chu lại rú lên, "Học muội này trông hơi quen. Tôi nhớ là mình đã gặp cô ấy ở đâu đó trước đây... cô gái này không phải là người đã tình cờ gặp ông chủ vào ngày kỷ niệm của trường sao? Ôi má ơi, cô ấy là nữ thần của tớ đó! Vậy, tên nữ thần của tớ là Thi Yến sao. Thật là một cái tên đẹp! Không đúng ... Ông chủ! Cậu đã làm gì với nữ thần nhà tớ? Tại sao nữ thần của tớ lại về nhà với cậu?"

Nữ thần của cậu ư? Tôi đã cho phép cậu gọi cô ấy là nữ thần à?

Kim nén ý nghĩ muốn đá bay Hạ Thương Chu ra ngoài cửa sổ, Lâm Giang bắn một ánh nhìn sắc lạnh về phía anh.

Vừa định rời mắt khỏi điện thoại thì Hạ Thương Chu đột nhiên nhảy cẫng lên như có ai đó đốt nhà anh vậy, "F*ck, những tên khốn đó nghĩ thế nào mà lại công kích nữ thần nhà lão tử chứ? Được rồi, lão tử sẽ huy động người lập ra ba nghìn tài khoản để nhân chìm xúc phạm bọn bây"

Công kích nữ thần nhà lão tử...Lâm Giang nhanh chóng bắt được trọng điểm trong lời nói của anh.

Trước khi kịp hiểu hết những lời nói, tay Lâm Giang nhanh hơn não vội chụp lấy chiếc điện thoại của Hạ Thương Chu.

[Điều này thực sự gây sốc khi một nữ sinh Đại học G mỗi đêm ngủ với một người khác nhau. Được rồi, chúng ta đừng lãng phí thêm thời gian nữa và chuyển thẳng đến nhìn những bức ảnh này đi nào]

Bên dưới câu này là bốn bức ảnh. Lâm Giang liếc qua thật nhanh rồi kéo xuống để xem các bài viết phía dưới.

[Tôi biết cô ta. Cô ta là sinh viên năm nhất khoa tiếng Anh tên là Thi Yến..]

[...Tên nghe có vẻ hay đấy, nhưng có vẻ tính nết của cô ta không đáng tuyên dương lắm đây]

[...Một người phụ nữ có vẻ bề ngoài trông càng thuần khiết và cao quý bao nhiêu, thì bên trong cô ta càng thối nát bấy nhiêu]

"Ông chủ yêu dấu, cậu tự có điện thoại của cậu , tại sao lại dùng điện thoại của tớ để lên diễn đàn chứ?" Hạ Thương Chu phản nản đòi lại điện thoại.

Nhưng Lâm Giang lại hoàn toàn không để ý đến, anh chỉ im lặng tiếp tục lướt trên diễn đàn.

Lúc lâu sau, biểu tình trên khuôn mặt của anh đã chuyển thành đen đến cực điểm. Ngay cả Hạ Thương Chu cũng nhận ra rằng có gì đó không ổn, nên anh không dám phát ra một tiếng động nào vì sợ phải hứng chịu cơn thịnh nộ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 120: Phản kích thiên phản, kích địa và phản kích kẻ gây chuyện(2)

[...Chắc chắn là cô ta không đang hoảng rồi!...]

[Tôi thắc mắc là cô ta làm điều này vì tiền ư...]

Chết tiệt, bọn này đang phun ra rác rưởi gì đây?

Lâm Giang vô cùng tức giận đến nỗi lồng ngực anh không kiềm chế được mà phập phồng lên xuống.

[...On trời, nam thần của tôi không bị con chó dại đó cắn.]

[.. Nam thần của tôi không phải là người mà thứ rác rưởi đáng xấu hổ đó có thể nhúng chàm!]

Đọc đến đây, Lâm Giang đột nhiên nâng tay và ném mạnh điện thoại của Hạ Thương Chu sang một bên.

Chiếc điện thoại va mạnh vào tường rồi rơi xuống đất tạo nên tiếng "choang!" thật lớn. sau đó trên màn hình điện thoại xuất hiện vô số vết nứt.

"Ông chủ, cái đó của tớ mà—" Hạ Thương chu vừa định lên tiếng thì cái nhìn sắc lẹm của Lâm Giang bắn tới khiến anh phải sợ hãi ngậm chặt miệng lại.

Lâm Giang bực bội đứng dậy đá mạnh cái ghế về phía Hạ Thương Chu. Lực đá mạnh đến nỗi đến nỗi chiếc ghế va vào chân của anh, đau đớn đến nỗi khiến anh suýt nữa khụy xuống đất.

Nhưng Lâm Giang rõ ràng không biết chuyện gì đang xảy ra, anh bước từng bước lớn đến chỗ ban công, đóng sầm cánh cửa lại.

...

Phòng ký túc rơi vào im lặng một lúc, Lục Bôn Lai giấu mình ở dưới tấm chăn từ lúc không khí khủng bố bắt đầu lan tràn, lúc này mới dè dặt lộ đầu ra và hỏi "Ông chủ thật sự rất tức giận đấy à?"

Lúc này, Hạ Thương Chu đang ngồi xồm trên mặt đất, xoa xoa cái chân bị thương của mình. Liếc nhìn chiếc điện thoại vỡ tan tành, anh buồn bã gật đầu và khóc ròng trả lời, "Hình như vậy."

"Ông chủ của chúng ta tuy tính tình có lạnh lùng và thất thường, nhưng cậu ấy hiếm khi tức giận trừ khi có ai đó đi quá giới hạn của cậu ấy. Có vẻ như có ản khuất gì đó trong scandal lần này."

Lục Bôn Lai phân tích tình hình, sau đó liếc nhìn Hạ Thương Chu đang ngồi xồm và cười nhạo, "Nói đi, cậu có phải là kẻ ngốc đâu hả? Nhìn mặt ông chủ là biết tâm trạng cậu ấy tệ vô cùng không lo chạy trốn đi. Nhìn mình đây này, đây là những gì mà—"

"Lục Bôn Lai, đồ khốn kiếp nhà cậu!" Hạ Thương Chu đứng dậy, nhấc Lục Bôn Lai lên giường, rồi nặng nề chặn cơ thể của mình lên.

"Cái quái gì vậy? Xuống mau, cậu sẽ giết ông nội của cậu với cái kiểu này đây!"

"Tốt lắm, đây là những gì mình muốn..."

Trong khi hai người đang vờn qua vờn lại với nhau, cánh cửa ban công đột nhiên mở ra.

Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu đang quật nhau vội vàng dừng lại, cả hai lo lắng trốn dưới chân của Lục Bôn Lai.

"Cậu có nhìn thấy khuôn mặt của ông chủ lúc cậu ấy bước vào không?"

"Mình không thấy, nhưng qua tấm chăn này mình còn có thể cảm nhận được sát khí của cậu ấy!"

"Này, ngồi dậy nhìn xem ông chủ đang làm gì vậy?"

"Tại sao cậu không đi mà nhìn chứ..."

Trong lúc Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu đang thì thầm to nhỏ với nhau thì giọng nói của Lâm Giang đột nhiên vang lên trong phòng.

"Xin chào, luật sư Trương à? Vâng, thật ngại quá khuya thế này mà còn làm phiền anh... Bây giờ anh có thời gian chứ? Tôi cần anh viết giúp tôi một lá thư của luật sư... Đúng vậy, tôi cần nó ngay bây giờ.. Được rồi, tôi sẽ gửi chi tiết qua điện thoại cho anh... Vì vấn đề của tôi phiền anh rồi. Tạm biệt"

Hạ Thương Chu "Tại sao ông chủ lại cần thư của luật sư vậy?"

Lục Bôn Lai: "Làm sao mình biết được chứ? Thậm chí mình còn không biết chuyện gì xảy ra trên diễn đàn nữa kìa!"

Ding dong—

Hạ Thương Chu "Tin nhắn của ông chủ đến kìa..."

Lục Bôn Lai "Hình như ông chủ đang bật máy tính lên..."

"Sếp đang gõ cái gì đấy.." Hạ Thương Chu thì thầm, mắt anh tỉ mỉ nhìn qua một kẽ hở trong chăn.

"Trang web trên màn hình máy tính của anh ấy là...diễn đàn của trường? Ông chủ của chúng ta không bao giờ thèm liếc mắt nhìn qua cái diễn đàn ấy, thế nào mà lúc này đang thực sự ngồi lướt nó ư?"

Nghiêng người về trước một chút, Hạ Thương Chu nhìn thấy những ngón tay của Lâm Giang đang lướt nhanh trên bàn phím

"Ông chủ đang gõ với tốc độ bàn thờ. Hình như cậu ấy đang phản kích những kẻ gây chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 121: Có mọi người ở đây làm chứng , em là người duy nhất mà tôi từng hôn (1)

Hạ Thương Chu " Cậu có nhìn thấy ông chủ đang gõ cái gì không?"

Lục Bôn Lai: " Kính của tớ ở dưới kia rồi"

Hạ Thương Chu đẩy Lục Bôn Lai qua một bên và nói " Tránh qua một bên đi, để tớ nhìn xem nào"

Rướn cổ về phía trước một chút, anh ta chăm chú nhìn vào màn hình máy tính của Lâm Giang và lăm bằm đọc từng từ một: " Đó,là, của tôi, gia đình của tôi, tài xế, và..."

" Và gì nữa?" Lục Bôn Lai sốt sáng giục.

" Đừng nói nữa nào, cậu đang phân tán sự tập trung của tôi đấy" Hạ Thương Chu chọc Lục Bôn Lai bằng khuỷu tay của mình.

"... Ông chủ xóa đi những tin nhắn trước đó rồi. Những tin nhắn đó không đủ ổn à? Oh, cậu ấy viết rằng chiếc xe hơi và tài xế là do chính ông tôi đặc biệt vì Yến Yến mà sắp xếp..."

" Cái quái gì vậy, dòng đó có ý nghĩa sâu xa hơn cái dòng mà ông chủ vừa mới xóa đi hả!" Lục Bôn Lại kinh ngạc kêu lên.

Bất ngờ lán át làm cho giọng của Lục Bôn Lai trở nên to hơn so với lúc đầu, âm thanh này khiến cho Lâm Giang đang lướt trên bàn phím phải ngừng lại.

Chàng trai trẻ cầm lấy một cây bút trên bàn, không hề quay đầu lại nhìn, anh mạnh mẽ ném thành một đường thẳng đẹp mắt. Cây bút đụng chính xác vào giường của Lục Bôn Lai, khiến cho cả Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai sợ hãi trốn lại vào trong chăn, không dám làm thêm bất kỳ hành động sơ suất nào nữa.

...

Bên này Thi Yến lại không nhận được câu trả lời cho câu "Cảm ơn" mà cô đã gửi đến [111111]

Dù sao cũng đã từng bị [111111] phốt lờ cho nên việc này không hề làm ảnh hưởng gì đến tâm trạng của Thi Yến. Thay vì chờ đợi, cô đặt điện thoại xuống, mở tủ quần áo, lấy ra một gói khoai tây chiên và bắt đầu thích thú nhai rôm rốp.

Lúc này đã là nửa đêm, Lăng Nộ An và Giang Nguyệt đều đã đi ngủ. Hạ Điền Điền vừa tắt điện thoại thì cô nghe thấy có tiếng động phát ra từ chỗ Thi Yến, cô nàng không nhịn được lăm bằm, "Thi Yến, đến giờ này rồi. Minh không thể tin được là cậu vẫn đang ăn đấy. Cậu không sợ mình có thể bỏ độc vào một trong những chai nước ngọt của cậu hả?"

Thi Yến cầm lấy một miếng khoai tây chiên và đưa cho Hạ Điền Điền " Vậy, cậu có muốn ăn một miếng không?"

Hạ Điền Điền nhanh chóng lấy chân trùm đầu, nghiêm túc trả lời " Nửa đêm nửa hôm mà dụ dỗ người đang ăn kiêng là hành động cực kỳ đáng hổ thẹn và vô đạo đức. Điều này không khác gì đang tra tấn mình cả!"

"Được rồi, mình có bắt buộc cậu ăn đâu." Thi Yến lấy lại miếng khoai tây và vui vẻ bỏ nó lại vào miệng mình.

Ngay lúc cô vừa nuốt miếng khoai tây, Hạ Điền Điền kéo chăn xuống, ngồi thẳng dậy, rồi lên tiếng hỏi, "Yến Yến, Cậu thức như vậy là vì chủ đề diễn đàn đó à? Cậu có muốn hai đứa mình trò chuyện đêm khuya không?"

Thi Yến: "Được rồi, bây giờ mình vẫn ổn. Minh đi đánh răng đây, lát nữa sẽ trở lại sau, cho nên cậu cũng đi ngủ sớm đi nhé"

Hạ Điền Điền: " Thật không đấy?"

Thi Yến: " Thật mà!"

Hạ Điền Điền: " Được rồi. Đừng suy nghĩ nhiều về điều đó nữa, đi ngủ đi nhé"

Hai má Thi Yến căng phồng lên vì miếng khoai tây mới nhét vào miệng, vừa gật đầu lia lịa cô vừa trả lời lại bằng tiếng "Ừm ừm ừm" bị nghẹn lại trong cổ họng.

Liếc nhìn Thi Yến thêm cái nữa, rốt cuộc Hạ Điền Điền cũng nằm xuống giường.

Ngay sau đó, hơi thở của cô dần trở nên sâu và đều.

Mọi người khác trong phòng ký túc xá đều đã ngủ. Sau khi lấp đầy bụng với khoai tây chiên, Thi Yến đi vào phòng tắm đánh răng.

Nhưng thay vì chui thẳng lên giường như đã hứa với Hạ Điền Điền trước đó, cô đi về phía bàn và bật máy tính của mình lên.

Dù sao thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi, cô không còn cách nào khác ngoài việc phải đối mặt với nó thôi.

Trên diễn đàn việc ồn ào cũng diễn ra cả một ngày, đám đông những ai tò mò cũng đã chia sẻ ra những điều mình cho là đúng về cái tin đồn nực cười này. Trò hề này đã đến lúc phải dừng lại rồi...

Ban đêm ngồi trường chìm sâu trong sự tĩnh lặng, nhìn vào có hơi rùng rợn.

Tiếng ngáy nhè nhẹ của 3 người bạn quanh quần bên tai Thi Yến, lúc này cô đang ngồi trước máy tính, tay thì thoải mái chuyển con chuột của mình.

Chỉ đến lúc đồng hồ điểm 5h sáng, lúc này rốt cuộc Thi Yến mới đứng dậy rời khỏi máy tính của mình. Leo lên giường, không lâu sau ý thức cô dần mơ hồ.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Có mọi người làm chứng, em là người duy nhất mà tôi từng hôn (2)

Thi Yến không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng cô biết cũng không lâu lắm. Trong khi đầu của cô vẫn còn mơ hồ chưa tỉnh thì cô đã bị tiếng thét chói tai của Giang Nguyệt đánh thức.

Thi Yến nhìn vào đồng hồ — 9 giờ sáng. Cô chỉ mới ngủ được có 4 tiếng thôi đấy...

"Suyt, để mình ngủ thêm một tí nữa đi mà," Thi Yến vừa yếu ớt lăm bằm vừa xoay người sang một bên. Ngay lúc ý thức của cô chuẩn bị mơ hồ, một ý nghĩ lóe lên trong đầu mình, cô nói thêm: "Các cậu có đi ăn sáng ở căn tin thì mang về giúp mình một phần nhé, cảm ơn."

" Ăn, ăn, ăn. Đầu óc cậu không có gì khác ngoài đồ ăn hả? Yến Yến à, ngay bây giờ cậu phải lên diễn đàn trường mình mà xem đi!" Tiếng hét của Hạ Điền Điền thậm chí còn chói tai hơn cả tiếng hét của Giang Nguyệt.

Thi Yến bị tạt tai lại và nức nở " Hic, không cần phải để ý đến cái diễn đàn đó làm gì đâu! Đợi mình ngủ dậy mình sẽ giải quyết việc này..."

"Đợi cậu thức dậy thì mọi việc đã trôi vào dĩ vãng cả rồi. Và lại, cậu cũng không cần phải tự đối phó với nó nữa đâu." Giang Nguyệt nói đến đây thì dường như Hà Điền Điền đoán được cô sắp nói điều gì, và cả hai người đồng thanh. "... Lâm Giang đã thay cậu giải quyết rồi!"

"Ừ," Thi Yến đang ngái ngủ và bình tĩnh đáp lại.

Đột nhiên 5 giây sau, hai mắt cô mở lớn.

Lâm Giang. . . Một giây sau đó, sự mệt mỏi của Thi Yến biến mất không còn một dấu vết gì. Cô nhanh chóng ngồi dậy và cầm lấy điện thoại rồi vào diễn đàn của trường.

Ngoài chủ đề " *Nữ sinh Đại học G mỗi đêm ngủ với một người khác nhau* ", thì nhiều chủ đề mới đã lên top và dường như chủ đề này cũng đang chiếm được khá nhiều lượt xem

"Giữa Hàn Giang với Lâm Giang thì rõ ràng người chiến thắng sẽ là Lâm Giang!"

"Sau ba năm cô đơn lẻ bóng thì rốt cuộc bạn gái trong truyền thuyết của Lâm Giang cũng đã xuất hiện rồi!"

"Tuyệt vời, Lâm Giang cũng đã ra tay. Dựa vào điều này, rốt cuộc thi Đại học G cũng là của tôi rồi! "

Trong hàng loạt những chủ đề mới được đăng lên, Thi Yến nhìn thấy một tiêu đề đặc biệt ngắn gọn và đơn giản: " *Tuyên bố + Giải thích—* "

Tiêu đề này... Ai đã đăng cái tiêu đề phô trương như vậy chứ?

Và để mọi người chú ý nhiều hơn đến. . . Chắc chắn là do ai đó thận quá hóa giận!

Thi Yến vừa nghĩ đến điều này thì tay cô cũng vừa nhấp vào tiêu đề.

Tài khoản của OP là [1234567]

Cái tên này ...không phải là có chút đơn giản sao?

Trong một khoảnh khắc Thi Yến có cảm giác mình không nói nên lời, sau đó cô kéo xuống để đọc nội dung của bài viết. [*Chắc chắn là rất sốc khi bắt gặp các sinh viên của Đại học G lại là những bậc thầy trong việc buôn chuyện cơ đấy. Được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa và hãy nói thẳng vào vấn đề đi —*]

Có phải những bài viết này đã bắt chước phần giới thiệu chủ đề của người dùng [Kẻ tàn sát cả Lữ Bố cùng Điều Thuyền] không?

OP này chắc chắn là một thiên tài . . .

[*Bức ảnh đầu tiên: Chiếc xe đỏ và tài xế là do chính ông nội tôi đặc biệt vì Yến Yến mà sắp xếp*]

[*Bức ảnh thứ 2: Những gì đang xảy ra tôi không có ý kiến, nhưng tôi tin tưởng con người Yến Yến*]

[*Bức ảnh thứ ba: dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên Yến Yến đến nhà tôi và ngay cả khi tôi không có ở nhà thì cô ấy cũng có thể tự mình bấm mật khẩu vào nhà tôi. Còn đối với bức ảnh thứ tư thì hai người đi ăn sáng cùng nhau cũng có gì bất ổn sao?*]

Khi đọc đến những lời giải thích này thì Thi Yến đột nhiên nhận ra rằng đây chính là bài đăng mà Giang Nguyệt và Hà Điền Điền đang nói đến.

[*Tâm hồn của một người phải bản thủ như thế nào khi nhìn thế giới này bằng đôi mắt thô tục như vậy chứ? Vì vậy, đối với chủ đề "Nữ sinh Đại học G mỗi đêm ngủ với một người" này, tôi không còn gì để nói ngoại trừ điều này*]

Đính kèm ngay bên dưới câu nói này là một bức ảnh.

Nhìn kỹ hơn, Thi Yến nhận ra đây là thư của luật sư.

Và nội dung của bức thư được đăng lên diễn đàn của Đại học G!

Thi Yến nghĩ rằng bài đăng sẽ kết thúc ngay tại đây, nhưng ai biết rằng sẽ có ngay phía dưới bức thư của luật sư là hàng chữ bá đạo: [*Dù Yến Yến có xứng đáng với tôi hay không, đó không phải là điều mọi người có muốn hay là không. Tôi chỉ có một vài lời muốn nói với cô ấy ở đây: có mọi người ở đây làm chứng, em là người duy nhất mà tôi từng hôn!*]

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 123: Hãy gọi tôi là giáo sư, in đậm và gạch chân luôn nhé (1)

Một chữ kí nằm ở phía dưới góc trái: Lâm Giang, ngày 21 tháng 4 năm 2018 .

Các bài viết này được đăng vào lúc sáu giờ sáng, và chỉ trong ba tiếng đồng hồ, đã có hơn một ngàn phản hồi.

Một nhóm fangirl của Lâm Giang đang khóc rống theo dòng status nam thần của bọn họ đăng lên,thậm chí còn có một vài câu trả lời vô cùng thú vị.

Ví dụ như: một người với tên người dùng [Ngực phẳng chính là người tốt] đã trả lời: [*Từ giờ trở đi, xin vui lòng gọi tôi là giáo sư, in đậm và gạch chân luôn nhé—*]

[*"Các sinh viên của Đại học G thực sự là những chuyên gia về tin đồn"; đối với những bạn học đã chỉ trích người khác chỉ trong bốn bức ảnh vừa rồi, xin lưu ý rằng những câu từ đó là dành cho bạn đấy!]*

[*"Chiếc xe đỏ và tài xế là do chính ông nội tôi đặc biệt vì Yến Yến sắp xếp."* Xin đừng bỏ qua những từ trọng tâm trong câu này "ông nội" và "Yến Yến". Họ đã gặp người

lớn trong gia đình, và hình như người lớn rất hài lòng với cô ấy, đến mức sắp xếp tài xế riêng của họ cho cô ấy!]

["Tôi tin Yến Yến", bốp bốp bốp, những từ này là những cái tát thật đau giáng vào mặt của những ai hùa vào chỉ trích cô ấy mà không cần suy nghĩ đấy.]

["Cô ấy có thể tự mình bấm mật khẩu vào nhà tôi." Câu này có nghĩa là cô ấy biết mật khẩu vào nhà Lâm Giang đấy. Tôi chỉ đang tò mò, liệu cô ấy có biết mã số PIN của anh ấy không nhỉ?]

[" Có mọi người ở đây làm chứng, em là người duy nhất mà tôi đã từng hôn!" ... Những con chó độc thân kia, các bạn hiểu câu nói này có nghĩa là gì không?]

Ngoài ra, còn có một người dùng khác tên là [Anh trai à, tôi là loli, hẹn hò không?] Cô ấy bình luận rằng: *[Wow wow wow, Lâm Giang chắc chắn là kiểu ngạo lắm đấy. Thực sự đáng thư của một luật sư ngay trên diễn đàn của trường, chứng tỏ Lâm Giang đang thị uy đó! Không cần nhiều lời thêm nữa —. Tôi sẽ ủng hộ anh!]*

Bộ ba trong ký túc xá của Thi Yến đang kiểu ngạo về sức chiến đấu không thua gì đám đồng đang tranh luận gay gắt trên diễn đàn.

Hà Diên Diên: "Lần đầu tiên nam thần của tôi xuất hiện trên diễn đàn đó, và hóa ra là vì Yến Yến, và thật tình cờ quá Yến Yến lại là bạn cùng phòng với tôi. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy khoảng cách giữa nam thần và tôi đã rút ngắn đi nhiều lắm rồi!"

Giang Nguyệt: "Yến Yến tốt hơn hết là cậu nói rõ cho bọn mình biết. Mối quan hệ giữa cậu và Lâm Giang là sao vậy? Nếu hai người không thân thiết như vậy làm sao cậu có thể biết được mật khẩu vào nhà anh ấy chứ? Nếu cậu không thân mật với anh ấy thì làm sao anh ấy có thể hôn cậu được chứ?"

Lăng Nộ An: " Và nếu hai người không thân mật với nhau thì tại sao gia đình của anh ấy lại sắp xếp tài xế và xe hơi cho cậu chứ?"

Đối mặt với sự tra hỏi của mọi người, Thi Yến vẫn còn chưa hết sốc vì những chuyện xảy ra trên diễn đàn, trả lời trong sự bàng hoàng "Mình không biết gì hết."

"Cậu không biết à, không biết cái đầu cậu ấy! Cậu đợi đó, bọn mình xem xong hết cái diễn đàn này, bọn mình sẽ quay lại thăm vấn cậu sau!" Giang Nguyệt ném gỏi vào người Thi Yến.

Hà Diên Diên đồng ý: "đồng ý +1"

Lăng Nộ An cũng đồng ý việc này "đồng ý "+2"

Thi Yến không nói gì cả, thay vào đó cô chuyển mắt nhìn vào điện thoại.

Cô nhìn qua bài viết của Lâm Giang từ trên xuống dưới thêm một lần nữa, và rốt cuộc cô cũng dần dần biến suy nghĩ của mình thành hành động.

Lâm Giang ... rõ ràng anh không muốn có bất kỳ liên quan ràng buộc nào giữa hai người bọn họ, vậy tại sao anh ấy lại chịu đưa tay ra giúp mình?

Và cứ cho là anh ấy giúp mình đi, nhưng cái cách giải thích của anh sao lại đầy ẩn ý như thế ...làm vậy cứ như mình và anh ấy đang có một mối quan hệ đặc biệt!

Có phải những lời nói của những người trên diễn đàn kinh khủng đến nỗi làm cho ý muốn đòi lại công bằng cho cô trong anh trở đi, cho nên anh mới quyết định đưa tay ra giúp đỡ cô gái đang gặp khủng hoảng như cô không?

Thi Yến càng nghĩ thì cô càng cảm thấy những ý nghĩ của cô nghe có vẻ hợp lý.

Hoặc có lẽ, thay vào đó có thể là vì một lý do khác...

Nhưng trước khi suy nghĩ của Thi Yến có thể đi xa hơn thì Hà Diên Diên đột nhiên lên tiếng làm gián đoạn mạch suy nghĩ của cô "Yến Yến, Hàn Giang cũng đã lên tiếng trên diễn đàn để bảo vệ cậu rồi đấy. Anh ấy nói rằng hôm đó chỉ là một cuộc tụ tập bạn bè bình thường, và có một quán karaoke nằm cạnh bên khách sạn"

Ngay sau khi Hà Diên Diên vừa dứt lời, thì Hàn Giang gọi đến.

Thi Yến liếc nhìn điện thoại một lát rồi cầm lên nghe.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Hãy gọi tôi là giáo sư, in đậm và gạch chân luôn nhé (2)

Hàn Giang: "Thi Yến, anh mới vừa biết những tin đồn ờ trên diễn đàn, anh đã viết một bài và đăng lên để lấy lại trong sạch cho em"

Thi Yến "Em vừa mới đọc xong. Cảm ơn anh, trường bối Hân."

"Không cần phải quá câu nệ với anh đâu."

Hàn Giang ngừng lại một lát rồi dịu dàng hỏi cô: "Cái đó... Thi Yến, em không sao chứ?"

Thi Yến biết Hàn Giang đang nói đến những tin đồn trên diễn đàn, vì vậy cô trả lời: "Em ổn mà."

"Vậy là tốt rồi..." Đang nói Hàn Giang bỗng dừng lại một lúc lâu, sau đó anh gọi tên cô, "Thi Yến..."

"Hửm?" Thi Yến đáp lại.

Đợi một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng trả lời của Hàn Giang nên cô lại gọi anh "Trường bối Hân?"

"Anh...""Hàn Giang nói đến đây thì anh lại rơi vào im lặng.

Thật ra, anh rất muốn hỏi cô rằng Lâm Giang có phải là người hát vào đêm đó hay không, nhưng mãi mà anh vẫn không đủ can đảm để cất lời.

Câu hỏi đó cứ xoay chuyển trong lòng anh, sau một hồi do dự mãnh liệt rốt cuộc anh vẫn lựa chọn im lặng. "... Không có việc gì. Anh chuẩn bị có tiết rồi nên anh cúp máy trước đây. Tạm biệt."

"Tạm biệt, trường bồi Hân."

Sau khi cúp điện thoại, Thi Yến liếc nhìn ba người bạn cùng phòng đang chụm vào nhau hào hứng lướt diễn đàn.

Không nói một lời nào, cô về lại giường nằm xuống và nhắm mắt lại, định sẽ ngủ bù vì thiếu ngủ.

Sự mệt mỏi quá độ khiến cô cảm thấy thái dương của mình nhói lên từng hồi. Nhưng khi cô nhắm mắt lại thì cô cảm thấy mình không tài nào ngủ được.

Trong tâm trí cô đều là những lời Lâm Giang đã viết trên diễn đàn.

Thi Yến không biết đầu óc mình đã suy nghĩ vẩn vơ bao lâu, sau đó cô thật sự chìm vào giấc ngủ.

Mùi thơm của thức ăn đã đánh thức cô.

Ba người bạn cùng phòng của cô đã mua một đồ ăn từ căn tin, lúc này 3 cô gái đang ngồi quanh bàn vừa ăn vừa cầm chiếc điện thoại trong tay và bàn tán về những việc đang xảy ra trên diễn đàn.

Thi Yến trèo ra khỏi giường và nhìn thấy có một phần ăn được chừa lại trên bàn cho mình.

Cô nhanh chóng lao vào phòng tắm và tắm rửa, sau đó xé một gói dưa hấu gõ và bắt đầu chú ý đến những người khác.

À "Kê tàn sát cả Lữ Bố cùng Điều Thuyền" đang khiến mình đau đầu vô cùng. Cô ta vừa đăng một bài viết khác công kích Yến Yến."

"Mình cũng nhìn thấy rồi! Cô ta bảo rằng Yến Yến xấu hơn Tần Nhất Nhiên và khẩu vị của Lâm Giang thật nặng quá đi. Hừ, tất cả ảnh của Tần Nhất Nhiên đều đã được photoshop trong khi ảnh của Yến Yến chỉ sử dụng camera bình thường của điện thoại nên đương nhiên chất lượng ảnh sẽ thấp hơn rồi. Thực tế trên diễn đàn đã không quá rõ rồi hay sao, điều này chứng tỏ cô ta đã bị knock out ở ngoài đời, vậy làm thế nào cô ta có thể so sánh hai người được chứ?"

"Cái gì? Cô ta vừa nói Tần Nhất Nhiên trông trẻ hơn Yến Yến mặc dù cô ấy già hơn Yến Yến ba tuổi? Làm thế nào mà cô ta có thể nói dối trắng trợn vậy chứ? Làm sao mà Yến Yến nhà chúng ta lại trông như bà thím được chứ?"

"Hừ, ngay cả qua màn hình điện thoại như thế này mình có thể cảm thấy sự ghen tị ác ý của cô ta đó!"

"Yến Yến, cậu có thể ngừng ăn và chú ý đến những gì đang xảy ra xung quanh cậu có được không? Ngay cả bọn mình cũng cảm thấy bất bình thay cho cậu nữa đấy."

"Mình sẽ ăn xong sớm thôi." Thi Yến ngẩng đầu lên đáp lại các cô bằng 6 từ sau đó lại vùi đầu vào ăn lần nữa.

Sau khi ăn xong, cô bỏ hộp thức ăn của mình vào thùng rác và dọn bàn sau đó lấy điện thoại và vào diễn đàn của trường.

Cô nhanh chóng lướt qua những chủ đề mà bạn cùng phòng đang nói đến.

Hầu hết các câu trả lời là ngoại hình của cô không bằng Tần Nhất Nhiên và Lâm Giang chắc chắn đã mù rồi nên mới chọn cô.

Thậm chí còn có người nói quá đáng hơn khi cho rằng những bức ảnh của cô có thể được chỉnh sửa để che đi xấu xí của mình và họ không biết làm thế nào mà Lâm Giang có thể hôn cô mà không nôn ra...

Nhìn thấy Thi Yến cũng đang lướt xem qua diễn đàn, Hà Diên Diên vội vàng đi đến bên cạnh cô và làm bầm, "Yến Yến, cậu có nhìn thấy không? Những người đó thực sự quá đáng lắm. Điều này thật sự không thể chấp nhận được!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Bánh bao chiên Tiểu Long Bao tôm hùm nướng vị ramen (1)

Thi Yến nhìn Hà Diên Diên và nói "Cậu nói đúng, không lý nào mình phải chịu đựng điều đó nữa!"

Hà Diên Diên hoàn toàn không hiểu Thi Yến đang nói gì "Cậu nói gì?"

Thi Yến vừa mở máy tính ra vừa chậm rãi trả lời "Không phải cậu đã nói là điều này thật sự không thể chấp nhận nổi sao? Được lắm, không một ai có thể ép buộc mình phải chịu đựng điều này."

Thi Yến vừa gõ mặt khẩu máy tính của mình vừa tiếp tục nói, "... Vì điều này không thể chấp nhận được, cho nên không có lý do nào để chịu đựng việc này thêm được nữa...."

"Khoan khoan khoan khoan khoan..." Giang Nguyệt nghe xong những lời này, cô nâng vôi đi đến bên cạnh Thi Yến và nói "... Yến Yến, mình không hiểu cậu đang nói gì cả. Cậu bảo không có lý do nào để chịu đựng chuyện này thêm được nữa vì nó thật không thể nào chấp nhận nổi, nhưng vấn đề ở chỗ cậu định không chấp nhận việc này như thế nào vậy? Không phải cậu định đến trước mặt [Kê tàn sát cả Lữ Bố cùng Điều Thuyền] và đánh vào mặt cô ta chứ hả?"

"Cậu đoán đúng rồi đó" Thi Yến nghiêm túc gật đầu.

Hà Diên Diên: "Hả?"

Giang Nguyệt: "Gi cơ?"

Lăng Nộ An: " Yền Yền, bộ cậu gờn với bọn mình đây hả?"

"Mình không gờn đâu. Mình thực sự đã biết được [Kẻ tàn sát cả Lữ Bồ cùng Điều Thuyền] là ai rồi..."

Thi Yền vừa nói vừa nhấp chuột, và sau đó một loạt ảnh chụp màn hình hiện lên "... Đây là thành quả từ việc thức trắng đêm qua của mình. Mình đã tìm ra tất cả các bài viết mà người dùng này đã đăng lên trước đó, xem này. Đây là tên của người dùng trước đó [Tần Nhất Nhiên là Hoa khôi giảng đường], và còn có một cái tên trước tên đó nữa, [Nữ thần không sợ một ai] và cái tên này với tên trước đó là đều của một người..."

Thi Yền liếc nhìn bạn cùng phòng của mình đang sững sờ nhìn chăm chú vào màn hình máy tính, sau đó cô nhanh chóng chuyển sang ảnh chụp khác. "... Đây là cái tên người dùng ban đầu mà họ đã sử dụng để đăng ký trên diễn đàn, [Nhất Thiên kiều sa], và các cậu hãy nhìn ảnh hồ sơ đăng ký của cô ta nè..."

Lăng Nộ An lên tiếng trước " Đây chẳng phải là Tần Nhất Nhiên sao?"

Thi Yền không trả lời cô. Thay vào đó, cô nhấp chuột vào hai bức ảnh và nói: "Các cậu nhìn hai bức ảnh này đi. Đây là tài khoản QQ 1 của Tần Nhất Nhiên mà mình đã lấy được từ diễn đàn của trường, thông qua nó, mình đã có thể dò ra hồ sơ QQ của cô ta."

"Đây là Qzone của cô ta. Còn đây là một tin nhắn tự động được gửi từ trên hệ thống khi cô ta đăng ký trên diễn đàn của trường... Dựa trên điều này, mình có thể chắc chắn rằng [Kẻ tàn sát cả Lữ Bồ cùng Điều Thuyền] chính là Tần Nhất Nhiên. Vì ngay lúc ban đầu cô ta sử dụng tài khoản QQ của mình để đăng ký trên diễn đàn của trường, cho nên thông tin này đã được đồng bộ hóa với tài khoản QQ của cô ta..."

Vừa giải thích, cô vừa chiếu thêm một vài bức ảnh nữa để cho Lăng Nộ An và Hà Diên Diên nhìn thấy. "... Đây là tài khoản của Tần Nhất Nhiên, và đây là những chủ đề và bình luận trả lời mà cô ta đã đăng trong suốt hai năm qua. Các cậu nhìn cái này đi. Khi cô ta vẫn còn là sinh viên năm nhất, có một đàn chị đã cạnh tranh vị trí hoa khôi trường với cô ta, vì vậy cô ta đã đăng một loạt những lời lăng mạ đối với đàn chị này. Đây nữa: Lâm Giang cùng một bạn học nữ tổ chức tiệc mừng năm mới vào năm ngoái và Tần Nhất Nhiên đã đăng một bài viết có ý chê bai nhan sắc của cô ấy. Không lâu sau đó, Lăng Nộ An cũng đã cạnh tranh vị trí hoa khôi với cô ta và gần như đã vượt mặt được cô ta đúng không? Tần Nhất Nhiên là chính là kẻ đứng sau những chủ đề công kích Lăng Nộ An."

Sau khi cho bạn cùng phòng xem xong tất cả các bức ảnh, Thi Yền quay người lại và nhìn họ sau đó tiếp tục nói, "Đúng như Giang Nguyệt đã nói, lúc đầu mình định đem những ảnh chụp màn hình này đến mặt đối mặt với Tần Nhất Nhiên. Tất nhiên là mình không có định đánh cô ta; mình chỉ muốn bảo cô ta xóa những bài viết này đi thôi... Nhưng, có vẻ như điều này đã không cần thiết nữa rồi. Cô ta đã đi quá xa rồi, mình nghĩ trả đũa lại mới là quyết định đúng đắn của mình trong lúc này!"

Cả căn phòng rơi vào im lặng.

Không một ai lên tiếng.

Thi Yền chậm rãi chớp mắt nhìn 3 người bạn cùng phòng của mình đang chìm trong im lặng, sự hoang mang hiện lên trên khuôn mặt họ. "Chuyện gì xảy ra với các cậu vậy? Tại sao các cậu lại nhìn chăm chăm mình như vậy chứ?"

Lăng Nộ An là người đầu tiên thoát khỏi cú sốc này, cô giờ lên một ngón cái thật lớn hướng về phía Thi Yền.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 126: Bánh bao chiên Tiểu Long Bao tôm hùm nướng vị ramen (2)

Giang Nguyệt cũng nhanh chóng bình tĩnh sau đó. Cô nhìn Thi Yền chăm chăm như thể là nhìn thấy một sinh vật lạ nào đó vậy và nhìn Thi Yền từ đầu đến chân rồi lại nhìn từ chân lên đầu, nhẹ nhàng hỏi " Cậu thực sự là ...Thi Yền đây hả?"

Thi Yền cầm lấy cái thẻ sinh viên nằm ở trên bàn lên và nói " Cậu có muốn xác nhận cho chắc chắn không?"

Người cuối cùng bình thường trở lại là Hà Diên Diên, cô cầm lấy thẻ sinh viên của Thi Yền và nhìn chăm chăm vào khuôn mặt giống hệt như Thi Yền một lúc lâu, sau đó thốt lên " Yền Yền à, thì ra ăn không phải là sở trường duy nhất của cậu!"

"Lúc mình bảo với các cậu chuyên môn của mình là ăn uống, mình nói là "chuyên môn" chứ có nói là "khả năng duy nhất" đâu chứ!"

Sau khi trả lời Hà Diên Diên, Thi Yền một lần nữa quay lại nhìn ba người bạn cùng phòng của mình. Lúc cô nhìn thấy sự ngạc nhiên khác lại dâng lên trong mắt họ thì cô không nhận được suy nghĩ thêm Điều này thật kỳ lạ. Không phải là mình rất ngẫu nhiên làm điều nào sao, vậy nên bọn họ có cần phải ngạc nhiên đến như vậy không chứ?

Điều này dường như đặc biệt đúng với Hà Diên Diên. Khi cô thốt ra câu "Yền Yền, thì ra ăn không phải là sở trường duy nhất của cậu!", Giọng điệu này dường như có ý là " *con gái bé nhỏ của tôi cuối cùng cũng đã trưởng thành rồi* " .

Vừa vẫn vợ suy nghĩ về việc mà mình vẫn còn đang bối rối thì tay Thi Yền vừa nhấp chuột vào diễn đàn trường và bắt đầu đăng ký một tài khoản.

Cuối cùng thì ba người tỉnh táo lại sau cú sốc vừa rồi, họ nhìn thấy cô đang đau khổ nhìn chăm chú vào máy tính, lý do là vì cô đang đau đầu để tìm ra một cái tên người dùng phù hợp cho mình.

"Mình cứ luôn nghĩ rằng Yền Yền của mình chỉ thuộc cấp Đồng mà thôi, nhưng đột nhiên cậu ấy hóa thành một vận động viên tài giỏi giấu mặt!"

"Thật không ngờ, Yền Yền từ một cô bé chibi đáng yêu lại biến thành một thiếu nữ đầy quyền rũ rồi đây!"

"Trước đây, mình chỉ dám giao cho Yền Yền của mình những việc liên quan đến thức ăn mà thôi. Nhưng bây giờ, rốt cuộc mình cũng đã biết trong suốt thời gian qua mình thật ấu trĩ!"

"Yền Yền, cậu đang làm gì vậy?" Giang Nguyệt đột nhiên nhìn thấy trên máy tính của Thi Yền là diễn đàn của trường, vì vậy cô nghiêng người đến để nhìn kỹ hơn.

"Mình đang đăng ký tài khoản..." Thi Yền trả lời. Cô dừng lại một chút sau đó tiếp tục nói. "...nhưng mình không biết nên để tên người dùng nào đây"

Hà Diên Diên: " Điều này không phải quá đơn giản sao? [Bông sen rực rỡ Hà Diên Diên], một cái tên vô cùng truyền thống mang hơi hướng cổ kính nữa này!"

Giang Nguyệt: "Chuẩn, cái này sao hay bằng cái tên [Tôi yêu Lý Dịch Phong] của mình được chứ"

Lăng Nộ An: " Hai người các cậu bị hâm hả? Nếu như cậu sử dụng tên WeChat của cậu làm tên người dùng trên diễn đàn của trường, thậm chí không đến nửa ngày đâu cả trường đều biết cậu là ai đấy!"

Giang Nguyệt: " Vậy ... còn cái tên [Lý Dịch Phong yêu GN] này thì thế nào, trong đó GN có nghĩa là Giang Nguyệt?"

Hà Điền Điền: " Cậu thật không biết ngược đấy à... Nếu như vậy thì tại sao lại không lấy cái tên [BSRRHĐĐ], viết tắt của Bông sen rực rỡ Hà Điền Điền..."

" Các cậu có thể ngừng đầu khẩu lại được rồi đấy, Yến Yến đã chọn được một cái tên rồi nè..."

Vừa nói Lăng Nộ An vừa nghiêng người về phía Thi Yến để nhìn kỹ hơn vào máy tính, sau đó lăm bằm nói " Bánh bao chiên Tiểu Long Bao tôm hùm nướng vị ramen."

"..." Giang Nguyệt và Hà Điền Điền im lặng nhìn nhau 3 giây,sau đó cả hai không hẹn mà cùng nói " Thật đúng là Thi Yến mà!"

Trong khi họ đang nói chuyện với nhau thì những ngón tay của Thi Yến lướt như bay trên bàn phím " Hoa khôi trường đại học G Tàn Nhất Nhiên trong mơ của mọi người lại thành "Kẻ tàn sát cả Lữ Bồ cùng Điều Thuyền"

" Wow! Yến Yến, cậu thật đã chọn một tiêu đề tuyệt vời đấy!" Giang Nguyệt nhin không được bật cười

" Tuyệt vời ư? Đây gọi là quá sốc luôn áy!" Khi Hà Điền Điền đang nói được giữa chừng thì Thi Yến đã tiếp tục gõ đến đoạn chính của chủ đề *[Chắc chắn mọi người rất sốc khi hoa khôi đại học G Tàn Nhất Nhiên trong mơ của mọi người lại trở thành Kẻ tàn sát cả Lữ Bồ cùng Điều Thuyền. Được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa và đi thẳng đến những bức ảnh nào —]*

Lăng Nộ An: " Các cậu thực sự định từng bước một trà trộn trò đùa này đến cuối cùng có đúng không hả? Đầu tiên là Lâm Giang và bây giờ đến lượt Yến Yến. Hahaha,sau này mọi người sẽ bắt đầu lấy cách này làm tiêu đề bất cứ khi nào họ đăng một bài viết lên diễn đàn trường?"

" Vì mình sẽ cần trả lại Tàn Nhất Nhiên, vì thế đừng có nói là mình nên học theo phong cách của cô ta nữa. Cô ta thích viết bài theo cách này, cho nên, mình chỉ làm những gì cô ta thích thôi", Thi Yến trả lời, và cô bắt đầu đăng nhiều ảnh chụp màn hình khác nhau mà cô đã thu thập được trong cái đêm dài uể oải đó.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 127: Cô ta không xứng đáng ăn diện như vậy đâu (1)

Sau khi đăng lên diễn đàn một loạt ảnh chụp màn hình thì Thi Yến lại một lần nữa lướt tay trên bàn phím:

[Trước tiên, tôi muốn làm sáng tỏ tôi không có ý định can thiệp quá sâu vào cái tài khoản "Kẻ tàn sát cả Lữ Bồ cùng Điều Thuyền" này, tôi chỉ trùng hợp phát hiện ra ngày hôm qua mà thôi. Tất cả những gì tôi có thể nói là người dùng này thật là quá bất cần đi,cô ta nghĩ rằng sẽ không ai phát hiện ra chỉ bằng cách đổi tên. Nhưng, cô ta đã quên mất sự thật rằng khi những người dùng khác @ cô ta trong khi cô ta đang đăng nhập bằng những cái tên khác của mình, thì những tag này chưa được cập nhật nên những tài khoản 1 mới của cô ta cũng sẽ không hiển thị lên.]

[Suy ra từ các ảnh chụp màn hình đó có thể chứng tỏ rằng nhân vật đứng sau cái tên [Kẻ tàn sát cả Lữ Bồ cùng Điều Thuyền] này chính là hoa khôi giảng đường của chúng ta Tàn Nhất Nhiên.] Viết đến đây, Thi Yến còn đặc biệt phóng to phóng chữ và in đậm cả đoạn lên. Đồng thời, cô cũng thay đổi màu chữ thành màu đỏ vô cùng nổi bật.

[Ở đây, tôi cũng nhấn mạnh rằng tôi không hề có ý định là bêu xấu Hoa khôi Tàn Nhất Nhiên đâu.Chi là, tôi cảm thấy điều này thật là thú vị quá đi mất, không ngờ được rằng vị hoa khôi giảng đường xinh đẹp, duyên dáng, lạnh lùng và cao cao tại thượng của chúng ta hóa ra lại có khẩu vị mặn đến vậy.Ngay cả những cái tên mà cô ta sử dụng cũng thật là hết chỗ nói. Ví dụ nhé: Kẻ tàn sát cả Lữ Bồ cùng Điều Thuyền, Tàn Nhất Nhiên là Hoa khôi giảng đường, Nữ thần không sợ một ai...]

Sau khi gõ đến dấu chấm lửng, Thi Yến kiểm tra bài đăng mà mình vừa mới gõ xong một lần cuối để kiểm tra lỗi chính tả sau đó nhấp vào "Đăng".

"Yến Yến ơi là Yến Yến, không phải cậu bỏ quên điều gì rồi đấy chứ? Tại sao cậu chỉ tiết lộ rằng đó là Tàn Nhất Nhiên thôi vậy? Cậu quên mất cô ta mắng chửi người khác trên diễn đàn như thế nào rồi hả? Cậu cũng nên đăng thêm việc này lên nữa chứ!" Hà Điền Điền lo lắng nói.

"Tất nhiên là mình không quên rồi, nhưng chưa phải là lúc này. Chúng mình hãy đợi bài viết này lên top và để cho Tàn Nhất Nhiên cảm thấy bị đả kích chút xíu. Tới nay, mình sẽ đăng thêm bài viết thứ 2"

Thi Yến vừa giải thích vừa bắt đầu nghĩ tiêu đề của bài viết thứ 2: *"Những bí mật thâm kín nhất của Hoa khôi giảng đường Tàn Nhất Nhiên."*

[Điều này chắc chắn là vô cùng sốc rồi đây khi hoa khôi giảng đường thực sự là một anh hùng bàn phím. Được rồi, chúng ta đừng lãng phí thêm thời gian nữa, hãy đi thẳng đến những bức ảnh dưới đây nào —]

Sau đó, Thi Yến đăng thêm nhiều ảnh chụp màn hình khác về việc Tàn Nhất Nhiên mắng chửi người khác bằng những cái tên người dùng khác của cô ta.

Sau đó, cô quay ra phía sau nhìn lại 3 người bạn cùng phòng của mình và giải thích "... Lúc chủ đề này được đăng lên thanh danh mà Tàn Nhất Nhiên khó khăn lắm mới tạo được chắc chắn sẽ bị bôi đen không còn gì nữa.

Các cậu nghĩ mà xem—, ban đêm diễn đàn trường mình hoạt động rất náo nhiệt.

Đến lúc này, chắc chắn sẽ có rất nhiều người mò vào xem quá khứ của Tàn Nhất Nhiên và tất nhiên những ai bị cô ta mắng chửi sẽ không để yên việc này đâu.

Họ chắc chắn sẽ dùng bàn phím để đáp trả lại cô ta. Đây phải nói là gì nhỉ? À, " một bức tường đồ nát sẽ bị dẫm nát bởi đám đông". Cho nên, chủ đề được đăng này sẽ là mũi tên phản kích vào Tàn Nhất Nhiên. Hừm, chỉ vì cô ta mà mình thức trắng đêm qua, vì thế mình chắc chắn sẽ trả đũa đủ lại cho cô ta!"

" Yến Yến, bây giờ mình chỉ có một từ dành cho câu thôi — BÁI PHỤC. Bái phục từ trên đầu xuống dưới chân!" Hà Điền Điền cúi đầu thật thấp với Thi Yến sau khi nghe lời giải thích

dài dằng dặc của Thi Yến.

" Trước giờ mình cứ nghĩ rằng Yến Yến là kẻ h-h-h-h- ham ăn, nhưng hóa ra cậu thực sự là kẻ h-h-h-h-ham ăn phúc hắc!" Giang Nguyệt vừa nói vừa nhảy lên phía trước ôm chặt lấy Thi Yến.

" Yến Yến, mình nên làm gì đây hả? Mình chợt nhận ra cậu thật ngẫu quá đi mất. Cậu kết hôn với mình đi!"

Lăng Nộ An: " Tính đi tính lại, mình đột nhiên cảm thấy trước mặt Yến Yến của chúng ta Tần Nhất Thiên này thực sự chỉ là con hổ giấy thôi!"

Thi Yến khéo léo tránh khỏi móng vuốt mon trớn của Giang Nguyệt và nhẹ nhàng trả lời " Mình không cần biết cô ta có phải hổ giấy không, nhưng mình không bao giờ để Tần Nhất Thiên thoát khỏi lưới câu của mình dễ dàng đâu!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngay Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Cô ta không xứng đáng ăn diện như vậy đâu (2)

Hà Điền Điền: " À? Yến Yến à, đây chẳng phải đã đủ để đáp trả lại rồi sao?"

Giang Nguyệt: " Mình nghĩ Tần Nhất Thiên có lẽ sẽ trở mặt sau những việc cậu đã bỏ công chuẩn bị"

" Mình không quan tâm đến việc liệu cô ta có trở mặt hay không. Tất cả những gì mình biết là việc cô ta đã khiêu khích mình bằng cách sỉ nhục mình không xinh đẹp bằng cô ta và ảnh của mình có thể đem đi trừ tà. Mình không thích gây gổ với người khác nhưng vì mọi chuyện đã đi đến mức này rồi nên chúng ta cần phải giải quyết vấn đề này triệt để. Gây thù chuốc oán không phải là phong cách của mình đâu. "

Thi Yến vừa giải thích vừa cầm chiếc gương trên bàn lên và chải tóc. Sau đó, cô đứng dậy và quét mắt một vòng quanh phòng để tìm chỗ có ánh sáng tốt. Tìm một lượt xong, cô quay sang nhìn Lăng Nộ An và nói: " An An, chụp cho mình một bức ảnh đi"

Hà Điền Điền cảm thấy hơi khó khăn để theo kịp lối suy nghĩ của Thi Yến " Sao bỗng nhiên cậu lại muốn chụp ảnh vậy?"

"Đương nhiên là để đăng lên diễn đàn trường rồi" Thi Yến trả lời như đó là một điều hiển nhiên vậy."

" Đúng vậy! Miễn là Yến Yến chụp được một bức ảnh đẹp và đăng bức ảnh đó lên diễn đàn trường, tấm ảnh này sẽ phá bỏ những tin đồn nói rằng Yến Yến xấu hơn Tần Nhất Thiên. Chỉ là Yến Yến à, ít nhất cậu cũng nên trang điểm và thay một cái váy nào đó đẹp đẹp trước khi chụp ảnh chứ..."

"Vẫn tốt mà.." Thi Yến vừa xua tay vừa nhìn chiếc áo phông và quần jean mà mình đang mặc.

"... Như thế này cũng đủ tốt rồi. Trang điểm rồi lại thay đồ rắc rối quá, mình thà dùng chút thời gian và công sức đó để đi ăn thêm 2 miếng gặm bông nữa còn hơn!"

Sau đó, Thi Yến dừng lại một lát rồi nói thêm " Và lại, mình đâu cần phải ăn diện chi vì đối phó với Tần Nhất Thiên chứ!"

" Đúng rồi đó. Lấy những tấm ảnh đã photoshop " ào tung chảo" của Tần Nhất Thiên ra mà so sánh thì những tấm ảnh tự nhiên như thế này chắc chắn hiệu quả sẽ cực cao đấy!" Hà Điền Điền gật đầu đồng ý.

Giang Nguyệt: "Bọn mình còn chờ chờ gì nữa chứ? Nhanh chụp ảnh cho Yến Yến thôi nào!"

...

Đêm qua sau khi đăng chủ đề lên diễn đàn thì Lâm Giang không hề chợp mắt một lúc nào.

Anh không thể lý giải được rốt cuộc cảm giác trong lòng mình là gì nữa. Có lẽ có một chút tức giận cùng với cảm giác thoáng đau lòng khó hiểu.

Anh ngồi trước laptop suốt đêm, và hàng loạt những suy nghĩ liên quan đến cô cứ quanh quẩn trong đầu anh.

Anh tự hỏi chẳng biết cô có nhìn thấy những bình luận trên chủ đề diễn đàn hay không, liệu lúc này cô có đang đau khổ không, và không biết lúc này cô có đang ngủ không..

Những câu hỏi vu vơ này cứ vẩn vơ đầu anh cả đêm, đến khi anh giật mình thoát ra khỏi những ý nghĩ linh tinh đó thì lúc này đã là 5 giờ sáng. Vươn vai duỗi cả người đã cứng ngắc sau một đêm ngồi im một chỗ, anh đứng dậy rồi khỏi ghế.

Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu đang cùng nhau rúc trên một chiếc giường, ngủ say như lợn chết.

Lâm Giang đi vào phòng tắm sau đó trở lại giường ngủ. Anh lặng lẽ nhìn lên trần nhà và tiếp tục những suy nghĩ trước đó của mình. Cuối cùng anh cũng không thắng nổi sự mệt mỏi mà dần chìm sâu vào giấc ngủ.

Khi anh tỉnh lại thì lúc này đã quá trưa.

Rời khỏi giường, anh đi vào nhà tắm để tắm rửa. Khi bước ra ngoài, một tay anh lau đầu bằng khăn, trong khi một tay còn lại của mình đang nháp vào diễn đàn của trường.

Bài đăng của anh đang dẫn đầu về lượt xem

Đứng thứ hai là một chủ đề mới được đăng bởi bởi [Kẻ tàn sát cả Lữ Bố cùng Điều Thuyền] với tiêu đề " *Khẩu vị của nam thần đại học Lâm thật khó chấp nhận nổi*".

Ngẫu nhiên nháp vào chủ đề, anh nhìn thấy mọi người khen ngợi hết mức về đẹp của Tần Nhất Thiên, nào là về đẹp hiếm có, đồng thời cũng xúc phạm Thi Yến vì cô xấu xí đến mức có thể làm ông trời phẫn nộ....

Bạn học à, bạn chắc đang đùa đúng không! Thi Yến xấu xí và Tần Nhất Thiên thì xinh đẹp à?

Những kẻ ngốc đó chắc chắn không được biết cách đánh vần từ "đẹp" như thế nào rồi!

Ngay cả khi Tần Nhất Nhiên tải mười phần mềm photoshop nữa thì cô ta vẫn không thể so sánh với một ngón chân của Thi Yến nữa!

Nhưng cũng phải phải đề cập đến điều này, chỉ là tôi không biết trên thế giới này cái người tên [Kẻ tàn sát cả Lữ Bố cùng Điều Thuyền] này là ai vậy? Tại sao cô ta cứ thích công kích Thi Yến chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 129: Đôi tay ta nhào tròn Trái đất (1)

Trong khi những suy nghĩ như vậy trong tâm trí cứ lớn dần thì Lâm Giang đã thoát ra khỏi diễn đàn trường. Uể oải ngáp dài, tay của anh bắt đầu lướt nhanh trên bàn phím.

Có một số vấn đề mà khi bất kỳ ai khi gặp phải họ cũng có xu hướng tự động bỏ qua, nhưng khi kiểm tra kỹ hơn, những vấn đề này hóa ra không hề đơn giản.

Lúc tra ra được địa chỉ IP của [Kẻ tàn sát cả Lữ Bố cùng Điều Thuyền], anh đã tiến hành xâm nhập vào hệ thống mạng của trường để điều tra vị trí của địa chỉ IP này, rốt cuộc anh cũng biết được ai là kẻ đứng đằng sau việc này, lúc này anh hoàn toàn bị sốc.

Ngay sau đó, anh nhận ra rằng có nhiều người dùng khác nhau cùng chia sẻ một địa chỉ IP cứ như đây là một kế hoạch do một người vạch ra trước vậy, chẳng hạn như [Xé nát trà xanh], [Tại sao lại bán rở thân xác mình]...

Thú vị rồi đây...

Hoa khôi giảng đường Tần Nhất Nhiên, người được cả trường thần tượng không ngờ thực sự là người hoạt động tích cực trên diễn đàn như vậy.

Đây sẽ là chuyện nhỏ nếu như cô ta làm ra những chuyện như trước đó, nhưng đằng này cô ta cũng sử dụng nhiều tài khoản với nhiều tên người dùng nghe thật đáng xấu hổ để công kích và hạ bệ những người khác.

Và dường như trong tất cả những tin tức đây không phải là tin gây sốc nhất...

Gõ vào bàn phím và tiếp tục lướt, cuối cùng anh lắc đầu và tặc lưỡi " Tặc tặc tặc."

Vị hoa khôi giảng đường đó chắc chắn là rất quái dị đi! Ngay cả một cuộc thăm dò chính thức trên diễn đàn mà cô ta vẫn dùng cách gian lận kết quả có lợi cho mình!

Đây cũng không có gì đáng ngạc nhiên khi cô ta tìm cách để đạt được danh hiệu " Hoa khôi giảng đường" mỗi năm! Cuối cùng đây hóa ra lại là danh xưng tự phong cho mình!

Nếu như mình công khai điều này chắc chắn sẽ có tiết mục hay ho đang chờ đợi ở phía trước...

Lâm Giang chạm ngón tay lên bàn phím sau đó âm thanh chụp màn hình vang lên. Tiếp theo anh quay trở lại trang web diễn đàn của trường.

Anh vừa định đăng ký thêm một tài khoản khác để phơi bày tất cả sự thật mà anh vừa mới phát hiện ra, thì bỗng anh nhận thấy một chủ đề mới được đăng lên diễn đàn " *Hoa khôi trường đại học G Tần Nhất Nhiên trong mơ của mọi người lại thành "Kẻ tàn sát cả Lữ Bố cùng Điều Thuyền"*

Ồ? Người đặt tên cho chủ đề này chắc chắn là thiên tài rồi. Đó là ai vậy?

Như một phản xạ vô thức, Lâm Giang nhấp vào chủ đề và đập vào mắt anh là cái tên của OP: [Bánh bao chiên Tiểu Long Bao tôm hùm nướng vị ramen].

Vất vả lắm mới tìm được sự tò mò thôi thúc đang dâng trào như núi lửa trong máu mình, anh nhanh chóng tra cứu địa chỉ IP của OP này.

Trong đầu anh dâng lên một suy nghĩ mơ hồ dường như anh biết OP này là ai nhưng anh vẫn không tin. Tuy nhiên kết quả sau đó mà anh nhận được đó là địa chỉ IP này là của Thi Yến.

Thì ra Thi Yến không chỉ là một cái bánh bao mềm đơn thuần để cho ai muốn nắn bóp thế nào cũng được mà bây giờ cũng đã biết chinh người rồi ư?

Có vẻ như sự lo lắng đêm qua của mình đã thừa mất rồi.

Vừa mãi mê chìm trong những suy nghĩ đó Lâm Giang vừa nhấn nút quay lại diễn đàn của trường và bắt đầu xem lướt qua bài biết của Thi Yến.

[Chắc chắn mọi người rất sốc khi hoa khôi đại học G Tần Nhất Nhiên trong mơ của mọi người lại trở thành Kẻ tàn sát cả Lữ Bố cùng Điều Thuyền. Được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa và đi thẳng đến những bức ảnh nào —]

Không tệ, khả năng thích nghi với hoàn cảnh của của Thi Yến khá tốt đấy...

Lâm Giang di chuột xuống và cẩn thận nhìn qua từng tấm ảnh chụp màn hình. Càng nhìn anh càng ngạc nhiên. Và sau khi đọc mấy dòng ở cuối bài đăng thì khoe môi của anh từ từ cong lên.

Quá rõ rồi, cô vợ sắp cưới bé nhỏ mà ông nội đã cất công giới thiệu cho anh quả nhiên là không tệ. Bản thân cô có quá nhiều bí mật đến nỗi khiến hết lần này đến lần khác anh không khỏi kinh ngạc.

Vì Thi Yến đã truy ra được thủ phạm đứng đằng sau chuyện này là Tần Nhất Nhiên nên anh không cần tốn công đăng ký thêm một tài khoản khác để đăng những phát hiện của mình nữa. Tuy nhiên, anh vẫn cần phải thêm chút dầu vào lửa chứ nhỉ...

Nghĩ là làm,Lâm Giang quay sang Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu đang ngủ say như chết và lớn giọng nói " Golden Resplendence, các cậu có hứng thú không?"

Chỉ với trong khoảng trống tịch tặc sau khi hỏi xong, hai tên sâu ngủ trên giường cứ như quân nhân nghe thấy khẩu lệnh lập tức bật dậy và trả lời: " Hứng thú!"

Không đợi Lâm Giang có thể nói thêm được điều gì nữa, Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu lại cùng đồng thanh " Papa!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Đôi tay ta nhào tròn Trái đất (2)

Trong lúc tay vẫn đang lướt nhanh trên bàn phím máy tính thì giọng nói trầm tĩnh Lâm Giang lại vang lên: " Các cậu hãy đăng ký một tài khoản mới trên diễn đàn của trường và dùng tài khoản đó giúp tôi đưa một bài viết lên top. Làm xong rồi, tôi sẽ đưa các cậu đến Golden Resplendence, sau đó chúng ta sẽ soạn ngôi viên kim cương đứng đầu thế giới!"

" Tuân lệnh, Papa! Đừng lo, cho chủ đề lên top là sở trường của tôi rồi!" Hạ Thương Chu vừa đáp lại Lâm Giang vừa nhảy phắt ra khỏi giường và lao vào phòng tắm.

Lục Bôn Lai cũng nhanh chóng chạy theo Hạ Thương Chu.

Một lát sau, cả hai đều ngồi trước laptop của mình " Ông chủ à, gửi cho bọn tôi đường link của bài viết đi."

Lâm Giang gửi cho bọn họ đường link bài viết của diễn đàn.

Hạ Thương Chu nhanh chóng nhìn lướt qua chủ đề và hỏi " Này ông chủ, cậu đăng bài viết này hả?"

Lâm Giang lại tiếp tục đọc bài viết của Thi Yến, lúc này trên khóe môi của anh kéo lên một nụ cười hài lòng như thể đây mới là bài viết do chính anh đăng vậy, nghe Hạ Thương Chu hỏi vậy, anh bình tĩnh đáp lại " Tất nhiên là không phải của tôi rồi. Bài viết này là do một học muội năm nhất đang dính scandal có mối quan hệ với tôi đăng lên."

"Ồ vậy ra bài viết này là của mama tôi sao," Lục Bôn Lai vừa lăm nhăm vừa nhanh tay đăng ký một tài khoản mới "Thậm chí tôi đã có thêm nhiều lý do hơn để cho cái bài viết này lên top rồi."

Vậy ra bài viết này là của mama tôi sao ... Mười từ này đã khiến tâm trí Lâm Giang cứ như có pháo hoa đang nổ bên trong. " Hai đêm ở Golden Resplendence là của cậu!"

Hạ Thương Chu lờm ngừm Lục Bôn Lai sau đó lại dùng đôi mắt cúm con của mình hướng về phía Lâm Giang úy khuyết nói " Tại sao chỉ có cậu ta mới được ở hai đêm chứ? Ông chủ à, cậu thiên vị quá đi. Thật không công bằng với tôi chút nào. Cậu chỉ thương Lai Lai bé nhỏ thôi, cậu làm gì thương tôi chứ."

Bỗng lúc này, Hạ Thương Chu cứ như bị trúng tà, lời nói của anh đảo ngược hoàn toàn so với vừa rồi " Papa à, yên tâm! Con trai sẽ tạo ra 3000 tài khoản để cho bài của mama lên top ngay bây giờ!"

Lâm Giang: " Hai đêm nữa cũng là của cậu!"

" Thành giao!" Hạ Thương Chu vui vẻ trả lời.

Một lát sau, anh bỗng nhiên ngừng gõ bàn phím và quay sang Lục Bôn Lai hỏi: " Này Lai Lai bé nhỏ, cậu sử dụng tên người dùng gì vậy? Này nhé nhìn tên của mình mà học hỏi này, tuyệt vời quá đúng không? "Ta có một đàn hậu cung 3000 cung tần mỹ nữ"."

Lục Bôn Lai: " Tên người dùng của mình hả? Mình để tên "Đôi tay ta nhào tròn trái đất"."

...

Vừa ôm một xô đồ ăn to như kích cỡ của gia đình, Thi Yến vừa nhâm nhi thức ăn vừa theo dõi không bỏ lỡ bất kỳ một động tĩnh nào xảy ra trên diễn đàn của trường.

Ba người bạn cùng phòng cũng cùng cô theo dõi gắt gao.

Trong bốn người bọn họ thì Hà Điền Điền và Giang Nguyệt là ồn ào nhất. Hai cô nàng luôn huyền thuyên không ngừng nghỉ.

" Có chắc những người này chỉ thực sự cho rằng " đây chỉ là cái tên có gì đáng để âm ỹ lên chứ"? Này anh ta đang cố gắng lấy lại thanh danh cho Tần Nhất Nhiên phải không? Khoan, nhìn này, nhiều người chỉ trích Tần Nhất Nhiên thế này thật là phản kích quá đi mất, họ nói cô ta đang giả vờ cao ngạo thôi và hoàn toàn kinh hoàng trước những cái tên mà cô ta đã chọn."

" Đúng vậy, đặc biệt là cái anh chàng "Ta có một đàn hậu cung 3000 cung tần mỹ nữ" này nè. Bình luận của anh ta chắc sẽ trở thành câu nói đi vào lịch sử mất. Nhìn này " *Hoa khôi giảng đường à, tình mộng đi. Cô không có não hả, ngay cả khi cô có thể tàn sát được Lữ Bố thì cô định đánh đập Điều Thuyền như thế nào hả?*"

" Hahaha, bình luận của cái người [Đôi tay ta nhào tròn trái đất] này cũng vui lắm này " Ông anh lầu trên à, tôi nghĩ cậu gặp phải một lỗi đánh máy rồi kìa. Đó không phải là " *Hoa khôi giảng đường*" mà là " *Cây hài giảng đường*" mới đúng!"

Nghe những lời này ngay cả người im lặng từ nãy đến giờ cũng không khỏi bật cười. Cô quay sang Thi Yến đang mải mê ăn miếng thịt gà cầm trong tay và lên tiếng hỏi " Yến Yến, đã đến lúc đăng bài thứ hai chưa? Người ta đồn là Tần Nhất Nhiên đã gỡ bài viết cuối cùng của cô ta xuống rồi."

"Ừm" Vừa nhai thịt gà Thi Yến vừa gật đầu trả lời.

Cô nhanh chóng nuốt hết phần thịt còn lại sau đó lau tay bằng miếng khăn giấy.

Lau xong cô bật laptop của mình lên và gửi bài viết mà mình đã viết trước đó lên.

Hiện tại thường có một quản trị viên của diễn đàn trực tuyến chuyên phê duyệt việc đăng bài của thành viên, vì vậy không lâu sau bài viết đã được phê duyệt và xuất hiện trên diễn đàn trường.

Đúng như Thi Yến đã dự đoán, diễn đàn của trường luôn nhộn nhịp về đêm. Sau khi được đăng khoảng nửa giờ thì bài viết đã trở thành chủ đề nóng hổi nhất của diễn đàn rồi.

" Ai có thể nghĩ đến việc Tàn Nhất Nhiên đã bôi đen vô số bạn học trong mấy năm qua chứ?"

" Đúng là không nên trông mặt mà bắt hình dong. Cô ta lúc nào cũng mang cái vẻ đĩnh đạc và đối xử với bạn học vô cùng tử tế, nhưng không ngờ trong bóng tối cô ta lại đâm sau lưng người ta không thương tiếc như vậy. Cô ta thực sự là một người đáng sợ quá đi mất!"

" ..."

Trong khi mọi người đang tập trung bàn tán xôn xao quanh bài viết của Thi Yến thì [Đôi tay ta nhào tròn trái đất] đột nhiên tiết lộ một tin tức khác còn chấn động hơn nữa bên dưới bài viết của cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Một bức tường đang lung lay sẽ bị đập đổ bởi đám đông (1)

[Đường như không chỉ có mỗi một Hoa khôi giảng đường Tàn đầu —ồ, à không ý tôi là cây hài giảng đường Tàn — những cái tên như:Xé nát trà xanh, Tại sao lại bán rẻ thân xác mình, Tôi muốn ngủ với nam thần Lâm Giang, Tàn Nhất Nhiên anh yêu em...]

[Tôi biết tất cả bạn học đều muốn biết bằng chứng ở đâu. Hãy đến đây cầu xin tôi, đến đây cầu tôi đi nào... Ồ nhưng ngay cả khi các bạn học không cầu tôi thì tôi vẫn sẽ phơi bày tất cả sự thật cho các bạn thấy.]

[Với những kỹ năng hạn hẹp của mình, tôi đã xâm nhập vào hệ thống mạng của trường để kiểm tra địa chỉ IP của "Kẻ tàn sát cả Lữ Bó cùng Điều Thuyền" và tôi cũng đã chụp màn hình kèm theo rồi đây]

Hà Điền Điền từ đầu đến giờ luôn theo dõi không bỏ lỡ mọi bình luận của [Đôi tay ta nhào tròn trái đất] và [Ta có 1 đàn hậu cung 3000 cung tần mỹ nữ] cũng chính là người đầu tiên chú ý đến bình luận này và thốt lên: " Cái quái gì vậy, các cậu lại đây mà nhìn cái tên [Đôi tay ta nhào tròn trái đất] đã đăng cái gì này! Minh cho rằng anh ta là một người dùng diễn đàn lâu năm, nhưng hóa ra anh ta lại là hacker chuyên nghiệp giấu mặt đấy!"

Giang Nguyệt: " Đó không phải là trọng điểm được chứ? Cậu nhìn ảnh chụp màn hình mà anh trai Trái Đất này đăng đi! Có phải quá sốc đúng chứ? Tàn Nhất Nhiên thực sự có rất nhiều tài khoản phụ đó! Nhưng mà nhìn kỹ hơn đi, hình như ít nhất 5 trong số 10 người dùng gây rắc rối nhất trên diễn đàn đều là tài khoản của cô ta!"

"Ai nói đó không phải là trọng điểm chứ? Người tiết lộ thông tin cá nhân của Yến Yến là [Xé nát trà xanh], và người tiết lộ thông tin Yến Yến đang qua lại với hai người đàn ông là [Tại sao lại bán rẻ thân xác mình]. Nói cách khác toàn bộ vở kịch này đều được một tay Tàn Nhất Nhiên đạo diễn!" So với Hà Điền Điền và Giang Nguyệt thì Lăng Nộ An có vẻ lý trí và bình tĩnh hơn nhiều. Anh trai Trái Đất này là đồng minh của những người khác đó. Phát hiện của anh ấy thật sự giống như là một cơn mưa rào trong những ngày hạn hán dài đằng đằng vậy! Lúc này, Tàn Nhất Nhiên đã bị lộ ra là kẻ duy nhất những tay tiết lộ những tin đồn này và ảnh chụp của Yến Yến cũng đã phơi bày việc cô ta là thủ phạm đứng sau mọi việc công kích trong những năm vừa rồi. Ngay cả khi Yến Yến không hề làm gì, thì mọi người cũng sẽ biết Tàn Nhất Nhiên chỉ đơn giản là đang làm rối tung mọi chuyện lên thôi.Chỉ với điều này thôi, thanh danh của Tàn Nhất Nhiên có lẽ đã bị bôi đen hoàn toàn rồi!"

" Đáng đời cô ta. Chỉ vì cô ta giấu mình như một kẻ vô danh trên mạng nên cô ta nghĩ bản thân sẽ không phải chịu trách nhiệm cho những gì cô ta đã phát ngôn à? Đó là vì cô ta chưa bị "nghiệt quật" thôi! Minh nói cho các cậu biết nhé, mình chúa ghét những kẻ như cô ta.Nói cô ta là anh hùng bàn phím cũng thật là xúc phạm tất cả những anh hùng bàn phím khác! Cô ta cần bản là một kẻ thoitha của mạng xã hội!"

Giang Nguyệt là người không bao giờ bỏ qua bất kỳ sự thù hận nào, vì vậy cô buông ra những lời không mấy lịch sự cho lắm.

" Waa, An An nói chuẩn quá luôn đấy! Người dùng trên diễn đàn đang vô cùng phẫn nộ vì sự phát hiện của anh trai Trái Đất đây nè!" Hà Điền Điền kêu lên.

Cô bắt đầu chọn lọc một số bình luận hay ho và đọc: *[Cái quái gì đây. Liệu cây hài giảng đường Tàn có mắc phải hội chứng đa nhân cách không vậy? Thì ra, cô ta đã bịa ra toàn bộ câu chuyện của Thi Yến. Nhưng mà nghĩ đến chuyện này thì cô ta thực sự là một người đáng sợ đó. Theo dõi Thi Yến suốt một thời gian dài và chụp những tấm hình đó chỉ để bôi nhọ cô ấy... Mẹ ơi, cứu con với! Có một vụ phù thủy đáng sợ đang ở đây nè!]*

[Ôi ông trời ơi, thật là bộ phim bom tấn. Điều này có thể sẽ đi vào lịch sử tin đồn loạn thất bát đao nhất của đại học G!]

[Tàn Nhất Nhiên đúng là không biết xấu hổ là gì mà. Một trong số những tài khoản phụ của cô ta để tên là "Tôi muốn ngủ với nam thần Lâm Giang" à. Cô ta hình như đã muốn đàn ông phát điên lên rồi thì phải?]

[Wow, cô ta chắc chắn là người tự luyện nhất mà tôi từng thấy. "Tàn Nhất Nhiên anh yêu em"! Để đạt được cái trình độ yêu bản thân như vậy thì cô ta có tự an ủi mình trong suốt những đêm vắng lạnh có đơn đó không nhỉ?]

[Tôi đành thú thật vậy tôi đã từng e ngại mỗi khi muốn nói về việc này trên diễn đàn vì nếu như xúc phạm cây hài giảng đường Tàn này sẽ chỉ mang đến thêm phiền toái cho bản thân thôi. Nhưng, vì mọi chuyện đã đến mức này nên có vẻ như cuối cùng thì tôi cũng có thể nói ra chuyện này rồi. Hồi đó, tôi có một người bạn nữ, cô ấy phụ trách bữa tiệc năm mới thường niên cùng với Lâm Giang. Cây hài giảng đường Tàn đã bạo cô ấy nhường lại vị trí đó để cho cô ta có thể sống vai trong bữa tiệc cùng với Lâm Giang, nhưng bạn tôi đã từ chối yêu cầu của cô ta. Vì vậy, cô ta lại quay sang nói xấu bạn tôi với bạn trai của cô ấy, khích bác phá hỏng mối quan hệ của họ!]

[Lâu trên, bắt tay cái nào, tôi cũng như bạn. Tôi không dám tiết lộ bất cứ điều gì liên quan đến quá khứ của cô ta cả.]

Đúng như Thi Yến đã nói, một bức tường đang lung lay cuối cùng sẽ bị đám đông đập đổ xuống mà thôi. Nhưng người đã từng bị Tàn Nhất Nhiên công kích bôi nhọ đã bắt đầu mặc áo giáp và rút gươm giáo ra để đáp trả lại cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Một bức tường đang lung lay sẽ bị đập đổ bởi đám đông (2)

Nhìn thấy hiệu quả đã đạt được như mình mong muốn, Thi Yến lười biếng duỗi lưng và ngáp dài "Được rồi, đã đến lúc hạ màn rồi. Vì lúc này mọi người đã bắt đầu công kích Tần Nhất Nhiên nên chúng ta có thể tung ra con át chủ bài thứ 3 rồi — ảnh chụp của mình"

"Cái gì mà kết thúc chứ? Cái tên [Ta có một đàn hậu cung 3000 cung tần mỹ nữ] này đã bình luận bài viết và anh ta vừa mới tiết lộ một chuyện thậm chí còn sốc hơn nữa đó!"

Hà Diên Diên bắt đầu kích động đọc không ngừng " *Với những kỹ năng hạn hẹp của mình, tôi cũng đã có một chuyến đi dạo quanh hệ thống mạng của trường và mọi người đoán xem tôi tìm thấy thứ gì còn đáng sợ hơn nào. Tôi nghĩ rằng hậu cung hoàng tộc gồm 3000 tài khoản cũng không thể dọa lại đội thủy quân 1 hùng mạnh của cây hài giảng đường này đâu, tôi không còn cách nào khác ngoài việc thừa nhận mình thật sự thua rồi. Hự—*"

Đọc đến đây, Hà Diên Diên đột nhiên im lặng.

Cô ngẩng người nhìn chằm chằm vào điện thoại của mình, như thể muốn lòi cái gì đó trong điện thoại ra vậy.

Một lúc sau, cô tròn tròn mắt và thốt lên: "Ôi trời ơi! [Ta có một đàn hậu cung 3000 cung tần mỹ nữ] vừa mới đăng một ảnh chụp màn hình và đây là bằng chứng vạch trần Tần Nhất Nhiên đã gian lận phiếu bầu bình chọn của cô ta trong cuộc thi chọn Hoa khôi giảng đường nè!"

"Mình cũng thấy nó rồi, mình cũng thấy nó rồi! Cái người [Ta có một đàn hậu cung 3000 cung tần mỹ nữ] này thực là một tay lái đáng gờm đấy!" Giang Nguyệt vừa nhận xét vừa kéo xuống để đọc các bình luận.

"Tần Nhất Nhiên đang thực sự nổi giận lắm rồi đấy. Mọi người đều nói cô ta là kẻ đạo đức giả. Mọi cụm từ trước đây không liên quan đến cô ta thì lúc này đều trở thành từ đồng nghĩa với cái tên của cô ta rồi."

...

Lúc này, tại ký túc xá nam, phòng 501.

Lục Bôn Lai nhìn chằm chằm vào bức ảnh mà anh ta đã tải xuống từ diễn đàn thì khuôn mặt anh bỗng xuất hiện biểu cảm như bị sao đụng.

"Này này, cậu có nhớ cô gái mà mình đã nói với cậu nếu mình gặp cô ấy mình sẽ hỏi liệu duyên kiếp có cho mình cơ hội không?"

Tên của em ấy là Lăng Nộ An và em ấy đang ở chung phòng với em gái đàn em bé bóng của ông chủ đấy.

Cây hài giảng đường Tần này, mẹ yêu quái này! Làm sao cô ta lại dám bắt nạt bạn gái tương lai của lão tử chứ? Đội đó lão tử sẽ đem người chết bằng nước bọt của ta!"

Một bên Lục Bôn Lai đang hăng hái như đánh tiết gà thì bên này Hạ Thương Chu lại thờ dài nói: "Tại sao lúc nào mình cũng luôn là người bị tổn thương cơ chứ? Ít nhất nữ thần của cậu thì vẫn còn là nữ thần của cậu nhưng nữ thần của mình trong phút chốc đã trở thành mẹ của mình rồi!"

Lâm Giang đang tựa lưng vào ghế và nhắm nháp cốc nước suýt nữa thì sặc khi nghe những lời đó của Hạ Thương Chu.

Anh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh và tiếp tục nuốt một ngụm nước nữa, sau đó anh ném một gói buru kiện mà anh mới vừa nhận được sang cho Hạ Thương Chu "Phí tổn thất tinh thần cho cậu đây này."

"Cái gì vậy, ông chủ?" Hạ Thương Chu vừa hỏi vừa cẩn thận ngắm nghía vỏ của chiếc hộp.

Thay vì đáp lại, Lâm Giang ném cho anh một ánh mắt kiểu như " *Cậu không thể mở ra và tự mình xem xem à*".

Hạ Thương Chu lấy chìa khóa của mình để đục thủng lớp màng bao của chiếc hộp, sau khi mở ra anh nhìn thấy bên trong là một chiếc điện thoại di động mới tinh.

Chiếc điện thoại này với chiếc mà Lâm Giang đã đập ngày hôm qua cùng một nhãn hiệu nhưng đây là phiên bản mới nhất. "Ông chủ à, mình đã biết lý do vì sao đàn em bé bóng lại là nữ thần của mình rồi vì cậu chính là đáng linh thiên trong lòng mình!"

Lục Bôn Lai ghen tị đỏ mắt nhìn Hạ Thương Chu đang hạnh phúc khởi động chiếc điện thoại mới của mình, sau đó anh quay sang Lâm Giang hỏi, "Này ông chủ, tâm tình hôm nay của cậu thế nào? Nếu cậu cần xả giận thì điện thoại của mình luôn sẵn sàng chờ cậu đập, cậu cứ đập mạnh nhất có thể cũng được!"

Đập cái đầu cậu!

Lâm Giang trầm đáp lại, tay anh kéo con chuột của mình để xem xét tình hình hiện tại của bài viết trên diễn đàn.

Sau đó, anh gửi hai bức ảnh qua cho Lục Bôn Lai và nói: "Bắt đầu chiến dịch mới nào, đặt tên nó là *"Thi Yến PK Tần Nhất Nhiên, toàn thắng thuộc về ai?"*."

"Đã rõ, ông chủ!" Lục Bôn Lai tải những bức ảnh này xuống, nhưng khi anh chuẩn bị tạo một bài viết mới thì bỗng nhiên anh xụ mặt xuống.

Anh quay sang Lâm Giang và hỏi: "Ông chủ này, cậu đã lấy hai bức ảnh ID này của cây hài giảng đường Tần và học muội bé nhỏ ở đâu ra vậy?"

Lâm Giang liếc nhìn những bức ảnh mà anh vừa gửi qua và thờ ơ trả lời "Tôi buồn chán nên mới vừa lấy nó từ cơ sở dữ liệu của trường đấy."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 133: Chỉnh người ngoạn mục, song kiếm hợp bích thật hoàn hảo (1)

Editor: Wave Literature

Đổi với những người khác, việc hack cơ sở dữ liệu của trường có thể là một chuyện không hề nhỏ.

Nhưng đối với Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu đã hiểu rõ Lâm Giang như lòng bàn tay thì câu nói này không khác gì những câu nói bình thường, tương tự như câu " Tới nay cậu muốn ăn gì?"

"Ồ vậy hả" Cho nên Lục Bôn Lai đáp lại bằng một câu nói hết sức bình thường, sau đó tập trung thực hiện nhiệm vụ mà Lâm Giang đã giao.

Rất nhanh sau đó,Lục Bôn Lai nhận được thông báo bài viết của anh đã được kiểm duyệt và được đăng lên diễn đàn.

Anh nhanh chóng khởi động lại trang web của diễn đàn, sau đó anh nhìn thấy ngoài bài viết "*Thi Yến PK Tàn Nhất Nhiên, toàn thắng thuộc về ai?*" mà anh mới vừa đăng xong, thì còn có một bài đăng khác xuất hiện trên trang chủ của diễn đàn "*Chiêm ngưỡng bức ảnh tự nhiên không qua chỉnh sửa của Thi Yến*".

Lục Bôn Lai lại chú ý thấy OP của của người [Bánh bao chiến Tiểu Long Bao tôm hùm nướng vị ramen].

Đây chẳng phải là vị học muội bé nhỏ đang bị dính scandal tình ái với ông chủ bọn họ sao?

Bài viết của anh được đăng lên vào lúc 21:47 trong khi bài viết của cô được đăng chỉ cách bài của anh có một phút 21:48...

Trợn mắt nhìn vào diễn đàn và Lục Bôn Lai nhin không được cảm thán " Ông chủ à, học muội bé nhỏ của cậu cũng oách thật đấy. Mình đăng bài viết và một phút sau cô ấy cũng đăng một bài viết mới, hơn nữa bài viết của cô ấy cũng trùng hợp với bài của cậu đấy."

"Chuyện gì hot? Chuyện gì hot?"

Lục Bôn Lai vừa dứt lời thì Hạ Thương Chu lại ngay lập tức vào diễn đàn của trường.

Khi hai bài viết mà Lục Bôn Lai nói đến đập vào mắt của anh, anh ngạc nhiên thốt lên " Hai người các cậu chắc là có thần giao cách cảm đấy hả? Đăng một bức ảnh bình thường không chỉnh sửa trông như là được mấy người bạn cùng phòng của cô ấy chụp giúp vậy. Nước cờ thật quá cao tay đi!"

Ngay lập tức Lục Bôn Lai cũng nhận ra Lâm Giang đã nhìn thấy bài viết mà Thi Yến đã đăng.

Nghe thấy những lời ca tụng của hai người Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu thì anh chỉ lãnh đạm đáp lại một câu" Cô ấy khá thông minh", mặc dù ngoài miệng là như vậy nhưng biểu cảm bất mãn khó chịu giữa hai hàng chân mày của anh đã bán đứng tâm trạng anh lúc này.

" Mình chợt cảm thấy thương hại cái cô Tàn Nhất Nhiên này quá. Hình như mọi chuyện liên quan đến học muội bé nhỏ làm con yêu quái này nổi khùng lên, nhưng mà ông chủ của chúng ta là ai chứ, yêu quái có thần thông quảng đại thế nào, dù có phóng dao găm từ phía sau thì cũng không qua nổi màn song kiếm hợp bích của hai người họ, đến lúc đó chắc chắn Tàn Nhất Nhiên này sẽ bị băm dập cho mà coi!" Lục Bôn Lai lắc đầu thờ dãi.

Hạ Thương Chu: " Bầm dập chỉ là cách nói tránh đi thôi, cô ta hoàn toàn điên rồi và cô ta cũng chẳng còn gì mà huênh hoang nữa. Nhưng mà mình thấy khó tin thật đấy, ông chủ của bọn mình không hề trao đổi điều này với học muội bé nhỏ. Song kiếm hợp bích hoàn hảo thế này, tinh thần đồng đội không thể chia cắt như vậy đúng là chỉ có giữa những cặp đôi yêu nhau hiểu tường biết tận mới có thôi! Haizzz, Tàn Nhất Nhiên thật đáng thương mà..."

Lâm Giang hắng giọng, âm thanh vừa đủ cho hai người đang lải nhải kia nghe thấy.

Tất nhiên, hai con người đang thờ ơ ngẩn than dài vì tiếc cho Tàn Nhất Nhiên ngay lập tức rùng mình và nhanh chóng thay đổi 180 độ.

"Tàn Nhất Nhiên ra nông nỗi này là đáng đời cô ta. Chúng ta nhẹ tay thế này là quá dễ dãi với cô ta rồi!"

" Không được mình phải viết tiếp hai bài nữa để kích thích cô á mới được. Nếu không mình sẽ ức nghẹn vì những chuyện điên khùng mà cô ta đã làm mất!"

Một lát sau, Lục Bôn Lai đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, anh ngừng lại một lúc rồi quay sang hỏi: " Khoan đã. Nếu tên người dùng của Tàn Nhất Nhiên là [Kẻ tàn sát cả Lữ Bố cùng Điều Thuyền], không lẽ ý cô ta là học muội bé nhỏ là Lữ Bố còn ông chủ đại nhân của chúng ta là Điều Thuyền à?"

Hạ Thương Chu làm cử chỉ tay hình hoa phong lan và bắt chước giọng điệu e thẹn của Điều Thuyền trong Liên Quân Mobile "*Chàng nhìn ta chăm chăm như vậy làm gì chứ, người ta thận thừng lắm ý."*

Lục Bôn Lai cũng vô tình cảm lấy một chiếc khăn giấy và khoa trương yêu điệu vẫy như đó là chiếc khăn tay vậy. Yêu mị nhìn Hạ Thương Chu, anh lại nói một lời thoải khác của Điều Thuyền: "*Nhận nhiều thơ tình cũng thật là rắc rối quá mà!"*

Hai tên thần kinh!

Lâm Giang không thể chịu đựng những tên bạn kỳ quặc của mình nữa, cho nên khi nhìn thấy tình hình trên diễn đàn đã ổn, anh đứng dậy, cảm lấy một chiếc khăn và bộ đồ ngủ rồi đi vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 134: Chỉnh người ngoan mục, song kiếm hợp bích thật hoàn hảo (2)

"Tới nhìn bài viết của anh trai Trái Đất mới đăng này! "*Thi Yến PK Tàn Nhất Nhiên, toàn thắng thuộc về ai?*" Giang Nguyệt đọc to khi cô đang lướt nhanh qua bài viết.

Nói nghe xem nào, cậu nghĩ ai là anh trai Trái Đất vậy? Làm sao mà ý tưởng của anh ấy lại giống với của Yến Yến như vậy chứ? Đúng rồi, chắc chắn anh ấy là kẻ máu lạnh rồi.

Chụp ảnh ID của Yến Yến và Tàn Nhất Nhiên, đặt hai bức ảnh này cạnh nhau, mọi người đều biết ảnh ID là thể loại có thể biến người bình thường thành ma quỷ đó!

Cho dù thể nào đi nữa thì ảnh ID của Yến Yến vẫn rất xuất sắc.

Về phần của Tần Nhất Nhiên, ha ha, mình thậm chí còn không nhận ra cô ta nữa.

Nhưng dù thế nào đi nữa mình rất ngưỡng mộ ông anh Trái Đất độc ác này, ha ha ha...."

Cũng không biết việc này chọc phải điểm gây cười nào của Hà Điền Điền nhưng lúc này cô đang nằm trên giường lăn lộn cười không ngừng.

Giang Nguyệt: " Dù thế nào đi nữa thì ít nhất vấn đề này đã được giải quyết hoàn toàn triệt để."

Thực ra, bây giờ mình khá tò mò về tình trạng hiện tại của Tần Nhất Nhiên. Liệu cô ta có khóc không nh? Mình tự hỏi làm sao mà cô ta ở chung với bạn cùng phòng nữa được đây.

Sau khi chơi mấy trò bắn thiêu đó nếu mình mà là cô ta thì chắc chắn mình sẽ chẳng còn mặt mũi nào mà đi gặp ai đâu!"

" Các cậu nói đến việc này, bây giờ làm mình cũng tò mò rồi đấy. Nhưng mà mình còn tò mò về điều khác hơn cơ..."

Nói đến đây, Hà Điền Điền nhìn về phía Thi Yến. " Yến Yến, khai mau! Cậu và nam thần Lâm rốt cuộc là mối quan hệ gì vậy?"

Lúc này Giang Nguyệt mới chú ý đến vấn đề mà Hà Điền Điền nói, cô cũng nhanh chóng gia nhập đội thẩm vấn.

" Đúng vậy, Yến Yến à! Đến lúc cậu phải khai hết tất cả mọi chuyện với bọn mình rồi đấy. Bọn mình sẽ không chấp nhận câu trả lời kiểu như "hai người bọn mình không có quan hệ gì đâu nhé!"

Lăng Nộ An đang nửa táo cho Thi Yến thì nghe thấy những lời này của Giang Nguyệt và Hà Điền Điền.

Cầm quả táo đầy ụ ngon lành lắc lắc trước mặt Thi Yến, cô cười quý dị " Yến Yến thân mến, khai thật thì sẽ nhận được sự khoan hồng của đảng và nhà nước, còn không thì sẽ nhận hình phạt."

Đôi mắt Thi Yến cứ bị hút chặt vào quả táo như nam châm trái cực, cô cảm thấy trên đầu mình thiên thần và ác quỷ đang vật lộn với nhau.

Đấu tranh một lúc lâu, cuối cùng cô cũng đành khuất phục trước sự cám dỗ của bên ác quỷ và đành thành thật trả lời.

Sau khi nghe câu chuyện của cô, ba người nhìn cô chằm chằm như sinh vật lạ, mỗi người một biểu cảm như muốn nói, " Cậu kể chuyện cho trẻ con đấy à?"

Rốt cuộc Hà Điền Điền cũng lên tiếng: " Yến Yến, mình phải công nhận cậu có tài năng kể chuyện cổ tích đó. Hứa hôn từ nhỏ? Cậu nghĩ chúng ta đang ở thời đại nào rồi? Cậu còn nghĩ ra một câu chuyện hoang đường như vậy!"

Giang Nguyệt: " Cứ cho là hứa hôn từ nhỏ đi nhưng mà Yến Yến cậu không cảm thấy câu chuyện của cậu có vẻ hơi khó xảy ra hả? Có đúng cậu là người đưa ra đề nghị hủy hôn chứ không phải là Lâm Giang không?"

Lăng Nộ An: " Ông nội của Lâm Giang đang bị ốm cho nên cậu không thể hủy bỏ kế hoạch đính hôn?"

"Điều này giống như thành ngữ nào nh, " Trùng hợp viết thành một sách". Mình sẽ chấm cho cậu 100 điểm về khả năng viết truyện của cậu!"

Hà Điền Điền: " Cậu nói cậu và Lâm Giang đã hôn nhau trong trò chơi gì đó? Trò chơi gì vậy? Đây đây cậu phải chơi game đó trăm lần đấy nhé!"

Thế giới này đảo lộn mất rồi? Cô đã khai thật rồi, nhưng tại sao không ai chịu tin cô vậy chứ?

Thi Yến với tay lấy quả táo trong tay Lăng Nộ An, nhưng Lăng Nộ An nhanh chóng đưa nó ra khỏi tầm với của Thi Yến.

Vì vậy, cô chỉ có thể giơ tay lên và thề độc, " Mình xin thề tất cả những gì mình nói là sự thật. Nếu một chút gian dối mình sẽ chết đói cả đời!"

Giang Nguyệt: " Không thể tin được! Đối với một kẻ tham ăn như Thi Yến mà thề chết đói đã là cảnh giới cuối cùng của cậu ấy rồi! Chắc chắn, mình nghĩ là cậu ấy nói thật đó... An An, đưa quả táo cho cậu ấy đi. Mình phải suy nghĩ thêm về điều này cái đã."

Hà Điền Điền: " Thế giới này thật điên loạn hết rồi. Mình cũng cần thêm chút thời gian để bình tĩnh lại."

Lăng Nộ An thấy quả táo cho Thi Yến. Cô cũng không nói một lời nào, nhưng biểu cảm của cô cũng nói lên việc cô cần thêm chút thời gian để suy nghĩ lại mọi chuyện.

Thi Yến cầm lấy quả táo nhưng lúc cô cắn một miếng to thì 3 người bạn cùng của cô bỗng nhiên hết âm lên,

"Trời ơi, hứa hôn từ nhỏ! Tại sao cuộc sống của Yến Yến lại may mắn như vậy chứ? Tại sao ông mình cũng không kiếm một đứa trẻ nào đó mà hứa hôn cho mình?"

Trời, kẻ nào nói " Lâm Giang cũng có thể là nam thần của tớ chứ, nhưng thực sự là không thể chịu nổi mà", liệu cậu ấy có tuyên bố là cậu ấy sẽ cứu mình nếu giữa mình và anh ta đều rơi xuống nước không?

Tất cả đều giả tạo! Chị em gì đều là giả tạo cả!

Thi Yến vừa nghĩ vừa cắn thêm một miếng táo nữa.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 135: Nếu tôi không phải là Lâm Giang không lẽ lại là Lâm Gia Cát à(1)

Editor: Wave Literature

Chỉ đến khoảng nửa đêm thì căn phòng mới trở lại yên tĩnh.

Mặc dù ngày hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện nhưng Thi Yến hoàn toàn không hề cảm thấy mệt mỏi.

Cô lên giường nhắm mắt lại và nằm một lúc.

Rất cuộc, cô không nhận được nữa và với tay lấy điện thoại ở kế bên.

Mở danh bạ tìm cái tên Lâm Giang, cô soạn một cái tin nhắn cho anh: *[Anh ngủ chưa?]*

Sau khi nhấn nút gửi đi thì đột nhiên Thi Yến có cảm giác mình nhắn như thế này có hơi mập mờ quá rồi.

Mối quan hệ của họ lúc này cũng chưa là gì cả, cũng không đến mức phải nhắn tin hỏi han nhau có ngủ hay chưa...

Mình biết tính anh ấy mà, chắc có lẽ anh ấy sẽ không trả lời lại dù mình có hỏi thế nào đi chăng nữa.

Nghĩ vậy, Thi Yến lại bắt đầu soạn một tin nhắn khác.

Không đợi cô gõ xong thì bỗng màn hình điện thoại của Thi Yến hiện lên thông báo có tin nhắn mới.

Lâm Giang: *[Chưa]*

Ahh...Sao suy đoán của mình lại như cái tát giáng vào mặt mình vậy nè...

Thi Yến yên lặng sờ sờ mặt sau đó tiếp tục nhắn tin.

Nhưng lúc này điện thoại cô rung lên vì lại có thêm thông báo mới.

Lâm Giang: *[Có chuyện gì à?]*

Lại thêm cái tát nữa. Khuôn mặt cô bắt đầu hơi nóng vì rất rồi...

Thi Yến lại sờ mặt mình thêm một lần nữa sau đó lại viết nốt tin nhắn đang soạn dở và nhấn nút gửi: *[Tôi có chuyện muốn nói với anh]*

Lâm Giang nhắn lại ngay sau đó: *[?]*

Tin nhắn này đúng thật đậm chất Lâm Giang...Cảm thấy không có gì bất ổn với tin nhắn này, cô lại bắt đầu soạn tin nhắn khác.

Nhưng lúc cô đang nhắn giữa chừng thì Lâm Giang lại tiếp tục gửi một tin nhắn khác: *[Chuyện gì thế?]*

Thi Yến bỗng nhiên ngừng lại. Hai tin nhắn liên tiếp của Lâm Giang khiến cô cảm thấy bối rối, hành động này của anh có hơi quá lỗ rồi không.

Hành động này của anh thật không giống Lâm Giang như thường ngày tí nào...

Anh ấy nhiệt tình trả lời tin nhắn của cô như thế từ khi nào vậy? Từ khi anh ấy đang có chuyện quan trọng muốn nói với cô nếu không với tính cách của anh, anh sẽ vô cùng kiệm lời...

Thi Yến đọc lại những tin nhắn vừa rồi giữa cô và Lâm Giang một lần nữa, và càng nhìn cô càng cảm thấy có gì đó bất ổn thì phải.

Rất có thể người ở đầu bên đó...không phải là Lâm Giang cũng nên?

Nghĩ vậy, Thi Yến xóa đi tin nhắn mà mình đang nhắn dở và lại soạn một tin nhắn mới: *[Anh là Lâm Giang đấy hả?]*

...

Lâm Giang đã leo lên giường nằm lúc 11h30.

Anh vừa thiếp đi một lúc thì chợt chiếc điện thoại trong chế độ im lặng anh đặt gần tai mình sáng lên.

Đang ngủ thì bị làm phiền, Lâm Giang bực bội cầm điện thoại lên xem là ai to gan nhắn tin làm phiền mình vào lúc này.

[Anh ngủ chưa?]

Là Thi Yến nhắn tin cho anh.

Chỉ ba từ đơn giản thôi nhưng vì có chúng mà màn đêm đen sâu thăm thẳm này bỗng nhiên có chút biến hóa kỳ lạ... có chút ấm áp...

Lúc này sự mệt mỏi của anh biến mất không một dấu vết, sau đó anh nhanh tay cầm điện thoại lên và trả lời lại "Chưa"

Sau đó anh lại ngập ngừng gửi thêm một tin nhắn nữa: *[Có chuyện gì vậy?]*

Thi Yến nhanh chóng đáp lại: *[Tôi có chuyện muốn nói với anh.]*

Lâm Giang đáp lại bằng kí hiệu *[?]* quen thuộc mà anh hay sử dụng nhưng sau đó lại cảm thấy như vậy có thể hơi lạnh lùng.

Vì vậy, anh lại gửi thêm một tin nhắn khác với hai dài hơn: *[Có chuyện gì thế?]*

Bỗng dưng lúc này anh cảm thấy cổ họng hơi khô nên anh xuống giường để lấy nước uống.

Tuy nhiên, anh vừa bước xuống khỏi giường không lâu thì tin nhắn của cô lại đến: *[Anh là Lâm Giang đấy hả?]*

Em tốt nhất là đừng nói nữa! Nếu tôi không phải là Lâm Giang chẳng lẽ lại là Lâm Gia Cát à?

Vừa rót một cốc nước Lâm Giang vừa gõ vào điện thoại của mình: [*Em đoán xem?*]

Phải mất một lúc lâu sau cô mới trả lời lại tin nhắn của anh.

Trong khi uống nước Lâm Giang mở khóa điện thoại của mình và chờ xem cô sẽ nhắn gì tiếp theo.

Tin nhắn của Thi Yến chỉ vồn vện một từ: [*Ông nội*]

Ông nội? Lâm Giang ngay lập tức sặc nước.

Em nhất định là mất trí rồi, ai muốn làm ông nội của em chứ! Tôi vẫn còn là thanh niên trai tráng đây! Em đang tính mưu sát chồng em lúc nửa đêm đấy hả?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Nếu tôi không phải là Lâm Giang không lẽ lại là Lâm Gia Cát à (2)

Editor: Wave Literature

...

Lúc này Thi Yến lại thành thành thật thật tin rằng người đang nhắn tin với mình không phải là Lâm Giang.

Nhưng mà, điện thoại là tài sản cá nhân mà, có lẽ anh ấy sẽ không để nó rơi vào tay người lạ đâu.

Cho nên lúc nhìn thấy dòng chữ "*Em đoán xem?*" thì bỗng một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô— Ông nội Lâm.

Có lẽ lúc này Lâm Giang không cầm điện thoại và ông nội Lâm lại vô tình nhìn thấy tin nhắn mà cô gửi cho anh, vì vậy ông nội mới đùa cô như thế...

Thi Yến định gõ [*Ông nội Lâm?*] nhưng tin nhắn chưa kịp gõ xong cô lại nhấn vào nút gửi.

Khi cô vừa định nhắn tin [*Anh là ông nội Lâm à?*] để giải thích về lỗi gõ tin nhắn của mình thì đột nhiên có một cuộc gọi đến.

Cuộc gọi từ Lâm Giang...

Sợ sẽ làm phiền đến giấc ngủ của bạn cùng phòng, cô nhanh chóng rời khỏi giường và đi ra ngoài sau đó ấn nghe máy.

Ngay sau khi cô nghe máy thì giọng nói của Lâm Giang đã nhanh chóng vang lên bên tai "Em nói ai là ông nội của em hả?"

Tay của Thi Yến run lên một trận và điện thoại đang cầm trên tay cũng gần như sắp rơi xuống đất.

"Tôi chỉ lớn hơn em có hai tuổi, vậy làm thế nào mà tôi lại trở thành ông nội của em được chứ?"

Hình như những tin nhắn trước đó cô không nhắn cho ông Lâm thì phải...

Thi Yến nhanh chóng trả lời, "X-x-xin lỗi. Tôi-tôi cứ cho rằng đầu bên kia là ông nội Lâm."

"Số điện thoại của ông nội là..." Lâm Giang bắt đầu tuôn ra một hàng số.

Thi Yến hoàn toàn bị nghẹn vì cuộc gọi này đột ngột đến nỗi cô không thể thốt ra bất kỳ lời nào được nữa.

Khuôn mặt cô thoáng chốc đỏ bừng, cô im lặng một lúc lâu sau đó dụi dằm giải thích, "Tôi không cố ý mà. Ai bảo những tin nhắn trước đây của anh lại không giống với tin nhắn mà anh mới vừa gửi cho tôi chứ. Thật ra, anh lúc nào cũng kiêu ngạo và kiêu ngạo, anh cư xử với người ta lạnh lùng vô cùng cứ như là họ nợ anh hai trăm đô la vậy. Vì vậy tôi mới cho rằng anh là ông nội Lâm."

"Nếu em cho rằng em nợ tôi 200 đô thì nhanh nhanh chóng chóng mà trả cho tôi đi!"

Thi Yến một lần nữa cạn lời bởi những lời nói của Lâm Giang.

Cả hai đều rơi vào im lặng 30 giây sau đó Lâm Giang háng giọng nói, lúc này giọng anh đã trầm hơn hẳn so với lúc nãy, "Tôi nói đùa với em thôi."

Trò đùa của anh thiếu muối thật đó... Những lời này Thi Yến chỉ dám âm thầm cảm thán trong lòng.

Lâm Giang lại im lặng một lúc lâu sau đó anh lại lên tiếng "Này, không phải em bảo có chuyện cần nói với tôi à? Chuyện gì vậy?"

Thi Yến đột nhiên nhớ ra mục đích nhắn tin của mình, cô nhanh chóng đáp lại: "Tôi đã khai thật với bạn cùng phòng về việc hứa hôn từ bé của chúng ta rồi."

"Hà."

Hà ? Hà có nghĩa là gì? Có phải anh ấy tức giận không? Thật ra anh ấy đã bảo mình không được hé răng với người ngoài một từ nào về chuyện này...

Thi Yến suy nghĩ một lúc sau đó đành thành thật thú nhận, "Tôi đã cố gắng giấu bạn họ rồi, nhưng kể sau khi anh đăng bài viết đó thì bạn cùng phòng của tôi cứ liên tục tra hỏi tôi hoài, bạn họ còn cầm một quả táo đung đưa ngay trước mặt tôi và không cho tôi ăn nó. Tôi không thể nhịn được nữa, nên cuối cùng tôi đã khai thật với bạn họ."

Haizz, cô cũng đâu thể làm gì chứ. Nhân phẩm của cô cũng tốt lắm chứ bộ. Nhưng đạo hạnh của cô chỉ đi xuống khi cô ăn quả táo đó, cô lo lắng đến nỗi tim cứ run lên bần bật, cuối cùng cô quyết định phải tìm anh và giải thích cho anh biết chuyện gì đã xảy ra...

Nghĩ như vậy, Thi Yến bỗng cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. " ... Nhưng mà, anh không cần lo lắng đâu. Từ trước đến giờ cũng chỉ có đám bạn cùng phòng tôi biết chuyện này thôi. Tôi cũng đã dặn họ không được để người khác biết, cho nên anh cứ yên tâm sẽ không có thêm ai khác nghe tên anh từ trong miệng tôi đâu!"

Cô liên tục giải thích rất nhiều nhưng Lâm Giang càng nghe càng chết lặng.

Rất cuộc, Thi Yến cũng không biết nói thêm gì nữa cho nên cô đành im lặng.

Một sự im lặng đến đáng sợ đang bao trùm lên họ. Cuối cùng không thể nhịn được nữa, Thi Yến nhẹ nhàng hỏi: " Anh đang giận lắm à? Tôi xin lỗi mà."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Khoai tây chiên, vịt quay, trà sữa, kem (vani) (1)

Editor: Wave Literature

Đầu bên kia của điện thoại hoàn toàn câm nín.

Thi Yến đã lo sốt vó lên rồi.

Ngay khi cô định lên tiếng xin lỗi anh một lần nữa thì cô lại mơ hồ nghe thấy tiếng thở dài của anh phát ra từ đầu bên kia, cô chợt sững sốt.

Hình như Lâm Giang không tức giận thì phải. Ngược lại thái độ của anh có vẻ hơi thất vọng. Nhưng mà tại sao anh lại thất vọng chứ?

Rất nhanh sau đó Lâm Giang lại lên tiếng, giọng anh nghe không có gì khác thường cả, " Em thích ăn táo hả?"

Ý? Mình có nghe nhầm không vậy?

Thi Yến im lặng một lát sau đó đáp lại, " Không phải vậy. Tại vì trong phòng ký túc của bọn tôi chỉ có táo thôi."

" Vậy thì em thích ăn gì nhất?"

" Trái cây hả?"

" Ừm"

" Quả lạc tiên nè, quả son trà nè, dưa hấu nè, lựu nè...."

" Còn những thứ khác thì sao? Đồ ăn vặt thì sao?"

" Ừm, tôi thích khoai tây chiên, vịt quay, trà sữa..."

Thi Yến hào hứng kể ra hàng loạt đồ ăn đến nỗi không kịp thở.

Cuối cùng, cô nói thêm " ... Nhưng mà tôi vẫn thích ăn kem nhất, đặc biệt là vị vani!"

" Kem ư?"

" Đúng vậy..." Thi Yến chợt ngừng một lát sau đó lại hỏi. " ... Anh cũng thích ăn kem hả?"

" Tôi không thích kem. Vì tôi cũng có một người bạn cô ấy cũng thích ăn kem, hai người có sở thích khá giống nhau."

"Ồ..." Các cửa sổ dọc theo hành lang ký túc xá đều bị mở toang, cơn gió đêm đang thổi mang chút cảm giác ớn lạnh.

Thi Yến lúc này chỉ mặc đồ ngủ cô lại không nhận được rừng mình, vì lúc đầu cô định hỏi anh " Bạn của anh là ai vậy?" nhưng cơn gió lạnh lùa vào khiến môi cô cứng đờ đến nỗi không thể nói nên lời.

Ở đầu bên kia, Lâm Giang dường như cảm nhận được cô hơi kỳ lạ bèn hỏi: " Em đang đứng ở ngoài hả?"

" Ừm. Bạn cùng phòng của tôi đang ngủ, cho nên tôi sợ làm họ tỉnh giấc." Giọng Thi Yến hơi run vì lạnh.

" Tôi biết rồi." Lâm Giang đáp lại cô.

Thi Yến không biết phải trả lời anh như thế nào nữa.

Nhưng chưa đến hai giây sau, Lâm Giang lại lên tiếng. " Tôi cúp máy đây."

...

Lâm Giang đứng gần người ở ban công phòng ký túc xá của mình.

Thật ra ngoài câu nói cúp máy anh rất muốn nói thêm với cô nhiều điều nữa, nhưng những lời này lại nghẹn lại ở nơi đầu lưỡi không thể nói ra được.

Ngay phút do dự đó, anh chợt nghe thấy giọng nói dịu dàng của cô vang lên, " Tạm biệt nhé."

Anh không đáp lại cô, đưa điện thoại ra xa khỏi tai rồi cúp máy.

Anh không quay vào phòng ngay sau đó. Anh đứng ngăn người mặc cho con gió lạnh thổi như tát vào mặt mình, sau đó anh lại đưa tay bực bội vuốt lại tóc mình.

Rốt cuộc cô lại gọi cho anh chỉ để giải thích cho anh hiểu việc cô đã lỡ tiết lộ mối quan hệ của bọn họ với bạn cùng phòng của cô.

Thật ra thì lúc mới nghe cô kể lại chuyện đó anh cũng không hề nghĩ gì nhiều cả.

Nhưng khi nghe cô nói cô đã khóc chỉ vì một quả táo, anh đã suýt phụt cười. Nhưng vui vẻ không được bao lâu thì...

"Tôi cũng đã dặn họ không được để người khác biết, cho nên anh cứ yên tâm sẽ không có thêm ai khác nghe tên anh từ trong miệng tôi đâu!"

Nhớ lại những lời nói của cô, mỗi Lâm Giang mím chặt, lòng anh càng thêm khó chịu.

Nhưng anh làm gì có quyền tức giận chứ, điều này càng làm anh thêm phiền muộn. Rốt cuộc thì chính anh là người đưa ra cái yêu cầu chết tiệt đó.

Hồi đó chắc chắn là mình bị khùng rồi!

Lâm Giang gặm dừ thờ dài. Lúc này, điện thoại trong tay anh bỗng nhiên lại sáng lên.

Thi Yến: À đúng rồi, tôi quên mất còn một chuyện chưa nói với anh.

Thi Yến: Cảm ơn anh nhé.

Thi Yến: Vì tất cả những gì anh đã làm cho tôi trên diễn đàn.

Cô liên tục gửi 3 tin nhắn. Mặc dù là 3 tin nhắn được gửi riêng nhưng anh vẫn hiểu.

Thật khó hiểu mà, vì 3 câu nói của cô mà anh cảm thấy sự cẩu kính từ lúc này đến giờ của mình lại từng chút dần dần biến mất.

Anh chăm chăm nhìn vào điện thoại lúc lâu nhưng lại không trả lời tin nhắn của cô. Sau đó, anh vào phần ghi chú trên màn hình điện thoại và gõ:

[Quả lạc tiên, quả sơn trà, dưa hấu nè, lựu.]

[Khoai tây chiên, vịt quay, trà sữa, kem.]

Anh ngừng lại một lát sau đó thêm một từ nữa vào đằng sau chữ "kem". Và sau đó, dòng chữ lại trở thành: [khoai tây chiên, vịt nướng, trà sữa, kem(vani)]

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Khoai tây chiên, vịt quay, trà sữa, kem (vani) (2)

Editor: Wave Literature

...

Thi Yến đã cật lực làm việc đêm qua cho nên sau khi gửi đi 3 tin nhắn đó cho Lâm Giang thì không đợi anh trả lời cô đã nhanh chóng leo lên giường và đi vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau lúc cô tỉnh dậy thì mặt trời đã lên tới đỉnh đầu.

Lúc này căn phòng cực kỳ yên tĩnh. Cũng như cô, Hà Diễm Điền và Giang Nguyệt lúc này cũng đang ngủ say như chết.

Trái ngược với ba người họ, Lăng Nộ An đã sớm thức dậy và đang lách ca lách cách dọn dẹp phòng ốc.

Cô cũng tưới luôn cả chậu cây xanh mà bọn họ cùng trồng bên bệ cửa sổ.

Một con gió nhẹ lượn qua cánh cửa sổ đang mở mang theo mùi hương thoang thoảng của vườn hoa đang mùa nở rộ vào trong phòng.

Hôm nay bọn họ chỉ có một tiết, đó là tiết giáo dục thể chất lúc 3h30 chiều.

Sau khi ăn trưa xong, bốn cô gái trở về phòng ký túc xá và thoa thêm mấy lớp kem chống nắng, sau đó cả 4 người một nhóm đi về phía sân tập của trường.

Vì họ đến khá sớm nên lúc này trên sân thể chất không có một bóng người. Mấy người bọn họ quyết định tìm một chỗ có mái che mát mẻ để ngồi và nói chuyện phiếm.

Không lâu sau những sinh viên khác trong lớp cũng lần lượt tập trung đông đủ.

Tuy vậy quanh sân tập lại xuất hiện thêm một số khuôn mặt vô cùng lạ lẫm.

"Lạ ghê ha. Giờ này đáng nhẽ chỉ có lớp tự mình học mà thôi,vậy tại sao lại có thêm lớp khác nữa nh? Hay là lớp của mấy người họ mới chuyển giờ học vậy?" Hà Diễm Điền vừa nói vừa nhìn vào đám đông đang đứng gần đó.

Đúng 3h30, một nam giảng viên bước vào sân và thổi còi, ra hiệu cho mọi người tập trung. " Sinh viên năm 3 khoa toán tập trung về phía bên phải của tôi, sinh viên năm nhất khoa tiếng Anh tập trung ở phía bên trái."

Đó đâu phải là giảng viên thể chất của lớp bọn mình... Một số sinh viên thì thầm với nhau nhưng họ vẫn ngoan ngoãn xếp hàng tập trung ngay ngắn.

Lúc hai lớp đã ổn định hàng ngũ, giảng viên bắt đầu nói:

"Học sinh năm nhất nghe rõ đây, vì cô Vương đang mang thai nên học kỳ này cô ấy không thể tiếp tục dạy lớp các bạn nữa. Vì thế tôi sẽ thay thế cô ấy đảm nhiệm lớp của các bạn trong thời gian sắp tới. Bởi vì tôi cũng phải đảm nhiệm rất nhiều lớp khác nên cũng không còn cách nào khác là đành phải kết hợp hai lớp các bạn học với nhau."

"Được rồi, không nói nhiều nữa, bắt đầu bài học ngày hôm nay thôi! Đầu tiên tôi sẽ điểm danh trước...", Giảng viên thể chất hô to. Sau đó anh ta lật danh sách lớp ra và bắt đầu lần lượt gọi tên từng sinh viên năm nhất.

"... Tốt lắm, có mặt đầy đủ."

Sau khi điểm danh lớp của sinh viên năm nhất xong thì thầy lại bắt đầu chú ý sang sinh viên năm 3.

Lúc thầy giáo điểm danh được 20 sinh viên thì trong lớp của năm 3 có 3 sinh viên vắng mặt.

Khi giáo viên gọi đến tên của người thứ 21, các bạn học lớp Thi Yến không khỏi cười thầm.

Quả là cái tên độc đáo ghê— Hạ Thương Chu.

"Hạ Thương Chu! Cha mẹ của anh ta lẽ ra nên đặt tên cho anh ta là Viên Minh Khánh!" Hà Điền Điền đứng phía sau Thi Yến không ngừng cúi đầu cười khúc khích bên tai cô.

Không ai trả lời, Vì vậy, giảng viên đành chuyển sang cái tên tiếp theo, "Lục Bôn Lai!"

Lại thêm một tràng cười nữa nổ ra từ lớp của Thi Yến.

Lần này thì lại là Giang Nguyệt đang đứng bên cạnh Hà Điền Điền lên tiếng "Lục Bôn Lai ư, mẹ anh ta chắc lấy đại một cái tên cho con trai mình quá!"

Trước khi tràng cười đó lan rộng thêm, giảng viên đã đánh dấu chéo vắng học bên cạnh tên của Lục Bôn Lai, sau đó anh lại chuyển sang gọi cái tên kế tiếp, "Lâm Giang!"

Âm thanh xì xào đang bàn tán về hai cái tên thú vị đó đột nhiên im bật.

Không ai trả lời lại, vì vậy giảng viên lặp lại thêm lần nữa, "Lâm Giang!"

Ngay khi giảng viên đặt bút định đánh dấu chéo bên cạnh đó thì từ phía sau một giọng nói vang đến, "Có ạ."

Giọng nói này thật trầm tĩnh và êm tai, cứ như uống một tách trà đá vào giữa trưa hè nóng bức, nghe thật sướng tai mà.

Mọi người theo bản năng quay đầu lại.

Mặc đồng phục thể dục trắng tinh, Lâm Giang thong thả bước đến.

P phía sau anh là hai người khác nữa. Một người mặc đồng phục màu vàng rực rỡ trong khi người còn lại mặc bộ đồ màu xanh dương.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Mỗi quan hệ của Thi Yến với người khác hình như có chút tốt thì phải (1)

Editor: Wave Literature

Khi ba người bước vào lớp, chàng trai mặc đồng phục thể thao xanh đậm lên tiếng: "Thưa thầy, Hạ Thương Chu có mặt ạ!"

Ngay sau đó, chàng trai mặc bộ đồ vàng rực cũng nhanh chóng tiếp lời, "Lục Bôn Lai cũng có mặt!"

Lớp của Thi Yến lại thêm một tràng cười thầm trong bụng.

Khi cả ba người đi vào hàng thì xung quanh Thi Yến lại nổi lên một trận xôn xao.

"Ông trời ơi, tụi mình học cùng lớp thể chất với Lâm Giang đó!"

"Từ bây giờ, chắc mình cứ trông chờ đến tiết thể chất thôi!"

"Anh ấy đẹp trai quá đi mất, này hình như ảnh còn cao hơn những tấm hình đăng trên diễn đàn đấy."

Giảng viên vừa điểm danh xong liền thổi một tiếng còi ra hiệu cho tất cả mọi người giữ trật tự.

"Được rồi, khởi động làm nóng người trước. Xếp hàng và chạy bộ ba vòng quanh sân tập cho tôi."

Thế là tiếng rên rĩ một mối của đám sinh viên vang lên.

"Nhanh chân lên nào!" Thầy thể dục hét lên sau đó lại thổi thêm một tiếng còi để ra hiệu thêm lần nữa.

Đám sinh viên miễn cưỡng đứng thành một hàng vô trật tự và một mối lét quanh sân tập.

Khi chạy được một vòng, có lẽ vì đang đến tháng nên Thi Yến cảm thấy hơi khó chịu.

Khi cô chạy được nửa vòng thứ hai, cô đã đau đến mức chịu không được nữa đành phải dừng lại và đi bộ.

Khi cô đi qua bậc thềm của sân tập, Thi Yến nhìn thấy đã có vài nam sinh năm 3 đã chạy xong.

Một số tên nằm dựa vào tường, một số khác lại đang ngồi xổm trên đất tán dóc với nhau.

Lâm Giang đang đứng ở chỗ khác xa hơn nhưng cũng là chỗ dễ thấy nhất.

Anh vừa dựa vào tường vừa nhàn nhả nói chuyện với chàng trai mặc bộ đồ thể dục màu vàng rực rỡ.

Người mặc bộ đồ màu xanh dương cũng ngồi ở đó, anh ta ngồi xổm ngay bên cạnh người mặc đồ thể thao màu vàng rực.

Thật khó biết cái tên mặc đồ vàng rực đã nói gì, nhưng khi người mặc đồ xanh dương nói gì đó với anh ta chỉ thấy anh ta giơ chân đá một phát làm tên mặc đồ xanh dương ngã lăn quay ra đất.

Bên này, Lâm Giang cũng khẽ cười khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Lúc Thi Yến đi ngang qua bậc thềm thì có một vài sinh viên năm 3 không chạy mà mang theo vài chai nước đi đến phía của nhóm người Lâm Giang.

Mấy nữ sinh đó nhanh tay đưa nước uống cho 3 người họ thì hai tên mặc đồ vàng rực và xanh đậm sung sướng cầm lấy chai nước tu ừng ực.

Tuy nhiên, lúc họ chuyển nước cho Lâm Giang thì anh làm như không thấy. Thay vào đó, anh lãnh đạm đưa chai nước đó cho người mặc đồ vàng rực và lại nói điều gì đó.

Đang nói, anh đưa tay lên và lau đi những giọt mồ hôi chảy trên trán từ lần chạy trước.

Hành động này vô cùng tự nhiên và vô tư, nhìn một cái có thể khiến con người ta cảm nhận được thanh xuân tràn đầy nhiệt huyết từ anh phát ra.

Sau khi đi qua khỏi bậc thềm, Thi Yến bước thẳng đến chỗ thầy thể dục đang đứng.

Cũng có một nữ sinh khác đang đứng bên cạnh thầy ấy, hình như hai người bọn họ đang trao đổi chuyện gì đó.

Cô nhớ trước đây nữ sinh đó luôn luôn xuất hiện một cách lộng lẫy trước tầm mắt của những người khác trong trường nhưng lúc này trông cô ta có vẻ hơi tiều tụy.

Cô ta đã dậm nẩy lớp phấn dày nhưng hình như điều này không đủ che đi đôi mắt sưng húp của cô ta.

Hình như cô ta đã khóc cả đêm thì phải?

Lúc Thi Yến đang mãi thắc mắc về điều này thì Tần Nhất Nhiên mỉm cười với thầy thể dục và định rời đi.

Nhưng khi cô ta định bước đi thì bỗng cô ta dừng người lại, ngẩng đầu lên nhìn Thi Yến.

Chống lại ánh mắt của Tần Nhất Nhiên, Thi Yến chọn cách bình tĩnh mà đối mặt với cô ta thay vì cứ trốn tránh.

Mãi cho đến lúc Tần Nhất Nhiên không chịu nổi nữa và bỏ đi trước thì Thi Yến mới bước đến chỗ thầy thể dục.

Thầy thể dục thấy cô bước lại liền hỏi: "Có chuyện gì vậy? Em không thể chạy nữa à?"

Thi Yến gật đầu: "Em cảm thấy không được khỏe lắm ạ."

Thầy thể dục cũng hiểu và chỉ vào bóng mát bên cạnh rồi nói: "Nếu không khỏe thì lại đằng đó nghỉ ngơi đi nhé."

Thi Yến: "Em cảm ơn thầy."

Tần Nhất Nhiên lúc này cũng đi chưa quá xa cho nên đã nghe thấy những lời này, bước chân của cô ta hơi khựng lại trong chốc lát.

Sau đó, cô ta không quay đầu lại mà bước đi nhanh hơn.

Chỉ một lát sau, Thi Yến đã ngồi nghỉ dưới bóng râm, trên bậc thềm Lâm Giang cứ vô ý nhìn chằm chằm về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Mối quan hệ của Thi Yến với người khác hình như có chút tốt thì phải (2)

Editor: Wave Literature

Thi Yến không thể chạy được hết 3 vòng. Cô ấy gầy và còn yếu ớt nữa; chỉ mới chạy xong một vòng mà cô ấy đã mệt như thế rồi...

"Ông chủ, cậu đang nhìn cái gì mà say sưa thế?" Giọng của Lục Bôn Lai vang lên bên tai anh.

Ánh mắt anh nhìn Thi Yến dịu dàng tựa như hồ nước thu, bỗng giọng của Lục Bôn Lai lại the thé bên tai mình, Lâm Giang chuyển tầm mắt đi chỗ khác và lãnh đạm đáp lại, "Không có gì."

"Ông chủ, mình đã quyết định rồi. Khi nào hết thời gian tập thể dục tự do thì mình sẽ đi tìm nữ thần của mình để xin số điện thoại của cô ấy", Lục Bôn Lai hùng hồn tuyên bố khi anh nhìn thấy Lăng Nộ An đang chạy về phía anh.

Hạ Thương Chu nghiêng người chen vào, "Mình và cậu ta đã cá cược với nhau. Nếu cậu ta xin được số của cô ấy thì mình sẽ bao mọi người uống nước. Còn ngược lại thì cậu ta sẽ phải đãi tất cả chúng ta."

"Úm..." Lâm Giang lãnh đạm trả lời. Vài giây sau, ánh mắt anh lại dần dần dán chặt lên thân ảnh của Thi Yến.

Từ nãy đến giờ cô gái nhỏ này cứ cúi đầu ngồi đó, nhưng hình như cô đã đỡ mệt hơn rồi thì phải— cô đứng bật dậy.

Lúc này cô đang nói chuyện phiếm với một cô gái khác vừa mới chạy xong 3 vòng, khuôn mặt cô hiện lên nụ cười tươi tắn rạng rỡ.

Một giây sau lại có thêm một nhóm khác cũng vừa chạy xong, mấy cô gái đó cười vô cùng vui vẻ.

Lâm Giang không nhận được tò mò đưa mắt nhìn mấy người bọn họ lâu hơn một chút.

Rất nhanh sau đó, anh nhìn thấy hầu như mọi nữ sinh trong lớp khi chạy xong đều sẽ chạy lại chỗ Thi Yến để nói chuyện.

Mối quan hệ của Thi Yến với người khác hình như có chút tốt thì phải...

Thật hiếm có cô gái nào có thể hòa đồng được với tất cả các nữ sinh trong lớp như cô.

Rốt cuộc thì trong thân ảnh nhỏ bé mảnh khảnh đó, Thi Yến còn cất giấu bao nhiêu bất ngờ nữa đây?

Nhờ việc tình cờ học chung tiết thể chất như hôm nay mình mới có thể mở mang tầm mắt...

...

Sau khi tất cả mọi người đều đã chạy xong thì bọn họ có 5 phút nghỉ ngơi trước khi thầy thể dục lại phát thêm hiệu lệnh tất cả mọi người phải thực hiện động tác đứng lên ngồi xuống liên tục 50 lần.

Làm xong, thầy giáo mới đề cho bọn họ muốn làm gì tùy thích.

Giang Nguyệt và Hà Diên Diên muốn đi vệ sinh vì thế hai người họ kéo Thi Yến và Lăng Nộ An đi cùng.

Bốn cô gái trẻ đi đến tòa nhà gần đó nhất, ngay lúc họ chuẩn bị bước vào thì lại có một nhóm nam sinh bước ra.

Trong nhóm nam sinh này có hai người lúc nãy để lại ấn tượng vô cùng sâu sắc đối với phái nữ các cô vì cái tên quá đơn giản và dễ nhớ của họ.

Một người là Lục Bôn Lai và người còn lại chính là Hạ Thương Chu.

Thi Yến và 3 người bạn của mình đều hơi dịch người sang một bên để chừa khoảng trống cho mấy người họ bước qua.

Nhưng hình như những anh chàng này không có ý định bước qua.

Đứng chặn cả lối vào, bọn họ nhìn chằm chằm bốn cô gái trước mặt mình, sau đó tên mặc đồ thể thao vàng rực, chính là Lục Bôn Lai bước lên trước và tiến về phía bọn họ.

Giang Nguyệt và Hà Diên Diên vô thức cùng quay sang nhìn Lăng Nộ An và Thi Yến, hai người thầm nghĩ trong hai người họ thì vị học trưởng này định tiếp cận ai đây.

Lục Bôn Lai dừng lại ngay trước mặt Lăng Nộ An và hớn hờ nói: "Chào em, rất vui được làm quen, anh tên là Lục Bôn Lai..."

Khi nghe đến cái tên đó một lần nữa thì Hà Diên Diên và Giang Nguyệt không thể nhịn được cười, sau đó họ cong môi cười khúc khích.

Lục Bôn Lai thoáng sững người lại nhưng anh ta không giận.

Anh ta vẫn tiếp tục dán chặt mắt lên Lăng Nộ An, "... Anh muốn hỏi em chúng ta có thể trao đổi số điện thoại cho nhau được không?"

Tuy tính cách của Lăng Nộ An vô cùng chu đáo nhưng chỉ chu đáo với con gái mà thôi.

Nhưng khi đối mặt với cánh đàn ông thì cô vô cùng lạnh lùng, giống như lúc này, cô từ chối không chút do dự: "Không."

Đứng phía sau nhìn cảnh tượng này, Hạ Thương Chu phải gồng người lên để kiềm chế không cho mình bật cười.

Lục Bôn Lai vẫn không từ bỏ, anh ta vẫn dai dẳng hỏi, "Không trao đổi số điện thoại với nhau cũng không sao. Vậy thì em có thể cho anh số của em được không?"

Lăng Nộ An lãnh đạm nhìn Lục Bôn Lai rồi đọc ra một dãy số.

Sau đó, một tay kéo Thi Yến, một tay kéo Hà Diên Diên đang nắm tay Giang Nguyệt, cô nâng nhanh chân rời khỏi chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Em có thể chọn cả hai chai (1)

Editor: Wave Literature

Khi các cô gái bước vào phòng vệ sinh của tòa nhà thì Lục Bôn Lai vui mừng lưu lại 11 chữ số mà anh vừa nghe cô nói, sau đó anh bấm nút gọi.

Sau khi nghe được đầu bên nhắc máy, Lục Bôn Lai không vội lên tiếng: "Học muội à, đây là số của anh. Số này có thể trở thành 11 con số quan trọng nhất cuộc đời em, cho nên nhớ lưu lại kỹ nhé..."

Nhưng Lục Bôn Lai bỗng nhiên ngừng nói.

Ba giây sau, anh nhanh tay tắt máy và chửi rủa "Chết tiệt, số này là số điện thoại liên lạc trực tiếp đến trường phòng đào tạo của trường đại học, Nữ Tu Viện Trường đang ở đầu dây bên kia đó..."

"HAHAHA..." Hạ Thương Chu không nhịn được ôm bụng cười phá lên.

Anh ta không chút do dự mà chọc ghẹo Lục Bôn Lai, "... Cậu còn nói đây có thể là 11 con số quan trọng nhất trong cuộc đời của bà ấy à? Minh mắc cười chết mất thôi..."

...

Thi Yến định ninh là mấy tên nam sinh năm 3 đó đã rời khỏi đây rồi nhưng khi các cô đi đến lối ra vào, cô thấy họ vẫn còn đứng ở đó.

Nhưng lần này lại có thêm Lâm Giang.

Khi Thi Yến đưa mắt sang nhìn Lâm Giang thì người này đang nhìn điện thoại có vẻ như không chú ý đến cô.

Do dự hai giây, Thi Yến quyết định làm như không thấy anh.

Nhưng khi họ vừa mới bước ra khỏi tòa nhà thì tên mặc đồ thể thao màu vàng tiếp cận Lăng Nộ An lúc này đột nhiên đứng thẳng người lại.

Anh ta bước về phía bọn họ trên tay cầm theo một túi ny-lông lớn.

"Ừ...Mấy em vừa mới chạy bộ xong, cho nên đang rất khát đúng không? Anh có mua ít đồ uống, cho nên cứ thoải mái cầm lấy một chai mà uống không cần ngại."

Vừa nói Lục Bôn Lai vừa mở túi nhựa và chìa ra trước mặt cho các cô.

Biết rõ tên này đang cố tiếp cận Lăng Nộ An cho nên ba người không cầm lấy đồ uống mà chỉ đưa mắt nhìn cô.

Lăng Nộ An chỉ đơn thuần lạnh mặt nhìn người đang đứng đối diện mình, không đáp lại.

"Các em không cần nhìn em ấy như vậy đâu. Bọn mình đều là bạn học với nhau cả, cho nên đãi nhau đồ uống cũng không có gì to tát cả. Hơn nữa, anh còn đặc biệt chọn lựa cho 4 người các em đây vì thể các em mà không lấy thì sẽ phí lắm đó."

Lục Bôn Lai hiểu vì sao mấy cô nàng này lại do dự nên anh ta đành phải lên tiếng giải vây.

Sau đó, anh ta gạt đầu nhìn sang Thi Yến và hỏi, "Ôi học muội bé nhỏ, tại sao em không lấy trước đi?"

Thi Yến nhìn thấy những chai nước đầy màu sắc khác nhau trong túi Lục Bôn Lai đang vẫy gọi cô, cô âm thầm nuốt một ngụm nước bọt.

Nhưng cô vẫn không cầm mà lại hướng mắt nhìn Lăng Nộ An.

Dưới con mắt khát khao của 3 người bạn cùng phòng, Lăng Nộ An rút cuộc cũng chịu không nổi, cô lạnh lùng gạt đầu ý bảo bọn họ có thể bước lên mà lấy đồ uống đi.

Hà Điền Điền và Giang Nguyệt được lệnh đặc ân vội nhảy đến cạnh cái túi sau đó hướng về Lục Bôn Lai cười nói, "Cảm ơn học trưởng nhé."

"Không cần khách sáo với anh đâu," Lục Bôn Lai thành thành thật thật đáp lại.

Sau đó anh ta lại lấy ra một chai nước ngọt vị trà hoa nhài và mạnh mẽ đặt nó vào tay Lăng Nộ An, sau cùng anh cầm túi ny-lông đưa cho Thi Yến.

Mở túi ra, cô thấy trong túi còn hai chai nước ngọt nữa.

Thi Yến cau mày suy nghĩ mình nên chọn loại nào đây.

Một lúc sau, cô ngẩng đầu lên và nhẹ nhàng hỏi, "Việc đó...em chỉ được chọn một chai thôi hả?"

"Phụt—"

Gần đó một tiếng cười khẽ vang lên.

Sau đó người vừa khúc khích nói với cô bằng giọng đầy ý cười, "Em có thể chọn cả hai nếu em thích."

Nghe thấy vậy, Thi Yến sững người trong hai giây sau đó cô nhanh chóng đưa mắt nhìn về nơi phát ra giọng nói này.

Lâm Giang đã cắt điện thoại đi lúc nào rồi, bây giờ đôi mắt đen sâu thẳm của anh đang chăm chú nhìn cô.

Mặt Thi Yến đỏ lên sau đó theo bản năng cô lùi về sau nửa bước rồi nhẹ nhàng lên tiếng, "Em nghĩ mình sẽ uống hồng trà vậy."

Lâm Giang không nói gì, nhưng anh nhìn không được nhớ lại thân ảnh bé nhỏ của cô thờ hồng học như thế nào khi mới chỉ chạy được một vòng sân.

Anh thầm tự hỏi: Cánh tay nhỏ bé của cô có thể vận được nắp chai không vậy?

Anh đứng yên một lát sau đó anh tiến lại chỗ của Thi Yến.

Anh dừng lại trước mặt của Lục Bôn Lai, lúc này thân mình của anh lại vô tình chặn đi ánh sáng mặt trời đang chiếu lên người cô, điều này khiến cái bóng to lớn của anh che khuất đi cái bóng nhỏ bé của Thi Yến.

Chương 142: Em có thể chọn cả hai chai (2)

Editor: Wave Literature

Anh nhìn cô một lúc rồi tiến về phía trước lấy ra một chai nước. Anh nhẹ nhàng mở nắp chai nước rồi vặn nắp lại, đưa về phía Thi Yến. "Anh sẽ cho em chai nước của anh."

Giọng nói của anh nhẹ nhàng và trầm lắng. Lúc nghe có vẻ đặc biệt mạnh mẽ và rõ ràng, như thể đang thì thầm bên tai cô vậy.

Tâm trí của Thi Yến không ngừng quay cuồng. Khi cô bình tĩnh trở lại thì những tia nắng mặt trời chiếu rọi lên người cô. Anh đã quay lưng rồi đi.

Một cơn gió xuân thoảng thoảng thổi qua, cảm giác ấm áp monoton lên làn da. Khi Thi Yến bắt gặp hình dáng của Lâm Giang, nhờ sức gió mà bộ đồ thể thao màu trắng anh đang mang trông hơi phồng lên. Những lọn tóc vô phép tắc tỏa xòa như đang tình nghịch nhảy múa với làn gió.

Có lẽ là do sự rời đi của Lâm Giang mà nhóm con trai cũng đi khỏi khu vực này.

Nam sinh trong bộ đồ thể thao màu vàng sắc sỡ kia là người cuối cùng rời đi. Trước khi đi, anh không quên hỏi Lăng Nộ An với nụ cười tinh quái, "Bạn học, có phải em nên cân nhắc lần cuối đưa cho anh số điện thoại của em không?"

Tuy nhiên, rõ ràng nét mặt lạnh lùng của Lăng Nộ An đã thay cho câu trả lời.

Nam sinh trong bộ đồ thể thao màu vàng sắc sỡ kia không hề tức giận trước phản ứng này của cô. Anh ta nở một nụ cười dường như còn sáng hơn cả ánh dương trên bầu trời. Anh ta trả lời cô: "Không sao. Chắc chắn sẽ có một ngày em cho anh số điện thoại của em đấy."

Nam sinh trong bộ trang phục thể thao màu xanh dương đã đi được một quãng, nhưng khi nghe thấy những lời của nam sinh trong bộ đồ thể thao màu vàng sắc sỡ kia thì anh phả lên người. Anh quay lại giục người bạn của mình, "Nhanh lên, chúng ta còn đi chơi bóng rổ nữa."

Nhanh chóng nam sinh trong bộ đồ thể thao màu vàng sắc sỡ kia chạy đi. Trước khi đi hẳn không quên quay lại vẫy tay chào Lăng Nộ An một câu "Tạm biệt nhé!" bằng tiếng Nhật.

Nhóm con trai cuối cùng cũng rời đi. Hạ Diên Diên lúc này cũng mở nắp chai nước của mình ra và thốt lên với vẻ sáng ngời trên khuôn mặt, "Aaa, nam thần của tôi thật quá bảnh bao! Anh ấy đã giúp Yến Yến mở nắp chai nước một cách dễ dàng. Tôi ước gì anh ấy cũng làm như thế với tôi!"

Giang Nguyệt gật đầu đồng ý, "Tôi bắt đầu tin những gì Yến Yến đã nói với chúng ta đêm qua. Nhưng nói về điều đó, Yến Yến, đầu cậu bị lờm ở đâu đúng không? Cậu có một vị hôn phu tuyệt vời như vậy mà cậu vẫn muốn hủy bỏ hôn ước của mình. Cậu đập đầu vào đâu rồi đúng không?"

Hạ Diên Diên: "Đúng vậy, đúng vậy! Yến Yến, lễ đính hôn này chính là do cậu đã tích được tất cả các phúc đức từ kiếp trước, không, kiếp trước nữa, kiếp trước nữa nữa, kiếp trước kiếp trước nữa nữa nữa nữa nữa nữa nữa cũng vậy! Làm sao mà cậu lại không trân trọng nó chứ?"

Rốt cuộc những người bạn tôi chỉ là để trưng bày. Trước nam thần của bọn họ, bọn họ vẫn lựa chọn bỏ rơi mình mà không hề do dự.

Thi Yến bĩu môi rồi lặng lẽ thưởng thức ly hồng trà của mình.

Giang Nguyệt: "Đây không phải là trọng tâm, có được không? Yến Yến, cậu có thể trở thành một kẻ cơ hội hơn nữa được không? Làm sao mà thái độ của cậu có thể nghiêm túc như thế dù chỉ được chọn một chai nước cơ chứ?"

Hạ Diên Diên: "Đúng vậy, Yến Yến. Cậu vừa làm mất đi phẩm giá của phòng chúng ta đấy!"

Thi Yến, người chỉ cần tu một ngụm đã uống hết ba phần năm trà đồ trong chai, ngẩng đầu lên và trả lời với lý lẽ đặc biệt thuyết phục, "Nó không giống với nhân phẩm có thể ăn được."

Giang Nguyệt: "Wow, nó hợp lý đến nỗi mà mình thực sự không biết phải làm thế nào để phân bác luôn đó!"

Hạ Diên Diên: "Thật may mắn khi nhân phẩm không thể ăn được, nếu không Yến Yến có thể sẽ gặm đến tận mảnh vụn cuối cùng cái mà chúng ta có!"

Lăng Nộ An cũng khinh bỉ: "Điều đó có nghĩa là phòng của chúng ta sẽ không có bất kỳ nhân phẩm nào à?"

Hạ Diên Diên: "Bạn học Lăng Nộ An, bây giờ cậu không có quyền nói về Yến Yến. Hãy chuyển chủ đề sang cậu đi. Cậu có thực sự sẽ không xem xét Anh trai Số Điện Thoại không hả? Tôi nghĩ hẳn không tệ lắm. Ít nhất, hẳn tốt hơn nhiều so với những người theo đuổi cậu trước đây đấy."

"Anh trai Số Điện Thoại? Haha, những biệt danh mà Diên Diên nghĩ ra cho những chàng trai theo đuổi cậu luôn làm mình buồn cười. Giống như Người đàn ông Bồn cầu và Biển Địa Trung Hải..." Nói đến đó, Giang Nguyệt đột nhiên quay sang Lăng Nộ An và nghiêm túc nói, "...Nhưng Nộ An, tôi nghĩ rằng Anh trai Số Điện Thoại cũng không tệ lắm."

Lúc này miệng của Thi Yến đang bận tâm với hồng trà của cô nên không thể nói được. Tuy nhiên, cô đã bày tỏ sự đồng ý của mình bằng cách nâng trà hoa nhài bằng tay khác.

Lăng Nộ An hạ ánh mắt xuống. Khuôn mặt cô ánh lên những tia lạnh giá. "Mình đã nói với các cậu lúc trước rồi -- Mình không có hứng với đàn ông"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 143: Cô ấy đi cùng tao! (1)

Editor: Wave Literature

Ngay khi nói ra những lời đó xong, Lăng Nộ An dùng dùng quay lưng bỏ đi mất.

Nhìn bóng lưng cô ngày một xa thì Hạ Điền Điền hạ giọng, lầm bầm, "Không hiểu vì sao, mình luôn cảm thấy đã có điều gì xảy ra trong quá khứ của An An. Cô ấy thường lảng tránh, nếu không muốn nói là rất kháng cự mỗi khi chúng mình nói đến vấn đề tình cảm."

Giang Nguyệt: "Phải. Chúng mình đã thất lạc với cậu ấy về điều đó, cậu nhớ chứ? Nhưng cậu ấy đã từ chối trả lời chúng ta, thậm chí còn phát điên lên vì nó nữa."

Cuối cùng Thi Yến cũng cạn sạch chai hồng trà của cô. Cô ngó nghiêng chiếc thùng rác gần đó rồi lên tiếng, "Nếu Nộ An không muốn nhắc đến nó, thì chúng ta cũng đừng nên tạo áp lực cho cậu ấy. Ai cũng có những thứ muốn giấu cho riêng mình và không muốn để người khác biết được. Với tư cách là bạn bè, chúng ta không nên bàn tán về những mối quan hệ của cậu ấy."

Giang Nguyệt gật gù ra hiệu đồng ý, "Ừ ừ ừ, mình đồng ý với những lời của Yến Yến."

Hạ Điền Điền: "Vậy thì, chúng ta sẽ đi ăn món mì tương đen ưa thích của Nộ An tối nay chứ?"

Thi Yến một giây trước còn ra vẻ nghiêm túc giảng giải nhưng khi vừa nghe đến đồ ăn thì sắc mặt cô liền thay đổi. Đôi mắt cô ngay tức thì cong lên thành hình vầng trăng khuyết xinh đẹp. Cô gật đầu kịch liệt, "Ý kiến thật tuyệt vời!"

...

Họ chưa kịp đi ăn mì tương đen thì bị đại diện lớp giữ lại. Cậu ta đưa mẫu đơn đến phòng ký túc của họ, hướng dẫn nhưng kèm đó là ép buộc họ đăng ký các hạng mục thi đấu trong Đại hội thể thao tháng tới.

Vì đơn giản là có quá nhiều sinh viên từ chối không tham gia Đại hội Thể thao, nên thậm chí đại diện lớp còn giả vờ tỏ ra đáng thương để làm mềm lòng các cô gái và nhấn mạnh việc mỗi phòng ký túc xá ít nhất phải đăng ký bốn hạng mục thi đấu.

Lăng Nộ An chọn môn bơi lội còn Hạ Điền Điền thì chọn nhảy xa và Giang Nguyệt quyết định tham gia vào đội cổ vũ.

Thi Yến lúc trước dự định sẽ tham gia môn thể thao thuộc sở trường của cô, nhảy cao. Nhưng để đạt đủ chỉ tiêu ở mỗi hạng mục thì cô đành phải tham gia dự thi chạy đua ngắn 100 mét thay cho Giang Nguyệt.

Sau khi tạm biệt đại diện lớp thì nhanh chóng Thi Yến với các bạn cùng phòng tìm đường đến nhà hàng ăn mì tương đen gần trường. Cuộc hành trình đầy kéo dài khoảng hai mươi phút.

Trên đường đi đến nhà hàng thì tình cờ Thi Yến gặp lại Tần Nhất Nhiên một lần nữa.

Lần này, cô ta không đi một mình. Xung quanh cô là những người đàn ông đang mặc trên mình bộ quần áo làm người ta liên tưởng đến đám du côn đầu đường xó chợ. Trong số họ còn có một người đàn ông làn da sẫm màu, thậm chí trên cánh tay anh ta còn có một hình xăm trông thật đáng sợ.

Chỉ sau khi họ cách xa Tần Nhất Nhiên một đoạn thì Giang Nguyệt mới dám lên tiếng, "Không phải thường ngày Tần Nhất Nhiên xem thường đám người này lắm sao? Tại sao bây giờ cô ta lại đi với họ nhỉ?"

Hạ Điền Điền: "Mình không biết, nhưng những người đàn ông này nhìn qua chắc chắn không phải là loại người đáng hoàng. Có thể họ là sinh viên trường chúng mình, nhưng họ ít khi đi học và thường dành cả ngày để lê la khắp đường phố. Thực tế, mình nghe nói rằng họ thường tụ tập đánh nhau với mấy người ở quán cà phê internet gần trường học của chúng mình đấy."

Lăng Nộ An: "Không phải sau những gì xảy ra trên diễn đàn của trường thì cô ta đã trở thành một con người khác đấy chứ?"

...

Khi họ cùng nhau ăn xong món mì tương đen thì trời cũng đã khuya. Đường phố cũng đã lên đèn, những vì sao xa xăm thoát ẩn thoát hiện sau đám mây đen."

Hạ Điền Điền và Lăng Nộ An muốn ghé qua siêu thị gần đó để mua sắm vài thứ, Giang Nguyệt thì muốn ghé qua các tạp chí thời trang mới nhất trong hiệu sách, và Thi Yến lại muốn cầm rỗ yên vị trong thư viện trường để hoàn thành vài đề cương môn học.

Vì vậy sau khi rời nhà hàng, bốn người họ quyết định chia tay nhau.

Khi Thi Yến vừa bước đến gần cổng trường học thì cô gặp lại Tần Nhất Nhiên một lần nữa, lần thứ ba trong ngày.

Cô ta vẫn đang ở cùng đám sinh viên nam giống du côn kia. Rất có thể họ vừa mới ăn tối xong và đang trên đường đi tới quán cà phê internet.

Tuy nhiên, trước khi đám người họ rời đi, Tần Nhất Nhiên đã để ý đến sự xuất hiện của Thi Yến. Cô ghé tai người đàn ông cao nhất trong đám và thì thầm gì đấy. Sau đó, cả đám đột nhiên tiến về phía Thi Yến. Một trong số họ thậm chí bắt đầu huyết sáo.

Không quan tâm đến đám người đấy, Thi Yến vội vã bước chân về phía cổng trường.

Nhưng ngay khi cô chuẩn bị bước vào thì đột nhiên một đám đàn ông ở đâu xông ra chặn đường cô.

Đó là những người đàn ông đang đi chơi với Tần Nhất Nhiên.

Thi Yến dịch sang một bên để tránh họ, nhưng những người đàn ông đấy cũng bắt chước, di chuyển theo hướng cô.

Không còn lựa chọn nào khác nên cô đành phải lên tiếng, "Này bạn học, làm phiền các anh có thể nhường đường cho tôi được không?"

~(◡‿◡)~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 144: Cô ấy đi cùng tao!(2)

Editor: Wave Literature

Phớt lờ những câu nói của cô, đám đàn ông không ai đáp trả lại. Nhưng khi cô đang cố gắng bỏ đi một lần nữa, những gã đàn ông vẫn không buông tha mà tiếp tục chặn đường cô.

Thì Yến cau mày tỏ vẻ khó chịu. Nhưng cô vẫn nói với thái độ lịch sự. "Vị bạn học này, các anh có thể cho tôi đi qua được không?"

Cô nghe thấy tiếng ai đó tỏ vẻ xem thường những lời của cô.

Thì Yến biết chắc chắn là Tần Nhất Nhiên. Hàng lông mày trên trán cô càng lúc càng nhăn lại. Với một đồng gã đàn ông bặm trợn bao vây phía trước mặt và hai bên cô khiến một người con gái như cô không thể tránh khỏi việc cảm thấy khó chịu và sợ hãi. Vì vậy, giọng cô vang cũng lên có chút thù địch, "Các anh có thể tránh qua một bên không?"

Nhưng sự việc vẫn như vừa nãy, không một ai trả lời cô.

Tuy nhiên người đàn ông có làn da ngăm đen vẫn đứng trước mặt cô suốt từ nãy đến giờ đang bắt đầu tiến về phía cô.

Thì Yến cắn chặt môi. Trong tầm nhìn bao quát của mình thì cô thấy một gã đàn ông khác ở bên cạnh cũng đang bắt đầu tiến về phía cô. Cô vô thức lùi về phía sau một bước, và cũng cảm nhận được có ai đó đang ở phía sau mình.

Khi gã đàn ông trước mặt chỉ còn cách cô nửa mét thì Thì Yến hét to: "Tránh ra!"

Thế nhưng dù cho cô có hét thế nào, gã đàn ông vẫn không có dấu hiệu dừng lại. Từng bước từng bước của gã đàn ông chậm rãi, nhưng chắc nịch. Hắn đang tiến gần đến cô hơn.

Ngay khi gã đàn ông có làn da ngăm đen vừa đứng trước mặt Thì Yến thì bất thình lình có một chai nước khoáng bay vút qua và đập vào đầu hắn một cái bốp. Đường bay của cái chai chính xác đến nỗi không thể chính xác hơn. Giữa những cơn mưa chửi rủa thậm tệ của gã trai thì một giọng nói đầy thần nhiên và trầm ổn vang lên, "Mày có bị điên không? Không nghe thấy cô ấy nói gì à? Cô ấy bảo mày tránh ra đấy!"

Giọng nói từ người đó vừa thốt ra thì gã đàn ông da đen tay chặt ôm gáy và hung dữ quay lại phía sau.

Bởi hành động quay lại của hắn đã giúp tầm nhìn của Thì Yến rộng mở thì cô có thể nhìn thấy chủ nhân của những lời vừa rồi.

Lâm Giang với dáng người mảnh khảnh đã thay đổi trang phục thể thao màu trắng mặc từ đầu giờ chiều. Giờ anh đang khoác lên người chiếc áo sơ mi trắng phẳng phiu và quần jean đơn giản. Dáng vẻ này càng làm tôn lên vẻ tao nhã và quý tộc của anh.

Tuy nhiên, nét mặt của anh lại không thiện chí cho lắm. Trong đôi mắt xinh đẹp lạnh lùng và cao ngạo của anh thì người ta có thể dễ dàng nhận ra một đám lửa giận dữ đang bùng cháy như muốn thiêu đốt người đối diện.

Thấy người đàn ông đang đứng trước Thì Yến vẫn không chịu nhường bước thì anh nói lại một lần nữa. Nhưng lần này, giọng anh đáng sợ hơn nhiều, "Tao sẽ chỉ lặp lại một lần nữa thôi. Tránh ra!"

Gã đàn ông gầy gò với làn da ngăm đen cuối cùng cũng đáp lại. Giọng nói của hắn giận dữ không kém, "Mày định làm gì nếu tao vẫn không tránh ra hả-?"

Trước khi gã đàn ông có thể nói hết câu của mình thì Lâm Giang đã hạ gục hắn ngã lăn ra đất chỉ bằng một cú đấm.

Người của Thì Yến khẽ co rúm lại vì sợ hãi. Nhưng chỉ một giây sau, cổ tay của cô truyền đến một cảm giác hơi nhói đau. Cô nhận ra Lâm Giang đang nắm lấy cổ tay cô một cách mạnh mẽ. Dáng người anh cao lớn, vừng vàng nhanh chóng đứng trước mặt cô, che chắn cô trước đám người Tần Nhất Nhiên.

"Đồ khốn!" Sau khi bị đánh ngã lăn ra đất, gã đàn ông đứng dậy khó khăn. Tay hắn ta xoa xoa đầu gối và mồm thì bắt đầu chửi bới dữ dội. "Lâm Giang, mày dám cả gan kiêu ngạo với tao! Mày nghĩ tao sợ mày à? Tao đang nói với mày đấy, tao đang đề mắt tới đứa con gái đứng sau lưng mày kia, vì vậy-"

"Mày cứ thử xem!" Cũng giống như lần trước, Lâm Giang vẫn không để cho gã ta nói hết câu của mình.

Đứng nép đằng sau lưng anh, Thì Yến có thể nhận thấy được khí chất bá đạo đang tỏa ra từ người anh. Nó tạo nên một sự tương phản rõ rệt với vẻ ngoài bình thân và tao nhã thường thấy của anh.

"Cô ấy đi cùng tao!"

Những lời nói của anh thật kiên quyết và mạnh mẽ. Nó còn mang theo ý lạnh lùng khiến người nghe rùng mình.

"Nếu mày không sợ chết, thì cứ thử lại đây xem."

Có lẽ đó là do phong thái quá dũng mãnh của Lâm Giang mà gã da ngăm đen không dám đáp lại sự đe dọa của anh.

Tuy nhiên, hai người vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn nhau, không ai sẵn sàng động thủ trước.

Bầu không khí trở nên có chút căng thẳng.

Thì Yến không thể kim lòng mà bắt đầu lo sợ rằng họ sẽ xông vào đánh nhau. Làm sao mà Lâm Giang có thể tự mình chiến đấu lại với tất cả đám người này...

~(￣▽￣)~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tài miễn phí tại Www.EbookFull.Net.

Chương 145: Thi Yến đứng về phía ai? (1)

Editor: Wave Literature

Nhưng, ngay cả khi bọn họ không thể thắng thì bọn họ vẫn có thể cùng nhau chạy trốn khỏi bọn chúng... Minh có nên chạy trốn cùng Lâm Giang không?

Suy nghĩ này vừa hiện ra trong đầu thì nhanh chóng Thi Yến nắm lấy tay Lâm Giang.

Lâm Giang bá đạo không thể không sững sốt trước hành động này của Thi Yến. Bởi cái nắm tay của cô xảy ra quá đột ngột.

Yến ngốc đứng về phía ai?

Giữ tay mình lúc này là sao? Cô ấy đang cố kéo mình lại ư?

Thi Yến đang hồi hộp quan sát và đánh giá những gã đàn ông trước mặt hai người. Cô đang chờ đợi thời cơ để chạy trốn cùng Lâm Giang. Nhưng đột nhiên, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau, "Có chuyện gì vậy? Có chuyện gì vậy?"

Nghe thấy những lời đó, Thi Yến quay ngoắt về phía sau. Cô nhìn thấy nam sinh trong bộ đồ thể thao màu vàng sặc sỡ kia- là người đã xin số điện thoại của Lăng Nộ An đầu giờ chiều nay - đang đi đến với một cốc sữa lắc đầy màu hồng trên tay.

Theo sau nam sinh trong bộ đồ thể thao màu vàng sặc sỡ là nam sinh trong bộ đồ thể thao màu xanh đậm. Trên tay anh ta cũng đang cầm một ly sữa lắc, nhưng đồ uống của anh có màu vàng nhạt.

Theo kinh nghiệm dày dặn bao nhiêu năm qua trong việc uống sữa lắc thì cô có thể lập tức xác định được một trong hai người họ đang uống sữa lắc vị dâu trong khi người còn lại uống sữa lắc vị dưa.

Khi cả hai người họ tiến lại gần nhóm người trước cổng trường thì nam sinh trong bộ đồ thể thao màu xanh đậm nhảy nhay ổng hút và hỏi: "Có chuyện gì đang xảy ra vậy?"

Phía bên kia nam sinh trong bộ đồ thể thao màu vàng sặc sỡ đã nhìn thấy được biểu cảm đáng sợ của Lâm Giang. Anh quan sát những người đàn ông đang vây quanh họ và cuối cùng, là Tần Nhất Nhiên.

Sau đó, như thể đã hiểu được chuyện gì xảy ra, anh quay sang Lâm Giang và nói: "Ông chủ, cậu hãy đưa học muội bé nhỏ trở về trường trước đi. Hãy để chuyện ở đây cho Hạ Thương Chu và tôi giải quyết."

Lâm Giang đứng bất động tại chỗ. Có điều gì đó làm anh bối rối và không thể cử động mạnh được. Anh cúi đầu nhìn bàn tay bé nhỏ đang giữ lấy anh. Sau một thoáng do dự, anh khẽ gạt đầu.

Lục Bôn Lai nói đúng. Sẽ an toàn hơn nếu đưa Thi Yến rời đi khỏi chỗ này. Mặt khác, nếu đám người kia thực sự ra tay, có thể cô gái yếu đuối ấy sẽ bị làm cho hoảng sợ. Cô gái này mới chạy một vòng quanh trường nên chắc hẳn vẫn còn đang rất mệt...

"Hãy cẩn thận," Lâm Giang nói với Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu trước khi quay sang nói với Thi Yến. "Chúng ta đi thôi."

Cô gái trẻ không nói một lời nào. Thay vào đó, ánh mắt cô đang chăm chú nhìn về phía Lục Bôn Lai.

Khi nhìn thấy cảnh tượng này, Lâm Giang khẽ cau mày. Ánh mắt chăm chú của cô khiến trong lòng anh hết sức khó chịu. Anh lần theo ánh nhìn của cô. Khi phát hiện ra vật cô đang nhìn chăm chăm là sữa lắc thì nút thắt trên lông mày anh mới bắt đầu giãn ra. Trong thâm tâm đang mắng mỏ cô là một cô nàng ngốc nghếch vô tích sự nhưng tay anh lại với ra tóm lấy cốc sữa lắc vẫn còn chưa mở nắp từ tay Lục Bôn Lai và nói, "Tôi sẽ lấy cái này."

Sau đó anh ấn mạnh cốc sữa lên mặt Thi Yến để đưa cô về với thực tại. Anh nói với cô: "Chúng ta đi thôi."

Nói xong anh nắm tay cô và kéo cô chạy về phía cổng trường.

"Lâm Giang, mày đứng lại đó. Tao đã cho phép mày rời khỏi đây chưa?!" gã đàn ông gào lên.

"Tao là người đã bảo cậu ta rời đi đấy. Ở đây, lời nói của tao là thứ duy nhất có giá trị!" Hạ Thương Chu lạnh lùng vươn tay ta ngăn gã đàn ông đuổi theo Lâm Giang.

Gã trai gầy gò với làn da ngăm đen nghiêng đầu đầy khiêu khích và hấn gằm lên, "Mày nghĩ mày là ai? Mày dám cãi lại lời tao ư?!"

Lục Bôn Lai: "Không quan trọng cậu ấy là ai. Quan trọng cậu ấy là papa của mày đấy và tao đây cũng chính là papa của papa mày!"

Hạ Thương Chu: "Đồ khốn! Lục Bôn Lai, tôi mới chính là papa của cậu!"

...

Khi cả hai đã chạy đến trường thì Thi Yến nhìn Lâm Giang đặt cốc sữa vào tay cô rồi cầm ống hút vào. Điều khiến cô sững sốt là lúc nhận ra bàn tay nhỏ bé của mình vẫn đang nằm gọn trong lòng bàn tay cứng cáp của anh.

Làn da mỏng manh trên mặt cô bắt đầu đỏ ửng lên. Nhanh chóng cô rút bàn tay ra và lùi lại hai bước. Sau đó, cô mới lên tiếng, giọng nói nhẹ nhàng, "Cảm ơn anh."

Lâm Giang không trả lời nhưng anh biết rõ bản thân mình đang liếc nhìn cô. Anh không thể nhịn được có chút hựt hẫng. Và điều đó làm cho anh khó chịu.

Chỉ có duy nhất một con đường đi vào trường, vì thế họ tiếp tục rảo bước về phía trước trong im lặng. Khoảng cách giữa hai người không hề thu hẹp lại.

Chỉ đến khi cả hai đến gần căng tin của trường thì Thi Yến mới sực nhớ ra điều gì đó. Cô lo lắng hỏi, "Dị đã, hai người bạn của anh sẽ ổn chứ? Chúng ta có nên thông báo cho giáo viên biết về việc này không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Thi Yến đứng về phía ai? (2)

Editor: Wave Literature

Cô gái này phải mất một lúc lâu mới nhận ra điều đấy sao!

Đã mấy phút trôi qua rồi. Nếu hai người họ thực sự không đối phó được với đám người kia, thì họ đã bị đánh lãn ra đất ngay khi em quyết định nghĩ tới điều này!

Trong tâm trí của Lâm Giang rất muốn trừng trị cô gái nhỏ này. Ánh mắt anh rơi xuống Thi Yến. Món sữa lắc trong tay cô đã sắp được uống cạn. Lúc này anh mới bất ngờ nhận ra tại sao cô lại mất quá nhiều thời gian mới nghĩ đến Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai.

Cô ấy quá chú tâm với đồ uống của mình!

"..." Lâm Giang mất một lúc không thể nói nên lời. lát sau anh mới trả lời cô, "Tôi đã gọi cho bảo vệ của trường ngay khi chúng ta vào trường. Anh đã nói với họ chuyện đã xảy ra."

Thi Yến nhẹ nhõm, trả lời với một từ "Ừm" rồi cúi đầu xuống để cạn nốt phần sữa còn lại trong chai chỉ trong một ngụm.

Cô ngẫu nhiên ném chiếc cốc rỗng vào thùng rác dọc theo con đường. Rồi cô quay sang nhìn Lâm Giang, ngập ngừng một lúc rồi nói, "Vậy... em sẽ đi trước đây."

Lâm Giang không đáp lại cô. Nhưng Thi Yến đã quen với sự lạnh lùng của anh nên chỉ để lại một câu "Tạm biệt". Rồi bỏ mặc anh sau lưng vội vã đi đến thư viện.

Tuy nhiên, sau khi đi được một quãng đường xa thì Thi Yến chợt nhận ra Lâm Giang đang theo sau cô.

Thật lạ, tại sao anh ấy lại đi theo mình?

Thi Yến vội vã đi nhanh hơn. Một lúc sau cô, cô đi chậm lại và lén lút liếc nhìn phía sau. Nhưng thật kinh ngạc, khoảng cách giữa cô và Lâm Giang vẫn giống như cũ.

Có phải anh ấy cũng đến thư viện không?

Trong thư viện có khá nhiều người ngồi học. Thi Yến nhìn xung quanh một vòng rồi tìm cho mình một chỗ ngồi ngay chính giữa phòng.

Cô đang lấy tập đề cương từ túi xách của mình ra để đặt lên bàn thì đột nhiên có tiếng huyền não nổ ra trong căn phòng mà chỉ mấy giây trước vẫn còn đang yên tĩnh.

Vì tò mò nên Thi Yến ngẩng đầu lên nhìn. Cô chỉ thấy Lâm Giang đang quét thẻ của mình và cũng bước vào thư viện.

Vậy là anh ấy cũng đã lên kế hoạch đến thư viện. Mình đã đoán đúng.

Thi Yến nghĩ ngợi khi cô lục trong túi xách để tìm cây bút của mình.

Tuy nhiên, ngay khi cô vừa đặt cây bút lên bàn, ai đó bất ngờ kéo chiếc ghế bên cạnh cô ra.

Theo sau đó là một mùi thơm nhẹ dễ chịu thoang thoảng khắp không trung. Thi Yến ngược đầu lên và thấy Lâm Giang ngồi xuống ngay bên cạnh cô và trước hàng trăm con mắt của bao người đổ về.

Cô cảm thấy ngứa ngáy như bị châm chích. Những ánh nhìn ghen tị của một vài nữ sinh đang đổ về phía cô.

Tôi chỉ đến thư viện để soạn đề cương thôi mà, tôi không có ý định gây ra một cuộc huyền não lớn như vậy!

Bên cạnh đó, nếu các người muốn ngắm Lâm Giang thì cứ tiếp tục! Tại sao mấy người cũng phải lôi kéo tôi vào?

Thi Yến phàn nàn trong lòng. Rồi cô hạ ánh mắt xuống và bắt đầu công việc trên đồng giấy tờ. Nghiêm túc như thể cô không biết chuyện gì đang xảy ra trước mắt mọi người.

Lâm Giang không cảm theo bất kỳ cuốn vở hay tờ giấy nào, vì vậy mặt bàn phía trước anh hoàn toàn trống trải.

Anh thông thả tựa lưng vào ghế rồi bắt đầu chơi trên điện thoại.

Có lẽ anh sợ rằng mình sẽ làm ảnh hưởng đến những sinh viên gần đó nên anh đeo tai nghe vào.

Khi đã hoàn thành được ba phần tư tập đề cương thì Thi Yến liếc nhìn Lâm Giang đang ngồi bên cạnh cô.

Anh chàng dường như đang nhập vai trong một trò chơi. Anh đang chăm chú nhìn vào điện thoại của mình với một biểu cảm cực kỳ tập trung. Những ngón tay thon dài của anh trượt trên màn hình một cách nhanh nhẹn và điêu luyện đáng kinh ngạc.

Thi Yến chỉ muốn liếc nhìn một tí, nhưng ánh mắt cô dán chặt vào những ngón tay thon dài xinh đẹp của Lâm Giang.

Quả thực là một đôi tay đẹp. Đặc biệt và mảnh khảnh như bàn tay của một quý tộc ấy.

Làm thế nào lại tồn tại một người như vậy trên thế giới này chứ? Ngoại hình đẹp, giọng nói quyến rũ, gia cảnh ưu việt, vóc dáng cao lớn, thân hình như tạc, thậm chí đến đôi bàn tay của anh ấy cũng thật đẹp...

Còn có thiên lý trên đời này không vậy?!

Thi Yến suy nghĩ khi cô dứt khoát rời ánh mắt của mình đi.

Tuy nhiên, giữa chừng chuyển động, cô lại bất ngờ ngừng lại.

Cô không thể không nhận ra trò chơi mà Lâm Giang đang chơi trên điện thoại chính là "PlayerUn Unknown's Battlegrounds".

Là thật sao? Anh ấy thực sự đang chơi trò chơi giống mình?

Trước khi Thi Yến có thể hoàn hồn sau cú sốc thì một nam sinh đột nhiên bước đến gần cô và chìa ra một bức thư màu xanh nhạt ngay trước mặt cô. Giọng nói anh ta nhẹ nhàng, "Ừm, bạn học Thi Yến à, cái này cho em đây."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 147: Khi một người đàn ông vứt bỏ lòng tự trọng của mình thì anh ta thậm chí còn đáng sợ hơn cả phụ nữ (1)

Editor: Wave Literature

Cả hai tai đều bị gắn tai nghe nên Lâm Giang không thể nghe thấy những gì nam sinh kia nói. Thế nhưng anh vẫn có thể nhận thấy rõ ràng sự xuất hiện của bức thư màu xanh nhạt trong tầm nhìn bao quát của mình.

Còn có một hình dán trái trái tim màu hồng trên phong bì...?

Lâm Giang không cần đoán cũng biết đây là gì.

Làm sao mà anh không biết được. Anh đã từng được nhận quá nhiều thứ như vậy ngay từ khi còn nhỏ.

Trong thực tế, anh thậm chí đã nhận được một lá thư được gấp ngay ngắn trong chiếc phong bì!

Thế này thật quá đáng, đúng không? Làm thế nào mà tên nam sinh đó dám đưa cho Yến ngọc bức thư tình ngay trước mặt mình chứ?

Lâm Giang nghĩ như vậy khi anh kín đáo gỡ một bên tai nghe của mình ra và trừng mắt nhìn tên nam sinh đã đưa bức thư cho Thi Yến.

Tuy nhiên, không hề biết đến sự hiện của Lâm Giang, đôi mắt của tên nam sinh kia cứ dán chặt vào Thi Yến.

Chết tiệt, cậu đang xem một thằng đàn ông cao lớn là tôi chẳng khác gì người vô hình sao? So cậu dám nhìn Thi Yến với đôi mắt phóng đảng như thế?

Lâm Giang đã phải nỗ lực rất nhiều để kìm nén sự thôi thúc muốn nhảy ra phía trước và móc con mắt tên nam sinh trước mặt anh. Anh tiếp tục trò chơi của mình một cách vô thức, nhưng đôi mắt anh cứ liếc về phía nam sinh với tần suất ngày càng dày đặc.

Với một bên tai nghe đã được gỡ ra, anh có thể nghe thấy những lời của tên nam sinh kia, to và rõ ràng.

"Thi Yến, em phải đọc bức thư này, được chứ?"

Được chứ? Cậu là đàn ông đấy! Được chứ, có mà cái đầu cậu ấy!

Lúc này, Lâm Giang đã quên mất rằng anh ta chỉ có suy nghĩ "Thế này là quá đáng lắm rồi, được chứ?" và không ngừng cắn nhai đầy khinh bỉ trong lòng.

"... Ngoài ra, Thi Yến, anh hy vọng là em sẽ nhớ tên anh. Tên anh là Tần Thọ; Tần trong chữ "Tần Thủy Hoàng" và Thọ trong chữ "Thọ tử"..."

Giang không thể kìm được mà cười nhạo trong lòng.

Tần trong "Tần Thủy Hoàng" và Thọ trong "thọ tử" là gì? Đó có phải là Tần trong "gia cầm" và Thọ trong từ "quái thú" không?

Sau khi nói xong, nam thanh niên tiếp tục say đắm nhìn Thi Yến một hồi lâu rồi mới lặng lẽ chạy về chỗ ngồi của mình cách đó không xa.

Do quá dễ tâm vào hai người kia mà trong khoảnh khắc anh đã lơ trò chơi, Lâm Giang đã chết vì một cú đánh đầu của một người chơi khác. Vì vậy anh thoát khỏi trò chơi và đặt điện thoại xuống.

Anh liếc nhìn chàng sinh viên vừa đưa Thi Yến bức thư tình. Và anh nhận ra rằng thay vì ngồi học bài, người đó lại "bễn lên" nhìn trộm Thi Yến.

Thế giới này đang biến thành cái gì thế?

Thật tồi tệ khi một vài phụ nữ đã có gia đình trở thành tình nhân của người đàn ông khác- ngay cả khi chồng của cô ấy đang ở đây!

Và tệ hơn nữa, anh chàng đó có gan đủ lớn để làm điều đó đó ngay trước mặt mình!

Có vẻ như tôi đã quá thờ ơ với thế giới này rồi. Khi một thằng đàn ông bỏ đi lòng tự trọng của mình, anh ta có thể còn đáng sợ hơn cả phụ nữ?

Lâm Giang nhú mày, rồi ánh mắt khỏi anh chàng (con thú man rợ) đó để nhìn sang Thi Yến.

Cô gái đã đặt bức thư tình sang một bên. Cô không mở nó ra xem. Cô không dễ tâm vào nó mà cúi đầu xuống và tiếp tục chuyên chú công việc làm đề cương đang còn dở dang một cách bình thản.

Rõ ràng, cô đã quá quen với sự xảy ra của việc này đến nỗi không cảm thấy sợ hãi vì nó nữa.

Có vẻ như Thi Yến không có hứng thú với anh chàng (con thú man rợ) này. Nếu không cô ấy sẽ sẽ không bình tĩnh như vậy.

Thế nhưng, tại sao Tần Thọ (con thú man rợ) vẫn mãi ngăm nhìn Thi Yến?

Thư viện là không gian thiêng liêng để học tập - chứ không phải để ngăm nghĩa các cô gái!

Có vẻ như vấn hóa tại Đại học G đang thực sự đi xuống, ban quản lý nên bắt đầu ban ra một số quy tắc để kiểm soát tình hình này!

Hành động nhìn chằm chằm vào Thi Yến của tên nam sinh khiến Lâm Giang càng lúc càng cảm thấy khó chịu hơn. Lúc này, anh chạm mắt vào tờ đề cương của Thi Yến làm một ý tưởng lóe lên trong đầu anh. Do đó, anh bắt đầu nhích chiếc ghế của mình về phía Thi Yến và nhanh chóng quét qua bài tập Toán mà cô đang làm. Sau đó, anh đưa tay ra và chỉ vào một câu hỏi cụ thể trên tờ giấy và nói: "Em làm sai câu này rồi.."

Thi Yến từ đầu đến giờ vẫn luôn tập trung vào tờ giấy đề cương của mình. Vì thế cô không hề chú ý đến những hành động của Lâm Giang. Chỉ đến khi anh lên tiếng, cô mới chợt nhận ra anh đang ngồi rất sát với cô.

Anh ta đang làm gì vậy?

Thi Yến nhìn Lâm Giang bằng ánh mắt nghi ngờ.

Phớt lờ ánh mắt của Thi Yến, Lâm Giang tiếp tục chỉ vào tờ giấy và giả vờ thân mật với cô. Tuy nhiên, những lời thốt ra từ anh lại thực sự không có chút thân mật nào, "Em làm câu này cũng sai rồi này. Câu này sai nốt. Đây là một câu hỏi dễ, mà em vẫn có thể làm sai sao?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Khi một người đàn ông vứt bỏ lòng tự trọng của mình thì anh ta thậm chí còn đáng sợ hơn cả phụ nữ (1)

Editor: Wave Literature

Cả hai tai đều bị gắn tai nghe nên Lâm Giang không thể nghe thấy những gì nam sinh kia nói. Thế nhưng anh vẫn có thể nhận thấy rõ ràng sự xuất hiện của bức thư màu xanh nhạt trong tầm nhìn bao quát của mình.

Còn có một hình dán trái trái tim màu hồng trên phong bì...?

Lâm Giang không cần đoán cũng biết đây là gì.

Làm sao mà anh không biết được. Anh đã từng được nhận quá nhiều thứ như vậy ngay từ khi còn nhỏ.

Trong thực tế, anh thậm chí đã nhận được một lá thư được gấp ngay ngắn trong chiếc phong bì!

Thế này thật quá đáng, đúng không? Làm thế nào mà tên nam sinh đó dám đưa cho Yến ngọc bức thư tình ngay trước mặt mình chứ?

Lâm Giang nghĩ như vậy khi anh kín đáo gỡ một bên tai nghe của mình ra và trừng mắt nhìn tên nam sinh đã đưa bức thư cho Thi Yến.

Tuy nhiên, không hề biết đến sự hiện của Lâm Giang, đôi mắt của tên nam sinh kia cứ dán chặt vào Thi Yến.

Chết tiệt, cậu đang xem một thằng đàn ông cao lớn là tôi chẳng khác gì người vô hình sao? So cậu dám nhìn Thi Yến với đôi mắt phóng đảng như thế?

Lâm Giang đã phải nỗ lực rất nhiều để kìm nén sự thôi thúc muốn nhảy ra phía trước và móc con mắt tên nam sinh trước mặt anh. Anh tiếp tục trò chơi của mình một cách vô thức, nhưng đôi mắt anh cứ liếc về phía nam sinh với tần suất ngày càng dày đặc.

Với một bên tai nghe đã được gỡ ra, anh có thể nghe thấy những lời của tên nam sinh kia, to và rõ ràng.

"Thi Yến, em phải đọc bức thư này, được chứ?"

Được chứ? Cậu là đàn ông đấy! Được chứ, có mà cái đầu cậu ấy!

Lúc này, Lâm Giang đã quên mất rằng anh ta chỉ có suy nghĩ "Thế này là quá đáng lắm rồi, được chứ?" và không ngừng cắn nhằn đầy khinh bỉ trong lòng.

"... Ngoài ra, Thi Yến, anh hy vọng là em sẽ nhớ tên anh. Tên anh là Tần Thọ; Tần trong chữ "Tần Thủy Hoàng" và Thọ trong chữ "Thọ tử"..."

Giang không thể kìm được mà cười nhạo trong lòng.

Tần trong "Tần Thủy Hoàng" và Thọ trong "thọ tử" là gì? Đó có phải là Tần trong "gia cầm" và Thọ trong từ "quái thú" không?

Sau khi nói xong, nam thanh niên tiếp tục say đắm nhìn Thi Yến một hồi lâu rồi mới lặng lẽ chạy về chỗ ngồi của mình cách đó không xa.

Do quá đề tâm vào hai người kia mà trong khoảnh khắc anh đã lơ trò chơi, Lâm Giang đã chết vì một cú đánh đầu của một người chơi khác. Vì vậy anh thoát khỏi trò chơi và đặt điện thoại xuống.

Anh liếc nhìn chàng sinh viên vừa đưa Thi Yến bức thư tình. Và anh nhận ra rằng thay vì ngồi học bài, người đó lại "bền lên" nhìn trộm Thi Yến.

Thế giới này đang biến thành cái gì thế?

Thật tồi tệ khi một vài phụ nữ đã có gia đình trở thành tình nhân của người đàn ông khác- ngay cả khi chồng của cô ấy đang ở đây!

Và tệ hơn nữa, anh chàng đó có gan đủ lớn để làm điều đó đó ngay trước mặt mình!

Có vẻ như tôi đã quá thờ ơ với thế giới này rồi. Khi một thằng đàn ông bỏ đi lòng tự trọng của mình, anh ta có thể còn đáng sợ hơn cả phụ nữ?

Lâm Giang nhủ vậy, rồi ánh mắt khỏi anh chàng (con thú man rợ) đó để nhìn sang Thi Yến.

Cô gái đã đặt bức thư tình sang một bên. Cô không mở nó ra xem. Cô không để tâm vào nó mà cúi đầu xuống và tiếp tục chuyên chú công việc làm đề cương đang còn dở dang một cách bình thản.

Rõ ràng, cô đã quá quen với sự xảy ra của việc này đến nỗi không cảm thấy sợ hãi vì nó nữa.

Có vẻ như Thi Yến không có hứng thú với anh chàng (con thú man rợ) này. Nếu không cô ấy sẽ sẽ không bình tĩnh như vậy.

Thế nhưng, tại sao Tần Thọ (con thú man rợ) vẫn mãi ngắm nhìn Thi Yến?

Thư viện là không gian thiêng liêng để học tập - chứ không phải để ngắm nghía các cô gái!

Có vẻ như văn hóa tại Đại học G đang thực sự đi xuống, ban quản lý nên bắt đầu ban ra một số quy tắc để kiểm soát tình hình này!

Hành động nhìn chằm chằm vào Thi Yến của tên nam sinh khiến Lâm Giang càng lúc càng cảm thấy khó chịu hơn. Lúc này, anh chạm mắt vào tờ đề cương của Thi Yến làm một ý tưởng lóe lên trong đầu anh. Do đó, anh bắt đầu nhích chiếc ghế của mình về phía Thi Yến và nhanh chóng quét qua bài tập Toán mà cô đang làm. Sau đó, anh đưa tay ra và chỉ vào một câu hỏi cụ thể trên tờ giấy và nói: "Em làm sai câu này rồi.."

Thi Yến từ đầu đến giờ vẫn luôn tập trung vào tờ giấy đề cương của mình. Vì thế cô không hề chú ý đến những hành động của Lâm Giang. Chỉ đến khi anh lên tiếng, cô mới chợt nhận ra anh đang ngồi rất sát với cô.

Anh ta đang làm gì vậy?

Thi Yến nhìn Lâm Giang bằng ánh mắt nghi ngờ.

Phớt lờ ánh mắt của Thi Yến, Lâm Giang tiếp tục chỉ vào tờ giấy và giả vờ thân mật với cô. Tuy nhiên, những lời thốt ra từ anh lại thực sự không có chút thân mật nào, "Em làm câu này cũng sai rồi này. Câu này sai nốt. Đây là một câu hỏi dễ, mà em vẫn có thể làm sai sao?"

Comment (0)

COMMENT FIRST

Rate this chapter

Vote with Power Stone

Chapter 148: Khi một người đàn ông vứt bỏ lòng tự trọng của mình, anh thậm chí còn đáng sợ hơn phụ nữ (2)

Translator: Wave Literature Editor: Wave Literature

Mình đã làm sai nhiều câu hỏi như thế ư?

Thi Yến nhăn mặt nhíu mày, cắn cắn ngòi bút, xem lại những bài giải sai mà Lâm Giang đã chỉ ra.

"Bài này cũng sai, và bài này cũng sai nốt..." Lâm Giang tiếp tục nhận xét khi anh nhìn qua tờ bài làm. "Em đang lãng phí thời gian với đồng đề cương này đấy. Đây là lần đầu tiên anh thấy một người giải bài tập Toán có số câu trả lời sai còn nhiều hơn câu trả lời đúng đấy. Nếu em bước vào phòng thi với trình độ như này, có lẽ em sẽ không qua môn đâu."

Ý anh là, mình đang lãng phí thời gian với đồng đề cương này ư?

Thi Yến bĩu môi bất mãn, mặt ỉu xiu. Lúc này cô thực sự muốn lấy hai tay che tờ giấy của mình lại để Lâm Giang không thể đọc được nữa.

Nếu mình giỏi Toán thì mình đã không cần phải làm đồng bài tập này ngay từ đầu rồi. Chính xác là vì mình không giỏi môn học này mà mình phải đến thư viện để làm bài tập đấy chứ!

"Em không đùa đấy chứ? Những câu này nữa, em thực sự cũng không làm được sao? Anh đã có thể giải quyết những bài tập này khi còn học tiểu học đấy, vậy mà em vẫn không làm được nó?" Lâm Giang quá tập trung vào bài làm của Thi Yến đến nỗi anh không thể nhận ra nét buồn rầu trên mặt cô ấy. Anh tiếp tục nhìn vào tờ bài làm và lắc đầu, "Hãy đối mặt với nó, Yến Yến ngốc, em rất kém môn Toán. Nhưng điều đáng nói ở đây là anh đang rảnh rồi, vì vậy anh sẽ miễn cưỡng kèm cặp em, xuất phát từ tâm lòng tương thân tương ái của anh..."

Anh chỉ cần chỉ ra những lỗi sai của mình là được rồi, tại sao lại còn trêu cười mình nữa?

Và còn nữa, Yến Yến ngốc là cái quái gì chứ? Anh ấy gọi mình bằng cái tên đấy ư? Làm thế nào mà trên thế giới này mình lại trông ngốc được chứ? Có phải anh đang thực hiện một cuộc tấn công danh dự cá nhân với mình đúng không?

Chưa nói hết, anh ấy còn có ý gì khi nói miễn cưỡng chứ? Mình có bản đáp án đây rồi, chẳng qua là chưa hoàn thành hết bài làm nên chưa lấy ra kiểm tra mà thôi. Ngoài ra, đâu có giống như mình cầu xin sự giúp đỡ của anh đâu. Chính anh là tự đến nói mình...

Khi những suy nghĩ như vậy liên tiếp lóe lên trong đầu Thi Yến, cô đưa đôi mắt lườm anh trong sự bất mãn.

Nhận thấy vẻ mặt khó chịu của Thi Yến, Lâm Giang bắt giác liếc nhìn về phía "Tần Thọ (con thú man rợ)" ngồi ở phía đằng kia.

Anh dám khẳng định chắc nịch rằng "Tần Thọ (con thú man rợ)" chỉ có thể nhìn thấy sắc mặt của anh chứ không thể thấy Thi Yến từ vị trí ấy. Do đó anh quay lại nhìn Thi Yến mà cong đôi môi xinh đẹp của anh lên, nhưng những lời phát ra từ miệng anh lại đề cập đến một câu chuyện khác, "Hãy yên tâm, anh sẽ không tính học phí đâu."

AHHHH, tại sao trên thế giới này lại có thể có một người vô liêm sỉ như vậy chứ?!

Không chút do dự, Thi Yến từ chối Lâm Giang, "Không cần đâu. Em đã có tờ đáp án..."

"Không sao đâu, anh thực sự sẽ không lấy học phí của em mà. Bên cạnh đó, với trình độ hiện tại của em về Toán học, có lẽ em cũng không thể hiểu được nếu chỉ đọc mỗi đáp án, đúng không?" Lâm Giang vừa nói vừa lấy cây bút từ tay Thi Yến và bắt đầu giải đáp những bài tập mà Thi Yến đã sai, giải thích chi tiết từng bước một.

Thành thật mà nói, những lời giải thích của Lâm Giang thực sự dễ hiểu hơn nhiều so với bản đáp án kia.

Thi Yến ban đầu vẫn còn đấu tranh tư tưởng, nhưng sau khi nghe những lời giải thích của anh cho câu hỏi đầu tiên, cô nghĩ về những lời giải sai của mình trong môn Toán học. Và cô quyết định nhường bộ. Suy cho cùng một nữ anh hùng thực thụ phải biết cách thích nghi với mọi hoàn cảnh.

Trong suốt buổi dạy kèm, Thi Yến hoàn toàn chỉ dành sự chú ý của mình vào đồng đề cương.

Bên cạnh đó, Lâm Giang liên tục thực hiện các hành động nho nhỏ khác. Đôi khi, anh sẽ kề sát mặt mình rất gần Thi Yến khi giải thích. Cũng có lúc anh sẽ đặt tay lên vai Thi Yến khi tay kia gõ gõ vào tờ giấy. Đôi lúc, anh sẽ đặt tay anh lên lưng ghế của Thi Yến. Chuỗi hành động này khiến người ngoài nhìn vào có cảm giác thật triu mến và thân mật. Bất kỳ người ngoài cuộc nào cũng sẽ nghĩ rằng họ là một cặp đôi yêu nhau sâu đậm.

Ngay lúc anh gần như hoàn thành việc giải đáp toàn bộ bài tập như Lâm Giang mong muốn, anh đã nhìn thấy biểu hiện của "Tần Thọ (con thú man rợ)" thật buồn bã và đau khổ. Trong khoảnh khắc đó, Lâm Giang đột nhiên cảm thấy như có một sự cải thiện tuyệt vời trong tâm tình của mình. Vì vậy, anh hào phóng cầm cây bút trong tay và đưa ra một số câu hỏi ở mặt sau của tờ giấy. "Vì đã hiểu các bài trước, nên em hãy thử làm tiếp những bài tập này xem sao."

Lưu ý của tác giả: Ai là người đàn ông lưu manh nhất thế giới? Hãy đến đây và cùng nhau đọc thuộc lòng: Lâm Giang! À, không phải, là Lâm Gia Cát mới đúng!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 149: Cặp đôi đào hoa (1)

Editor: Wave Literature

Thi Yến chỉ đáp lại vồn vện một tiếng "Ồ", rồi lấy lại cây bút từ tay Lâm Giang và bắt đầu chú tâm vào những câu hỏi mới.

Lâm Giang giữ im lặng để không làm phiền đến Thi Yến.

Ánh mắt anh trước hết đảo qua "Tần Thọ (con thú man rợ)" - người hiện tại đang trung ra một vẻ mặt thật khủng khiếp - rồi anh chuyển ánh mắt quay trở về với Thi Yến.

Cô gái đang chuyên chú với những bài tập của mình. Thỉnh thoảng, hàng lông mày xinh đẹp của cô sẽ ẩn hiện cái nhú mày khi cô chìm đắm trong dòng suy tư.

Có lẽ là do chiều nay cô có tiết học thể dục; mái tóc dài mượt của cô đã được tết lại và cuộn thành búi, để lộ ra chiếc cổ thon gọn và mịn màng.

Từ vị trí này, anh có thể nhìn thấy góc nghiêng tinh tế và quyến rũ của cô. Điều này đặc biệt đúng bởi cái mũi xinh xắn; hơi héch lên và trông rất đáng yêu.

Lâm Giang dường như vẫn chưa cảm thấy đủ khi anh đã ngồi ngắm nhìn cô một lúc lâu. Ngược lại, càng tập trung ánh nhìn của anh vào cô thì anh càng cảm nhận được sự vui thích do cô đem lại.

Bên cạnh vẻ ngoài ưa nhìn, vẻ đẹp của Yến ngọc cũng được xem là không tuổi, nét đẹp này chắc hẳn đã bị thời gian bỏ quên, nó không một chút phai nhạt... Minh không mong đợi điều này. Chẳng có gì lạ khi nam sinh kia gửi thư tình cho cô ấy. Minh đang tự hỏi từ trước đến cô ấy đã nhận được bao nhiêu lá thư rồi...

Khi Lâm Giang đang miên man trong dòng suy nghĩ của mình thì một nữ sinh ngồi đối diện anh đột nhiên bước tới gần anh với một quyển vở trên tay. Cô hỏi: "Học trưởng Lâm, em không biết phải làm câu này thế nào. Anh có thể giúp em được không ạ?"

Trước khi Lâm Giang trả lời cô gái đó thì Thi Yến đã ngược đầu khỏi tờ giấy nhìn nữ sinh với vẻ tò mò.

Lâm Giang khẽ đưa tay lên và gõ nhẹ một cái vào đầu Thi Yến, "Làm bài tập của em đi."

Hai má Thi Yến phồng lên vì khó chịu. Nhưng cô vẫn ngoan ngoãn và cúi đầu xuống, tiếp tục chiến đấu với những câu hỏi của Lâm Giang.

Thấy Lâm Giang không đếm xỉa đến sự nhờ vả của mình thì nữ sinh vừa tiếp cận anh lại một lần nữa lên tiếng, "Học trưởng Lâm, câu hỏi này..."

Nhưng lần này, trước khi cô gái có thể nói ra hết ý của mình, Lâm Giang đã xen vào, "Tôi có phải là giáo viên không?"

Mặt cô gái có chút ửng đỏ sau khi nghe những lời của anh. Cô tức thời lắc đầu và trả lời một cách nhu mì, "Không ạ."

"Đó chính là câu trả lời của tôi. Nếu có điều gì không hiểu về bài tập ở trường, cô nên hỏi giáo viên chứ tại sao lại hỏi tôi?" Lâm Giang trả lời cô một cách kiên quyết. Rồi anh hướng ánh nhìn về Thi Yến.

Làm sao nữ sinh này lại có thể làm như vậy? Tiếp cận mình ngay trước mặt Yến ngọc, không phải đang thực sự muốn làm hỏng thanh danh trong sạch của mình đấy chứ?

Nhưng nói đến điều này mới nhớ. Ban đầu mình chỉ nghĩ đơn giản là làm một chuyến đến thư viện, nhưng thay vào đó, Yến ngọc thì nhận được bức thư tình còn mình lại bị nữ sinh kia tiếp cận. Chúng ta rất giỏi trong việc thu hút người khác phải đấy - chúng ta thực sự là duyên phận do trời định... Tên gì thì phù hợp với chúng ta đây? Cặp đôi đào hoa chẳng...?

Lâm Giang vẫn đang phấn khởi bởi cái tên mà anh vừa nghĩ ra cho hai người thì ánh mắt anh đột nhiên chạm vào dòng chữ màu xanh một lần nữa.

Cái thứ này càng nhìn càng không vừa mắt mình...

Lâm Giang nhìn chăm chăm vào bức thư một lúc, anh dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó. Rồi anh nói, "Anh bắt đầu cảm thấy khát nước sau khi giải thích tất cả những bài tập này cho em rồi..."

Nghe thấy tiếng anh, Thi Yến quay đầu lại nhìn.

Nhưng trước khi cô trả lời thì Lâm Giang tiếp tục, "... Anh không cần em chiều đãi anh, nhưng nếu em cố chấp, anh đoán điều đó là không thể tránh được. Anh sẽ thanh toán hóa đơn đó."

Vừa luyên thuyên một mình, Lâm Giang vừa nhấc điện thoại lên, gõ vào một ứng dụng giao đồ ăn và đưa cho Thi Yến, "Em muốn uống gì?"

Ai muốn mời anh uống nước chứ? Có phải anh đang ngộ nhận không vậy?

Thi Yến trong lòng trách mắng. Nhưng ngay khi nhìn thấy dây trà sữa đầy màu sắc trên màn hình điện thoại của Lâm Giang, cô ngáp ngừng một lúc rồi chỉ vào trà sữa trà xanh.

Lâm Giang chớp mắt để tỏ ý anh đã nhận được đơn yêu cầu của cô. Sau đó anh đặt đồ uống giao đến thư viện.

Tuy nhiên, sau khi gọi trà sữa thì anh còn gửi tin nhắn cho Lục Bôn Lai: *[Giúp tôi in tin nhắn này ra và gửi nó đến thư viện.]*

Lục Bôn Lai tức khắc trả lời: *[Xin lỗi, nhưng mà người cậu trông chờ hiện tại đang ở trên Sao Hỏa rồi.]*

Lâm Giang bình tĩnh đáp lại chỉ vồn vện hai từ: *[Golden Resplendence.]*

Lục Bôn Lai trả lời ngay sau đó: *[Đã nhận được lệnh, Ông chủ, chỉ cần đợi vài phút thôi, tôi chắc chắn thứ cậu cần sẽ được chuyển đến với tốc độ ánh sáng!]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Cặp đôi đào hoa (2)

Editor: Wave Literature

Lâm Giang không đáp lại tin nhắn của Lục Bôn Lai. Thay vào đó, anh đem cất điện thoại và bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc thi Yến chuẩn bị hoàn thành các bài tập, đồ uống của Lâm Giang được giao đến cùng với Lục Bôn Lai.

Lâm Giang rời khỏi thư viện một lúc. Và khi quay lại, trên tay anh là một cái túi lớn với rất nhiều đồ trong đó.

Anh lấy ra từ túi một cốc trà sữa và đặt ngang ống hút lên miệng cốc. Rồi anh đặt những phần còn lại trước mặt Thi Yến. Xong xuôi, anh mới nhìn vào tờ bài làm đã hoàn thành của cô.

Thi Yến nhìn vào cái túi đầy ắp trà sữa trên bàn và âm thầm đếm. *Có tám cốc trà sữa trong này...Nhưng chỉ có mỗi mình và Lâm Giang ở đây, vậy tại sao anh lại đặt tận 8 cốc trà sữa?*

Thi Yến nhảy nhay ống hút và chú tâm uống trà sữa. Cô chuẩn bị hỏi anh về điều đó thì Lâm Giang bắt đầu chỉ ra những lỗi sai trong bài làm của cô.

Trong khi anh ngồi giải thích, Thi Yến đã uống cạn trà sữa trong cốc của mình. Vì vậy Lâm Giang nhanh chóng chuẩn bị một cốc mới cho cô. Đến khi Thi Yến xử đẹp cốc trà sữa thứ ba, cuối cùng cô cũng nói ra những lời mà Lâm Giang đã chờ đợi rất lâu: "Xin lỗi, em cần phải vào phòng vệ sinh."

Lâm Giang vẫn dán ánh mắt vào tờ giấy trong tay, trả lời cô với vồn vện một từ "Ừm" như thường lệ.

Thi Yến vừa ra khỏi phòng Lâm Giang ngay lập tức đặt tờ giấy xuống và đưa mắt quét khắp căn phòng.

Nam sinh ban nãy gửi thư tình cho Thi Yến, "Tần Thọ (con thú man rợ)", đã rời khỏi thư viện trong trạng thái bị kích động. Còn những sinh viên khác đang bận rộn với bài vở hoặc thì thầm với nhau. Không có ai để ý tới anh cả.

Tận dụng triệt để thời cơ này, Lâm Giang nhanh chóng cầm bức thư tình vô duyên lên, mở phong bì và lấy ra tờ giấy màu hồng bên trong. Anh nhanh chóng nhét tờ giấy màu hồng vào túi áo rồi thay thế vào đó là tờ giấy mà Lục Bôn Lai đã in cho anh. Xong xuôi, anh lại đặt nó ngay ngắn trên bàn.

...

Lúc họ rời thư viện cũng là lúc kim đồng hồ chỉ mười giờ ba mươi phút.

Lâm Giang hộ tống Thi Yến về đến tận ký túc xá nữ và đưa cho cô nắm cốc trà sữa còn lại trước khi chia tay.

Nhìn thấy Thi Yến an toàn bước vào ký túc xá nữ thì Lâm Giang mới yên tâm và vội vã trở về ký túc của mình.

Đi được nửa quãng đường, Lâm Giang đột ngột dừng lại khi đi qua một cột đèn đường. Anh lấy tờ giấy màu hồng từ trong túi mình ra và nương theo ánh sáng mờ từ cột đèn để đọc qua nội dung của nó.

"Thi Yến à:

Ai đã đã từng nói rằng, đôi khi yêu một thành phố không phải vì ở đó có gì, mà là vì thành phố ấy có ai.

Anh nghĩ lý do tại sao anh yêu Đại học G là vì Đại học G có em ở đấy.

Anh không biết anh yêu em từ khi nào, nhưng anh biết yêu em là điều tuyệt vời và tuyệt vời nhất mà cuộc đời mang lại cho anh.

Không một từ ngữ nào khác có thể giúp anh thể hiện đầy đủ tình cảm mà anh dành cho em ngoài mong muốn đơn giản là được dành toàn bộ cuộc đời của anh để ở bên cạnh em.

Tân Thọ.

Số điện thoại:..."

Trời, một người đàn ông thực sự có thể viết một bức thư tình uớt át như thế ư?

Lâm Giang không biết anh cảm thấy tức giận về điều gì, nhưng sau khi đọc xong bức thư, anh xé nó thành từng mảnh và tống nó vào thùng rác gần đó.

Khi về đến ký túc xá, anh thấy Hạ Thương Chu đang đứng bên cạnh Lục Bôn Lai. Lục Bôn Lai thì ngồi trước bàn học và lăm lăm cây bút trong tay. Hai người họ dường như đang thảo luận về điều gì đó.

Hạ Thương Chu là người đầu tiên nhìn thấy Lâm Giang, "Ông chủ, cậu về rồi sao?"

Lâm Giang không trả lời. Anh đi thẳng đến quầy nước và lấy cho mình một cốc nước.

Nghe thấy tiếng của Hạ Thương Chu, Lục Bôn Lai ngược đầu lên nhìn Lâm Giang, "Ông chủ, tôi đã quyết định rồi. Tôi sẽ viết một bức thư tình cho Lăng Nộ An. Cậu có gợi ý gì cho tôi không?"

Lâm Giang vừa định nói anh không quan tâm đến chuyện đó. Thì đột nhiên một ý nghĩ xuất hiện trong tâm trí anh. Anh dừng lại khoảng ba giây rồi từ từ tiến đến Lục Bôn Lai với cốc nước trên tay. Anh liếc nhìn tờ giấy Lục Bôn Lai đang viết, lông mảy anh cau lại với thái độ khinh bỉ. Sau đó, anh bắt đầu ngâm nga: "Ai đó đã từng nói rằng, đôi khi yêu một thành phố không phải vì ở đó có gì, mà là vì thành phố đó có ai."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngay Thor Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 151: Chú heo Peppa của cậu đâu rồi? (1)

Editor: Wave Literature

"Anh đã biết vì sao anh yêu Đại học G. Đó là bởi vì Đại học G có em ở đấy."

Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai lặng người. Hai người họ nhanh chóng hướng ánh mắt về Lâm Giang.

Đến khoảng ba giây sau, Hạ Thương Chu rốt cuộc cũng lên tiếng, "Trời ơi, tôi có nghe nhầm không? Có phải những lời nói đầy phát ra từ ông chủ của chúng ta không vậy?"

Lục Bôn Lai đưa một ngón tay lên ngón tay tai mình để chắc chắn là mình không nghe lầm. Rồi anh đáp: "Cậu không nghe nhầm đâu. Những lời nói đó thực sự phát ra từ ông chủ của chúng ta. Và chúng hay hơn nhiều so với những gì cậu nghĩ ra từ nãy đến giờ!"

"Im đi! Ta không có thời gian để lãng phí với cháu, cháu trai yêu quý của ta. Điều duy nhất trong đầu ta lúc này là ông chủ... " Vừa nói, Hạ Thương Chu vừa bắt đầu nhàn nhã đi vòng quanh Lâm Giang. "Ông chủ, cậu đến từ khoa Hán ngữ chứ không phải khoa Toán đúng không?"

Bức thư đó hay đến nỗi đáng để hai kẻ ngốc này ca ngợi nhiều vậy sao?

Một cảm giác khó chịu trào dâng trong lòng ngực Lâm Giang. Anh sốt ruột trả lời: "Cậu có muốn tôi tiếp tục hay không? Nếu không, tôi sẽ rời khỏi đây ngay bây giờ.."

"Vâng, vâng, tiếp tục đi ạ!" Lục Bôn Lai chấp hai tay và khấn khoản cầu xin. "Ông chủ, hạnh phúc của tôi đã được giao phó cho cậu! Để làm điều đó, tôi thậm chí sẵn sàng từ bỏ Golden Resplendence. Không, không chỉ vậy, tôi thậm chí sẽ chiều đãi cậu vào tối mai, Ông chủ! Tôi sẽ mời cậu ăn...ăn... canh thập cẩm!"

Khi nói ra những điều đó, Lục Bôn Lai quay đầu về phía Lâm Giang rồi mỉm cười ngượng ngùng, "Ông chủ, tôi chỉ còn khoản sinh hoạt phí tháng này đủ để mua quần áo... Tháng sau, tôi đảm bảo sẽ đãi cậu ăn lẩu, vì vậy ngày mai tôi chỉ có thể mời cậu ăn canh thập cẩm..."

Nhưng Lục Bôn Lai chưa kịp nói xong, Lâm Giang đã mấp máy môi, "Anh không biết anh yêu em từ khi nào-"

"Đội đã đội đã!" Một ý nghĩ bất chợt lóe lên trong đầu Lục Bôn Lai khiến anh đột ngột cắt ngang những lời của Lâm Giang. Anh nhanh chóng cầm điện thoại trên bàn và gõ nhẹ vào ứng dụng ghi âm. "Ông chủ, cậu có thể lặp lại những lời cậu vừa nói không? Tôi sẽ sẽ ghi âm nó lại."

Như thể sợ rằng Lâm Giang sẽ không đồng ý, Lục Bôn Lai không quên trở hết tài nịnh nọt ra, "Ông chủ, tôi khác với cậu. Cậu may mắn có một trí nhớ hoàn hảo, và cậu có thể ghi nhớ tất cả những gì cậu được thấy và được nghe. Nhưng đối với tôi, những từ ngữ dường như đi vào tai này và đi ra tai kia..."

Lâm Giang trưng ra bộ mặt "thật rắc rối", nhưng anh vẫn làm theo thỉnh cầu của Lục Bôn Lai.

"Ai đó đã từng nói rằng, đôi khi yêu một thành phố không phải vì ở đó có gì, mà là vì thành phố ấy có ai.

"Anh đã biết vì sao anh yêu Đại học G. Đó là bởi vì Đại học G có em ở đấy.

Anh không biết anh yêu em từ khi nào, nhưng anh biết yêu em là điều tuyệt vời và tuyệt vời nhất mà cuộc đời mang lại cho anh.

Không một từ ngữ nào khác có thể giúp anh thể hiện đầy đủ tình cảm mà anh dành cho em ngoài mong muốn đơn giản là được dành toàn bộ cuộc đời của anh để ở bên cạnh em."

"Mong muốn đơn giản là được dành toàn bộ cuộc đời của anh để ở bên cạnh em...Cứ như thể những từ ngữ này được tạo ra để chỉ dành cho tôi và Lăng Nộ An!" Lục Bôn Lai lặp lại

câu nói và không kim được mà nhận xét trong nỗi kính sợ. "Ông chủ, nếu cậu được sinh ra vào thời kỳ cổ đại, chắc chắn cậu sẽ là một trong Bốn nhà thông thái! Thực sự không có nghĩ vắn nào về tài năng của cậu!"

Không có nghĩ vắn nào về tài năng của tôi? Hừm, tôi không có hứng thú viết ra những thứ tệ hại và dở hơi như vậy!

Lâm Giang liếc nhìn Lục Bôn Lai và trả lời: "Tôi không viết bài thơ này. Tôi nhặt được nó bên đường."

"Àh..." Nghe thấy những lời đó, Lục Bôn Lai nhận ra rằng mình rất có thể đã đi sai đường."

Anh chỉ mất một giây để nhanh chóng che giấu vết, "Ông chủ, thật không thể tin được. Cậu thậm chí có thể nhặt được một bức thư tình tuyệt vời này ngay cả khi đi trên đường. Nếu tôi chưa đính hôn với Lăng Nộ An...Nếu cậu không phiền, tại sao chúng ta không đính hôn với nhau vào kiếp sau nhỉ?"

Với vẻ mặt đầy kinh bị, Lâm Giang quăng những từ ngữ này không thương tiếc "Cậu không phải khen tôi, cậu đang lấy ơn trả oán đấy" rồi quay trở lại bàn học của mình.

Sau khi kéo ghế ra và ngồi vào bàn học, anh lại đắm chìm vào suy nghĩ.

Trong khi "quái thú" không còn cơ hội nào với Yến ngọc trên đời này nữa, thì anh đã giúp chuyển giao bài thơ của anh chàng đó cho người cần nó. Điều này cũng có thể được công nhận là một cách bảo tồn tài nguyên?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 152: Chú heo Peppa của cậu đâu rồi? (2)

Editor: Wave Literature

Thật ra, sau khi một hồi suy nghĩ, Lâm Giang cảm thấy hành động của mình thực sự không quân tử cho lắm. Tuy nhiên cũng không thể đổ lỗi cho anh được. Ai khiến tên quái vật đó gửi thư tình cho Yến ngọc? Và còn nữa, anh ta đã gửi thư cho Thi Yến, nhưng làm thế nào có thể dám làm điều đó ngay trước mặt anh?!

Minh, Lâm Giang, trông giống như một người đàn ông dễ dãi hay sao?

Nhưng nói về điều đó, bức thư tình đó chắc chắn đã được viết... được viết... à, đầu của mình!

Bị làm cho phát cáu, Lâm Giang đứng bật dậy và đi vào phòng tắm. Tuy nhiên trên đường đi, Hạ Thương Chu - người vẫn đang đưa ra ý kiến về bức thư tình - đột nhiên quay đầu lại hỏi: "Ông chủ, chú heo Peppa của cậu đâu? Khi nào thì cậu mới đưa cô ấy đến để chúng ta có thể gặp đây?"

Chú heo Peppa?

Lâm Giang cau mày bối rối, không biết Hạ Thương Chu đang nói về cái gì.

Lục Bôn Lai, người đang nghe đi nghe lại đoạn ghi âm giọng nói của Lâm Giang để viết bức thư tình, ngẩng đầu lên giải thích: "Ông chủ, Hạ Thương Chu đang đề cập đến thú cưng mà cậu nói đến cách đây mấy ngày trước, cái người mà ăn rất nhiều đấy. Cậu ấy đã đặt biệt danh cho thú cưng của cậu là Pep Peppa, nhân vật từ chú heo Peppa ấy..."

Rất cuộc, cậu ta vẫn xem Yến ngọc là một con lợn hả?

Lâm Giang khựng lại một vài giây rồi từ từ hướng ánh mắt lạnh lùng sang nhìn Hạ Thương Chu.

Hạ Thương Chu đang cảm nhận được cơ thể mình run rẩy trước ánh nhìn của Lâm Giang. Vì vậy anh từ từ lùi về phía cửa và nói, "Tôi chợt nhớ rằng Lý Tàn đang tìm tôi. Tôi phải nhanh chạy đi tìm cậu ấy..."

Rồi anh mở cửa phòng và lao đi.

...

Lâm Giang không cảm thấy một mối nữa sau khi tắm xong. Anh nằm trên giường một lúc, rồi vì lý do nào đó mà anh không thể không nhớ lại những gì Thi Yến đã nói với anh qua điện thoại vào đêm qua. "Em không có tình cảm như vậy. Tin nhắn trước đó của anh không giống với những gì anh sẽ gửi. Suy cho cùng, anh thường khá kín tiếng và kiêu căng. Anh đối xử với mọi người lạnh lùng như thể người ta nợ anh hai trăm đô la vậy. Đ-đó là lý do vì sao em lại nghĩ đó là Ông nội Lâm..."

Minh thực sự tồi tệ như cô ấy nói ư?

Lâm Giang trở mình trên giường.

Ấn tượng của Yến ngọc về mình thực sự rất tệ sao?

Lâm Giang lại trở mình trên giường một lần nữa.

Rồi anh rơi vào im lặng. Một lúc sau, anh ngồi bật dậy.

...

Hạ Thương Chu qua tin nhắn của Lục Bôn Lai biết được rằng Lâm Giang đã đi ngủ. Vì vậy, lấy hết can đảm, anh trở về ký túc xá. Tuy nhiên, khi mở cánh cửa phòng, anh liền bắt gặp Lâm Giang đang ngồi trên giường. Một con rùng mình chạy khắp cơ thể anh. Bản năng của anh ngay lập tức thôi thúc anh chạy trốn nhanh nhất có thể. Nhưng trước khi anh có thể cử động, Lâm Giang đã nhìn thấy anh. "Lại đây. Tôi có một câu hỏi muốn hỏi cậu."

Hạ Thương Chu ngoan ngoãn trả lời: "Ông chủ, hãy hỏi tôi bất cứ điều gì cậu muốn." Nhưng đôi chân anh đã mềm nhũn theo bản năng.

"Lại đây..." Lâm Giang dừng lại một lúc rồi đưa ra lời báo đảm, "...Chỉ cần cậu trả lời một cách trung thực, tôi sẽ bỏ qua vụ chú heo Peppa."

Như thể có một thiên thần chia tay ra kéo anh, Hạ Thương Chu nhanh chóng nhảy phắt lên giường Lâm Giang, nói: "Ông chủ, hãy hỏi tôi bất cứ điều gì cậu muốn! Tôi hứa sẽ trả lời câu hỏi của cậu một cách trung thực nhất có thể. Nếu có sự sai lầm dù chỉ nhỏ nhất trong lời của tôi, tôi sẽ bị ông trời trừng phạt!"

Lâm Giang gật đầu hài lòng. Rồi anh hỏi: "Tôi trước mặt các cậu có tỏ ra kiêu căng và kín tiếng không? Và tôi có đối xử với mọi người một cách lạnh lùng?"

Nụ cười trên khuôn mặt của Hạ Thương Chu lập tức đóng băng.

Đây không phải là một câu hỏi giết người sao!

"Ông chủ, tôi biết tôi sai rồi. Tôi sẽ không bao giờ lặp lại điều đó một lần nữa. Vì vậy xin cậu vui lòng tha thứ cho tôi."

Lâm Giang nhìn chăm chăm Hạ Thương Chu, nhủ mày sau khi nghe những lời đó. Nhưng thấy người kia không muốn trả lời câu hỏi của mình, anh chỉ có thể nói, "Tôi hứa rằng đây không phải là một câu hỏi giết người. Tôi sẽ không tức giận bất kể cậu nói gì".

Hạ Thương Chu: "Có thật không?"

Lâm Giang kiên nhẫn gật đầu.

Thấy vậy, Hạ Thương Chu rốt cuộc cũng hạ lỏng môi, "Cậu có vẻ khá kín tiếng..."

Hạ Thương Chu chỉ nói nửa chừng, rồi lén lút nhìn Lâm Giang. Thấy biểu hiện người này không có gì thay đổi, anh mới thả lỏng trái tim và nói thêm, "... và đối xử với người khác cũng lạnh lùng."

Lâm Giang: "Ngoài kín tiếng ra, tôi có tỏ ra kiêu căng đối với các cậu không?"

Nghiêm túc nghĩ rằng Lâm Giang sẽ không tức giận vì những lời nói của mình, Hạ Thương Chu thẳng thừng trả lời, "Đúng, cậu có vẻ rất kiêu căng!"

Lâm Giang: "Tôi có trông như thể mọi người nợ tôi hai trăm đô la?"

Hạ Thương Chu không chút do dự trả lời, "Giống như hai ngàn đô la hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Trường đại học nợ tôi một Lâm Giang (1)

Editor: Wave Literature

Không đếm xỉa đến lời hứa trước đó, khuôn mặt Lâm Giang lập tức lạnh lùng, "Trông tôi giống như một người nghĩ cậu đang nợ tôi hai nghìn đô, vậy tại sao ngay bây giờ cậu không chuyển hai nghìn đô qua WeChat cho tôi đi?"

Sau khi nói ra những lời đó, Lâm Giang nằm ngã ra giường rồi lấy chăn phủ kín người mình.

Đứng bên giường, Hạ Thương Chu nhìn chăm chăm vào cảnh tượng trước mắt với đôi mắt trợn trừng đầy bối rối.

Không phải cậu ấy đã hứa đây không phải là một câu hỏi giết người sao? Tại sao thay vào đó nó đột nhiên trở thành một câu hỏi mất tiền vậy?

Đối với anh, tiền cũng quý giá như cuộc sống vậy. Vì thế, đây vẫn là một câu hỏi giết người!

Trước khi Hạ Thương Chu có thể tiêu hóa được cú choáng người vừa rồi, Lâm Giang đột ngột hát chần và ngồi dậy, "Thông thường, tôi sẽ để vấn đề này diễn ra chỉ với hai nghìn đô la. Nhưng giá lần này sẽ là bốn nghìn. Cậu nên biết lý do rõ hơn bất cứ ai..."

Lúc này, Lâm Giang im lặng một lúc rồi bình tĩnh thốt ra hai từ, "...Chú lợn Peppa."

Hạ Thương Chu sực nửa thì ngã xuống đất.

Không phải ông chủ đã nói rằng miễn là mình trả lời trung thực, cậu sẽ quên đi vụ chú heo Peppa ư?

Tại sao cậu ấy vẫn không buông tha mình về vấn đề này?

Mình vẫn còn quá non nớt và thiếu kinh nghiệm, hay do Ông chủ chỉ là quá đỗi vô liêm sỉ?

Phải trải qua rất nhiều khó khăn Hạ Thương Chu mới có thể hồi phục sau cú lật mặt của Lâm Giang. Anh đứng dậy và đi vào phòng tắm trước khi leo lên giường ngủ. Ngay khi anh đang than khóc về bốn nghìn đô la sắp-sửa-bị-mất của mình thì Lâm Giang đang bất động lại giật chần và ngồi bật dậy một lần nữa, "Hạ Thương Chu, nói thật lòng, tôi thực sự trông kín tiếng, kiêu căng, và lạnh lùng? Như thể mọi người nợ tôi hai trăm đô la thật à?"

Rút kinh nghiệm từ bài học vừa này, Hạ Thương Chu lắc đầu kịch liệt, "Tất nhiên là không rồi, ông chủ! Cậu là người dễ gần và đáng tin cậy nhất mà tôi từng gặp! Không ai lại không cười với cậu nếu gặp cậu trên đường. Kiêu căng ư? Từ đó không hề dành cho cậu! Làm thế nào một người khiêm tốn như cậu lại có thể kiêu căng được chứ? Còn nữa, việc mọi người nợ cậu hai trăm đô la, điều đó thật là vô lý! Chỉ có những người bị vấn đề ở đầu mới có thể nghĩ thế. Ông chủ, cậu là thần tượng mà mọi nam sinh đều ngưỡng mộ, là nam thần mà mọi nữ sinh đều không thể nào sở hữu được trong suốt thời gian đi học tại trường..."

Cậu ta bảo ai có vấn đề ở đâu chứ?

Cậu đùa à! Cậu nghĩ rằng Yến ngọc là người mà bất cứ ai cũng có thể dễ dàng xúc phạm ư?

Sau khi nghe những lời của Hạ Thương Chu thì khuôn mặt của Lâm Giang nhanh chóng tối sầm lại. Qua hàm răng nghiến chặt lại, anh phun chữ - "Tám nghìn đô ă" rồi khi nằm vật xuống giường.

...

Trước khi Thi Yến quay về phòng ký túc xá của mình thì câu chuyện về Lâm Giang và buổi học của cô tại thư viện đã lan ra khắp cả trường.

Cứ như vậy, ngay khi cô bước vào phòng ký túc xá thì Hạ Điền Điền và Giang Nguyệt đã vây chặt lấy cô và bắt đầu cuộc thẩm tra.

Thi Yến ngoan ngoãn tiết lộ mọi chuyện; về việc nhóm Tàn Nhất Nhiên bao vây cô, và việc Lâm Giang mua trà sữa cho cô. Sau đó, cô đưa cho mỗi người một cốc trà sữa. Chỉ sau đó cô mới được ngưng tra hỏi.

Thi Yến nhanh chóng đi tắm. Và trong khi đang chăm sóc da tại bàn thì cô đột nhiên nhìn thấy bức thư tình mà người bạn học, Tàn Thọ, đã đưa cho mình trước đó.

Thật ra, cô đã rất nhiều lần nhận được những bức thư tình tương tự, nhưng cô vẫn cảm thấy tò mò về những gì được viết ở bên trong. Cho nên sau khi bôi hết các lớp kem dưỡng lên da, cô cầm bức thư tình lên, mở nó ra và lấy ra tờ giấy bên trong.

Hửm? Con người Tàn Thọ đó cũng khá thú vị đấy chứ. Anh ta thực sự đã dùng giấy A4 bình thường nhất cho bức thư tình của mình. Và nội dung của bức thư thậm chí còn được in ra...

Hay là chữ viết tay của anh ta rất xấu?

Nghĩ đến những điều này, Thi Yến bắt đầu đọc những chữ được in trên tờ giấy A4.

"Anh mạnh mẽ xé mở quần áo và bịt miệng cậu lại..."

Thi Yến ngạc nhiên mở to mắt ra.

"Anh xâm chiếm lấy cơ thể của cậu... Anh mạnh mẽ giữ chặt cánh tay của cậu..."

Chỉ khi đọc đến cuối bức thư, Thi Yến rốt cuộc cũng hiểu được những gì cô vừa đọc. Khuôn mặt của cô trở nên đỏ thắm.

Cái người Tàn Thọ kia thực sự nghĩ rằng anh ta đã trao cho mình một bức thư tình sao?

Đây rõ ràng là nội dung khiêu dâm mà!

Không chỉ là khiêu dâm, anh ta thậm chí còn viết về câu chuyện hai người đàn ông đang ngủ cùng nhau rất sinh động!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Đại học nợ tôi một Lâm Giang (2)

Editor: Wave Literature

Cái con người Tàn Thọ này rõ ràng không phải đang muốn tỏ tình với mình. Anh ta đang cố gắng lấy mình ra làm trò cười mà thôi!

Và để chế nhạo mình, tại sao anh ta lại phải thực hiện bằng cách thức dè hèn và đáng ghét như vậy?

Tàn Thọ? Nghe giống như quái thú hơn!

Với những suy nghĩ như vậy trong đầu, Thi Yến mạnh mẽ vò nát tờ giấy A4 và ném thẳng nó vào thùng rác.

Thế này thật quá đáng! Từ giờ trở đi, mình chính thức liệt anh ta vào danh sách đen của mình!

...

Thứ sáu là một ngày bận rộn với những tiết học.

Ngày mai là sinh nhật của Thi Yến. Nhưng cô đã lên kế hoạch cho ngày hôm đó sẽ dành thời gian ở bên gia đình. Vì vậy, cô quyết định sẽ cùng các bạn cùng phòng tổ chức sinh nhật bằng một bữa tiệc lớn vào tối nay.

Bữa tiệc kết thúc cũng chính là lúc kim đồng hồ điểm chín giờ ba mươi.

Lăng Nộ An và Hạ Điền Điền đã có kế hoạch đi xem phim ở rạp chiếu phim. Còn Giang Nguyệt lại có buổi đi chơi với một người bạn trai đầy tiềm năng để hẹn hò.

Trước đó, vào lúc tám giờ ba mươi, Thi Yến đã nhận được lời mời như thường lệ được gửi đến từ nhóm WeChat [Sexy and Frisky] bởi [Expert of the Monkeys]. Cô đã hứa sẽ dành cả đêm hôm nay để chơi game cùng họ. Vì vậy, cô đành phải quay lại phòng ký túc xá sau bữa tiệc.

Khi về đến phòng, Thi Yến rửa tay, thay bộ đồ ngủ và buộc tóc lên. Sau đó, cô nhấc điện thoại của mình lên để vào nhóm [Sexy and Frisky].

[Expert of the Monkeys] nhanh chóng hiện lên: *[Yến muội, bọn huynh vừa kết thúc một ván. Nhanh lên nào, vào tham gia với bọn huynh đi.]*

Thi Yến trả lời chỉ với một từ *[Được]* rồi nhấn vào trò chơi.

Như thường lệ, [Juice] là người dẫn đầu của nhóm. Ngay sau khi Thi Yến online thì anh ta đã gửi cho cô một lời mời.

Thi Yến nhanh chóng gia nhập phòng. Và cô nhận được lời chào mừng từ [Juice], "Yến muội, lâu quá không gặp."

Nghe thấy những lời đấy, Thi Yến cảm thấy rằng cô thực sự đã không chơi PUBG một thời gian khá lâu rồi. Nhưng khi nhìn lại, cô thấy mới chỉ có ba ngày trôi qua.

Thi Yến bắt trò chuyện bằng giọng nói và nói, "Vâng, đã khá lâu rồi. Những ngày qua muội bận rộn quá nên không thể lên mạng được."

[Expert of the Monkeys]: "Thật trùng hợp. Huynh cũng khá bận, nên huynh cũng không thể lên mạng được."

Juice và Expert nhanh chóng bắt đầu nói chuyện phiếm, và một mình Mister Numbers vẫn giữ im lặng, như bao ngày.

Thi Yến thực sự đã quen với cảnh tượng này, vì vậy cô tình cờ hỏi: "Vậy mấy ngày này các huynh bận gì vậy?"

[Juice]: "Hẹn hò."

[Expert of the Monkeys]: "Không biết xấu hổ. Cậu thậm chí còn chưa tỏ tình với cô ấy. Vậy mà bây giờ còn dám nói về chuyện hẹn hò."

[Expert of the Monkeys]: "Yến muội, muội đừng nghe những lời vô nghĩa của cháu nội huynh. Cậu ấy bắt đầu thích một cô gái, và đang cố gắng để rủ cô ấy đi chơi."

[Juice]: "Cháu trai, ông sẽ nói điều này ngay bây giờ. Đây chỉ còn là vấn đề thời gian thôi. Trước sau gì cô gái ta thích cũng sẽ trở thành bà nội của cháu!"

Có gì đó không ổn với hai người này ư? Cô chỉ hỏi một câu hỏi đơn giản và không-hề-công-kích như vậy, mà bằng một cách nào đó, câu hỏi lại bị xoay vòng vòng và tiến triển thành một cuộc tranh cãi giữa hai con người này...

Thi Yến rơi vào im lặng.

Cả nhóm nhanh chóng gia nhập trò chơi. Nhưng cặp đôi này vẫn đang cãi nhau chí chóe và không có dấu hiệu sớm sẽ dừng lại. Do đó, khi họ nhảy dù xuống, Thi Yến đã cố gắng xem vào cuộc cãi vã, "Juice, Expert, chỉ là muội không muốn làm hai huynh bất ngờ, gần đây em thực sự đã khá chuyên nghiệp trong trò chơi này rồi đấy."

[Juice]: "Yến muội, muội vẫn luôn giỏi mà."

[Expert of the Monkeys]: "Muội không hề thay đổi. Muội luôn luôn bất khả chiến bại trong trái tim huynh, Yến muội."

[Yến Loves Ice Cream]: "Muội không đùa với các huynh đâu. Muội rất nghiêm túc đấy. Hãy để muội nói, được chứ. Vài ngày trước, muội đã cứu được một vài người trong trò chơi! Chưa dừng lại ở đó, muội thậm chí đã cứu ông chủ của các huynh mười lần đấy! Mười lần, các huynh biết đấy! Muội không bao giờ nghĩ rằng muội có thể..."

[Expert of the Monkeys]: "Waa, đây chắc chắn là điều không thể tin được!"

[Yến Loves Ice Cream]: "Đương nhiên rồi! Và muội cũng đã nỗ lực để giết những người chơi khác!"

[Juice]: "Có một câu nói như thế này, sau cuộc chia tay trong vòng ba ngày sẽ tạo nên một người đàn ông hoàn toàn khác biệt!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 155: Hạng đồng kiên cường bất khuất (1)

Editor: Wave Literature

Những cơn mưa khen ngợi đã khiến Thi Yến chóiáng vàng xen lẫn với vui sướng. Vì vậy cô không thể cưỡng lại mà khoe khoang thêm một chút, "Muội đã giết mười người đấy!"

[Expert of the Monkeys]: "Woah, Yến muội có đang trên đường trở thành một cao thủ thực thụ không?"

Ngay khi Expert vừa dứt lời, bốn người họ đã đáp xuống mặt đất.

"Đúng vậy, đúng vậy..." Thi Yến nói khi cô điều khiển nhân vật của mình vào một ngôi nhà gần đó.

Cô nhận thấy có ai đó đã vào trước. Khi cô bước qua cánh cửa để vào phòng thì người đó lại lao vào bằng cửa sổ.

"Các huynh có thể đang nhìn thấy một nữ thần bắn tia trong tương lai trước mắt các huynh vào lúc này-" Thi Yến tiếp tục khi cô cúi xuống nhặt đồ.

Tuy nhiên, trước khi cô có thể nói xong câu, một tiếng cười khúc khích, lười biếng, trầm thấp vang lên bên tai cô. Sau đó, chủ nhân tiếng cười lên tiếng: "Muội phải mất hàng trăm viên đạn để tiêu diệt một mục tiêu không di chuyển. Từ khi nào mà tiêu chuẩn của một nữ thần bắn tia lại trở nên thấp như vậy?"

Thi Yến sững sờ một lúc rồi nhận ra rằng người vừa nói chính là [1111111].

Anh sẽ chết nếu không bóc mẽ tôi chắc?

Thi Yến đang phàn nàn trong lòng thì bất ngờ nhìn thấy một nhân vật nhảy qua cô. Cô nhảy toáng lên vì sợ hãi. Nhìn lại, cô nhận ra đó chỉ là [111111].

Cho nên, người vừa nhảy qua cửa sổ chính là Mister Numbers?

Tuy nhiên, Thi Yến không bị thu hút bởi những thao tác sắc bén của [111111] quá lâu. Cô nhanh chóng quay lại, "Được thôi, ngay cả khi muội không giỏi như vậy, nhưng sự thật là muội đã tiến bộ rất nhiều so với trước đây. Ít nhất muội nên ở-"

Thi Yến chuẩn bị nói rằng cô đã đạt được những kỹ năng phù hợp với thứ hạng hiện tại của mình. Nhưng khi những từ đó ở ngay trên đầu lưỡi, cô đột nhiên nhận ra rằng mình đã đạt được thứ hạng Kim cương khi chơi với ba người.

Do đó, Thi Yến nhanh chóng thay đổi lời nói của mình và nói: "-Muội nên ở hạng Vàng!"

[Juice]: "Muội quá khiêm tốn rồi đấy Yến muội. Ít nhất muội phải ở hạng Bạch kim."

[Expert of the Monkeys]: "Cháu trai, cháu thậm chí có nhận thức được những điều cháu vừa nói không? Yến muội ít nhất là phải ở hạng Siêu cao thủ mới đúng."

"Ha..." Trước khi Expert có thể dứt lưỡi, một tiếng cười lạnh đã vang lên từ đôi môi của [111111].

"Vàng? Muội có hiểu lầm về cấp Vàng không vậy? Với cấp độ hiện tại của muội, nhiều lắm thì muội chỉ có thể ở cấp Đồng!"

Đồng là cấp thấp nhất trong trò chơi mà...

Thật là quá đáng! Ngay cả khi mình không thực sự đủ điều kiện ở cấp Vàng, thì ít nhất mình cũng phải ở cấp Bạc, đúng chứ?

Thi Yến phẫn nộ, vừa định cãi lại thì giọng nói của [111111] lại vang lên bên tai nghe một lần nữa.

"Ồ, huynh nghĩ rằng những lời huynh nói trước đó có thể không chính xác một chút. Nói đúng hơn, không chỉ muội ở cấp Đồng, mà muội cũng có thể là người chơi bot!"

Thi thoảng, trò chơi sẽ tạo ra những người chơi bot trong trò chơi và chúng được xem là một nguồn thưởng miễn phí.

Người chơi bot... Không phải điều đó có nghĩa là mình chẳng làm gì khác ngoài đi qua đi lại trong trò chơi sao?

Thảo nào trước đây anh ta chưa từng có một người bạn gái nào! Một người như anh ta vẫn độc thân bằng khả năng của chính mình. Không có cách nào để giúp một người như vậy được!

Thi Yến vận lại trong sự bất mãn, "Làm sao muội lại tệ đến vậy chứ? Muội biết cách nhặt thiết bị, bôi thuốc, giải cứu đồng đội khác, chạy trốn khỏi vùng xanh, lái xe... Ít nhất muội không phải ở hạng Đồng!"

[111111]: "Đúng, đúng, đúng, muội không phải là một người chơi ở hạng Đồng. Mà muội là một người chơi hạng Đồng kiên cường bất khuất!"

Người chơi hạng Đồng kiên cường bất khuất... Thế thì khác gì với người chơi hạng Đồng chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 156: Hạng đồng kiên cường bất khuất (2)

Editor: Wave Literature

Người chơi hạng Đồng kiên cường bất khuất sao... thì có gì khác với người chơi hạng Đồng chứ?

Thi Yến đột nhiên cảm thấy như có điều gì đó thôi thúc cô quăng chiếc điện thoại xuống đất.

[Expert of the Monkeys]: "Ông chủ, cậu có hơi đáng rồi đấy."

[Juice]: "Đúng vậy, cậu thực sự không biết cách trò chuyện với những quý cô!"

[Expert of the Monkeys]: "Yến muội, muội đừng để tâm đến Ông chủ mà thay vào đó hãy nhảy dù đi."

Trước những lời chỉ trích của Expert và Juice, thật bất ngờ, [111111] không hề phản bác lại một câu nào.

Thi Yến cảm thấy bất ngờ một lúc. Nhưng sau đó cô cùng với Expert lái một chiếc xe máy để sẵn theo một thùng thính l .

Đặt cái miệng độc địa của [111111] qua một bên, thực sự các kỹ năng của anh trong trò chơi rất ấn tượng. Đến mức có thể khiến mọi người quý gồi trước anh và gọi anh là Pa Pa.

So với tình trạng tồi tệ của anh trong vài ngày trước thì lúc này dường như anh tích cực hơn nhiều. Với hơn mười bàn thắng K.O mỗi ván, anh đã đưa họ đi từ "ăn gà" này đến "ăn gà" khác.

...

Khi kim đồng hồ chuẩn bị nhích tới con số mười hai giờ, sự thôi thúc khiến Hạ Thương Chu muốn hít một hơi thuốc lá đột nhiên tăng lên.

Lâm Giang, người không bao giờ hút thuốc, đã có yêu cầu nghiêm ngặt rằng Hạ Thương Chu phải hút thuốc bên ngoài phòng. Vì vậy anh ta nói với cả nhóm, "Đợi một lát, tôi sẽ đi hít một hơi". Rồi anh ta lấy ra một điếu thuốc và bước ra ban công. Những người còn lại cũng nghỉ ngơi trong thời gian này.

Khi đang châm điếu thuốc thì Hạ Thương Chu đột nhiên nhận ra có rất nhiều người đang xúm lại trên ban công của ký túc xá. Ánh mắt họ tập trung xuống bên dưới.

Khi đặt điếu thuốc lên miệng thì mắt anh cũng hướng xuống phía dưới. Anh không thể không thốt lên, "Cái quái gì thế này!" Anh nhanh chóng vẫy tay gọi hai người đang ở trong phòng, nói: "Ra đây mà xem này, có sự kiện gì đấy mà không phải ngày nào các cậu cũng được nhìn thấy đâu!"

Lục Bôn Lai là người đầu tiên đi ra ban công. Anh ta nhìn xuống dưới, và cũng không kim được mà phán xét, "Cái quái gì thế!" "Là tò tình đấy! Anh chàng đó tò tình với ai vậy?"

Hạ Thương Chu, "Tôi không biết. Chúng ta cứ xem đi rồi hẵng biết."

Lục Bôn Lai quay lại nhìn Lâm Giang đang bất động, người vẫn đang ngồi một cách đạo mạo trong phòng ký túc xá. Anh nói, "Ông chủ, cậu không định xem ư? Sự kiện này sẽ được lưu lại trong sử sách của trường Đại học G đấy! Tôi nghĩ màn tỏ tình lãng mạn và vĩ đại này thật đáng để noi theo. Tôi sẽ quan sát cách nó diễn ra và áp dụng khi tỏ tình với bạn gái tương lai của mình!"

Tuy nhiên, khuôn mặt của Lâm Giang vẫn hoàn toàn thờ ơ và người ta gần như có thể thấy dòng chữ "không phải việc của tôi" hiện rõ trên khuôn mặt anh.

Không để tâm đến phản ứng lãnh đạm của Lâm Giang, Hạ Thương Chu tiếp tục quan sát cảnh tượng phía bên dưới và nhận xét, "Ồ? Anh chàng nào ở dưới đấy vậy? Giọng hát của anh ta cũng không tệ lắm!"

Từ cửa sổ hướng ra ngoài ban công, Lâm Giang có thể mơ hồ nghe thấy giọng hát ai đó vọng lại.

"Một nút thắt cho mọi cuộc gặp gỡ định mệnh, anh vẫn đang chờ đợi quyết định duy nhất của đời mình. Một sự thừa nhận thông qua ánh mắt của chúng ta, anh đã được gặp người dành cho anh..."

Nhiều sinh viên đã tập trung tại khu vực và tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy. Khi bài hát đến đoạn điệp khúc thì những tiếng hò reo vang lên trong đám đông.

Ngay cả Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu cũng không thể đứng ngoài cuộc huyền ảo với những tiếng cổ vũ lớn của hai bọn họ.

Ồn ào!

Lâm Giang cau mày, đứng dậy và tiến ra ban công.

Anh bất giác liếc xuống nhìn cảnh tượng bên dưới. Giữa thảm hoa và nền là một chàng trai trẻ ngồi trên chiếc ghế với cây đàn guitar trên tay, lướt những ngón tay điệu nghệ trên nó khi hát.

Thật vô nghĩa. Rốt cuộc là chuyện này có vấn đề gì vậy? Làm chấn động cả trường bằng chính lời tỏ tình của mình, giới trẻ ngày nay đã thực sự quên đi đức tính khiêm nhường...

Với những suy nghĩ đang diễn ra trong đầu, Lâm Giang thu lại ánh mắt, chuẩn bị quay bước vào phòng.

Nhưng trước khi anh có thể đi chuyển, bài hát dưới kia cuối cùng cũng kết thúc và anh chàng đột nhiên nói: "Bây giờ là 12 giờ. Với những người còn lại thì đây chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác. Nhưng đối với anh thì đây chính là ngày mà người quan trọng nhất trong cuộc đời mình được sinh ra.

"Thì Yển, chúc mừng sinh nhật em!"

Như thể bị ai đó điểm vào huyệt, Lâm Giang lập tức trở nên hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Tôi sẽ vò nát bất cứ hoa đào nào tôi thấy (1)

Editor: Wave Literature

Sau khi nói ra những điều đó, chàng trai trẻ ở phía dưới bắt đầu gảy đàn guitar lần nữa và hát bài hát chúc mừng sinh nhật.

"Chúc mừng sinh nhật em. Chúc em sinh nhật vui vẻ..."

Chỉ sau khi nghe hai câu hát của chàng trai kia thì Hạ Thương Chu rốt cuộc cũng có thể tiêu hóa hết những thông tin anh ta vừa nghe thấy. "Thì Yển sao? Tôi có nghe nhầm không?"

Lục Bôn Lai cũng há hốc mồm vì kinh ngạc, "Tôi cũng nghe thấy cậu ta nhắc đến Thì Yển. Đó không phải là tên học muội bé nhỏ của chúng ta sao?"

Hạ Thương Chu tiếp tục chiêm ngưỡng cảnh tượng bên dưới. Anh nhận xét trong sự kinh sợ, "Đường như học muội bé nhỏ của chúng ta có nhiều hoa đào lắm đấy."

Lục Bôn Lai vừa định trả lời lời nhận xét của Hạ Thương Chu thì một ý nghĩ xoẹt qua đầu anh ta. Anh ta nhanh chóng đưa tay lên bịt miệng lại. Chậm chậm, anh ta quay đầu nhìn Lâm Giang ở phía sau.

Chàng trai trẻ trông không có gì khác thường.

Một cơn gió nhẹ thổi qua xé màn đêm tịch mịch, kéo những lọn tóc lòa xòa bay ngược ra sau, để lộ vầng trán công tuyệt mỹ của chàng trai.

Và giữa hàng lông mày thanh tú, thoát ẩn thoát hiện một cảm giác thù địch khôn lường có thể cảm nhận được...

Thật may là Lục Bôn Lai đã nhanh chóng phản ứng kịp và tự bịt miệng mình lại. Anh ta chột rùng mình khi tưởng tượng ra những đau khổ mà anh ta có thể phải nếm trải...

Trong khi Lục Bôn Lai đang bí mật vỗ ngực thờ phào thì Hạ Thương Chu vẫn cố vẻ không biết gì về mối nguy hiểm đang rình rập sau lưng anh ta. Anh ta tiếp tục, "Hửm? Có vẻ như hoa đào của học muội bé nhỏ có chất lượng khá tốt. Trông cậu ta thực sự không tệ lắm..."

Lục Bôn Lai có thể thấy rõ biểu cảm của Lâm Giang ngày càng lạnh lùng hơn.

Vì tình nghĩa anh em giữa bọn họ nên anh kín đáo đá Hạ Thương Chu để nhắc khéo anh ta dừng lại.

"Cái quái gì vậy? Lục Bôn Lai? Tại sao cậu lại đá tôi?" Hạ Thương Chu trả lại cho bạn mình một cú đá rồi anh ta tiếp tục bình luận về tình cảnh này. "...Theo nguồn thông tin của tôi, đây chính là Hàn Giang đến từ Khoa Nghệ thuật. Nếu tôi nhớ không lầm thì cậu ấy thậm chí còn giành được một số giải thưởng cho màn trình diễn năm ngoái. Không có gì ngạc nhiên khi giọng hát của cậu ấy rất hay!"

Có một vết lõm trên đầu cháu nội tôi sao? Tôi đã cho cậu một gợi ý rõ ràng như vậy mà cậu vẫn cố gắng phản lại tôi vậy à?

Nhận ra rằng không khí xung quanh Lâm Giang vào thời điểm này càng tỏa ra nhiệt lạnh hơn nên Lục Bôn Lai quyết định chọn đường lùi, "À, điều này thì có gì mà thú vị chứ? Thật nông cạn!"

"Những điều cậu nói lúc trước chẳng giống như vậy. Cậu đã nói là ..." Hạ Thương Chu cảm phần cãi lại khi anh ta quay hướng đối mặt với Lục Bôn Lai.

Nhưng trước khi anh có thể nhìn thấy Lục Bôn Lai thì anh ta đã nhận ra mình phải đơn độc đối mặt với một Lâm Giang đầy nguy hiểm.

Hạ Thương Chu hoàn toàn theo bản năng ngậm miệng lại. Hai giây sau, anh nhận ra mình đã làm gì sai. Nhanh chóng thay đổi lời nói và lên về phòng, "Cậu nói đúng, chả có gì thú vị ở bên dưới kia. Bởi vì những người như họ mà văn hóa học đường của chúng ta càng ngày càng tệ hơn!"

Ngay khi Hạ Thương Chu vừa quay trở về phòng ngủ thì anh ta lập tức chạy đến bên Lục Bôn Lai và phàn nàn, "Đồ khốn, tại sao cậu không nhắc nhở tôi sớm hơn?"

Lục Bôn Lai: "Cậu ngốc thì có! Tôi đã huých đề cậu dừng lại, nhớ không?"

"Cậu gọi đó là một lời nhắc nhở ư? Đó rõ ràng chỉ là một cú đá!"

"Cái quái gì, khả năng lĩnh hội của cậu kém vậy sao?"

Lúc này Lâm Giang cuối cùng cũng quay về phòng. Cặp đôi đang chỉ chóc cãi nhau kia lập tức bịt mồm nhau lại.

Họ kín đáo liếc nhìn về phía anh. Lâm Giang bước đến bên bàn học, mở máy tính xách tay và bắt đầu thực hiện kế hoạch của mình.

Lục Bôn Lai: "Có gì đó không ổn với ông chủ của chúng ta hôm nay. Cậu ấy thực sự đang làm việc lúc nửa đêm đấy!"

Hạ Thương Chu: "Chúng ta nên làm gì đây? Cậu có nghĩ là chúng ta có thể sống sót qua đêm nay không?"

Lâm Giang đã không đóng cửa ban công khi bước vào. Vì thế mà tiếng động bên ngoài vẫn có thể mơ hồ nghe thấy ngay bên trong căn phòng. Sau khi kết thúc bài hát Chúc mừng sinh nhật, Hàn Cảnh hét lên: "Chúc mừng sinh nhật, Thi Yến!"

"Thi Yến, anh thích em!"

Lời tuyên bố của anh được nhanh chóng hưởng ứng bởi vô số lời ca tụng từ trong đám đông.

"Thi Yến, anh thích em! Chúc mừng sinh nhật!"

Khi giọng nói của Hàn Giang ngày càng to hơn cũng chính là lúc không khí lạnh tràn vào căn phòng 501 ngày càng dày đặc hơn.

Ngay tại thời điểm này, Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai thậm chí không cố gắng giao tiếp với nhau bằng cách thì thầm nữa mà họ chuyển qua giao tiếp bằng ánh mắt. Họ tự hỏi rằng bằng cách nào đêm nay họ có thể thoát khỏi vùng lãnh nguyên này.

- -

Trong tiếng Trung, hoa đào thường được dùng để chỉ các mối quan hệ lãng mạn, như tiêu đề.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Tôi sẽ vò nát bất kỳ bông hoa đào mà tôi thấy (2)

Editor: Wave Literature

Không phải do trí tưởng tượng của họ đang vẽ ra mà thực sự tiếng gõ lách cách trên bàn phím của Lâm Giang mỗi giây càng to hơn...

Ngay khi Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai cảm thấy trái tim họ không thể chịu được cảm giác sợ hãi này nữa thì cuối cùng âm thanh bàn phím cũng ngừng lại. Lâm Giang quay lại nhìn chăm chăm chào Hạ Thương Chu, "Lúc này cậu nói gì?"

Đôi chân của Hạ Thương Chân ngay lập tức co rúm lại vì sợ hãi. Trong anh khổ sở với dáng vẻ suýt ngã trượt khỏi ghế. "Ông chủ, tôi không nói gì cả."

"Cậu nói rằng học muội bé nhỏ có quá nhiều hoa đào?" Ngoài việc sắc thái của giọng nói lạnh lùng hơn thì dường như không có cảm xúc nào được biểu hiện rõ ràng trong giọng nói của Lâm Giang.

Nhưng đó vẫn là một giọng nói có thể tạo ra một cơn rừng mình chạy dọc sống lưng của Hạ Thương Chu, anh nhanh chóng lắc đầu, "Ông chủ, cậu nghe nhầm rồi! Tôi thực sự không nói gì như vậy. Ông chủ, tôi sẽ biếu anh 8,000 đô la, không, 16,000 đô la..."

Lâm Giang không để lộ ra bất kỳ phản ứng cụ thể nào đối với những lời nói của Hạ Thương Chu. Thay vào đó, anh nhìn chăm chăm vào Hạ Thương Chu một lúc lâu rồi nhận xét, "Không quan trọng là cô ấy có bao nhiêu hoa đào, tôi sẽ vật hết từng người trong số họ. Thậm chí nếu cô ấy chống lại tôi bằng Đào Quốc Hoa Đào, tôi sẽ san phẳng toàn bộ nơi đấy!"

Cùng với sự khẳng định ấy thì Lâm Giang nhắc chiếc điện thoại lên và nhấn vào nó.

Vào thời điểm cuối cùng khi anh đặt điện thoại xuống thì sự náo loạn bên ngoài đã được đưa lên một cao trào mới.

"Những người bên ngoài thực sự quá ồn ào! Tôi sẽ đóng cửa lại!" Lưng Hạ Thương Chu ướt đầm mồ hôi, vội vã chạy ra ban công.

Nhưng anh ta hầu như chưa đến gần cửa ban công thì màn tò tình sụt sướt của Hàn Giang đột nhiên ngừng lại.

Tò mò, anh ta bước ra ban công để nhìn trộm xuống bên dưới. Và một lát sau, anh ta thốt lên đầy kinh ngạc, "Ông chủ, học muội bé nhỏ cũng đã đi xuống đó rồi."

"Cái gì?" Lục Bôn Lai kinh ngạc chạy ra ban công và nhìn xuống. Một lúc sau, anh ta quay sang Lâm Giang và nói: "Ông chủ, đàn em bé bỏng thực sự đang ở dưới đó!"

Lâm Giang ngẩn người trong hai giây. Rồi anh nhấc từng bước chân lên tiến ra phía ngoài cùng hai người họ.

Ngay khi anh vừa ra đến nơi, giọng nói của Hàn Giang lại vang lên, "Thì Yến, chúc mừng sinh nhật! Anh biết là em đã từ chối lời tỏ tình của anh, nhưng anh không muốn từ bỏ như thế!"

"Thì Yến, anh thực sự rất thích, rất thích em. Em định sẽ không cân nhắc về anh ư?"

Lúc này, một thành viên nhiệt tình từ trong đám đông hét lên: "Em sẽ cân nhắc anh!"

Thì Yến im lặng. Có lẽ cô đang xấu hổ, nhưng cô bước về phía trước để nắm lấy tay áo của Hàn Giang, như thể cô muốn kéo anh ta ra khỏi đám đông.

Tuy nhiên, Hàn Giang không hề nhúc nhích. Thay vào đó, anh ta nhìn chằm chằm vào Thì Yến và nói, "Thì Yến, anh biết là những tin đồn được đăng tải trên diễn đàn của trường đều không phải là sự thật. Và anh cũng biết rằng bây giờ em đang độc thân. Anh hy vọng rằng em có thể nghiêm túc xem xét anh."

"Thì Yến, anh thích em. Em sẽ trở thành bạn gái của anh chứ?"

Phía bên kia, Thì Yến không thể kéo Hàn Giang đi cho dù cô cố gắng co mạnh như thế nào đi chăng nữa. Cô đành im lặng chôn chân tại chỗ, không biết phải làm gì.

Khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi thoáng xuất hiện thì trong đám đông có ai đó đột nhiên hô lên, "Chấp nhận anh ấy đi!"

Không mất nhiều thời gian để những người còn lại cũng hòa theo, "Chấp nhận anh ấy! Chấp nhận anh ấy! Chấp nhận anh ấy!"

Quay trở về với ba người đang đứng trên ban công, khi nghe thấy tiếng hỗn loạn ầm ĩ đến mức điếc tai này, Lâm Giang quay lưng trở về phòng.

Lục Bôn Lai và Hạ Thuơng Chu trao đổi ánh mắt trong giây lát và đưa ra một quyết định rằng sự sống còn của họ quan trọng hơn là việc tham gia vào cuộc náo loạn này. Khi họ chuẩn bị quay về phòng thì Lâm Giang đột nhiên xuất hiện một lần nữa.

Trước khi cặp đôi có thể tiếp nhận được những gì đang diễn ra, Lâm Giang bất ngờ đưa tay ra và một xô nước đột ngột rơi từ trên trời rơi xuống, bắn tung tóe vào Hàn Giang và Thì Yến với độ chính xác không thể tin được. Đồng thời, một nửa số nến trên sân đầy hoa cũng bị dập tắt bởi cơn gió kèm theo hơi nước.

"Cái quái gì vậy? Có chuyện gì đang xảy ra vậy?"

"Đưa quý nào bắt cần quạ vậy?"

Giữa những tiếng la ó, còi báo động của một chiếc xe cảnh sát đến và đột ngột phá tan bầu trời đêm.

"Hừm? Chuyện gì đang xảy ra vậy? Tại sao lại có xe cảnh sát vào giờ này?"

"Có chuyện gì xảy ra à?"

Những lời la ó dần trở thành những lời bàn tán thì thầm im lặng khi người đàn ông mặc đồng phục cảnh sát bước tới gần Hàn Giang.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 159: Chiêm ngưỡng thành quả chiến thắng (1)

Translator: Wave Literature

Do micro được cầm trong tay Hàn Giang nên đám đông có thể nghe rõ những lời mà viên cảnh sát nói với anh, "Chàng trai, cậu có biết bây giờ là mấy giờ rồi không? Đã có người tố cáo cậu là kẻ gây mất trật tự công cộng..."

"Còn nữa, nhanh chóng tắt những cây nến này đi! Cậu không biết đây là một mối nguy hiểm gây hỏa hoạn sao?"

"Hãy nhớ dọn sạch hoa hồng trên sân trước khi cậu rời đi. Bởi đây mới chỉ là lần đầu cậu phạm tội, tôi sẽ phạt cảnh cáo và thả cậu đi. Tuy nhiên, nếu điều này xảy ra một lần nữa, tôi sẽ bắt giữ cậu ngay, cậu hiểu chưa? Được rồi, nhanh lên và dọn sạch chỗ này. Sau khi xong việc, cậu phải theo tôi đến Văn phòng Công tác Sinh viên để viết bản tường trình..."

"Trời ạ, ai lại tro trên đến mức gọi cảnh sát vậy chứ?"

"Thật đáng tiếc! Màn tỏ tình lãng mạn như vậy cơ mà! Nó còn đang đi đến phần tốt đẹp nữa! Tại sao phải bị gián đoạn vào đúng lúc này chứ? Grừ, đêm nay tôi sẽ không thể ngủ được mất!"

"Đúng vậy, đúng vậy! Thật là thất vọng! Tôi đã chuẩn bị kéo quần xuống, nhưng đây rốt cuộc lại hồng hét... Nếu họ không tiến hành đến cùng, họ đừng nên bao giờ bắt đầu màn tỏ tình ở nơi công cộng như thế này nữa! Nó giống như đang ở giữa trận XXOO lại bị dừng lại vậy! Cậu biết điều này có thể dẫn đến viêm tuyến tiền liệt mà, phải không?"

Giữa cơn mưa của những lời tiếu nhủi và phẫn nộ từ đám đông thì Thì Yến đã được cảnh sát đưa ra khỏi sân bóng.

Vì nữ chính đã rời đi nên không còn gì để đám đông nhòm ngó nữa. Vì vậy họ dần dần tản ra khỏi khu vực này và trở về phòng ký túc xá.

Chỉ trong chốc lát, đám đông tập trung trên ban công của cả ký túc xá nam và nữ đã biến mất như thể chưa từng có sự kiện gì xảy ra trước đó.

Chỉ có Lâm Giang vẫn đứng trên ban công và hướng đôi mắt lạnh lùng xuống cảnh tượng phía bên dưới.

Dưới sự theo dõi sát sao của viên cảnh sát thì Hàn Giang đã đập tắt từng ngọn nến trước khi lấy một cây chổi để quét dọn những cánh hoa hồng đỏ tươi rải rác xung quanh.

Thình thoảng, một cơn gió đêm lạnh lẽo sẽ thổi, cuốn theo những cánh hoa vương vãi trên mặt đất và tạo ra một cảnh tượng hoang tàn không thể tả.

...

Hạ Thương Chu nhìn chăm chăm vào Lâm Giang, người hiện giờ vẫn đang đứng ngoài ban công, nhìn xuống cảnh tượng phía bên dưới. Anh ta chậm chậm bước đến bên Lục Bôn Lai và hỏi: "Có chuyện gì với ông chủ của chúng ta vậy? Đàn em bé bóng đã đi rồi vậy thì còn có gì để xem nữa đâu. Tại sao cậu ta vẫn đứng ở đó chứ?"

Lục Bôn Lai nhìn Hạ Thương Chu như thể đang nhìn thấy một tên ngốc, "Cậu còn phải nói? Đây được gọi là chiêm ngưỡng thành quả chiến thắng của mình."

Không thể hiểu được những gì Lục Bôn Lai đang nói, Hạ Thương Chu trả lời với một câu "Ah?". Ba giây sau, rốt cuộc anh mới nhận ra, "Ý anh là Ông chủ của chúng ta chính là người đã gọi cho cảnh sát?"

Lục Bôn Lai: "Ài! Cậu nghĩ còn ai đủ độc ác để gọi cảnh sát thông báo về một màn tỏ tình chứ?"

Hạ Thương Chu: "Đừng vậy. Ông chủ của chúng ta là người duy nhất có khả năng loại trừ những thứ như vậy. Nhưng đó cũng xem là một thứ cứu viện chúng ta. Với điều này, tâm trạng của ông chủ cuối cùng cũng sẽ được cải thiện, và chúng ta sẽ thoát khỏi cuộc tắm máu."

Lục Bôn Lai gật đầu đồng ý. Lúc này, Lâm Giang đột nhiên bước vào phòng và đóng cánh cửa ban công phía sau lưng anh.

Lục Bôn Lai nhanh chóng quay sang Lâm Giang. Anh ta chuẩn bị lấy lại những cụm từ hùng hồn mà anh ta đã chuẩn bị trước đó để tăng bốc Lâm Giang. Nhưng anh ta bất ngờ nhận thấy biểu hiện của người kia có gì đó không ổn.

Anh ta theo bản năng ngậm miệng lại.

Nhận thấy sự kỳ lạ trong phản ứng của Lục Bôn Lai thì Hạ Thương Chu cũng đưa mắt liếc nhìn Lâm Giang và tâm trạng anh ta cũng trở nên căng thẳng.

Mặt khác, Lâm Giang dường như không đếm xỉa gì đến sự hiện diện của hai người. Anh đi thẳng vào phòng tắm và ngẫu hứng ném cái xô sang một bên rồi rửa tay. Sau đó, anh trở về ngồi bên bàn máy tính và tiếp tục thực hiện kế hoạch của mình.

Pilpala! Trong khi Lâm Giang đang bận gõ bàn phím thì Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai hai người đưa mắt nhìn nhau rồi thì thảo thảo luận với nhau một lần nữa.

"Có vẻ như có gì đó không đúng với kịch bản. Không phải ông chủ nên nổi điên lên với niềm vui khi phá hủy được màn tỏ tình của Hàn Giang với đàn em bé bóng sao? Tại sao cậu ta vẫn phát ra thứ sát khí đáng sợ như vậy?"

"Đó cũng là những điều tôi muốn hỏi cậu! Cậu nghĩ đã có gì sai ở đây?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 160: Chiêm ngưỡng thành quả chiến thắng (2)

Editor: Wave Literature

"Làm sao tôi biết được? Tôi trông giống có thể đọc được suy nghĩ của ông chủ chúng ta lắm sao?"

"Những lúc thế này tôi lại thực sự ghen tỵ với Long Châu Vĩ đấy. Cậu ta thật may mắn khi chuyển ra ngoài lúc ông chủ đến. Tôi phải sống tỏ tình với bà nội của cậu để có thể thoát khỏi móng vuốt quái quỷ của ông chủ!"

"Đồ khốn, cậu mới là cháu nội của tôi!"

"Cháu trai, đây là cách mà cháu nói chuyện với ông nội của cháu ư?"

"..."

Cặp đôi cãi tay đôi một thời gian khá lâu. Rốt cuộc, họ mới nhận ra mình đã đi quá xa đề tài cũ. Vì vậy, họ nhanh chóng trở lại vấn đề vừa nãy.

"Nếu chúng ta cứ để ông chủ nằm trong trạng thái tôi tệ như vậy thì chúng ta cũng sẽ không yên ổn được. Làm thế nào mà đêm này có thể ngủ cạnh sông băng chứ. Nhanh lên và nghĩ ra cách để làm nhẹ bầu không khí này đi!"

"Đừng giục tôi! Tại sao cậu không tự nghĩ ra điều gì..."

Cặp đôi tranh cãi nhau một lúc lâu. Sau đó, Hạ Thương Chu đột nhiên háng giọng hỏi: "Ông chủ, hôm nay không phải là sinh nhật của học muội bé nhỏ sao? Cậu có định tặng quà cho cô ấy không?"

Như thể không nghe thấy tiếng của Hạ Thương Chu; Tốc độ đánh máy của Lâm Giang trên bàn phím vẫn không dừng lại. Tuy nhiên, từ một góc nghiêng thì người ta có thể nhìn thấy rõ sự lạnh lùng đang lan tỏa trên khuôn mặt anh ngày một nhiều hơn.

Lục Bôn Lai ho hai tiếng. Anh can đảm tiếp tục bắt chuyện, "Đừng vậy. Có sinh nhật nào được tổ chức mà lại không có quà chứ. Ông chủ, cậu đã nghĩ ra món quà để tặng cho học muội bé nhỏ chưa?"

Lâm Giang dường như vẫn rất mải mê với công việc của mình. Vì vậy ngoài việc thình thoảng cau mày suy ngẫm thì anh không đưa ra một lời hồi đáp nào cho hai người đang ngồi ở đằng kia.

"Cậu còn phải hỏi nữa sao? Những cô gái thường thích túi xách, quần áo, mỹ phẩm, những thứ tương tự như vậy..." Hạ Thương Chu nói khi trộm nhìn Lâm Giang. Nhận thấy tốc độ đánh máy của người kia đã có chút chậm lại, anh ta bắn một câu "Có hy vọng rồi" về phía Lục Bôn Lai. Rồi anh cao giọng tiếp tục, "...Trong bất kỳ trường hợp nào, cứ chọn món đồ đắt tiền nhất! Chân lý ấy không bao giờ sai!"

Nắm bắt được tín hiệu của Hạ Thương Chu, Lục Bôn Lai vội vàng nói thêm, "Thật nông cạn! Một món quà ý nghĩa không phải dựa vào giá tiền của nó mà là dựa vào sự chân thành của người tặng! Khi tặng quà cho ai đó, cậu nên suy xét tặng món quà mà họ thích. Nếu người ta không thích món quà đó, thì dù có đắt thế nào món quà cũng trở nên vô nghĩa. Nhưng nếu đó là thứ người ta thích, thì ngay cả khi nó chỉ đáng giá một nhân dân tệ, cô ấy vẫn sẽ xem nó như một báu vật vô giá."

Lúc này, Lâm Giang đột ngột đứng bật dậy, đá ghế sang một bên và bỏ ra ngoài ban công.

Lục Bôn Lai theo bản năng lấy hai tay che miệng lại. Anh ta quay sang nhìn Hạ Thương Chu. Sau đó, cả hai đều lắc đầu, tỏ rõ sự hoang mang.

...

Khác hẳn với sự hỗn loạn do màn tỏ tình mà tên Hàn Giang gây ra trước đó, hai tòa nhà ký túc xá và sân bóng ngay lúc này yên tĩnh đến lạ thường.

Mặc cho những cơn mát lạnh của cơn gió đêm lùa đến thì Lâm Giang vẫn cảm thấy trái tim mình càng ngày càng ngột ngạt.

Trong thâm tâm anh biết rõ sự khó chịu này không phải xuất phát từ màn tỏ tình của Hàn Giang mà là xuất phát từ sự ngờ nghệch của mình.

Hôm nay là sinh nhật của Yến Ngốc. Vậy mà trước khi có sự xuất hiện tên Hàn Giang nào loạn khủng khiếp kia, trước khi có màn tỏ tình kia, anh hoàn toàn không hề biết gì về nó.

Lục Bôn Lai nói đúng. Ý nghĩa của một món quà không nằm ở giá tiền của nó mà nằm ở sự chân thành của người tặng. Và liệu người đó có thích hay không... Nhưng ngoài những dòng liệt kê [*Chanh dây, sơn trà, dưa hấu, dưa, lựu*] và [*Khoai tây chiên, vịt nướng, trà sữa, kem (vani)*] anh đã ghi lại trong điện thoại, thì anh không hề nảy ra ý tưởng nào khác.

Mình không biết mình nên tặng quà gì cho cô ấy nhân dịp sinh nhật.

Khi nghĩ về điều này, Lâm Giang thờ dài. Anh rút điện thoại ra và gõ những từ sau vào công cụ tìm kiếm: [*Mình nên tặng gì cho một cô gái vào ngày sinh nhật?*]

Anh đã nhận được một loạt những câu trả lời trọn vẹn.

Có phải ngày nay cộng đồng mạng không đáng tin cậy?

Lâm Giang nhàu màu khinh bỉ. Anh không còn cách nào khác ngoài việc cầu cứu người phụ nữ duy nhất trong đời anh để xin lời khuyên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 161: Sói lớn xấu xa đuôi bắt Thỏ trắng nhỏ (1)

Editor: Wave Literature

Lâm Giang gõ vào ứng dụng WeChat, ngẫu nhiên gõ một ký tự [?] và gửi nó đi.

Lâm Tâm Ý sớm trả lời anh, và câu trả lời cũng rất quen thuộc: [?]

Lâm Giang do dự một lúc rồi gõ tiếp: [*Chị à, chị muốn nhận món quà gì vào ngày sinh nhật của chị?*]

Một phản hồi tức khắc đến từ Lâm Tâm Ý, nhưng nội dung ngắn gọn và thẳng thắn, giống như tính cách của chính cô: [*Tiền.*]

Lâm Giang đột nhiên cảm thấy rằng có lẽ mình đã tìm sai đối tượng để tìm kiếm lời khuyên. [*Ngoài ra?*]

Một câu trả lời tức thì đến từ Lâm Tâm Ý: [*Tiền mặt.*]

Có gì khác nhau giữa tiền và tiền mặt vậy?

Lâm Giang bắt đầu hối hận với quyết định của anh ấy. Anh không bận tâm gõ tiếp nữa. Vì vậy anh đã gửi một tin nhắn thoại với giọng hết sức thiếu kiên nhẫn: "Chị à, em đang nghiêm túc đây. Ngoài tiền và tiền mặt ra, chị muốn nhận gì khác vào ngày sinh nhật của chị?"

Lần này, Lâm Tâm Ý cũng trả lời lại bằng một tin nhắn thoại giống như Lâm Giang. Giọng nói thanh tao của cô nhuốm một sự thiếu kiên nhẫn còn hơn Lâm Giang: "USD, Euro, Yen, Pound. Nếu những thứ đó vẫn không đủ, vàng cũng là một giải pháp tốt để thay thế!"

Được rồi, giờ thì không còn nghi ngờ gì nữa. Mình đã tìm nhầm người để hỏi rồi!

Lâm Giang không trả lời tin nhắn của Lâm Tâm Ý nữa.

Nhưng Lâm Tâm Ý dường như không có ý định dừng lại. Thông báo liên tục không ngừng nhảy đến. Và chỉ khi tín hiệu đã ngừng hẳn thì Lâm Giang mới bắt đầu lướt đọc chúng.

[*¥ cũng được.*]

[*Nhưng tất nhiên, \$ là tốt nhất. Nó thuận tiện để chi tiêu hơn cho tao.*]

[*£ và €... Chị nghĩ là chị vẫn có thể miễn cưỡng chấp nhận chúng.*]

[*Nhưng tiền mặt thì có chút rắc rối. Sẽ tốt hơn nếu em chuyển thẳng vào tài khoản ngân hàng của chị đó. Nếu em thấy các giao dịch ở nước ngoài quá phiền phức, vì*

AliPay và WeChat cũng ổn. Em cũng biết số tài khoản của chị mà.]

Một sự xác nhận thông qua đôi mắt, chị gái tôi thậm chí còn không đáng tin hơn cả cư dân mạng!

Anh không nên ngu ngốc đến mức nghĩ rằng anh có thể nhận được bất cứ điều gì tốt đẹp từ chị gái mình.

Như người ta thường nói, "Tin tưởng vào người khác, tại sao không dựa vào chính mình?". Anh có thể tìm ra thứ Yến ngốc muốn bằng chính khả năng của mình.

Có thể mình cần đến sự giúp đỡ của ông nội để thành công...

Với suy nghĩ này trong đầu, một tia sáng lóe lên trong đôi mắt của Lâm Giang.

...

Sáng sớm tinh mơ ngày thứ bảy, Lâm Giang thức dậy từ sớm.

Anh nhanh chóng tắm rửa và thay quần áo. Sau đó đi ra cổng trường để bắt taxi đến bệnh viện. Trong lúc ấy, hai anh chàng kia vẫn say giấc nồng ở phòng ký túc xá.

Khi anh đến bệnh viện, bác sĩ đúng lúc đang tiến hành kiểm tra định kỳ cho ông nội; có một y tá đi cùng ông.

Lâm Giang không muốn làm phiền mọi người. Anh chọn cách lặng lẽ đứng bên cạnh và kiên nhẫn chờ đợi họ hoàn thành việc kiểm tra định kỳ.

"Tình trạng của ông nội thế nào rồi?" Lâm Giang hỏi.

Bác sĩ chính liếc nhìn ông nội Lâm. Trông ông có vẻ yếu đuối, dù chỉ một giây trước đó ông trông rất khỏe khoắn và đi lại xung quanh trước khi Lâm Giang đến. Bác sĩ bắt gặp ánh nhìn của người ông, rồi anh quay lại nhìn Lâm Giang và lắc đầu, "Tình trạng của Ngài Lâm vẫn không được tốt lắm. Tôi nghĩ rằng chúng ta cần phải sớm tăng liều thuốc. Còn về chi tiết, trước hết chúng tôi sẽ phải thảo luận với các bác sĩ khác trước khi nói với cậu."

Lâm Giang gật đầu, lịch sự cảm ơn bác sĩ và y tá. Anh đích thân tiễn họ đến cửa.

Khi anh quay lại phòng bệnh, Di Xuân đã đỡ ông dậy ngồi ngay ngắn và ông đang hoàn thành bữa sáng của mình.

Lâm Giang kiên nhẫn chờ đợi cho đến khi ông hoàn thành bữa sáng. Ông hỏi anh với một giọng rất bình thản, "Hôm nay là ngày gì?"

Ông nội Lâm liếc mắt nhìn di Xuân.

Di Xuân nghĩ nghĩ một lúc rồi nói ngày.

Lâm Giang trả lời một cách nhàn nhã "Cháu thấy" rồi rơi vào im lặng. Trong tất cả những lần anh xuất hiện ở bệnh viện, có vẻ như ông đều chỉ hỏi về ngày, ngoài ra không còn gì khác.

Căn phòng im lặng. Khoảng 3 giây sau ông nội Lâm cuối cùng cũng lên tiếng, thể theo mong muốn của ai đó. "Ngày hôm nay có vẻ rất quen thuộc. Để ta nhớ xem, có thể là..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngày Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Sói lớn xấu xa đuổi bắt Thỏ trắng nhỏ (2)

Editor: Wave Literature

Trước khi ông nội Lâm có thể nhớ ra ngày này là ngày gì thì di Xuân đã lên tiếng, "...Hôm nay không phải là sinh nhật của Thi tiểu thư hay sao?"

Di Xuân đúng là không để mình thất vọng. Di luôn biết phải nói gì vào đúng thời điểm! Di xứng đáng được mong chờ tiền thưởng cuối năm!

Lâm Giang cực kỳ phấn khởi trong lòng. Nhưng anh không để cảm xúc của mình thể hiện ra mặt. Anh làm như thể người mà ông và di Xuân đang nhắc đến không liên quan gì đến anh cả.

"Phải, phải, phải!" Hôm nay là sinh nhật của Yến Yến! Ái chà, làm sao ta có thể cho phép ngày này bị lãng quên được cơ chứ? Trí nhớ của ta không được tốt lắm kể từ khi ngã bệnh. Mỗi năm ta thường chuẩn bị quà cho Yến Yến, và năm nay cũng không ngoại lệ..." Vừa nói, ông nội Lâm vừa bắt đầu chỉ dẫn cho di Xuân, "...Gọi cho đầu bếp của gia đình chúng ta và bảo ông ấy làm một cái bánh ngay bây giờ. Còn nữa, hãy nhờ tài xế mua một bộ trang phục tuyệt đẹp cho Yến Yến của chúng ta. Hãy nhớ, phải là một bộ hoàn chỉnh. Bao gồm một đôi giày, một túi xách và các trang sức phụ kiện!"

Chúng ta cũng cần chuẩn bị gói quà sinh nhật màu đỏ cho Yến Yến. Quan trọng nhất là bữa tiệc. Đầu bếp từ Khách sạn Toàn Cầu Trung Hoa sẽ chuẩn bị một bữa ăn sang trọng theo đúng khẩu vị của Yến Yến..."

Di Xuân đã ghi chép lại tất cả những gì ông nội Lâm nói trước đó. Bà hỏi thêm: "Tôi có nên nhờ tài xế giao quà đến tận nhà Thi tiểu thư không ạ?"

Ông nội Lâm cảm thấy ân hận vì không thể cùng tổ chức sinh nhật cho cháu gái. Nhưng sau khi đã suy nghĩ kỹ thì dường như không còn lựa chọn nào khác.

Ông vừa định gật đầu đồng ý thì Lâm Giang, người đã chờ đợi rất lâu thời khắc này, đột nhiên chán nản nhận xét, "Ông có thể để tài xế đưa những thứ đó đến bệnh viện, sau đó..."

Lâm Giang dừng lại một lát rồi quyết định sử dụng từ "cô ấy" một cách xa lạ. "...Ông có thể gọi điện cho cô ấy và bảo nhớ cô ấy. Chắc chắn cô ấy sẽ đến. Ông không thể tặng quà cho cô bằng cách này ư?"

Ông nội Lâm vẫn cảm thấy vô cùng đau khổ khi không thể ở bên Thi Yến vào ngày sinh nhật của cô. Nhưng khi nghe lời gợi ý của Lâm Giang thì đôi mắt ông lập tức sáng lên, "Đó quả là một ý kiến hay. Được rồi, hãy làm theo những gì thẳng thắn nói."

Tiếp đó, ông nội Lâm đưa thêm những hướng dẫn để di Xuân chuẩn bị tiệc sinh nhật cho Thi Yến. Đang chỉ dẫn hăng hái, ông đột nhiên ngưng lại một lát rồi quay sang Lâm Giang với một tia nhìn giận dữ, "Không phải "cô ấy" mà là Yến Yến! Nếu cháu không muốn gọi con bé là Yến Yến, thì hãy gọi là "vị hôn thê của cháu!"

...

Chín giờ sáng, di Xuân gọi điện mời Thi Yến đến bằng cách viện cớ rằng ông nội Lâm đang rất nhớ cô.

Thi Yến đến bệnh viện vào lúc mười một giờ kém.

Khi cô dùng xong bữa tiệc và chiếc bánh nướng mà ông nội Lâm đã đặc biệt chuẩn bị cho cô thì cũng đã ba giờ chiều.

Vì không để cho Lâm Giang và Thi Yến phát hiện ra mình đang giả vờ bệnh tật nên ông Lâm đợi cho đến khi bữa tiệc sinh nhật của Thi Yến kết thúc liền giả vờ kiệt sức để đuổi hai đứa cháu đi.

Do những lời "cẩn thận không ngừng" của ông, Lâm Giang không còn cách nào khác ngoài việc giúp Thi Yến mang đồ tặng quà xuống.

Hai người đến cửa bệnh viện thì tài xế cũng đã đợi sẵn trong xe.

Lâm Giang đến bên chiếc xe và mang theo những túi nào quà linh tinh. Anh dừng lại một lúc để nói đôi lời về thời tiết đặc biệt tốt ngày hôm nay. Rồi anh hướng mắt về phía Thi Yến, người đang đứng sau cách anh khoảng một mét.

Anh đã có tình gọi ông nội về cuộc hẹn ngày hôm nay. Như thế, anh sẽ có cơ để đưa cô về nhà... Bây giờ cô đã ở đây, ngay trước mặt anh. Vì thế phần còn lại tùy thuộc vào anh.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Giang đột nhiên cảm thấy rằng mình chính là một con sói lớn xấu xa đang săn lùng một chú thỏ trắng bé nhỏ.

Đợi đã, có gì đó không đúng. Mình chính là một con chó săn tuyệt đẹp của Yến ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Anh lái xe, anh có quyền (1)

Editor: Wave Literature

Với suy nghĩ này trong đầu thì Lâm Giang hăng giọng và bước đến bên Thi Yến, "Sau bữa ăn này em có bận gì không?"

Thi Yến đưa mắt nhìn sang trái, rồi đưa mắt nhìn sang phải.

Không có ai ở bên cạnh cô. Có phải Lâm Giang đang nói chuyện với cô không?

Nhưng anh không gọi tên cô... Nhớ anh thực sự nói chuyện với tài xế thì sao?

Ngốc nghếch! Tôi đang nói chuyện với em đấy. Em nhìn vào đâu?

Lâm Giang hét vào trong, hỏi một lần nữa, "Em rảnh chứ, Thi Yến?"

Thi Yến vẫn đang ngồi giữa nhìn xung quanh khi cô nghe thấy ai đó gọi tên mình. Chỉ sau đó, cô mới chắc chắn rằng Lâm Giang đang nói chuyện với mình. Cô vội vàng trả lời: "Em nghĩ vậy."

Ngay khi vừa thốt câu trả lời ra khỏi miệng theo bản năng thì cô lập tức tự vấn liệu mình có quá thật thà không.

Vì vậy, sau một hồi suy nghĩ, cô nói thêm, "Có việc gì không ạ?"

Lâm Giang hăng giọng. Anh hỏi, với một chút lúng túng nghẹn lại ở họng, "Có việc... nên anh cần em giúp đỡ...."

Hà?! Anh cần sự giúp đỡ của mình? Thực sự cũng có những lúc anh ấy cần sự giúp đỡ của người khác ư?

Thi Yến theo bản năng bắn một cái nhìn lên bầu trời. Không, mặt trời không mọc phía tây..., những điều mình vừa nghe là sao?

Vừa lẩm bẩm trong lòng, Thi Yến vừa trả lời anh bằng một giọng nhẹ nhàng, "Anh cần em giúp anh làm gì?"

Có phải giọng của Yến ngọc lúc nào cũng nhẹ nhàng và đáng yêu như thế không?

Giọng nói của cô làm dịu trái tim Lâm Giang, đến nỗi giọng anh nói ra cũng dịu dàng đi. "Chị gái anh vừa mới nhận được một dự án mới cách đây không lâu. Và anh muốn gửi đến chị một món quà chúc mừng. Nhưng anh không biết rõ con gái thường thích gì. Vì vậy anh muốn hỏi ý kiến của em."

À, vậy là anh ấy muốn mua quà cho chị Tâm Ý... Nhưng anh ấy có thể nhờ một cô gái khác giúp mà, phải không? Tại sao anh ấy phải hỏi mình?

Trong khi Thi Yến suy ngẫm về hành động của anh thì Lâm Giang chăm chú quan sát sự im lặng của cô. Anh cho rằng cô đang miễn cưỡng, vì thế anh nói thêm, "Có sao không? Có phải nó quá phức tạp không?"

Lâm Giang dừng lại một lát. Rồi anh tiếp tục, "Lý do vì sao anh muốn em giúp là vì chị anh rất thích em và đối xử với em khá tốt. Chị ấy thường mang quà nước ngoài về cho em. Vì vậy, anh nghĩ rằng em có thể biết rõ sở thích của chị ấy hơn."

Những lời của Lâm Giang nghe có vẻ bình thường. Nhưng mỗi từ trong số chúng đều nhằm để gây áp lực đối với Thi Yến.

Thì Yên thực sự không biết nhiều về sở thích của Tâm Ý. Nhưng sự thật là chị gái này rất hay mang quà từ nước này từ nước ngoài về cho cô.

À... Ngay cả khi Lâm Giang không nhờ thì mình vẫn nên giúp chọn quà cho Lâm Tâm Ý.

Vì vậy, sau khi nghe những lời của Lâm Giang, cô nhanh chóng giải thích: "Ah, không có phức tạp gì cả. Em chỉ đang tự hỏi chị Tâm Ý sẽ thích món quà nào."

"Em không cần phải vội vàng. Em có thể suy nghĩ về điều đó sau khi chúng ta đến " trung tâm mua sắm. Thấy Thì Yên đồng ý, Lâm Giang quay sang tài xế và nói: "Đưa chìa khóa xe cho tôi."

"Vâng, thưa thiếu gia." Tài xế bước tới Lâm Giang và đưa chìa khóa xe cho anh. Cùng lúc đó, anh ta cúi xuống gần hơn và thì thầm bằng giọng nói chỉ có thể hai người họ nghe được, "Thiếu gia, tôi đã chuẩn bị những thứ mà anh muốn. Chúng đang ở trong cốp xe."

Lâm Giang gật đầu lãnh đạm. Anh nói với Thì Yên "Lên xe" rồi đi vòng qua tự mình ngồi lên ghế lái.

Khi đang thắt dây an toàn thì Lâm Giang phát hiện ra Thì Yên đã ngồi ở phía ghế sau. Anh bỗng hóa đá.

Anh chậm rãi quay đầu lại với Thì Yên và hỏi: "Trông anh có giống tài xế của em không?"

Thì Yên bối rối trước câu hỏi của Lâm Giang. Cô lắc đầu và ngoan ngoãn trả lời, "Không ạ?"

Lâm Giang hất cằm lên và ra hiệu cho vị trí của cô. Anh nói, "Vậy thì, em có ý gì khi ngồi ở hàng ghế sau chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 164: Anh lái xe, anh có quyền (2)

Editor: Wave Literature

Ngồi trên ghế sau thì có liên quan gì với việc anh là tài xế chứ?

Thì Yên bối rối nhìn Lâm Giang và không biết phải nói gì.

Phía bên kia, Lâm Giang cũng không nói nên lời.

Em còn không hiểu ẩn ý của tôi sao?

Có vẻ thế giới này thực sự không công bằng. Mặc dù cùng là đồng loại, nhưng vẫn có khoảng cách lớn về trí thông minh giữa người này người kia...

Lâm Giang im lặng hai giây. Rồi anh vỗ nhẹ vào ghế lái phụ và nói: "Ngồi đây này."

Anh lái xe, anh có quyền.

Thì Yên "Ồ" một tiếng dài rồi ra khỏi xe để ngồi lên ghế lái phụ.

Lâm Giang thắt dây an toàn xong xuôi mới khởi động xe. Bất chợt anh thấy Thì Yên vẫn chưa tự cài dây an toàn. Vì vậy, anh đảo mắt để nhắc nhở cô.

Phía người còn lại, Thì Yên nhìn thấy ánh mắt của anh nhưng lại cho rằng anh đang kiểm tra thứ gì đó cùng hướng với cô. Cô nhìn theo ánh mắt của anh và cũng nhìn qua, nhưng dường như không có gì để xem. Vì vậy, cô quay sang và nhìn Lâm Giang với ánh nhìn đầy nghi vấn.

Cái nhìn đó... Cô ấy vẫn chưa hiểu?

Thật rắc rối... Lâm Giang thầm khinh bỉ trong lòng rồi tháo dây an toàn của mình ra. Anh dựa toàn bộ cơ thể của mình sang ghế Thì Yên để kéo dây an toàn và cài vào chốt.

Hành động của anh quá đột ngột khiến Thì Yên không kịp chuẩn bị tinh thần đã bị choáng trong giây lát. Cô ngược mắt lên nhìn chằm chằm vào anh.

Lúc này, cơ thể phía trên của anh đang ở ngay trước mặt cô. Khuôn mặt anh đang rất gần với mặt cô, đến nỗi cô có thể mơ hồ cảm nhận được hơi thở của anh.

Nhịp tim của Thì Yên đập nhanh hơn.

Ở phía bên kia, sau khi thắt dây an toàn cho Thì Yên thì Lâm Giang tình cờ liếc nhìn cô. Anh chỉ bắt gặp một đôi mắt kính ngác đang chăm chú nhìn anh.

Cơ thể của Lâm Giang đóng băng tại chỗ. Phải mất một lúc sau thì anh mới đưa tay lên xoa nhẹ đầu cô và nói, "Điều đầu tiên em nên làm sau khi lên xe là thắt dây an toàn."

Sau đó anh quay trở lại chỗ ngồi của mình, tự thắt dây an toàn và bắt đầu lái xe.

Sự im lặng bao trùm lên chiếc xe. Nhưng một cảm giác thân mật không diễn tả được vẫn còn đọng lại trong bầu không khí.

Tay của Lâm Giang đặt trên vô lăng dường như không thoải mái cho lắm. Cuối cùng, anh kéo cửa kính xe xuống và bật radio.

Một làn gió ấm áp thổi vào xe, kèm theo giai điệu du dương bên tai làm sưởi ấm hai tâm hồn đang ngượng ngùng.

...

Xe ô tô của Lâm Giang dừng lại trước cổng trung tâm mua sắm W.

Thì Yến trước đây chưa bao giờ đến nơi này. Mặc dù vậy, từ sự hay đi theo Lương Mạc, cô biết rằng đây chính là nơi hội tụ của các thương hiệu quốc tế xa hoa hàng đầu. Bất kỳ món đồ nào được tùy ý cầm lên cũng rất có thể có mức giá năm chữ số đính kèm.

Cô biết rằng Lâm gia rất giàu có, thế nhưng tiền tiêu xài của Lâm Giang có nhiều hay không?

Thì Yến đi theo Lâm Giang vào một thang máy trong trung tâm thương mại. Cô bắt giắc dứt tay vào túi áo.

Tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy giữa con người với nhau chứ? Tiền tiêu hàng tháng của cô chỉ là một con số bốn chữ số, nhưng đối với anh, giá trị tối thiểu của một món quà đơn giản là thứ gì đó có giá trị năm chữ số.

Trong lòng Thì Yến đang không ngừng lăm bằm thì Lâm Giang ở bên cạnh đột nhiên hỏi: "Chúng ta nên đi đâu trước?"

"À thì..." Thì Yến ngay lập tức dứt ra khỏi dòng suy nghĩ. Những câu hỏi bất ngờ của Lâm Giang khiến cô bối rối.

Cô suy nghĩ một hồi. Ba giây sau cô trả lời, "Thật ra, em không chắc chị Tâm Ý thích gì. Tuy nhiên, em biết là chị ấy thích nhiều thứ khác nhau."

"Túi xách, mỹ phẩm, quần áo, giày dép, phụ kiện, cây, hoa, gốm sứ... Về cơ bản là chị ấy thích những thứ đẹp và đắt tiền."

"Tất nhiên là thế. Nhưng trên đời này có nhiều thứ vừa đẹp vừa đắt tiền. Vì vậy em không chắc là món quà nào sẽ làm hài lòng chị ấy."

"Không thành vấn đề. Chúng ta có thể bắt đầu tìm kiếm từ tầng một," Lâm Giang nói.

"Được rồi," Thì Yến trả lời, nghĩ rằng đề nghị của Lâm Giang nghe có vẻ hợp lý. Lát sau, như đột nhiên nhớ ra điều gì, cô hỏi: "Phải rồi, hôm nay anh có mang đủ tiền mặt không? Những món đồ ở đây khá đắt đấy."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 165: Mua Mua Mua! Còn làm gì khác khi Yến ngọc thích chúng nữa chứ? (1)

Editor: Wave Literature

Em trông tôi có vẻ nghèo lắm sao?

Lâm Giang liếc nhìn Thì Yến và nói: "Tôi sẽ thanh toán cho em nếu em tiêu hết chỗ này."

Ah... Minh đang tưởng tượng cái gì vậy? Tại sao anh ấy có vẻ như đang chế giễu mình vậy?

Thì Yến khẽ thì thầm, "Em chỉ lo anh sẽ chết đói ở trường nếu dành toàn bộ tiền tiêu vặt của mình ở đây thôi mà."

Tiền tiêu vặt? Là cái gì vậy? Minh không hề nhận được bất cứ gì giống như thế trong nhiều năm rồi.

Nghe những lời đó, Lâm Giang không thể tự nói với Thì Yến là bất kỳ dự án nào anh đảm nhận sẽ kiếm cho anh mức lương tối thiểu sáu chữ số.

Sau một hồi suy nghĩ, Lâm Giang chỉ có thể nói vòng nói vo để xoa dịu những lo lắng của Thì Yến, "Đừng lo lắng. Nếu không đủ tiền, tôi luôn có thể bán chiếc xe của ông nội đang nằm ở bãi đỗ xe kia mà."

"..." Thì Yến cảm thấy câu pha trò của Lâm Giang thật nhạt nhẽo.

Thang máy mở cửa ra ở tầng đầu tiên. Hai người bước ra ngoài. Lâm Giang đưa Thì Yến vào cửa hàng túi xách hiệu LV và bảo, "Vi chị tôi thích rất nhiều thứ nên em cứ chọn những gì tùy sở thích của em. Tôi nghĩ chị ấy sẽ rất vui với bất cứ điều gì em dành cho chị ấy."

Thì Yến đáp lại với một từ "Okay" rồi bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu từng món đồ trên kệ.

...

Nửa giờ sau, cuối cùng họ cũng đã dạo quanh hết tầng đầu tiên.

Thực tế không có gì khiến họ phải lưu tâm cả. Nhưng luôn có gì đó mâu thuẫn nổi lên giữa hai người họ. Bất cứ món đồ nào Thì Yến chọn thì Lâm Giang sẽ luôn thẳng thừng từ chối.

Đến tầng thứ hai, khi họ chưa kịp bắt đầu lướt qua các cửa hàng thì ánh mắt của Thì Yến đã bị thu hút về một quán cà phê cách đó không xa.

Lâm Giang liếc nhìn những cô gái trẻ xung quanh anh. Anh để ý thấy tất cả bọn họ đều được gắn lên mình vô vàn những sản phẩm đang được trưng bày ở những cửa hàng xa hoa xung quanh họ. Ngay cả trong những cuộc trò chuyện của họ đều xoay quanh về sản phẩm mới nhất của một loại thương hiệu nào đó. Nhưng còn Thì Yến thì... Đường như đây là lần thứ tám cô đưa mắt nhìn về phía quán cà phê đó sau khi chúng ta lên tầng hai...

Ồ tốt thôi, mình có thể làm gì khác chứ? Mình là người đưa cô gái này đi chơi. Cho nên thậm chí có phải quý gói, bốn phần của mình là làm chuyến đi mua sắm này trở thành một chuyến đi thú vị dành cho cô ấy.

Với suy nghĩ này trong đầu, Lâm Giang nói: "Em chắc đã mệt lắm sau khi đi bộ xung quanh một tầng của tòa nhà này quá lâu. Tại sao chúng ta không ngồi nghỉ một lát ở quán cà phê này nhỉ?"

Những lời này là những lời nói dối trắng trợn. Họ mới chỉ đi có được nửa tiếng...

Tuy nhiên, nhìn thấy đôi mắt Thì Yến sáng lấp lánh khi nghe thấy lời đề nghị của anh thì Lâm Giang nghĩ thì thoàng nói dối cũng không hẳn là một việc xấu xa.

...

Trước hết họ dành nửa giờ đồng hồ để dạo quanh tầng thứ nhất. Sau đó là bốn mươi phút ngồi nghỉ ngơi trong quán cà phê. Tiếp đó, họ mất hai mươi phút để dạo quanh tầng hai. Rồi lại tiếp tục nghỉ ngơi trong quán cà phê phong cách Hồng Kông trên tầng ba trong nửa giờ nữa. Sau đó, họ lại đi bộ hai mươi ba phút trên tầng bốn trước khi ngồi trong một quán trà sữa trân châu thêm hai mươi phút nữa. Sau cùng, họ chuyển lên tầng năm...cùng chính là tầng cao nhất của trung tâm mua sắm.

Bên cạnh thang máy của tầng năm là một cửa hàng hoa lily danh, được xác thực bởi một tạp chí "Tiểu Thị Tươi" nổi tiếng.

Thị Yến đột nhiên nhớ ra hoa có thể được vận chuyển quốc tế bằng đường hàng không. Vì vậy cô đề nghị: "Tại sao chúng ta không chọn một bó hoa kèm với một món quà? Một bó hoa đẹp sẽ làm cho món quà của chị Tâm Ý trở nên dễ thương hơn đây."

"Chắc chắn rồi." Lâm Giang gật đầu, ra hiệu cho Thị Yến chọn một bó hoa.

Năm phút sau, Thị Yến đã chọn xong những bông hoa khác nhau tạo nên một bó hoa.

Mười phút sau, nhân viên cửa hàng hoa đem những bông hoa cô đã chọn bó thành một bó hoa thật xinh đẹp.

Lâm Giang đi thanh toán hóa đơn. Anh nhìn thấy những bông hoa mà Thị Yến đã chọn có màu hồng nhạt, vàng nhạt, và xanh nhạt. Sự phối hợp sắc màu rất phù hợp với một cô gái trẻ trung.

Anh không thể không nghĩ đến việc chị gái mình có thể sẽ không thích bó hoa này. Nhưng điều đó không phải là vấn đề. Quan trọng là Yến ngọc thích bó hoa này.

Sau khi rời khỏi cửa hàng hoa thì họ đi dạo quanh các cửa hàng khác trên tầng năm rồi đi đến một cửa hàng phụ kiện trang sức.

Khi đã xem qua gần hết trong cửa hàng thì Thị Yến đột nhiên dừng lại. Có một tia sáng rực rỡ lóe lên trong mắt cô mà Lâm Giang vẫn chưa bao giờ thấy kể từ khi bước vào trung tâm mua sắm này.

Thứ phụ kiện mà cô đang nhìn chính là một chiếc vòng tay.

Những viên kim cương lấp lánh được đính lên vàng; Điều đáng chú ý ở chiếc vòng này chính là ở hạt kim cương nhỏ gắn với chiếc vòng. Nó có hình dáng của một quả dâu tây.

Thành thật mà nói thì chiếc vòng tay thực sự rất đẹp. Tuy nhiên, điều đáng suy ngẫm ở đây là việc Yến ngọc cảm thấy hứng thú với chiếc vòng tay hay với chính hạt kim cương có hình dâu tây này.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 166: Mua Mua Mua! Còn làm gì khác khi Yến ngọc thích chúng nữa chứ? (2)

Editor: Wave Literature

Lâm Giang cẩn thận quan sát ánh nhìn của Thị Yến. Rồi anh quay sang nữ trợ lý của cửa hàng đang phục vụ họ và chỉ vào chiếc vòng tay mà Thị Yến đang nhìn chăm chú và nói, "Tôi có thể nhìn kỹ hơn không?"

"Tất nhiên rồi, thưa ngài. Xin vui lòng đợi tôi một chút," trợ lý cửa hàng trả lời với một nụ cười nhã nhặn. Cô ta bước lên tủ trưng bày và lấy ra chiếc vòng tay.

Đúng lúc đó, Thị Yến không cưỡng lại được mà hướng ánh mắt nhìn về phía Lâm Giang.

Có phải anh ấy cũng giống như mình, cảm thấy chiếc vòng tay trông rất đẹp không?

Lâm Giang nhận thấy ánh mắt của Thị Yến. Anh nhàn nhạt di chuyển đôi môi, nói những lời trái ngược với lòng mình, "Tôi nghĩ chiếc vòng này cũng không tệ."

Đó quả thực là những gì mình đã nghĩ! Rốt cuộc phong cách thời trang của Lâm Giang không quá tệ!

Cảm thấy có sự liên kết, Thị Yến gật đầu hào hứng. "Đúng không? Đúng không? Em cũng nghĩ nó không tệ. Đặc biệt là quả dâu tây đáng kia, không phải nó trông rất dễ thương sao?"

Rốt cuộc, điều cô ấy quan tâm chỉ là một hạt kim cương hình dâu tây đó...

Lâm Giang bình tĩnh hạ ánh nhìn xuống để che giấu cái nhìn bất lực thầm lặng phản chiếu sâu thẳm trong đôi mắt.

"Thưa ngài, chiếc vòng tay này là một trong những sản phẩm mới nhất của chúng tôi xuất hiện vào mùa xuân năm nay và nó được tạo mẫu bởi nhà thiết kế chính của chúng tôi. Nó đi kèm với một chiếc vòng cổ, hoa tai, vòng chân..." Khi nói, trợ lý cửa hàng lấy ra từng sản phẩm trong cùng bộ trang sức đầy, và không quên quảng bá chúng cùng một lúc. "... Dâu tây thường được xem là biểu tượng của sự lãng mạn vì hình dạng của nó cũng rất giống với trái tim. Vì lý vậy, nó còn được gọi là Trái cây Tình yêu. Do đó, tên của bộ phụ kiện này là Dâu tây Tình yêu."

Lâm Giang ban đầu cảm thấy anh đang làm ngược lại với lòng mình khi nói rằng chiếc vòng tay không quá tệ. Nhưng sau khi nghe những lời của trợ lý cửa hàng, chiếc vòng đeo tay trông có vẻ khiến anh hài lòng hơn. Vì vậy, anh quay sang Thị Yến và hỏi: "Em nghĩ chúng ta nên chọn cái nào?"

Thị Yến lúc ban đầu nghĩ sẽ chỉ có một chiếc vòng tay. Nhưng sau khi xem trợ lý cửa hàng lấy ra cả bộ trang sức, mỗi chiếc đều có gắn một hạt hình dâu tây... cô đột nhiên không biết mình nên chọn cái nào.

Đối mặt với câu hỏi của Lâm Giang, đôi mắt cô nhanh chóng chuyển từ món đồ này sang món đồ khác. Nhưng ngay cả sau một lúc do dự thì cô vẫn không thể đưa ra câu trả lời. Cuối cùng cô lại dừng đến việc kiểm tra các thẻ gắn giá. Và xem xét đến tài chính của Lâm Giang thì cô chỉ vào chiếc vòng chân rẻ nhất và nói một cách lưỡng lự, "Cái này?"

Thu vào mắt toàn bộ phản ứng của cô, Lâm Giang không thể không nhớ đến buổi học thể dục hôm trước. Cái hôm mà Lục Bôn Lai đưa cho cô một túi đồ uống và bảo cô chọn lấy một loại.

Lúc trước, cô ấy cũng có biểu hiện mâu thuẫn y như bây giờ... Liệu giá cả có làm cô ấy nao núng không? Có ấy thậm chí còn không hỏi liệu cô ấy chỉ có thể chọn lấy một thứ như lần trước không nữa.

Vì cô ấy đang rất do dự, không biết nên chọn cái nào hoặc thích cái nào hơn, không phải rõ ràng là mình nên làm gì đó sao?

Lâm Giang không đáp lại cái nhìn đầy nghi vấn của Thi Yến. Thay vào đó, anh hướng ánh mắt về phía trợ lý và nói: "Giúp tôi gói lại toàn bộ."

Tất nhiên, gói pháp là mua, mua và mua! Còn làm gì khác khi Yến ngược thích chúng nữa chứ?

Bên kia, trợ lý của hàng đã cố gắng hoàn thành chỉ tiêu bán hàng hàng tháng của cô ta khá dễ dàng. Cô ta trả lời với một sự thích thú "Tôi sẽ đem chúng gói thật đẹp cho anh!". Và sau đó dẫn Lâm Giang đến quầy thanh toán. Thi Yến bị bỏ lại đang đứng lặng người ngay tại chỗ và nhắm tính số tiền mà Lâm Giang vừa tiêu chỉ trong vòng một phút.

Đúng như những gì mình ngưỡng mộ về Lâm gia! Mình có thể thương thức bất cứ thứ gì mình muốn trong vài tháng tới với số tiền mà Lâm Giang đã chi cho món quà "đơn giản" dành cho chị gái mình!

Nhưng nói về điều này, phải chăng Lâm Giang thực sự nhận được rất nhiều tiền sinh hoạt phí hàng tháng? Đây là cách các gia đình giàu có nuôi con cái của họ?

...

Sau khi rời khỏi cửa hàng trang sức, Lâm Giang đi đến một phòng dành cho nam giới.

Trong khi Thi Yến đứng đợi Lâm Giang bên ngoài căn phòng thì cô bắt gặp một khuôn mặt rất quen thuộc.

Cô không thực sự ngạc nhiên khi gặp người quen đây ở đây.

Điều làm cô ngạc nhiên là những người đi cùng người quen đó.

Tại sao cô ta lại đi cùng với họ chứ?

~

O(∩_∩)O~~

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Đơn giản một chút. Tại sao anh không thể đơn giản một chút khi cất lời vậy? (1)

Editor: Wave Literature

Thi Yến nhướn mày. Dường như có một số chuyện... phức tạp hơn với những gì mà cô suy nghĩ lúc đầu.

Nói cách khác, gần đây người đó đã không thay đổi gì cả. Hoặc có lẽ, người đó đã như thế này ngay từ ban đầu, chỉ là do cô nhận ra hơi trễ mà thôi.

...

Lâm Giang bước ra khỏi phòng vệ sinh, ra hiệu cho Thi Yến và nói, "Đi thôi."

Cô gái trẻ hơi cúi đầu xuống và không đáp lại lời anh.

"Thi Yến?" Lâm Giang bối rối, gọi tên cô một lần nữa. Sau đó, anh nhìn kỹ hơn, nhận thấy một cái nhíu mày rõ là sâu ở giữa lông mày của cô. Cô dường như không biết gì về sự hiện diện của anh. Do đó, anh bước lên và đặt tay lên cái đầu nhỏ bé của cô và nhẹ nhàng vuốt tóc, "Em đang nghĩ gì vậy?"

Thi Yến theo bản năng ngẩng đầu lên nhìn Lâm Giang. Cô vội vã gạt bỏ những suy nghĩ quẩn quanh trong đầu mình. Cô nhanh chóng vuốt lại mái tóc đã bị làm cho rối bù trong khi cầu nhàu với giọng điệu không vui, "Em không nghĩ gì cả. Còn nữa, đừng có làm rối mái tóc của em."

"Vì em quá thấp. Thứ gần nhất với tay của tôi là đầu của em. Anh còn có thể làm gì khác cơ chứ?" Lâm Giang vừa nói, vừa chứng minh điều này một lần nữa bằng cách đưa tay lên để vuốt đầu cô.

"Em đã nói với anh rồi. Đừng làm rối tóc của em!" Thi Yến trừng mắt lên nhìn Lâm Giang với đôi má phồng hết cỡ. Tay cô vuốt vuốt lại đầu mình. "Thêm nữa, em cũng có thấp lắm đâu!"

Lâm Giang nhướn mày, vỗ nhẹ vào đầu Thi Yến. "Được rồi, Nấm Lùn. Chúng ta sẽ nói chuyện về mái tóc của em vào lần tới. Còn bây giờ, chúng ta phải giao món quà này cho chị gái tôi."

"Anh không có địa chỉ hiện tại của chị ấy. Vì vậy anh phải gọi chị ấy trước đã."

Vừa nói, Lâm Giang vừa lấy điện thoại ra bằng cánh tay còn lại.

Anh cố tình hạ chiếc điện thoại xuống để Thi Yến có thể nhìn thấy rõ chữ "Chị gái" trên màn hình điện thoại.

Tuy nhiên, sự thật mà Thi Yến không biết được là dãy số đằng sau từ "Chị gái" thực sự đã được đổi thành một số điện thoại khác mà anh không sử dụng thường xuyên và điện thoại cũng đã bị tắt.

"Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi tới hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau."

"Xin lỗi, số điện thoại quý khách gọi tới hiện không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau."

"Xin lỗi..."

Trong cuộc gọi thứ năm thực hiện vẫn không thành công, Lâm Giang không cưỡng lại mà cau mày, "Thật kỳ lạ. Tại sao chị gái của anh lại tắt điện thoại nhỉ? Chị ấy đang làm gì vậy?"

Lâm Giang quay số một lần nữa, nhưng vẫn là tin nhắn từ hệ thống gửi đến. Sự kiên nhẫn của anh cuối cùng cũng cạn dần. Anh nói, "Thật là một người lười biếng. Anh định làm cho chị ấy bất ngờ. Nhưng hóa ra điện thoại của chị ấy thậm chí còn không bật. Vậy nên, anh sẽ không làm phiền nữa!"

Ngay khi Lâm Giang vừa nói xong những lời đó, nhạc nền được phát trong trung tâm thương mại tình cờ chuyển sang một bài hát khác.

"Đơn giản một chút. Tại sao anh không thể đơn giản một chút khi cất lời vậy chứ? Anh hãy bỏ qua vở diễn không cần thiết đó đi, anh cũng không phải là một diễn viên, vậy nên đừng cố diễn ra những kịch bản đó trong đầu anh..."

Có gì đó thực sự sai với trung tâm mua sắm này...

Lâm Giang ngược nhìn lên trần nhà của trung tâm mua sắm rồi liếc xuống những món đồ mà anh đang cầm trên tay. Với một biểu cảm mâu thuẫn diễn ra trên khuôn mặt, anh bắt đầu nói, "Có vẻ như anh sẽ không thể khiến chị ấy ngạc nhiên nữa. Nhưng anh nên làm gì với tất cả những thứ đồ này?"

"Em không có ý kiến gì về diễn xuất của anh, em chỉ muốn xem anh làm thế nào để giải quyết được những kết thúc hời hợt này. Nỗi buồn mà anh diễn ra quá giả tạo, giống như một diễn viên tâm thường vậy..."

Bài hát chỉ mới phát được một nửa, dường như đang quyết tâm phá hỏng màn trình diễn của anh, Lâm Giang dường như đột nhiên nhận ra điều gì đó. Anh ấy quay lại nhìn Thi Yến, "...Tại sao anh không tặng chúng cho em nhỉ?"

Vừa nói, Lâm Giang vừa lấy ra những bông hoa tươi thắm mà anh và mới mua và tặng chúng cho Thi Yến. Anh tiếp tục, "Em có thể xem nó như một lời cảm ơn vì đã đi cùng với anh chiều hôm nay..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Đơn giản một chút. Tại sao anh không thể đơn giản một chút khi cất lời vậy? (2)

Editor: Wave Literature

Thi Yến vô thức lùi lại một bước. Cô lắc đầu nguầy nguậy. "Em không thể. Những thứ này quá đắt đỏ, em không thể nhận chúng."

"Anh là người mua những món đồ này. Nếu anh bảo được, thì tức là được!"

"Không, em thực sự không thể..." Đầu Thi Yến lắc kịch liệt như thể cô là cái trống Taiko của Nhật đang trong tay một đứa bé ham chơi.

"Vì thành ra thế này, anh nghĩ là anh phải vứt chúng đi rồi..." Vừa nói, Lâm Giang vừa cảm túi đồ giả trị trên tay bắt đầu di chuyển về nơi gần nhất có chiếc thùng rác.

Thi Yến đứng hình trong hai giây. Ngay khi Lâm Giang đưa tay ném túi vào thùng rác thì cô nhanh chóng chạy đến và giữ lấy tay áo anh.

Chẳng nói chẳng rằng, Lâm Giang quay lại nhìn cô.

Nếu mình cứ nói rằng mình không nhận chúng thì anh ấy định sẽ vứt bỏ một đồng đồ giả trị như vậy ư?

Thi Yến cẩn thận đánh giá biểu hiện của Lâm Giang. Nhưng ánh nhìn nghiêm túc trên gương mặt anh như muốn nói rằng anh không hề đùa đâu.

Trong khoảnh khắc do dự đó thì Thi Yến thấy rõ tay áo anh đang dần nhích xa ra khỏi tay cô.

Cô mạnh mẽ cố gắng kéo tay anh lại. Nhưng sự chênh lệch sức lực giữa hai người khiến cô có cố mấy cũng trở nên vô ích. Rồi cuộc, cô chỉ có thể lo lắng thốt lên, "Vây cảm ơn anh!"

Lâm Giang khẽ gật đầu, ra hiệu "Em cứ việc lấy". Đến khi Thi Yến chịu cầm lấy những bông hoa tươi và món đồ từ tay anh, anh mới lấy lại và nói: "Anh sẽ giúp em mang đi trước."

Thi Yến đáp lại. Lần này vẫn chỉ là từ được thốt ra "Cảm ơn".

Phải chăng tất cả những người giàu có đều có chấp như thế? Ngoan có đến mức nếu ai đó không chấp nhận một món quà mà họ đã mua thì họ sẽ bỏ nó đi mà không thương tiếc?

Nhưng những phụ kiện trang sức này thực sự rất đắt tiền... Minh và anh ấy cũng không thân thiết cho lắm. Vì thế nên mình thực sự cảm thấy rất có lỗi khi nhận món đồ gì có giá trị từ anh ấy...

Càng nghĩ ngợi, Thi Yến càng cảm thấy lo lắng. Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, cô cũng lên tiếng,

"Nếu anh không phiền, em sẽ mời anh ăn bữa tối nay được chứ?"

Lâm Giang không thể nào đồng ý hơn. Anh đáp lại gợi ý của cô. "Được thôi."

Nhưng khi Thi Yến nghĩ kĩ thêm nữa thì cô cảm thấy mời anh một bữa ăn là vẫn chưa đủ. Suy cho cùng, các phụ kiện trang sức đó thực sự rất đắt tiền...

Cô suy nghĩ một lúc lâu rồi lên tiếng, "Hay là chúng ta cứ xem đây là quà sinh nhật mà anh tặng cho em? Và em sẽ tặng lại cho anh một món quà để đáp lại vào ngày sinh nhật của anh..."

Nói đến đây, Thi Yến cảm thấy ý tưởng này quá tuyệt vời.

Cô bí mật tự thưởng cho mình vài ngón tay cái khen ngợi. Cô hỏi Lâm Giang, "...Có được không ạ?"

"Được thôi." Lâm Giang im lặng một lúc rồi nói tiếp, "Em có biết ngày sinh nhật của anh không?"

Tất nhiên là em biết rồi! Mỗi năm ông nội Lâm đều mời em đến dự tiệc sinh nhật của anh mà...

Nhưng Thi Yến chưa kịp trả lời thì Lâm Giang đã thay cô tự trả lời cho câu hỏi của mình, "Sinh nhật của anh là ngày 27 tháng 10".

Cứ vậy, câu trả lời của Thi Yến như bị ai đó nhét mạnh xuống cổ họng.

Nếu anh rất muốn mình làm như thế, thì tại sao anh lại phải bận tâm hỏi mình có biết ngày sinh nhật anh không? Không phải anh chỉ cần đồng ý và nói ngày sinh nhật với mình...

Thi Yến tự trấn tĩnh mình một lúc. Rồi cô trả lời Lâm Giang chỉ vờn vờn "Em hiểu rồi" để cho anh biết cô đã lưu tâm đến điều đó.

Sau khi trở lại xe, họ nhanh chóng lựa chọn nơi để ăn tối. Lâm Giang có vẻ không vội khởi động xe. Anh lấy chiếc vòng ra khỏi chiếc hộp tinh xảo, "Em nên thử đeo để xem nó có vừa hay không. Nếu không vừa với tay em, chúng ta vẫn có thể quay trở lại để đổi nó."

Thật ra, trong khi đang đi dạo quanh trung tâm mua sắm, có một lần Thi Yến đã suýt va vào người khác. Lâm Giang nhanh chóng nắm lấy tay cô để kéo cô sang một bên. Tận dụng cơ hội lúc đó, anh có thể ước tính gần đúng kích thước cổ tay cô. Nhưng tuy nhiên, anh vẫn lo lắng rằng mình có thể đã tính toán sai...

Thi Yến đáp với một từ "Ồ" rồi đưa tay ra lấy chiếc vòng và tự đeo nó vào tay. Thế nhưng, Lâm Giang lại tỏ ra không có ý định đưa chiếc vòng tay cho cô. Vì vậy cô chỉ có thể đưa cổ tay trắng ngần và thon dài của mình ra phía trước anh.

Chiếc vòng tay này quả là một sự kết hợp hoàn hảo đối với cô gái này. Không chỉ cả về kích thước mà còn về nét thẩm mỹ. Làn da của cô có tông màu sáng, làm sáng lên viên kim cương rực rỡ và quả châu tây đỏ rực. Tất cả làm nổi bật lên vẻ ngoài trẻ trung của cô...

Lâm Giang không cưỡng lại được mà nhìn chăm chăm thật lâu vào tay cô. Tuy nhiên, những lời roi ra khỏi miệng anh lại đi quá xa, cách suy nghĩ thật của anh đến một triệu dặm, "Chị gái tôi cao hơn em nhiều, nhưng may là chị ấy gầy. Cho nên ngẫu nhiên mà em cũng vừa với size của chị ấy."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 169: Nếu chúng ta làm tròn chiều cao của em thì em sẽ có kích thước tương đương với anh, cao hai mét (1)

Editor: Wave Literature

"Thật may là chị ấy gầy, vì vậy em cũng mang vừa size của chị ấy." Câu nói này cô vẫn có thể chấp nhận được.

Nhưng - "Chị gái của tôi cao hơn em rất nhiều." Chắc chắn nó sẽ không tạo ra sự khác biệt nào khác nếu anh bỏ nó đi.

Nó thậm chí cũng sẽ không ảnh hưởng đến ý của câu nói mà anh đang cố gắng thể hiện.

Má Thi Yến phồng lên vì tức giận. Cô quay lại giận dữ, "Em thừa nhận rằng chị Tâm Ý thực sự rất cao. Nhưng em cũng không phải là thấp!"

Chị Tâm Ý chỉ cao vượt trội, được chưa? Với chiều cao 1 mét 75, chị cao hơn hầu hết những gã đàn ông khác. Kết hợp với khí chất của chị ấy, tất cả tạo nên một hình ảnh nổi bật đến mức anh không thể cưỡng lại mà muốn quỳ xuống trước mặt chị ấy và tung hô là nữ hoàng...

Trước lời giải thích của Thi Yến, Lâm Giang đưa mắt nhìn từ dưới lên trên, từ sau ra trước đáng người mảnh khảnh của cô. Rồi anh lặng lẽ khởi động xe.

Ánh mắt đầy xét nét và phản ứng im lặng của Lâm Giang khiến Thi Yến cảm thấy như thể anh đang nói thầm, "Không cần phải bàn cãi về sự thật." Chiếc xe lăn bánh ra khỏi bãi đậu. Nhưng Thi Yến không chịu để yên cho lời nhận xét của anh lắng xuống. Cô tức giận nói, "Em thực sự không hề thấp! Đối với giới nữ, chiều cao của em có thể được xem là không đến nỗi nào!"

"Phải, phải, phải, em không hề thấp. Nếu chúng ta làm tròn chiều cao của em, em sẽ có kích thước tương đương với anh, cao hai mét...." Lâm Giang lười biếng trả lời khi anh trả phí đỗ xe.

"..." Trong một khoảnh khắc, Thi Yến cảm thấy cổ họng mình nghẹn ngào đến nỗi cô không biết phải trả lời thế nào.

Làm sao mà trên thế giới này lại có một người như thế này chứ? Anh chỉ trông thật hấp dẫn mỗi khi cái miệng của anh im lặng thôi; giống như một khung cảnh tuyệt đẹp mà ta không bao giờ cảm thấy phiền lòng khi nhìn thấy. Nhưng ngay khi đôi môi anh bắt đầu chuyển động, dường như anh sẽ chết nếu anh không bóp cổ ai đó bằng lời nói của mình.

Anh ấy là hiện thân của tiếng lòng đang nổi trên mạng "sống độc thân bằng khả năng của chính mình"...

Hìmm? Tại sao âm thanh này nghe rất quen thuộc? Cảm thấy như mình đã nghe hoặc nói nó ở đâu đó trước đây...

Cảm giác được thân thuộc trong quá khứ khiến Thi Yến nghiêng đầu khi dòng ký ức xoẹt ngang trong cô. Và cô đột nhiên nhớ lại cái lưới độc địa của Mister Numbers...

Đặc biệt với chuỗi từ "Phải phải phải" của Mister Numbers từ tối qua. Nó giống hệt giọng điệu của Lâm Giang...

Nghĩ về điều đó ngay bây giờ, thực sự có nhiều điểm tương đồng giữa Mister Numbers và Lâm Giang... Có khi nào hai người họ cùng là một người không?

À... Chắc chắn chuyện giữa chúng ta sẽ không phải là loại định mệnh như thế chứ? Cốt truyện đó chỉ xảy ra trong tiểu thuyết mà thôi. Mà mình lại càng không phải là nữ chính của một câu chuyện...

...

Đêm đã về khuya, hầu hết các nhà hàng đã đóng cửa. Vì vậy, Thi Yến đưa Lâm Giang đến một khu phố ẩm thực nổi tiếng nhất Bắc Kinh.

Toàn bộ con đường này tràn ngập những cửa hàng đầy tôm hùm và tôm hùm.

Một giây trước, Lâm Giang vẫn còn đang đỗ xe. Một giây sau, Thi Yến đã luôn miệng giới thiệu địa điểm cho anh khi họ xuống xe. "Từ đây đến cuối phố, có tổng cộng 48 cửa hàng tôm càng. Chúng ta hãy đến ăn tại Hương Vị Gia Đình; họ có những con tôm tươi ngon nhất ở đây!"

48 cửa hàng tôm càng... Thưa quý cô, cô có rảnh đến mức nửa đêm đến đây để đếm số cửa hàng tôm càng không?

Lâm Giang không phản đối lời đề nghị của Thi Yến, nhưng anh cố tình nói với cô một lời nhận xét, "Em dường như khá quen thuộc với khu vực này."

Hoàn toàn không biết gì về việc Lâm Giang đang trêu chọc mình, Thi Yến tin vào tầng nghĩa nổi của câu nói của Lâm Giang. Cô gật đầu một cách nghiêm túc, "Tất nhiên rồi! Em thường đến đây để ăn tối, anh biết đấy. Em biết toàn bộ con đường này từ trước ra sau. Và anh biết không, em còn có mật khẩu wifi của mỗi cửa hàng ở đây!"

Như thể sợ Lâm Giang sẽ nghĩ mình chỉ đang khoe khoang nên thậm chí cô còn rút điện thoại ra để cho anh ấy xem kết nối wifi của mình. Cô nói: "Xem nào, kết nối wifi tự thay đổi rồi! Em thậm chí còn lưu mật khẩu trong điện thoại của mình. Cái này là..."

Khi thấy lời nhận xét hàm ý đầy trêu đùa của mình được đáp lại một cách rất nghiêm túc, Lâm Giang lần đầu tiên trong đời cảm thấy cổ họng mình bị nghẹn lại bởi Thi Yến.

Được rồi, thưa quý cô. Tôi thừa nhận điều đó. Nếu em tuyên bố em là người thứ hai say mê thức ăn, thì tôi cá rằng sẽ không có ai đủ tự tin để khẳng định rằng mình là người thứ nhất đâu.

Hai người họ đến được nhà hàng Hương Vị Gia Đình. Và vì có Lâm Giang đi cùng với mình nên Thi Yến "vung tay" chọn chỗ ngồi.

- -----

Tài bút: Viết đến đây, tôi chợt nhớ ra có một người bạn của mình có thể kết nối wifi của mỗi cửa hàng dọc theo Phố ma của Bắc Kinh!

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 170: Nếu chúng ta làm tròn chiều cao của em thì em sẽ có kích thước tương đương với anh, cao hai mét (2)

Editor: Wave Literature

Hai người họ đến được nhà hàng Hương Vị Gia Đình. Và vì có Lâm Giang đi cùng với mình nên Thi Yến "vung tay" chọn chỗ ngồi.

Người phục vụ nhanh chóng đưa cho họ thực đơn, nhưng Lâm Giang không nhận nó. Thay vào đó, anh ra hiệu cho Thi Yến chọn món ăn.

Thi Yến đã ăn ở đây nhiều lần, vì thế cô không mất quá nhiều thời gian để chọn món.

Tất nhiên, vì là người mời, nên cô cảm thấy cần phải thể hiện sự chân thành của mình. Vì vậy, cô đặc biệt chọn loại tôm càng lớn mà cô thậm chí không thể thường xuyên mua cho mình.

Sau khi Thi Yến chọn món xong, người phục vụ xác nhận một lần nữa, "Xác nhận thực đơn của quý khách như sau, một phần tôm cay lớn, một phần Tôm hùm 13 vị size lớn, một phần Tôm sú nướng lớn, một đĩa Sò điệp nướng và một đĩa xiên hải sản nướng..."

Thi Yến gật đầu, chuẩn bị trả lời "Đúng vậy". Nhưng trước khi những lời đó có thể rời khỏi miệng cô, chàng trai trẻ ngồi đối diện với cô đã đáp lại một câu hỏi hờ hững với người phục vụ, "Anh có chắc không? Một phần cho mỗi món ăn?"

Người phục vụ bối rối gật đầu. "Tôi chắc chắn. Ngài có muốn thay đổi thực đơn của ngài không?"

Lâm Giang bắn một tia nhìn kỳ lạ sang Thi Yến.

Tại sao hôm nay cô ấy có vẻ dễ dặt như vậy? Có phải vì cô ấy đã hết tiền tiêu hàng tháng? Cô ấy không cần phải lo lắng về điều này. Mình sẽ không để cô ấy là người phải trả hóa đơn trong buổi đầu tiên...

Do đó, sau một hồi suy nghĩ, Lâm Giang quay sang người phục vụ và nói: "Ba phần cho tất cả các món ăn được đặt hàng."

"Thưa ngài, ý của ngài là ngài muốn có ba phần cho tất cả các món ăn mà quý cô vừa gọi?" Nghĩ rằng tai mình nghe không rõ, người phục vụ tìm cách xác nhận.

"Đúng vậy, ba phần," Lâm Giang lặp lại yêu cầu của mình một lần nữa. Một lúc sau, anh đổi ý, "... À, không. Ý tôi là, ba phần lớn."

Phải mất một lúc lâu sau Thi Yến mới nhận ra rằng Lâm Giang đang muốn thay đổi khối lượng thức ăn theo bát hoành thánh mà cô đã ăn khi hai người ăn sáng cùng nhau. Cô hoảng hốt vẫy tay người phục vụ và nói, "Không không không, đừng nghe anh ấy! Chỉ cần làm theo đơn của tôi, một phần lớn cho mỗi món ăn."

Khi người phục vụ rời đi, Thi Yến quay về phía Lâm Giang và giải thích: "Chúng ta sẽ không thể ăn hết ba phần."

Lâm Giang bình tĩnh gật đầu rồi giải thích về hành động của mình, "Tôi nghĩ em cần ba phần, ah, không, phải là ba phần lớn của bất cứ thứ gì em ăn."

Thi Yến đang nhấp ngụm nước và gần như nghẹn ngào sau khi nghe lời giải thích bất ngờ của anh.

Phải mất một lúc sau Thi Yến cuối cùng cũng dịu bớt cảm giác khó chịu. Cô tiếp tục uống nước.

Ngay lúc này, Lâm Giang bình tĩnh tiếp tục nói tiếp, "Dù tôi có suy nghĩ gì thì chúng ta cũng đã đặt ba phần lớn rồi. Chỉ là chúng có các hương vị khác nhau."

Và lần này, Thi Yến thực sự bị sặc nước... Đối với những người khác, có một người đàn ông điển trai cùng họ ăn bữa tối sẽ kích thích sự thèm ăn của họ. Nhưng đối với cô, đó là một cuộc gặp gỡ đe dọa đến tính mạng! Ai biết được khi anh buông một lời nhận xét khác trong bữa ăn sẽ khiến cô nghẹn thở đến chết...

...

Cuối cùng, họ đã thêm hai phần tôm càng xanh lớn và giải quyết những món ăn đó rất đẹp mắt. Thi Yến hài lòng, tháo găng tay ra.

Bàn tay cô bị dính đầy dầu. Và ngay cả đồng khăn giấy ướt được đưa ra cũng không đủ để làm sạch dầu hoàn toàn trên tay cô. Cô đành rời đi nói với Lâm Giang cô cần vào phòng vệ sinh rồi rời khỏi bàn.

Nhưng mười phút đã trôi qua, cô vẫn không quay về bàn.

Sau khi bị mặt thanh toán hóa đơn thì Lâm Giang kiên nhẫn ngồi đợi Thi Yến trở lại. Anh sớm cảm thấy có gì đó không ổn, và cảm giác này ngày càng mạnh mẽ hơn. Vì vậy, anh với tay lấy điện thoại và gọi cho cô.

Cuộc gọi được kết nối thành công. Nhưng không có ai nhấc máy từ phía bên kia.

Không thể ngồi yên, Lâm Giang lấy áo khoác của cả anh và Thi Yến và rời khỏi phòng. Anh nhanh chóng hỏi người phục vụ đang đứng gần nhất để chỉ đường đến phòng vệ sinh rồi vội vã đi qua.

Ngay cửa phòng vệ sinh, anh nhìn thấy Thi Yến đang đứng đó.

Nhưng ngay lúc này, xung quanh cô lại có sự xuất hiện của những người khác.

Trong đám người đó, người nổi bật nhất là một cô gái. Trong thời tiết hơi lạnh đầu xuân này, cô ta mặc những bộ đồ hở hang kỳ lạ.

Cô trang điểm rất đậm với mắt màu tím khói kết hợp với hàng lông mi giả dài, cong vút và son môi màu đỏ đậm.

Lâm Giang nhìn chằm chằm vào cô một lúc. Nhưng anh vẫn không thể nhận ra cô là ai.

Phải đến khi cô ta lên tiếng, "Tôi chờ anh lâu lắm rồi đây, Lâm Giang," thì Lâm Giang rốt cuộc mới nhận ra người đó là ai.

Tần Nhất Nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 171: Anh sẽ không để ai làm tổn hại dù chỉ một sợi tóc của cô(1)

Translator: Wave Literature

Lâm Giang cuối cùng cũng nhận ra cô gái trước mặt mình là Tần Nhất Nhiên.

Và đối với những người đang đứng xung quanh cô, tuy anh không thể gọi tên họ, anh đã có một số ấn tượng nhất định. Họ là những người đã chặn đường Thi Yến ở cổng trường Đại học G vài ngày trước. Và người đàn ông có làn da rám nắng nổi bật và hung tợn cũng nằm trong số này.

Ngoài những người đó ra, có một vài người rõ ràng không giống như sinh viên. Một bầu không khí hung dữ tràn ngập quanh họ. Đám người đó dường như đến từ thế giới ngầm.

Thi Yến bị bao vây chặt ở giữa họ. Khi nhìn thấy Lâm Giang, cô lập tức kêu lên, "Lâm Giang, nhanh chạy đi!"

Giọng nói của cô vẫn dịu dàng và nhỏ nhẹ như mọi khi. Nhưng trước khi có thể nói hết câu, miệng cô đã bị bóp chặt bởi người đàn ông tóc dài đứng đằng sau cô.

Một cái cau mày thù địch lập tức khiến khuôn mặt bình tĩnh của Lâm Giang sa sầm lại. Không chút do dự, anh bước về phía trước, định kéo Thi Yến lại từ tay những tên côn đồ đó.

Nhưng trước khi anh có thể đến được với cô, gã đàn ông rám nắng và cấu kinh đã chặn đường anh.

Tuy nhiên, người đang đứng khoanh tay gần đó, Tần Nhất Nhiên, lên tiếng, "Lâm Giang, anh đừng lãng phí sức lực nữa. Bọn em có rất nhiều người ở đây. Vì vậy anh sẽ không thể tự mình đưa a ta đi đâu."

Vừa nói, Tần Nhất Nhiên vừa bước về phía trước và đứng bên cạnh gã trai có làn da rám nắng và hung tợn.

Thấy Tần Nhất Nhiên lại gần, gã đàn ông rám nắng hung tợn kia cũng hồ hững đặt cánh tay lên bờ vai cô.

Một chút ghê tởm lóe lên trong sâu thẳm đôi mắt của Tần Nhất Nhiên. Nhưng cô không rũ bỏ cánh tay của hắn xuống. Cô chăm chú nhìn Lâm Giang. Rồi cô lạnh lùng nói thêm, "Không đời nào em lại để anh đưa à ta đi.

"Nhưng anh không cần phải lo lắng. Em vẫn chưa có ý định làm bất cứ điều gì với cô ấy. Tuy nhiên, nếu anh định..." Tần Nhất Nhiên nghiêng đầu và kiêu ngạo dò xét từ đầu đến chân rồi tiếp tục, "...làm em khó chịu thì em không thể đảm bảo điều gì sẽ xảy ra với à ta đâu."

Lâm Giang, người ngay từ đầu vẫn im lặng, cuối cùng cũng lên tiếng. Mặc dù lời nói của anh nhắm vào Tần Nhất Nhiên, nhưng ánh mắt anh ta vẫn kiên quyết nhìn Thi Yến, "Tôi mới là người chọc tức cô. Chẳng liên quan gì đến cô ấy cả. Hãy để cô ấy đi."

Câu nói của anh khiến Tần Nhất Nhiên khẽ cười khúc khích, như thể cô đã nghe thấy điều nực cười nhất trên thế giới. Cô lấy ra một điều thuốc và nghiêng nó ra ngoài khi một trong những người đàn ông châm thuốc cho cô. Sau đó, cô tiếp tục, "Lâm Giang, anh xem em là đồ ngốc ư? Nếu em để à ta đi thì em sẽ lấy gì để đe dọa được anh đây? Với cả, ở đây có rất nhiều người của bọn em nên em cũng không có gì phải sợ cả hai người. Và nếu bọn em tha cho à ta thì nhờ đâu à ta đi gọi cảnh sát đến thì bọn em biết phải làm sao?"

Vừa nói, Tần Nhất Nhiên vừa đặt điều thuốc vào miệng và hít một hơi thật sâu. Sau đó, từ miệng cô tỏa ra một luồng khói trắng dài.

Lâm Giang nhăn trán, biểu thị rõ sự ghê tởm sâu sắc với mùi thuốc lá.

Nhìn thấy phản ứng của Lâm Giang thì Tần Nhất Nhiên cười khúc khích. Giọng điệu cô cất lên gay gắt hơn trước. Cô chế giễu, "Ghê tởm? Nhưng anh chính là người đã khiến em trở nên thế này đây."

"Đề em nói anh nghe, Lâm Giang. Em đã dành quá nhiều thời gian và công sức theo dõi anh để chuẩn bị cho sự việc ngày hôm nay. Vì vậy em không hứng thú đến việc lãng phí thêm thời gian với anh nữa. Tuy nhiên, đây không phải là nơi để giải quyết mọi thứ. Đi theo em nếu anh muốn, nhưng đề em cảnh báo anh trước, à ta vẫn còn trong tay em đấy."

Sau khi nói những lời đó, Tần Nhất Nhiên liếc nhìn người đàn ông có làn da rám nắng và hung tợn bên cạnh cô.

Nhận được gợi ý của cô, gã đàn ông liếc nhìn những gã trai xung quanh rồi bước ra khỏi nhà hàng còn bàn tay gã vẫn đặt quanh eo của Tần Nhất Nhiên.

Miệng của Thi Yến vẫn bị bóp nghẹt, ngăn không cho cô nói. Nhưng khi cô bị đám đàn ông lôi ra ngoài, đôi mắt đen láy, sáng ngời của cô vẫn nhìn Lâm Giang một cách kiên định.

Cô khẽ lắc đầu, ra hiệu cho anh không được đi theo. Nhưng ngay cả như vậy, Lâm Giang vẫn có thể nhìn thấy sự hoảng loạn và sợ hãi nằm sâu thẳm thẳm trong đôi mắt cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Anh sẽ không để ai làm tổn hại dù chỉ một sợi tóc của cô (2)

Translator: Wave Literature

Ngay lúc đó, anh cảm thấy như có gì đó đang bao phủ lấy trái tim anh và siết thật chặt, khiến anh đau đớn vô cùng.

Khoảnh khắc thấy Thi Yến bị kéo đi, đôi chân anh di chuyển trong vô thức, vội theo cô như thể anh là một con robot được điều khiển từ xa.

Anh không cần nhắc xem liệu anh có thể đánh bại những gã đàn ông này hay điều gì sẽ xảy ra với anh khi anh đi theo họ. Trong khoảnh khắc đó, tâm trí anh chỉ có duy nhất một suy nghĩ, kể từ lúc anh lừa được một Yến ngọc khỏe mạnh ra khỏi nhà thì nhiệm vụ của anh là phải thấy một Yến ngọc khỏe mạnh được đưa trở về. Anh sẽ không để ai làm tổn hại đến dù chỉ một sợi tóc của cô.

Trên đường phố đêm có rất nhiều đám đông lớn đi bộ qua lại, vì vậy không ai có thể chú ý đến tình huống kỳ lạ ở phía Lâm Giang và Thi Yến.

Có nhiều căn nhà hoang được dựng lên trong con phố bên cạnh, và chỉ có một vài người lớn vờn trong đó.

Không biết vì sao mà bọn người Tần Nhất Nhiên và đồng bọn có thể phá được khóa của một trong những ngôi nhà này. Nhưng gã đàn ông da rám nắng hung tợn kia dễ dàng mở cửa bước vào. Hắn ta bật đèn lên rồi bước vào cùng với Tần Nhất Nhiên.

Cánh cửa của ngôi nhà trong sân vô cùng hẹp và chỉ có hai người đàn ông có thể đi qua một lúc.

Có lẽ sợ rằng sẽ có sự cố gì xảy ra trong khi vào nhà, một trong những gã đàn ông đã đứng chắn ngay phía sau Lâm Giang.

Thi Yến đã ở ngay trước mặt Lâm Giang. Vì vậy ngay khi vào căn nhà hoang thì Lâm Giang vội vã chạy lại cho đến khi anh ở ngay sau cô.

Một giây sau khi Lâm Giang bước vào, Tần Nhất Nhiên châm một điều thuốc khác và hỏi: "Lâm Giang, em sẽ cho anh một sự lựa chọn. Giữa anh và à ta, anh nghĩ ai nên đến để tàn gẫu với em hả?"

Nhưng Lâm Giang không buồn trả lời câu hỏi của Tần Nhất Nhiên. Anh cất thêm vài bước chân khoảng một mét vào căn nhà hoang, ngay khi gã đàn ông phía sau cũng bước vào thì anh đột nhiên di chuyển.

Hành động của anh rất nhanh và đột ngột, khiến cho đồng bọn của Tần Nhất Nhiên hoàn toàn mất cảnh giác. Gã đàn ông tóc dài đang bịt miệng Thi Yến thậm chí còn không thể hét lên trước khi bị dúi xuống đất. Sau đó, Lâm Giang nắm lấy cổ tay của Thi Yến và kéo cô vào lòng trước khi mạnh mẽ đá một phát vào người đàn ông phía sau anh.

Lúc này, Tần Nhất Nhiên và đồng bọn của mình cuối cùng chuyển sang hành động. Vừa phun ra những lời thô tục, họ vừa nhanh chóng bao vây xung quanh Lâm Giang và Thi Yến.

Vì căn nhà hoang không rộng lắm nên khoảng cách giữa mỗi người không quá xa. Chỉ cần một giây, đám côn đồ đã lao vào hai người họ.

Nhưng không để tâm đến đám côn đồ trước mặt mình, Lâm Giang cúi đầu xuống và thì thầm một từ với cô gái trẻ trong vòng tay của mình. "Chạy".

Ngay khi từ đó chạm đến tai Thi Yến thì đột nhiên cô cảm thấy như một lực mạnh mẽ đang đặt lên lưng cô, đẩy cô ra khỏi sân. Trước khi cô có thể đứng vững, "kéo kẹt", cánh cửa của căn nhà phía sau lưng cô đã đóng lại.

Và Lâm Giang không chạy ra ngoài cùng với cô.

Ý nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu của Thi Yến là gọi cảnh sát. Nhưng khi với lấy túi, cô nhận ra rằng cô đã không mang điện thoại của mình vào phòng vệ sinh trước đó. Nó nằm trong cái túi cô để lại trên ghế.

Ý nghĩ thứ hai của Thi Yến là lao vào bên trong ngôi nhà trong sân và kéo Lâm Giang ra ngoài với cô. Cô cố gắng đẩy nó, nhưng nó không hề nhúc nhích.

Cô nhận ra rằng Lâm Giang đã đóng chặt cửa.

Cô không thể vào trong, và những gã đàn ông bên trong cũng không thể ra ngoài được.

Cái từ "Chạy" mà anh thì thầm với cô là một lời nhắc nhở cô phải chạy nước rút với tất cả khả năng của mình ngay khi cô ra khỏi căn nhà hoang, suốt quãng đường cho đến khi rút cuộc cô cũng an toàn... Ngay từ đầu, anh đã không hề có ý định rời đi cùng với cô.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Yến ngọc, chúc mừng sinh nhật (1)

Translator: Wave Literature

Thi Yến lo lắng bậm chặt môi và cô đẩy cửa mạnh hơn cả lúc trước nữa.

Nhưng cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích. Cô không thể nhìn thấy được chuyện gì đang xảy ra bên trong nhưng cô nghe được những lời mắng nhiếc thậm tệ, âm thanh của tiếng đập, tiếng đá chạm vào da thịt của nhau... và trong mơ hồ, còn là tiếng rên rỉ thống khổ của một ai đó.

Đó có phải là giọng nói của Lâm Giang không? Anh ấy bị thương sao? Anh ấy có ổn không vậy?

Anh ấy chỉ có một mình. Trong khi phải đối mặt với cả một băng đảng, liệu anh ấy có nắm phần thắng hay không?

Thi Yến biết rời khỏi đây là lựa chọn lý trí trong hoàn cảnh này.

Nhưng dường như có ai đó đang giữ chặt cô tại chỗ - Cô không thể động đậy được. Cô lo lắng đập cửa, điên cuồng gào thét tên của Lâm Giang và ước anh có thể trả lời để cô biết anh vẫn còn an toàn...

Nhưng bất kể cô có cố gắng thế nào thì chàng trai bên kia cánh cửa cũng không đáp lại một lời.

Nó khiến cô tuyệt vọng và vô cùng hoảng sợ.

Cô hét tên anh đến mức cổ họng đau rát. Không biết bao lâu trôi qua kể từ lúc cô đập cửa và cuối cùng cánh cửa cũng hé mở ra.

Cô nhìn thấy người đàn ông trẻ tuổi nhã nhặn đó quỳ gối trước mặt mình. Chiếc áo sơ mi sạch sẽ, trắng tinh tươm của anh bị in nhiều dấu chân và mái tóc gọn gàng, quyến rũ của anh trở nên bù xù.

Thi Yến mở miệng nhưng cô không thể thốt nên bất cứ điều gì ngoài việc tuyệt vọng kêu "Lâm Giang".

Cô vô cùng sợ hãi khi Tần Nhất Nhiên và băng nhóm của cô ta bao vây và chặn đường lui của cô. Ngay lúc này, không biết mình đã lấy đâu ra dũng khí nhưng cô không hề do dự mà lao vào đám người đó và ôm thật chặt lấy anh.

Cô muốn hỏi liệu anh có đau ở đâu hay không và liệu vẫn anh ổn đấy chứ.

Cô muốn cầu xin Tần Nhất Nhiên hãy dừng việc đánh đập anh lại và nếu cô ta vẫn còn tức giận thì hãy để cô thay thế anh.

Nhưng trước khi cô kịp nói gì thì Lâm Giang đã hung dữ rống lên như quái vật với cô, "Chết tiệt, tôi đã nói là em chạy ngay đi mà!"

Mặc kệ cơn giận của anh, cô vẫn chạy đến và muốn bảo vệ anh khỏi băng đảng tàn nhẫn kia.

Nhưng, không biết vì sao, người chỉ vừa cách đây mấy giây còn găm lên với cô thì bây giờ lại ôm cô vào lòng để che chắn cho cô.

Anh không còn cách nào đánh trả khi đã nằm trong thiên la địa võng của cô ta. Tuy nhiên, Tần Nhất Nhiên vẫn không có ý định buông tha cho anh.

Được bảo vệ cẩn thận trong vòng tay anh, Thi Yến không cảm thấy bất cứ đau đớn nào từ những cú đâm của bọn người đó. Nhưng, cô vẫn luôn cảm nhận được những rung chấn của cú đâm và cú đá của bọn họ.

Những người đàn ông này đã say mềm nên sức mạnh từ những cú đâm của họ đều hoàn toàn không kim chế được. Ngay cả khi không thể cảm nhận được nhưng cô vẫn biết chắc chắn nó rất đau đớn.

Nhưng như chẳng có chuyện gì xảy ra, anh nói bằng giọng trầm tĩnh và thân thuộc với cô, "Nắm Lùn, em bị điếc à? Tôi đã bảo em chạy đi rồi mà, tại sao em quay trở lại đây nữa hả?"

Đây là lần đầu tiên cô thấy từ "Nắm Lùn" trong miệng anh cũng không đáng ghét cho lắm.

Cô không trả lời câu hỏi của anh và chính cô cũng không biết mình nên trả lời như thế nào nữa.

Anh nói lại một lần nữa, "Nắm Lùn, bây giờ là mấy giờ?"

Anh vẫn có thể quan tâm về vấn đề thời gian trong hoàn cảnh như thế nào ư?

"Quên đi, có thể em cũng không biết..." Không đợi cô đáp lời thì anh tiếp tục, "...Nhưng, chắc chưa đến nửa đêm đâu..."

"Yến ngọc, chúc mừng sinh nhật."

"Sinh nhật vui vẻ, Thi yến."

Yến ngọc, sinh nhật vui vẻ. Sinh nhật vui vẻ, Thi Yến...

Không một chút cảnh báo trước nào, tầm mắt của Thi Yến nhòe dần đi. Nước mắt cô bắt đầu tuôn trào, lăn dài trên đôi gò má.

Trong khi Tần Nhất Nhiên không nghe được cuộc trò chuyện của bọn họ thì tiếng thì thầm giữa bọn họ đã khiến đôi mắt cô đỏ ngầu lên vì tức giận.

Trong cơn mất trí, cô ta nắm lấy cây gậy bên cạnh và phang mạnh về phía đầu Lâm Giang-

Nhưng trước khi cây gậy chạm đến đầu anh thì một chiếc xe đua đột nhiên phanh gấp và dừng ngay trước căn nhà hoang với ánh đèn pha ô tô chói mắt.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Yến ngọc, chúc mừng sinh nhật (2)

Translator: Wave Literature

Cánh cửa bật mở và thứ mọi người nhìn thấy đầu tiên là đôi giày cao gót màu đỏ, cặp đùi thon dài, rồi chiếc váy đỏ lộng lẫy với mái tóc đen mượt óng ả thả đến thắt lưng và cuối cùng là khuôn mặt tinh xảo khiến không ai có thể bối tìm được bất kỳ khuyết điểm nào trên nó.

Trong khi những người khác không hề biết tên của cô gái bí ẩn vừa mới đến này thì Lâm Giang và Thi Yến biết rất rõ cô ấy.

Đặc biệt là với Lâm Giang. Bởi vì đây là chị gái của anh, người chị cùng huyết thống, cùng cha lẫn mẹ.

Lâm Tâm Ý bước xuống xe và đóng cửa xe thật mạnh. Sau khi quét mắt qua mọi góc ngách trong căn nhà bỏ hoang thì cô bắt đầu nâng giày cao gót đi thật nhanh mà không mất phần tao nhã.

Cô dừng lại trước Lâm Giang và Thi Yến rồi thản nhiên nhìn Tần Nhất Thiên.

Không nói một lời, cô giật lấy cây gậy từ tay Tần Nhất Nhiên và ném nó thật mạnh xuống đất. Sau đó, như thể Tần Nhất Nhiên và băng nhóm của cô ta không hề tồn tại, cô cúi người nhìn vào Lâm Giang và Thi Yến.

Suy nghĩ đầu tiên của Lâm Tâm Ý là muốn giáo huấn Lâm Giang nhưng trước khi lời nói kịp bật ra khỏi miệng thì cô chú ý thấy nước mắt trên khuôn mặt của Thi Yến. Ngay lập tức, biểu cảm lạnh lùng và nặng nề của cô trở nên nhẹ nhàng và lo lắng.

"Yến Yến, bọn chúng bắt nạt em sao?"

Cô nói những từ này và cơn tức giận bùng lên chiếm hết đôi mắt của cô.

Thị Yến lắc đầu kịch liệt và trả lời, "Họ không bắt nạt em. Họ bắt nạt anh ấy..."

Lâm Tâm Ý biết "anh ấy" là chỉ thằng em trai của cô, Lâm Giang, và cô hồ hững đáp trả "Ờ" vì mục đích thực sự của cô là ngó lơ vụ này mà không để lại chú dấu vết gì. Sau đấy, cô thẳng thừng nhìn Lâm Giang tỏ ý khinh thường và nói, "Mày thậm chí còn không bảo vệ nổi người phụ nữ của mình. Làm sao mà tao lại có thằng em trai vô dụng như mày vậy chứ?"

Tôi có phải vẫn là em trai, em trai cùng cha và cùng mẹ của chị không vậy?

Lâm Giang liếc nhìn Lâm Tâm Ý, không buồn nói chuyện với cô ấy.

"Mày! Mày nhìn như thế là có ý gì hả?"

"Lâm Giang, nói đi! Có phải mày đang co đầu rút cổ sợ hãi hay không?"

"Lâm Giang, tao đang nói với mày đấy! Mày không nghe thấy gì hả?"

Lâm Tâm Ý tiếp tục ép Lâm Giang phải phục tùng mệnh lệnh của mình qua lời nói nhưng cô không nhận được bất kỳ phản hồi nào cả. Giữa những lời quở trách của cô, người đàn ông có làn da rám nắng và cơ bắp rắn chắc rống lên, "Mẹ kiếp, mày là đứa * nào vậy hả?"

Nhưng, không chú ý đến người đàn ông lực lưỡng và có làn da rám nắng kia, Lâm Tâm Ý vẫn tiếp tục trừng mắt nhìn Lâm Giang, người này giờ không thèm nhìn cô và gia tăng thêm áp lực, "Lâm Giang, mày đã bị bọn nó đánh đến nỗi cảm luôn rồi hả?"

Thấy bản thân bị lơ đã nên cuối cùng người đàn ông lực lưỡng và có làn da rám nắng kia cũng nổi điên hét lên, "Con *, tao đang nói chuyện với mày đấy!"

Đường như Lâm Tâm Ý đã đánh mất sự kiên nhẫn sau khi bị cắt ngang đến hai lần bởi người đàn ông đó. Thậm chí không liếc nhìn hắn, cô lạnh lùng bật thốt, "Câm miệng."

"Chết tiệt, không một ai dám nói với tao như thế cả. Bất kể mày đến từ đâu, tao cảnh báo mày mau mau rút về cái ổ của mày đi..."

Lâm Tâm Ý chỉ vừa chuẩn bị nói chuyện tiếp với Lâm Giang và cô nghe thấy những lời đó. Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông rám nắng và lực lưỡng. "Mày đang nói tao?"

Lâm Tâm Ý từ lúc sinh ra đã ngấm trong máu mình quyền lực của một nữ hoàng. Trong chốc lát, chỉ vài lời của cô cũng có thể làm người đàn ông da rám nắng và lực lưỡng kia sợ hãi đến nỗi không dám phát ra bất kỳ một tiếng động nào.

Đứng thẳng người lên, cô lạnh lùng bước đến chỗ hắn và hỏi, "Tao hỏi mày một lần nữa. Những từ đó chỉ tao hả?"

Cuối cùng người đàn ông da rám nắng và cơ bắp rắn chắc đó cũng hồi thần. Dù hắn còn thấy áp lực bởi sự xuất hiện hùng hổ của Lâm Tâm Ý nhưng hắn cảm thấy một người phụ nữ không thể nào lại có thể làm gì hắn được. Thế nên, hắn rống lên với giọng điệu tục tĩu và hung ác, "Đúng vậy, tao đang nói với-"

Trước khi người đàn ông kết thúc câu nói thì Lâm Tâm Ý đã nâng tay và tát mạnh vào mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 175: Vị Boss cuối (1)

Translator: Wave Literature

Chiếc tát vang lên gây huyền não toàn bộ căn nhà bỏ hoang.

Ai cũng có thể cảm nhận được cơn đau tột độ từ âm vang đó.

Người đàn ông da rám nắng và lực lưỡng đó không ngờ người phụ nữ xinh đẹp trước mặt hắn lại hung hăng tát hắn một bạt tai như thế. Tinh thần của hắn như bị suy sụp vì cái tát ấy— Trong chốc lát hắn kinh sợ và ôm chặt khuôn mặt rồi nghiến răng nghiến lợi, "Chết tiệt, mày thực sự dám đánh tao-- "

Một lần nữa, trước khi người đàn ông ngừng nói thì Lâm Tâm Ý đã nâng cánh tay và "bốp bốp", hai vệt tay đỏ ửng xuất hiện trên khuôn mặt hắn.

Lúc này, không cho người đàn ông rám nắng và lực lưỡng đó có bất kỳ cơ hội phản kháng thì cô đã đá ngay vào bụng hắn. Sau khi hạ gục hắn thì cô xông lên phía trước đâm hắn túi bụi mặc kệ những đồng bọn của hắn gần đây.

Chỉ sau khi người đàn ông lực lưỡng và da rám nắng đó bắt đầu rít lên như thú hoang vì bị đâm đá túi bụi thì cuối cùng đồng bọn của hắn mới hoàn hồn khỏi sức mạnh áp đảo của Lâm Tâm Ý. Ngay lập tức chúng bao vây tấn công Lâm Tâm Ý một cách có tổ chức.

Ngay khi nhìn thấy cảnh này thì Thi Yến theo bản năng hét lên, "Chị Tâm Ý!"

Cô muốn nhắc nhở Lâm Tâm Ý hãy cẩn thận nhưng trước khi cô kịp nói từ "cẩn thận" thì Lâm Tâm Ý đã tháo giày cao gót của cô ra. Mỗi tay cầm một chiếc giày, cô đường hoàng bước đến đâm đàn ông.

Bất kể kẻ người đứng trước cô là ai, ngay khi cô túm được ai đó thì cô cũng sẽ đập đôi giày cao gót thanh mảnh và cao dài của mình vào đầu của bọn chúng. Căn nhà hoang vang lên vô số tiếng gào thét than khóc không ngừng.

Sợ với sự lo lắng và bàng hoàng của Thi Yến thì hiển nhiên Lâm Giang bình tĩnh hơn nhiều.

Xoa tấm lưng ê ẩm của mình và anh đứng dậy, nhìn sang Thi Yến, hỏi, "Em ổn chứ?"

Thi Yến ngoan ngoãn gật đầu. Cô chuyển sự chú ý của mình từ Lâm Tâm Ý trở lại Lâm Giang và lo lắng hỏi, "Anh có sao không? Vết thương của anh có nặng hay không?"

Cô hỏi và nhẹ nhàng chạm vào cơ thể của Lâm Giang.

Đôi bàn tay cô vừa nhỏ lại mềm mại. Dù cái chạm của cô và da anh cách nhau một lớp áo sơ mi nhưng anh vẫn cảm thấy ngứa ngứa lại tê dại trong người.

Lúc này, phản ứng đầu tiên của Lâm Giang "Anh ổn" đều bị nghẹn lại trong cổ họng.

Cái nhìn của anh đang hướng về phía cô cũng trở nên mất tự nhiên và thậm chí chớp tai của anh dần ửng đỏ.

Sau khi Thi Yến xác nhận không có bất cứ vết thương đổ máu nào trên người Lâm Giang thì cuối cùng cô mới rút tay về. Ngay lúc này, dường như Lâm Giang bỗng nhớ đến điều gì đó. Anh quay đầu về phía Lâm Tâm Ý —vẫn đang vui vẻ bộc lộ sức mạnh vượt trội của mình— và nói, "Này, đừng chạm vào người đàn ông tóc dài. Hãy để gã lại cho tôi..."

Lâm Tâm Ý nhìn thoáng qua người đàn ông đang cố đứng vững còn sót lại và cuối cùng tầm nhìn của cô cũng rớt xuống người đàn ông tóc đen, người mà dường như Lâm Giang vừa nói đến.

Một giây sau, cô nâng giày cao gót và phang ngã người đàn ông tóc dài xuống đất.

Nhìn thấy chị gái mình đánh anh ta ngã xuống và Lâm Giang la lên, "Này, này! Không phải tôi đã nói là bà chị không được đụng vào gã hay sao? Dừng lại..."

Nhưng như thể không nghe thấy lời Lâm Giang nói, cô vẫn nâng tên tóc dài lên lần nữa và thụi quả đấm vào mặt hắn.

Giữa những tiếng rên vì đau của tên đàn ông tóc dài, Lâm Giang rít qua kẽ răng, "Lâm Tâm Ý, chị có ý đúng không?! Tôi đã nói chị để lại hắn cho tôi xử lý rồi mà?"

Ngay khi Lâm Giang vừa ngừng nói thì Lâm Tâm Ý cũng vừa nhanh như chớp ném tên đó qua vai bằng một tay và đập mạnh hắn xuống sàn, làm cho hắn không thể đứng dậy được nữa.

Sau đó, cô quay lại xử lý ba tên đàn ông còn lại và bình tĩnh liếc mắt nhìn Lâm Giang, đáp trả, "Ồi, xem cái trí nhớ tồi tệ của tao này. Lẽ mày nên nói sớm hơn chứ."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Vị Boss cuối (2)

Editor: Wave Literature

"Lâm Tâm Ý, chị bị gì vậy hả? Tôi đã nói chị để lại riêng tên tóc dài cho tôi xử lý thậm chí trước khi chị đánh hấn nữa đấy!"

"Lâm Giang, mày đang nói cái quái gì vậy hả? Mày nói với tao khi nào chứ? Mày rõ ràng chỉ nói "Này" và "Này này!"

Trong khi Lâm Tâm Ý nói chuyện với Lâm Giang thì cô đã đấm hạ thêm hai người đàn ông khác nữa.

Nghe câu trả lời của cô, đột nhiên Lâm Giang không biết phải nói gì với bà chị của mình nữa.

Trái lại, trong khi đuổi theo người đàn ông cuối cùng còn trụ lại cũng là người ngẫu nhiên trốn thoát được khi hấn nhìn thấy bóng dáng của Lâm Tâm Ý và Lâm Tâm Ý nhìn Lâm Giang, hỏi, "Lâm Giang, tao muốn biết, ai là "Này", "Này này" là ai vậy hả?"

"Tao là "Này" và Yến Yến là "Này này" Hay Yến Yến là "Này" còn tao là "Này này" hả?"

Dù thế nào thì tao luôn biết tên tao không phải là "này" hay "này này" đâu nhé..."

Trong lúc nói thì cô cũng thành công hạ gục tên đàn ông cuối cùng ngã gục trên mặt đất.

Sau khi, cô vô tình ném xuống chiếc giày cao gót xuống sàn và đấm bất thành linh vào chúng. Thì cô buộc chặt chiếc váy và mái tóc mình lại, trở lại hình tượng đoan trang và quý phái của mình và ưu nhã bước về phía Lâm Giang và Thi Yến.

Trong khi cô bước về hướng này thì Lâm Tâm Ý phát hiện Tần Nhất Nhiên đang chuẩn bị tẩu thoát và cô dừng bước. Cô quay đầu nhìn về phía cô gái đó.

Lâm Tâm Ý không nói một lời mà chỉ chăm chú nhìn cũng đủ khiến Tần Nhất Nhiên hoảng sợ đến mức chết đứng tại chỗ.

Lâm Tâm Ý đánh giá Tần Nhất Nhiên từ đầu đến chân trước khi chỉ xuống sàn nhà và nói, "Tao không đánh con gái nên hãy tự ngã xuống đất và già bộ chết đi."

Tần Nhất Nhiên cắn môi và đăm đăm nhìn Lâm Tâm Ý với khuôn mặt trắng bệch, không cam lòng di chuyển.

Lâm Tâm Ý dường như không thích mất thời gian với Tần Nhất Nhiên nên cô cúi người và cầm cây gậy mà người sau cùng định dùng nó để đánh Lâm Giang và vung gậy về phía cô ta.

Ngay lập tức, tiếng hét the thé thoát ra khỏi miệng Tần Nhất Nhiên và cô ta ngồi xồm xuống đất, nằm co ro lại, "Em sai rồi! Em sai rồi! Đừng đánh em! Đừng đánh em mà..."

Tần Nhất Nhiên lập đi lập lại những từ đó rất lâu nhưng khi cô ta không thấy bất kỳ một con đau nào thì giọng cô ta cũng chậm chậm ngừng lại. Lúc này cô ta mới nhận ra cô ta không bị đánh.

Sợ hãi đến mức run như cây sậy rồi do dự cô ta ngẩng đầu lên và nhìn thấy cây gậy dừng lại ngay trên đầu mình.

Cánh tượng đó khiến cô ta sợ hãi ngồi co rúm lại, thậm chí không dám thở mạnh.

"Tao vẫn luôn tự hỏi loại người ghê gớm như mày sẽ như thế nào nhưng hóa ra mày còn không bằng một đứa nhút nhát!" Trùng mắt nhìn xuống Tần Nhất Thiên, Lâm Tâm Ý khinh thường cười khẩy. "Mày nên biết, một người phụ nữ nên theo đuổi công khai và đàng hoàng tình yêu của cô ta. Một người phụ nữ giống như mày sẽ không bao giờ được yêu đâu!"

Sau khi nói xong phần mình, Lâm Tâm Ý liếc nhìn Lâm Giang và Thi Yến, nói, "Đi thôi!"

...

Sau khi rời khỏi căn nhà hoang, đột nhiên cánh cửa bên ghế khách trong xe của Lâm Tâm Ý mở toang ra.

Hạ Thương Chu điên cuồng bò ra khỏi xe và liều mạng ôm lấy ngực. Khuôn mặt anh trắng xanh và hét lên "Ông chủ" trước khi gục vào bức tường nôn thốc, nôn tháo.

Vậy, đó chính là chị gái của ông chủ! Không ngờ người chị mà ông chủ của bọn họ thường nhắc đến, lúc nào cũng phê bình, "Vị boss cuối, người có thể tự động tái sinh sức mạnh và giới hạn của bản thân mình-một sự tồn tại thực sự vô địch!"

Sau đó, Hạ Thương Chu nghĩ đến việc chị boss đẹp đến mức như thế nào- bất kỳ một người nổi tiếng bình thường nào cũng thua xa sắc đẹp của cô ấy đến mười tám con phố ấy chứ, thế tại sao ông chủ của bọn họ lại nói về cô ấy như là một ác mộng sống vậy?

Chỉ ngày hôm nay anh ta đã nhận ra ông chủ của họ không hề phóng đại một chút nào...

Anh đang xem ti vi tại phòng kí túc xá thì đột nhiên nhận được vị trí từ ông chủ trên WeChat. Trước khi anh có thể hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì đột nhiên cánh cửa mở ra và một người phụ nữ xinh đẹp đến mức làm anh gần như xịt máu mũi tiến lại gần và yêu cầu biết vị trí của Lâm Giang -Người phụ nữ này là Lâm Tâm Ý.

Vì vậy, anh đã cho Lâm Tâm Ý biết vị trí của ông chủ và cô yêu cầu anh ta đi theo cô. Dĩ nhiên, người đưa ra yêu cầu đó là một quý cô xinh đẹp như thế thì chuyện nhỏ này có là gì đâu chứ?

Tuy nhiên từ ngay lúc anh bước lên xe của cô thì anh đã hối hận với quyết định của mình... Cái này sao có thể gọi là lái xe chứ? Rõ ràng là phò mặc cho số phận mà! Xuyên suốt chuyến đi, anh cảm thấy cơ quan nội tạng của mình như thể như đảo lộn trong người và Lâm Tâm Ý tăng tốc phóng xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Ai muốn một chiếc hôn gió từ chị đâu chứ (1)

Editor: Wave Literature

Sau khi cô dừng xe thì anh ta phải nghỉ một chút đến tận bây giờ mới lấy lại được khả năng cử động của mình.

Nhưng, anh ta chưa nói được hai từ sau khi bước xuống xe thì anh ta bắt đầu nôn mửa...

Thực sự quá đáng sợ mà... Thực sự sự tồn tại này vẫn được gọi là phụ nữ hay sao? Rõ ràng là ma quỷ mà! So với chị ấy, mình cảm thấy mình mới là một người phụ nữ ấy chứ!

Ngược lại, khi bắt gặp Hạ Thương Chu bước ra khỏi xe của chị gái mình thì Lâm Giang sững sốt trong giây lát rồi hỏi, "Tại sao cậu lại ở trong xe của chị gái tôi?"

Lâm Tâm Ý cắt ngang với tiếng "À" trước khi điềm tỉnh giải thích, "Tao là người mang cậu ta đến đây đây. Tao về nhà trước nhưng khi tao không thấy mày ở đó thì tao đã đến trường mày. Sau đó, cậu ta đưa tao đến nơi mà mày cố ý gửi cho cậu ta nên tao tổng cậu ta lên xe như một dụng cụ chỉ đường GPS."

"...Người đàn ông trẻ đang bận chống tường có thể mơ hồ nghe thấy âm thanh vỡ vụn của trái tim mình.

Dụng cụ chỉ đường GPS...Chị ấy lợi dụng mình phải không?

Dựa trên tình hình hiện tại thì Lâm Giang khẽ gật đầu rồi chìm vào im lặng.

Lâm Tâm Ý liếc nhìn chiếc xe đưa hai chỗ rồi hỏi Lâm Giang, "Mày lái xe à?"

"Đúng vậy," Lâm Giang dừng một lát trước khi nói thêm, "Xe của ông nội trong bãi đậu xe."

"Tốt thôi, tao sẽ không phải đưa xe của tao cho mày và Yến Yến mượn nữa rồi." Lúc này, Lâm Tâm Ý hạ thấp đầu liếc nhìn. Không buồn hỏi ý kiến của họ thì cô đã ra quyết định và nói luôn, "Tao sẽ gặp mày ở nhà trong nửa tiếng nữa."

Sau đó, Lâm Tâm Ý khẽ cười với Thi Yến và nói, "Yến Yến, hôm nay là sinh nhật em. Chị đặc biệt quay trở về để cho em một bất ngờ đấy. Nhưng chị đã để quà ở nhà rồi nên chị sẽ đưa cho em sau nhé."

Thi Yến: "Em cảm ơn, chị Tâm Ý"

"Moa!" Lâm Tâm Ý hôn gió với Thi Yến.

Này, nói cho ra nói chứ! Đừng có mà hôn gió bất ngờ như thế, ai muốn một nụ hôn gió từ chị đâu kia chứ...

Ngay lập tức lông mày của Lâm Giang khẽ chau lại và anh đứng chen lên phía trước, chắn giữa Thi Yến và Lâm Tâm Ý. "Bọn tôi đi trước đây."

Lâm Tâm Ý gật đầu cho phép. "Đi đi."

Sau đó, Lâm Giang dịu dàng nói với Thi Yến, "Đi nào." Sau khi Thi Yến xoay người thì anh cũng bắt đầu sóng bước chung đôi. Bước đi phía sau Thi Yến, anh đi giữa cô và Lâm Tâm Ý còn xem mình như thể vật chắn bằng người để cản sự tiếp xúc giữa cả hai người.

Nhìn thấy Lâm Giang rời đi và nhanh chóng Hạ Thương Chu đè nén cơn buồn nôn của anh ấy và chạy đến chỗ họ rồi đi, lo lắng la lên, "Ông chủ, đợi tôi với! Tôi cũng muốn đi cùng hai người mà..."

"Đi cùng cái đầu của cậu!" Lâm Tâm Ý vươn chân ngăn đường Hạ Thương Chu. Ngay sau khi Hạ Thương Chu sắp hôn đất thì đôi tay của cô đã nhanh chóng kéo tay anh ta lại và tổng anh ta vào ghế sau trong chiếc xe của cô. "Cậu nghĩ sao mà định làm bóng đèn giữa hai người họ vậy hả? Cậu thực sự thích làm người thứ ba chen chân lắm hả? Cậu đang ngồi trong xe của tôi đấy!"

Hạ Thương Chu nghe thấy những lời đó và đầu gối anh ta run lẩy bẩy, gần như quỳ gối trên mặt đất. "Không! Em, ý em nghĩa là được ạ, thưa chị đại Lâm. Em có thể bắt taxi đi về. Vì em còn đủ tiền mà!"

Lâm Tâm Ý chân thành trả lời, "Sao tôi có thể để cậu đi taxi trở về như vậy được chứ? Tôi là người mang cậu đến đây nên việc đưa cậu về tới nơi tới chốn là trách nhiệm của tôi. Cậu là bạn cùng phòng của Giang mà, nên tại sao tôi không mời cậu đến nhà chúng tôi để biểu lộ lòng cảm ơn của tôi vì sự giúp đỡ của cậu được chứ?"

"Em thực sự ổn rồi mà! Ông chủ sẽ mời em tới thăm nhà..."

"Ý của cậu là gì hả? Cậu đang khinh thường tôi đúng không?"

"Không! Dĩ nhiên là không rồi ạ..."

"Cậu tốt nhất nên khắc ghi trong tâm trí mình là—Tôi là ông chủ sau cùng của cậu đấy."

"Em thực sự không hề khinh thường chị đâu! Chị không biết em kính trọng chị như thế nào đâu—"

"Đừng nói tào lao nữa, lên xe!"

...

Mười lăm phút sau, Lâm Tâm Ý dừng xe trước Biệt thự Lâm gia với tiếng phanh xe chói tai.

Hai mươi phút sau, xe ô tô của Lâm Giang cũng đi vào biệt thự Lâm gia. Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại và Lâm Giang cùng Thi Yến bước ra khỏi xe với một người khác nữa. Chỉ khi khuôn mặt tái nhợt của Hạ Thương Chu cúi trước gốc cây và cuối cùng cũng đứng thẳng người lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Ai muốn một chiếc hôn gió từ chị dâu chứ (2)

Translator: Wave Literature

Lâm Giang ném cho Hạ Thương Chu một cái nhìn kỳ dị và tự hỏi. "Có cái gì sai sai với cậu ta thì phải? Cậu ta làm gì ở đó thay vì vào trong nhà chứ?" Tuy nhiên, những lời này vừa bật thốt trên đầu môi của anh lại đổi thành, "Chị gái của tôi đâu rồi?"

Hạ Thương Chu chỉ về phía bên trong đèn đuốc sáng trưng và nói, "Chị ấy ở bên trong."

Lâm Giang đáp lại "Ừm" và anh bước vào trong biệt thự cùng Thi Yến và Hạ Thương Chu.

Họ đẩy cửa bước vào và thay dép lê đi trong nhà nhưng trước khi họ bước qua phòng giả trí đi vào phòng khách thì giọng nói của Lâm Tâm Ý đã vang lên, "Yến Yến đã đến chưa? Yến Yến, nhanh lên nào, vào nhìn xem chị đã mua quà gì cho sinh nhật của em này!"

"Em đến đây, chị Tâm Ý!" Thi Yến trả lời và vội bước vào. Nhưng ngay khi cô nhìn thấy cảnh tượng trong phòng khách thì cô dừng lại.

Lâm Giang thắc mắc nhìn Thi Yến và anh cũng đảo mắt nhìn quanh phòng khách.

Dưới sự hướng dẫn của Lâm Tâm Ý thì những người hầu trong biệt thự Lâm gia trưng bày mọi thứ cô đã mua để gọn gàng trên sàn nhà.

Túi xách, giày dép, quần áo, phụ kiện, son môi,...

Cái thực sự kì lạ là những món đồ được trưng bày đều là những món đồ được thiết kế giống nhau từ đầu đến chân và chỉ khác nhau về màu sắc mà thôi.

Người cuối cùng bước vào là Hạ Thương Chu, nhìn cảnh tượng trước mặt—anh ấy kinh ngạc trừng to mắt và há hốc miệng. Một lúc lâu sau đó, anh ấy vẫn đứng chôn chân tại đó trước khi bước về phía Lâm Giang và thì thầm vào tai anh, "Ông chủ, chị của cậu chuyển cả kho vật dụng vào nhà cậu à?"

Nhưng trước khi Lâm Giang kịp trả lời câu đánh giá của Hạ Thương Chu thì đôi tai thính của Lâm Tâm Ý đã nghe thấy, "Có chuyện gì sao?"

"Ồi, dĩ nhiên là không rồi, chị đại Lâm! Em chỉ bị ấn tượng với cá tính trong thói quen mua sắm hào phóng của chị mà thôi!" Không do dự, Hạ Thương Chu giơ ngón tay cái với Lâm Tâm Ý và khen ngợi cô hết lời.

Hài lòng với câu trả lời của Hạ Thương Chu, Lâm Tâm Ý hào phóng giải thích cho anh ấy, "Đừng vậy, sự thật là tôi cũng không chắc chắn Yến Yến của chúng ta sẽ thích kiểu cách nào, nên tôi đã mua mọi thứ tôi cho là hợp thời trang và Yến Yến của chúng ta có thể chọn được cái mà con bé thích nhất."

Sau khi nói xong, Lâm Tâm Ý bước đến chỗ Thi Yến và nhẹ nhàng nắm lấy tay cô. "Yến Yến, không cần phải giữ lại cho chị. Hãy tự do lựa chọn mọi cái em thích. Em không phải lo lắng về những đồ còn dư vì chị sẽ sử dụng chúng."

Vậy...chị ấy đã mua những món đồ này xem như quà tặng cho Thi Yến hay chị dùng nó như một lý do đi shopping của mình vậy?

Lâm Giang chẳng buồn đến việc vạch trần Lâm Tâm Ý, nên anh lượn một vòng quanh những món đồ và ngồi xuống ghế sofa. Thỉnh thoảng, mắt anh không kiểm soát được phóng về phía tay của Thi Yến vẫn đang bị tay Lâm Tâm Ý nắm lấy.

Chị còn định nắm tay cô ấy đến bao giờ nữa hả? Không phải nên buông tay rồi hay sao?

"Yến Yến, đến đây và chọn nhiều hơn nữa đi. Lần này, chị mua hơi nhiều một chút nên chị không nghĩ là chị có thể một mình sử dụng hết được chúng đâu...".Sau khi nói điều này, Lâm Tâm Ý bắt đầu dẫn Thi Yến đi dạo quanh những món đồ đang được trưng bày và hỏi ý kiến của Thi Yến về từng món.

Ha, nên chị cũng ý thức được mọi thứ à. Chị tự biết bản thân mình mua quá nhiều luôn à...Lâm Giang lăm lăm trong lòng và chăm chú nhìn vào bàn tay của Lâm Tâm Ý vẫn đang nắm chặt. Thế nên, anh ngẫu nhiên buông lời nhận xét, "Chị không nghĩ bản thân đang làm khó cô ấy khi nhìn lướt qua mọi thứ với bàn tay bị nắm chặt như vậy à?"

Cuối cùng Lâm Tâm Ý cũng buông tay Thi Yến và nói, "Chị sẽ để em tự chọn cái mà em thích. Chị đi uống chút nước đây."

Thi Yến nhanh chóng chọn ra một món đồ mà cô thích rồi cảm ơn Lâm Tâm Ý.

Lâm Tâm Ý không hỏi Thi Yến có tiếp tục chọn thêm món đồ nào nữa không. Thay vào đó, cô nhìn liếc sang người hầu bên cạnh và ra hiệu cho họ đưa những món đồ đó vào phòng cô ở lầu trên.

Khi cuối cùng những món đồ đầy cũng được đóng gói lại thì đột nhiên Thi Yến nhớ đến điều gì đó và cô chạy ra khỏi căn biệt thự.

Không lâu sau, cô đã quay trở lại với chiếc túi trong tay và vài bông hoa tươi trong phía tay còn lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Giới hạn của một người có thể khoe khoang đến mức thế nào (1)

Editor: Wave Literature

Không quá lâu, cô quay lại với bên tay một chiếc túi và bên tay còn lại là những bông hoa tươi.

Lâm Giang đang nói chuyện với Hạ Thương Chu và Thi Yến quay trở lại phòng khách. Anh nhìn qua cô nhưng không chú ý nhiều đến hành động này.

Ngược lại, Lâm Tâm Ý có chút lo lắng về việc liệu người hầu có biết cách sắp xếp mọi thứ của cô hay không. Cô không thể một mình mang vác chúng nên cô vẫn luôn đứng ở phía trên để giám sát bọn họ.

Sau khi quay lại căn nhà, Thi Yến không chạy đi tìm Lâm Tâm Ý. Mà cô đặt vật đã để quên trong xe ô tô lên bàn uống trà trước khi ngồi vào chỗ của mình. Sau đó, cầm lấy chiếc đĩa, cô tiếp tục ăn trái cây mà người hầu mang lên cho bọn họ.

Trên cầu thang, vì Lâm Tâm Ý chưa đóng cửa phòng ngủ nên mọi người trong phòng khách mơ hồ nghe thấy tiếng nói nhẹ nhàng nhưng quả quyết của cô.

"Nếu cô đặt cái này ở đây thì cô định đặt cái đó vào đâu hả? Cô đã từng học qua khóa thẩm mỹ nào trước đây chưa vậy? Để đồ sáng và xanh sáng cùng nhau là công thức tuyệt hảo của sự xấu xí đấy, mày cô không biết sao?"

"Nếu cô không để vừa những thoi son môi này trong bàn trang điểm sao cô nghĩ những cái khác được vậy? Nếu tôi nhớ không sai thì trước đây tôi đã mua khá nhiều những hộp đựng đồ. Người hầu để nó trong phòng kho dưới lòng đất. Mang một vài hộp lên đây và nó sẽ tiết kiệm được không gian đấy..."

"Được rồi, cái này rồi sẽ ổn thôi..."

Trong phòng khách, môi của Hạ Thương Chu chưa bao giờ ngừng chuyển động, giọng nói của anh ấy không vang to như Lâm Tâm Ý. "Ông chủ, chị của cậu chắc chắn là một người phụ nữ đặc biệt. Thực sự chị ấy đã tay không đánh bại một đám đàn ông! Điều này thực sự đã làm tôi sáng mắt!"

"Ông chủ, tôi nghĩ chị gái của cậu còn đáng sợ hơn cậu nữa. Tôi nghĩ tôi bắt đầu trở thành một tên ngốc rồi, "Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân" 1

"Ông chủ, nói cho tôi biết sự thật đi. Cậu lớn lên dưới sự bảo vệ của chị gái cậu đúng không? Hoặc có thể chị ấy đã đánh bại cậu rất nhiều lần phải không? Tôi biết rồi, tôi bắt đầu thông cảm cho cậu một chút rồi. Cuộc sống hẳn là đã rất khó khăn với cậu, ông chủ à..."

Thi Yến đang ăn đĩa trái cây và cô nghe thấy câu nói của Hạ Thương Chu. Cô không nhận được tò mò đưa mắt nhìn Lâm Giang.

Chú ý cái nhìn của Thi Yến, Lâm Giang vẫn đang liên tục giữ im lặng — cuối cùng cũng nói với Hạ Thương Chu, "Cậu đùa tôi à? Tôi mà cần chị ta bảo vệ sao? Tôi sẽ làm rõ việc này, dù cho chị ta có bề ngoài mạnh mẽ nhưng những kỹ năng đó của chị ta chỉ đủ giải quyết được những chuyện còn con nít thôi. Đấu với tôi ư, ha ha..."

Thi Yến cho một quả cherry vào miệng và nhìn Lâm Giang, rõ ràng sự không tin hiện lên trong đáy mắt của cô.

Hạ Thương Chu cũng đánh giá Lâm Giang từ đầu đến chân và nghĩ ngợi, anh ấy đáp lại, "Ông chủ à, đúng là không có giới hạn về việc khoác lác mà..."

Giới hạn cái đầu cậu ấy, tôi chỉ đang nói ra sự thật mà thôi!

Nhưng vấn đề là Hạ Thương Chu lại nghi ngờ anh, cái biểu cảm của Yến ngốc là ý gì vậy hả? Anh buộc phải thế vì anh còn phải bảo vệ cô nữa!

Lâm Giang chẳng buồn tranh luận với anh ta nên anh chỉ đơn thuần nói, "Các người hãy đợi đấy. Nhìn tôi sẽ hạ gục chị ta khi chị ta xuống như thế nào..."

"Hạ gục ai cơ? Để tao làm cho, để tao cho..." Lâm Tâm Ý đi đến nửa cầu thang thì cô mơ hồ nghe thấy một nửa câu nói cuối cùng của Lâm Giang và ngay lập tức cô phản kích lao xuống phòng khách.

Cô nhìn thấy Thi Yến đầu tiên nhưng cô nhanh chóng loại bỏ suy nghĩ đó, nếu Lâm Giang dám đánh Yến Yến của cô thì cô sẽ cầm chảo đập chết nó. Tiếp theo, cô nhìn sang Lâm Giang nhưng cô nhanh chóng lắc đầu. Sau cùng, người hạ gục nó là ai? Người cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng, tầm mắt của cô nhìn xuống Hạ Thương Chu và nói, "... Người chỉ đường, chúng ta đang nói về việc hạ gục cậu à? Đến đây nào..."

"Không không không, chị đại Lâm! Chị hãy bình tĩnh, bình tĩnh lại! Ông chủ của chúng em nói sẽ hạ gục chị..." Ngay lập tức Hạ Thương Chu nhảy lên và chạy trốn, không quên giải thích tình cảnh anh ta lâm vào.

"Hóa ra là vậy..." Lâm Tâm Ý rút chân chuẩn bị chạm đến bụng của Hạ Thương Chu và quay sang nhìn Lâm Giang. Một giây sau, cô cũng ngồi xuống sofa và nói, "... Nhìn thấy mày bị ăn đòn túi bụi hôm nay nhiều quá nên hôm nay tao tha cho mày đấy!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 180: Giới hạn đối với một người có thể khoe khoang đến mức thế nào (2)

Editor: Wave Literature

Lông mày của Lâm Giang nhíu lên. Trong khi anh dùng lời nói công kích Lâm Tâm Ý thì anh cố định tầm mắt dính chặt vào Thi Yến, "Chị sợ à?"

Lâm Tâm Ý: "Tao? Sợ hả? Mày nên biết, Lâm Giang, nếu ông không cấm tao đi học taekwondo năm tao 6 tuổi, và từng nói phụ nữ nên cố gắng quý phái và e thẹn thì tao đã hạ đo ván mày ngay bây giờ rồi!"

Khóe miệng của Lâm Giang giật giật.

Một ngày nào đó, tôi sẽ vạch trần lời nói dối của chị, nhưng hôm nay lại là một ngày đặc biệt. Tôi không thể Thi yến nghĩ tôi vô dụng được...

Với suy nghĩ như thế trong đầu, Lâm Giang lạnh lùng cười chế nhạo một tiếng "ha ha" trước khi phản bác lại, "Ông phản đối chị học taekwondo thực sự là do ông muốn chị thù mị nét na sao? Rõ ràng là vì tai nạn chị lần đầu tiên nhập học tiểu học à. Chị không còn nhớ khi giáo viên mời học sinh lên giới thiệu bản thân và thể hiện tài năng của họ. Chị đã bước lên bục và nói, "Rất vui được gặp mọi người, mình tên là Lâm Tâm Ý và năng khiếu của mình là—", và rồi nâng chân phá nát bàn giáo viên làm đôi còn gì. Chị khiến một đám trẻ trong phòng

khóc rỏ lên ngày hôm đó, nhớ không? Nửa tháng tiếp theo, tất cả các học sinh vẫn sợ hãi đến mức không dám nói chuyện với chị. Ông chỉ dừng cho chị học taekwondo vì ông sợ chị sẽ trở nên cô độc và lập dị mà thôi!"

Ngay lập tức Lâm Tâm Ý cầm lấy cái gối gần đó và ném nó vào Lâm Giang. "Em sẽ chết nếu không nói ra những lời này sao?"

Lâm Giang bình tĩnh lùi về phía sau và né cái gối đang bay đến.

Chiếc gối đang bay sượt qua người của anh và đáp xuống ngay mặt của Hạ Thương Chu.

Không có một chút thành ý nhỏ nhoi nào, Lâm Tâm Ý nói, "Ồi lỗi của tôi, người chỉ đường ạ."

Hạ Thương Chu xoa cái mũi ấm ẩm đau của mình nhưng anh ấy không dám tỏ ra tức giận. "Không sao cả, không sao cả, chị đại Lâm."

Nhìn cảnh tượng này, Thi Yến liếc nhìn Hạ Thương Chu cảm thấy thương thay cho anh trước khi quay lại tập trung hoàn toàn vào đĩa trái cây của mình.

Cuối cùng cô cũng ăn hết sạch đĩa trái cây và nhanh chóng cô nhớ đến vấn đề quan trọng sắp tới. Cô gọi to, "Chị Tâm Ý!" rồi mang đóa hoa tươi để trên bàn cho Lâm Tâm Ý. "Cái này cho chị."

Ngay lập tức ánh sáng rực rỡ lóe lên trong đôi mắt của Lâm Tâm Ý và khuôn mặt hiếm khi hiền hòa của cô dịu lại, "Yến Yến à, quà này em chuẩn bị cho chị phải không? Nhưng làm sao em biết hôm nay chị quay về vậy? Ôi, chị thích bó hoa em tặng quá, những bông hoa này thật đẹp..."

"Không phải thế đâu, chị Tâm Ý. Những bông hoa này không phải từ em..."Nhanh chóng Thi Yến lắc đầu giải thích. "...chúng từ Lâm Giang..."

"Ồ, vậy sao..." Về mặt hiền hòa của Lâm Tâm Ý hoàn toàn biến thành lạnh lẽo ngay tức khắc khi nghe cô nói những bông hoa này là từ Lâm Giang.

Tuy nhiên, vì xem xét đến việc Thi Yến đưa hoa cho cô thì cô vẫn chọn và cầm lấy chúng.

"Chị Tâm Ý, cái này cũng là..." Thi Yến mang một gói phụ kiện trong túi ra và đẩy chúng về phía của Lâm Tâm Ý. "...Những món quà này đều là Lâm Giang chuẩn bị cho chị đấy. Anh ấy nói gần đây chị đã giải quyết được một dự án lớn nên anh ấy muốn chúc mừng thành tích của chị. Anh ấy đã định gửi cho chị nhưng đột nhiên điện thoại của chị tắt ngúm ngay lúc ấy..."

"Em bảo là Lâm Giang gọi cho chị á hả?" Lâm Tâm Ý ngờ vực hỏi.

Cô đã cúp máy trên đường lên máy bay quay về nhà nhưng cô không nhận được bất cứ cuộc gọi nhờ nào từ Lâm Giang cả và cô đã mở điện thoại ngay sau khi đến nơi mà.

Lâm Tâm Ý đang tính tiếp tục tìm ra câu trả lời thì người đàn ông trẻ tuổi ngồi yên tĩnh trên sofa trước đó đột nhiên to giọng rên rĩ và anh cúi gập người trước với biểu cảm đau đớn.

Chú ý đến biểu cảm của anh, ngay lập tức Hạ Thương Chu căng thẳng. "Ông chủ! Ông chủ! Cậu bị sao vậy?"

Lâm Giang im lặng không nói nhưng trong lòng thì anh nghĩ mắc cười lắm sao khi bạn cùng phòng của anh vẫn còn có thể tin tưởng trong thời điểm gay go này. Tuy nhiên, bề ngoài thì nếp nhăn trên lông mày của anh càng sâu hơn, như thể anh đang bị dằn vặt trong đau đớn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 181: Nhà mà có bán dâu tây à? (1)

Editor: Wave Literature

Thi Yến nói chuyện với Lâm Tâm Ý và cô cũng chú ý thấy tình trạng bất thường của Lâm Giang.

Nhanh chóng cô chạy sang chỗ anh và hỏi, "Có chuyện gì vậy? Bị thương nơi nào hả?"

Tuy nhiên, thậm chí Lâm Giang dường như đau đến nỗi không nói lên lời. Nhìn thấy vậy, giọng Thi Yến trở nên bối rối, "Tại sao chúng ta không đến bệnh viện và bảo bác sỹ nội soi cắt lớp?"

Hạ Thương Chu cũng lo lắng tình trạng hiện tại của Lâm Giang. "Em nói đúng! Ông chủ, đến bệnh viện bây giờ đi..."

Lâm Giang căng thẳng nâng tay và lắc đầu lần hai, ra hiệu không cần.

Không nghĩ nhiều, Lâm Tâm Ý nhìn cảnh tượng này hiện ra với khuôn mặt hết sức bình tĩnh. Khi cô nhìn thấy hành động của Lâm Giang thì một nụ cười châm chọc chậm rãi hiện trên môi cô. Sau đó, cô thậm chí nhạo trong lòng, "Đúng là rắc rối đến khủng khiếp." Rồi cô nói, "Này người chỉ đường, mang thang nhóc này lên tầng trên đi. Dương bé bỏng à, vẫn còn thuốc xoa "dit da jow" 1 trong nhà đúng không? Lấy một lọ ra đây..."

Theo sự hướng dẫn của Lâm Tâm Ý thì ngay lập tức người hầu chạy đi. Một lúc sau, anh ấy quay lại và nói, "Thưa tiểu thư, thuốc xoa "dit da jow" đã hết rồi ạ."

Ngay lập tức Thi Yến lên tiếng, "Em sẽ đi ra ngoài tìm mua."

"Không cần đâu. Bây giờ đã nửa đêm rồi; không an toàn chút nào..." Lâm Tâm Ý phản đối ý kiến của Thi Yến không chút do dự.

Hạ Thương Chu giờ tay và nói, "Chị đại Lâm, hay để em đi cùng Thi Yến nhé?"

Lâm Tâm Ý theo bản năng muốn từ chối ý kiến của Hạ Thương Chu nhưng từ ngữ như mắc kẹt trên đầu lưỡi của cô và đột nhiên cô nhớ đến điều gì đó rồi gạt đầu. "Được rồi. Hãy chắc chắn bảo vệ Yến Yến tốt nhé."

Sau đó, Lâm Tâm Ý liếc nhìn người hầu bên cạnh và nói "Giúp nó lên lầu đi."

...

Cuối cùng, Thi Yến và Hạ Thương Chu cũng đi ra ngoài và Lâm Tâm Ý cầm lấy những bông hoa tươi, hộp phụ kiện mà Thi Yến đưa cho và đi lên lầu.

Ngay lúc này, người hầu đầu Lâm Giang lên trên lầu và định bước vào phòng ngủ thì anh kính cẩn gọi cô, "Thưa tiểu thư."

Lâm Tâm Ý khẽ gật đầu. Cô đợi người hầu xuống cầu thang rồi mới đóng cửa phòng của Lâm Giang và bước vào.

Cô nhìn thấy Lâm Giang đang nằm dài rên rĩ trên giường thì nâng đóa hoa trên tay và chăm chăm đánh giá, "Lâm Giang, không phải mày không biết chị thích hoa hồng sao. Hoa nở càng đẹp bao nhiêu thì chị càng thích chúng bấy nhiêu. Có khi nào chị hứng thú với những thứ vừa đơn giản vừa vô vị như thế này không?"

Lâm Tâm Ý vừa nói vừa đặt đóa hoa lên trên bàn, bắt đầu mở hộp phụ kiện ra. "Ừ? Tại sao lại có câu tây? Mày không biết là những thứ này không phù hợp với chị chút nào à?"

Lâm Tâm Ý càng nói thì vẻ chăm chăm trên khuôn mặt cô càng sâu. "Chiếc vòng tay này cũng vậy. Đôi bông tai và chiếc vòng chân này cũng vậy..."

"Lâm Giang, nhà mày có bán dâu tây à?"

Lâm Tâm Ý bí mật nhìn Lâm Giang và cô nói có vẻ khoa trương cùng với thái độ không hài lòng nhìn về khuôn mặt của chàng thiếu niên.

Lâm Tâm Ý khẽ cười thầm và cô đặt mọi thứ gọn gàng vào chiếc hộp như lần đầu tiên cô mở nó ra. Cô bước đến bên cạnh giường và nhìn xuống Lâm Giang vụn vụn cái gối thành hình hài méo mó. Cô thẳng thừng nói, "Được rồi, không cần phải bày trò gì thêm nữa đâu."

Lâm Giang lờ Lâm Tâm Ý đi.

Lâm Tâm Ý không nổi điên lên. Ngồi bên cạnh giường, cô vui sướng nói, "Hành động nhỏ này của mày chỉ là trò ngu ngốc lừa được người chỉ đường ngu ngốc nghếch và bé Yến Yến ngoan ngoãn, dễ thương, xinh đẹp và ngây thơ mà thôi."

"Tao đã từng tắm với mày khi mày chỉ là một đứa con nít ranh và thậm chí chị còn biết mày có bao nhiêu cọng tóc nữa kia! Đừng có mà dùng trò hề này qua mặt chị!"

"Chị nói cái gì mà chị tắm chung?!" Không thể chịu thêm được nữa, cuối cùng Lâm Giang cũng ngắt lời.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 182: Nhà mày có bán dâu tây à?(2)

Editor: Wave Literature

"Chị nói cái gì mà tắm chung?!" Không thể chịu thêm được nữa, cuối cùng Lâm Giang cũng ngắt lời.

"Khi chị bốn tuổi đang chơi trong nhà thì chị đã đối xử với đứa bé tám tháng tuổi tôi đây như một con búp bê rồi ném tôi thẳng vào bồn nước. Nếu tôi không cố kiên cường bám víu để sống thì có lẽ tôi đã bị chết đuối rồi!"

Lâm Tâm Ý: "Được rồi, thậm chí nếu điều mày nói là sự thật thì nó vẫn không thay đổi được sự thật tao biết mày rất rõ. Cái trò vật vãnh của mày không thể qua mặt được tao đâu!"

Lúc này, Lâm Tâm Ý dùng một lát rồi cô mới cúi xuống thì thầm vào tai Lâm Giang, "Nói tao sự thật đi. Món quà đó là dành cho Yến Yến đúng không?"

Lâm Giang không nói gì nhưng vẻ mặt anh rõ ràng thay đổi.

Chú ý đến phản ứng của anh, niềm vui trên khuôn mặt Lâm Tâm Ý càng thêm sâu, "Mày định đưa Yến Yến một món quà và sử dụng tao như một vỏ bọc, đúng không?"

"Nhưng mày không ngờ tao lại quay trở lại, nên bây giờ mọi cố gắng của mày đều uổng phí. Haizz, đây chắc là nỗi đau lớn lắm, phải không?"

Lâm Giang cầm gối và chôn đầu vào nó, từ chối nghe thêm bất kỳ lời nói nào của Lâm Tâm Ý. "Trung Quốc không chào đón chị đâu, làm ơn quay trở về nơi mà chị nên ở đó đi!"

"Tại sao tao nên thế cơ chứ? Tao không muốn, vậy mày có thể làm gì đây?" Lâm Tâm Ý kiêu ngạo ngẩng đầu lên và quay trở lại chủ đề trước đó. "Tao nghĩ mày ghét Yến Yến chứ? Con bé đã từng đến nhà chúng ta rất nhiều lần nhưng mày chưa từng dành cho con bé một ánh mắt dư thừa nào."

Tại sao bây giờ đột nhiên mày lại tặng quà cho nó? Chưa nói đến việc, thậm chí mày còn chịu bị đánh để bảo vệ con bé nữa...

"Rốt cuộc thì mày xem trọng sự ngây thơ, vẻ đẹp, sự dễ thương hay sự vâng lời của Yến Yến hả?"

"Tao thực sự cảm thấy đáng thương khi sinh ra là phận đàn bà mà. Nếu tao mà là đàn ông thì mày sẽ không bao giờ có hôn ước từ nhỏ với Yến Yến đâu..."

"Nhưng nếu Yến Yến sẵn lòng theo tao đến Mỹ thì đó vẫn là chuyện giữa hai chúng ta đấy. Dù sao thì cũng có một vài cái tiểu bang chấp nhận hôn nhân đồng giới mà..."

"Lâm! Tâm! Ý!" Đột nhiên Lâm Giang ngồi dậy và hét tên chị gái mình cùng một lúc.

"Wow, mày nổi điên cái gì hả? Có phải tao nhìn thấy mày ghen hay không vậy?", Lâm Tâm Ý nháy mắt và giờ điện thoại ra. "Đề tao chụp cho mày một bức nào. Đây là lần đầu tiên em tao mất bình tĩnh nên tao phải ghi lại khoảnh khắc quý giá này..."

"Đừng cử động và giữ vẻ mặt đó đi nào, cảm ơn...Lâm Giang, tại sao mày lại cử động chứ? Đây! Tao còn chưa có chụp hình mà...Trời, mày đang phá game đấy..."

"Chị bị điên à? Chị có thể bình thường một chút được hay không vậy?"

"Được rồi, được rồi, tao sẽ không phá bình mỳ nữa. Nói đến chuyện làm ăn thôi nào..." Nói đến đây thì Lâm Tâm Ý vươn tay về phía Lâm Giang và xoa tay. "...Mày hiểu mà. Miễn là mỳ làm tao hài lòng thì tao sẽ trả lại những món quà đó cho Yến Yến."

"Tao chỉ nói một lần thôi: nếu mỳ từ chối giao dịch này thì tao sẽ làm mọi thứ tao muốn –"

Trước khi Lâm Tâm Ý ngừng nói thì Lâm Giang đã cầm điện thoại lên và bắt đầu gõ chữ trên đấy.

Một lúc sau, "ding dong!", điện thoại của Lâm Tâm Ý rung. Cô nhấn vào Alipay và nhìn thấy Lâm Giang đã gửi cho cô một số tiền "8888".

Lâm Tâm Ý xoa tay một lần nữa và nói, "Chỉ đủ để trả phí dịch vụ thôi. Mày vẫn chưa trả phí quà tặng đâu đấy..."

Đồ chết tiệt, rõ ràng là cướp giữa ban ngày mà!

Đè ép con tức giận xuống, Lâm Giang gõ điện thoại thêm một lần nữa.

Nhìn thấy giao dịch mới "8888" trong tài khoản Alipay của mình thì nụ cười rạng rỡ xuất hiện trên môi Lâm Tâm Ý, "Thành giao nhé!"

Lâm Giang chỉ tay ra cửa và nói, "Cho nên, Lâm Tâm Ý, bây giờ là lúc chị nên rời khỏi rồi đúng không?"

"Không vội. Vẫn còn chuyện quan trọng khác mà chúng ta chưa thảo luận..." Khi nói thì Lâm Tâm Ý cúi mặt xuống nhìn Lâm Giang. "...Đưa tao thêm một ít tiền nữa và sau đấy tao sẽ chuẩn bị một bất ngờ cho mày. Đừng lo, miễn mày chủ chỉ thì tao bảo đảm mày sẽ hài lòng mà thôi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 183: Chiếc áo bông nhỏ à, cởi quần áo ra nào (1)

Editor: Wave Literature

"...Đưa tao thêm một ít tiền nữa và sau đấy tao sẽ chuẩn bị một bất ngờ cho mày. Đừng lo, miễn mày chủ chỉ thì tao bảo đảm mày sẽ hài lòng mà thôi!"

"Đừng lo, tao sẽ không yêu cầu thêm nữa đâu. Mày chỉ cần thêm một số nữa trước số đầu mà thôi..."

Thêm một số trước số đầu...

Lâm Giang quay người và chỉ để lại cho Lâm Tâm Ý thấy cái ót của mình.

"Lâm Giang, tao chỉ muốn cho mày một lần đại giảm giá mà thôi bởi vì mày là em trai tao. Nếu là những ai khác—Người chỉ đường ngu ngốc kia chẳng hạn—thì thậm chí tao còn không thèm nghĩ cách giúp đỡ nữa đấy. Dù cậu ta có quý xuống trước mặt tao và gọi tao là Papa đi chăng nữa..."

Lâm Giang trùm chăn kín người và tránh để Lâm Tâm Ý nhìn thấy thậm chí cả cái ót của mình.

"Lâm Giang, có phải mày vẫn muốn tao phối hợp với mày đúng không? Được rồi, tao sẽ không thêm ép mày nữa. Dù sao thì chuyện kinh doanh cũng chỉ tốt hơn khi song phương tình nguyện hợp tác với nhau. Nhưng mày tốt nhất đừng hối hận về quyết định của mình. Vì tao sẽ ra giá cao hơn, nghĩa là chuyện ngạc nhiên mà tao chuẩn bị sẵn sẽ không có gì ngạc nhiên nữa hết..." Mặc dù nhìn thấy Lâm Giang không cử động gì nhưng Lâm Tâm Ý vẫn không muốn từ bỏ như thế. Do đó, cô tiếp tục thuyết phục anh, "...Mày biết đấy, tao không thể giúp mày nếu mày để cơ hội vụt qua tầm tay mình như vậy. Mày nên biết tao luôn tự hào về sự uy tín của mình. Tao sẽ là người hợp tác với mày về lâu về dài đấy. Nếu bây giờ tao thất vọng về mày thì không phải tao sẽ mất một nguồn thu nhập tiềm năng sao? Mày nghĩ tao ngu ngốc đến mức làm việc đó à?"

"Haizz, thôi vậy! Mày không muốn hợp tác với tao nhưng cũng đâu cần lờ tao đi như thế? Mày xuất thân ở đâu mà thô lỗ như vậy hả?"

"Thôi quên đi, bây giờ tao sẽ đi ra đây..." Lâm Tâm Ý nói và cô nâng chân và bước về phía cánh cửa. Nhưng cô vừa bước được ba bước nhỏ thì cô xoay người một lần nữa. Nhìn thấy Lâm Giang vẫn không cử động thì cô quyết định tung con át chủ bài của mình, "...Nhìn xem liệu bé Yến Yến ngây thơ, xinh đẹp, dễ thương và vâng lời có quay trở lại hay không. Nếu con bé quay trở lại thì tao nghĩ tao sẽ mang nó đi ra ngoài trải nghiệm một vài niềm vui..."

Nằm trên giường, ngay lập tức Lâm Giang tung chăn và bật dậy.

Nhìn thấy cảnh này, nụ cười nở trên mặt của Lâm Tâm Ý và cô bắt đầu bước đi về phía cửa một cách dứt khoát, chẳng buồn ngoảnh nhìn phía sau. Dĩ nhiên, trước khi bước đi thì cô không quên bỏ lại một quả bom, "Thật đáng buồn khi diễn xuất của ai đó hoàn hảo đến mức hẳn không thể đi được bất cứ nơi nào hẳn muốn hoặc hẳn sẽ tự làm tổn thương chính mình..."

Ngay khi Lâm Tâm Ý vừa nói từ "đi" – thì "ding dong!", điện thoại của cô rung lên.

Cô cúi đầu nhưng sự chú ý khác từ Alipay—Lâm Giang gửi cho cô "188,888".

Nhìn thấy nó, cuối cùng Lâm Tâm Ý cũng ngừng bước. Cô xoay người và nở nụ cười chói mắt. "Có một thành ngữ mà tao thực sự không thể không đồng ý. Những em trai bé nhỏ luôn là chiếc áo bông nhỏ ấm áp của những người chị mà..."

Chiếc áo bông nhỏ cái đầu chị ấy! Thành ngữ ấy phải là "con gái luôn là chiếc áo bông nhỏ ấm áp của người cha"...và thuật ngữ "chiếc áo bông nhỏ" nên dùng để miêu tả những đứa con gái. Tôi trong mắt chị giống một đứa con gái lắm hả?

Không thể chịu thêm được nữa, Lâm Giang ném chiếc gối về phía Lâm Tâm Ý.

Lâm Tâm Ý vươn tay và dễ dàng bắt được nó. "Chiếc áo bông nhỏ à, chị bảo đảm sẽ hoàn toàn khiến mày hài lòng. Được rồi, tao sẽ đi xem Yến Yến đã quay lại hay chưa, moa..."

Moa cái đầu chị ấy!

Lâm Giang nắm lấy chân và trùm chặt bàn thân mình trong đấy.

...

Không lâu sau khi Lâm Tâm Ý rời đi thì đột nhiên tiếng bước chân vang lên ở phía dưới lầu.

Xuyên qua cửa phòng, đại khái Lâm Giang có thể nghe được cuộc nói chuyện của Lâm Tâm Ý và Thi Yến với nhau.

Anh biết Thi Yến và Hạ Thương Chu đã mua được dit da jow, và bây giờ họ đang đi về phía phòng ngủ của anh.

Nhanh chóng anh chui ra khỏi chăn và nằm dài trên giường, tiếp tục tình trạng đau đớn và kiệt sức trước đó.

Người mở cửa vào đầu tiên là Lâm Tâm Ý. Cầm dit da jow trong tay, cô đọc hướng dẫn sử dụng và đi đến bên giường anh. Rồi cô nhìn thẳng Lâm Giang và nói, "Áo bông nhỏ à, cởi quần áo ra nào..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 184: Áo bông nhỏ à, cởi quần áo ra nào (2)

Editor: Wave Literature

"Áo bông nhỏ à, cởi quần áo ra nào..."

Áo bông nhỏ?!

Thi Yến đi theo phía sau Lâm Tâm Ý và nghe được những từ đó. Cô chớp mắt và quay đầu sừng sốt có vẻ đáng yêu nhìn Lâm Giang.

"Áo bông nhỏ", người chị ấy nói là Lâm Giang sao?

Một suy nghĩ thoáng qua tâm trí Thi Yến và cô không nhìn được chớp mắt vài lần, có chút bối rối.

Ngược lại, Hạ Thương Chu vừa chạm đến cửa vào phòng ngủ thì nghe được ba chữ "Áo bông nhỏ". Anh ấy đứng hình tại cửa phòng ngủ và kinh hãi nhìn Lâm Tâm Ý, không dám đưa bước chân cuối cùng dẫm vào trong phòng.

Mặc khác, ngay lập tức Lâm Tâm Ý nâng chân và đá mông Lâm Giang. "Nhanh lên, áo bông nhỏ. Cởi quần áo ra nhanh nào!"

Thật quá đáng mà!

Đá tôi trước mặt Yến ngốc thì thôi đi nhưng tại sao chị lại đá vào mông tôi...

Đây là điều ngạc nhiên mà chị nói đấy hả? Chị hãy đợi đấy! Sau vụ này, tôi sẽ lấy lại thẻ ngân hàng của chị...

Ngay khi Lâm Giang tức giận đến mức bùng nổ thì cuối cùng Lâm Tâm Ý cũng tới giới hạn kiên nhẫn của cô. Cô để chai dit da jow bên cạnh giường và tóm lấy chiếc áo thun của Lâm Giang. Sau đó, với một cú giật mạnh thì cô cũng kéo được cái áo ra khỏi đầu anh.

Nhìn thấy hành động thô lỗ này của Lâm Tâm Ý, Thi Yến vô thức há hốc miệng muốn giục cô nên dịu dàng một chút nhưng trước khi cô kịp mở lời thì hình ảnh còi trần nửa người trên của Lâm Giang đã đập vào mắt cô.

Làn da của anh trắng bóc và nó thậm chí còn tinh tế hơn cả con gái nữa.

Có một vết bầm tím trên lưng anh nhưng nó không làm giảm đi vẻ đẹp của cơ thể anh.

Lâm Giang có vẻ ngoài khá thư sinh nhưng ai mà nghĩ được thực sự anh lại lực lưỡng đến như thế cơ chứ.

Dù anh đang nằm sấp nhưng từ phía bên cạnh thì Thi Yến gần như có thể thấy lồng ngực và các múi cơ ngực săn chắc...ý khoan...có phải mình vừa nhìn thấy cơ thể một người đàn ông hay không?

Khi nhận ra bản thân mình vừa làm gì thì ngay lập tức khuôn mặt Thi Yến đỏ ửng lên và nhanh chóng cô quay mặt đi.

Trong khi đó, Lâm Tâm Ý bí mật nhìn phản ứng nhỏ bé của Thi Yến. Người phụ nữ lớn tuổi hơn này không nói một lời mà chỉ nở nụ cười sâu sắc trên môi.

Cô cầm lọ dit da jow bên cạnh và lăm lăm "Cái này sử dụng như thế nào ấy nhỉ?" trong khi chậm rãi đổ một nửa chai lên lưng Lâm Giang.

Khi nghe thấy lời lăm lăm của Lâm Tâm Ý thì Thi Yến mới quay lại nhìn cơ thể của Lâm Giang và cô không nhận được khuyên, "Chị Tâm Ý, chị không thể đổ dit da jow lên như thế được. Chị phải đổ nó ra tay để làm ấm trước—"

Trước khi Thi Yến nói hết thì Lâm Tâm Ý đã ấn tay cô lên lưng của Lâm Giang.

Dưới sự thô bạo của cô thì Lâm Giang không nhận được đau đớn rên rĩ. "Này nhẹ một chút..."

Nhưng làm như không nghe thấy lời của anh, Lâm Tâm Ý bắt đầu di chuyển tay mạnh mẽ hơn nữa.

Bà chị đúng là chị gái của tôi thật hay sao? Chị thực sự sẽ chuẩn bị cho tôi một bất ngờ chứ không phải là một trận đau đớn à?

Một phút trước, Lâm Giang vẫn rành rang suy nghĩ những cái khác. Nhưng một phút sau thì cơn đau dữ dội khiến anh thờ gáp. "Nhẹ hơn, nhẹ hơn!"

"Chị thực sự biết cách sử dụng thuốc này chứ?"

"Với tốc độ này thì tôi sẽ chết dưới bàn tay mát xa của chị thay vì vết thương của mình!"

"Lâm Tâm Ý, chị đang cố ý phải không?"

Lâm Giang tức giận kêu lên và con run bất đắc dĩ ngấm trong giọng nói của anh từ cơn đau cực độ mà anh đang chịu đựng. Thậm chí tay anh nắm chặt lấy ga trải giường.

Nhìn thấy cảnh tượng này thì cuối cùng Thi Yến cũng không nhịn được nữa, "Chị Tâm ý, hãy để em làm thay cho ạ..."

Lâm Tâm Ý đã đợi câu nói này từ rất lâu rồi nên cô cảm thấy cực kỳ vui sướng khi âm mưu đạt thành.

Dù vậy, để trông hành vi có vẻ thuyết phục hơn thì cô trực tiếp ném ánh mắt nghi ngờ Thi Yến và nói, "Yến Yến cực cung, em nói cái gì cơ?"

"Để em bôi thuốc dit da jow thay cho ạ. Trước đây em đã từng bôi thuốc này cho cha rồi và thực sự thì cách của chị sẽ không hiệu quả đâu..." Thi Yến nhìn về lưng của Lâm Giang và cô nghiêm túc giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 185: Lần đầu tiên chạm vào cơ thể đàn ông (1)

Editor: Wave Literature

Lâm Tâm Ý đáp lại với tiếng "À" như nhận ra điều gì đó và chuyển lọ dit da jow cho Thi Yến. "Được rồi, Yến Yến cực cung, Chị chắc phải phiền em rồi."

Thi Yến cầm lọ dit da jow và cô nhẹ nhàng lịch sự đáp lại, "Không có gì ạ."

"Nói đến đây, chị đói bụng quá. Chị phải nhờ người hầu chuẩn bị một ít thức ăn đây. Yến Yến cực cung, em có muốn ăn gì không?" Nhìn thấy chuyện của mình đã xong thì Lâm Tâm Ý nhanh chóng viện cớ chuẩn đi.

Khi nghe nói đến việc sẽ có thức ăn thì đôi mắt của Thi Yến sáng lên và cô trả lời, "Em muốn ăn bánh gạo nếp 1, bánh pudding vị xoài, trứng hấp sữa 2, đậu phụ chiên và bánh phồng kem. À, và cả quả cherry mua trước đó nữa! Chúng thật ngọt ngào lắm sao..."

Vốn Lâm Tâm Ý chỉ hỏi cô nhằm để dằn lòng trốn thoát hơn mà thôi nên thực sự cô ấy không nghe thấy câu trả lời của Thi Yến. Vậy nên, cô hoàn toàn đóng băng tại chỗ khi nghe câu trả lời trắng gang đại hòi của cô gái nhỏ này.

Mình nên làm cái gì đây...Mình không nhớ những cái mà con bé vừa nói...

Cuối cùng, Lâm Giang, người này giờ đã phục hồi sau cơn đau dữ dội kia cũng nhìn thấy phản ứng của Lâm Tâm Ý và anh thờ ơ nói, "Em muốn ăn bánh gạo nếp, bánh pudding vị xoài, trứng hấp sữa, đậu phụ chiên và bánh phồng kem và cherry..."

Lâm Tâm Ý có thể nói ra danh sách Lâm Giang đang liệt kê là thức ăn mà Thi Yến muốn nhưng cô lựa chọn không vạch trần cậu em. Ghi nhớ lời của anh xong thì cô ra dấu "OK" và rời khỏi phòng.

Nhưng trước khi ra ngoài thì đột nhiên cô nhìn thấy Hạ Thương Chu đứng ở cửa. Cô quá bận để lừa Thi Yến vào bẫy đến nỗi quên mất người chỉ đường ngu ngốc này.

Tôn chi trong cuộc sống của cô là hoàn thành mọi việc mà cô được trả công một cách hoàn mỹ, vậy nên theo lẽ tự nhiên thì cô không thể để cái bóng đèn này ở đây được...

Với suy nghĩ đó trong đầu thì Lâm Tâm Ý bước về phía Hạ Thương Chu và nói, "Này người chỉ đường, cậu tính nói cái gì? Cậu muốn đi tắm à?"

Hạ Thương Chu tội nghiệp đã im lặng từ này đến giờ với đôi mắt hoang mang mở to.

Anh lắc đầu kịch liệt và định nói, "Em không nói gì cả." nhưng trước khi anh ấy mở miệng nói một lời nào thì anh bất gặp về mặt của Lâm Tâm Ý nhìn về phía anh.

Ngay lập tức cái lắc đầu chuyển thành gật đầu và anh sợ hãi cọ sát hai đùi vào nhau, lấy tay che đũng quần. "Vâng vâng vâng! Em không thể nhịn được nữa, có thể cho em biết phòng tắm nằm ở đâu không ạ?"

Ngay lập tức khuôn mặt lạnh như tiền của Lâm Tâm Ý cười rạng rỡ, "Ồi đứa bé này, cậu không phải ngại trong nhà chúng tôi đâu. Cậu nên nói với tôi sớm hơn việc cậu cần đi toilet chứ! Nào nào, tôi sẽ mang cậu đi vệ sinh trong phòng tôi..."

Ngay khi cô vừa nói xong những lời này thì không cho Hạ Thương Chu một cơ hội phản kháng đã nắm lấy cổ áo của anh ta và kéo lê ra khỏi phòng Lâm Giang. Dĩ nhiên cô không quên đóng cửa phòng phía sau mình.

Lâm Tâm Ý kéo Hạ Thương Chu đến phòng tắm của cô và đẩy anh ta vào. Sau đó liền rời đi và để lại câu "Cứ tận hưởng đi, không cần phải vội đâu", rồi cô đóng cửa lại.

Sau đó, cô suy nghĩ lại một lần nữa và cảm thấy Hạ Thương Chu còn có khả năng có thể quay trở lại phòng của Lâm Giang trong khi cô đi giám sát những người hầu chuẩn bị thức ăn. Điều đó có thể phá hư kế hoạch của cô... Với tư cách là người làm việc đáng tin nên trách nhiệm của cô là tránh các loại rủi ro này xảy ra. Do đó, không chút do dự nào, cô đã khóa cửa phòng tắm, rút chìa ra và rời khỏi.

...

Sau khi Lâm Tâm Ý kéo Hạ Thương Chu rời đi thì phòng của Lâm Giang bỗng rơi vào im lặng.

Thi Yến đồ dit da jow vào tay và xoa cả hai tay để làm nóng thuốc mỡ. Sau đó, cô nhẹ nhàng nói với Lâm Giang đang nằm trên giường, "Em sẽ cố nhẹ nhàng nhất có thể nhưng sẽ có

chút đau nhức đấy. Cố gắng chịu nó nhé..."

Lâm Giang trả lời "ừm" và im lặng.

Đột nhiên sự cáu gắt ban nãy do gây gổ với Lâm Tâm Ý ngay lập tức dịu xuống.

Nhìn Yến ngọc mà xem – một người phụ nữ thì nên như thế này chứ!

Lâm Tâm Ý là cái quái gì vậy? Chị ấy là người Amazon...không, giống một nữ quái thì đúng hơn!

Trong khi, đây là lần đầu tiên Thi Yến đụng vào cơ thể một người đàn ông. Cái khoảnh khắc mà tay cô chạm vào lưng Lâm Giang thì ngón tay cô nhịn không được khẽ co lại.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 186: Lần đầu tiên chạm vào cơ thể đàn ông (2)

Editor: Wave Literature

Ngay sau đó, cô cẩn thận xoa bóp dít da jow lên những vết bầm trên người anh.

Tay của cô mềm mại và mọi chuyển động của cô đều rất nhẹ nhàng. Khi cô chạm vào vết bầm chỉ hơi nhói một chút, cái mà Lâm Giang cảm nhận được nhiều hơn đó là cảm giác tê tê gọi đến cú giật điện nhẹ.

Lâm Giang cảm thấy cổ họng anh co thắt và cơ thể dần mất kiểm soát mà căng lại.

Thấy phản ứng bất thường của anh thì ngay lập tức Thi Yến sợ hãi dừng động tác, "Em làm đau anh sao?"

Nhưng lúc này thì tâm trí của Lâm Giang hoàn toàn bị chế ngự bởi đôi bàn tay nhỏ nhắn di chuyển nhẹ nhàng đằng sau lưng anh. Anh im lặng một lát khi lắc đầu, "Không..."

"Ồ..." Thi Yến đáp lại. Tuy nhiên, cô suy nghĩ trong lòng là có thể Lâm Giang đang cố kìm nén, không dám thừa nhận cơn đau vì như vậy anh ấy có thể bảo vệ sự tự tôn của một người đàn ông trước mặt cô. Do đó, bàn tay cô thậm chí còn nhẹ nhàng hơn lúc đầu.

Và với Lâm Giang thì cử động hiện giờ của cô còn giầy vò anh hơn.

Nhưng giữa việc chịu "nỗi đau" và "sự giầy vò" thì mỗi anh lại chậm rãi nhếch lên thành một nụ cười.

Lưng của anh đối diện cô nên cô không thể nhìn thấy nét mặt của anh. Nhưng anh vẫn không nhịn được chôn mặt vào trong gối. Trong lúc đó, vết đỏ chậm chậm lan dần trên đôi tai trắng nõn của anh.

Mùi thuốc dít da jow tỏa ra khắp phòng. Chỉ trừ âm thanh là lời cô hỏi "Có đau không" và "Anh ớn không?" cùng lời anh trả lời "Không đau" và "Ồn mà", chứ không còn thêm bất cứ thanh âm nào khác vang lên trong phòng.

Sau đó, Thi Yến nhẹ nhàng nói, "Được rồi, em bôi xong rồi." Cô tránh ra khỏi cơ thể của Lâm Giang và đi vào phòng tắm.

Lâm Giang dường như lấy lại được hơi thở của mình, im lặng một lát rồi cuối cùng anh cũng thoát ra khỏi cảm giác "giầy vò" không thể diễn tả thành lời mà anh đã trải qua. Anh thờ phào nhẹ nhõm.

Đây chính là ngạc nhiên Lâm Tâm Ý chuẩn bị cho mình à?

Nó cũng không tệ chút nào...Nó không rẻ nhưng mình cảm thấy xứng đáng đồng tiền bát gạo đấy...

Với suy nghĩ đó trong đầu thì Lâm Giang không nhịn được nhớ lại cảm giác bàn tay của Thi Yến đi chuyển trên lưng anh và khoe mỗi anh dần khẽ nâng lên một lần nữa.

Ngay lúc này, Thi Yến từ phòng tắm bước ra. Cô nhớ đến tắm ga trải giường bị dơ khi cô xoa thuốc dít da jow lên lưng của Lâm Giang nên cô hỏi, "À, chị Tâm Ý vô tình làm đổ quá nhiều dít da jow lên người anh và nó bị dấy ra khắp giường rồi. Em sẽ giúp anh đổi ga trải giường khác nhé?".

Khi nghe thấy giọng nói của Thi Yến thì ngay lập tức Lâm Giang giữ tay che miệng. Anh thu hồi lại nụ cười của mình và anh dịu dàng trả lời, "Được."

Sau đó anh dừng lại một chút trước khi nói thêm, "Chiếc ga giường nằm trong phòng thay đồ của tôi đấy."

Thi Yến đáp lại "Okay" và đi về phía phòng thay đồ. Cô ôm ra một tấm ga giường mới tinh tươm.

Thi Yến đến góc giường và Lâm Giang nỗ lực đứng dậy để cô có thể thay ga trải giường. Nhưng ngay khi chuyển động thì anh bỗng đông cứng tại chỗ.

Anh không để ý khi mình nằm xuống nhưng khi anh đứng lên thì anh nhận ra cơ thể mình thực sự có phản ứng...

Ngay lập tức Lâm Giang nhắm mắt lại và cố gắng giảm lửa bên trong cơ thể xuống.

Trong khi đó nhìn thấy Lâm Giang đột nhiên không cử động thì Thi Yến nghĩ cơn đau bất ngờ có thể khiến anh không cử động. Cô ném tấm ga trải giường mới trên ghế sofa và đi đến chỗ của anh. "Anh vẫn còn đau à? Để em giúp anh."

Vừa nói Thi Yến cũng đưa tay ra phía trước để nâng cánh tay của Lâm Giang.

Ngược lại, Lâm Giang chỉ mới kìm nén một chút nhiệt hỏa trong người xuống thì đột nhiên Thi Yến chạm vào anh. Trong một khoảnh khắc, cô như đổ thêm dầu vào lửa, khiến phản ứng của anh càng mạnh hơn nữa.

Theo phản xạ, Lâm Giang xua tay và muốn tránh khỏi cánh tay của Thi Yến. Nhưng trong lúc lo lắng anh đã lỡ dùng quá nhiều lực và đẩy Thi Yến ngã về sau. Sợ cô sẽ ngã xuống đất nên nhanh chóng anh túm lấy tay cô, kéo cô lại và giẫy tiếp theo thì cơ thể cô rơi vào vòng ôm của anh...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Thực sự Yến ngọc có phải là quỷ nhỏ hay không? (1)

Editor: Wave Literature

Thi Yến gầy guộc nhưng khi cô ngã vào vòng ôm của Lâm Giang thì anh không nhận được mà đau ê ẩm nơi vùng ngực.

Nhưng, Lâm Giang như cố che giấu cơn đau trong tích tắc và mọi giác quan của anh đều choáng ngợp trước khối mềm mại ngọt ngào áp vào anh.

Ngay lập tức, nhiệt hòa điện ngực trong cơ thể anh như bùng lên tới đỉnh điểm, khiến miệng lưỡi của Lâm Giang đều khô rát và cả cổ họng khàn khàn.

Thi Yến cũng đứng hình hai giây trước khi quay trở lại hiện thực.

Thực sự, mặt cô chôn vào cổ của Lâm Giang!

Anh không mặc áo nên cô có thể cảm nhận được làn da mềm mại và nhẵn nhụi của anh.

Mặt Thi Yến đỏ lên và theo bản năng cô cố thoát khỏi vòng ôm của Lâm Giang.

Nhưng có thể do cô quá lo lắng và bối rối nên dù đã đứng vững nhưng Thi Yến vẫn không thể thoát khỏi vòng tay của anh.

Lúc này, khuôn mặt của cô càng đỏ hồng lên vì lúng túng và suy nghĩ của cô rơi vào hoảng loạn. Cuồng cuồng cố gắng rời khỏi vòng tay nên cô đã vô tình đặt tay lên vai anh.

Trong phút chốc, Lâm Giang ngừng thở. Bàn tay giữ lấy cổ tay của Thi Yến khẽ run nhè nhẹ.

Yến ngọc, em tỉnh làm cái gì vậy? Động chạm hết nơi này đến nơi khác...Đừng nói đến việc thậm chí có ấy còn dùng tay chạm lên bờ vai trần trụi của mình...Cô ấy có biết thực sự có ấy đang giết mình khi làm thế không!

Lâm Giang không dám cử động dù một centimet, anh sợ mình vô tình làm điều gì đó không phù hợp với cô.

Nhưng những chuyển động nhỏ của cô vẫn chưa hề dừng lại. Đỉnh điểm là, ở vị trí của bọn họ thì hơi thở ấm nóng của cô làm lỗ tai của Lâm Giang ngứa ngáy...

Yết hầu của Lâm Giang trượt lên trượt xuống và anh thầm than trong lòng: *Thực sự Yến ngọc có phải là quỷ nhỏ hay không? Mọi điều cô ấy làm như thể chỉ để kéo mình càng ngày càng xa hơn!*

Chết tiệt, cái gì mà quỷ nhỏ? Tại sao mình lại nghĩ như thế chứ?

Ngược lại với anh, Thi Yến hoàn toàn không biết trạng thái kì quái của Lâm Giang, mọi điều cô làm mà chỉ vô tình áp tay vào ngực anh thôi.

Ngay lập tức một cơn run mình chạy dọc khắp cơ thể của anh và anh bỗng lật người và ấn Thi Yến xuống phía dưới mình.

Nếu mình làm thế này thì quỷ nhỏ --à!--thì Yến ngọc sẽ dừng cử động, đúng không?

Nghĩ như vậy nên Lâm Giang cúi thấp đầu và vô tình bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của Thi Yến, người đang trong cơn kinh sợ bởi hành động đột ngột của anh.

Như anh mong muốn, Thi Yến đã ngừng cử động. Nhưng vì lý do nào đó, Lâm Giang cảm thấy vị trí hiện tại của họ cũng không tốt hơn việc cô đi chuyển khắp người anh là bao.

Cô có một đôi mắt to, đen và lấp lánh ánh sáng phản chiếu tận sâu bên trong. Đôi môi của cô có độ hồng thu hút...và bất kể anh nhìn như thế nào thì luôn cảm thấy giống như cô đang quyến rũ anh phải phạm tội...

Lý trí của anh nói anh nên nhanh chóng lùi ra và để cô đi nhưng anh như thể bị phù phép—cơ thể anh không di chuyển được.

Anh không biết anh ở phía trên cô bao lâu nhưng khi anh nhìn vào sâu trong đôi mắt cô thì mặt anh vô thức nhích dần xuống từng chút một.

Khi môi của anh sắp chạm vào cô thì đột nhiên cửa phòng ngủ mở ra và giọng nói sinh động của Lâm Tâm Ý vang lên, "Yến Yến, em đã thoa thuốc dít da jow xong chưa? Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, hãy đi xuống ăn thôi nào—"

"Ồi!" Lâm Tâm Ý đóng băng. Nửa giây sau cô liền nói, "...Ồi, là lỗi của chị. Hãy tiếp tục những điều đang dở nhé..."

Tiếp tục những điều đang dở cái đầu chị ấy!

Sự can thiệp kịp thời của Lâm Tâm Ý đã giúp Lâm Giang hoàn toàn tỉnh táo và anh nhanh chóng rời khỏi người Thi Yến và anh lao vào phòng tắm.

Ngược lại với anh, Thi Yến nhanh chóng đứng dậy khỏi giường và vuốt lại mái tóc hơi rối bù xù của mình. Không dám nhìn Lâm Tâm Ý, cô nhẹ nhàng nói nhỏ với khuôn mặt ửng đỏ, "Em sẽ xuống dưới ăn trước đây ạ." Sau đó, cúi thấp đầu và cô bước nhanh qua Lâm Tâm Ý, chạy xuống cầu thang.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 188: Thực sự Yến ngọc có phải là quỷ nhỏ hay không? (2)

Editor: Wave Literature

...

Mười phút sau, Lâm Giang bước ra khỏi phòng tắm với chiếc khăn tắm. Ngay khi anh bước ra thì lập tức nhìn thấy Lâm Tâm Ý, người vẫn đứng yên bất động ở cửa từ nãy đến giờ.

Xem như Lâm Tâm Ý không hề tồn tại, anh đi thẳng vào phòng thay đồ và khóa cửa lại.

Sau khi mặc một chiếc áo sơ mi và chiếc quần sạch sẽ vào người thì anh rời khỏi phòng, nhưng Lâm Tâm Ý vẫn còn ở đấy.

Lần này, nhìn anh và ngay lập tức Lâm Tâm Ý lên tiếng, "Tao đã đưa cho Yến Yến món quà may mắn tặng con bé rồi!"

Nhưng dường như anh không nghe thấy bất cứ lời nào của Lâm Tâm Ý và Lâm Giang bước thẳng đến bàn, lấy ra một cái máy sấy tóc để hong khô tóc.

Lâm Tâm Ý bước đến gần Lâm Giang và tiếp tục, "Lâm Giang, điều ngạc nhiên tao chuẩn bị cho mày chỉ liên quan đến việc Yến Yến giúp mày bôi thuốc dit da jow mà thôi, không có gì hơn cả. Tao không phá vỡ giao dịch giữa chúng ta. Làm sao mà tao biết được đột nhiên mày biến thành sói và đẩy Yến Yến ngây thơ của tao nằm xuống giường được chứ..."

Lâm Giang dừng một chút và bắn ánh mắt sang Lâm Tâm Ý ở bên cạnh.

Lâm Tâm Ý: "Được rồi mà, Yến Yến ngây thơ là của mày được chưa. Hạnh phúc không hả?"

Mặt của Lâm Giang vẫn giữ thái độ thờ ơ không đổi.

Nhìn thấy thế thì Lâm Tâm Ý thờ dài thật sâu và tiếp tục, "Tại sao chúng ta không xem đây như một sai sót trong dịch vụ của tao nhỉ? Tao sẽ hoàn lại tiền cho mày..."

Nói đến đây thì Lâm Tâm Ý lôi điện thoại ra và bắt đầu gõ vào.

Một lát sau, "ding dong!", điện thoại của Lâm Giang trên bàn rung lên. Đó là thông báo từ AliPay. Lâm Tâm Ý đã gửi lại anh 88 nhân dân tệ.

88...chị không cảm thấy xấu hổ à, chỉ trả lại chút tiền con con này thôi sao?

Lâm Giang vẫn không thể hiện bất kỳ ý muốn nói chuyện nào với Lâm Tâm Ý chỉ yên lặng hong khô tóc.

"Không đủ à? Được rồi, tao sẽ nạp thêm một chút nữa..." Sau vài phút ngẩn ngui thì Lâm Giang đã nhận được thông báo khác từ AliPay. Con số lần này có chút hào phóng hơn một chút khoảng: 88,8 nhân dân tệ

"Thế này vẫn không đủ hả?" Nhìn thấy vẻ mặt không chút thay đổi của Lâm Giang thì Lâm Tâm Ý gửi thêm 88,88 nhân dân tệ khác và hỏi, "Như thế này đã đủ chưa?"

"Vẫn chưa đủ?" Lâm Tâm Ý gặng dừ rít qua kẽ răng và gửi 188,88 nhân dân tệ sang. "Lâm Giang, đây đã là nhượng bộ lớn nhất của tao rồi. Tao không trả cho mày nhiều hơn thế này được nữa. Mày chỉ gửi tiền cho tao có 3 lần trong khi tao gửi mày đến 4 lần rồi đấy. Số tiền cuối cùng tao gửi mày đã quá đủ bù đắp cho mọi vấn đề xảy ra. Thậm chí Taobao chỉ trả 10 nhân dân tệ cho mọi lỗi sai trong dịch vụ của họ. Thực sự, mày không thể kiếm được bất cứ ai hào phóng như tao ở ngoài kia đâu..."

Sự thực là khó có thể tìm được một ai giống chị trên thế giới này, người có da mặt dày như Vạn lý trường thành của Trung Quốc như thế...

Lâm Giang đặt điện thoại của anh xuống và bắt đầu chỉnh sửa lại mái tóc mình trong gương.

Lâm Tâm Ý bỏ điện thoại vào trong túi áo. Cô hướng về phía Lâm Giang và tò mò hỏi, "Này, mày với Yến Yến đến mức độ nào rồi? Hai đứa hôn môi chưa? Hay là nắm tay?"

Nhưng Lâm Tâm Ý chú ý thấy nét mặt của Lâm Giang càng ngày càng lạnh hơn và cuối cùng cô thất vọng lắc đầu và than, "Hay là chưa có gì xảy ra cả? Mày không làm ăn được chút gì à? Lâm Giang, mày đảm bảo là sức khỏe mày vẫn tốt đấy chứ? Một tiếng đồng hồ! Cả một tiếng đồng hồ! Vậy mà mày không làm ăn được gì cả. Có một vài đứa con trai có thể hoàn thành chỉ trong 3 giây! Này Lâm Giang, mày chắc là bản thân không bị bệnh gì chứ?"

Chị mới là người bị bệnh ấy, cả nhà chị đều bị bệnh!

Hơn nữa, chuyện mà tôi được hay không được thì liên quan gì đến chị hả!

Thậm chí Yến ngọc còn chưa lo về nó, vậy thì chị làm ầm lên làm cái quái gì hả?

Lâm Giang xoay người và bước ra khỏi phòng ngủ của anh.

Lâm Tâm Ý theo sát sau anh và lăm bằm, "Ôi chúa ơi, làm sao em trai tôi có thể vô dụng đến mức này được cơ chứ?"

"Lâm Giang, đừng đi nhanh thế. Mày nên xem nhiều phim Nhật để rèn luyện kỹ năng về phương diện này. Nếu mà quá xấu hổ để mua thì ta sẽ giúp mày. Nhưng mày nhớ trả cho tao một ít tiền, cùng một khoản phí dịch vụ nho nhỏ nữa—"

Ngay lúc này, Lâm Giang đã dừng cước bộ và xoay người, "Trừ việc tổ chức sinh nhật cho Yến Yến ra thì chị sẽ còn dịp nào như thế này nữa hả?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full.Net](http://EbookFull.Net).

Chương 189: Thức ăn cho chó rơi vương vãi (1)

Editor: Wave Literature

Nhìn thấy cô cuối cùng cũng khiêu khích được Lâm Giang nói với cô, Lâm Tâm Ý hạnh phúc nói, "Đúng vậy. Tao sẽ đến Tây An và Trùng Khánh để chơi. Tao đã đặt vé máy bay và chỗ ở rồi. Mây với Yến Yến có muốn đi cùng không?"

Thay vì đáp ứng lời mời của Lâm Tâm Ý thì Lâm Giang thần nhiên nhìn và tiếp tục, "À có một điều tôi quên nói với chị."

Lâm Tâm Ý: "Chuyện gì?"

"Vừa nãy, mẹ và cha đã nói trong WeChat nhóm là quan hệ với đối tác đã xảy ra chút trục trặc mà họ đã từng thương lượng trước đó nên họ dự định sẽ quay trở về Bắc Kinh để giải quyết. Tình cờ tôi nói với họ là chị vừa quay trở về từ Mỹ nên họ quyết định sẽ giao nhiệm vụ này cho chị. Như vậy thì họ không cần phải quay trở về nữa..."

Nhìn thấy khuôn mặt vỡ mộng của Lâm Tâm Ý thì Lâm Giang cố ý dừng lại nhấn nhá cho có hiệu quả hơn trước khi thả một quả bom xuống cho cô, "... Còn nữa, vì mối quan hệ hợp tác này đã được ký kết và đã thực hiện thanh toán nên chị sẽ không thể nhận được bất cứ tiền hoa hồng nào từ nó cả. Tôi nghĩ cha mẹ sẽ gọi điện cho chị sớm đây..."

Và ngay sau khi Lâm Giang vừa dứt lời thì điện thoại của Lâm Tâm Ý bắt đầu rung lên.

Phản chiếu trên màn hình điện thoại là dòng chữ "Mẹ yêu quý".

Nhanh chóng Lâm Tâm Ý bắt lấy điện thoại. "Dạ, thưa mẹ. Con vừa quay lại ạ. Dạ, hôm qua là sinh nhật của Yến Yến. Dạ rồi. Được ạ. Con ồ. Không có gì ạ. Con sẽ đến công ty vào ngày mai ạ..."

Trong lúc Lâm Tâm Ý nghe điện thoại thì Lâm Giang rảnh rỗi đi xuống cầu thang.

Ủm, dám đấu với tôi sao? Cho dù chị đã ăn nhiều cơm hơn tôi ba năm thì chị vẫn non nớt nhiều lắm...

Kỳ nghỉ lễ? Nằm mơ đi.

Chị yêu tiền lắm à? Vậy tôi sẽ khiến chị làm mà không kiếm được một đồng bạc nào.

Dù sao thì món quà mà anh muốn tặng cho Thi Yến cũng đã trở về lại tay của cô nên anh không có gì phải sợ nữa cả...

Khi Lâm Giang đến cuối cầu thang thì giọng nói tức giận của Lâm Tâm Ý vang to phía sau, "Lâm! Gian--!"

Trước khi cô có thể nói bất cứ điều gì thì Lâm Giang đã xoay người và tội nghiệp lắc đầu, "Không phải chị đã đặt vé máy bay và chỗ ở tới Tây An và Trùng Khánh rồi à? Nếu chị cố gắng trả lại chúng bây giờ thì chị vẫn phải trả phí xử lý dịch vụ đây. Ôi, thật tội nghiệp mà..."

"Lâm Giang, tao là chị gái mày đấy! Tao—"

Nhưng Lâm Giang chỉ xoay người và lạnh lùng đi về phía phòng ăn.

"Lâm Giang, đứng lại đó! Sao mày dám đâm sau lưng tao như vậy hả? Mày thực sự là khác tính của tao—"

Trước khi Lâm Tâm Ý ngừng nói thì Lâm Giang đã đẩy cửa đi vào nhà ăn.

Thi Yến ở bên trong, với chiếc má phúng phính đầy thức ăn. Nghe thấy sự hỗn loạn đấy thì cô tò mò xoay đầu nhìn ra cửa.

Ngay khi Lâm Tâm Ý bắt gặp ánh mắt của Thi Yến thì cô ngậm miệng và mỉm cười. Sau đó, cô xoay người và hít vài hơi thật sâu, từng hơi từng hơi một.

Mình không thể đánh mất hình tượng trước Thi Yến được. Dù sao thì mình cũng có những tay vào chuyện này!

Thật đáng giận! Lâm Giang là người đã lừa Thi Yến trước nhưng mình còn không thể vạch trần nó.

Thảo nào nó không sợ mình làm phiền! Mưu mô của thằng em trai này đã được tính toán ngay từ lần đầu tiên!

Chúng ta rõ ràng cùng cha cùng mẹ sinh ra nhưng tại sao em trai mình lại lắm mưu mô, hèn hạ, dối trá và hoàn toàn khác xa về đẹp, sự ngọt ngào, sự dễ thương và ngây thơ của mình như vậy chứ?

...

Đổi mặt với Lâm Tâm Ý đang nổi điên thì Lâm Giang hoàn toàn không phản ứng gì.

Anh kéo chiếc ghế trong bàn ăn ra và ngồi vào ghế đối diện với Thi Yến.

Mặt khác, nhìn thấy mặt của Lâm Giang thì Thi Yến không còn cố gắng tìm hiểu chuyện gì xảy ra với Lâm Tâm Ý nữa. Ngay lập tức khuôn mặt của cô trở nên đỏ ửng và nhanh chóng cô cúi gằm mặt như muốn chôn đầu mình vào bát cơm.

Người hầu mang ra cho Lâm Giang từng đĩa thức ăn cho anh.

Trước khi họ rời đi thì họ không nhận được nhìn anh bằng ánh mắt phức tạp.

Cậu chủ nhỏ hiếm khi ăn bữa phụ, vậy tại sao đột nhiên cậu lại yêu cầu nhiều món như vậy trong hôm nay chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Thức ăn cho chó rơi vương vãi (2)

Editor: Wave Literature

Bữa tối với những đĩa thức ăn được mang lên ngay lập tức nhưng Lâm Giang không hề đụng vào nó. Thay vào đó, anh khuấy những hạt gạo nếp cho bớt nóng.

Đứng một bên, người hầu nhìn Lâm Giang với ánh mắt ngày càng phức tạp.

Nếu cậu chủ nhỏ không định ăn vậy tại sao cậu ấy lại kêu mang những món đó lên nhiều như vậy chứ? Cậu ấy dự định lãng phí đồ ăn sao?

Nhưng trong ít phút ngắn ngủi những suy nghĩ này xoẹt ngang qua tâm trí họ thì Lâm Giang đã cúi nhìn vào bát com gạo nếp và sau khi xác nhận nhiệt độ thích hợp mới mức lên, bỏ vào trong bát của Thi Yến.

Thi Yến ngẩng đầu, và sau khi thấy Lâm Giang rút muỗng về, lúc này cô từ từ nhìn vào khuôn mặt yên tĩnh của anh.

Nhìn thấy sự nghi ngờ trong mắt cô, Lâm Giang khẽ trả lời, "Một mình tôi không thể nào ăn hết được nó."

"Cám ơn anh" Thi Yến vui vẻ trả lời và cúi đầu thưởng thức bát com gạo nếp thơm lừng mà Lâm Giang mức cho cô.

Sau đó, Lâm Giang để chỗ com gạo nếp còn lại vào bát của Thi Yến. Mỗi khi cô ăn hết một món gì đó thì anh sẽ thêm món mới vào bát của cô ngay.

Không lâu sau thì bát com gạo nếp cũng hết và họ mang lên món trứng hầm sữa, tiếp theo là bánh phồng kem, bánh pudding xoài, đậu hũ chiên và cuối cùng là cherry...

Hai món cuối cùng được bày lên trong bữa ăn của Thi Yến nên người hầu đứng cạnh cuối cùng cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra

Cậu chủ nhỏ không ở đây để ăn tối mà cậu ở đây để cho cô Thi Yến ăn...Không, thay vì nói cho cô Thi Yến ăn thì dường như cậu chủ giống như cho ăn thức ăn của chó hơn. *(Bên trong nói cho ăn thức ăn của chó, có nghĩa là ngược cấu trúc thân 1 của các cặp đôi)*

Trên bàn ăn, Lâm Giang nhìn những chiếc đĩa trước mặt anh và hỏi, "Em đã no chưa?"

Thi Yến gật đầu và cô ngẩng đầu lên nhìn Lâm Giang. Chỉ trong vòng một giây, cô nhớ lại chuyện xảy ra trong phòng ngủ của anh. Cô nhanh chóng cúi đầu xấu hổ và khẽ đáp lại "Ừm".

Sao với phản ứng xấu hổ của cô thì Lâm Giang dường như bình tĩnh và thoải mái hơn nhiều. "Có vẻ trời tối rồi nên tôi sẽ đưa em về nhà."

Thi Yến gật đầu và khẽ đáp lại một lần nữa "Ừm". Khi Lâm Giang đứng lên thì cô cũng nhanh chóng đứng dậy và theo sau anh đến sân.

Khi họ đi qua phòng khách thì Thi Yến không quên nói tạm biệt với Lâm Tâm Ý.

Lâm Giang vẫn lái chiếc xe của ông nội anh.

Lần này anh không để Thi Yến lên xe một mình. Thay vào đó, anh dừng lại bên ghế dành cho khách và mở cửa xe cho cô.

Sau những chuyện xảy ra trong phòng ngủ của Lâm Giang thì khó tránh khỏi có sự lóng ngóng giữa hai người họ. Vì vậy, chiếc xe chìm trong im lặng ngột ngạt giữa họ trên quãng đường dài lê thê.

Chỉ khi họ về đến thành phố thì đột nhiên Thi Yến nhớ ra một điều gì đó và cô thốt lên kinh ngạc, "Ồi, không!"

Bị giật mình bởi tiếng kêu của cô, Lâm Giang đáp chân thảng và hỏi, "Có chuyện gì vậy?"

"Chúng ta chưa trả tiền cho hóa đơn món tôm ta đã ăn ở nhà hàng Hương Vị Gia Đình..."

Chỉ vậy thôi? Em thực sự cần phải phản ứng đối với một chuyện bé tẹo như vậy không?

Lâm Giang nhún gạ một lần nữa và bình tĩnh trả lời, "Hãy nghĩ nó như một buổi tối miễn phí đi, như thế không tốt hơn sao?"

"Không được! Em thực sự thích món tôm của nhà hàng đó và em tính sẽ đi đến đó nữa trong tương lai. Nếu em muốn ăn tối thì làm sao em có thể quay lại đó được nữa chứ?" Thi Yến tức giận đáp trả.

Vậy nên, việc chính mà Yến ngạc nhiên quan tâm không phải là ăn uống một cách vô đạo đức thế nào mà là cô sẽ không được ăn tại Hương Vị Gia Đình lần nữa.

Lâm Giang im lặng.

"Quên đi, em sẽ đi đến đó vào sáng ngày mai trên đường đến trường và trả tiền hóa đơn..." Thi Yến bắt đầu nghĩ biện pháp cứu vãn tình hình.

Nhìn thấy vẻ nghiêm trọng của Thi Yến thì Lâm Giang chỉ còn cách nói thật, "Thực sự, tôi đã trả hóa đơn rồi."

"Ồ..." Thi Yến thở phào nhẹ nhõm. Sau đó, cô nhanh chóng thêm vào, "Hết bao nhiêu vậy? Em sẽ trả cho anh."

"Không cần thiết phải thế."

"Không được. Chúng ta đã nhất trí là em phải đối với anh..."

"...Nếu anh thực sự không muốn nhận tiền của em vậy lần tới em sẽ mời anh được không?"

Lần này, Lâm Giang không thể từ chối được yêu cầu của Thi Yến nữa.

Cuối cùng chiếc xe cũng dừng lại trước cửa nhà Thi Yến. Khi Thi Yến ra khỏi xe ô tô thì đột nhiên Lâm Giang nói, "Tôi có để một vài thứ trong xe. Hãy nhìn qua và xem coi em có thích món nào không."

Chương 191: Cốp xe hạnh phúc (1)

Editor: Wave Literature

Chiếc xe cuối cùng đã đến trước cửa nhà Thi Yến.

Ngay khi Thi Yến vừa định nói "Cảm ơn" và "Tạm biệt" thì Lâm Giang đột nhiên lên tiếng, "Tôi có một số thứ trong cốp xe. Hãy xem coi em có quan tâm đến chúng không."

Đây dường như không phải là lần đầu tiên anh mạnh mẽ ngắt lời cô...

Thi Yến im lặng nuốt lại lời nói của mình trước đó và trả lời "Ồ" trước khi xuống xe.

Cô đi về phía sau xe và nhấn nút "mở". Cái nắp từ từ mở ra, và trong cốp xe chứa đầy những chiếc túi màu hồng trong suốt hiện ra. Những chiếc túi trong suốt này được buộc bằng ruy băng đủ màu sắc.

Tuy nhiên, điều khiến Thi Yến chú ý nhất không phải là những chiếc túi nữ tính hoặc ruy băng mà những gì được cất giữ bên trong chúng.

Chanh dây, sơn trà, dưa hấu, dưa, lựu và khoai tây chiên... Đây là tất cả yêu thích của cô!

Woa, đây thực sự là một cốp xe chứa đầy hạnh phúc... Cô nên làm gì? Cô thực sự muốn trở thành cốp xe này ngay bây giờ!

Trong khi Thi Yến đang nhìn chằm chằm không chớp mắt vào kho báu mà cô đã tìm thấy thì Lâm Giang xuống xe và đi về phía cô. "Thế nào? Em có hứng thú không?"

"Có chứ! Những cái này chỉ đơn giản là quá hấp dẫn mà" Không cần suy nghĩ nhiều về điều đó, ngay lập tức Thi Yến đã trả lời câu hỏi của Lâm Giang. Tuy nhiên, giữa chừng câu nói của cô dừng lại. Trong khi mắt cô vẫn dán vào những chiếc túi trong suốt, cô hỏi Lâm Giang một cách nghi ngờ, "... Đây có phải..."

Cô định hỏi anh xem những chiếc túi này có phải dành cho cô không.

Nhưng trước khi cô có thể kết thúc câu nói của mình, cô đột nhiên nhớ ra Lâm Giang chỉ hỏi cô có hứng thú hay không, hơn là cô có thích chúng hay không. Vì vậy, nửa sau của câu cuối đã bị kẹt trong cổ họng..

Trong khi Lâm Giang lại nghĩ Thi Yến đang hỏi thức ăn từ đâu mà có, nên anh im lặng một lúc. Thay vì nói với cô việc anh đã lái xe chuẩn bị những thứ này theo sở thích của cô thì anh ngẫu nhiên trả lời: "Ồ, đây là một số món quà mà một cô gái đã tỏ tình với tôi tặng."

Đôi mắt của Thi Yến mở to trước lời nói của anh.

Nhận thấy phản ứng của cô, đột nhiên Lâm Giang nhận ra anh ta có thể đã tìm một lý do sai lầm để giải thích những món quà này.

Trong lúc không ngừng mắng bản thân vì sự ngu ngốc của mình thì anh đã nhanh chóng nghĩ ra một kịch bản giải thích là cô gái đã buộc những món đồ này vào anh, và anh không có ý định chấp nhận chúng ngay từ đầu.

Nhưng ngay khi những từ đó ở trên đầu lưỡi thì khuôn mặt của Thi Yến đã sáng lên và cô thốt lên trong sự ngỡ ngàng, "Woa, món quà tỏ tình của anh quá tuyệt vời luôn! Cô gái đó thật chu đáo!"

"..." Cuối cùng Lâm Giang đã bị nghẹn kịch bản mà anh ấy đã chuẩn bị.

Cuối cùng, phản ứng của cô không phải vì một cô gái đã tỏ tình với anh mà đó là vì thức ăn...

Anh đã đặc biệt chuẩn bị những túi thức ăn này bằng tiền của mình nhưng những lời khen ngợi cuối cùng lại dành cho một cô gái không tồn tại mà anh đã bịa đặt... Điều này có thể được coi là tự cảm đá đập chân mình không?

Thôi quên đi. Vì cô gái đó là người mà mình đã tạo nên mình sẽ coi nó như thể cô ấy đang khen mình...

Với suy nghĩ này, Lâm Giang nói, "Nếu em hứng thú thì em có thể mang tất cả về nhà em..."

À...

Mặc dù Thi Yến khao khát sâu sắc đối với chúng nhưng cô vẫn lắc đầu sau một giây đấu tranh nội tâm. Cô dứt khoát rời mắt khỏi cốp xe và nói, "Điều đó không tốt lắm đâu. Những món đồ này người khác tặng cho anh, vậy làm sao em có thể nhận chúng chứ?"

Lâm Giang bình tĩnh trả lời: "Tôi chỉ hỏi em vì tôi biết em thích ăn. Nếu thực sự em không muốn chúng thì tôi sẽ vứt chúng vào thùng rác bên đường."

Sao anh có thể xem em như một nơi xử lý rác chứ?

Nhưng một lần nữa, nếu tất cả rác đều như vậy thì tôi sẵn sàng trở thành nơi xử lý chất thải suốt đời!

Thi Yến không nổi giận với những lời nói đáng ghét của Lâm Giang. Cô suy nghĩ một lúc và cuối cùng quyết định không có gì sai khi thành nơi xử lý chất thải. Cô mỉm cười với Lâm Giang và cảm ơn anh trước khi lấy những món quà trong cốp xe hạnh phúc kia trở về nhà.

Chương 192: Cốp xe hạnh phúc (2)

Editor: Wave Literature

...

Lúc Lâm Giang trở lại thành phố thì đã là một giờ sáng.

Thay vì trở về nhà thì anh đi đến thẳng trường học.

Anh đỗ xe tại một trong những bãi đậu xe ở trường, và khi anh quay trở lại phòng ký túc xá, anh đã gửi tin nhắn cho người tài xế rằng vào ngày mai ông ấy có thể đến trường lấy xe về.

Khi Lâm Giang chuẩn bị đến phòng ký túc xá, không tự chủ được cuối cùng anh cũng đầu hàng. Anh rút điện thoại ra và gửi tin nhắn cho Thi Yến.

[Tôi không nhận lời tỏ tình đó. Có gái đó đã để nó trước mặt tôi và sau đó bỏ chạy.]

Một lúc sau, Lâm Giang gửi một tin nhắn khác cho Thi Yến: *[Tôi không nhìn rõ mặt cô gái đó đâu.]*

Sau khi gửi đi hai tin nhắn đó thì cuối cùng Lâm Giang cũng nhét điện thoại vào túi. Anh đẩy cửa bước vào phòng, nhưng một lúc sau khi bước vào, anh giật mình sợ hãi khi nhìn thấy Hạ Thương Chu quay mặt về phía anh.

Lâm Giang đang đứng ở phía xa liền đóng băng trong hai giây trước khi vẫy tay với Hạ Thương Chu chống cằm và hỏi: "Có chuyện gì với khuôn mặt cậu vậy?"

Hạ Thương Chu rơi nước mắt đưa tay lên và chạm vào dấu ấn năm ngón rõ rệt trên khuôn mặt, rồi phẫn nộ nói, "Chị gái của cậu đã làm đấy."

Lâm Giang trả lời "Ồ" trước khi đi vào phòng. "Chị tôi là một người bạo lực nhưng chị ấy sẽ không bao giờ đánh cậu mà không có lý do. Cậu hẳn phải làm điều gì đó mới đáng bị như thế."

"Ý cậu là gì vậy?" Hạ Thương Chu phẫn nộ đứng dậy và hần bắt đầu giải thích mọi chuyện xảy ra, dùng tay và chân để diễn cảnh. "Trước khi tôi biết chuyện gì đang xảy ra thì chị gái cậu đã nhốt tôi trong phòng tắm của chị ấy! Thật may là tôi có điện thoại bên mình nên tôi đã chơi game trong một tiếng rưỡi. Khi cánh cửa cuối cùng cũng được mở ra thì tôi cứ tưởng sau ngần ấy thời gian tôi cũng được giải thoát. Nhưng ai mà ngờ rằng chị gái của cậu lại..."

Lúc này, Hạ Thương Chu đột nhiên dừng lại.

Lục Bôn Lai, người đang nằm trên giường xem bộ phim thì thò đầu ra và hỏi: "Chuyện gì đã xảy ra với chị gái của ông chủ vậy? Chuyện gì đã xảy ra? Chuyện gì đã xảy ra hả?"

"Cậu có phải là một cái máy ghi không vậy?" Hạ Thương Chu vặn lại. Sau đó, với đôi môi run rẩy, anh lại lên tiếng, "... Chị ấy định đi tắm nên chị ấy không mặc quần áo. Khi nhìn thấy tôi thì chị ấy ngay lập tức hét lên 'Đâm tặc!' và 'Kê nhìn trộm!'. Chị ấy thậm chí còn không cho tôi cơ hội giải thích và chị ấy đã tóm lấy tôi rồi đánh tôi, nói không có một người đàn ông từ tể nào xung quanh ông chủ cả. Sau đó, chị ấy ném tôi ra khỏi nhà! "

"HAHAHAHAHA!" Lục Bôn Lai vô tâm bật cười trước khi hỏi hạ Thương Chu "... Thân hình chị ấy thế nào?"

Ngay khi anh nói điều đó thì Lâm Giang hướng ánh mắt lạnh lùng và đe dọa về phía Lục Bôn Lai.

Lục Bôn Lai ngay lập tức nằm xuống giường và nói, "A men, hôm nay là một ngày dài và mình thực sự kiệt sức. Bây giờ mình sẽ đi ngủ đây. Chúc ngủ ngon!"

Mặt khác, không biết gì về sự nguy hiểm trôi dạt trong không khí, Hạ Thương Chu tiếp tục nói, "Tôi không thấy gì cả! Tôi chỉ thấy làn da trắng, và trước khi tôi biết điều đó, tôi đã bị đánh gục xuống đất rồi. "

Lâm Giang lấy khăn, đồ ngủ và đến bên Hạ Thương Chu vỗ vai anh, bỏ lại những lời này trước khi đi vào phòng tắm, "Cậu thật may mắn khi cậu không nhìn thấy gì. Nếu cậu thực sự nhìn thấy gì đó thì cậu sẽ bị đánh thêm lần nữa. "

Sau khi tắm xong, Lâm Giang nằm trên giường và đọc tin nhắn mà Thi Yến trả lời: *[Chắc chắn cô gái ấy khá tuyệt vời, cô ấy biết nên chọn quà như thế nào cho đúng! Em cá rằng cô ấy là một người thực sự đáng yêu!]*

"..."

Tôi chỉ giải thích cho em để đảm bảo em sẽ không hiểu lầm, nhưng cuối cùng em thì em lại khen một cô gái không hề tồn tại đó sao!

Chưa kể, em thậm chí còn gọi cô ấy là "khá tuyệt vời"!

Nếu tôi mà còn gửi cho Yến ngọc một tin nhắn khác nữa thì tôi sẽ chặt tay mình!

Nhưng một giây sau Lâm Giang đành giương cờ đầu hàng vì điện thoại của anh lại sáng lên một lần nữa. Đó là một tin nhắn khác từ Thi Yến. *[Phải đúng rồi, anh đã về nhà an toàn chưa?]*

Không chút do dự, Lâm Giang trả lời: *[Tôi đã về rồi.]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Một cú tát vào mặt nhanh như vũ bão (1)

Editor: Wave Literature

Không một chút do dự Lâm Giang liền trả lời: [Tôi đã về rồi.]

Sau đó, Lâm Giang dừng lại trong chốc lát và nhấn vào điện thoại một lần nữa: [Tôi không về nhà mà tôi về trường học.]

Sau một hồi trả lời thì Lâm Giang nhìn vào hai tin nhắn báo thù cuối và nhìn qua bàn tay anh đang cầm điện thoại đi động.

Chỉ một giây sau, anh tức giận chửi thề nhưng khi tin nhắn của cô vừa gửi đến thì ngay lập tức cơ thể anh phản ứng. Không nói đến hai tin nhắn lúc này... Nó là một cú tát vào mặt nhanh như vũ bão...

Nhưng bây giờ tay của mình không di chuyển được, đây không phải mình. Thế, vấn đề không phải là...

Ngay khi Lâm Giang suy nghĩ thật sâu về vấn đề quan trọng này thì tin nhắn mới của Thi Yến vừa gửi đến là: *[Thật mừng anh đã về đến trường an toàn.]*

Cô còn thêm biểu cảm mặt cười dễ thương ở cuối tin nhắn.

Nhìn thấy biểu cảm đó thì Lâm Giang không nhận được nhớ đến biểu cảm của cô khi nhìn thấy cốp xe chứa đầy thức ăn mà cô yêu thích.

Cô luôn luôn thiên chân như vậy. Miễn là có thức ăn mà cô yêu thích thì cô sẽ trở nên cực kỳ vui sướng, như thể cô đang bay trên mây vậy.

Dù cho anh không hiểu nhiều về các cô gái xung quanh thì hoa tâm củ cải như Lương Cửu Tư cũng cũng có rất nhiều bạn gái. Giống như Yến ngọc họ luôn tươi trẻ cực kỳ. Nhưng tận sâu trong đôi mắt họ, anh vẫn có thể nhìn thấy nhiều tham vọng, đó là tham vọng về tiền bạc, tham vọng về sự xa hoa, tham vọng về việc leo lên các nấc thang của xã hội...

Yến ngọc không phải là một cô gái không thông minh; anh không ngờ trước việc cô sẽ có xung đột với Tần Nhất Nhiên. Nếu cô thực sự thích những thứ đó thì cô đều có thể dễ dàng đạt được chúng. Nhưng cô không bao giờ nỗ lực đạt được chúng theo cách đây... Trên thế giới này, có bao nhiêu người có thể sống một cuộc đời thiên chân vô tà và chân thật như Yến ngọc chứ?

Lúc này, một câu nói xoẹt ngang qua tâm trí Lâm Giang—"Biết tường tận về thế giới nhưng vẫn như không biết gì, đó chính là vẻ đẹp ghê gớm nhất của trưởng thành".

Anh nghĩ có thể đây là nét thu hút nhất của Yến ngọc. Có vô số người sống hết đời mà vẫn không hiểu được chính mình.

Khi anh đang nghĩ ngợi vẫn vợ thì Lâm Giang chưa trả lời tin nhắn của Thi Yến.

Thi Yến lại gửi cho anh một tin nhắn khác. *[Nếu ngày mai mà lưng của anh vẫn còn đau thì tốt hơn anh nên đến bệnh viện đi. Nếu những vết thương đó ảnh hưởng đến sức khỏe của anh thì thật không tốt chút nào.]*

Yến ngọc đang lo lắng cho mình sao?

Nụ cười hiện lên trong mắt của Lâm Giang và anh nhấn điện thoại để trả lời [Ừm]. Một lát sau, anh nhấn thêm cho cô: *[Tôi biết rồi.]*

Thi Yến: *[Còn nữa, ngày hôm nay cảm ơn anh.]*

Thi Yến: *[Vì mọi điều. Cảm ơn anh.]*

Thậm chí không cần nghiên cứu sâu hơn các từ đó thì Lâm Giang cũng hiểu ý của Thi Yến.

Những thứ anh mua từ Trung tâm thương mại W, hóa đơn tại nhà hàng Hương Vị Gia Đình, con giận từ Tần Nhất Nhiên, và cả cốp xe chứa đầy đồ ăn nữa...

Lâm Giang cảm thấy một dòng nước ấm áp chảy nhẹ trong trái tim mình. Ngay cả động tác nhấn điện thoại bất giác cũng trở nên nhẹ nhàng hơn.

Anh đáp lời: *[Không có gì.]*

Rồi anh nhấn thêm một câu: *[Chúc em ngủ ngon.]*

Cô nhanh chóng trả lời anh bằng một biểu cảm "chúc ngủ ngon". Sau đó anh không trả lời lại và cô cũng không gửi cho anh thêm bất kỳ tin nhắn nào nữa. Anh đặt điện thoại xuống và nhắm mắt lại. Chẳng bao lâu anh đã lâm vào giấc mộng. Anh mơ về cô và trong giấc mơ đó, họ đang làm những hành động không thể diễn tả nên lời. Đến khi anh thức dậy thì anh chạy ngay vào phòng vệ sinh...

...

Sau khi trả lời tin nhắn của Lâm Giang thì Thi yến không thể kìm được con mắt được nữa và nhanh chóng ngủ say.

Sau đó, cô có một giấc mơ.

Giấc mơ đó vừa huyền ảo vừa chân thật.

Cô mơ thấy Lâm Giang. Cô mơ thấy Tần Nhất Nhiên. Và quan trọng hơn là cô mơ về cốp xe mà cô hằng ao ước ngay cả trong giấc mơ—một cốp xe chứa đầy món ăn mà cô yêu thích.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Một cú tát vào mặt nhanh như vũ bão (2)

Editor: Wave Literature

Trong giấc mơ của mình, cô vui vẻ ăn lấy ăn để những món ngon mà cô hằng yêu thích. Nhưng chuyện không tưởng này không kéo dài được lâu. Vạn vật mờ dần đi và cô nhìn thấy Tần Nhất Nhiên hung hăng vung gậy về phía cô và Lâm Giang. Lâm Giang ôm thật chặt cô vào lòng và dù mặc kệ những âm thanh chói tai xung quanh thì cô vẫn có thể nghe được từ câu của anh vang vọng bên tai "Thi Yến, sinh nhật vui vẻ. Sinh nhật vui vẻ nhé, Thi Yến." Mọi thứ lại tiếp tục mờ dần và đột nhiên cô thấy mình bị ấn nằm xuống giường ngủ và khuôn mặt của Lâm Giang nhích từng chút một rồi khỏi khuôn mặt cô...

...

Chủ nhật là ngày mà Thi Yến quay trở lại trường học. Đương nhiên, cô không quên mang theo "rác" mà cô lấy được với cái danh trạm nhận rác thải.

Vì Lâm Giang cho cô quá nhiều "rác" nên Thi Yến không thể nào một mình mang hết chúng theo được, nên cô đành đau khổ gọi cho Lăng Nộ An và những người khác khi cô đến trường học.

Cuối cùng Thi Yến cũng đến trường, cô bước ra khỏi xe ô tô thì nhìn thấy Lăng Nộ An, Hà Điền Điền và Giang Nguyệt.

Sau khi trả tiền xe thì cô vẫy ra về phía họ và nó, "Giúp mình kéo đồng rả—"

Trước khi từ "rác" vượt ra khỏi miệng của cô thì Thi Yến rồi rầm rờ về Lâm Giang và nhanh chóng cô đổi thành, "—những món này với!"

Không lâu sau, bốn cô gái đều kéo được những cái túi chứa đầy vật phẩm kia lên phòng kí túc xá của họ.

Trên đường đi, Thi Yến nhận được khá nhiều lời kêu ca bất mãn và chỉ trích từ những người bạn của mình.

Lăng Nộ An: "Yến Yến, cậu bị điên hả? Cậu chuyển hết cả cửa hàng trái cây đến trường à?"

Hà Điền Điền: "Yến Yến, cậu có biết lượng đường trong trái cao như thế nào không và nếu ăn nhiều quá thì cậu sẽ tăng cân đấy?"

Giang Nguyệt: "Yến Yến, cậu định sống dựa vào những thứ trái cây này nguyên tuần à?"

Thi Yến: "Không phải thế. Đây chỉ là rác mà ai đó vứt đi mà thôi, nên mình mang nó về."

Giang Nguyệt: "Cái gì? Người nào mà hoang phí đến nỗi xem mấy cái này là rác cơ chứ?"

Hà Điền Điền: "Đưa cho mình địa chỉ của người đó rồi mình sẽ tới thăm hần hằng ngày để lượm rác, mở một cửa hàng bán trái cây và trở nên giàu nứt đổ vỡ vách..."

"..."

Sau khi trở về phòng ký túc xá thì cuối cùng cả nhóm cũng đặt những chiếc túi trong tay họ xuống. Lăng Nộ An uống hết nửa cốc nước và huých Hà Điền Điền, Giang Nguyệt, "Được rồi, được rồi, bây giờ không nói về vụ trái cây kia nữa. Chúng ta nói đến chuyện chính đi..."

"Chuyện chính gì?" Thi Yến vừa hỏi vừa lờ ra quả dưa hấu và bung nó vào phòng tắm rửa sạch.

Dưới sự nhắc nhở của Lăng Nộ An thì Giang Nguyệt lập tức lên tiếng, "À ờ, Yến Yến để mình nói cậu nghe chuyện bí hiểm này. Cậu đáng lẽ ra phải tham gia chạy nước rút 100 mét trong Cuộc thi Thể thao nhưng có một vài rắc rối nên cuối cùng cậu bị đăng ký vào mục thi marathon 10 km."

Hà Điền Điền: "Cái gì mà rắc rối chứ! Có mà rõ ràng do Tần Nhất Nhiên đang ném đá giấu tay thì có! Cô ta ở trong Hội sinh viên và cô ta chịu trách nhiệm cho Cuộc thi Thể thao lần này mà. Năm trước, cô ta đã đứng đầu trong cuộc thi chạy Marathon 10 km của nữ cho nên cô ta có ý đăng ký cho Yến Yến để cô ta vùng vẫy trong sự kiện này đó! Rồi thì cô có thể gây bão trên diễn đàn trường mình!"

Giang Nguyệt: "Sao có một người có thể độc ác như vậy tồn tại trên thế giới này như vậy chứ? Cô ta dường như không hề từ bỏ, hừm? Chuyển từ chạy nước rút 100 mét sang chạy marathon 10 km..."

So với hai người đang say sưa thảo luận vấn đề không quan trọng kia thì Lăng Nộ An bắt được điểm then chốt của vấn đề ngay lập tức, "Yến Yến à, mình đã có tranh cãi với lớp trưởng nhưng hần báo danh sách đã được sửa và không thể thay đổi được nữa. Hần nói nếu cậu thực sự không chạy được thì tốt nhất cậu chỉ lộ mặt và chạy cho có lệ mà thôi."

"Mình hiểu mà..." Thi Yến trả lời. Sau đó, cô đưa ba miếng dưa hấu cho ba người bạn cùng phòng và nói, "...Đây, ăn vài miếng dưa đi."

Giang Nguyệt nhìn Thi Yến đang há miệng ăn lấy ăn để một miếng dưa. Cô bần cho Thi Yến một cái nhìn khinh bỉ và nói, "Yến Yến, cậu có nghe bọn tớ nói cái gì không thế?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Cha đẻ của giống lúa lai (1)

Editor: Wave Literature

Mình cũng không phải người câm, nhưng cơ sao Giang Nguyệt lại hỏi mình như thế?

Thi Yến nhìn Giang Nguyệt bằng ánh mắt khó hiểu và gật mạnh đầu để đáp trả. Cuối cùng cô cũng nuốt hết miếng dưa hấu vào bụng và cô trả lời, "Mình nghe mà" rồi tiếp tục gặm thêm một miếng dưa hấu khác.

Hà Điền Điền: "Trời cái phản ứng ngốc nghếch gì thế này? Là chạy marathon 10 km đó, bà cô thân mến của tôi ời, là 10 km đấy! Đây là chưa kể đến nó là chuyên môn của Tần Nhất Nhiên. Nên cậu chắc chắn sẽ thua!"

"Ồ. Vậy mình sẽ cho cậu một phản ứng tốt hơn sau khi cô ta đánh bại mình!" Thi Yến trả lời giữa những tiếng nhai từ miếng dưa hấu này đến miếng dưa hấu khác.

Giang Nguyệt cất tiếng và kêu lên, "Thì! Yến! Cái đồ tham ăn nhà cậu!"

"Bình tĩnh, bình tĩnh nào..." Giữ chặt lấy đĩa dưa hấu của mình, Thi Yến ngồi co rúm tránh khỏi Giang Nguyệt đang tức giận và nhẹ nhàng nói, "...Không phải chúng mình còn vài ngày nữa mới đến Cuộc thi Thế thao à? Bọn mình sẽ nói về nó sau. Bây giờ thì nhanh nhanh ăn hết mấy miếng dưa hấu nào, nếu các cậu mà để nó ở ngoài quá lâu thì nó sẽ hết ngon mất..."

Có thể Giang Nguyệt bị nổi giận bởi phản ứng đáng thất vọng của Thi Yến nên cô ấy cắt một miếng dưa hấu thật to và cắn một cái thật mạnh.

Hà Điền Điền cũng bắt lực lắc đầu và cảm một miếng dưa hấu lên.

Nếu so sánh thì Lăng Nộ An là người duy nhất vẫn giữ được bình tĩnh trong tình huống này. Cô ấy chọn ngay một miếng dưa hấu ít hạt nhất rồi chậm rãi nhâm nhi.

...

8 giờ tối, Thi Yến buồn chán bắt thành lính lên nhóm WeChat trong [*Sexy and Frisy*]. Sau khi cả 4 thành viên gồm [*Yến loves Ice Cream*], [*111111*], [*Expert of the Monkeys*] và [*Juice*] tránh vùng Miramar 1 để khỏi đổ máu và thành công đánh tổ đội trong game.

Ngoài trừ Thi Yến ra thì hôm nay ba người còn lại dường như quá sung sức. Trận đánh tổ đội của họ đều được "ăn com gà" (*từ lóng trong game: ý chỉ chiến thắng*) mọi ván game mà họ chơi.

Ngay khi thời gian đếm 9 giờ 30 phút thì đội họ cũng kết thúc một ván game khác và quay trở lại màn hình chính, một thông báo nhảy ra trên màn hình. Đó là tin nhắn từ [*111111*]: [*Lát nữa, tôi có chút việc nên tôi không chơi tiếp được.*]

Khi nhìn thấy tin nhắn này thì Thi Yến cũng lên tiếng, "Muội cũng có chút chuyện nên không thể chơi tiếp nữa."

[*Juice*] : "Yến muội ơi, muội cũng bận luôn sao?"

Nghe thấy câu hỏi của Juice thì Thi Yến dừng lại một chút rồi cho khoai tây chiên vào miệng và đáp lại, "Thực ra thì cũng không có gì. Chỉ là muội có lịch hẹn với nam thần của muội rồi."

[*Expert of the Monkeys*] : "Nam thần?"

[*Expert of the Monkeys*]: "Yến muội à, có phải muội có bạn trai rồi không?"

"Không, không, không phải thế đâu. Nam thần của muội chính là thần tượng của muội í." Thi Yến nuốt một miếng khoai tây chiên và vội vàng giải thích. "Lát nữa huynh ấy sẽ livestream nên muội phải chuẩn bị đi coi rồi."

[*Expert of the Monkeys*] : "Chỉ có thể thôi?"

Thi Yến không chắc tưởng tượng vừa rồi của mình có đúng hay không nhưng dường như cô thấy giọng nói của Expert bớt căng thẳng đi hẳn.

[*Juice*] : "Livestream à? Người nổi tiếng nào sẽ livestream tối nay vậy ta?"

[*Yến Loves Ice Cream*]: "Thần tượng của muội không phải người nổi tiếng đâu mà huynh ấy là một game thủ chuyên nghiệp. Huynh ấy là lí do khiến muội bắt đầu chơi PUBG."

Như thể cô vừa khoe được một kho báu vô giá, giọng cô chứa đầy sự vui sướng không cách nào che giấu được.

"Các huynh chắc cũng đã nghe về thần tượng của muội trước đây rồi đấy. Huynh ấy là Adonis Huyền Thoại, là đội trưởng của nhóm AE, một nhân vật thần thoại ba năm liên tiếp đều giành giải vô địch!"

"Các huynh có biết nam thần của muội chơi siêu đẳng như thế nào không? Huynh ấy nổi tiếng với Great Demon King, L God, Sniper God lắm đấy!"

"Trên thế giới này, ngoài Viên Long Cảnh ra thì huynh ấy chính là người muội kính phục nhất!"

Với tư cách là một người tham ăn dù chỉ tiêu thì việc tôn trọng "Cha đẻ của giống lúa lai!" là việc hết sức quan trọng.

Nghĩ đến điều này thì Thi Yến chỉ chăm chăm khen ngợi nam thần của cô và đột nhiên một giọng nói dễ chịu vang lên bên tai nghe của cô, "Tại sao muội lại thích Huyền Thoại?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Cha đẻ của giống lúa lai (2)

Editor: Wave Literature

"Tại sao muội lại thích Huyền Thoại?"

Một lát sau, Thi Yến mới hồi thần, nhận ra người lên tiếng không phải Juice hay Expert mà là Mister Numbers.

Mister Numbers hiếm khi nói chuyện qua ô chat bằng giọng nói nên đây là một trong những lần hiếm hoi Thi Yến có thể nghe được giọng nói của anh. Ngay từ giây phút đầu, cô đã bị mê hoặc và nhanh chóng cô hồi thần, trả lời, "Lần đầu tiên muội chú ý Huyền Thoại là vì huynh ấy khác với mọi người. Không giống các game thủ chuyên nghiệp khác, huynh ấy không bao giờ lộ mặt trong buổi phát sóng, huynh ấy không bao giờ tham gia các sự kiện thương mại và huynh ấy cũng không tích cực tương tác với các fan của mình cho lắm..."

"Tất nhiên, lúc này muội chỉ biết huynh ấy là game thủ chuyên nghiệp mà thôi. Thành thật mà nói thì muội thậm chí không chắc loại game nào lúc đó huynh ấy chơi là gì!"

"Và muội cũng không chơi game nữa, nên muội càng ít biết về chúng hơn. Muội không biết huynh ấy chơi hay như thế nào. Muội chỉ ngán ngùi bắt gặp huynh ấy trong khi ngẩng đầu ra khỏi bát súp khô mà thôi..."

Ngay lúc này, Thi Yến dừng lại một chút trước khi cô giải thích thêm "...Trước đây lúc muội còn học trung học, muội thường đến quán súp khô với vài người bạn. Chủ tiệm quán súp khô thì đang xem một cuộc thi đấu."

"Lần thứ hai muội bắt gặp tên của Huyền Thoại cũng rất tình cờ. Muội đang cảm thấy nhàm chán khi ở trong nhà và bắt đầu lướt Weibo trên điện thoại thì nhìn thấy huynh ấy nằm trong danh sách được tìm kiếm nhiều nhất. Huynh ấy nhận một cuộc phỏng vấn, và không giống với các game thủ chuyên nghiệp khác, đó không phải bằng video mà bằng một cuộc phỏng vấn bút và giấy truyền thống."

"Chuyện đó xảy ra ba năm trước đây nhưng những điều mà huynh ấy nói trong cuộc phỏng vấn đó vẫn khiến muội nhớ mãi đến bây giờ."

"Nam thần của muội nói huynh ấy không phải là một người thua cuộc cứng đầu nhất hay một ngôi sao đang lên của ngành công nghiệp eSport mà chỉ đơn thuần là một người mê game mà thôi."

"Huynh ấy nói trong giới eSport này, mỗi một game thủ chuyên nghiệp đều đáng được tôn trọng. Bởi vì họ đã phải từ bỏ nhiều lối đi theo quy tắc của người thường để đi được con đường gian khổ mang tên eSport này. Nhiều người nghĩ làm game thủ chuyên nghiệp sẽ có hết thầy sân khấu, ánh đèn sân khấu, ánh hào quang, tiếng hoan hô, ca ngợi. Nhưng không phải thế. Cái giới eSport này ngập tràn nước mắt và đam mê, ước mơ và mồ hôi. Mỗi một game thủ chuyên nghiệp đều đem hết sức mình ra thi đấu trong mỗi trận đánh, nhưng cuối cùng, cây cầu đến chức vô địch chỉ đủ rộng dành cho một người hoặc một nhóm vượt qua mà thôi. Giới eSport đều toàn cao thủ. Khi mà bạn thành công thì mọi người sẽ kính trọng và ngưỡng mộ bạn. Nhưng khi bạn không có gì ngoài cái tên thì không một ai thừa nhận tài năng hay nỗ lực của bạn cả. Mọi người chỉ nhớ đến chức vô địch mà thôi. Không một ai để tâm người đầu tiên rời khỏi sân khấu như thế nào."

"Nam thần cũng nói huynh ấy không hy vọng mọi người thừa nhận ngành công nghiệp eSport mà huynh ấy chỉ hy vọng mọi người sẽ không thành kiến đối với nó, bởi vì bất cứ ai trong cái giới này đều đặt cược cả thanh xuân của họ ở đây."

"Thế nên, khúc cuối của đoạn phỏng vấn, nam thần luôn nói vài điều khiến muội thực sự cảm động..." Thi Yến dừng lại một lát rồi tiếp tục, "...Không có thanh xuân nào tiếc nuối trong eSport, hãy cứ dũng cảm tiến lên phía trước và giành lấy vinh quang về cho đất nước của bạn!"

"Sau cuộc phỏng vấn đó thì muội bắt đầu theo dõi nam thần của muội. Muội có xem qua những cuộc thi đấu trước đó của huynh ấy và muội không biết nên nói điều này như thế nào ... Muội cảm nhận được đam mê của huynh ấy. Huynh ấy thực sự vào giới eSport để cháy hết mình với đam mê của bản thân."

"Nếu không có nam thần của muội thì muội sẽ không nhận ra việc huynh ấy chơi game không phải vì muốn nổi tiếng hay vinh quang hào nhoáng mà là vì huynh ấy chân thành yêu thích game. Muội nghĩ nó thực sự là nét tính cách hiếm hoi trên thế giới này nên muội hoàn toàn bắt đầu thần tượng huynh ấy."

[Author's Note: "Mọi người chỉ nhớ chức vô địch mà thôi. Không một ai để tâm người đầu tiên rời khỏi sân khấu như thế nào."—Câu trích dẫn này là của một game thủ nổi tiếng của Trung Quốc, Mạnh Lôi. Muội bắt đầu gia nhập giới eSport chưa lâu lắm. Đó là vào năm 2016, khi tôi đang viết Anh đẹp trai ở sát vách nhà bên, thì suy nghĩ viết về eSport đột nhiên xuất hiện trong tâm trí tôi. Năm đó, bạn tôi và tôi du lịch xa nhà để xem Giải đấu mùa thu KPL và khi tôi đến thì mọi chuyện liền xảy ra.]

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 197: Người ham ăn có văn hóa (1)

Editor: Wave Literature

Thi Yến tiếp tục nản đọc thoại của mình và cuối cùng cô cũng kết thúc nó và bỏ thêm một miếng khoai tây chiên vào miệng. Trong khi cô đang nhai nó thì đột nhiên cô nhận ra cô đã nói quá nhiều.

Vì vậy, cô nhanh chóng nuốt miếng khoai tây chiên và xấu hổ lên tiếng, "A, xin lỗi về việc vừa nãy. Có vẻ muội nói huyền thuyên dông dài quá rồi."

Sau khi nói xong thì Thi Yến không nhận được nói thêm, "Nhưng các huynh không nghĩ nam thần của muội thực sự có sức cuốn hút mạnh mẽ sao?"

Thi Yến nghĩ người đầu tiên trả lời cô sẽ là Juice hoặc Expert nhưng không ngờ lại giọng của [111111] vang lên, "Cũng bình thường thôi."

Sau đó, [111111] chỉ để lại một câu "Tôi off đây" liền rời đi.

Cũng bình thường thôi là ý gì chứ? Nam thần của mình rõ ràng cực kỳ ưu tú, có được hay chưa?

Những từ của [111111] cũng phá vỡ sự im lặng giữa hai bên.

[Juice]: "Yến muội, huynh không nghĩ muội thực sự lại là con người sâu sắc đến vậy!"

[Expert of the Monkeys]: "Dùng vậy, Yến muội à! Muội có biết muội đã trở thành một nhân vật cao lớn và to bự trong tim huynh sau những lời nói vừa rồi không?"

Cao lớn còn được nhưng đâu cần thêm từ "to bự" chứ. Muội đâu có muốn trở nên mập mạp đâu...

Nhưng đã quen với khả năng sử dụng thành ngữ tục ngữ của Expert nên Thi Yến lựa chọn bỏ qua. Thay vào đó, cô vui vẻ đáp lại, "Tất nhiên rồi! Em là người ham ăn có văn hóa mà!"

[Juice]: "À... Yến muội à, muội có chắc muội đang khen bản thân không thế?"

[Expert of the Monkeys]: "Tất nhiên là lời khen ngợi rồi! Có thể được ăn là một đặc ân của tạo hóa rồi, và Thi Yến là người ham ăn đỉnh nhất. Muội ấy là người ham ăn đói khát nhất thế giới này!"

Môi của Thi Yến cong lên thành một nụ cười và cô gật đầu đồng ý với lời của Expert, "Sur huynh Expert chắc chắn biết nên nói gì."

[Juice]: "Huynh cảm thấy quý quý quá. Huynh không bao giờ nghĩ mình sống đủ lâu để nhìn thấy cháu trai của huynh được người nào đó khen đâu!"

[*Expert of the Monkeys*] : "Cháu trai, sao cháu cứ quên cấp bậc trên dưới vậy hả? Ta là ông cháu đây!"

[*Juice*] : "Cái gì? Cậu gọi tôi là cái gì hả?"

[*Expert of the Monkeys*] : "Ông."

[*Juice*] : "Cháu trai tốt. Nào, gọi lại cho ông nào..."

"..."

Nghe thấy hai người cạnh khoe lẫn nhau thì biểu cảm của Thi Yến liền gửi một biểu tượng cảm xúc ngay lập tức và cuối cùng cũng lên tiếng, "Mọi người cứ vui vẻ cãi nhau đi, bây giờ muội đi coi nam thần luôn đây."

...

Vì bị Juice và Expert trì hoãn chút xíu nên Thi Yến vào livestream của Thần Thoại đã trôi qua 5 phút và vô số tin nhắn lướt qua và bùng nổ trên màn hình.

Có khá nhiều người điên cuồng gửi quà cho anh.

Thi Yến ngưỡng mộ nhìn sự phung phí xa hoa của họ và cô không quên hoàn thành 100 nhân dân tệ vào nền livestream. Cô chỉ có 300 nhân dân tệ tiền trợ cấp hàng tháng và vẫn còn một tuần nữa thì cô mới nhận được nó trong tháng kế tiếp. Nên, cô chỉ có thể cho nam thần của cô bấy nhiêu mà thôi.

Để chiếm đóng luôn màn hình, Thi Yến tặng tiền của cô mỗi một nhân dân tệ riêng biệt nhau.

Sau khi cô làm xong thì cô tiếp tục xem livestream qua màn hình điện thoại di động. "Lịch hẹn" của cô với nam thần kéo dài chừng nửa giờ.

Sau khi thoát khỏi màn hình livestream thì Thi Yến nhận thấy có một vài thông báo từ nhóm WeChat [Sexy and Frisky] nên cô nhấn vào. Bên trong, cô nhận ra Juice và Expert đã chuyển tranh luận "ông và cháu" từ game vào trong nhóm chat.

Thi Yến im lặng vài giây rồi gửi tin nhắn: *[Vừa nãy, muội đã tiếp ứng tài chính hoang phí cho nam thần mất rồi.]*

[Juice]: *Hoang phí như thế nào?*

[Yến Loves Ice Cream]: *Muội đã quyền góp hào phóng đến mức không một ai sánh nổi tận 100 nhân dân tệ cho nam thần của muội!*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 198: Người ham ăn có văn hóa (2)

Editor: Wave Literature

[Expert of the Monkeys]: *Wow, muội thực sự rất hoang phí đấy. Những 100 nhân dân tệ cơ à! Yến muội à, muội nên đổi tên thành Yến đại gia ngay đi!*

[Yến Loves Ice Cream]: *Xin lỗi nhưng người nhận lại không chút do dự từ chối nick của muội và gửi cho muội một nụ cười lịch sự.*

[Yến Loves Ice Cream]: *Bây giờ nghĩ kỹ lại muội mới thấy mình thực sự hoang đường quá rồi! Những 100 nhân dân tệ cơ đấy! 100 nhân dân tệ huynh có biết không! Muội có thể mua được một trăm gói snack cay, hai trăm kẹo que, hai một chai nước, 15 cánh gà to bự và 5 bữa ăn tại quán bán súp khô nữa.*

[Yến Loves Ice Cream]: *Có trời mới biết, điều này chính là bằng chứng cho tình yêu với nam thần của muội.*

Ngay khi Thi Yến vừa gửi những tin nhắn này thì đột nhiên [111111] hiếm khi xuất hiện lại thành linh vào nhóm và gửi một cái bọc nhỏ màu đỏ.

[Juice] bắt lấy bọc màu đỏ và gửi biểu cảm "muốn quỳ gối khóc kêu "Papa!""

[Expert of the Monkeys] cũng bắt lấy bọc màu đỏ và gửi biểu cảm "muốn quỳ gối khóc kêu "Papa!""

Thậm chí ngay cả người hay ản mình trong nhóm chat như [Tide] cũng nhận gói quà và gửi biểu cảm "Cám ơn, ông chủ."

Nhìn thấy mọi người đều nhận được gói quà màu đỏ nên Thi Yến cũng đòi quà như vậy.

Ngay lập tức một số tiền lớn đến 200 nhân dân tệ chuyển vào ví WeChat của cô.

Trong cơn hoảng hốt và xúc động thì Thi Yến nhanh chóng gửi biểu cảm "Ông chủ!!!"

Cái bọc màu đỏ của [111111] được chia cho 4 người. Sau khi thấy mọi người đã tập hợp đầy đủ thì anh gửi một bọc màu đỏ khác và tổng giá trị vẫn ở mức cao nhất, 200 nhân dân tệ.

Mọi người tiếp tục thu lượm những chiếc bọc màu đỏ và phấn khích gửi các gói biểu cảm như "muốn quỳ gối khóc kêu "Papa!""", "Cám ơn, ông chủ" và "Ông chủ!".

[111111] gửi hết thấy năm bọc quà trước khi dừng lại.

[Juice]: *Ông chủ, tài khoản của cậu vừa bị hack hả?*

[Expert of the Monkeys]: *Đúng thế, tại sao đột nhiên ông chủ lại gửi chúng ta những bọc quà màu đỏ này và cho nhiều người như vậy?*

Ngay lúc Thi Yến định lên tiếng lú lo thì câu trả lời của [111111] đến: *[Không có gì. Tôi chỉ muốn mọi người nhìn thấy như thế nào mới là hoang phí đích thực.]*

À...ý khoan, vậy ra Mister Numbers xuất hiện bất thành linh chỉ là để tát vào mặt mình à?

Gã sư huynh này thật quá đáng mà!

Nhưng nghĩ lại thì Mister Numbers đâu có nói sai. Anh rất giàu...Năm túi 800 nhân dân tệ thì tổng số tiền sẽ là 4,000 nhân dân tệ. Anh thực sự vừa phí phạm 4,000 nhân dân tệ trong chưa đầy một phút...

Sau khi hoàn toàn thoát ra khỏi sự tò mò thì Thi Yến bắt đầu gõ máy tính.

[Yến Loves Ice Cream]: *Quý ngài hoang phí đích thực à, huynh thực sự là phú nhị đại đời thứ hai đúng không?*

[Expert of the Monkeys]: *Ông chủ của chúng ta đích thực là phú nhị đại đời thứ hai nhưng muội cũng có thể nói huynh ấy là phú nhị đại đời thứ nhất mà.*

[Juice]: *Đúng thế, tài khoản tiết kiệm của ông chủ chắc là đã chạm đến 8 con số rồi. Cậu ấy có thể chạm đến con số 9 vào cuối năm nay.*

Thi Yến đếm ngón tay trước khi cô hiểu rõ tầm quan trọng của con số 8 và con số thứ 9. Thi Yến trong chốc lát chỉ biết gửi biểu tượng cảm xúc và trả lời: *[(๑๐๑)...Có 8 số và 9 số đang sau dấu thập phân ư?]*

[Tide]: *Không phải, nó là mười triệu và một trăm triệu. Ôi ông chủ của chúng ta giàu có biết bao nhiêu!*

Không phải, nó là mười triệu và một trăm triệu. Ôi ông chủ của chúng ta giàu có biết bao nhiêu!

Vậy khi chơi game không chỉ cô chơi chung đội với vị Thần trong các vị Thần mà thậm chí một trong số họ còn là phú nhị đại trong các phú nhị đại nữa.

Trong chốc lát, Thi Yến kinh ngạc đến mức lặng thinh và cô cố gắng tìm được từ để nói: *[Muội nên làm gì bây giờ? Bây giờ muội nhìn thấy ông chủ cứ như nhìn thấy một ngọn núi chứa đầy hải sản tươi sống, cao lương mỹ vị đẳng cấp, món ăn xa hoa và trái cây mọng nước!]*

[Tide]: 6666

[Juice]: 6666

[Expert of the Monkeys]: 666666

Một phút sau thì [111111] thành linh xuất hiện: *[Hầy~]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 199: Đầu độc quốc vương để trở thành nữ hoàng (1)

Editor: Wave Literature

Hầy~

Đây là có ý gì? Anh khinh bỉ mình hay anh khinh bỉ cả ba người vậy?

Thi Yến suy nghĩ một lát nhưng không có câu trả lời. Thay vào đó suy nghĩ khác lại thành linh hiện ra trong trí óc của cô: Có nhiều tiền thì giỏi lắm sao mà anh phải kiêu ngạo như thế?

Nhưng chỉ trong vòng ba mươi giây sau khi suy nghĩ đó vụt qua tâm trí cô thì Thi Yến mới tự vỗ lên mặt mình: Được rồi, mình thừa nhận điều đó. Có tiền nhiều thực sự là giỏi lắm, đặc biệt là anh có thể mua một núi đồ hải sản tươi sống, cao lương mỹ vị đẳng cấp, món ngon tuyệt vời và những quả trái cây mọng nước...

...

Những ngày vừa qua, cuộc sống của Thi Yến chỉ xoay quanh ba hoạt động-ăn, lên lớp nghe giảng và chơi game.

Những ngày rảnh rỗi trôi qua nhanh chóng và trong nháy mắt thì Cuộc thi Thể thao mùa xuân của trường cũng đã đến gần.

Trong buổi sáng ngày đầu tiên của Cuộc thi Thể thao, các sinh viên đại học đều mặc đồng phục được quy định như khi mỗi lớp tham gia lễ khai mạc. Cuộc thi chạy đua tiếp sức của nữ sẽ được tổ chức sau đó và sẽ có nghi giải lao đến tận buổi chiều.

Trong buổi chiều, sẽ có nhảy xa cho nam, chạy tiếp sức cho nam, chạy nước rút 100 mét của nữ và cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng...là chạy marathon 10 km nữ.

Thi Yến và bạn cùng phòng của cô không có gì để làm trong sự kiện đầu tiên của ba sự kiện cả nhưng cái cuối, chạy marathon 10 km nữ thì lại là sự kiện mà Thi Yến phải tham gia.

Trong lúc Thi Yến và bạn cùng phòng đến căn tin trường cùng nhau thì Lân Nộ An, Hà Diên Diên và Giang Nguyệt đã bắt đầu lo sốt vó về sự kiện sau buổi chiều.

Hà Diên Diên: "Những 10 km đó! Dù Yến Yến không chết ở cuối chặng đường thì cũng vẫn sẽ tàn tật mà!"

Giang Nguyệt: "Chết hay tàn tật đều không phải là những lựa chọn có thể chấp nhận được. Đó là nguyên nhân tại sao mình nói lần thi này chúng ta nên cho Yến Yến rời khỏi sự kiện."

Hà Diên Diên: "Nhưng làm sao Yến Yến có thể làm thế được? Chúng ta cần một cái cớ hoàn hảo để người khác không nghĩ là cậu ấy rút lui vào phút cuối vì sợ hãi."

Giang Nguyệt: "Tại sao chúng ta không nói Yến Yến đến kỳ rồi?"

"Nó không hợp lý. Yến Yến đã sử dụng nó trong hầu hết bài giảng Tiết thể dục hai tuần trước rồi."

Lúc này, đột nhiên Hà Điền Điền quay sang nhìn Thi Yến và hỏi. "Yến Yến, cậu đã nghĩ nên làm gì hay chưa?"

Sự im lặng kéo dài của Thi Yến khiến Giang Nguyệt kéo tay cô và hỏi, "Yến Yến? Cậu đang lảng lảng cái gì vậy hả?"

Thi Yến bình tĩnh lắc đầu và đáp, "Mình không lảng lảng. Mình chỉ đang nghĩ thay vì lo lắng những thứ này thì quyết định sau đó mình nên ăn thịt ướp xào bỏ hủ khô hay sườn xào chua ngọt ở căn tin không phải quan trọng hơn sao..."

Hà Điền Điền: "Tại sao chúng ta giống như hoàng đế còn chưa vội mà thái giám đã vội vậy?"

Giang Nguyệt: "Đúng vậy! Cậu có biết tên thái giám mình đây đa sắp chết vì lo lắng hay chưa?"

Lăng Nộ An, người mà này giờ vẫn luôn im lặng thì đột nhiên nhẹ nhàng lên tiếng, "Được rồi, trước tiên hai cậu nên bình tĩnh chút đi. Mình đã triển khai kế hoạch rồi. Lát nữa, trong suốt cuộc thi chạy marathon, chỉ cần Yến Yến cố tình tông vào Tần Nhất Nhiên rồi ngã xuống đất và giả vờ bị trật chân là được. Cách này sẽ không làm Yến Yến xấu hổ, và Tần Nhất Nhiên sẽ không thể nhúng tay vào diễn đàn trường được. Cùng lúc đó, chúng ta sẽ lên đi phía sau Tần Nhất Nhiên để thay đổi việc này của Yến Yến!"

Ngay lập tức mặt của Hà Điền Điền vui mừng sáng lên: "Woa, Nộ An. Cậu thật là thần báo hộ của mình. Đó thực sự là một cái có tốt!"

Giang Nguyệt: "Nếu Nộ An mà sống trong thời cổ đại thì cậu ấy sẽ vợ của vua trong cung cấm, người mà giết hết những phi tần mỹ nữ khác và rồi bước lên vị trí nữ hoàng!"

Lăng Nộ An: "Sai. Mình sẽ là người đầu độc quốc vương để trở thành nữ hoàng trị vì!"

Hà Điền Điền và Giang Nguyệt giơ ngón tay cái lên ngồi khen về phía Lăng Nộ An.

Sau đó, Giang Nguyệt nhìn sang Thi Yến và nói, "Yến Yến à, cậu đã nhớ kế hoạch của Lăng Nộ An hay chưa? Hãy thực hiện kế hoạch sau buổi chiều và kéo ngã Tần Nhất Nhiên kia đi!"

"Ủm ừm ừm..." Thi Yến gật đầu tỏ vẻ đã nghe cái mà họ nói rồi đẩy ba cô bạn về phía đám đông đang xếp hàng tại quầy bán.

...

Sau buổi trưa, họ quay về phòng ký túc xá và Thi Yến bắt đầu đổi một bộ đồ thể thao với giày thể thao.

Có cơ hội nhìn thấy Thi Yến sẽ đánh bại Tần Nhất Nhiên sau buổi chiều nên Giang Nguyệt và Hà Điền Điền tập trung giúp Thi Yến mặc đồ đẹp để đảm bảo ít nhất cô sẽ không thua trong bất kỳ cuộc chiến về thẩm mỹ nào.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngay Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 200: Đầu độc quốc vương để trở thành nữ hoàng (2)

Editor: Wave Literature

Giang Nguyệt chọn một đôi giày thể thao mà Lâm Tâm Ý đã tặng cho Thi Yến vào ngày sinh nhật của cô. Cô nói, "Đây là một đôi giày tốt đấy nhé. Nhiều người nổi tiếng đã mang chúng và đến tận bây giờ cậu thậm chí không thể tưởng tượng được họ đã nổi tiếng như thế nào đâu! Chỉ có ít phiên bản giới hạn trong nước nên nó sẽ cực kỳ khó để cậu sở hữu một đôi dù cậu có đủ tiền mua nó. Mang nó đi và kiêu ngạo mà chọc mù mắt của Tần Nhất Nhiên!"

Hà Điền Điền chọn cho cô một bộ đồ thể thao mà Lâm gia gia đã mua cho Thi Yến trong Lễ hội Mùa xuân. "Cái này thật hoàn mỹ. Màu đỏ trẻ trung nhiệt huyết kết hợp cùng với làn da xinh đẹp của Yến Yến. Nếu chúng ta chải tóc dựng lên thì nó sẽ đem đến hình ảnh năng động và vui tươi. Tần Nhất Nhiên sẽ không có cách nào so được với Yến Yến nữa!"

Giang Nguyệt gật đầu đồng ý, "Đúng đúng! Yến Yến, đây là lần đầu tiên cậu sẽ đứng cạnh Tần Nhất Nhiên sau vụ diễn đàn trường. Nên cậu không thể thua cô ta được! Mình sẽ giúp cậu trang điểm sau đó."

"Á, không cần phải như thế đâu..." Thi Yến bối rối vì Giang Nguyệt và Hà Điền Điền cứ quan tâm thái quá về việc này. "...Thay vì mặc đồ và đi đôi giày thể thao này thì mình sẽ mặc bộ cũ. Mình đã quen với bộ đồ cũ nên mình mới thấy chúng sẽ thoải mái hơn và đôi giày mới này sẽ làm rộp chân mình mất..."

Ngay lúc này, Thi Yến dừng một chút. Nhưng sau khi nhìn thấy Hà Điền Điền và Giang Nguyệt đã chuẩn cất tiếng nói thì cô nhanh chóng cất ngang họ và tiếp tục, "...Mình cũng không thể trang điểm. Ngày hôm nay nóng bức như vậy nên mình hoàn toàn sẽ đổ mồ hôi sau khi chạy. Không phải mình sẽ trông xấu xí hơn nếu lớp trang điểm của mình trôi đi sao giữa cuộc chạy marathon sau? Hơn nữa chúng ta đến Cuộc thi Thể thao, không phải một cuộc thi sắc đẹp."

Hà Điền Điền và Giang Nguyệt vẫn do dự có nên từ bỏ hay không thì đúng lúc này đột nhiên Lăng Nộ An chêm vào một câu, "Hai cậu đừng lãng phí thời gian về vấn đề này thêm nữa. Yến Yến nói có lý đấy, các cậu biết mà."

Giang Nguyệt có chút hối hận khi cô không thể bắt Thi Yến mặc bộ đồ xinh đẹp kia, cô vẫn lựa chọn tôn trọng quyết định sau. Nhưng, cô vẫn chỉ ra sự lạ lùng trong từ ngữ của Thi Yến, "Được rồi, miễn là Yến Yến ổn. Yến Yến của chúng ta đủ xinh đẹp để lấn át Tần Nhất Nhiên mà không cần trang điểm một chút nào, nên mình nghĩ nó sẽ đánh bại chút kiêu ngạo cuối cùng của Tần Nhất Nhiên. Nhưng vẫn có những thứ mình muốn làm sáng tỏ. Yến Yến à, cậu chỉ nói cậu đổ mồ hôi sau khi chạy. Nhưng cậu chắc chắn cậu có thể chạy marathon chứ? Nếu cậu thực sự chạy hết chặng đường thì mình sẽ khao cậu một chậu trà sữa tháng này!"

Hà Điền Điền: "Nhất trí. Yến Yến, cậu thậm chí không cần phải đứng nhất. Miễn là cậu có thể chạy hết chặng đường thì mình sẽ khao cậu yogurt cả tháng này luôn!"

Lăng Nộ An: "+1. Một tháng này, khoai tây chiên."

Trà sữa, yogurt và khoai tây chiên...

Không do dự ngay lập tức Thi Yến nhận thư thách này, "Thành giao!"

...

2 giờ 30 phút buổi chiều, tất cả các sinh viên đã tập hợp đúng giờ tại sân trường.

Cuộc thi chạy Marathon 10 km của Thi Yến thì bắt đầu lúc 5 giờ chiều.

Nhưng kể từ lúc 2 giờ rưỡi, Thi Yến đã lặng lẽ ngồi vào vị trí của mình và quan sát cuộc đấu và ăn đồ ăn vặt.

Cuối cùng cũng tới 4 giờ 30 phút, Tần Nhất Nhiên dưới sự thúc giục của hai cô gái, vượt qua lớp Thi Yến đến vị trí chạy. Sau đó, cô bắt đầu làm nóng người.

Giống như Giang Nguyệt và Hà Diên Diên đã nói, dù vẻ đẹp của Tần Nhất Nhiên có vẻ trong sáng thánh thiện đến đâu thì cô ta vẫn trang điểm. Thậm chí quần áo của cô có vẻ bó chặt để làm nổi bật bộ ngực và cặp đùi thon dài. Mỗi một chuyển động nhẹ của phần thắt lưng trắng bóc lại khiến người khác phải lên nhìn.

Hai cô gái đi theo Tần Nhất Nhiên đặc biệt quan tâm chăm sóc cho cô ta—một người thì mát xa tay chân cho cô ta trong khi người còn lại thì lấy nước cho cô ta uống.

Nhìn thấy cảnh này thì Giang Nguyệt không nhịn được cảm phần lâm bầm, "Mình nói với các cậu cô ta sẽ ăn diện trong Cuộc thi Thể thao rồi mà!"

Hà Diên Diên: "Mình sẽ không gặp được bất cứ ai tinh tế như cô ta. Thậm chí cô ta mang theo 2 người bạn chỉ để coi như người hầu.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 201: Có hai Thi Yến trong trường Đại học G (1)

Editor: Wave Literature

Mặc dù họ chăm chọc Tần Nhất Nhiên nhưng ba người cùng phòng của cô vẫn cảm thấy có chút lo lắng cho Thi Yến. Khi người thông báo gọi tên của các thành viên dự thi trong cuộc thi chạy Marathon 10km nữ thì cả ba người vẫn điên cuồng khuyên Thi yến phải làm những cái gì.

Giang Nguyệt: "Yến Yến, cậu không có lựa chọn nào khác ngoài việc tham gia cuộc thi này nên hãy nhớ thắng thua không phải chuyện quan trọng đâu. Quan trọng nhất là cậu an toàn. Nếu cậu cảm thấy bản thân không thể tiếp tục thì dừng cố ép bản thân?"

Hà Diên Diên đồng ý gật đầu mạnh mẽ, "Đúng đúng đúng! Yến Yến à, nếu cậu không thể chạy thêm nữa thì cứ dừng lại nhé. Dù mọi người có chăm chọc cậu thế nào thì hãy biết cậu luôn có bọn mình ở bên."

Lăng Nộ An cũng nắm lấy tay của Thi Yến và nói, "Nếu cậu bỏ cuộc giữa đường trong cuộc thi chạy marathon thì mình vẫn mua cho cậu một tháng khoai tây chiên."

Sẽ là nói dối nếu Thi Yến nói cô không bị cảm động bởi những lời họ nói nhưng bây giờ không phải là thời gian để mà ủy mị. Cô an ủi mỉm cười ba người bạn cùng phòng và nói, "Được rồi mà, mình đâu còn là đứa trẻ nữa. Mình biết giới hạn của mình nên mọi người thực sự không cần phải lo lắng đâu."

Sau khi nói xong câu ấy thì Thi Yến bước xuống cầu thang và đi về phía sân vận động phía dưới để tập trung tại vạch xuất phát.

Sự xuất hiện của Thi Yến khiến vẻ mặt Tần Nhất Nhiên trở nên bối rối nhưng chỉ trong chốc lát thì cô ta lại nở một nụ cười tươi để gọi đến một bông hoa chóng nở dưới ánh sáng tuyệt diệu của mặt trời.

Rất khó để hiểu cô ta đã nói cái gì với hai cô gái bên cạnh nhưng họ dừng động tác xoa bóp cho cô và lùi về phía sau vài bước. Sau đó thì Tần Nhất Nhiên bắt đầu thực hiện căng cơ để làm nóng người.

Nhưng việc căng cơ của cô ta lại đẹp hơn rất nhiều so với những người khác đang làm. Cử động của cô ta ưu nhã đến mức trông như thể đang múa. Điều đặc biệt là khi cô ta xoay dọc. Cả đám đông xung quanh reo hò cuồng nhiệt khi thấy cảnh tượng ấy.

Mặc dù nhìn thấy cảnh này nhưng biểu cảm của Thi Yến vẫn bình tĩnh như thể chẳng có bất cứ chuyện gì xảy ra với cô cả. Cô ngoan ngoãn làm theo hướng dẫn của người giáo viên thể dục và xoa nhẹ đùi, chạy nhẹ tại chỗ rồi giãn cơ.

Tần Nhất Nhiên liếc nhìn cách làm nóng người không hề ấn tượng gì của Thi Yến mà nở một nụ cười châm chọc trên môi.

...

Lâm Giang ngồi xuống bên dưới bóng râm mát mẻ. Vội tai nghe đeo bên tai, anh nghịch điện thoại mà không chú ý gì đến xung quanh.

Bên cạnh anh, Hạ Thương Chu đang lấy tay chống đầu mà ngủ gà ngủ gật.

Ngược lại thì Lục Bôn Lai lại dùng ống nhôm để quét hết đám sinh viên một lượt và thì thầm, "Điều này thật vô lý. Mình đã tìm vợ tương lai của mình trong cả chiều hôm nay nhưng tại sao lại không nhìn thấy cô ấy chứ?"

Hạ Thương Chu mở mắt và khinh bỉ nhìn Lục Bôn Lai, "Cậu có cảm thấy xấu hổ hay không vậy hả? Vợ tương lai cơ đấy? Tôi nghi ngờ thậm chí cô ấy còn chẳng thèm nhớ tên cậu là gì!"

Lục Bôn Lai đặt ống nhôm xuống và hỏi, "Đây có phải chuyện của cậu đâu? Không một ai nói cậu cảm nếu như cậu im lặng đâu."

Hạ Thương Chu, "Mình chỉ đọc thoại một mình mà thôi, đó có phải chuyện của cậu không?"

Lục Bôn Lai: "Nhảm nhí! Cậu mà đang đọc thoại với bản thân à?"

Hạ Thương Chu: "Cậu chắc chắn có rất nhiều thứ để nói...À? Tôi nghe nhầm rồi phải không? Tôi nghĩ tôi nghe ai đó gọi tên của đàn em bé bóng kia..."

Lục Bôn Lai đang tính tranh cãi anh chẳng nghe thấy những từ đó. Thì sự chú ý của anh lập tức tập trung vào giọng nói của người thông báo và sau đó, hàm của anh như muốn rơi trên đất vì kinh ngạc. "Thực sự là tên của đàn em bé bóng đó! Và cô ấy tham gia thi chạy marathon 10km dành cho nữ kia?"

Hạ Thương Chu xoay sang nhìn Lâm Giang và la hét, "Ông chủ, anh có nghe thấy không? Đàn em bé bóng vừa tham gia chạy marathon 10km kia!"

Lâm Giang lười biếng nhìn sang bộ đôi đang làm ồn kia và đảo mắt nhìn lại điện thoại. Anh tự tin trả lời, "Không thể nào là cô ấy. Chắc là ai cùng tên họ mà thôi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 202: Có hai Thi Yến trong trường Đại học G (2)

Editor: Wave Literature

Dù chỉ nghĩ đến cũng biết rõ người được gọi tên không phải Thi Yến. Các cậu nên biết việc cô ấy gần như kiệt sức khi hoàn thành vòng chạy đầu tiên trong lớp học thể chất... Hơn nữa chân tay cô ấy gầy yếu như thế nào chứ, nếu cô ấy chạy 10km thì chẳng khác nào đang đi tự tử cả?

Thi Yến không phải là kẻ ngốc vậy tại sao cô ấy sẽ tìm đường chết như vậy chứ?

Hạ Thương Chu: "Ông chủ. Cậu đang nói là trường đại học G có hai Thi Yến à?"

Lâm Giang tiếp tục nghịch điện thoại và không buồn trả lời câu hỏi của Hạ Thương Chu. Nhưng trong thâm tâm anh thì chắc chắn một Thi Yến khác không thể nào so được với Thi Yến của anh. Một người là tiên nữ của thiên nhai còn người kia chỉ là cục bùn trên mặt đất; ngoại trừ họ cùng tên thì không có bất kỳ một điều gì giống nhau cả...

Nhìn thấy vẻ tự tin của Lâm Giang thì Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai quyết định không nghĩ quá nhiều về nó nữa. Một người thì quay trở lại với việc thả lỏng cơ tay còn người kia thì cầm ống nhòm và tiếp tục theo dõi đám sinh viên.

Sau khi một phát súng vang lên thì một đám đông phụ nữ chạy ủa đi từ vạch xuất phát.

Hàng loạt tiếng reo hò sôi động vang lên từ phía hai bên lề lặp đi lặp lại.

Lục Bôn Lai ban đầu quan sát từ phía tây của đường đua và khi mà anh chuyển sang hướng mọi người đang chạy thì anh bắt gặp một bóng hình quen thuộc rồi bỗng đứng hình. Ngay sau đó, anh nhanh chóng đổi theo bóng hình đó, nhìn cô trong một lúc lâu và vươn tay vỗ vai của Lâm Giang, "Ông chủ, ông chủ ơi! Là thật, là thật, là thật đấy!"

Hạ Thương Chu đang mơ màng trong thế giới ảo mộng của mình thì tiếng la hét của Lục Bôn Lai đánh thức anh ra khỏi nó. Anh giận dữ gầm lên, "Đủ rồi đấy! Cậu không thể sửa cái tật cà lăm trước khi nói được à?"

"Tôi-tôi-tôi-tôi-tôi..." Lục Bôn Lai lặp lại vài lần chữ "tôi" vì kinh ngạc và cuối cùng cũng tìm được câu từ để diễn đạt cái mà anh thực sự muốn nói. "Đó là Thi Yến, có một Thi Yến ở đó đấy!"

Hạ Thương Chu vẫn chưa kịp tiêu hóa nỗi cái mà Lục Bôn Lai đang nói là gì và cậu ta thở dài, "Cậu không chỉ bị cà lăm mà cậu còn bị thiếu khả năng cơ bản về giao tiếp nữa—"

Trước khi Hạ Thương Chu kịp kết thúc câu nói thì Lâm Giang đã chuyển ánh nhìn sang đường đua của nhà trường.

Chỉ trong một ánh mắt mà nếp nhăn đã xuất hiện giữa lông mày của anh. Sau đó thì anh chạy đến giật lấy ống nhòm của Lục Bôn Lai.

"..."

Cái mũi đó, đôi mắt đó, chiếc miệng đó và cả cánh tay, đôi chân mảnh mai đó...Đó thực sự là Thi Yến của mình!

"!!!!!!!"

Thi Yến bị điên rồi sao? Đối với người thậm chí còn không chạy được 400 mét như cô ấy thì sao mà cô ấy có thể thực sự tham gia chạy marathon 10km trong cuộc thi thể thao này được chứ?

"??????"

Không lẽ vì hôn thê mà ông chuẩn bị cho mình thực sự là một người thích tự hành xác chính bản thân mình sao?

Cuối cùng thì Hạ Thương Chu cũng hiểu chuyện gì đang xảy ra và nhanh chóng anh ấy xoay người sang đường đua để nhìn Thi Yến và đánh giá, "Có-ó-ó-ó thực sự chuyện này đang xảy ra không? Có-ó-ó-ó phải học muội bé nhỏ đang chạy ở phía dưới không?"

Lục Bôn Lai: "Cậu không thể sửa được cái tật cà lăm trước khi lên tiếng à?"

Hạ Thương Chu: "Quán chuyện của cậu đi!"

Trong lúc hai người họ cãi nhau thì Lâm Giang ném ống nhòm trở lại vào tay của Lục Bôn Lai và nhấn điện thoại đi động lên.

Trong trường hợp khẩn cấp này thì thực sự mình nên gọi cứu thương và bảo họ chờ ở bên cạnh...

Nhưng ngay khi Lâm Giang quay số gọi cho "120" thì đột nhiên anh dừng lại.

Anh ngẫm nghĩ hai giây rồi đặt điện thoại đi động ra xa và chạy về nơi đường đua của nhà trường.

Thôi quên đi, tự mình nên đi bảo vệ đường chạy thi hơn. Ngay khi mình nhìn thấy có điều gì không ổn với cô ấy thì mình sẽ mang cô ấy ra khỏi đường chạy...

Nhìn thấy Lâm Giang chạy đi thì Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai cũng bật dậy và khẩn trương theo sát phía sau.

Trong khi ba người họ chạy đến phía đường đua thì một người dẫn đầu cuộc chạy marathon đã kết thúc vòng đầu tiên của cô ấy. Một người mà một vài người rất quen thuộc—Tần Nhất Nhiên.

Ngược lại, Thi Yến chỉ mới chạy được ba phần tư quãng đường mà thôi. So sánh với các vận động viên chạy khác thì phần chạy của cô cũng có thể coi như tạm được.

Và khi Tần Nhất Nhiên là người chạy được một nửa vòng tiếp theo thì Thi Yến mới kết thúc vòng đầu tiên của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Ai mà không biết cách xoay chân chứ? (1)

Editor: Wave Literature

Khi Tần Nhất Nhiên kết thúc vòng chạy thứ ba của cô ấy thì Thi Yến đã chạy xong vòng thứ hai của mình. Sau đó, Tần Nhất Nhiên đã chạy hoàn toàn trước Thi Yến một vòng.

Khi mà Tần Nhất Nhiên hoàn thành xong năm vòng thì Thi Yến mới được chạy được ba vòng rưỡi. Vậy nên, Tần Nhất Nhiên chạy trước Thi Yến hơn một vòng rưỡi.

Nhìn thấy cảnh tượng này thì Hạ Thương Chu không thể nhịn được mà bình phẩm, "Khoảng cách giữa học muội bé nhỏ và cây hải giang đường Tần đang càng ngày càng xa kìa. Có thể khá khó để học muội bé nhỏ thắng trong tình cảnh này."

Lục Bôn Lai nhìn sang Lâm Giang. Sau khi nhìn thấy cảnh đó thì anh nhìn theo bóng hình của Thi Yến trên đường chạy mà không chú ý kết quả chút nào và cuối cùng thì anh cũng trả lời câu hỏi của Hạ Thương Chu, "À, sự khác nhau một vòng rưỡi giữa họ. Một vòng marathon chủ yếu là sức bền nhưng nếu khoảng cách giữa họ càng ngày càng lớn trong vòng đầu thì nó vẫn sẽ rất khó để đuổi kịp..."

Hạ Thương Chu: "Làm sao đây? Tôi thực sự không muốn nhìn học muội bé nhỏ bị vượt qua bởi cây hải giang đường Tần đâu..."

Lục Bôn Lai: "Đó là một quá trình và kết quả không phải là quan trọng. Hơn nữa, tôi nghĩ việc học muội bé nhỏ tham gia thi cuộc chạy marathon 10km đã là rất dũng cảm rồi!"

"..."

Hai người họ tiếp tục trò chuyện về tình cảnh đang xảy ra trên đường chạy.

Ngược lại thì dường như cuộc trò chuyện giữa họ hoàn toàn rơi vào quên lãng, đôi mắt của Lâm Giang vẫn bình tĩnh nhìn Thi Yến, ánh nhìn như muốn chuẩn bị chạy đến kéo Thi Yến ra khỏi đường chạy ngay lập tức.

Thời gian nhanh chóng trôi đi và trước khi cuộc thi marathon đến giai đoạn gần giữa cuộc thi.

Lục Bôn Lai xem xét qua tình hình trên đường đua trong chốc lát và vô cùng vui vẻ đánh giá, "Cậu có nhận thấy có gì đó lạ lùng hay không?"

Hạ Thương Chu: "Ý của cậu là gì?"

Lục Bôn Lai: "Cái này là vòng thứ chín của cây hải giang đường Tần, đúng không?"

Hạ Thương Chu gật đầu. "Nghe hay đấy. Thế thì sao?"

Lục Bôn Lai: "Tôi đang tính, và đàn em bé nhỏ nên chạy được bảy vòng rồi. Cô ấy đã chạy được một nửa chặng đường, điều này có nghĩa là khoảng cách của đàn em bé nhỏ và cây hải giang đường Tần vẫn không thay đổi kể từ vòng thứ năm..."

Hạ Thương Chu hiểu ra. "Chuyện mà cậu nói là sự thực đúng chứ. Tôi không chắc mình có đang tưởng tượng đúng hay không, nhưng có vẻ như đàn em bé nhỏ chạy càng ngày càng nhanh?"

Lục Bôn Lai nhanh chóng đánh giá tình hình trên đường chạy và trả lời, "Đó không phải là tưởng tượng của cậu đâu—Tốc độ của đàn em bé nhỏ đúng là càng ngày càng nhanh. Cô ấy đang đứng thứ ba, nhưng cô ấy đã vượt qua người đầu tiên ở cuối cùng rồi, hiện tại thì cô ấy đang vượt qua người thứ tư..."

Hạ Thương Chu: "Cô ấy vừa vượt qua thêm một người nữa. Người thứ năm ở phía sau... Người thứ sáu ở phía sau... Người thứ bảy ở phía sau... Thực sự thì tôi nghĩ càng đáng sợ hơn là tốc độ của cô ấy vẫn đang ngày càng nhanh hơn nữa!"

Lục Bôn Lai: "Cậu nói đúng! Bây giờ cô ấy chỉ còn chạy đằng sau cây hải giang đường Tần nữa mà thôi."

Hạ Thương Chu: "Cây hải giang đường Tần vẫn đang chạy với tốc độ giống như từ lúc cô ta xuất phát... Khoảng cách giữa họ giảm xuống còn một, không, khoảng 4/5 quãng đường. Và thứ hạng của đàn em bé nhỏ... Cô ấy không ở phía sau của các vận động viên nào nữa! Hiện tại cô ấy..."

Hạ Thương Chu nhanh chóng tính toán trong tâm trí và tiếp tục nói, "... ở vị trí thứ mười một!"

Lục Bôn Lai: "Không thể tin được! Với tốc độ này thì thực sự đàn em bé nhỏ sẽ lọt vào top 10... Woa, cô ấy vừa vượt qua hai người và đứng vị trí thứ chín... Trời đất, tôi nhìn thấy gì thế này? Đàn em bé nhỏ đang tăng tốc nhanh hơn nữa? Đây là vòng thứ mười bốn của cô ấy rồi, đúng không? Đã 5,6 km rồi và cô ấy vẫn có thể tăng tốc được nữa?"

Hạ Thương Chu: "Tôi không còn gì ngoài ngưỡng mộ cô ấy nữa... Bây giờ cô ấy chỉ còn nửa vòng chạy nữa so với cây hải giang đường Tần... Cô ấy vừa chạy vào vị trí top 5..."

Ngay sau khi Hạ Thương Chu ngừng nói thì Thi Yến đã vượt qua thêm một người nữa.

Lục Bôn Lai: "Vị trí số bốn... Khoảng cách hiện tại giữa cô ấy và cây hải giang đường Tần là khoảng một trăm mét..."

Hạ Thương Chur: "Hiện tại là vị trí số hai... Còn hơn 50 mét nữa thôi và cô ấy sẽ có thể bắt kịp cây hài giảng đường Tàn rồi..."

- -

Lưu ý của tác giả: Chỉ làm rõ, thực sự cây hài giảng đường Tàn là một từ đồng âm của Hoa khôi Tàn giảng đường tại Trung Quốc. Mặc dù họ đang đặt biệt danh nhưng thực sự việc chơi chữ này trông có vẻ ít trẻ con hơn. Ngược lại, nó có vẻ khá dí dỏm.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 204: Ai mà không biết cách xoay chân chứ? (2)

Editor: Wave Literature

Lục Bôn Lai: "Nhưng cây hài giảng đường Tàn cũng đang bắt đầu tăng tốc. Tình hình hiện tại không còn có thể đoán trước được ai sẽ là người trụ lại lâu nhất; khoảng cách giữa học muội bé nhỏ và Tàn Nhất Nhiên không còn rút ngắn nữa..."

Hạ Thương Chur: "Càng ở trong cuộc đua marathon càng lâu, cậu càng khó đuổi kịp quãng đường còn lại. Điều này là lẽ hiển nhiên vì việc tiêu hao quá nhiều thể lực. Tôi đoán là học muội bé nhỏ đang chạy nhanh nhất có thể, nhưng tốc độ đó vẫn còn khó mà bắt kịp với cây hài giảng đường Tàn..."

Ngay sau khi Hạ Thương Chu vừa dứt lời, anh quay sang Lục Bôn Lai và hỏi: "Họ đang ở vòng nào rồi?"

Lục Bôn Lai: "Vòng hai mươi. Chỉ còn năm vòng nữa là có thể quyết định thắng thua..."

Hạ Thương Chur: "Chỉ còn bốn vòng nữa nhưng vẫn không có gì thay đổi về khoảng cách giữa hai bên. Có vẻ nữ thần chiến thắng không mỉm cười với học muội bé nhỏ rồi."

"Bốn vòng nữa..." Ngay khi từ cuối cùng vừa thoát ra khỏi miệng Lục Bôn Lai, anh đột nhiên mờ mắt vì kinh ngạc, "...Không thể nào? Học muội bé nhỏ vẫn đang tăng tốc? Cái quái gì vậy! Bây giờ tôi đến gần mà chào thua với cô ta mất thôi..."

Hạ Thương Chu cũng đang kinh ngạc không kém, "Chết tiệt! Cô ấy thậm chí vẫn chạy với tốc độ đó! Cô ấy không phải là chỉ chạy nhanh trong nhất thời, đó mới là năng lực thật sự của cô ấy..."

Quá phấn khích, dường như giọng nói của Lục Bôn Lai đã vượt qua vài quãng tám, "Cô ấy đã vượt qua cả cây hài giảng đường Tàn! Thật đáng ngưỡng mộ!"

Sự thật thì Lục Bôn Lai không phải là người duy nhất đang nhảy cẫng lên vì phấn khích. Toàn bộ học sinh trên khán đài đang đổ dồn ánh mắt về cuộc đua cũng đang run lên vì háo hức trước kết quả.

Tiếng reo hò cổ vũ và có cả những tiếng hét quá khích dường như đang gần xé toạc cả sân vận động.

Hạ Thương Chur: "Khoan nào, đó chưa phải là kết thúc, đúng không? Ngay bây giờ, học muội bé nhỏ vẫn đang nhanh hơn! Cô ấy đã vượt qua cây hài giảng đường Tàn khoảng năm mươi mét... tầm nửa vòng... và giờ là gần hết một vòng... Trời đất ơi, tôi đang xem phim đấy à? Trong ba vòng cuối, học muội bé nhỏ thực sự đã vượt qua Tàn Nhất Nhiên hẳn một vòng?"

"Cậu có nhìn lầm không đấy? Đã hơn một vòng rồi. Chúc vô địch đang nằm trong tay cô ấy rồi..." Đột nhiên, giọng Lục Bôn Lai như lạc hẳn đi, anh lắp bắp, "...Đây là hiện thực ư? Học muội bé nhỏ vẫn đang tiếp tục tăng tốc? Cô ấy đã chạy nước rút 400 mét rồi!! Trời ơi, khoảng cách giữa họ giờ là một vòng nữa, cô ấy đã vượt qua vị trí dẫn đầu của cây hài giảng đường Tàn một cách ngoạn mục!"

Cũng như Lục Bôn Lai, rất nhiều người trên khán đài cũng gần như bị sốc trước cú chạy nước rút cuối cùng của Thi Yến. Ngay cả những người không hề biết cô cũng bắt đầu đứng lên cổ vũ cho cô đầy nhiệt tình.

Trên đường đua, Thi Yến vẫn đang ra sức chạy hết tốc lực. Cô đã ở trên đường đua một trăm mét cuối cùng với tốc độ chạy như cô thường thực hiện trong vòng đua nước rút 100 mét.

Trước mắt Thi Yến, đoạn băng đỏ đã được kéo căng ra, ngay một giây trước khi băng qua vạch, cô lại vượt lên Tàn Nhất Nhiên, kéo khoảng cách giờ đến tận hai vòng.

Giang Nguyệt, Hà Điền Điền, Lăng Nộ An đều đang đợi sẵn ở vạch đích, chỉ chờ thấy Thi Yến đã hoàn thành cuộc đua trong tầm mắt, ba người ngay lập tức ùa đến ôm chặt cô.

Sau giây phút ăn mừng ngắn ngủi, Thi Yến chưa rời đi vội. Thay vì vậy, cô ngồi lại quanh đó để xem mọi người hoàn thành phần thi marathon của mình.

Cuối cùng, cô cũng thấy bóng dáng Tàn Hiền xuất hiện sau khi hoàn thành vòng hai mươi tư của mình. Khi Tàn Nhất Nhiên chạy ngang trước mặt cô, cô chuyển cái chai mà Lăng Nộ An mang đến rồi bắt đầu căng gân. Tiếp đó, cô ôm lấy chân mình rồi kéo cao đến tận mang tai một cách nhẹ nhàng.

Thi Yến để ý rõ làn da của Tàn Nhất Nhiên đang dần trở nên tím tái kinh khủng và tốc độ của cô ấy cũng dần trở nên thất thường.

Cô tưởng rằng tôi không biết ý định của cô khi đăng kí tham gia cuộc đua marathon 10km cho nữ này cho tôi ư? Cô nghĩ rằng đã đánh trúng điểm yếu về thể thao của tôi và muốn làm xấu mặt tôi ở đây. Thật ra, lí do tôi không thể chạy trong tiết thể dục chỉ là vì "đi cá" đang đến thăm tôi thôi!

Trong lúc mải mê suy nghĩ, Thi Yến vô tình nghiêng cầm lên, hai chân cô xoay ra và tạo thành một đường thẳng hoàn hảo trên mặt đất.

Đuỗi cơ trước khi bước vào cuộc thi chưa là gì cả. Nếu cậu thật sự có khả năng, sao cậu không thử làm điều đó sau khi thi nhỉ?

Ai lại không biết cách xoay chân chứ?

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 205: Tớ muốn cô ta thất bại ngay khi lọt vào top 10 (1)

Editor: Wave Literature

Trong lúc Thi Yến nhẹ nhàng thả lỏng người và đứng dậy, Hà Điền Điền bất chợt để ý đến nét mặt lạ lùng của cô, liền cúi xuống, ghé tai cô hỏi nhỏ, "Yến Yến, cậu đang tính làm gì vậy?"

"Tớ đang tính làm một chút rắc rối thôi mà..." Thi Yến chỉ đáp lại thành thật bằng vài ba từ trước khi liếc về phía Tần Nhất Nhiên.

Trông về mặt cô ta dường như đang tối tệ hơn từng phút một. Không nói đến tốc độ chạy, từ đây cũng có thể thấy lồng ngực đang phập phồng bởi con giận dữ đang choán hết tâm trí của cô ta.

Thi Yến biết rằng cô đã thành công trong việc kích động một cú cho Tần Nhất Nhiên. Nếu trong tương lai, Tần Nhất Nhiên không thể kiểm soát cảm xúc tốt ở đúng chỗ, cô có vẻ sẽ sớm tổn thương bởi ngàn vết khâu thôi.

Nhưng giờ đây, nếu Tần Nhất Nhiên lại có thể biết kiềm chế cảm xúc của mình lần nữa, cô sẽ không phải gánh lấy quá nhiều biệt danh để châm ngòi những sinh viên đang ganh đua vì vị trí của hoa khôi giảng đường mà chống lại cô.

"Cậu tính gây rắc rối á? Yến Yến, cậu có hiểu đang nói gì không đấy? Cậu chỉ ra về thể thôi, đâu có nghĩa nó sẽ phá hỏng đại hội thể thao hay ném bom toàn bộ chỗ sân vận động này đấy? Ừm, công bằng mà nói thì vóc dáng cậu khá đẹp và hoàn hảo, cơ mà vẫn..." Giang Nguyệt nói với suy nghĩ Thi Yến chỉ đang nói vài thứ lung tung thôi.

Thi Yến liếc nhanh qua Tần Nhất Nhiên rồi đáp lại với Giang Nguyệt bằng giọng điệu nghiêm túc, "Tớ không phá hỏng đại hội thể thao hay ném bom sân vận động gì hết. Tớ chỉ đang cố can thiệp vào kết quả cuộc đua marathon thôi mà."

"..." Rõ ràng cô chỉ đang chọc ghẹo Thi Yến, sao lại biến thành chuyện nghiêm túc ở đây rồi. Thi Yến à, chúng ta đang nói cùng một chuyện không vậy?

Lời nói của Thi Yến làm Giang Nguyệt ngẹn họng đi một lúc. Lúc sau, cô có hỏi lại lần nữa, "Can thiệp vào kết quả cuộc thi marathon? Yến Yến, cậu có đùa không, cậu nói như kiểu cậu là thánh thần hay gì đó tương tự..."

Nhưng trước khi Giang Nguyệt dứt lời, bóng dáng Tần Nhất Nhiên trên đường đua dường như khựng lại một vài giây, cô đột nhiên ôm bụng với vẻ đau đớn, và, như một quả bóng xi hơi, tốc độ của Tần Nhất Nhiên giờ đây đã giảm đáng kể.

Người chạy sau Tần Nhất Nhiên đang theo rất sát sau lưng cô, vì vậy ngay khi cô giảm tốc độ, người đó đã nhanh chóng cướp lấy vị trí chạy thứ hai của cô.

"..." Giang Nguyệt mở to mắt trước cảnh tượng đó, ánh mắt cô hướng về Thi Yến với vẻ hoài nghi. "...C-Chắc chắn không phải? Yến Yến, cậu có đùa phép gì vậy? Là cậu khiến Tần Nhất Nhiên dừng lại sao?"

Thi Yến bĩu môi tỏ vẻ không vui khi cô đáp lời Giang Nguyệt, "Cậu trông tớ vô hại đến thế sao?"

Nhìn nét mặt ngây thơ và đáng yêu của cô gái trẻ trước mặt cô, Giang Nguyệt gật đầu, "Đúng thế. Trông cậu vô hại đến nỗi tớ lo rằng có một ngày cậu sẽ bị người ta bắt cóc ngoài đường luôn đấy."

Thi Yến xụ mặt xuống. Chán nản trước lời nhận xét của Giang Nguyệt, cô quay sang Hà Điền Điền mong tìm kiếm chút đồng tình.

Hà Điền Điền cũng không ngần ngại gật đầu, "Trông cậu không chỉ vô hại đến mức bị bắt cóc, tớ còn từng nghĩ cậu chậm phát triển đấy."

Hừm, có cậu mới bị chậm phát triển ấy!

Thi Yến làm ra vẻ khinh bỉ nhìn hai bạn, rồi quay sang tiếp tục quan sát tình hình trên đường đua. Vừa chăm chú nhìn Tần Nhất Nhiên đang tụt dần phía sau, cô vừa giải thích: "Tớ không được rộng lượng như vẻ ngoài mà các cậu thấy đâu. Tớ đâu chỉ muốn Tần Nhất Nhiên về vị trí thứ ba, tớ còn muốn cô ta phải thất bại ngay khi lọt vào top mười..."

Với khuôn mặt lộ rõ vẻ khó tin, Hà Điền Điền tiếp lời cô: "Yến Yến, cậu mơ đấy à? Chỉ còn nửa vòng nữa thôi mà?"

Giang Nguyệt còn bồi thêm một câu đồng tình với Hà Điền Điền, "Thật viễn vông."

Trước khi Thi Yến kịp trả lời, Lăng Nộ An thông suốt đã lên tiếng: "Không, dù là mơ mộng thì vẫn là quyền của Yến Yến kia mà. Cậu ấy đã về đích với vị trí đầu tiên, thậm chí là vượt lên cô ta trước hai vòng. Điều này chỉ ít cũng bẽ gãy động lực của Tần Nhất Nhiên. Các cậu có nhớ Yến Yến đã khởi động tốt trước cuộc thi không? Khi cô ta vượt qua trước đó, Yến Yến đã cho cô ta thấy rằng cậu ấy dễ dàng làm được điều tương tự ngay khi sau cuộc thi. Mặc dù không phải dân chuyên nghiệp, phần thi cũng đã rất hoàn hảo như chính con người cậu ấy. Tớ chắc rằng Tần Nhất Nhiên sẽ cảm thấy niềm kiêu hãnh của mình đã bị giảm đập dưới chân Yến Yến, và nó đã ảnh hưởng đến sự kiên nhẫn của cô ta. Giờ đây, cô ta đã phải vượt qua điều đó lần nữa! Nó như là cái vòng luẩn quẩn vậy – càng tức giận và thất vọng bao nhiêu, cô ta càng buộc phải chạy chậm lại bấy nhiêu..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 206: Tớ muốn cô ta thất bại ngay khi lọt vào top 10 (2)

Editor: Wave Literature

"Tần Nhất Nhiên đã đến đây nhằm làm Yến Yến bẽ mặt, nhưng cô ta không ngờ rằng Yến Yến nhanh như vậy đã lật ngược tình thế. Đây chính là sự khác biệt giữa kì vọng và thực tế, chắc chắn trong lòng cô ta sẽ thấy thất vọng cực độ..."

Trong khi Lăng Nộ An đang bình tĩnh phân tích, trên đường đua, Tần Nhất Nhiên lại một lần nữa bị đến những ba vận động viên vượt qua. Từ vị trí dẫn đầu kể từ lúc xuất phát, giờ cô đã bị đẩy xuống vị trí thứ sáu.

Và ngay sau lưng cô, có thêm sáu vận động viên đang gần áp sát.

Cuối cùng, Tần Nhất Nhiên hoàn toàn rơi vào vị trí thứ bảy, dường như đã gần cạn kiệt sức lực, cô dừng lại. Chậm chạp tiến lên hai bước nữa, cuối cùng cô ngồi xuống sông xoài trước sự chứng kiến của toàn bộ sinh viên.

Kết quả cuối cùng của cuộc thi marathon dường như còn tệ hơn những gì Thi Yến đã hình dung ra. Chưa kể đến mười vị trí đầu tiên, cô ta thậm chí còn không về đích nổi và phải bỏ cuộc giữa chừng.

Nhìn thấy kết cục này, Thi Yến thảm tắc đầu.

Đúng như lời chị Tâm Ý nói, con người Tần Nhất Nhiên thực sự yếu đuối.

Cô ta là người bắt đầu cuộc xung đột này, nhưng ngay khi thấy mình không còn khả năng thắng, cô ta đã bỏ cuộc ngay tại chỗ. Làm thế nào một người như Tần Nhất Nhiên lại có gan để đi kích động người khác?

Sau một hồi suy nghĩ, Thi Yến lắc đầu và nói: "Những người như cô ta cũng không đáng để tớ phải lãng phí chút chất xám."

Những lời của Thi Yến dường như đánh thức Giang Nguyệt, người đang ngẩn ngơ trước cuộc thi đầy kịch tính dưới kia, cô thốt lên: "Yến Yến, tớ sẽ không bao giờ nói cậu là người vô hại nữa. Thật ra cậu là một phù thủy trá hình!"

"Phù thủy gì chứ? Rõ ràng cậu ấy là một nữ quý thì có!" Dứt lời chưa được hồi lâu, Hà Điền Điền đột nhiên trừng mắt khi nghĩ tới một điều, cô từ từ quay sang Thi Yến và hỏi, "Yến Yến, rõ ràng là cậu có thể chạy marathon 10km. Sao trước đây không nói cho chúng tớ nghe sớm hơn?"

Thi Yến đáp lại một cách nghiêm túc: "Vi cậu có bao giờ hỏi đâu."

Hà Điền Điền: "..."

Giang Nguyệt: "..."

Giây lát sau, cuối cùng Giang Nguyệt thờ dài và nói: "Xem như công bằng đi. Nhưng ngay khi chúng tớ hỏi, ít ra cậu cũng nên kể về tài năng ấn tượng gì đó của cậu chứ."

Thi Yến chớp chớp mắt với vẻ ngây thơ, cô hỏi: "Không phải tài năng là thứ mình giỏi nhất sao? Khi giới thiệu bản thân, tớ đã nói biệt tài của mình nằm ở việc ăn uống. Sau cùng, đó đâu phải lỗi của tớ..."

Hà Điền Điền: "..."

Giang Nguyệt: "..."

Sau một lúc nhìn chằm chằm vào đôi bạn đang bị nghẹn họng trước mắt, Thi Yến lại chớp chớp mắt, "Hơn nữa, chạy 10km đâu có tính là khó lắm đâu? Cái này thậm chí cũng được xem là tài năng sao?"

Hà Điền Điền: "??????"

Giang Nguyệt: "??????"

Bà cô của chúng tôi ơi, cô đang nói nghiêm túc hay sao vậy, hoặc đừng đùa bằng mấy trò cũ rích này chứ?

Thi Yến liếc nhìn hai người một lúc lâu trước khi bật bạch: "Có thể đây là tài năng mà các cậu muốn nói tới. Cách đây một thời gian, khi tớ đến chơi ở Tây An, tớ đã thử uống rượu đập bát. Các cậu không thể tưởng tượng tớ giỏi đến thế nào đâu. Tớ đã uống rất nhiều đến nỗi những người uống cùng phải đổi lượt liên tục..."

Hà Điền Điền: "!!!!!!"

Giang Nguyệt: "!!!!!!"

Thôi thưa cô, xin hãy dừng lại ở đó đi...

Xui xẻo thay, Thi Yến không thể đọc được tiếng lòng sâu thẳm trong lòng Hà Điền Điền và Giang Nguyệt. Lúc đôi môi cô sắp sửa hé thêm vài từ thì, người dẫn chương trình đã gọi tên cô, mời lên bục giảng để nhận giải thưởng.

Sau khi nhận được huy chương, thành viên Câu lạc bộ Truyền thông của trường đã đến phỏng vấn Thi Yến khi cô giành được vị trí quán quân. "Bạn học Thi Yến, bạn đã phá vỡ kỉ lục học đường trong cuộc đua marathon 10km dành cho nữ. Bạn có điều gì muốn chia sẻ với mọi người không?"

Suy nghĩ một lúc, Thi Yến mới đưa ra câu trả lời mà cô cho là đã khiêm tốn, "Tôi nghĩ điều mà tôi làm được chỉ là một phần thi mang tính chất trung bình. Tôi vẫn chưa phá vỡ được kỉ lục marathon 10km từ lúc ở trường trung học."

Người phỏng vấn Thi Yến dường như bị choáng váng trong giây lát. Phải mất một lúc, cậu ta mới có thể tìm lại được giọng nói để tiếp tục cuộc phỏng vấn, "Vậy phần thưởng lớn nhất mà bạn có được từ sau cuộc thi marathon 10km này là gì?"

Không chút do dự, Thi Yến liền đáp nhanh: "Một tháng miễn phí sữa chua, trà sữa và khoai tây chiên!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 207: Tôi là kẻ chinh phục bất khuất (1)

Editor: Wave Literature

...

"Một tháng miễn phí sửa chữa, trà sữa và khoai tây chiên!"

Giọng nói của Thi Yến vang vọng qua chương trình phát thanh và lọt vào tai Lâm Giang.

Sau khi Lâm Giang nghe những lời đó, chỉ sau đó, anh cuối cùng cũng đã tin cô gái trẻ, người được biết là nhà vô địch cuộc đua marathon 10km nữ và phá vỡ kỉ lục đó, với Thi Yến mà anh biết là một, là Thi Yến với đôi tay và đôi chân thon thả!

Sau tất cả, đây như là một cái tát vào tất cả những suy đoán trước đây của mình về cô ấy?

Cô ấy thậm chí còn không cần xe cứu thương, nói gì đến việc mình bế cô ấy ra khỏi đường đua...

Vị hôn thê bé nhỏ mà ông nội đã đẩy cho mình hóa ra không phải là một masochist, mà là một "chuyên gia" chạy đường dài ngầm ư?

Đầu tiên là một con lốc trên các trang diễn đàn. Lần thứ hai là bài bài học giáo dục thể chất. Và bây giờ, là Đại hội Thể thao... Từ trước đến nay, cô đã mang lại cho anh hết bất ngờ này đến bất ngờ khác.

Lục Bôn Lai lần Hạ Thương Chu dường như rất đổi ngạc nhiên trước kết quả. Lục Bôn Lai thông báo với Lâm Giang: "Ông chủ, đàn em bé bỏng đã giành chức vô địch rồi kia!"

Hạ Thương Chu nói thêm với vẻ phản kích: "Cô ấy không chỉ về đích đầu tiên mà còn.....sau khi chạy cả 10km!"

Lục Bôn Lai:"666666666666!"

Hạ Thương Chu cảm thấy chút kì quái khi nghe như vậy mà Lâm Giang vẫn bình thản như không, thế nên anh liền nhắc lại những lời của Lục Bôn Lai, "Ông chủ, đàn em bé nhỏ vừa giành được chức quán quân đấy!"

Lâm Giang gật đầu. "Tôi thấy rồi."

Hạ Thương Chu khó hiểu: "Sao trông cậu có vẻ không vui vậy? Cậu cũng thấy phần thi của đàn em bé nhỏ thú vị đến thế nào mà! Cứ như chúng ta đang xem một trận NBA thật sự vậy!"

Thằng nhãi này thấy mình không vui ở đâu chứ? Thậm chí mình còn đang phản kích tới nỗi muốn nhảy cẫng lên...

Không những vậy, trong lòng lại đang dậy sóng bao nhiêu là cảm xúc lẫn lộn: choáng váng, bất ngờ, kích động, đan xen với chút vui mừng và tự hào...

Lâm Giang vừa định nói với Hạ Thương Chu cảm xúc của anh, nhưng ngay khi lời nói còn chưa thoát ra đầu lưỡi, anh khựng lại vì nhận ra câu trả lời như vậy chẳng khác nào nói với hai người họ anh cũng thực sự không biết về Thi Yến.

Bởi vậy, Lâm Giang ngập ngừng một lúc, rồi anh đưa mắt cho Hạ Thương Chu với vẻ mặt bình thản, tựa như anh đã biết tất cả mọi thứ: "Không phải đã nói rồi sao? Cậu có cần thiết phải làm âm ỉ lên như vậy không?"

Hạ Thương Chu bị nghẹn mất một lúc, cậu bật lại: "Ông chủ, nếu cậu biết đàn em bé nhỏ sẽ thắng, sao từ đầu cậu còn nói cô ấy không thể tham gia cuộc thi marathon?"

À... Cậu là Hạ Thương Chu, đúng không? Tôi sẽ nhớ kĩ!

Lâm Giang khẽ hạ ánh mắt xuống để giấu đi cái nhìn trong mắt anh. Sau một hồi im lặng, anh lại nhìn Hạ Thương Chu, và trả lời với chút ngạo mạn trong giọng nói: "Vì tôi biết cô ấy không phải là người dễ dàng hạ mình chỉ để tranh chút thắng thua với những người này."

Nói đoạn, Lâm Giang quay người trở về chỗ ngồi, bỏ mặc một Hạ Thương Chu đang gãi đầu bối rối với chút hoang mang.

Cái này có chút không đúng. Người đang có thành tích chạy tốt là đàn em bé nhỏ, vậy sao ông chủ lại có biểu cảm "Ta là kẻ chinh phục bất khuất" ở đây vậy?

Lâm Giang vừa mới bước hai bước lên khán đài thì bất chợt nghe một giọng nói khá quen thuộc: "Thi Yến đang ở đâu? Cô ấy có muốn uống gì không? Lúa Mạch? Được rồi, giờ tôi sẽ đi mua và mang sang"

Thi Yến... Rõ ràng Lâm Giang vừa nghe hai từ ấy. Anh bất giác dừng chân và nghiêng đầu nhìn lại.

Đó là Hàn Giang.

Anh đang sắp sửa tắt điện thoại.

Không phải cậu ta vừa nhắc đến tên Thi Yến sao? Nhưng tại sao cậu ta không gọi cho Thi Yến thay vì một trong đám bạn cùng phòng của cô?

Lúa Mạch... Cậu ta muốn mua Lúa Mạch cho Thi Yến?

Lâm Giang khựng lại trong hai giây, rồi anh đột ngột quay lại, đi theo hướng với Hàn Giang.

Việc anh đổi hướng đột ngột khiến cho Lục Bôn Lai lần Hạ Thương Chu đầy khó hiểu

"Ông chủ, cậu đi đâu vậy?"

"Ông chủ?"

Bỏ mặc lời nói sau lưng, Lâm Giang vẫn tiếp tục đi theo hướng ngược lại. Bước chân anh dường như càng lúc càng nhanh hơn, không bao lâu anh đã vượt đi trước Hàn Giang. Chẳng mấy chốc, bóng dáng anh đã biến mất trong biển người mênh mông của sân vận động

Chương 208: Tôi là kẻ chinh phục bất khuất (2)

Editor: Wave Literature

...

Khoảng hai mươi phút sau, Lâm Giang đã xuất hiện ngay ở lối vào sân vận động với một cái túi to phồng trên tay.

Nơi này như bị phủ kín bởi hàng ngàn sinh viên chen chúc nhau đến theo dõi địa hội. Lâm Giang đã phải dừng lại một lúc và rút điện thoại ra.

Không lâu sau, cuộc gọi đã được kết nối, giữa những tiếng reo hò ồn ào, giọng nói của Thi Yến cất lên dịu dàng, "Xin chào?"

"Ừm..." Nghe thấy giọng cô, Lâm Giang thoáng bắt thần đi một lúc, anh nhanh chóng nói thêm, "...Em đang ở đâu?"

Quá đỗi ngạc nhiên trước cuộc gọi bất ngờ của anh, một tiếng "Ah?" thoát ra từ miệng Thi Yến trước khi cô kịp đáp, "Em đang ở trường học."

Sao tôi lại không biết điều đó chứ! Cái tôi muốn hỏi là em đang ở đâu trong cái trường này?

"..." Lâm Giang lặng đi một lúc, ngay khi anh định nói thì tiếng Thi Yến đã vang lên từ đầu dây bên kia, "Anh tìm em có chuyện gì không?"

"Ừm, có..." Nói tới đây, Lâm Giang dừng lại một lúc, anh liếc nhìn cái túi vẫn đang nằm trên tay từ nãy đến giờ, "...Chuyện là, có một cô gái mới tặng tôi đồ uống. Tôi đã định ném đi nhưng lại nghĩ đến em..."

Lâm Giang, anh ta nghĩ mình là cái sọt rác đấy hả? Không bao lâu trước đây, anh ta còn ném cho mình một đồng "trái cây cần vứt đi", và tới tận bây giờ mình còn chưa xử lý xong lũ đó. Hôm nay lại thêm một đồng "rác" nữa đang đến ư?

Thi Yến vô đầu búi tai khi nghĩ về vấn đề nan giải này, cô tự hỏi liệu có nên nhận lô "rác" mới này không. Ngay lúc này, giọng Lâm Giang lại vang lên qua điện thoại, "Quên đi, xem như tôi chưa bao giờ hỏi vậy. Thay vào đó, tôi sẽ vứt chúng đi..."

Với một người xem thức ăn là sinh mạng như Thi Yến, ý nghĩ phải lãng phí chúng như con dao găm đâm ngàn nhát vào tim cô. Không kịp suy nghĩ, cô đã buột miệng, "Anh đang đứng đâu? Giờ em sẽ tìm đến chỗ anh."

Nhận thấy kế hoạch của mình đã thành công, Lâm Giang khẽ nhếch một nụ cười mỉm.

Có vẻ như cái cơ mà tôi ngẫu nhiên nghĩ ra hôm đó giờ vẫn còn hiệu quả "Không sao, thay vì vậy hãy để tôi tìm em. Trước khi đôi chân ngắn của em đến đây, tôi e là kem sẽ chảy hết mất."

Anh nói chân ngắn là có ý gì?

Thậm chí nếu chân tôi có ngắn hơn chân anh đi nữa, tôi còn biết chạy mà...

Thi Yến phồng má tỏ vẻ không vui, nhưng khó có thể cưỡng lại cảm dỗ của đồ ăn, cô chỉ đường cho anh đến chỗ cô.

Nhận được vị trí mà Thi Yến nhắn cho anh, Lâm Giang liền đi qua đó với cái túi lớn trên tay trong bộ dáng thong dong thoải mái nhất có thể.

Trông thấy bóng dáng cô nhưng anh vẫn chưa qua vội. Thay vào đó, anh rút điện thoại ra và vờ như xem tin nhắn, nhưng ánh mắt anh lại đang ngấm quết xung quanh. Thoáng thấy Hàn Giang lướt qua trong bộ dáng mờ hời hợt nhại với một cái túi trên tay, Lâm Giang liền nhét lại điện thoại vào túi và đi về phía Thi Yến.

Dường như đã có khác nhiều sinh viên nhận ra Lâm Giang, hầu hết mọi người đều quay lại dõi theo bước chân anh với vẻ phấn khích ra mặt.

Trái lại, lúc này Thi Yến đang tùm tùm trò chuyện với bạn cùng phòng, dường như đang thảo luận gì đó rất quan trọng, đến nỗi Thi Yến không chú ý đến người thanh niên đang tiến lại gần cô.

Lâm Giang đã dừng chân ngay bên cạnh Thi Yến. Anh hạ ánh mắt và thầm chờ đợi cô nhận ra sự hiện diện của mình. Nhưng trái lại với mong đợi, anh sốt ruột đến nỗi lấy ra một cây kem mát lạnh và dí vào má cô.

Cái lạnh cứng như băng đột ngột làm Thi Yến phải giật mình, cô nhanh chóng ngẩng phắt lên với vẻ cảnh giác

Cùng lúc đó, nhóm bạn của cô cũng cùng quay lại. Ngay lập tức, họ bị thu hút bởi một nhân vật mang tên Lâm Giang.

Giang Nguyệt và Hà Điền Điền đều lộ rõ vẻ phấn khích khi thấy anh, trong khi Lăng Nộ An chỉ bình tĩnh đứng dậy và để một chỗ trống bên cạnh ghế Thi Yến.

Lâm Giang thả mình ngồi xuống ghế. Anh liếc nhìn về phía trước và thấy Hàn Giang đã đi đến chỗ họ, ngay lập tức, anh rút vô một cây kem và dúi vào tay Thi Yến trước sự chứng kiến của Hàn Giang.

Trong khoảnh khắc đó, Lâm Giang thấy rõ trong tầm nhìn của mình rằng bước chân của Hàn Giang đã dừng lại, chính vì điều này trong lòng anh hiện tại đang rất vui vẻ.

Tuy nhiên, Lâm Giang vẫn giữ vẻ ngoài lãnh đạm, sáng sủa hoàn hảo khi lấy ra một chai Lúa Mạch, mở nắp và đưa nó cho Thi Yến.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Đồ Tự cuồng bản thân (1)

Editor: Wave Literature

Thi Yến nhận lấy Lúa Mạch và cầm nó trên tay, cô liếc nhìn Lâm Giang và nói: "Cảm ơn"

Lâm Giang có thể chỉ đáp "Không sao" một cách lịch sự, nhưng không chỉ có vậy, anh còn nghiêng người về phía Thi Yến, tạo ra một bầu không khí ám muội, giống như sự tương tác thân mật giữa hai người yêu nhau.

Gương mặt Hàn Giang bắt gặp tái nhợt đi. Nhìn chằm chằm vào khung cảnh trước mắt, anh không thể kiềm chế cảm xúc mà siết chặt lấy cái túi trên tay, dường như từng móng nhọn đang bầu chặt vào lòng bàn tay.

Lâm Giang thân nhiên đón nhận toàn bộ địch ý từ Hàn Giang, anh khẽ nhếch môi, lộ ra một biểu cảm dịu dàng hiếm có. Anh đưa tay vuốt nhẹ lên má Thi Yến trong khi ánh mắt không ngừng nhìn ngắm cô.

Có chuyện gì với anh ấy vậy? Sao đột nhiên lại chạm vào mình như thế?

Thi Yến quay về phía Lâm Giang, trên gương mặt thanh tú của cô tràn đầy vẻ lúng túng nhìn anh.

Khoảnh khắc Thi Yến quay lại, Lâm Giang khẽ đưa mặt nhanh qua một góc khuất, tránh để Hàn Giang bắt gặp biểu cảm của mình. Cùng lúc đó, nụ cười dịu dàng vừa nãy cũng vụt tắt nhanh như chớp.

Khi chạm mắt Thi Yến, Lâm Giang nhanh trí ra vẻ miễn cưỡng và giải thích với cô: "Em bị dính ít kem trên má. Em cũng biết tôi thích sự sạch sẽ nên không thể chịu được mà. Không còn cách nào khác, tôi phải lau sạch nó..."

Thi Yến gật gù chấp nhận, trong khi cô vẫn chưa biết phải đáp sao cho đúng mực, Lâm Giang đã nói thêm, "... Không cần phải cảm ơn tôi."

Ai muốn cảm ơn người như anh chứ? Cái đồ tự cuồng bản thân mình!

Với cả, dù trên mặt tôi dính kem, anh không thể nói với tôi được à? Anh có ý gì khi nói anh cuồng sạch sẽ và không chịu đựng được? Tôi mới không cần anh như thế chứ? Nếu không thì anh có thể quay đầu đi cũng được mà!

Không phải vì anh quá cho tôi chỗ "rác" này, thì tôi đã đá anh khỏi chỗ này từ lâu rồi!

Nghĩ vậy, Thi Yến chỉ còn biết trút giận lên cây kem của mình, cô tức tối cúi đầu cắn một miếng thật to.

Khi Thi Yến cuối cùng cũng nhìn đi hướng khác, nụ cười dịu dàng đã nhanh chóng trở lại trên môi Lâm Giang, anh đưa mắt quay đầu về phía Hàn Giang một cách thân nhiên.

Trước mắt anh, Hàn Giang đang cúi đầu xuống, dường như anh đã mất hết ý định gặp Thi Yến. Anh lạng người mất một lúc rồi quay lưng định rời đi.

Lâm Giang nhìn chằm chằm vào bóng lưng Hàn Giang một lúc rồi nói với Thi Yến "Tôi phải đi đây". Cô gật đầu với anh và nói tạm biệt, rồi anh đứng dậy, thông thả bước đi giữa những ánh mắt mãnh liệt đang nhìn anh của các cô gái trẻ.

Hàn Giang đang bước rất chậm, vì vậy không quá khó để Lâm Giang bắt kịp anh.

Ngay khi anh sắp vượt qua người Hàn Giang, Lâm Giang hơi nghiêng đầu và chậm bước chân để lấy điện thoại ra. Anh vờ như đã quay số rồi đưa lên tai: "Yến Yến, anh quên nói với em. Hai ngày sau Đại hội Thể thao, em nhớ chờ anh đưa về nhà. Ông nói rất nhớ em đấy..."

Lâm Giang liếc thấy Hàn Giang hình như đã sững người trong giây lát.

Vờ như không để ý phản ứng của Hàn Giang, Lâm Giang tiếp tục sai bước đi về phía trước, tay anh vẫn giữ điện thoại bên tai. Khi lướt qua Hàn Giang, anh để ý thấy đôi môi cậu đang mím chặt, dường như càng lúc anh càng đắm chìm vào màn kịch tự biên tự diễn của mình, "... Ừm, tốt. Anh sẽ gọi cho em sau. Đừng ăn kem lạnh nhiều quá, không tốt cho dạ dày của em đâu..."

Lâm Giang quay lại lóp trong tâm trạng vui vẻ. Hạ Thương Chu đang mãi mê nghe nhạc, còn Lục Bôn Lai thì vẫn đang bận rộn quét mắt xung quanh bằng một cái ống nhòm.

Hạ Thương Chu lấy tai nghe ra, hỏi: "Ông chủ cậu mới đi đâu về mà vui quá vậy?"

Lục Bôn Lai: "Cậu vội vàng như vậy không là do đi vệ sinh sao? Tổ đã nói với các cậu là cái món xào mala trưa nay rất cay mà, có thể bị tiêu chảy luôn đấy..."

Chà...thậm chí giờ mình còn không cần phải nghĩ có với các cậu ấy...

Lâm Giang lười biếng bước về chỗ ngồi của mình. Nhún vai tỏ vẻ thờ ơ, anh đeo tai nghe và mở một video game.

Không lâu sau, ngày đầu tiên của Đại hội Thể thao cũng được thông báo đã kết thúc, mọi người bắt đầu rời khỏi sân vận động.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 210: Đồ Tự cuồng bản thân (2)

Editor: Wave Literature

Khi anh vỗ nhẹ vào vết bẩn trên quần, Hạ Thương Chu cất tiếng hỏi: "Ông chủ, bữa tối hôm nay làm gì?"

Lục Bôn Lai chen lời: "Tớ muốn ăn mì gạo..."

Lâm Giang bình thản đứng dậy và chỉnh lại quần áo. Sau đó, anh ngắt lời Lục Bôn Lai bằng giọng nói trầm tĩnh, "Tôi đã giải quyết xong vụ bữa tối rồi. Về phòng kí túc xá thôi."

Hạ Thương Chu cảm thán: "Đúng như mong đợi từ một người cha của gia đình, cậu thật sự yêu chúng tôi nhất!"

Lục Bôn Lai cũng hòa thêm: "Pa pa, saranghaeyo..."

Đáp lại hai cái đuôi đang xun xoe nịnh bợ, khỏe miệng Lâm Giang có chút co rút. Không nói lời nào, anh thọc tay vào túi rồi quay hướng về kí túc xá.

Chạy nhanh nhất trong ba người là Hạ Thương Chu, cậu đến trước cửa phòng và rút chìa khóa ra, miệng còn hát vui vẻ, "Bữa tối, bữa tối, tớ yêu cậu. Một ngày không có cậu, tớ sẽ chết đói trong tuyệt vọng..."

Cửa bật mở, Hạ Thương Chu bước ngay một bước vào phòng, đột nhiên, cậu đứng sững như bị điểm huyệt.

"Cậu làm gì mà chặn ngay trước cửa đây? Tính làm thần giữ cửa hay gì à?" Lục Bôn Lai cũng nhanh chóng đến nơi, anh đá vào mông Hạ Thương Chu một cú. Nhưng ngay khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cậu cũng lập tức hóa đá.

Khoảng mười giây sau, Lâm Giang mới thông thả vào phòng.

Khi anh đi ngang qua Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu, hai người cuối cùng cũng lần lượt hồi hồn lạ.

Hạ Thương Chu hỏi vói về tò mò: "Ông chủ, cậu tính làm nhà phân phối cho Lúa Mạch hay sao vậy?"

Lục Bôn Lai tiếp lời: "Hay đang có chương trình trúng thưởng nên cậu mới mua nhiều vậy? Giải thưởng có phải là một cô gái cực kì xinh đẹp không?"

Không đáp lời hai người bọn họ, Lâm Giang chỉ tiến tới lấy một chai Lúa Mạch và ngã lưng xuống ghế. Rồi, anh mở nắp chai uống một ngụm vói về nhân nhả.

Liếc thấy tay của Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai vẫn trống rỗng, anh đưa cầm ra hiệu về phía ban công, nơi từng chồng chai Lúa Mạch đang xếp chất đồng chấn cả cửa sổ, anh buông một lời bình thản, "Các cậu còn chờ gì nữa. Bữa tối đây. Ăn đi."

"Ấ-ấ-ấ-ấ-ấ-ấ?" Lục Bôn Lai tròn mắt, "Ông chủ, cậu vừa nói bữa tối là Lúa Mạch sao?"

Lâm Giang khẽ gật đầu trước khi làm một ngụm Lúa Mạch khác.

Hạ Thương Chu tỏ vẻ chán nản: "Ông chủ, Lúa Mạch sao có thể ăn thay cơm được chứ? Mà nếu nó có thể thì cũng đâu cần phải mua nhiều thế đâu?"

"Nhiều quá ư?" Lâm Giang quay lại liếc cả dãy Lúa Mạch xếp chồng như núi sau lưng, dù vậy, anh vẫn tỏ vẻ như không, "Vẫn ổn mà..."

Cậu có ý gì khi nói nó vẫn ổn? Ngay cả khi chúng ta uống hai chai một ngày, chỗ này vẫn đủ uống ít nhất là hai năm!

Lục Bôn Lai sắp sửa lên tiếng, nhưng Lâm Giang đã can lại. Nhắm nháp thêm một ngụm khác, anh nói: "Cậu sẽ được ăn thoải mái sau khi xử lí hết những chai Lúa Mạch này."

"...Tôi đã tính toán xong hết rồi. Trong tháng này, phòng kí túc xá chúng ta sẽ không mua thêm nước nữa trừ chỗ Lúa Mạch này..." Khi nói những lời này, Lâm Giang liếc nhìn Lục Bôn Lai, người luôn dùng nước khoáng để rửa mặt. "...Tôi không phiền nếu cậu dùng Lúa Mạch để tắm rửa đâu."

"Còn cậu..." Lâm Giang quay sang Hạ Thương Chu, người thường xuyên đói mỗi đêm và phải nấu mì gói. "...Tôi cũng không phiền nếu cậu nấu mì bằng Lúa Mạch. Biết đâu việc thay đổi hương vị có thể giúp cậu mở ra một trào lưu mới thì sao. Chúc may mắn nhé!"

Dưới ánh mắt run rẩy của hai bạn cùng phòng, Lâm Giang hài lòng ngửa cổ và uống hết phần phần còn lại trong chai.

Anh cũng đâu thể làm gì khác. Thi Yến thích uống Lúa Mạch, và anh là người duy nhất được phép mua nó cho cô.

Tạm gác lại chuyện liệu Lúa Mạch của Hàn Giang có thể đến tay Thi Yến hay không, anh thậm chí sẽ không cho phép cậu ta mua nó cho cô!

Cuộc phỏng vấn của Thi Yến sau phần thi marathon 10km đã gây một sự náo động trong sân vận động hôm đó. Đến cuối ngày đầu tiên, các trang diễn đàn đã nhanh chóng tràn ngập những bình luận của các sinh viên, những người bị lời nói của cô làm chấn động.

Đại học G là một ngôi trường nổi tiếng và hiếm khi thiếu những người tài năng. Nhưng phần thi marathon 10km của Thi Yến đã thật sự làm toàn bộ mọi người phải mở mang tầm mắt. Đó là lí do mà không quá mất nhiều thời gian để những vấn đề liên quan đến cô xuất hiện trên diễn đàn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Sinh ra ở Rome (1)

Editor: Wave Literature

Có ai đó đã lập một trang diễn đàn với cái tên là *[Thành tích đáng nể của bạn học Thi Yến Khoa Anh ngữ năm 1]*, trên đó tiết lộ kết quả học tập của Thi Yến từ lúc đăng kí vào Đại học G – toàn bộ bảng điểm đều là A+.

Còn một chủ đề khác trên diễn đàn với tiêu đề là *[Người giữ kỷ lục Marathon 10km nữ của Đại học G, Thi Yến, cũng là người giữ kỷ lục 100m chạy nước rút của Đại học G]*,

kèm theo đó là một bức ảnh chụp Thi Yến đang ngồi xuống ghế vô định cho Đại hội Thể thao Mùa thu vào năm ngoái.

Ngoài ra, còn một chủ đề khác là *[Nữ sinh đánh bại Tần Nhất Nhiên trong cuộc đua Marathon 10km vào buổi chiều nay, là người đã đạt điểm tối đa môn tiếng Anh trong kỳ thi tuyển sinh đại học quốc gia]*, đăng cùng với bài viết là thông tin kết quả thi đầu vào đại học của Thi Yến. Đúng với tiêu đề bài viết, số điểm môn Tiếng Anh của cô là tối đa, bên cạnh đó, cô cũng đạt được thành tích cao trong các môn học khác, đến mức những người có điểm số cao ở trường trung học cũng phải dành sự kính nể cho cô.

Chưa hết, vẫn còn một chủ đề được đặt tên là *[Nữ sinh năm 1 Thi Yến đã hoàn thành học phần tiếng Anh năm 4 trong học kỳ đầu tiên]*, đăng kèm với bảng điểm các bài bài kiểm tra mang tên Thi Yến trong học phần đó.

Và trên đây chỉ là một trong những chủ đề phổ biến trong vô vàn bài viết liên quan đến Thi Yến. Có một thông tin nói rằng Thi Yến đã nhận được giải nhất chung cuộc trong Cuộc thi Văn đáp bằng tiếng Anh của đại học G, hay bài viết kết luận rằng cô nằm trong top 3 người dẫn đầu Cuộc thi Hùng biện của đại học G, và một bài kể lại một trong những truyện ngắn của cô được đăng lên tạp chí như thế nào...

Thậm chí còn có người biên soạn lại từng chủ đề đã xuất hiện trên diễn đàn và đưa ra đánh giá toàn diện về Thi Yến. Bài viết được đặt theo tiêu đề *[Đây mới là một nữ thần thực thụ, một nữ thần đại diện cho trường đại học G]*.

Các phản hồi về bài viết đều có sự đồng thuận một cách đáng ngạc nhiên. Có vài bình luận thể hiện sự tâm phục khẩu phục đối với cô, nói rằng không cần vẻ ngoài xinh đẹp, cô vẫn có đủ tài năng để làm người khác phải kinh ngạc, vài bình luận còn đưa ra lời khen về việc cô gây ấn tượng tuyệt đối như thế nào, và có người còn thốt lên cô không phải là con người nữa mà là một nữ thần rồi, hay một người có thể sống mà không cần dựa dẫm vào đàn ông... Tất cả những gì trên diễn đàn đều là lời ca ngợi dành cho Thi Yến.

Tất nhiên, người ta không thể bỏ qua nhân vật Tần Nhất Nhiên, người từng có mâu thuẫn với Thi Yến trên diễn đàn trường trước đây.

Hầu hết mọi bình luận đều không thể không liên quan đến việc so sánh Thi Yến với Tần Nhất Nhiên – một người là hoa khôi giảng đường, người kia lại là cây hài giảng đường. Thật sự là không có cơ sở nào để so sánh giữa hai người họ cả! Nếu họ là Lâm Giang, họ cũng sẽ chọn Thi Yến mà thôi. Sau tất cả, Tần Nhất Nhiên vẫn là do quá yếu đuối đến nỗi cô thậm chí còn không hoàn thành được vòng đua cuối cùng... Nếu quần chúng sinh viên dành những lời khen ngợi khi nói về Thi Yến, thì mặt khác, Tần Nhất Nhiên lại nhận về không có gì ngoài sự khinh miệt và xem thường.

Lướt xem những lời bình luận trên diễn đàn đó, không còn ai phản kích nhất ngoài hội ba người cùng phòng với Thi Yến

Giang Nguyệt: "Thật sáng khoáy quá đi! Tần Nhất Nhiên không dung lại tự bẽ đá đập vào chân mình! Đã bắt gà không được, mà còn mất nắm thóc! Dệt váy cưới cho người khác mang!"

Hạ Điền Điền: "Cô ta chỉ đang nhận quả báo mà thôi. Nếu Tần Nhất Nhiên không lên giật dây sau lưng chúng ta, cô ta đã không phải nhận lấy thất bại như ở lần trước. Không cần phải rủ chút lòng thương hại cho người như thế. Đúng không, Nộ An?"

Lăng Nộ An để cuốn sách đang đọc xuống và gật đầu tỏ vẻ đồng tình: "Như trong các bộ phim truyền hình thì có thể gọi đây là "bị kịch của nhân vật phản diện"."

"Lời nói của Nộ An hoàn toàn đúng trọng điểm luôn!" Giang Nguyệt gật đầu kịch liệt đồng tình. Sau đó, cô quay sang hỏi Thi Yến, "Yến Yến, nhân vật chính không có lời nào muốn nói về vấn đề này à?"

Thay vì ngại ngùng trốn tránh tình huống này, giờ đây Thi Yến lại điềm nhiên đáp lời: "Tất nhiên là có rồi..."

Một nụ cười rạng rỡ bùng sáng trên gương mặt Thi Yến, cô nhìn ba người bạn cùng phòng một cách vui vẻ rồi nói, "Tớ quyết định rồi! Tớ sẽ ăn sữa chua cho bữa sáng ngày mai, trà sữa cho bữa trưa, và cuối cùng là khoai tây chiên cho bữa tối!"

Hạ Điền Điền: "..."

Giang Nguyệt: "..."

Lăng Nộ An: "..."

Nhận thấy sự im lặng của cả ba, Thi Yến ngược nhìn họ một cách e dè và hỏi, "Các cậu sẽ không nghĩ đến chuyện trốn nợ đấy chứ?"

Trốn nợ cái đầu cậu ấy! Tại này đến ghen lời vì cậu chỉ chăm chăm vào món ăn ngày mai trong khi đang nói về cái diễn đàn cơ mà...

Ba người đang định trách móc Thi Yến, bỗng có tiếng điện thoại đổ chuông.

Cô nhìn vào cái tên đang hiện trên màn hình – là Hàn Giang.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 212: Sinh ra ở Rome (2)

Editor: Wave Literature

Kể từ cái ngày anh náo động để chúc mừng sinh nhật và bày tỏ tình cảm với Thi Yến, cô đã có ý định đặt ra khoảng cách với anh.

Dường như Hàn Giang cũng có khả năng nhận thấy sự thay đổi của cô. Sau hai lần thất bại với ý định rủ cô ra ngoài, anh đã bắt đầu thay đổi chiến lược và nhờ sự giúp đỡ từ phía Hạ Điền Điền.

Mới đầu, Hạ Điền Điền còn kéo họ ra ngoài ăn tối, kể lể rằng Hàn Giang muốn đối xử tốt với họ như thế nào. Thế nhưng, có lẽ do Thi Yến thường hay từ chối, Hàn Giang đã cố gắng nói Hạ Điền Điền đừng nhắc đến tên anh khi muốn đưa cô ra ngoài sau này. May thay, Hạ Điền Điền đã không làm theo lời anh và thú thật mọi chuyện với Thi Yến.

Thật ra, nhiều ngày qua, Thi Yến đã muốn gặp Hàn Giang một chút để làm rõ mọi chuyện với anh. Thế nhưng, do có Đại hội Thể thao, cuộc gọi cuối cùng của anh đã đến trước khi cô định rời đi... Vì vậy đây là lúc mà cô nghĩ nên tận dụng cơ hội để giải quyết mọi việc.

Nghe rồi, Thi Yến cầm lấy điện thoại rồi bước ra khỏi phòng kí túc xá. Cô tìm một nơi yên tĩnh rồi mới bắt máy. "Tiền bối Hàn."

"Thi Yến..." Giọng nói của Hàn Giang khe khẽ vang lên. Một phút im lặng kéo dài giữa hai người trước khi anh cất tiếng, phá vỡ bầu không khí trầm mặc này, "...Em đang hẹn hò với Lâm Giang, đúng không?"

Thi Yến có chút bối rối, cô không biết làm thế nào Hàn Giang lại nghĩ thành như vậy, nhưng cô vẫn quyết định không hỏi gì thêm. Dù thế nào đi nữa, cô và Lâm Giang không thể có tương lai. Một khi Lâm gia gia bình phục, mối liên kết duy nhất giữa họ là lời hứa hôn khi còn bé, cũng sẽ không còn nữa.

Cô không muốn kể quá nhiều chuyện giữa cô và Lâm Giang, vì vậy cô chỉ trả lời ngắn gọn, "Không."

Hàn Giang hỏi với giọng nửa tin nửa ngờ: "Em nói thật chứ?"

"Thật..." Thi Yến ngập ngừng trả lời. Biết Hàn Giang sẽ tiếp tục nói điều gì, cô đã ngắt lời anh và nói trước một bước, "Tiền bối Hàn, lí do em nhận máy từ anh là giờ em muốn nói rõ ràng mọi chuyện. Em hiểu tình cảm anh dành cho em, em cũng rất cảm kích... nhưng em xin lỗi, em không thể nhận lời với anh..."

"Ồ nhà hàng hải sản hôm đó, em đã từ chối anh. Em cứ nghĩ mọi việc sẽ dừng ở đấy, nhưng giờ em nghĩ anh vẫn chưa có ý định kết thúc."

"Tiền bối Hàn, em không muốn phải làm anh tổn thương, nhưng thật sự em rất ngại khi thấy anh cứ mãi như thế. Thế nên, em mong chúng ta có thể chỉ là những người bạn cùng lớp có khoảng cách với nhau. Đừng nên liên lạc với em nữa."

"Tiền bối Hàn, cảm ơn anh vì đã làm bạn với em trong thời gian qua..." Thi Yến dừng lại một chút rồi nói, "Tạm biệt."

Nói rồi, cô cúp máy.

Cô đơn giản chỉ nhắc lại những lời đã nói trước đây, chuyện anh và cô sẽ không bao giờ là có thể. Nếu anh không tình nguyện từ bỏ cô, tốt nhất là cô nên khiến anh dứt bỏ hoàn toàn tình cảm sai lầm này.

Bởi vì nó sẽ chỉ làm anh tổn thương sâu sắc hơn thôi.

Cùng lúc đó, trong dãy kí túc xá nam, phòng 501...

Sau khi xem hết tất cả mọi thông tin liên quan đến Thi Yến trên diễn đàn, Lục Bôn Lai đã phải làm một ngụm Lúa Mạch để trấn tĩnh tinh thần, cậu thốt lên vì kinh ngạc, "Thật sự tôi không hề biết đàn em bé nhỏ là một người đáng ấn tượng như vậy luôn đấy!"

Hạ Thương Chu bên cạnh cũng bị sốc không kém, cậu cũng uống một hơi Lúa Mạch rồi chậm rãi quay đầu về phía Lâm Giang. "Ông chủ, lần này cậu thật sự đã nhận được một kho báu đấy!"

Lướt qua những bài viết viết về Thi Yến trên màn hình máy tính, hàng lông mày hoàn hảo của Lâm Giang nhướn lên với chút vẻ tự hào.

Lục Bôn Lai cũng quay lại nhìn anh và hỏi: "Ông chủ, đừng nói là cậu đã biết từ đầu đàn em bé nhỏ tuyệt vời đến thế này nhé? Có phải đó là lí do cậu muốn hẹn hò với cô ấy không?"

Cậu trông tôi có giống như người biết trước tương lai không?

Lâm Giang định đáp trả bằng những lời đó, nhưng rồi anh quyết định lại thôi. Tầm ba giây sau, anh chậm rãi nhìn Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu và nói một cách rành mạch, "Mọi con đường đều dẫn đến La Mã, nhưng tôi đã được sinh ra ngay tại nơi đó rồi."

Nói cách khác, người thường thì phải đi xa mới tìm kiếm được kho báu như Thi Yến, riêng anh, chỉ anh mới được sinh ra cùng chỗ với Thi Yến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 213: Nữ thần cậu nói đến là báu vật của tôi (1)

Editor: Wave Literature

Đấy có phải được xem là đưa mật cho ông chủ tát hay không?

Làm ra vẻ bị tổn thương bởi những lời của Lâm Giang, Hạ Thương Chu hậm hực nhìn về phía Lục Bôn Lai, thủ phạm đã bắt đầu chủ đề này và mắng vớ về kính thường, "Cẩn thận cái miệng thối của cậu đấy!"

Lục Bôn Lai tỏ vẻ hối lỗi, cậu đưa tay tát nhẹ vào miệng mình, "Đúng vậy! Là do cái miệng thối này!"

Nghe những lời đó, Lâm Giang chỉ hướng ánh mắt về máy tính, nơi màn hình đang hiện lên bức ảnh Thi Yến được trao huy chương trong cuộc thi marathon 10km. Trong lúc đang nhẩn chuột, anh còn vui vẻ huýt sáo với một giai điệu tươi sáng.

Không may là, nó lại vô tình gọi cho ai đó chút hứng thú để trêu chọc anh. "Nhưng biết đâu, trong vô số con đường dẫn đến La Mã, vẫn có những người tìm kiếm kho báu gặp thất bại Giống như cái cách mà..."

Lâm Giang liếc nhìn Thương Chu, anh nói: "...nữ thần mà cậu gặp là của tôi rồi."

Ánh mắt anh lại rơi vào Lục Bôn Lai, anh tiếp tục: "...và nữ thần mà cậu gặp chẳng có hứng thú gì với cậu cả..."

Hạ Thương Châu và Lục Bôn Lai đều bị anh làm ghen hờn trong mười giây.

Giây thứ mười một, Lục Bôn Lai liếc qua Hạ Thương Chu, nguồn cơn tội đồ của câu chuyện này và lẩm bẩm chỉ trích, "Cậu có biết im lặng cũng là một đức tính nên có hay không?"

Hạ Thương Chu tát nhẹ vào miệng và tự rửa xà bân thân, "Mày im lặng thì cũng có chết ai đâu cái miệng thói tha này?"

Vào buổi sáng thứ hai của Đại hội Thể thao, lúc này Hà Điền Điền đang tham gia một cuộc thi với nội dung nhảy xa.

Theo lịch thi đầu thi sẽ bắt đầu vào lúc mười một giờ.

Mọi người đã có mặt từ lúc tám giờ, nên hầu hết các loại đồ uống đã hết từ sớm. Do đó, trước giờ thi nhảy xa, Hà Điền Điền đã nhờ Thi Yến và các cô bạn khác đi mua thêm để bù nước sau cuộc thi.

Sau khi Hà Điền Điền đã bước vào sân, ba cô gái trẻ cùng sánh vai đến cửa hàng tiện lợi của trường.

Vì lớp học của họ nằm ở phía trong cùng sân vận động, nên phải mất một lúc lâu ba người mới rời khỏi nơi ồn ào náo nhiệt ấy.

Khi đi qua bậc giảng, tình cờ thay, một thành viên Hội Sinh viên đang công bố danh sách những người tham gia vòng thi chạy 3km dành cho nam.

Cái tên đầu tiên được xướng lên là Lâm Giang.

Ngay lúc tên anh vừa được công bố, khắp sân vận động lập tức dậy lên một làn sóng cổ vũ náo nhiệt.

"Yến Yến, cậu nghe thấy không? Họ vừa đọc tên Lâm Giang đấy! Anh ấy sẽ tham gia chạy 3km hôm nay đấy... Chúng ta nên mua đồ nhanh lên để còn kịp xem phần thi của anh ấy chứ!" Giang Nguyệt kêu lên với vẻ phấn khích, cô nhanh nhẹn kéo tay Thi Yến đi về phía trước, không ngừng thúc giục bước chân của cô.

Khi ba người họ bước chân vào cửa hàng, Thi Yến đã lấy ngay một lon Redbull, đồ uống ưa thích của Hà Điền Điền, và thêm một lon Scream cho chính mình. Trong khi Giang Nguyệt và Lăng Nộ An vẫn đang mê mải chọn đồ uống cho mình, Thi Yến còn dạo quanh các kệ, cô tùy hứng với tay lựa thêm một gói táo gai và thạch rau câu.

Lúc ba người quay ra quầy thanh toán, Giang Nguyệt bất ngờ nảy ra một ý, cô quay sang Thi Yến và hỏi, "Yến Yến, cậu không định mua đồ uống cho Lâm Giang à?"

Bị hỏi bất ngờ, Thi Yến đưa mắt nhìn Giang Nguyệt với vẻ lúng túng.

Tại sao mình phải lấy đồ uống cho Lâm Giang?

Như đọc được điều mà Thi Yến đang nghĩ đến, Giang Nguyệt nói thêm, "Lâm Giang sẽ tham gia chạy 3km, chắc thi xong anh ấy sẽ cần nước lắm. Sao cậu không lấy nước giúp anh ấy?"

Có thể anh ấy đã tự chuẩn bị sẵn hay ít nhất đã có bạn cùng phòng của anh ta lo... Nhưng nghĩ lại thì lấy nước giúp anh ấy cũng không phải là việc quá to tát. Nghĩ lại thì, anh ấy đã ra mặt bảo vệ mình trước Tần Nhất Nhiên vào đêm sinh nhật... Ngoài ra anh ấy cũng là người đã đưa cho mình rất nhiều "rác"...

Sau một hồi suy nghĩ, Thi Yến gật đầu, "Được thôi."

Cô ngập ngừng đứng trước quầy đồ uống một lúc, bản khoản không biết nên lấy gì mới hợp khẩu vị Lâm Giang. Cuối cùng, cô đành chọn lấy chai Scream giống như của cô.

Lúc ba người họ quay lại sân vận động, Lâm Giang và các vận động viên khác tham gia phần thi chạy 3km đang đứng khởi động tại vị trí xuất phát.

Nổi bật giữa một hàng các vận động viên đang đứng cạnh nhau, Lâm Giang đặc biệt cuốn lấy ánh nhìn của mọi người xung quanh.

Những nam sinh xung quanh anh đều đang bận rộn khởi động cho phần thi, riêng anh lại lười biếng duy trì mỗi một tư thế, nhìn qua như một bức tranh tĩnh vật sống động.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 214: Nữ thần cậu nói đến là báu vật của tôi (2)

Editor: Wave Literature

Khi có tín hiệu sắp thổi còi, tất cả thí sinh đều nhanh chóng đứng vào vị trí, chuẩn bị sẵn sàng cho phần thi trước mắt.

Chỉ mỗi Lâm Giang vẫn đang bình tĩnh khi anh đưa tai nghe và điện thoại cho một nam sinh đứng bên cạnh.

Dường như Thi Yến có chút ấn tượng về nam sinh đó. Một người cũng tham gia dự thi như họ, và trông cậu thật nổi bật trong bộ đồ thể thao màu vàng rực rỡ như ánh nắng. Cậu cũng là người lần trước đã nỗ lực hết nước hết cái để lấy số của Lăng Nộ An, đồng thời là người uống cốc trà sữa có màu hồng. Người này có cái tên khá thú vị. Nếu cô nhớ không nhầm, thì hình như là... Lục Bôn Lai?

Khi những giây cuối cùng tích tắc kêu trước hồi còi xuất phát, cũng là lúc xuất hiện những biểu cảm lo lắng và hồi hộp trên gương mặt các nam sinh, nhưng chỉ mỗi Lâm Giang vẫn tỏ vẻ thản nhiên như không. Trông anh ung dung đến nỗi trong phút chốc, người ta tưởng anh không phải đến để tham gia thi chạy, mà chỉ đang thành thạo đi bộ trong công viên để tiêu hóa bữa ăn.

Khác với vẻ ngoài bình thản của mình, thật ra anh lại đang nắm bắt thời gian rất chính xác. Khoảnh khắc anh vừa cúi mình và đặt tay xuống đất, ngay lúc đó tiếng súng vừa nổ báo hiệu cuộc thi đã bắt đầu.

Như một mũi tên kéo căng trên dây cung, hàng người ngay lập tức cầm đầu chạy điên cuồng về phía trước.

Trong phút chốc, vô số tiếng hò reo của những đám đông đã vang vọng khắp sân vận động. Có những đám đến cổ vũ cho phần thi của lớp, một vài nhóm thì đến ủng hộ cho bạn bè. Tuy nhiên, hầu hết bọn họ giờ lại đang hét to câu này: "Tiến lên, Lâm Giang!"

Với trang phục thể thao trắng tinh khôi trên người, bóng dáng Lâm Giang càng dễ nổi bật trên đường đua màu xanh ngắt.

Anh đang chạy với tốc độ cực kì nhanh, và chỉ mất vài phút ngắn ngủi, anh đã kéo dài khoảng cách giữa anh và người đang chạy ở vị trí thứ hai.

Ba km không thể nói là quá dài, cũng không hẳn là quá ngắn. Đây chính xác là một cuộc đua thách thức về cả tốc độ và sức bền. Tuy nhiên, không ai thấy dấu hiệu quá sức hay kiệt sức trên người Lâm Giang. Toàn bộ cơ thể của anh dường như đang ở trong trạng thái cực kì thoải mái. Như thể anh chỉ đang tìm đáp án của phép tính "1+1=" là bao nhiêu thôi vậy.

Với khoảng cách chênh lệch quá lớn giữa khả năng của những người đang gồng sức chạy ngoài kia, không khó để mọi người biết ai là quán quân cuộc đua 3km năm nay.

Khi Lâm Giang vừa quay lại ở vòng cuối cùng, Giang Nguyệt đã vội kéo lấy tay Thi Yến chạy về phía vạch đích.

Lúc này, ở vạch đích đã tập trung không ít người, và không đáng ngạc nhiên khi đa số người tụ tập ở đây đều là các nữ sinh. Hầu hết bọn họ đều mang váy ngắn và để lộ những cặp đùi săn chắc. Guơng mặt ai dường như cũng có trau chuốt thêm bởi một lớp trang điểm nhẹ, trông rất bắt mắt. Tần Nhất Nhiên, dĩ nhiên, cũng nằm trong số bọn họ.

Mặc dù mọi người đã đoán trước kết quả nhà vô địch năm nay sẽ là Lâm Giang, nhưng những tiếng hò hét cổ vũ vẫn không kém phần hào hứng khắp sân vận động ngay khi anh vừa băng qua vạch đích màu đỏ.

Giây thứ nhất anh vừa dừng lại, giây thứ hai đã xuất hiện một nữ sinh bạo gan tiến lại gần anh, trên tay cô gái còn cầm theo một chai nước, "Lâm Giang, anh chắc phải khát lắm sau khi phải chạy cả quãng đường dài như thế? Em đã chuẩn bị nước sẵn cho anh rồi nè, liệu..."

Có lẽ vì có người đã tiên phong mở đường, các nữ sinh khác cũng theo đó mà nhanh chóng vây quanh Lâm Giang, ai cũng muốn mời anh uống nước của họ.

Trái lại, cô về Lâm Giang không quá xa lạ với tình cảnh trước mắt. Anh phớt lờ những lời đề nghị bên tai và thản nhiên bước ra khỏi đám nữ sinh đó.

Dõi theo từ phía xa, bước chân của Thi Yến cũng bất giác dừng lại khi còn chưa đến chỗ của Lâm Giang.

Thấy chưa, anh ta đâu có thiếu người khấn đưa nước rót, tôi cũng đâu cần phải bon chen vào đám đông hỗn loạn đó...Với lại, anh ta đâu có nhận nước từ ai, nhờ đâu anh ta cũng từ chối nếu tôi đến đó thì sao? Chưa kể đến Tần Nhất Nhiên còn đang đứng bên cạnh anh...

Nghĩ đoạn, Thi Yến kéo tay Giang Nguyệt toan rời đi. Nhưng trước khi cô có cơ hội tránh đi, Giang Nguyệt đã kịp nhìn thấy vạt áo trắng của Lâm Giang, cô vội gọi to, "Lâm học trưởng!".

Lâm Giang đang tìm kiếm bóng dáng Lục Bồn Lai thì chợt nghe một giọng nói khá quen thuộc, anh nghiêng đầu nhìn qua. Khi thoáng thấy Thi Yến, anh khựng lại.

Vờ như không quan tâm đến cái nhéo rõ đau trên khuỷu tay, Giang Nguyệt bỗng bất gặp ánh mắt Tần Nhất Nhiên đang chăm chú nhìn Thi Yến, vì vậy cô quyết tâm quay lại, hét thêm một lần nữa, "Lâm học trưởng, Yến Yến có mang đồ uống cho anh nè!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 215: Nụ hôn gián tiếp (1)

Editor: Wave Literature

Nghe thấy lời của Giang Nguyệt, ánh mắt Lâm Giang đang khóa chặt vào gương mặt Thi Yến lập tức rơi xuống phía tay cô.

Một tay cô giữ một túi nhựa màu đỏ đầy những chai nước, riêng trên tay kia lại có một chai nước Scream đã voi tằm một phần năm.

Sau vài giây, Lâm Giang lại khẽ đưa mắt lên nhìn cô.

Bất gặp ánh mắt của anh, móng tay cô vô thức cắm chặt vào chiếc túi nhựa trong tay.

Nhờ tiếng gọi của Giang Nguyệt mà hai người đứng đều thu hút ánh nhìn của mọi nữ sinh, những người đang đứng vây quanh Lâm Giang với chai nước trên tay, đặc biệt là nhìn chăm chăm vào Thi Yến.

Có vẻ giờ Thi Yến đang rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Cô lưỡng lự không biết có nên quay đầu bỏ chạy hay không, nhưng việc bước lên phía trước và đưa nước uống cho Lâm Giang thì...

Trong khi Thi Yến vẫn đang đấu tranh tư tưởng và cân nhắc hành động, thì Lâm Giang đột nhiên tiến về phía cô.

Từ chỗ anh không quá xa để đến nơi cô đang đứng. Chỉ trong vài bước, khuôn mặt anh đã xuất hiện trong tầm mắt cô.

Theo bản năng, Thi Yến lùi lại một bước nhỏ, cô chưa quen với việc đứng gần anh đến thế. Lúc này, trong đầu cô gần như đã quyết tâm. Trong tình huống này, cô chỉ còn cách chọn về sau và đưa anh đồ uống mà cô đã mua.

Nhưng trước khi cô kịp đưa tay lên, Lâm Giang đã để ý thấy Giang Nguyệt đứng bên cạnh đang nhìn sang hướng khác một cách khoái chí. Trong vô thức, anh dõi theo tầm mắt của Giang Nguyệt và phát hiện Tần Nhất Nhiên đang chăm chú nhìn về phía này. Một tia lạnh lùng chợt lóe lên trong mắt anh. Khi anh vừa quay lại về phía Thi Yến, chưa kịp để cô có cơ hội nói bất cứ điều gì, anh đã nhanh như cắt chụp lấy chai Scream đã voi một phần từ tay cô.

Mình chưa bao giờ thấy ai tro trên đến vậy! Không phải cô ta còn gọi đến cả côn đồ để tấn công chúng mình bên ngoài trường sao, vậy mà giờ còn dám cả gan để khuôn mặt cô ta xuất hiện trước mặt chúng mình sao?

Nhưng có vẻ cô ta rất thích quần lấy mình, có lẽ mình nên uống nước của Thi Yến mang để khiến cô ta phải tức điên lên khi nghĩ chúng mình có mối quan hệ thân mật với nhau!

Nghĩ là làm, Lâm Giang mở nắp chai và đưa lên môi. "Ừng ực ừng ực" anh ngửa đầu và uống một hơi dài.

Anh hành động nhanh tới mức không để cô có cơ hội kịp nhắc nhở anh nên dừng lại.

Thế nên, cô chỉ có thể nhìn anh uống cạn chai nước mà cô đã đựng tới một cách bất lực, dù sao thì nó cũng chỉ còn một nửa chai...Mãi đến khi anh đã uống đủ, cô mới lấy chai nước từ cái túi nhựa đỏ ra và đưa cho Lâm Giang, "Cái này mới là của anh..."

Thì Yến tưởng rằng Lâm Giang đã uống nước từ chai của cô, nên cô lẽ anh sẽ không nhận lấy phần nước mà cô đang đưa nữa.

Tuy nhiên, không ai ngờ rằng, khi cô vừa dứt lời, Lâm Giang đã "Ồ" lên một tiếng rồi đưa tay nhận lấy chai nước chưa mở từ tay cô "Cảm ơn em". Cùng lúc đó, anh cũng trả lại cái chai kia cho cô, giờ chỉ còn một phần ba.

Thì Yến cảm thấy không thoải mái khi bị xem như tâm điểm thế này. Xem như đã hoàn thành "nghĩa vụ" của mình, cô nhanh chóng nói với Lâm Giang "Bạn cùng phòng của tôi cũng đang có phần thì nên tôi phải đi xem cô ấy thế nào rồi" rồi kéo Giang Nguyệt rời đi.

Khi bóng dáng cô đã đi khuất, Lâm Giang bèn mở chai Scream mới ra, anh uống một ngụm lớn.

Mình vẫn không thích nổi cái vị của đồ uống này...

Nghĩ đến đây, Lâm Giang lại đưa chai Scream lên môi làm thêm một ngụm nữa.

Nước trong chai này có vẻ không ngon bằng cái mà Thì Yến đã uống...Vì mình đã uống cùng một chai với Thì Yến, cái đó có thể xem là hôn gián tiếp không nhỉ?

Lâm Giang vẫn không ngừng uống cho đến khi quay về tìm Lục Bôn Lai. Trong khi đang sai bước, anh tình cờ bắt gặp ánh mắt Tần Nhất Nhiên đang dừng trên người anh.

Cô ta đang cắn chặt môi, dường như đang vô cùng khó chịu trước hành động vừa rồi của anh. Lồng ngực cô ta phập phồng bất định...

Lâm Giang tỏ vẻ hài lòng với kết quả như anh mong muốn, anh nhàn nhã tiếp tục uống ngụm nước trái ngược với sở thích của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 216: Nụ hôn gián tiếp (2)

Editor: Wave Literature

Bạn cùng phòng với Thì Yến không tham gia sự kiện nào vào buổi chiều, nhưng vì còn là sinh viên năm nhất, nên họ bị giáo viên kiểm tra điểm danh nghiêm ngặt hơn. Do vậy, sinh viên năm nhất cũng không dám tụ tập quanh sân như các sinh viên năm 3 và năm 4.

Hà Điền Điền và Giang Nguyệt dường như vẫn chưa nghỉ ngơi đủ trong phòng kí túc xá, nên khi vừa đến sân vận động, hai người gấp áo sơ mi và gối lên đầu hai người kia để nghỉ ngơi.

Lúc này, Lăng Nộ An vẫn đang chú tâm đọc cuốn sách mà cô vẫn chưa xem xong từ hôm qua.

Thì Yến thì theo dõi cuộc thi một cách uể oải, cô chống tay đỡ lấy đầu và nhận thấy giờ vẫn chưa có gì đáng để chú ý, nên cô rút điện thoại ra và vào tài khoản trò chơi.

Rất hiếm khi thấy toàn bộ nhóm [Sexy and Frisky] đăng nhập chơi vào ban ngày, nên Thì Yến thấy có chút bất ngờ khi phát hiện [111111] đang online

[111111] đã tham gia chơi được 27 phút rồi.

Thì Yến không biết lúc nào anh mới xong việc, nên cô quyết định tự chơi một vòng trước. Nhưng khi cô vừa mới quay lại sảnh chính để chọn bản đồ và tham gia chơi, một thông báo bất thành linh xuất hiện trên màn hình: [111111] đã mời cô vào một phòng.

Không chút do dự, Thì Yến nhấn nút đồng ý lời mời.

Vì hiện tại cô không mang tai nghe theo, và do đang ở giữa Đại hội Thể thao ồn ào, cô đã chọn nhấn tin thay vì gọi trực tiếp: [Thật hiếm khi thấy huynh online vào buổi chiều.]

[111111] chỉ trả lời cô bằng hai con số đơn giản: [56.]

Lần này, Thì Yến thực sự không giải mã được ý nghĩa của số 56, vì vậy cô gõ [?] và nhấn gửi. Nhưng sau một hồi chăm chú nhìn màn hình, cô chợt nhận ra là mình bị lấy nhiễm thói quen của Mister. Numbers. Thay vì gõ tin nhắn đề hỏi, cô lại quá lười đến nỗi chỉ sử dụng dấu chấm câu. Ngay lập tức, bàn tay cô lại lướt trên bàn phím và gửi thêm một câu hỏi:

[Điều đó có nghĩa là gì?]

Đến lúc này, hai người đã đăng kí thành công một lượt chơi và cùng xuất hiện trên máy bay. Cuối cùng màn hình cũng xuất hiện tin nhắn của [111111]: [Chán.]

56, chán... Hai cái này nghe cũng khá giống nhau.

Ngoài việc sử dụng dấu chấm câu, Mister Number thậm chí còn sử dụng các con số thay cho ý nghĩa nội dung tin nhắn...

Thật sự, mình còn có thể nói gì được đây? Sau tất cả thì, Mister Number vẫn là Mister Number mà...

Trong lúc Thì Yến vẫn đang mãi suy nghĩ, cô và [111111] đã hạ cánh xuống đất, và họ bắt đầu cướp bóc thiết bị để bổ sung trang bị.

Tương tự như các trận đấu cặp hai người đã chơi trước đó, họ chọn hạ cánh tại một nơi hẻo lánh. Mặc dù Thì Yến không hề nghe thấy âm thanh trong trò chơi do bị lấn át bởi tiếng ồn từ phía sân vận động, cô vẫn thấy phần cướp bóc thiết bị này có chút thú vị.

Đầu ba trận liên tiếp, Mister. Numbers đã chu đáo mang thêm hai phần gà của hai người cho bữa tối.

Vào trận thứ tư, khi chỉ còn năm phút nữa là kết thúc, Mister Numbers bất ngờ tiến vào một căn phòng và ẩn mình, rồi đột nhiên anh ngừng di chuyển.

Khi khu vực màu xanh đang dần tiếp cận đến họ, anh gõ một tin nhắn hướng dẫn Thi Yến đều khiển xe và chờ anh đến nơi an toàn.

Thi Yến vốn đã biết lái xe, nhưng kĩ năng lái xe của cô lại là một chuyện khác. Vào đến vùng an toàn ở tận phút cuối, lúc này họ đã hoàn toàn kiệt sức trong tình trạng kề cận cái chết bởi khả năng lái xe "anh dừng" hơn người của cô.

Thi Yến nhanh chóng tìm thấy một nơi trốn để chữa lành vết thương.

Khi thanh năng lượng của cô đã được nạp đầy, cô quay lại và thấy của [11111] vẫn ở mức thấp một cách nguy hiểm, vì vậy cô đã gửi một vài [?].

Nhưng một hồi sau, vẫn chưa thấy câu trả lời từ phía anh.

Thấy vậy, cô bắt đầu gõ: *Sức khỏe của anh...*

Trước khi kịp gõ hết tin nhắn, cô để ý thấy một kí hiệu âm thanh nhỏ đang nhấp nháy bên cạnh cái tên [11111].

Điều này có nghĩa tài khoản anh đang bật trò chuyện bằng giọng nói và anh đang nói vào micro.

Có phải anh ấy đang muốn nói gì với mình không?

Thi Yến nhanh chóng đưa điện thoại lên tai, nhưng do nơi đây lại quá ồn ào đến nỗi cô không hề nghe thấy [11111] đang nói gì. Bởi vậy, cô quyết định bật micro lên và đưa điện thoại kề sát miệng, "Anh vừa nói gì vậy? Tôi nghe không rõ."

Sau khi Thi Yến vừa dứt lời, một thông báo mới bắt đầu vang lên trên bục giảng, "Tiếp theo là cuộc thi chạy nước rút 100m cho nam. Những thí sinh đăng kí gồm có Lâm Giang, Trương Dương..."

Lo rằng mình sẽ bỏ lỡ những lời nói của [11111], Thi Yến vội vàng đưa điện sát vào tai, nhưng cô chỉ nghe thấy những câu đang được lặp lại từ đầu bên kia, "Tiếp theo là cuộc thi chạy nước rút 100m cho nam. Những thí sinh đăng kí gồm có Lâm Giang, Trương Dương..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 217: Huynh cũng học đại học G sao? (1)

Editor: Wave Literature

Điện thoại bên tai Thi Yến vẫn đang bật, nhưng đầu cô đã sớm rơi vào trạng thái choáng váng.

"... Tôn Hải Dương, Hắc Vũ, La Tuấn Hạo, Vương Ngang Thọ, Cao Lăng...", phát thanh viên vẫn tiếp tục đọc tên những người tham gia khác trong cuộc đua tiếp theo.

Và một lần nữa, Thi Yến có thể nghe những cái tên đó lặp lại từ đầu dây bên kia.

Càng nhiều cái tên được phát ra, Thi Yến lại càng siết chặt điện thoại trên tay trong vô thức.

Tại sao cô cũng nghe những lời tương tự trong điện thoại bên anh?

"... Những thí sinh có tên được gọi vui lòng chuẩn bị đến đường đua..."

Những từ ngữ đó cứ liên tục chồng chéo lên nhau, từ bên ngoài tai cô cho đến âm thanh phát lại từ đầu dây bên kia, tình cảnh bất ngờ này khiến đầu ngón tay cô bắt đầu run rẩy.

Chắc chắn đây không phải sự trùng hợp? Không lẽ bấy lâu nay [11111] và mình cùng học một trường đại học? Và giờ anh ấy cũng đang ở đầu đó trong sân vận động này như mình?

Khi ý nghĩ này kóe lên trong đầu Thi Yến, theo bản năng, cô ngẩng đầu lên nhìn quanh quất khắp nơi.

Đầu đó trong đám đông này, một trong số họ có thể là [11111]... Điều này cũng có nghĩa là [Expert of the Monkeys] và [Juice] cũng có thể đang ở đây...

Thi Yến vẫn chưa hoàn toàn nghĩ những điều này lại là sự thật, lúc này, cô có cảm giác như thế giới xung quanh đang chìm vào một cơn ảo mộng.

Có bao nhiêu khả năng những người đồng đội đầu tiên của mình cũng vô tình là bạn học ở ngôi trường này?

Giọng nói của phát thanh viên tiếp tục vang lên từ bục giảng, "Xin nhắc lại. Những người tham gia chạy nước rút 100m nam là Lâm Giang, Tôn Hải Dương...Hắc Vũ, La Tuấn Hạo, Vương Ngang Thọ, Cao Lăng..."

Âm thanh đó lại vang lên một lần nữa khiến Thi Yến không thể không cúi đầu nhìn vào màn hình điện thoại của mình.

Biểu tượng âm thanh nhỏ xíu đang nhấp nháy bên cái tên [11111]

Cũng có thể, không phải [11111] đang nói chuyện với cô, chẳng qua chỉ là âm thanh xung quanh sân vận động làm kích hoạt cuộc gọi thoại...

Thi Yến vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng vào giả thiết mới mà cô tự nghĩ ra, sau một lúc nhìn chằm chằm vào điện thoại trên tay, cô đưa sát lại gần miệng, ngập ngừng, "Huỳnh..."

Thi Yến chợt im bật. Cô không chắc trong trường hợp này mình nên nói gì mới thích hợp.

Sau khoảng năm giây, giọng nói của [11111] vang lên từ điện thoại cô, "Gi cơ..."

Giọng nói của anh bắt ngờ pha lẫn với âm thanh mà phát thanh viên đang đọc trên bục giảng.

Có lẽ, Mister Numbers cũng đã nghe thấy âm thanh đó và phát hiện sự trùng lặp như cô. Anh thốt lên hai từ rồi im bật.

Nhưng dường như, anh có thể thích ứng niềm bất ngờ này nhanh hơn cô. Sau giây lát, anh lên tiếng với vẻ ngạc nhiên tốt độ, "Muội... học đại học G?"

"Ừm..." Vẫn chưa hết hoàn hồn, Thi Yến chỉ biết trả lời ngắn gọn. Một lúc sau, cô mới yếu ớt hỏi lại, "Huỳnh... cũng học ở đại học G à?"

[111111]: "Ừm, tôi đang học năm ba."

[Yao Loves Ice Cream]: "Thật trùng hợp."

[111111]: "Tôi cũng nghĩ vậy."

Thi Yến không còn biết phải nói gì nữa, cả hai bên đều chìm vào im lặng hồi lâu.

Lúc này, chỉ còn mỗi thanh âm của phát thanh viên truyền qua lại giữa hai đầu dây.

Một lúc lâu sau, [111111] lại lên tiếng, "Còn muội thì sao?"

Trong chớp mắt, Thi Yến tự dưng quên bẵng đi câu hỏi của [111111], cô buột miệng "Hả?" Mãi mất một lúc, cô mới lúng túng trả lời, "...Tôi đang học năm 1, khoa Anh ngữ. Huỳnh thì sao?"

"Khoa Toán", [111111] trả lời ngắn gọn, rồi anh nói thêm, "Tôi phải đi tham gia một cuộc thi đã. Nói chuyện với cậu sau."

Mister Numbers vừa dứt lời với một giọng điệu vội vàng, Thi Yến đã thấy thông báo offline của anh hiện lên màn hình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 218: Huỳnh cũng học đại học G sao? (2)

Editor: Wave Literature

Nhắc đến khoa Toán... Thật trùng hợp, Lâm Giang cũng học khoa Toán, và cả hai người đều đang học năm 3...Có lúc nào họ học cùng lớp không nhỉ?

Trước lúc huỳnh ấy cúp máy, hình như cậu ấy có nói phải tham gia một cuộc thi. Trong hôm nay sẽ có các cuộc thi như chạy nước rút 100m nam, tiếp sức 400m nam, bắn súng, nhảy xa... Mister Numbers sẽ tham gia mục nào nhỉ?

Cứ như vậy, Thi Yến, người trước đó còn dửng dưng với các cuộc thi thể thao, giờ lại chịu cắt điện thoại đi và bắt đầu quan sát những thí sinh dự thi đang đứng trên sân.

Nhiều người tham gia quá. Ai mới có thể là Mister Numbers đây...

Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai vốn không tham gia cuộc thi nào vào buổi chiều, nên hai người quyết định đi lang thang với nhau để tìm kiếm niềm vui.

Phần thi chạy nước rút 100m của Lâm Giang phải đến 4 giờ mới bắt đầu, vì vậy anh tranh thủ làm tiếp phần dự án còn dang dở trong kí túc xá. Sau một lúc làm việc, ấn đường anh đã bắt đầu có cảm giác đau do mất tiếp xúc lâu với máy tính, để thư giãn một lúc, anh rút điện thoại ra và gõ vào PlayerUnknown's Battleground.

Với những món gà dành cho bữa tối ở mỗi vòng, trò chơi đã làm giảm bớt sự nhàm chán của Lâm Giang. Vào cuối trò thứ tư, anh vừa định dừng lại thì lại thấy [Yến Loves Ice Cream] vừa lên mạng. Nghĩ thấy việc tạo thêm một số trang bị có thể sẽ khiến trò chơi vui hơn, anh gửi lời mời chơi đến chơi mà không cần suy nghĩ thêm.

Nhưng ngay khi vừa vào trận đấu, anh nhận được một cuộc điện thoại từ bạn cùng lớp, nhắc anh rằng cuộc đua chạy nước rút 100m nam sắp bắt đầu.

Bởi vậy, anh bắt đầu thay trang phục thể thao và nhanh chóng đi đến sân vận động, đồng thời tranh thủ hướng dẫn [Yến Loves Ice Cream] đưa anh đến nơi an toàn.

Kĩ năng lái xe hơi của cô phải nói là quá khủng đến nỗi anh không dám nhìn. Xe chạy trên một quãng đường bằng phẳng, nhưng kì lạ là cuối cùng cô vẫn khiến xe bị lật ngược, Chưa hết, thay vì chọn lái xe đi xuống đường nhựa trơn tru để đi, cô lại bẻ lái qua những khu vực địa hình đồi núi hiểm trở.

Thật không dễ dàng gì hai người mới đến được nơi an toàn. Thở phào một hơi nhẹ nhõm khi thấy mình vẫn chưa bị cô hại chết, anh đi thẳng đến chỗ ngồi trong lớp.

Khi vừa đặt lưng xuống ghế, anh để ý thấy biểu tượng âm thanh nhỏ nhấp nháy cạnh tên cô đang nhấp nháy. Cô muốn nói chuyện với anh chăng?

Anh lấy tai nghe ra và cài vào tai. Khi anh vừa định hỏi cô "Có chuyện gì...", anh nhanh chóng nhận ra có chút gì đó kì lạ...Rồi sau đó, hai người có nói chuyện một lúc.

Trước mắt, cuộc thi chạy nước rút 100m gần bắt đầu, nên anh không còn cách nào ngoài việc offline để chuẩn bị.

Đứng ở vạch xuất phát, Lâm Giang vẫn đang mãi nghĩ về những điều [Yến Loves Ice Cream] đã nói trước đó, "Năm 1, Khoa tiếng anh"...

Lạ thật...cô nàng mồm mồm và Thi Yến đều là năm 1, lại cùng học ở khoa tiếng anh...Lẽ nào hai người lại học cùng lớp?

Trên thực tế, cô nàng mồm mồm và Thi Yến đều khá háu ăn, và có một số điểm tương đồng giữa hai người. Có thể nào Họ cùng là một người không? Nhưng nếu thật sự như vậy thì quá kì quái?

Đây đâu phải là một tình tiết trong phim. Trong thực tế thì xác suất xảy ra chuyện này cực kì thấp...

Chưa kể, cái tên cô nàng mũm mĩm có vẻ là một cô bé trắng trẻo và béo tròn. Có thể là mập gấp đôi Thi Yến, hay thậm chí còn có thể mập hơn đến ba lần!

Nghĩ như vậy, anh lại vô thức đưa mắt lang thang trong đám đông xung quanh.

Giữa biển người này, việc tìm thấy cô nàng mũm mĩm không khác gì mò kim đáy bể. Chưa kể đến việc có khá nhiều cô gái thừa cân ở Đại học G...

Sáng ngày thứ ba của Đại hội Thể thao, Thi Yến có một cuộc thi nhảy cao, đồng thời Lăng Nộ An cũng tham gia một cuộc thi bơi lội.

Nói đến nhảy cao thì đó là biệt tài của Thi Yến, đối với cô, nhảy cao dễ như là ăn cháo vậy. Do đó, vào tối ngày thứ hai hôm đó, Thi Yến và Lăng Nộ An đã cùng nhau đến bể bơi.

Thi Yến không có thói quen đem điện thoại đến bể bơi, nên khi trở về, cô khá bất ngờ khi thấy hơn 99 thông báo từ We chat của cô.

Ngoài ba tin nhắn đến từ các bạn học, còn lại đều là của nhóm Wechat [Sexy and Frisky]

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 219: Người phụ nữ của ông chủ (1)

Editor: Wave Literature

Thi Yến đưa tay kéo đến tin nhắn chưa đọc đầu tiên, và đó là tin nhắn của [Expert of the Monkeys]: *[Yến muội, ới ới ới.]*

[Expert of the Monkeys] @'d *[Yến Loves Ice Cream]*

[Expert of the Monkeys]: *Yến muội, ới ới. Đến giờ đi chơi rồi.*

[Juice]: *Hình như Yến muội không có ở đây. Chúng ta vào chơi trước được không?*

Tin nhắn tiếp theo trong nhóm là một giờ bốn mươi phút sau.

[Expert of the Monkeys]: *Chán thật. Tôi không chơi nữa. Giờ tôi đã hiểu tại sao ai cũng nói mệt mỗi khi phải chơi với cháu trai của ai đó*

[Juice]: *Cháu trai à, cậu nói đúng với những gì tôi đang nghĩ đấy!*

[Expert of the Monkeys]: *Im miệng! Ông nội của cậu đang ngồi đây đấy!*

"..." Hai người họ cãi nhau phải đến mười phút trước khi họ chuyển qua chủ đề mới.

[Juice]: *Ông chủ nói rằng chúng ta chỉ có thể ăn uống thoải mái sau khi xử lý xong cái đồng dự trữ trong phòng kí túc xá. Cậu có dám chơi với tôi không? Dừng xúc xắc nhé!*

[Expert of the Monkeys]: *Được thôi! Ai sợ ai?*

Các tin nhắn phía sau đều là trò chơi xúc xắc giữa Juice và Expert.

Thi Yến thử kéo tất cả xuống dưới và nhìn vào thời gian, thật bất ngờ là hai người đó đã chơi xúc xắc gần hai giờ liền!

Thường thì trung bình vài giây lại đổ xí ngầu một lần, họ có lẽ đã ném ít nhất cả nghìn viên trong suốt thời gian đó, có nghĩa là giờ họ chắc đã phải uống ít nhất cả nghìn li... không biết giờ họ còn tỉnh táo hay không?

Cảm thấy chút tò mò, Thi Yến liền tham gia vào cuộc nói chuyện.

[Yến Loves Ice Cream]: *Hai huynh thực sự là "Sâu rượu ngàn li" trong truyền thuyết đúng không vậy?*

[Juice]: *Yến muội nói gì vậy? Chút rượu này còn chẳng đáng cho tụi này xỉa răng!*

[Expert of the Monkeys]: Yến muội, không phải huynh muốn khoe khoang, nhưng nếu nói rằng hai bọn huynh đứng thứ hai trong việc uống rượu thì trên thế giới này chẳng ai dám nhận vị trí thứ nhất đâu!

Dường như đây là lần đầu cả Expert và Juice đều sử dụng cách xưng hô "bọn huynh" và "của bọn huynh" rất hài hòa...

Nghĩ như vậy, Thi Yến gõ bàn phím trả lời: *[Ấn tượng đấy!]*

[Juice]: *Muội cứ nói quá.*

[Expert of the Monkeys]: *Thật sự thì không nhiều lắm đâu.*

Lúc này, bỗng nhiên [111111] gửi một bức ảnh chất đầy một núi Lúa Mạch, theo sau là một tin nhắn chỉ chứa một chữ số duy nhất: [9]

Dù tin nhắn của anh rất súc tích ngắn gọn, mọi người trong nhóm vẫn hiểu ý ngay lập tức.

Anh đang lật tẩy đây mới là thứ rượu mà Monkey và Juice đang nói đến.

Bóp bóp bóp! Dù chỉ qua màn hình điện thoại, Thi Yến vẫn có thể nghe thấy âm thanh những cái tát tàn nhẫn lên gương mặt Expert và Juice.

Cả nhóm chìm vào bầu không khí im lặng tầm mười giây, cho đến khi Juice gửi một biểu tượng cảm xúc "cười ngại ngùng". *[Hehe, bọn huynh chỉ nói đùa thôi. Làm sao những sinh viên gương mẫu như tụi này lại lấy rượu ra làm trò trong phòng kí túc xá chứ?]*

[Expert of the Monkeys]: *Yến muội không biết đấy thôi, huynh chưa bao giờ đựng vào một giọt rượu, cũng như hút thuốc hay bài bạc. Đáng ra danh hiệu "Sinh viên ba tốt" nên để cấp trực tiếp đến những sinh viên như bọn huynh nè!*

Khéo thay, lúc này [11111] lại gửi thêm một hình ảnh khác. Đó là hình một hộp thuốc lá và một cái bật lửa.

Nhìn thấy hình ảnh đó, Thi Yến bật cười.

Mister Number chắc hẳn là một chuyên gia đánh lén người khác... Nhưng mặt khác, giờ cô lại có vẻ quan tâm nhiều hơn đến chỗ Lúa Mạch đang chất đống như núi trong bức ảnh...

Trí tò mò của Thi Yến lại nổi lên, cô gõ một câu hỏi: *[Sao các huynh lại mua nhiều Lúa mạch đến vậy?]*

[Juice]: *Đâu, ông chủ tự mua đấy.*

Thi Yến gõ một biểu tượng ngạc nhiên rồi hỏi: *[Bộ các huynh ai cũng là trùm mua sắm thế này à?]*

[Monkey of the Experts]: *Ừm, thật ra cũng không hẳn vậy. ông chủ mua nhiều như vậy hẳn là vì nữ thần của tôi rồi.*

Ngay khi Thi Yến đang bấm xem tin nhắn của Expert vừa gửi, Expert đã lập tức gỡ đi rồi gửi một tin khác.

[Monkey of the Experts]: *Ừm, thật ra cũng không hẳn vậy. Ông chủ mua nhiều như vậy hẳn là mommy của tôi.*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 220: Người phụ nữ của ông chủ (2)

Editor: Wave Literature

Quen biết bọn họ một thời gian, Thi Yến đã biết đôi khi Expert và Juice sẽ gọi đùa Mister Numbers là "Papa", nhưng... *Expert có ý gì khi nói đến từ "mommy"?*

[Yến Loves Ice Cream]: *Mommy của huynh á hả?*

[Yến Loves Ice Cream]: *Nghĩa là sao á?*

[Juice]: *Một người phụ nữ.*

[Expert of the Monkeys] bổ sung thêm: *[Người phụ nữ của ông chủ đấy.]*

Một người phụ nữ, người phụ nữ của ông chủ...Nói cách khác, hai người đang ám chỉ đến bạn gái của Mister Numbers đúng không?

Chưa kịp suy nghĩ nhiều, theo bản năng Thi Yến đã gõ một dòng chữ và gửi đi: *[Woa, ý là ông chủ của huynh cuối cùng đã thoát khỏi tình trạng độc thân, đặt dấu chấm hết cho lục căn ngàn năm thanh tịnh của mình đúng không? Muội đoán cuối cùng huynh ấy đã gặp được cực âm của cuộc đời mình rồi.Chúc mừng nhé, giá như muội có vinh dự được rải hoa trong lễ cưới nhỉ!]*

Thi Yến gõ gửi tin nhắn, nhưng chờ nửa ngày mà cô mãi chưa thấy ai phản hồi.

Có phải đường truyền mạng bị lỗi không nhỉ?

Thi Yến đã thử chuyển từ dùng wifi sang 4G, nhưng vẫn không có chuyển biến nào cả. Cảm thấy chút lạ lùng, cô gõ một [?]. Ngay khi cô định gửi tin nhắn đi, cô mới vụt nhớ ra là [11111] cũng ở trong nhóm

!!!!!!

Một hàng dấu chấm than lướt qua đôi mắt của Thi Yến, với không chút do dự, cô vội vàng gỡ ngay tin nhắn trước đó rồi gửi một biểu tượng cảm xúc ngẫu nhiên nào đó, hòng cố gắng che giấu thái độ gờ vờ trước đó của cô.

Thi Yến tiếp tục spam biểu tượng một cách điên cuồng, chỉ khi cảm thấy đã tạm thoát khỏi nguy hiểm, cô mới ngừng tay lại.

Lắc cổ tay có chút đau nhức, cô vừa thở ra một hơi nhẹ nhõm thì thấy một tin nhắn mới xuất hiện trên màn hình.

Người gửi tin nhắn đó là [11111]. Kèm theo đó là một biểu tượng cảm xúc với nội dung sau: *[Người nhận từ chối moa của bạn.]*

Đôi lông mày của Thi Yến nhú lại vơi về bên rồi. Phải mất một lúc sau, cô mới nhận ra biểu tượng cảm xúc mà cô đã spam kịch liệt trước đó là *[Moa (o´3´)]*.

Quá xấu hổ, Thi Yến vừa định gửi tin nhắn [Muội xin lỗi, muội gửi nhầm biểu tượng cảm xúc thôi mà] thì chợt điện thoại cô đột nhiên rung lên. Một tin nhắn khác vừa đến.

[11111]: *[Woa, ý là ông chủ của huynh cuối cùng đã thoát khỏi tình trạng độc thân, đặt dấu chấm hết cho lục căn ngàn năm thanh tịnh của mình đúng không? Muội đoán cuối cùng huynh ấy đã gặp được cực âm của cuộc đời mình rồi.Chúc mừng nhé, giá như muội có vinh dự được rải hoa trong lễ cưới nhỉ!]*

Thi Yến suýt thì làm rơi cả điện thoại xuống đất.

Đó chính xác là tin nhắn mà cô vừa gửi, Mister Numbers vậy mà lại nhớ rõ từng câu từng chữ...

Thi Yến cảm điện thoại lên, cô ngập ngừng chọn biểu tượng cảm xúc "nụ cười hồn nhiên" và gửi đi, lúc này tim cô vẫn còn nhộn nhạo vì sợ hãi *[Vừa nãy muội đùa thôi. Muội chỉ muốn khuấy động bầu không khí một chút.]*

[11111]: *Ừm. Cân nặng hiện tại của Yến Loves Ice Cream cuối cùng cũng phá kỉ lục 100kg. Bắp đùi cô ấy thậm chí còn to hơn vòng eo thông thường của con gái. Chúc mừng nhé, để tôi rải chút hoa cho dịp kỉ niệm này!*

Khoảng một phút sau, tin nhắn đã bị Mister Numbers gỡ đi. Tiếp đó, một tin nhắn khác lại đến. Kèm với biểu tượng cảm xúc "mỉm cười" khiến cho người ta chỉ muốn đắm một cú, xuất hiện một chuỗi câu: *[Thật là trùng hợp. Tôi cũng nói đùa. Tôi chỉ muốn khuấy động bầu không khí một chút.]*

Cái này... Thi Yến nhìn chăm chăm vào màn hình một lúc lâu, cuối cùng cô chỉ im lặng đặt điện thoại xuống và bước vào nhà tắm.

Lúc nằm trên giường, cô vẫn chưa vội chìm vào giấc ngủ mà hồi tưởng lại cuộc đối thoại vào đầu giờ chiều, lúc trước khi Mister Numbers thoát khỏi trò chơi.

Mãi trầm trọc suy nghĩ, nhưng cô vẫn chưa đoán được khả năng anh là ai.

Minh có nên nhắn tin hỏi anh ấy luôn không.

Thi Yến trở người tìm chiếc điện thoại, cô cầm lên và nhìn chăm chú một hồi lâu. Cuối cùng, cô quyết định đặt xuống.

Quên đi, dù sao anh ấy cũng không có ý định muốn gặp mình. Nếu con gái như mình chủ động lên tiếng thì lại không hay cho lắm. Với lại, cứ là mối quan hệ qua mạng như lúc này, có khi lại hay hơn...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 221: Thi Yến Vs Lâm Giang (1)

Editor: Wave Literature

Vào buổi sáng ngày thứ ba của Đại hội Thể thao, Thi Yến bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại.

Cô giật mình chớp chớp đôi mắt còn ngái ngủ, nhưng cái tên hiện lên màn hình điện thoại đã làm cô bừng tỉnh trong chớp mắt.

Đã một thời gian dài cô và người này không có liên lạc với nhau, Lương Mạc.

Sau một hồi ngỡ ngàng nhìn cái tên – "Mạc Mạc" – đang nhấp nháy trên màn hình, cô chạm nhẹ vào màn hình để nhận cuộc gọi, "Mạc Mạc..."

Cô vừa cất tiếng gọi tên của Mạc Mạc, đầu dây bên kia đã vang lên một giọng nói vui vẻ lành lút, "Yến Yến bé nhỏ của tớ, hôm nay Đại hội Thể thao của trường cậu hẳn là kết thúc rồi nhỉ, mai cậu không có tiết học, đúng không?"

Chưa đợi Thi Yến kịp trả lời, Mạc Mạc đã tiếp tục: "Bé cưng, tớ sẽ đến trường tìm cậu sau, khoảng sáu đến bảy giờ gì đó. Rồi chúng mình ra ngoài và kiếm gì đó vui vui!"

Thi Yến im lặng tầm hai giây khi Mạc Mạc dứt lời, cô vừa định lên tiếng, đã ngắt lời, "Yến Yến yêu quý, chúng ta không gặp nhau lâu như vậy mà cậu không nhớ tí chút nào à? Tớ sắp chết vì cô đơn rồi đây! Tớ có một người bạn vừa mở quán rượu ở Sanlitun I, và thời gian này anh ấy sẽ không tính phí cho chúng ta đâu. Tối nay tự mình đến ủng hộ anh ấy nhé, được không?"

Dường như lúc này mới nhận ra Thi Yến vẫn chưa nói gì, Mạc Mạc bắt đầu kháng nghị một cách rụt rè, "...Yến Yến, thôi mà, cùng đi với tớ nhé? Tớ đã nói trước với anh ấy rồi... Cậu không muốn làm bạn với tớ nữa à? Nói gì đi, Yến Yến..."

Thi Yến hạ mắt xuống một lúc lâu, rồi cô nhẹ nhàng đáp lời, "Được rồi, hẹn gặp cậu tối nay."

Một Lương Mạc đang e dè và có chút tức giận ngay lập tức quay lại với giọng điệu vui vẻ của mình, "Tớ biết Yến Yến yêu dấu sẽ không bao giờ bỏ rơi tớ mà! Cậu muốn ăn gì tối nay? Đồ ăn Quảng Đông? Đồ Nhật? Lẩu? Đồ Tây... Đứng rồi, tại sao mình không lập một danh sách các quán ăn rồi gửi cho cậu nhỉ, cậu sẽ tùy ý chọn thoải mái?"

Thi Yến vừa định mở lời: "Không sao đâu, cậu chọn đi", nhưng ngay khi lời nói vừa chạm đến đầu lưỡi cô lại ngập ngừng trong giây lát, rớt cuộc, cô vẫn trả lời "Được rồi".

"Tớ sẽ gọi khi đến trường cậu. Giờ tớ lại sắp bận nên không thể nói chuyện với cậu lâu được. Hãy dành việc đó cho tối nay nhé. Tạm biệt, yêu cậu nhiều. Moa!" Lương Mạc lại nói một tràng dài không ngừng nghỉ, rồi, chưa kịp để Thi Yến đáp lời, đầu dây bên kia đã vội cúp máy.

Yến Yến nhìn đồng hồ - đã sáu giờ ba mươi phút sáng.

Thi Yến cảm thấy mình vẫn còn ngái ngủ, nhưng vì cuộc gọi đột ngột của Lương Mạc, khiến cô không còn cảm giác muốn đặt lưng xuống nữa.

Cô đặt điện thoại xuống và vô thức nhìn lên trần nhà một lúc, nhưng dường như con thèm ngủ đã biến mất. Cuối cùng, cô quyết định trèo ra khỏi giường và đi tắm rửa.

Tám giờ, Thi Yến và ba người bạn cùng phòng đã đến căn tin để ăn sáng. Sau đó, bốn người đi thẳng đến sân vận động.

Chỉ mới ngồi được một lúc, Thi Yến đã được gọi đi tham gia cuộc thi Nhảy cao dành cho nữ.

Nhờ có phần thi gây ấn tượng của Thi Yến trong cuộc đua marathon 10km vào hôm đầu tiên của Đại hội Thể thao, nên hôm nay có rất nhiều người đổ về đây để theo dõi cuộc thi nhảy cao lần này.

Có thể nói nhảy cao là năng khiếu bẩm sinh của Thi Yến, vì vậy toàn bộ quá trình thi không có vấn đề gì gây chướng ngại cho cô. Không để cho đám đông khán giả có cơ hội thất vọng, cô đã giành vị trí quán quân cho cuộc thi Nhảy cao dành cho nữ một cách dễ dàng.

Toàn bộ các động tác cố định của cô không có chút nào thừa thãi, từ quá trình khởi động cho đến lúc nhảy lên. Thân ảnh cô lướt nhẹ nhàng trên không trung và vẽ ra một hình vòng

cung tuyệt đẹp trước khi hạ cánh nhịp nhàng trên tấm thảm xốp. Chuỗi chuyển động tuyệt đẹp của cô không hề được xem là mờ nhạt, nếu đặt bên cạnh phần thi của các vận động viên nhảy cao chuyên nghiệp.

Một lần nữa, Thi Yến lại xuất sắc giành được một huy chương vàng, và không khác gì lần trước, sự kiện này hoàn toàn gây chấn động trên các diễn đàn trong trường.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 222: Thi Yến Vs Lâm Giang (2)

Editor: Wave Literature

Thực tế thì, những cuộc tranh luận trên diễn đàn vốn đã nổ ra từ bài phỏng vấn Thi Yến, khi mà cô đạt danh hiệu quán quân của cuộc thi nhảy cao...

Thành viên Câu lạc bộ Truyền thông mở đầu bài phỏng vấn bằng câu hỏi: "Thật bất ngờ khi bạn học Thi Yến của chúng ta đều giỏi cả môn chạy và nhảy. Có chút tò mò là, bạn có bao giờ nghĩ mình sẽ về nhất trước khi thực hiện cú nhảy không?"

Với câu hỏi đó, Thi Yến chỉ trả lời: "Nhảy cao là phần thi tôi tự tin nhất. Vì tôi đã giành vị trí quán quân trong cuộc thi marathon 10kmm, dĩ nhiên tôi không thể không làm giống như vậy trong phần thi này!"

Giống như trong cuộc phỏng vấn đầu tiên, phản ứng của người hỏi cũng là không thể nói nên lời trong giây lát. Tiếp đó, họ cũng chỉ đặt câu hỏi kiểu mẫu dành cho các nhà vô địch, "Sau khi giành được vị trí quán quân trong cuộc thi nhảy cao, bạn có những cảm tưởng gì muốn chia sẻ với mọi người không?"

Thi Yến chỉ vào ánh mặt trời đang rực rỡ trên đầu và thành thật trả lời: "Chỉ là trời đang quá nóng như thiêu như đốt. Tôi nghĩ mình đang gần như biến thành Mao Trạch Đông!..."

Chuyện Thi Yến liên tiếp giành hai vị trí quán quân và các bài phỏng vấn cô đã được lan truyền trên khắp diễn đàn, dự đoán sẽ trở thành các trích dẫn kinh điển cho Đại hội Thể thao của Đại học G năm nay.

Chỉ là, chủ đề liên quan đến phần phỏng vấn của Thi Yến về sau đột nhiên rẽ sang một hướng khác. Đó là vì ai đó đã nhắc đến tên Lâm Giang, nói anh cũng là người thường xuyên có những câu trích dẫn kinh điển."

Vào năm đầu tiên Lâm Giang bước vào Đại học G, đây là cách anh tự giới thiệu bản thân trước lớp: "Chào, tôi là Lâm Giang, thủ khoa trong kì thi tuyển sinh quốc gia ở Bắc Kinh. Các bạn có thể hỏi tôi bất cứ điều gì, nhưng nhớ rằng trả lời hay không là việc của tôi."

Trong lễ Phục sinh nhân dịp kỷ niệm thành lập Đại học G, Lâm Giang đã từng thắng thưởng với Tần Nhất Nhiên, "Có mọi người ở đây làm chứng, cô là người mà tôi không muốn có bất cứ liên quan nào."

Với tư cách là đại diện của Đại học G trong cuộc thi Toán học, khi đối mặt với sự khiêu khích từ một đối thủ đã gian lận từ trường đại học khác, đây là những gì Lâm Giang đã nói: "Tôi có thể không phải là một vị thánh, nhưng cậu là căn bã của căn bã."

Từ cuộc thảo luận về những trích dẫn kinh điển, tài khoản đó bắt đầu làm một cuộc so sánh giữa Thi Yến và Lâm Giang trên diễn đàn. Cuối cùng, người không có vẻ rảnh rỗi đó đã biên soạn lại mọi thứ và tạo một chủ đề mới với cái tên là *[Thi Yến Vs Lâm Giang]*.

Từ việc học tập cho đến kết quả thi tuyển sinh đại học quốc gia, thành tích tại trường Đại học G, cho đến những chiến thắng trong Đại hội Thể thao và công việc hàng ngày của họ... Ngay cả những lời thú nhận dành cho hai người họ cũng được đem ra so sánh!

Tuy nhiên, với một người thành tích khủng như Thi Yến, khi đối mặt với một đối thủ như Lâm Giang, cô vẫn ở trong thế bất lợi.

Có hai lĩnh vực đặc biệt mà Lâm Giang đã hoàn toàn áp đảo Thi Yến.

Đầu tiên là kết quả môn Toán của Lâm Giang. Anh luôn đạt được số điểm cao nhất cho mỗi bài kiểm tra, trong khi Thi Yến lại hầu như không thể vượt qua.

Thứ hai là về thu nhập. Hiện tại thu nhập ước tính của Lâm Giang đã đạt đến mức không thể đoán nổi, trong khi thu nhập của Thi Yến từ lúc bước chân vào trường Đại học G chỉ là một con số 0 tròn trĩnh.

- - -

Kể từ lúc xảy ra vấn đề với Tần Nhất Nhiên, Hạ Thương Chu đã dần quen với việc lang thang trên diễn đàn mỗi khi cậu buồn chán. Do đó, khi vừa thấy chủ đề *[Thi Yến Vs Lâm Giang]*, điều đầu tiên anh làm là chia sẻ bài viết với Lâm Giang.

Lâm Giang đang soạn thảo một email, ngay khi vừa xong việc, anh nhấn vào liên kết mà Hạ Thương Chu vừa gửi.

Thi Yến Vs Lâm Giang... Đó là tên của mình với Thi Yến mà... Có vẻ như các chủ đề trên diễn đàn Đại học G đang có một bảng xếp hạng chẳng...

Nghĩ tới đây, Lâm Giang bắt đầu nhấn vào lướt qua nội dung.

Ah? Thi Yến thật sự bị mình đánh bại sao?

Nhưng xem lại lần nữa thì, không có gì đáng kinh ngạc khi Thi Yến không thể cạnh tranh với mình...

Nhưng bị nhấn chìm thẳm hạ thế này trên diễn đàn, liệu cô ấy có bị tổn thương hay không?

Chăm chú nhìn vào bài viết một hồi lâu, Lâm Giang bắt đầu đăng nhập vào tài khoản [1234567] mà anh đã đăng ký thêm, rồi bắt đầu gõ thêm một số bài Vs khác: *[Sự háu ăn của Thi Yến, sự mắt mát của Lâm Giang...]*

Nói đến mắt mát có gây ảnh hưởng nhiều không? Xét cho cùng, về thu nhập, cô ấy chỉ ở mãi một con số 0 tròn trĩnh kể từ khi nhập học, dường như không có lĩnh vực gì

gần gũi với mình hơn chút. Mình cần cái gì đó nhiều hơn để cân bằng hai bên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 223: Một trăm điểm cho Thi Yến, không có điểm nào cho Lâm Giang (1)

Editor: Wave Literature

Cô ấy đã có một con 0 rồi, vì vậy mình sẽ miễn cưỡng cho phép cô ấy vượt mình một lần...

Nghĩ vậy, Lâm Giang lại đổi tên bài đăng thành: *[Trong lĩnh vực hấu ăn, 100 điểm cho Thi Yến và 0 điểm cho Lâm Giang.]*

Lâm Giang đã dự định rút lui khỏi diễn đàn sau khi gửi xong phản hồi, chợt một ý tưởng lóe lên làm anh phải do dự, nhưng cuối cùng anh quyết định gõ thêm *[Trong lĩnh vực sinh nở, một trăm điểm cho Thi Yến và Lâm Giang nhận được...]*

Mặc dù anh không phải người sinh đứa trẻ, nhưng làm sao hai người mới có đứa trẻ nếu như không có anh?

Do đó, Lâm Giang ngẫm nghĩ trong vòng nửa giây rồi kiên quyết tự thưởng cho mình 60 điểm rồi đăng phản hồi. Sau đó, anh hài lòng thoát khỏi chủ đề diễn đàn.

Vì mình đã vượt Thi Yến trong hai chủ đề, mình cũng sẽ bù đắp bằng cách nhường cô ấy hai chủ đề khác.

Thi Yến nên cảm thấy vui vẻ sau khi đọc bài viết này.

Trong đầu Lâm Giang chợt xuất hiện hình ảnh đôi mắt cong cong vẽ thành một nụ cười khi đọc bài viết của anh, khóe môi anh cũng bất giác nhếch lên khi quay lại với công việc đang dở.

Vừa gõ bàn phím được một lúc, anh đột ngột dừng lại.

Trên phương diện sinh nở, 60 điểm với mình có phải là quá thấp?

Với khả năng của mình thì hạ gục cô ấy chỉ bằng một chiêu không có gì khó. Đáng ra mình nên chấm ít nhất là 99 điểm, đúng không? Bên cạnh đó, việc sinh con không giới hạn ở số lượng người. Không có mình, Thi Yến cũng đâu thể có con...

Đại hội Thể thao cuối cùng cũng đã kết thúc, Thi Yến trở về kí túc xá và đi tắm. Xong việc, cô theo thói quen mở một chai sữa chua và một gói khoai tây chiên rồi thả người lên giường, tận hưởng hơi điều hòa mát lạnh đang lan tỏa khắp căn phòng.

Hà Điền Điền nhắn tin cho Thi Yến nói cô đang ở trên diễn đàn trường. Cảm thấy có chút buồn chán, cô nhấc điện thoại lên và lướt xem những tin tức về mình.

Có một chủ đề tên *[Thi Yến Vs Lâm Giang]*, và nội dung đó từ đầu đến cuối vẫn chẳng có gì đặc biệt.

Rốt cuộc, giữa cô và Lâm Giang không có bất kì một cuộc chiến thực thụ nào. Thậm chí cũng không có gì đáng để bàn cãi về những điều này.

Tuy nhiên, khi lướt xuống bình luận được đăng bởi [1234567], Thi Yến thấy mình không thể xem một cách dửng dưng được nữa...

[1234567] vốn là ID của Lâm Giang; những người thường xuyên lui tới diễn đàn sẽ biết điều này sau vụ việc với Tần Nhất Nhiên.

Vì vậy, khi vừa nhìn thấy câu trả lời *[Trong lĩnh vực hấu ăn, 100 điểm cho Thi Yến và 0 điểm cho Lâm Giang.]*, cô vẫn khá bình tĩnh. Thậm chí cô còn bật ngón tay cái ra về đồng tình cho Lâm Giang. Cô không ngờ rằng một người tự cao và ngạo mạn như anh sẽ hạ mình nhận thất bại như thế...

Nhưng khi giây trước cô còn bình tĩnh, giây sau một dòng chữ đập vào mắt khiến cô phải thảng thốt [1234567]: *[Trong lĩnh vực sinh nở, một trăm điểm cho Thi Yến và sáu mươi điểm cho Lâm Giang]...Cái quái gì đây?*

Từ khi nào mà việc sinh nở đã trở thành một tiêu chuẩn để so sánh giữa hai người họ vậy?

Và Lâm Giang lấy đâu ra tự tin để tự thưởng cho mình 60 điểm về phương diện đó?

Hay là anh ấy nghĩ mình vô tình, có khả năng sinh con sao?

Nhưng điều khiến Thi Yến không ngờ tới được không phải phản ứng của Lâm Giang, mà là thái độ quá khích của cư dân mạng.

[Một chuyên mục đáng kinh ngạc từ Nam thần Lâm Giang. Ai mà ngờ rằng rằng anh ấy lại vào đây và nói giúp cho Thi Yến không? Đây có phải là một màn công khai tình cảm với vợ của anh ấy không?]

[Nói hấu ăn thì tôi có thể hiểu, nhưng sinh con có nghĩa là gì? Có phải Lâm Giang đang ám chỉ muốn có con với Thi Yến hay không?]

[Wakakaka, bạn không nghĩ rằng nam thần của chúng ta đã không xuất hiện để phân tán một số thức ăn cho chó không? Mặc dù thức ăn cho chó được thừa nhận là ngon, nhưng việc ăn quá nhiều sẽ chỉ khiến chúng ta bị đầy hơi]

"..."

Những phản ứng này có nghĩa là sao đây?

Họ có ý gì khi nói "một màn công khai tình cảm"? Lâm Giang đã bày tỏ tình cảm với mình ở chỗ nào chứ? Và mình trở thành vợ anh ấy từ khi nào...Ồ, hình như giờ mọi người đã xem tụi mình là đôi vợ chồng chưa cưới...Hay đúng hơn, là một cặp đôi bí mật...

Hơn nữa, con mắt nào của họ thấy Lâm Giang muốn có con với cô kia chứ? Nhiều người thực sự nên xem lại khả năng đọc hiểu của mình đi!

Đúng như dự đoán, diễn đàn này thực sự là một sự tồn tại bất thường... Có lẽ mình bị bỏ bùa nên mới nghĩ nó bình thường! Đúng là ấn tượng sai lầm!

Khẽ lắc đầu, Thi Yến thoát khỏi diễn đàn để xem video trận đấu của nam thần của cô, Huyền Thoại, miệng vẫn không hề quên nhai khoai tây chiên trong khi đang ngắm nghía thần tượng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Một trăm điểm cho Thi Yến, không điểm nào cho Lâm Giang (2)

Editor: Wave Literature

Thi Yến đang xem đến video thứ tư thì cô bất ngờ nhận được tin nhắn từ Lương Mạc [*Yến Yến bé nhỏ, khoảng mười phút nữa tớ sẽ đến trước cổng trường cậu, vì vậy giờ cậu có thể chuẩn bị được rồi. Hẹn gặp lại cậu sớm nhé!*]

Thi Yến nhanh chóng bỏ qua video và trả lời: [*Được rồi.*]

Lương Mạc nhanh chóng gửi lại cho cô một biểu tượng cảm xúc "moa".

Thi Yến chỉ nhìn mà không đáp, cô quay lại tiếp tục xem video.

Khi cô xem xong trận đấu, đồng hồ đã trôi qua tám phút.

Sau khi kiểm tra điện thoại mình đã được sạc đầy pin, cô mới leo ra khỏi giường và thay quần áo. Cô soát lại một lượt để chắc chắn mình không quên gì, rồi mới thong thả đi giày và rời phòng ký túc xá.

Khi Thi Yến bước đến cổng trường, vẫn chưa thấy bóng dáng Lương Mạc đâu.

Dù mặt trời đã dần khuất về phía tây, nhưng hơi nóng từ ánh dương tà vẫn còn chút gắt, Thi Yến thấy tốt hơn hết là nên tìm một bóng râm để đứng chờ.

Cô đứng đó tầm nửa phút, rồi như chợt nhớ điều gì đó, cô rút điện thoại ra.

Nhấn một vài nút trên màn hình, cô gọi vào số Giang Nguyệt và báo hôm nay cô sẽ ra ngoài ăn với một người bạn, vì vậy không thể ăn tối với cả phòng được. Im lặng một lúc, cô bắt đầu tán gẫu với Giang Nguyệt trong hồi lâu. Khi cô vừa định cúp máy thì một chiếc xe thể thao màu đỏ tươi đột nhiên trở đến trước mắt cô. Cửa kính hạ xuống, để lộ khuôn mặt thanh tú của Lương Mạc, "Yến Yến, lên xe đi."

Thi Yến gạt đầu ra hiệu đã biết với Lương Mạc, cô quay sang điện thoại nói với Giang Nguyệt, "Tớ cúp máy nhé", rồi cất điện thoại. Sau đó, cô mở cửa xe và im lặng bước vào.

Trong khi Thi Yến đang thắt dây an toàn, Lương Mạc quay sang hỏi với nụ cười vui vẻ trên môi, "Cậu mới nói chuyện với ai à?"

Thi Yến đáp: "Một người bạn cùng phòng thôi. Tớ chỉ báo sẽ không ăn tối với họ thôi."

Lương Mạc chỉ đáp "Ồ" rồi lái xe đi. Sau một hồi lâu im lặng, cô bắt đầu lên tiếng, "Tớ đã đến Nhật một khoảng thời gian trước, đó là lý do tớ không đi ra ngoài với cậu được..."

Thi Yến: "Ồ? Cậu đi Nhật từ khi nào?"

Lương Mạc ngập ngừng: "Mới đây thôi, tuần trước..."

Cuối tuần trước...Tuần trước là sinh nhật của cô. Nhưng khi cô đi cùng Lâm Giang để tìm quà cho chị Tâm Ý, cô đã thấy Lương Mạc ở khu mua sắm W...

Thi Yến còn chẳng muốn vạch trần lời nói dối của Lương Mạc. Thay vào đó, cô chỉ hỏi: "Vậy cậu có mua được gì hay ho ở Nhật không? Có mang món gì ngon ngon về không?"

"Tớ biết ngay cậu sẽ hỏi thế mà!" Lương Mạc thốt lên với giọng điệu vui vẻ, cô chỉ vào cái túi xinh xắn đặt dưới chân Thi Yến. "Đây nè, tớ đã mua cho cậu đấy."

Đôi mắt của Thi Yến cong lên với vẻ thích thú, cô nói: "Cảm ơn cậu" rồi xé ngay một gói đồ ăn.

Liếc nhìn cô gái bên cạnh đang bận nhét thức ăn vào miệng, Lương Mạc dò hỏi, "Yến Yến, trong hai tuần tớ ở Nhật, cậu có làm gì mới không?"

"Cũng không có gì nhiều" Thi Yến vừa trả lời vừa nuốt thức ăn. "...Chỉ đi học thôi."

Lương Mạc: "Vậy thì... giữa cậu và anh Giang như thế nào rồi? Bây giờ mối quan hệ của hai người đã tốt lên chút nào chưa?"

Đôi tay đang bận rộn của Thi Yến đột nhiên khựng lại, nhưng chỉ trong chốc lát, cô đã lấy lại giọng điệu tự nhiên như trước, khẽ lắc đầu, cô trả lời: "Không hẳn đâu. Mọi thứ vẫn như thế. Nhưng vì chị Tâm Ý mới về gần đây nên tớ có gặp anh ấy một lần."

Lương Mạc: "Tớ cũng mới gặp chị Tâm Ý vào ngày hôm qua. Di Lâm cũng đã về."

Di Lâm trong lời nói của Lương Mạc là mẹ của Lâm Tâm Ý. Thi Yến chỉ đáp "Tớ biết rồi" rồi im lặng.

Dường như Lương Mạc cũng không muốn nói về chủ đề này nữa. Không lâu sau, hai người đã chuyển câu chuyện sang một chủ đề khác.

Như lúc họ quyết định qua điện thoại, sau khi dùng bữa tối, Lương Mạc lại lái xe đưa Thi Yến đến quán bar mới khai trương ở Sanlitun.

Chương 225: Thậm chí còn nhút nhát và đa tình hơn cả phụ nữ (1)

Editor: Wave Literature

Lương Mạc vốn được sinh ra nơi thế gia danh môn, và bạn bè quanh cô cũng là những cậu ấm cô chiêu ngâm thìa vàng từ thuở sinh ra. Hầu hết bạn bè của cô ta cũng có mối quan hệ rộng, vì vậy dù đây chỉ là quán bar mới mở chưa lâu, nhưng vẫn rất có nhiều người đến để ủng hộ.

Cũng như bao nơi khác, quán bar này vô cùng sôi động. Hầu hết các cô gái đều ăn mặc khiêu gợi, mang trang phục lộ da thịt và nhảy múa điên cuồng trên sàn nhảy, họ liên tục lắc đầu và chuyển động cơ thể như thể bị thôi miên.

Dường như phần lớn những người đang tụ tập trong quán bar tối nay đều là người quen với Lương Mạc. Lúc cô đưa Thi Yến rẽ vào sâu hơn vào phía trong, mọi người đều cất lời chào hỏi, kiểu như "Honey, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau", "Darling, nhớ em lắm đây", và những lời tương tự như vậy cứ tiếp tục tuôn ra khi họ đang sai bước.

Hai người cố chen qua từng dòng người, và cuối cùng dừng lại ở chiếc ghế sofa lớn nhất trong một góc của quán bar.

Lúc Lương Mạc và Thi Yến vừa ngồi xuống và để túi qua một bên, một nam tiếp viên nhanh chóng xuất hiện, với mái tóc đỏ thẫm bóng bĩnh và đôi bông tai kim cương lấp lánh. Khi đưa thực đơn cho Lương Mạc, cậu ta thậm chí còn làm một cử chỉ ngón tay rất kiểu cách. Giọng điệu cậu ta cũng cực kì nữ tính, "Cô Lương, đã lâu lắm rồi cô không đến chỗ chúng tôi. Cô không biết tôi nhớ cô đến mức nào đâu..."

Thi Yến không thể không nổi da gà khi nghe giọng điệu âu yếm quá mức như thế.

Nếu một người đàn ông mà lại nói chuyện một cách e thẹn và dấm dúi hơn cả phụ nữ thế này, thì thế giới sẽ ra sao?

Trong khi tâm trí Thi Yến vẫn đang ngẩn ngơ, Lương Mạc đã đáp lời nam tiếp viên đó với một nụ cười tươi tắn, "Tôi cũng nhớ cậu nhiều!"

Nói đoạn, cô chuyển thực đơn qua cho Thi Yến và nói một cách vui vẻ, "Yến Yến yêu quý, cậu không thấy thứ gì mình thích để gọi à."

Như một thói quen thường có khi đi chơi với Lương Mạc, Thi Yến vô tình gọi cổ vẹt, quả óc chó, và một vài đồ ăn nhẹ khác. Sau một lúc, cô còn thêm một đĩa trái cây rồi chuyển thực đơn qua cho Lương Mạc.

"Yến Yến, cậu cũng không định gọi đồ uống à?" Lương Mạc khi cô quét mắt qua thực đơn.

"Ồ..." Nhờ Lương Mạc nhắc nhở mà Thi Yến mới nhận ra cô đã quên gọi đồ uống. Cô cúi xuống nhìn thực đơn trong tay Lương Mạc rồi chỉ vào một loại mocktail. "...Cứ như thường lệ đi, chọn cái này."

"Tại sao cậu không thử gì đó mới? Chút rượu chẳng hạn?"

"Cậu vốn biết tôi không uống được..."

"Không sao, chỉ một ngụm thôi. Dù sao cậu cũng đâu cần đi học ngày mai. Tớ đã gọi tài xế lên đón trước rồi, cậu không phải lo... Yến Yến, nghe tớ đi. Một ngụm thôi, nhé?"

Chỉ chờ vậy, Lương Mạc vui vẻ quay sang gọi phục vụ, "Yến Yến, cậu là nhất! Tớ biết cậu sẽ không bỏ rơi tớ mà! Lấy cho bàn chúng tôi một két bia và một chai vodka nhé..."

Thi Yến: "Như thế không phải là quá nhiều sao?"

Lương Mạc: "Không sao, ổn mà. Nếu tối nay không uống hết chỗ này, chúng ta có thể để lại cho lần sau..."

Không mất nhiều thời gian để anh chàng phục vụ điệu đà hồi nãy mang đến mọi thứ hai người họ vừa đặt.

Với lấy cái nắp chai, Lương Mạc vừa lắc lư cơ thể theo điệu nhạc, vừa mở liền một lúc hai chai bia. Cô đưa cho Thi Yến một chai và tự mình lấy chai còn lại và ngửa cổ tu một hơi dài.

Lúc Lương Mạc vừa uống được nửa chai, cô nhận ra Thi Yến hoàn toàn không có ý định uống. Thấy vậy, cô dựa sát vào người Thi Yến và bắt đầu phàn nàn, "Yến Yến, sao cậu không uống? Thử một ít đi. Bia này thực sự rất ngon..."

Thi Yến liếc nhìn Lương Mạc rồi chậm rãi nâng chai bia lên nhấp một ngụm nhỏ.

"Yến Yến, bia chỉ ngon khi cậu uống một ngụm thật lớn. Ở đây mà cậu còn quá dè dặt đấy..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 226: Thậm chí còn nhút nhát và đa tình hơn cả phụ nữ (2)

Translator: Wave Literature

Editor: Wave Literature

"Yến Yến, bia chỉ ngon khi cậu uống một ngụm thật lớn. Ở đây mà cậu còn quá dè dặt đấy..."

Lương Mạc vừa nói vừa trình diễn cho Yến Yến xem. Cô nâng chai bia đang uống dở lên môi và uống hết chỉ trong một hơi.

Đập cái chai rỗng về lại bàn, Lương Mạc quay sang Thi Yến và nói một khích lệ, Yến Yến, cậu cũng nên thử xem!"

"Được rồi, tớ sẽ thử ngay đây..." Nhìn vào ánh mắt đầy mong đợi của Lương Mạc, Thi Yến nâng chai mình lên, và thay vì uống từng ngụm nhỏ như trước đó, cô ngửa đầu uống luôn một ngụm lớn.

"Chính là cách đó!" Lương Mạc vừa nói với vẻ phấn khích, tay vừa đưa chai bia khác. "Nào, Yến Yến. Tiếp tục đi!"

Chỉ một chốc sau, đã có một chai bia rỗng trước mặt Thi Yến và ba chai khác trước mặt Lương Mạc.

Nhận thấy hai người uống vậy là đã đủ, Thi Yến cố gắng ngăn Lương Mạc lại, "Mạc Mạc, cậu uống khá nhiều rồi đấy".

"Điều này chẳng là gì cả! hãy uống say tới nay luôn đi! Thật hiếm khi chúng ta có cơ hội đi chơi với nhau như thế này, vì vậy hãy thả lỏng và vui vẻ hết mức có thể", Lương Mạc nói sau khi cô mở liền một lúc sáu chai bia, ba chai dành cho cô và ba chai còn lại cho Thi Yến. "Thôi nào, Yến Yến. Tội mình tiếp tục uống thôi..."

Lương Mạc là người đầu tiên hoàn thành ba chai bia của mình. Cuối cùng khi cô bắt đầu khui chai mới, cô không lấy bia nữa mà thay vào đó là vodka, cô nói, "Thực sự nếu uống bia thì không đủ. Tớ muốn uống thêm vodka..."

Chỉ khi Lương Mạc uống hai ly vodka, Thi Yến mới uống hết ba chai bia.

Lương Mạc kiên quyết không mở bất kì chai bia nào thêm cho Thi Yến và rót một nửa ly vodka cho cô, "Nào, Thi Yến. Thử một chút xem. Vodka này chất lượng lắm đấy, hương vị rất phong phú..."

Nhưng Thi Yến chỉ lắc đầu và nói, "Mạc Mạc, tớ đã uống nhiều lắm rồi. Tớ không thể uống được nữa."

"Tin tớ đi, cậu sẽ ổn thôi! Hãy xem tớ rót cho cậu chừng nào, chẳng thấm thía gì so với phần của tớ..." Lương Mạc chỉ về phía những ly thủy tinh mà họ đã uống. "...Thôi nào, Thi Yến. Uống xong cốc này, tớ sẽ ra nhảy một chút."

Thi Yến do dự một lúc, nhưng cuối cùng cô cũng nâng ly lên và uống cạn với Lương Mạc.

Quả nhiên sau đó, Lương Mạc đã nhanh chóng mất hút trên sàn nhảy và hòa vào đám đông.

Mặt khác, Thi Yến mang bao tay vào và bắt đầu ăn cổ vịt. Cô ngả đầu vào một cánh tay trong khi mắt vẫn chăm chú nhìn Lương Mạc trên sàn nhảy.

Trong khi đang dõi theo bóng dáng của Lương Mạc, đôi mắt cô có chút dờ dẩn.

Một lúc sau, Thi Yến tháo bao tay và đi vào phòng vệ sinh.

Khi cô bước ra, nơi cô và Lương Mạc đang ngồi đã có nhiều người vây quanh từ lúc nào.

Bước chân cô dừng lại một lúc. Lúc này, Lương Mạc đã nhìn thấy cô và vẫy vẫy tay, "Yến Yến, đến đây!"

Thi Yến nở một nụ cười khi cô bắt đầu tiến lên.

Khi cô bước đến gần hơn, Lương Mạc khoác lấy cánh tay cô và giới thiệu cô với đám người xung quanh. "Thi Yến, bạn thân của tôi."

"Yến Yến, đây cũng là bạn của tớ. Tớ vừa gặp họ trên sàn nhảy, nên tớ đã mời họ đến chơi một lúc."

"...Anh chàng này là con trai đầu của nhà họ Tống. Chú của anh ấy thường xuyên xuất hiện trên truyền hình nên có thể cậu đã từng thấy. Không phải đùa đâu, nhưng xuất thân của anh ấy không phải là dạng vừa...Cô gái này là con gái nhà họ Tịch. Cô ấy là người Mỹ gốc Hoa và gia tộc mẹ cô ấy có ảnh hưởng khá lớn ở Mỹ."

Lương Mạc nhanh chóng giới thiệu mọi người xung quanh cô, mỗi khi đến lượt ai được giới thiệu, bọn họ đều lấy một li và làm cữ chỉ nâng cốc về phía Thi Yến để bày tỏ thiện chí.

Vì lịch sự, Thi Yến chỉ có thể nâng ly và đáp lại động tác của họ.

Lương Mạc thật sự đã gặp rất nhiều bạn trên sàn nhảy. Mới qua nửa vòng, Thi Yến đã cảm thấy bụng cô có chút căng phồng.

Cô liếc nhìn Lương Mạc, người vẫn đang tiếp tục giới thiệu những người bạn khác với cô và mỉm cười. Sau đó, cô tiếp tục cạn ly với những người khác, nhướn cười lịch sự khi uống cạn từng cốc lại từng cốc.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 227: Cạn ly! Không say không về! (1)

Editor: Wave Literature

Sau khi uống thêm ba cốc, Thi Yến dường như đã rơi vào tình trạng say xỉn. Tay cô có chút chao đảo không vững, khiến nửa phần rượu trong ly bị sánh đổ.

Mặc dù vậy, Lương Mạc lại không lên tiếng ngăn cản Thi Yến. Có lẽ cô nghĩ Thi Yến chỉ trong một lúc bất cẩn, vì vậy cô lại cầm chai lên và rót đầy cốc cho Thi Yến. Khi rượu trong cốc cuối cùng cũng biến mất trong miệng Thi Yến, cô lại tiếp tục giới thiệu những người bạn tiếp theo của mình.

Trong chớp mắt, Thi Yến đã uống thêm hai cốc, lúc này, cô bắt đầu đung đưa người tại chỗ. Thi thoáng, cô lại dựa hẳn người vào Lương Mạc.

Khi Thi Yến cuối cùng cũng nâng cốc với tất cả các bạn của Lương Mạc, cô lập tức quay lại và lao đảo bước vào phòng vệ sinh.

Chỉ mới được vài bước, cô vấp chân trên cầu thang và suýt ngã xuống đất. May mắn là, một người phục vụ gần đó đã kịp giữ cô lại.

"Yến Yến, cậu có sao không?" Thấy có chuyện xảy ra, Lương Mạc vội chạy đến đỡ cô.

Tuy nhiên, dường như Thi Yến lại hoàn toàn không nghe thấy lời của Mạc Mạc. Bước chân cô vẫn tiếp tục lao đảo và không ngừng lăm bắm một cách say sưa.

"Yến Yến, cậu đang lăm bắm gì vậy?"

Lương Mạc đã phải lặp lại câu hỏi rất nhiều lần cho đến khi Thi Yến ngẩng đầu lên nhìn cô với đôi mắt đã đỏ đần vì say.

Thi Yến nhìn chằm chằm vào cô một lúc lâu rồi nở một nụ cười ngớ ngẩn, "Này, em gái, em là ai vậy? Em thật sự rất xinh đẹp?"

Lương Mạc cầm tay Thi Yến với vẻ lo lắng: "Yến Yến, cậu đang say đấy à?"

Nhưng giống như một đứa trẻ, Thi Yến chỉ cười toe toét một cách ngớ ngẩn, cô lắc đầu và thì thầm, "Tớ không say, tớ không say! Tớ vẫn còn có thể uống nhiều hơn!"

Vừa nói, Thi Yến vừa đưa tay chụp lấy một chai rượu trên một bàn gần đó rồi đổ vào miệng.

"Này này này..."

Trước lời nói tò vò không vui của những người ngồi ở bàn đó, Lương Mạc chỉ còn cách nhanh chóng xin lỗi bằng một nụ cười lịch sự và móc ví ra bù tiền cho họ.

Trong thời gian ngắn Lương Mạc bị phân tâm, Thi Yến vùng vẫy để thoát khỏi vòng tay cô và lao về phía một bàn khác. "Cạn ly, cạn ly! Không say không về."

Trước khi Thi Yến vừa dứt lời, cô đã lấy một chai vodka gần đó và làm đổ tung tóe khắp nơi, khiến cho toàn bộ bàn chứa đầy đồ ăn nhẹ, trái cây và bia bị rượu làm hỏng đi.

Lương Mạc gần như không thể xoa dịu đám người đó lần nữa khi nghe thấy âm thanh giận dữ từ họ. Bất lực, cô chỉ còn cách vội vàng xin lỗi và đền bù cho họ.

Cứ như vậy, không mất quá nhiều thời gian để tất cả số tiền Lương Mạc mang theo có nguy cơ bị sâu rượu Thi Yến nướng hết trong tối nay.

E ngại Thi Yến sẽ tiếp tục gây ra nhiều rắc rối hơn, Lương Mạc khóa chặt tay của Thi Yến lại và kéo cô trở về bàn. Sau khi nhặt túi của hai người lên và nói lời tạm biệt với bạn bè, cô sắp sửa kéo Thi Yến ra khỏi quán bar.

Nhưng khi hai người sắp rời đi, Thi Yến đột nhiên ôm lấy cô và có vẻ nôn nao.

Lương Mạc nhanh chóng vẫy một người phục vụ gần đó để lấy cho họ một túi nôn, nhưng khi cô còn chưa dứt lời, Thi Yến đã chụp lấy một cô gái đi ngang qua và nôn mửa vào cô ta.

"AHHH!" Sau tiếng hét chói tai, cô ta bắt đầu chỉ trích với giọng điệu vô cùng tức giận, "Cô biết mình đang làm gì không vậy? Cái váy của tôi là phiên bản giới hạn được thiết kế đặc biệt từ Pháp. Giá của nó là hơn một trăm ngàn, cô có đền nổi không!"

"Tôi sẽ trả, tôi sẽ trả! Xin lỗi, bạn tôi uống nhiều quá...", Lương Mạc nhanh chóng kéo Thi Yến về phía sau lưng cô khi cô liên tục xin lỗi.

Lương Mạc đã phải trả một khoản đền bù cao hơn giá gốc của chiếc váy để cô ta chịu để yên qua chuyện này. Ném lại cái nhìn khinh bỉ và ghê tởm, cô ta quay lưng bỏ đi.

Dù có sự giúp đỡ của người phục vụ, Lương Mạc vẫn phải dồn hết sức mới kéo được Thi Yến ra khỏi quán bar và nhét cô vào chiếc xe thể thao của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 228: Cạn ly! Không say không về (2)

Editor: Wave Literature

Dựa lưng vào ghế lái, Lương Mạc thở hắt hắt một lúc rồi quay sang nhìn cô gái trẻ bên cạnh, người cuối cùng cũng im lặng sau khi gây ra một vụ ầm ĩ trong quán bar.

Cô nhìn chằm chằm vào Thi Yến một hồi lâu, một tia lạnh lẽo gọn lên trong sâu thẳm đôi mắt vốn điềm tĩnh của cô.

Tớ cũng không muốn làm điều này đâu, nhưng tớ không còn sự lựa chọn nào khác. Tớ không thể để cậu đến gần Lâm Giang hơn được nữa...

Đôi môi của Lương Mạc mím chặt khi cô nghĩ vậy. Sau đó, cô nhấn ga và lái xe đi.

Cô không lái xe về hướng nhà hay trường của Thi Yến. Cô cũng không định đưa Thi Yến quay lại căn hộ của mình. Thay vào đó, cô lái xe đến một khách sạn 5 sao gần đó.

Sau khi xe Lương Mạc dừng ở lối ra vào, một nhân viên phục vụ ngay lập tức chạy đến giúp cô đỡ Thi Yến.

Lương Mạc không đến quầy lễ tân để lấy phòng mà đi thẳng vào thang máy, sau đó rút thẻ thang máy.

Đưa tay nhấn nút đến tầng tương ứng, Lương Mạc đưa mắt quan sát Thi Yến, người đang hoàn toàn say bí tỉ không biết gì qua gương thang máy. Cô cố gắng kiềm chế suy nghĩ bản thân khi cửa thang máy lại được mở ra lần nữa. Rồi cô dẫn nhân viên phục vụ đi đến một căn phòng, quẹt thẻ vào phòng và ra hiệu đặt Thi Yến xuống giường.

Sau khi nhân viên phục vụ rời đi, Lương Mạc mới bước vào buồng ngủ của căn phòng thuộc hạng cao cấp nhất trong khách sạn.

Cô nhìn chằm chằm vào cô gái đang ngủ mê mệt trên giường hồi lâu, rồi thử gọi tên cô, "Yến Yến? Yến Yến?"

Thấy Thi Yến không đáp lời mình, Lương Mạc đưa tay vừa vỗ nhẹ lên mặt cô, vừa thử gọi thêm lần nữa, "Yến Yến? Yến Yến?"

Thấy Thi Yến vẫn không có chút động đậy, Lương Mạc mới cảm thấy có chút nhẹ nhõm, rồi, cô đi về phía túi của Thi Yến và nhẹ nhàng lấy điện thoại của cô ra.

Dùng đầu vân tay của Thi Yến để mở khóa điện thoại ra, cô tìm đến ứng dụng Messages và tìm kiếm cái tên "Hàn Giang".

Nhìn vào tên của Hàn Giang tầm ba giây, cuối cùng cô dứt khoát quay số.

Chẳng bao lâu, đầu dây bên kia đã có tiếng bắt máy, nhưng ngay lập tức cũng gác máy ngay sau đó.

Lương Mạc nhủ mảy. Cô vừa định gọi lại thêm lần nữa thì đột nhiên, một tin nhắn gửi đến. Đó là tin nhắn từ Hàn Giang: *[Có chuyện gì vậy? Bạn cùng phòng của anh đang ngủ lúc này nên không tiện gọi điện cho lắm.]*

Lương Mạc ngay lập tức gửi tin nhắn trả lời: *[Tôi có thể biết liệu anh có phải tiền bối Hàn mà Thi Yến thường nói đến không?]*

Hàn Giang: *[Vâng, tôi đây.]*

Có lẽ vì dự cảm điều không ổn, Hàn Giang đã nhanh chóng gửi một tin nhắn khác: *[Bạn là?]*

Lương Mạc: *[Em là bạn của Thi Yến, Lương Mạc. Chúng ta từng gặp nhau một lần trước đây. Anh có nhớ không ạ?]*

Hàn Giang: *[Tôi nhớ rồi. Có chuyện gì xảy ra với Thi Yến hay sao?]*

Lương Mạc: *[Thi Yến có uống một chút, và giờ cô ấy không được khỏe lắm. Em có việc phải đi ngay lúc này nên không thể chăm sóc cô ấy được, nhưng em lại không yên tâm khi để cô ấy ở một mình. Hai người thường xuyên đi chơi với nhau nên em nghĩ anh rất thân với cô ấy. Xin lỗi đã làm phiền nhưng anh có thể đến và chăm sóc cô ấy không?]*

Sợ rằng Hàn Giang không đồng ý chuyện này, nên Lương Mạc nhanh chóng nói thêm: *[Cô ấy thực sự đang rất say, và không ngừng nôn mửa kể từ lúc rời quán bar. Em sợ cô ấy có thể bị khó thở và gặp nguy hiểm, nên sẽ tốt biết bao nếu anh có thể đến].*

Khoảng mười giây sau, cuối cùng Hàn Giang cũng đáp lời: *[Tôi hiểu rồi. Địa chỉ là gì? Tôi sẽ đến đây ngay bây giờ.]*

Lương Mạc: *[Tốt quá!]*

Lương Mạc nhanh chóng gửi địa chỉ khách sạn qua rồi nói thêm: *[Em thực sự phải đi bây giờ vì có vấn đề khẩn cấp, anh đến nhanh nhé. Số phòng là 1012. Em sẽ để lại thẻ phòng cho nhân viên lễ tân. Anh chỉ cần nói tên của em cùng với tên anh thì sẽ nhận được.]*

Hàn Giang: *[Được rồi.]*

Lương Mạc: *[Xin lỗi một lần nữa vì đã làm phiền anh. Dù sao cũng cảm ơn anh ạ.]*

Hàn Giang: *[Không sao. Không có gì.]*

Lương Mạc không nhắn tin trả lời nữa. Cô nhanh chóng xóa cuộc trò chuyện với Hàn Giang ra khỏi máy của Thi Yến, nhưng lại cố tình giữ nhật kí cuộc gọi với Hàn Giang trước đó. Cuối cùng, cô đặt điện thoại bên cạnh gối của Thi Yến rồi đứng dậy rời khỏi phòng khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 229: Chúc mừng Ngày của Mẹ (1)

Editor: Wave Literature

Lương Mạc ra khỏi thang máy và bước vào sảnh, cô đi đến máy ATM trong khách sạn và rút một ít tiền mặt. Sau đó, cô đi đến quầy lễ tân và đưa thẻ khách sạn cho một nữ tiếp tân đang trực tới đó, nhân nhủ cô chuyển thẻ cho một người tên "Hàn Giang". Tiếp đó, cô lấy một số tiền đưa nữ tiếp tân đó và cẩn thận để lại vài lời chỉ dẫn trước khi rời khỏi khách sạn.

Trời đã rất khuya, và gió đêm vào những ngày xuân đầu tiên thường nhuộm hơi lạnh se se. Đêm nay cũng không ngoại lệ.

Lương Mạc nhìn chăm chăm vào những con đường tấp nập trước mặt cô một hồi lâu rồi bước vào xe.

Cô chưa lái xe rời đi vội. Thay vào đó, cô bật radio trong xe và giảm âm lượng, rồi ngồi xuống kiên nhẫn chờ đợi.

Khoảng hai mươi phút sau, một chiếc taxi dừng lại ở lối vào của khách sạn.

Một chàng trai trẻ đội mũ lưỡi trai bước ra từ chiếc taxi. Anh mang cái áo phông màu cam, quần đen và đi đôi giày thể thao màu trắng.

Mặc dù Lương Mạc không nhìn thấy rõ mặt anh, nhưng cô có ấn tượng loại trang phục đó có khả năng là những bộ quần áo mà Hàn Giang thường mang trong số lần ít ỏi cô gặp anh.

Sau khi trả tiền về xe, chàng trai trẻ nhanh chóng tìm đường vào khách sạn.

Qua tấm kính cửa sổ khách sạn, Lương Mạc thấy chàng trai trẻ đó đứng trước quầy lễ tân một lúc. Sau đó anh lấy thẻ phòng và đi về phía thang máy.

Ngay khi bóng dáng của chàng trai trẻ biến mất sau cánh cửa thang máy, điện thoại của Lương Mạc bắt đầu đổ chuông.

Cô cầm điện thoại lên. Đó là từ tiếp tân mà cô đã thường tiền trước đó, "Lương tiểu thư, ngài Hàn Giang đã đến và lấy thẻ phòng rồi ạ. Anh ấy đang trên đường đến phòng khách sạn ngay bây giờ."

Sau khi cúp máy, Lương Mạc ngồi lặng lẽ trong xe một lúc lâu rồi nhả ga rồi đi.

Sau khi về đến nhà, Lương Mạc đỗ xe trong gara, nhưng cô không đi lên nhà bằng thang máy. Thay vào đó, cô bước vào sân và nhìn qua khu nhà bên cạnh.

Đèn phòng ngủ Lâm Giang không sáng. Rất có thể, anh lại không về nhà vào cuối tuần.

Rèm cửa phòng Lâm Giang đã được kéo lại, nhưng qua các khe rèm cửa, vẫn có thể thấy phòng còn sáng đèn.

Ánh sáng của phòng ngủ chính đã được bật sáng và cả rèm cửa cũng được kéo lại. Phòng học ngay bên cạnh cũng được thắp sáng. Lương Mạc nghĩ có thể mẹ của Lâm Giang, bà Giang Vọng Quý vẫn đang bận việc của bà ấy.

"Cô chủ nhỏ, cô đã về?" Tiếng động cơ xe hơi của Lương Mạc đã đánh thức người quản gia của nhà họ Lương.

Lương Mạc nhanh chóng rời ánh mắt khỏi khu nhà bên cạnh và trả lời người quản gia bằng một cái gật đầu. Sau đó, cô bắt đầu đi về phi dinh thự họ Lương, cô hỏi: "Di và chú tôi đâu?"

"Ông chủ vẫn chưa về, bà chủ đã ngủ rồi ạ," người quản gia đáp lời.

"Vậy còn em họ của tôi?" Cha mẹ của Lương Mạc đã sớm ly hôn, vì vậy cô đã sống ở nhà của Lương Từ từ khi còn rất nhỏ.

"Cậu chủ vẫn chưa quay về."

"Tôi biết rồi." Lương Mạc không nói thêm gì nữa. Cô bước lên cầu thang, nhưng mới đi được tầm năm bước, cô đột nhiên dừng lại. "...Nhớ đánh thức tôi dậy vào năm giờ sáng mai."

Mặc dù người quản gia có chút khó hiểu tại sao Lương Mạc, người thường xuyên ngủ đến chiều, đột nhiên lại muốn dậy sớm như vậy, nhưng ông vẫn nghe theo lời căn dặn của cô.

Quay lại phòng ngủ, Lương Mạc tắt qua loa rồi nhanh chóng lên giường đi ngủ.

Cô đã dặn dò quản gia đánh thức cô vào năm giờ sáng, nhưng có quá nhiều điều phải suy nghĩ và phiền muộn khiến cô thao thức cả đêm.

Ngay khi chuông báo thức vừa reo, cô ngay lập tức ngồi dậy rửa mặt và trang điểm. Tầm hai tiếng sau, cô đã khoác lên mình một bộ trang phục lộng lẫy với chiếc túi trên tay và đứng bấm chuông trước cửa dinh thự họ Lâm.

Người ra mở cửa là một gia nhân đã ở trong nhà họ Lâm khá một thời gian. Nhận ra Lương Mạc, ông dẫn cô vào nhà một cách hiếu khách.

Trước khi bước vào nhà, Lương Mạc biết Giang Vọng Quý và Lâm Gia Nghi có lẽ đã thức dậy.

Bà Giang Vọng Quý là một người sống rất có nề nếp và trật tự. Bà thường thức dậy sớm mỗi sáng để chạy bộ, và nếu Lâm Giang và Lâm Tâm Ý cũng ở nhà, bà cũng sẽ bắt hai người họ phải tuân theo thói quen như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 230: Chúc mừng Ngày của Mẹ (2)

Translator: Wave Literature

Editor: Wave Literature

Một giây sau khi Lương Mạc bước chân vào dinh thự, cô vô tình gặp Giang Vọng Quý, người mới tắm rửa sau khi chạy bộ buổi sáng và giờ đã thay sang trang phục thường nhật, đang bước xuống cầu thang.

Mặc dù đang cúi người thay đôi dép đi trong nhà, Lương Mạc vẫn lập tức đứng thẳng người và ngoan ngoãn chào hỏi, "Chào buổi sáng, di Lâm."

Giang Vọng Quý gật đầu với một nụ cười nhẹ, "Buổi sáng tốt lành."

Đáp lại lời chào của Lương Mạc, bà quay sang người hầu đứng ở bên cạnh và hỏi: "Đã chuẩn bị xong bữa sáng rồi chứ?"

Người hầu: "Vâng, thưa bà?"

Giang Vọng Quý gật đầu. Bà phân phó một người hầu khác gọi Lâm Tâm Ý xuống dùng bữa, rồi quay sang hỏi Lương Mạc, "Cháu có muốn ăn sáng luôn không?"

"Hân hạnh cho cháu quá, di Lâm." Lương Mạc nhanh chóng gật đầu. Sau đó, vẫn bằng giọng điệu ngoan ngoãn và lịch sự như trước đó, cô nói, "...Di Lâm, nói thật với di, hôm nay cháu tới đây vì muốn cùng di đến một nơi."

Một chút tò mò gọi lên trong mắt Giang Vọng Quý, nhưng nhìn chung, bà vẫn giữ được sự bình tĩnh và trang nghiêm trên gương mặt, không bộc lộ nhiều cảm xúc bên trong, "Cháu định đưa di đi đâu?"

"Điều này..." Như một đứa trẻ ngây thơ, Lương Mạc hơi nghiêng đầu, mỉm cười một cách bí ẩn. "...Di Lâm, con không thể nói ngay bây giờ được. Đó là một bất ngờ mà Yến Yến đã chuẩn bị cho cô, con chỉ làm theo chỉ dẫn của cậu ấy."

"Một bất ngờ từ Yến Yến ư..." Giang Vọng Quý lăm bắm khi bà cúi đầu xuống nhìn đồng hồ. Bà nhanh chóng tính toán xem liệu có ảnh hưởng gì đến cuộc hẹn với khách hàng sau mười giờ hay không, rồi gật đầu trả lời. "...Được rồi. Cháu chờ đây một lát, để di lên thay quần áo."

Trong lúc Giang Vọng Quý mới đi đến nửa cầu thang, bà vô tình gặp Lâm Tâm Ý vẫn còn buồn ngủ nhưng bị mẹ mạnh mẽ đánh thức để ăn sáng.

Giang Vọng Quý liếc nhìn cô con gái và nói, "Yến Yến đã nhờ Mạc Mạc đưa mẹ đi đây một lúc. Con muốn đi cùng không?"

"Lời mời từ Yến Yến của con à?" Lâm Tâm Ý ngay lập tức tỉnh táo khỏi con ngái ngủ. "Con cũng đi! Đã hơn mười ngày con không gặp Yến Yến của con rồi, con rất nhớ em ấy."

Vừa dứt lời, Lâm Tâm Ý đã quay lại và đi vượt qua người mẹ cô chưa đầy ba giây, quay trở lại phòng ngủ để thay quần áo.

Ba người họ bước lên xe của Giang Vọng Quý, và người tài xế riêng của bà lái xe đi.

Đường xá ngày chủ nhật hôm nay rất thông thoáng, vì vậy họ không mất nhiều thời gian để đến khách sạn mà Thi Yến đang ở.

Lương Mạc dè dặt khoác cánh tay của Giang Vọng Quý và nói lời khen ngợi, nói rằng trông bà ngày càng trẻ hơn trước và cô cũng mong ước sau này được như bà. Cùng lúc đó, họ bước ra khỏi thang máy đến tầng có phòng Thi Yến đang ở.

Đi thẳng đến phòng Thi Yến, Lương Mạc bấm chuông cửa.

Phải mất khoảng nửa phút mới có tiếng Thi Yến vang lên từ bên trong. "Ai vậy?"

"Yến Yến, tớ đây." Lương Mạc trả lời.

Cánh cửa nhanh chóng mở ra, để lộ một Thi Yến với mái tóc rối bù và gương mặt lem nhem trước mặt Giang Vọng Quý và Lâm Tâm Ý. Cô đang mang một áo choàng tắm, và mùi rượu thì bốc lên nồng nặc.

"A? Yến Yến, sao cậu chưa chuẩn bị gì hết vậy?" Nhìn thấy vẻ ngoài của Thi Yến, Lương Mạc ngay lập tức thốt lên kinh ngạc.

Dường như vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra, Thi Yến bối rối hết nhìn Lương Mạc rồi lại nhìn qua Giang Vọng Quý và Lâm Tâm Ý. Cô cất lời với vẻ lúng túng: "Di Lâm, Tâm Ý, sao hai người lại..."

Nhưng Thi Yến chưa kịp nói hết câu, Lương Mạc đã xen vào: "Yến Yến, cậu nên đi tắm và chuẩn bị đi chứ. Cậu quên rồi à? Hôm nay là Chủ nhật – Ngày của Mẹ! Cậu đã kéo mình trang trí căn phòng này suốt cả ngày hôm qua mà. Không phải cậu muốn gây bất ngờ cho di Lâm và chúc mừng Ngày của Mẹ sao..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 231: Bánh bao, gan xào, que bột chiên, đậu hũ (1)

Editor: Wave Literature

Như thể không hiểu Lương Mạc đang nói gì, Thi Yến nhũn mày nhìn cô, mấp máy môi định hỏi rõ tình hình.

Nhưng trước khi đề cô có thể nói được gì, Lương Mạc đã đẩy cô đi vào phòng, nói: "Yến Yến, cậu nên nhanh chóng mời di Lâm và chị Tâm Ý ngồi mới phải. Thật không tốt khi cứ đứng ở hành lang..."

Bước vào phòng, Lương Mạc bật mũi và kêu lên: "Yến Yến, cậu hơi quá đi! Tối qua cậu đã uống bao nhiêu vậy hả? Nhanh đi tắm đi trước khi đề di Lâm và chị Tâm Ý dính mùi của cậu. Họ vẫn còn việc để làm sau đó nữa đấy..."

Lâm Tâm Ý, người đã im lặng suốt một hồi lâu, vội vàng lên tiếng, "Đừng lo, không sao đâu! Yến Yến trong mắt chị, em vẫn luôn đáng yêu cho dù bốc mùi thế nào đi nữa."

Ánh mắt Lương Mạc thoáng qua chút lạnh lẽo khi nghe những lời đó, nhưng chỉ một lúc sau, cô lại trở lại với gương mặt vui vẻ và tươi tắn như thường lệ.

Lúc này, Thi Yến mới cảm thấy có cơ hội lên tiếng, "Di Lâm, chị Tâm Ý, Mạc Mạc, mọi người nên ngồi trước. Mình sẽ tắm nhanh và quay lại sớm."

Đôi mắt của Lâm Tâm Ý híp lại thành hai hình trăng lưỡi liềm cong cong, cô gật đầu cười thân mật, "Ừm, ừm!" trước khi nói thêm "Đi nhanh lên. Nhớ bật máy sưởi kéo cảm lạnh đấy nhé."

Thi Yến mỉm cười rồi quay đi. Ngay sau đó, Lương Mạc lập tức chỉ vào căn phòng chứa đầy bóng bay và ruy băng, nói: "Di Lâm, đi xem này. Yến Yến đã dành cả ngày hôm qua để chuẩn bị những thứ này cho di đây."

"...Đây cũng là món quà mà cậu ấy đặc biệt chọn cho di đấy ạ...Di hãy đợi cô ấy tắm xong rồi tự tay tặng cho di nhé."

Thi Yến vừa mới bước qua cửa phòng ngủ thì nghe thấy những lời đó, cô cúi mắt xuống. Sau đó, cô đóng cửa và bước vào nhà tắm.

Vào lúc Thi Yến tắm rửa xong, phòng khách ngoài đang rất náo nhiệt.

Tiếng cười của Lương Mạc vang lên không ngớt, những lời ngọt ngào phát ra từ miệng cô như được phủ đầy mật ong.

Lâm Tâm Ý là người đầu tiên bắt gặp Thi Yến, cô nở một nụ cười rạng rỡ. Vỗ vỗ vào cái ghế bên cạnh, cô nói, "Yến Yến, ngồi xuống đây."

Thi Yến bước tới và ngồi xuống. Một giây sau, cô xoa xoa cái bụng trống rỗng và nói: "Mọi người đã ăn sáng chưa?"

Giang Vọng Quý: "Di cũng chưa ăn."

Lâm Tâm Ý quay sang: "Yến Yến, em đói không?"

Những lời tán thưởng vô tận mà Lương Mạc dành cho Giang Vọng Quý bỗng nhiên bị gián đoạn giữa chừng vì câu hỏi bất ngờ của Thi Yến, trong một lúc, cô không biết phải nên tiếp tục thế nào, "..."

Thi Yến: "Vậy chúng ta nên gọi nhà hàng tầng dưới giao thức ăn lên nhĩ, mọi người thấy sao"

Giang Vọng Quý trả lời: "Chắc chắn rồi."

Lâm Tâm Ý: "Hắn rồi, hắn rồi. Để chị gọi đồ ăn cho. Yến Yến, em, muốn ăn gì?"

Lương Mạc, người phải chịu mọi chi phí trong khách sạn, há hốc mồm không nói nên lời, "..."

Nghe câu hỏi của Lâm Tâm Ý, Thi Yến đáp, "Có gì để ăn không?"

Lâm Tâm Ý: "Bữa sáng ở đây là đồ Bắc Kinh cổ truyền, nên họ có hầu như tất cả mọi món..."

Thi Yến nghiêng đầu suy nghĩ một lúc rồi trả lời: "Gọi giúp em một ít bánh bao, gan xào, que bột chiên, và đậu hũ."

Nghe xong món của Thi Yến, Lâm Tâm Ý quay sang Giang Vọng Quý và hỏi, "Mẹ, mẹ thì sao ạ?"

Sau khi nghe Giang Vọng Quý gọi món, Lâm Tâm Ý lập lại đơn hàng qua điện thoại. Giây phút cuối cùng khi chuẩn bị cúp máy, cô mới chợt nhớ ra vẫn còn Lương Mạc trong phòng, vì vậy cô nhanh chóng hỏi: "Còn Mạc Mạc thì sao?"

Lương Mạc thắm hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén cảm giác nghẹt thở trong lồng ngực, rồi mỉm cười ngoan ngoãn trả lời, "Em chỉ cần một cốc sữa là đủ rồi."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 232: Bánh bao, gan xào, que bột chiên, đậu hũ (2)

Editor: Wave Literature

Nhờ có Lương Mạc mà Giang Vọng Quý đã nhớ ra điều gì đó, bà nhanh chóng nhắc nhở, "A, ta gần như quên mất. Đặt bốn ly sữa luôn đi. Bữa sáng luôn phải đi kèm một cốc sữa mới tốt cho dinh dưỡng."

Thi Yến: "Con muốn uống thêm sữa chua được không ạ..."

Giang Vọng Quý: "Đặt thêm một cốc sữa chua bên ly sữa của Yến Yến nữa..."

Lâm Tâm Ý đặt món theo như lời bà nói.

Lương Mạc: "..."

Rất nhanh, phục vụ khách sạn đã giao bữa sáng đến tận phòng.

Kể từ khi bước qua tuổi 40, Giang Vọng Quý đã khá khắt khe trong chế độ ăn uống. Vì vậy, dù mới dùng bữa được khoảng một phần ba thức ăn, bà đã đặt đĩa xuống.

Lâm Tâm Ý không phải là người biết ăn kiêng, nhưng sức ăn của cô không lớn như với Thi Yến. Khi cô đã no, vẫn sót lại một nửa của bữa ăn.

Nhận thấy Thi Yến vẫn chưa ăn xong, Giang Vọng Quý và Lâm Tâm Ý cũng chưa phải vội vàng. Một người bắt đầu lật ra các tờ báo gần đó để xem trong khi người kia thì đòi sự chú ý qua máy điện thoại trước mắt.

Ngược lại, Lương Mạc, người khá im ắng sau khi gọi một cốc sữa, bắt đầu cảm thấy hơi lo lắng.

Cô đang tự hỏi nên làm thế nào để lộ ra Hàn Giang, người có lẽ đang nằm trong phòng ngủ, thì Lâm Tâm Ý đột nhiên ngáp dài và đứng lên. "Con đi rửa mặt một chút."

Nhìn chung, có đến hai phòng tắm ở trong căn buồng này. Một phòng ở gần lối vào, và một phòng khác lại ở trong phòng ngủ.

Khi thấy Lâm Tâm Ý bước vào phòng tắm cạnh lối đi, Lương Mạc ngay lập tức ra về ôm bụng và đứng lên, "Bụng cháu có chút đau, cháu vào nhà vệ sinh một lúc."

Với lý do này, Lâm Mạc Mạc đã thuận lợi bước vào phòng ngủ.

Thi Yến đã dõi theo một loạt hành động của Lương Mạc, nhưng dường như cô lại tỏ ra không mấy bận tâm. Thay vào đó, cô lại đang mê mải ngấu nghiến một cái bánh bao thịt thậm chí còn trắng và to hơn cả mặt cô.

Một lúc sau, có tiếng bồn cầu xả nước vang vọng từ nhà tắm trong phòng ngủ.

Tiếp đó, một tiếng la thất thanh vang lên từ phòng ngủ, "AHHH..."

"Chuyện gì vậy?" Nhũn nhũn, Giang Vọng Quý ngẩng đầu khỏi tờ báo buổi sáng.

Thi Yến bất gặp ánh mắt của Giang Vọng Quý, nhưng vì miệng cô đã nhét quá nhiều thức ăn và đang phồng lên như một cái bánh. Cô không thể mở miệng ra nói, vì vậy chỉ có thể lắc đầu bối rối.

"Làm sao chuyện này lại có thể xảy ra?" Giọng của Lương Mạc lại thét lên từ phòng ngủ một lần nữa.

Giang Vọng Quý cau mày càng lúc càng sâu. Đặt tờ báo xuống, bà bắt đầu tiến về phía phòng ngủ.

"Có chuyện gì vậy?" Lâm Tâm Ý tình cờ bước ra khỏi phòng tắm, cô hỏi bằng giọng nghi hoặc và cũng bước qua phòng ngủ.

Thì Yến tức giận nhét miếng đậu còn lại vào miệng rồi chụp thêm cái bánh đang ăn dở, quay người về phía phòng ngủ.

Khi cô bước đến ngưỡng cửa thì đã thấy ba người họ đang nhìn chăm chăm vào thứ gì đó đang lăn lóc trên mặt sàn, bước chân cô cũng lập tức dừng lại. Cô nhanh chóng nhìn theo ánh mắt của họ và nhìn thấy món đồ thu hút sự chú ý của họ từ nãy đến giờ, đó là một đôi giày thể thao nam.

"Đôi giày thể thao này trông không giống giày của anh Giang. Giày của anh ấy sẽ không bao giờ bẩn thế này! V- và ở đó nữa, có ai đó đang nằm trên giường..." Lương Mạc nói khi cô chỉ vào cái chăn đang căng phồng trên giường.

Đôi giày thể thao của một người đàn ông, một ai đó đang nằm trên giường... Và đôi giày đó không phải của Lâm Giang...

Ngay lập tức, không khí trong phòng đột nhiên trầm xuống nặng nề.

Giang Vọng Quý và Lâm Tâm Ý vẫn chưa nói gì, nhưng sắc mặt hai người rõ ràng là không tốt.

"Lâm sao chuyện này có thể xảy ra?" Trông Lương Mạc như thể vừa thấy một thứ gì đó hoàn toàn không thể tưởng tượng được. Trong lúc này, cô còn nhanh chóng rút điện thoại ra và nhìn chăm chăm vào nó với nỗi kinh hãi dần dần hiện lên khuôn mặt, như thể cô vừa phát hiện ra điều gì đó thật khó tin. "...Yến Yến, thời gian mà cậu nhấn cho tớ là bây giờ tối, không phải bây giờ sáng, Đ-đó có phải đó là lí do cậu nói muốn dùng bữa sáng sớm hơn không? C-có phải cậu đang có gì đó muốn giấu tớ không?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 233: Trúng chiến (1)

Editor: Wave Literature

Lương Mạc vừa nói vừa rung rung nước mắt, "...Tớ thực sự không mong nhìn thấy điều này. Sao cậu lại có thể làm thế này? Nếu tớ không nhầm lẫn thời gian và đến đây sớm hơn, cậu còn muốn giấu điều này đến tận khi nào?"

"Trời ơi, thật đáng sợ. T-t-t..." Lúc này, Lương Mạc tỏ vẻ không nói nên lời, với vẻ hoang mang và đau lòng cực độ, cô quay sang phía Giang Vọng Quý và Lâm Tâm Ý và nói, "...Di Lâm, chị Tâm Ý, c-c-chúng ta nên làm sao đây?"

Giang Vọng Quý là người phụ nữ can trường đã vượt qua vô số biến cố cuộc đời. Mặc dù đang trong hoàn cảnh bất ngờ này, bà vẫn giữ được vẻ mặt điềm tĩnh. Không chút do dự, cô quay sang Lâm Tâm Ý và nói, "Tâm Ý, kéo chăn xuống."

"K-không, đừng!" Ở ngưỡng cửa, Thì Yến đã nhanh chóng nuốt miếng bánh vào miệng và hét lên với vẻ hoảng hốt.

Nhìn thấy phản ứng của Thì Yến, Lương Mạc càng chắc chắn kế hoạch của cô đã thành công, nhất là khi cô đã tận mắt chứng kiến Hàn Giang bước vào khách sạn. Lời nói của cô do đó mà càng trở nên gay gắt hơn, "Tớ nghĩ là tớ biết ai đang nằm trong chăn. Có phải tiền bối Hàn không, Yến Yến? Tớ luôn cảm thấy giữa hai người có chút gì không bình thường, nhưng không ngờ hai người lại thực sự có mối quan hệ như vậy!"

"Ta sẽ không lãng phí thêm chút hơi thở nào vào những điều vô nghĩa nữa!" Dường như đã mất hết kiên nhẫn, Giang Vọng Quý bắt đầu rào bước đến bên giường.

Nhưng mới được vài bước, Lâm Tâm Ý đã nhanh chóng giữ bà lại, "Mẹ ơi, con tin rằng Yến Yến không phải là người như vậy. Có khi, những điều chúng ta tận mắt thấy lại không phải là sự thật. Có thể đây chỉ là hiểu lầm mà thôi."

"Chị Tâm Ý, em biết chị thích Yến Yến, nhưng đừng vì vậy mà để cảm xúc lấn át lý trí của mình! Chị không thể phủ nhận thực tế, nhất là sau khi thấy điều này!" Lương Mạc xen lời vào trong lúc cô bắt đầu tiến về phía giường.

Ngay lúc cô đưa tay giật lấy tấm chăn ra, Thì Yến nhét vội miếng bánh cuối cùng vào miệng rồi vội vàng đến ấn lại tấm chăn xuống giường.

Lại một lần nữa, miệng cô lại nhét đầy thức ăn đến nỗi cô không thể mở miệng nói chuyện. Tuy vậy, đôi mắt cô vẫn hướng về Lương Mạc với vẻ kiên quyết gần một chữ "không"

Thế nhưng, điều đó không đẩy lên nổi chút do dự nào ở Lương Mạc. Thay vào đó, cô lại phẫn nộ chỉ trích Thì Yến, "Yến Yến, cậu nên nghĩ đến hậu quả này trước khi cậu làm những việc dơ bẩn đó. Cậu là vợ sắp cưới của anh Giang đấy!"

Lý do tại sao Lương Mạc từ trước đến nay vẫn chưa vội lật mặt với Thì Yến là vì cô chưa có cơ hội để làm điều đó. Mục đích của cô là hạ gục đối phương chỉ bằng một đòn duy nhất, và với cơ hội như vậy đang nằm ngay trước mắt, làm sao cô có thể dễ dàng bỏ qua?

Với suy nghĩ như vậy trong đầu, Lương Mạc càng gắng sức mạnh hơn để giật tấm chăn trên tay

Trái lại, Thì Yến vẫn nhất quyết giữ chặt tấm chăn không buông, trong khi miệng cô vẫn đang nhét đầy bánh bao, nhưng cuối cùng, cô vẫn đuối sức trước Lương Mạc.

Cuối cùng, tấm chăn cũng bị tuột ra, để lộ một thân người chỉ mang mỗi đồ lót trước mặt mọi người.

Đó là một người vẫn sống sờ sờ, đang say ngủ với từng hơi thở đều đặn. Với mái tóc ngắn cùng những đường nét trên gương mặt, trông giống như một cậu con trai. Thế nhưng, có một điều đặc biệt về người này khiến cậu khác với những chàng trai khác, đó là ngực. Mặc dù chúng nhỏ đến đáng thương, trông giống như những miếng trứng rán phồng nhẹ, nhưng nó vẫn đủ để phân biệt giới tính của "anh ấy"...

Do chăn bị kéo quá mạnh khiến "anh ấy" đang ngủ cuối cùng cũng phải tỉnh giấc. Mở mắt đã thấy có nhiều người nhìn chăm chăm vào cơ thể trần truồng của mình, cô hét lên một tiếng kinh hãi rồi vội kéo tấm ga trải giường lên để che "trúng chiến" của mình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(chăm)Net**.

Chương 234: Trúng chiêu (2)

Editor: Wave Literature

"Các người là ai?! Các người đang cố gắng làm gì vậy?!"

Giọng nói của cô mang chút hơi thờ nam tính.

Vừa hét lên kinh ngạc, cô vừa quay sang Thi Yến đang đứng bên cạnh và hỏi, "Yến Yến, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?"

"Không sao đâu, mọi thứ đều ổn..." Thi Yến nhanh chóng trấn tĩnh cô gái trẻ rồi nhặt lấy quần áo và đặt lên giường. Tiếp đó, cô ngẩng đầu lên, lặng lẽ nhìn chăm chăm vào Lương Mạc đang gần như đông cứng trước mặt. Lúc này, đôi mắt của Lương Mạc đang hoàn toàn dán chặt vào cô gái trẻ trên giường, người đang cố sức che đi "trúng chiêu" của mình.

Cuối cùng, Thi Yến là người phá vỡ bầu không khí im lìm trong phòng. Cô cất giọng nhẹ nhàng, không khác gì với con người thoải mái vốn có của cô, "Con đã ăn sớm hơn nên con không kịp nói với mọi người. Thật ra, người ngủ trên giường là bạn cùng phòng của con, dĩ nhiên là một cô gái. Cô ấy đang không mặc quần áo, nên..."

Ngay khi vừa dứt lời, Thi Yến có thể liếc thấy Lương Mạc đang chớp mắt với vẻ tức giận rõ ràng trên gương mặt, sau khi xác nhận người trước mặt thực sự là một cô gái, biểu cảm trên khuôn mặt cô nhanh chóng chuyển từ hoài nghi sang bối rối.

Cuối cùng, khi ánh mắt Lương Mạc dừng lại trên người cô, một tia lạnh lẽo lướt qua đôi mắt dịu dàng của Thi Yến.

Nhưng trong khoảnh khắc, nụ cười đã lập tức trở lại trên môi Thi Yến, cô quay lại nhìn Giang Vọng Quý và Lâm Tâm Ý trước mặt với cái nhìn thẳng thắn và cương trực, "Di Lâm, chị Tâm Ý, đây là bạn cùng phòng của con, Giang Nguyệt."

Tiếp đó, cô lại quay sang Giang Nguyệt và giới thiệu, "Nguyệt Nguyệt, đây là di Lâm và chị Tâm Ý."

Giang Nguyệt vội vàng gật đầu và mở lời chào với hai người, "Rất vui được gặp di, di Lâm. Rất vui được gặp chị, chị Tâm Ý."

Giang Vọng Quý mỉm cười lịch sự và trả lời, "Rất vui được gặp cháu."

Khác với thái độ lịch sự của mẹ, Lương Tâm Ý lại có nụ cười ấm áp hơn, "Rất vui được gặp em, bạn cùng phòng với Yến Yến. Hoan nghênh em đến nhà chơi với Yến Yến nếu có thời gian rảnh rỗi nhé!"

Giang Nguyệt vốn là người có tính cách thẳng thắn. Nghe những lời nói của Lâm Tâm Ý, cô nở một nụ cười rạng rỡ, "Cảm ơn chị, chị Tâm Ý."

Nhận thấy hai bên đã biết rõ ràng về nhau, Thi Yến chớp lời nói vào thời điểm thích hợp này, "Giang Nguyệt, cậu chắc là giờ cậu mới dậy đấy á! Chúng tớ đã ở trong phòng ngủ một lúc lâu, nhưng cậu vẫn không chịu tỉnh."

Giang Nguyệt gãi đầu lúng túng và nở nụ cười ngượng ngùng, "Về khoản ngủ thì tớ cứ như một con lợn chết ấy."

"Phụt..." Lâm Tâm Ý bị chọc cười bởi phép ẩn dụ hài hước của Giang Nguyệt.

Ngay cả Giang Vọng Quý vốn tính nghiêm nghị cũng phải cong khóe môi lên.

"Có ai trên đời này lại tự mô tả mình như vậy đâu?" Thi Yến cười thầm với Giang Nguyệt. Sau đó, cô quay sang với vẻ ba người còn lại và đưa ra đề nghị: "Con nghĩ chúng ta nên ra ngoài phòng khách trước để Nguyệt Nguyệt có thể tắm rửa một lát?"

"Phải đấy, phải đấy..." Lâm Tâm Ý vừa gật gù đồng ý vừa kéo khuỷu tay của Giang Vọng Quý rời khỏi phòng ngủ.

Ngay khi hai người vừa bước ra ngoài, cuối cùng Thi Yến cũng hướng ánh mắt về phía Lương Mạc lần nữa.

Cô không nói một lời nào, thay vào đó, cô chỉ chọn cách nhìn chăm chăm vào biểu cảm đang biến hóa nhanh chóng trên gương mặt Lương Mạc. Sau đó, cô ném một câu "Ra ngoài với tớ!" rồi xoay lưng bước đi.

Lúc Thi Yến vừa ngồi xuống cạnh Lâm Tâm Ý cũng là lúc Lương Mạc đang ngập ngừng bước ra ngoài.

Sự xuất hiện của cô khiến bầu không khí trong phòng khách đột ngột trở nên nặng nề.

Giang Vọng Quý vốn là một nhân vật đáng gờm trên thương trường. Ngay khi Lương Mạc vừa chủ động lật tẩm chăn lên và để lộ một cô gái đang nằm đó, bà đã có thể hiểu được toàn bộ câu chuyện.

Và thậm chí cả Lâm Tâm Ý, cô vốn không được sắc sảo bằng mẹ, nhưng cô vẫn là người nhanh nhạy và từng trải. Đối với cô, mảnh khảnh nhỏ của Lương Mạc không khác gì một vớ kịch rở tiền. Nó đơn giản đến mức bất cứ đứa trẻ con nào chơi cũng nhận ra được.

Nhưng dù cả Giang Vọng Quý và Lâm Tâm Ý đều nhận thức được tình hình, hai người vẫn chưa vội lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 235: Sau ngày hôm nay, chúng ta sẽ trở thành kẻ thù của nhau (1)

Editor: Wave Literature

Lương Mạc đứng ở cửa phòng ngủ một lúc rồi cô ngập ngừng tiến gần về phía bà Giang Vọng Quý.

Cẩn thận môi dưới như điệu bộ của một đứa trẻ vừa làm sai điều gì, cô rụt rè lên tiếng, "Di Lâm, cháu xin lỗi. Cháu vừa mới mắc phải một sai lầm..."

Nhưng chưa kịp Lương Mạc kịp nói xong câu, Lâm Tâm Ý đã chen ngang vào ngắt lời cô. Từng lời, từng câu Lâm Tâm Ý nói ra đều thật sắc sảo và thẳng thắn, "Người mà cô nên xin lỗi không phải là mẹ tôi mà chính là Yến Yến."

Nghe những lời của Lâm Tâm Ý, thì Giang Vọng Quý chỉ khẽ mỉm cười.

Trước những lời của Lâm Tâm Ý, Lương Mạc ghen cứng họng, không nói được lời nào. Lấy lại bình tĩnh sau một lúc, cô mới có thể mở miệng lần nữa. Không bằng lòng thỏa hiệp như vậy, cô cố gắng biện minh cho hành động của mình, "Mọi việc không phải như chị nghĩ đâu. Tôi thừa nhận rằng trước đây tôi đã hiểu lầm Yến Yến, nhưng đó cũng chỉ là một tai nạn mà thôi. Là một người bạn tốt, đáng lẽ tôi nên tin tưởng cậu ấy nhiều hơn mới phải. Nhưng những gì tôi thấy trong phòng ngủ thực sự quá rõ ràng, đó là một đôi giày thể thao nam, lúc đó tôi không còn cách nghĩ nào hơn thế..."

"Bạn tốt ư? Cô chắc chứ?" Đôi môi Lâm Tâm Ý cong lên với điệu cười giễu cợt. Cô lại ngắt lời Lương Mạc lần nữa. "Cô có chắc đó là do cô thiếu tin tưởng Yến Yến chứ không phải là cô đã có ý nghi ngờ em ấy ngay từ đầu không?"

"Ngay cả khi không có bất kỳ đôi giày thể thao nam nào trong phòng thì có lẽ cô cũng sẽ thấy một chiếc áo khoác nam, áo sơ mi nam, cà vạt nam hoặc quần tây nam gì đó thôi"

Trước những lý luận sắc bén và logic của Lâm Tâm Ý, Lương Mạc hoàn toàn không thốt nên lời.

Lúc này, Lâm Tâm Ý đột ngột quay sang Thị Yến, cô hỏi với giọng dịu dàng, khác hoàn toàn với những lời vô cảm mà cô vừa nói với Mạc Mạc, "Yến Yến, tại sao em lại không nói cho mọi người biết chuyện gì đang xảy ra?"

"Hãy bắt đầu từ lý do tại sao cậu lại ngủ trong phòng khách sạn này, hoặc là, tại sao tối qua cậu lại uống rượu, hay cụ thể hơn, em có phải là người mời chị và mẹ chị đến đây hôm nay không?"

"Lâm Tâm Ý, không phải mẹ luôn nói với con rằng con đừng bao giờ nên lãng phí thời gian vào những điều vô nghĩa hay sao?" Giang Vọng Quý, người đã im lặng này giờ trong cuộc đối đầu này, đột ngột lên tiếng bằng lời lẽ súc tích và giọng nói bình tĩnh hơn bao giờ hết: "Tất cả những gì cần để giải quyết vấn đề này chỉ gói gọn trong một câu hỏi duy nhất..."

Lúc này, Giang Vọng Quý liền quay sang Thị Yến và nói, "Yến Yến, hãy nói cho cô biết. Đồ trang trí trong căn phòng này và món quà trên bàn, cô có còn phải chấp nhận chúng nữa hay không?"

không thể phủ nhận rằng những lời của di Lâm thực sự sắc sảo và đúng trọng tâm... Nghe câu hỏi ấy, Thị Yến không thể không liếc mắt qua Lương Mạc.

Cô có thể thấy rõ Lương Mạc đang nắm chặt bộ đồ đang mặc.

Cô biết Lương Mạc đang sợ những gì cô sẽ nói ra... Nhưng mọi việc đã đến nước này rồi, cô không còn lựa chọn nào khác.

Thị Yến không muốn dồn Lương Mạc đến bước đường cùng, nhưng Lương Mạc cứ không ngừng lấn lướt, khiến mối quan hệ giữa họ càng ngày càng xa cách như bây giờ.

Rất có thể, sau ngày hôm nay, họ sẽ là kẻ thù sinh tử với nhau... Thị Yến im lặng hai giây trước khi nhìn đi chỗ khác. Cô quay sang Giang Vọng Quý và khẽ gật đầu. Không chút do dự hay miễn cưỡng, cô trả lời: "Dạ có ạ!"

Câu trả lời của Thị Yến đã đủ để mọi người hiểu rằng phòng không phải do cô trang trí và món quà trên bàn cũng không phải do cô chuẩn bị. Tất cả những gì Lương Mạc nói với mọi người trước đó chỉ toàn là dối trá...

Thị Yến cúi gằm, mặt xuống cô hít một hơi thật sâu. Sau đó, cô rút điện thoại ra, vào mục album ảnh rồi đưa cho Giang Vọng Quý xem, "Đây là quán bar mà tối qua Mạc Mạc đã mời cháu đến. Cháu tình cờ chụp một vài bức ảnh ở đó để đăng tải lên trang khoảng khắc cá nhân, và cháu chưa bao giờ nghĩ rằng cuối cùng cháu sẽ phải sử dụng chúng vào mục đích này..."

"... Cháu đã không định ngồi uống rượu ở đó nhưng Mạc Mạc cứ bảo cháu chỉ uống một ngụm thôi, vì vậy cháu bắt đầu uống. Sau đó thì cháu không chắc chuyện gì đã xảy ra vì có lẽ lúc đó cháu đã say. Lúc cháu đến, mọi người đều đang ăn chuông. Về những việc đã xảy ra trước lúc đó thì cháu thực sự không nắm rõ..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 236: Sau ngày hôm nay, chúng ta sẽ trở thành kẻ thù của nhau (2)

Editor: Wave Literature

"Tôi biết những gì đã xảy ra!" Thị Yến vừa lên tiếng, thì Giang Nguyệt vừa mới tắm rửa sạch sẽ và ăn mặc gọn gàng bước ra khỏi phòng ngủ. "Chính Lương tiểu thư đã lấy điện thoại của Yến Yến và gọi cho Hàn Giang. Cô ta nói với anh ấy rằng Yến Yến đã say và bảo anh đến chăm sóc. Nhưng Hàn Giang cảm thấy thật không hay khi một người đàn ông như anh qua đêm trong phòng khách sạn với Yến Yến, vì vậy anh ấy đã nhắn tin cho tôi nhờ tôi đến đây chăm sóc Yến Yến..."

Giang Nguyệt vừa nói vừa lấy điện thoại ra và đặt lên bàn.

Trên màn hình hiện lên cuộc trò chuyện bằng tin nhắn giữa Giang Nguyệt và Hàn Giang.

Dừng lại vài phút cho bà Lâm đọc xong tin nhắn trên điện thoại, Giang Nguyệt tiếp tục, "Thật may, Hàn Giang là một quý ông lịch sự đáng hoàng và đã nhờ tôi đến thay anh ta. Ngược lại, nếu anh ta là một gã tồi thì thử hỏi liệu Yến Yến sẽ say thế nào sau khi nhấp vài ngụm rượu đêm qua..."

Giang Nguyệt cố ý nhấn mạnh hai từ "say" và "sau khi nhấp vài ngụm rượu" rồi nói thêm, "... Nếu Yến Yến qua đêm trong phòng khách sạn với một người đàn ông khác, liệu danh tiết của cậu ấy có bị hủy hoại không?"

Sau khi hiểu được điểm mấu chốt trong lời nói của Giang Nguyệt, Lâm Tâm Ý ngay lập tức lia ánh mắt sắc như dao về phía Lương Tâm Ý, "Làm sao mà Yến Yến có thể say như vậy

được chỉ sau vài ngụm rượu chứ? Cô không bỏ thứ gì vào đồ uống của em ấy đó chứ?"

Không bao giờ nghĩ mọi thứ sẽ thành ra như thế này, Lương Mạc vội vàng lắc đầu kinh hãi và áp ứng giải thích, "K-không, em không làm! Em không làm gì với ly rượu của Yến Yến cả!"

"Nói thế nghĩa là cháu đang thừa nhận tội qua cháu rừ Yến Yến đi uống rượu rồi. Vậy đi có thể kết luận rằng cháu đã nói dối tất cả mọi người đúng không?" Giang Vọng Quý xen vào. Lời nói của bà bao giờ cũng vẫn sắc sảo, và lập tức làm nổi bật ý chính ngay.

Lương Mạc không nghĩ rằng chính cô ta lại là người vô tình tự lật tẩy mình như thế. Cô ta mở miệng, muốn tranh luận, nhưng không thể nghĩ ra bất cứ điều gì có thể minh oan cho bản thân.

Giang Vọng Quý có vẻ như đã nhận thấy không cần phải lãng phí thời gian ở đây thêm nữa, vì vậy bà xách túi lên và đứng dậy, "Được rồi, đi có cuộc hẹn với khách hàng lúc mười giờ. Đi phải đi trước đây."

Lâm Tâm Ý cũng đứng dậy, cô nhẹ nhàng kéo Thi Yến đi cùng, "Yến Yến, đi thôi. Chị sẽ đưa em đến trường."

Giang Vọng Quý lạnh lùng lướt qua Lương Mạc mặc cho cô ta không thể kìm lòng mà kêu lên một cách đáng thương, "Dì Lâm. . ."

Giang Vọng Quý dừng bước. Bà liếc nhẹ xuống gót chân một lúc rồi quay lại nhìn Lương Mạc. "Cháu là một người rất thông minh, nhưng thật đáng tiếc là cháu chọn sử dụng trí thông minh đó để làm điều quá tầm thường đến nỗi cháu tự biến trí thông minh của mình thành một sự ngu ngốc.

"Tạm gác lại sự thật là hôm nay kế hoạch nhỏ bé của cháu đã không thành công, dù nó có thành công và Yến Yến không còn được công nhận là vợ sắp cưới của Lâm Giang đi nữa, thì liệu cháu nghĩ cháu có cơ hội gần gũi với con trai của dì hay sao?"

"Nếu thực sự cháu nghĩ như vậy thì dì cũng xin nói rõ với cháu ngay tại đây và ngay bây giờ rằng cháu đang hiểu nhầm nghiêm trọng đấy!"

"Cháu đã bao giờ nghe câu 'Nỗi ô nhục của một gia đình thì không bao giờ được để người ngoài biết' hay chưa? Lâm gia của dì sẽ cảm thấy rất xấu hổ vì chuyện này, vậy nên cháu có nghĩ là dì sẽ đề cho người biết sự ô nhục đó ở lại Bắc Kinh hay không?"

"Không đòi nào dì cho phép cháu xuất hiện quanh khu vực Lâm gia của dì nữa. Dì sẽ không chỉ đưa Yến Yến đi mà dì cũng sẽ đưa cháu ra khỏi Bắc Kinh này!"

...

Sau khi tạm chia tay với Giang Vọng Quý và Lâm Tâm Ý, Giang Nguyệt ngay lập tức thốt lên kinh ngạc, "Yến Yến, đó có phải mẹ của Lâm Giang hay không? Bà ấy có vẻ như là một nữ giám đốc độc đoán ấy nhì! Những lời khúc cuối bà ấy nói với Lương Mạc nghe thật hả hê!"

Thi Yến không đáp lời Giang Nguyệt, nhưng Giang Nguyệt vẫn tiếp tục bày tỏ sự ngưỡng mộ dành cho Giang Vọng Quý và Lâm Tâm Ý.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 237: Có kẻ suýt nữa ngủ với vợ của mày (1)

Editor: Wave Literature

Khi Giang Nguyệt đã không còn lời nào để diễn tả lòng ngưỡng mộ thì cô đột nhiên nhớ lại vấn đề chính ngay. "À phải rồi, Yến Yến này. Làm sao cậu biết hôm qua Lương Mạc đã lên kế hoạch chống lại cậu? Cậu nói với tớ nếu cô ấy dùng điện thoại của cậu gọi Hàn Giang thì tớ nên đóng vai Hàn Giang và chat với cô ấy. Cậu thậm chí còn nhờ tớ mượn Hạ Điền Điền một bộ quần áo của Hàn Giang trước khi ghé chỗ cậu."

Thi Yến: "Tớ chỉ đoán mà thôi."

"Hả?" Giang Nguyệt thực sự sốc khi nghe Thi Yến trả lời bình thản như vậy, một lúc sau, cô đặt tay lên trán Thi Yến. "Đầu cậu đâu có ảm đầu, tại sao đột nhiên cậu lại nói những lời vô nghĩa như vậy chứ?"

"Tớ đang rất nghiêm túc đấy..." Thi Yến nhìn Giang Nguyệt. "... Đó thực sự chỉ là một phỏng đoán. Những việc tớ nhờ cậu làm chẳng qua là một biện pháp đề phòng trong trường hợp có chuyện gì xấu xảy ra thôi."

Giang Nguyệt: "Vậy là cậu đã biết Lương Mạc sẽ cố tình chơi xấu cậu?"

Thi Yến chỉ đáp lại nhẹ nhàng "Ừm".

Giang Nguyệt: "Tớ có thể hiểu được cậu đã nhìn thấu bộ mặt thật phía sau tấm mặt nạ của Lương Mạc, nhưng làm thế nào cậu biết cậu ta định đối phó với cậu ra sao?"

Thi Yến: "Chà, tớ với cậu ấy quen biết nhau cũng được vài năm rồi, vì vậy tất nhiên tớ ít nhiều cũng hiểu cậu ấy chứ. Hơn nữa, gần đây cậu ấy còn cố tình nói chuyện về Hàn Giang trước mặt ông nội của Lâm Giang."

Giang Nguyệt lắc đầu. "Tớ vẫn không thể hiểu được."

Thi Yến chỉ còn cách giải thích vấn đề một cách chi tiết hơn. "Cậu thử nghĩ mà xem. Nếu cậu muốn phá hủy danh tiếng của một người, đặc biệt là một người phụ nữ đã đính hôn, thì cách nhanh nhất để làm điều đó là gì? Bắt quả tang cô ấy đang ngoại tình, phải không?"

Giang Nguyệt gật đầu.

Thi Yến tiếp tục: "Đó là lý do tại sao tớ nghĩ Lương Mạc sẽ tấn công tớ từ đó. Nhưng không ai ngu ngốc đến nỗi để bị bắt quả tang ngoại tình đâu. Vậy điều cô ấy có thể làm là gì? Cách nhanh nhất là chuốc cho người đó say rượu hoặc tiêm cho người đó một liều ma túy. Còn về phần người đàn ông là kẻ thứ ba, cô ấy đã chọn Hàn Giang. Giờ thì cậu đã hiểu chưa?"

Giang Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu, "Tớ vẫn không hiểu."

Thì Yến tròn mắt không nói nên lời. Một lát sau, cô đành phải giải thích rõ hơn một lần nữa, "Cô ấy cố ý nhắc đến việc tớ khá thân với Hàn Giang ngay trước mặt ông nội Lâm Giang..."

"Ồ ô ô!" Giang Nguyệt mở to mắt và chợt hiểu ra. "... Lương Mạc đúng là một kẻ mưu mô! Cô ta đã âm mưu lên kế hoạch chống lại cậu trong một thời gian dài rồi!"

Mà quả là dài thật: từ đêm hôm đó ở biệt thự Golden Resplendence khi Lâm Giang vì luật của một trò chơi mà đã hôn cô; từ ngày mà cô quyết định hủy bỏ hôn ước với Lâm Giang nhưng cuối cùng lại gặp anh trong thang máy SKP; hay thậm chí ngay từ ngày đầu tiên họ gặp nhau và Lương Mạc mỉm cười tặng cô một viên kẹo rồi tự giới thiệu, "Xin chào, tên tôi là Lương Mạc. Tên cậu là gì?"

Có những thứ trong cuộc sống ngay từ đầu đã là giả dối rồi.

Vậy nên, ngay từ ngày đầu tiên gặp mặt, định mệnh đã sắp sẵn chúng ta không hợp nhau...

"Yến Yến?" Giang Nguyệt không để ý đến biểu hiện kỳ lạ của Thi Yến, cô tiếp tục hỏi. "Vẫn còn một điều tớ không hiểu. Tại sao cậu không nhờ Hàn Giang nói cho tớ biết liệu Lương Mạc đã gọi điện hay nhắn tin cho anh ta? Bằng cách đó, cậu sẽ không phải gặp rắc rối khi đối số điện thoại của Hàn Giang thành số tớ."

"Nguyệt Nguyệt, cậu nói nghiêm túc chứ?" Giang Nguyệt gật đầu. Thi Yến bắt lực lắc đầu giải thích, "Ngốc quá! Ngoài việc tớ đã quyết định lánh mặt Hàn Giang, mà ngay cả khi chúng tớ vẫn là bạn bè, thì tớ vẫn sẽ không nhờ anh ta giúp đỡ. Điều đó là quá nguy hiểm. Giả sử anh ta không nói với cậu mà tự mình đi thẳng đến khách sạn luôn thì sao? "

Giang Nguyệt nghe vậy liền gật đầu lia lịa, "Phải rồi! Cậu lý giải quá chuẩn luôn."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 238: Có kẻ suýt nữa ngủ với vợ của mày (2)

Editor: Wave Literature

Giang Nguyệt nghe vậy liền gật đầu lia lịa, "Phải rồi! Cậu lý giải quá chuẩn luôn...Đợi đã, vậy là đêm qua cậu không hề say sao?"

Thì Yến ném cho Giang Nguyệt một cái nhìn kiểu "cậu đang đùa tớ à?". "Làm sao tớ có thể say được cơ chứ?"

Vậy là tớ chưa nói với các cậu rằng có lần tớ đã đi thử rượu đập bát ở Tây An và một mình tớ đã chấp hết tận mấy người à? "

Ra vậy, mọi thứ xảy ra ngày hôm qua trong quán bar đều là một vở kịch của cô ấy.

Hay nói chính xác hơn, vì biết Lương Mạc mặc đang diễn kịch nên cô quyết định diễn chung luôn!

Trong thế giới tè nhạ này, mọi thứ đều phụ thuộc vào khả năng diễn xuất của một người. Ai mà không diễn hay chứ!

...

Cuối cùng, lúc họ chuẩn bị về đến ký túc xá, Thi Yến nói lời chào tạm biệt với Giang Nguyệt và quyết định sẽ không trở về phòng chung nữa.

...

Lâm Giang đã quá bận rộn với dự án của mình đến nỗi anh chỉ có thể nghỉ ngơi một chút vào lúc năm giờ sáng.

Mới chỉ ngủ được vài tiếng thì đột nhiên anh bị đánh thức bởi tiếng tin nhắn liên hồi từ điện thoại.

Anh gắt gỏng nhắc điện thoại lên và liếc nhìn màn hình. Khi thấy tin nhắn WeChat gửi đến là của Lâm Tâm Ý, anh ném điện thoại sang một bên và ngủ tiếp, không thèm liếc nhìn đến lần thứ hai. Mới chỉ nhắm mắt được một giây thì "ding dong!", tiếng nhạc chuông lại vang lên. Lâm Giang lại cúi kinh nhắc điện thoại lên, định tắt đi thì đột nhiên anh nhìn thấy từ "Yến Yến" trên màn hình. Anh cau mày lại. Con buồn ngủ lúc này biến mất ngay lập tức. Ngáp một cái, anh nhanh chóng mở cửa sổ WeChat.

Lâm Tâm Ý: [*Có điều này nhất định mày sẽ thấy hứng thú đấy. Mày có muốn biết không?*]

Lâm Tâm Ý: [*Này? Mày đang làm lơ tao đấy à? Hay là mày không muốn biết?*]

Lâm Tâm Ý: [*Mày có chắc là không muốn biết không?*]

Lâm Tâm Ý: [*Chắc chắn chứ???*]

"..."

Lâm Tâm Ý: [*Được rồi. Nếu mày thực sự không muốn biết thì thôi vậy. Tao chỉ muốn nói là chuyện này có liên quan đến Yến Yến.*]

Lâm Tâm Ý: [*Nó thực sự có liên quan đến Yến Yến đấy.*]

Lâm Tâm Ý: [*Là Yến Yến đó.*]

Sau khi lướt qua một loạt các tin nhắn không đầu vào đầu từ Lâm Tâm Ý, Lâm Giang đã mất hết kiên nhẫn, chỉ buông một dấu chấm hỏi [*?*].

Lâm Tâm Ý ngay lập tức đáp lại bằng một biểu tượng khác: [*✗*]

Chị ấy muốn lừa tiền mình lần nữa hay sao?

Lâm Giang trả lời: [88]

Lâm Tâm Ý: [88 không đủ. Ít nhất cũng phải 888.]

Ai đang mặc cả với chị chứ? Em chỉ đang nói tạm biệt thôi mà... Lâm Giang đặt điện thoại xuống và quyết định không tiếp chuyện Lâm Tâm Ý nữa.

Lâm Tâm Ý: [Vậy tao sẽ giảm giá cho em. 788 nhé.]

Lâm Tâm Ý: [688?]

Lâm Tâm Ý: [Tao thực sự không thể giảm hơn được nữa. Giờ tao sẽ nói rõ mọi chuyện. Nếu mày mà trả ít hơn 1 xu thì sẽ không có câu chuyện nào hết.]

Lâm Tâm Ý: [588 thì sao?]

Lâm Tâm Ý: [Lâm Giang, tao đang nói chuyện với mày đó, tao không thể hạ thấp hơn như thế nữa! Tao là một người quyết đoán! 488, ngừng lãng phí thời gian của chúng ta đi.]

Lâm Tâm Ý: [Đồ quái quỷ, mày thậm chí còn không định đưa ra 488 nhân dân tệ hay sao? Vậy cũng tốt thôi! Cho đáng đời, có kẻ suốt nửa ngủ với vợ của mày đấy! Đáng đời, mày suốt bị cầm sừng rồi đấy! Đáng đời mày, đáng đời mày, đáng đời mày!]

Suýt nữa ngủ với người khác ư? Bị cầm sừng ư? Đắt xanh rộng lớn ư?

Lâm Giang lập tức bật hắt người dậy và hét hoảng: [Ý chị là gì?]

Sau khi hỏi câu hỏi đó, Lâm Giang nhận ra rằng không có bất cứ hồi đáp nào từ Lâm Tâm Ý, vì vậy anh vội vàng gửi cho cô 488 nhân dân tệ.

Ngay khi nhận được số tiền, chỉ vài giây sau Lâm Tâm Ý gửi tin nhắn đến: [Hôm qua, Lương Mộ Mộ đã yêu cầu Yến Yến ra khỏi...]

Thấy cô đột ngột dừng lại sau khi gửi dòng này, Lâm Giang lo lắng hỏi: [Sau đó thì sao?]

Lâm Tâm Ý: [488 cho mỗi dòng. Chị chỉ cho em một dòng. Em cần gửi cho chị nhiều tiền hơn trước khi chị có thể tiếp tục.]

Lâm Giang nghiêng răng giận dữ, nhưng anh không còn cách nào khác ngoài việc gửi thêm 488 nhân dân tệ nữa cho cô.

[Yến Yến đã uống say...]

[Em ấy được đưa vào một phòng khách sạn...]

Bạn đang đọc truyện Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Minh rõ ràng đã bị cầm sừng rồi còn gì (1)

Editor: Wave Literature

[Yến Yến đã say...]

[Em ấy được đem vào một phòng khách sạn...]

Đây liệu có được tính là 2 dòng tin nhắn không?

Nhận được giao dịch kép 488 nhân dân tệ từ Tâm Ý, Lâm Giang không còn đủ kiên nhẫn, anh la lên: [Chị không thể kể hết toàn bộ câu chuyện trong một lần thôi hay sao?]

Không có bất kì phản hồi nào từ Lâm Tâm Ý.

Lâm Giang vò đầu bứt tai, nhưng anh không còn lựa chọn nào khác, anh chỉ có thể gửi thêm 488 nhân dân tệ cho Lâm Tâm Ý.

Sau khi nhận được số tiền ấy, Lâm Tâm Ý trả lời lại bằng biểu tượng "Ok" trước khi im lặng.

Ý của chị ấy là gì khi trả lời Ok như vậy nhỉ? Làm ơn hãy cung cấp cho mình vài dòng tiếp theo nhanh lên có được không?

Mới chỉ ba mươi giây thôi mà anh cứ ngỡ như là cả một thế trôi qua. Lâm Giang như người ngồi trên đống lửa, anh rất nóng lòng muốn biết chuyện gì đã xảy ra với Thi Yến vào tối hôm ấy. Đã vậy Lâm Tâm Ý còn không có hồi âm gì nên anh càng nóng lòng hơn, anh vội vã nhắn tin cho cô.

[?????]- Anh nhắn tin như vậy để cho Tâm Ý thấy rằng anh đang lo lắng cho Thi Yến cỡ nào.

Vừa gửi tin nhắn đi, lập tức anh nhận lại được tin nhắn từ Tâm Ý, thiết nghĩ anh đã có câu trả lời cho mối quan tâm của mình, nhưng anh đã nhầm. Lâm Giang vội vã đọc tin nhắn, nhưng anh chỉ thấy một hàng kí tự tương tự như tin nhắn của anh: [¥ ¥ ¥ ¥ ¥ ¥ ¥]

¥ ¥ ¥ ¥ ¥ ¥ ¥, cái đầu chị ấy! Tránh không để lãng phí một phút một giây nào, Lâm Giang liền di chuyển những ngón tay của mình để gửi một tin nhắn khác đến Lâm Tâm Ý: [Tôi vừa gửi chị một khoản tiền rồi đấy, chị vẫn nợ tôi một dòng tin nhắn đấy!]

Sợ rằng Lâm Tâm Ý giả vờ không biết không gì, Lâm Giang đã chụp lại ảnh màn hình giao dịch giữa cô và anh, không những vậy anh còn khoanh đỏ lời chấp nhận giao dịch của cô để tránh bị từ chối. Sau đó anh gửi hình ảnh qua cho Tâm Ý.

Lâm Tâm Ý nhanh chóng phản hồi: *[Dòng đó chính là câu trả lời cho câu hỏi của mày. Nếu mày thực sự muốn biết chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo, vui lòng nạp thêm tiền nhé!]*

"OK" cũng được coi là một dòng ư?

Chị xuất thân từ gia đình quái đản nào mà lại mê tiền đến như vậy?

Ngay khi Lâm Giang đang soạn tin, một tin nhắn khác đột nhiên xuất hiện trên màn hình điện thoại. Đó là một ảnh chụp màn hình khác. Lâm Tâm Ý khoanh tròn hai tin nhắn mà cô đã gửi trước đó [¥ ¥ ¥ ¥ ¥ ¥ ¥ ¥] và *[Dòng đó chính là câu trả lời cho câu hỏi của mày. Nếu mày thực sự muốn biết chuyện gì sẽ xảy đến tiếp theo, vui lòng nạp thêm tiền nhé!]*

[Mày không nhận ra điều này hay sao? Tao đã cho mày hai tin nhắn miễn phí luôn đấy! Không những vậy, mày hãy nhìn vào những tấm ảnh chụp màn hình này đi, tao đã giảm giá cho mày nhiều lắm rồi đấy!]

Lâm Giang lạnh lùng nở nụ cười: *[Ồ ra vậy, vậy thì tôi thực sự nên cảm ơn chị rồi.]*

Lâm Tâm Ý trả lời: *[Không có gì!]*

Lâm Tâm Ý lại tiếp tục: *[Tao sẽ miễn phí dòng này và dòng trước cho mày.]*

Lâm Giang thậm chí còn không thèm tranh luận với Lâm Tâm Ý nữa. Anh trực tiếp gửi hơn hai lần 488 nhân dân tệ mà không đắn đo.

Nhận được tiền, Lâm Tâm Ý nhanh chóng trả lời hai tin nhắn cùng một lần.

[Lương Mạc đã sử dụng điện thoại của Yến Yến để gửi tin nhắn cho Hàn Giang...]

[Đến ngày hôm sau, Lương Mạc đã đưa chị và mẹ đến tận phòng khách sạn để bắt quả tang hai người họ lén lút ngoại tình...]

Cái quái gì vậy chứ! Lâm Tâm Ý thực sự là một tiểu thuyết gia ư? Chị ấy chắc chắn đã rất thành thạo kỹ năng gây hồi hộp!

Vì quá lo lắng về tình trạng của Thi Yến, Lâm Giang chủ động gửi thêm tiền mà không cần Tâm Ý phải nhắc nhở. Cũng giống như lần gần đây, anh đã gửi hai lần 488 nhân dân tệ liên tiếp cho cô ấy.

Lâm Tâm Ý: *[Khi chị và mẹ bấm chuông cửa, Yến Yến chỉ vừa thức dậy, con bé chỉ mặc phong phanh một chiếc áo choàng tắm...]*

[Lương Mạc đã nói rằng hôm nay là Ngày của Mẹ vì vậy Yến Yến đã chuẩn bị một bữa tiệc đặc biệt dành riêng cho mẹ. Sau đó, Lương Mạc hối thúc Thi Yến tự dọn dẹp, trong khi Yến Yến ra ngoài, mẹ, chị và Mạc Mạc cùng nhau ăn sáng. Lúc ăn sáng xong, khi chị nhận được thông tin về nhà vệ sinh, Lương Mạc cũng nói như vậy. Chỉ chờ có vậy, Lương Mạc bước về phía phòng ngủ để sử dụng nhà vệ sinh ở đó. Chẳng mấy chốc, cô ta hét lên một tiếng thét thất thanh...]

Chị ấy không chỉ gây hồi hộp để khiến mình đoán già đoán non dòng tiếp theo, mà chị ấy còn gây hồi hộp để dằn vò mình! Để không lãng phí thêm thời gian, Lâm Giang đã gửi ba khoản tiền trong cùng một lần.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngay Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 240: Mình rõ ràng đã bị cấm sùng rồi còn gì (2)

Editor: Wave Literature

Lâm Tâm Ý tiếp tục gửi tin nhắn sau khi cô nhận được số tiền từ em trai mình: *[Sau đó, mẹ và tao đi về phía phòng tắm, Thi Yến đang ăn dở bữa sáng cũng theo sau. Cả ba người cùng nhau bước về phía phòng tắm. Kinh ngạc thay, ở dưới sàn nhà đột ngột xuất hiện đôi giày thể thao nam.]*

Là giày thể thao nam ư? Lâm Giang nắm chặt điện thoại của mình một cách vô thức.

[Bởi vì đôi giày thể thao này có vẻ bần nên Lương Mạc dám chắc rằng nó không phải của em. Sau đó, cô ta bắt đầu gợi ý có thể đôi giày này là của Hàn Giang cũng nên. Em biết mẹ rồi đấy, bà là người quyết đoán và bộc trực, là đại diện của một người phụ nữ toàn năng, vì vậy mẹ không ngần ngại bước về phía trước với ý định lật tẩm ga trải giường rồi liếc nhìn xung quanh..]

[Thấy vậy, Yến Yến la lên "Không được!", vì vậy chị đã giữ mẹ lại kịp thời. Còn Mạc Mạc thì vẫn thản nhiên đi về phía giường ngủ và lật tẩm ga trải giường lên...]

Cái quái gì vậy chứ...Lúc gay cấn nhất thì chị ta lại dừng đột ngột như vậy sao...Lâm Giang lập tức gửi năm khoản tiền một lần.

Lâm Tâm Ý hào hứng nhận tiền rồi tiếp tục gửi tin nhắn.

[Bên dưới ga trải giường là một người trông rất giống một người đàn ông, nhưng từ hình ảnh 2 quả trứng rán trên ngực cô ấy thì rõ ràng đó là một người phụ nữ...]

Là một người phụ nữ... Lâm Giang thờ phào nhẹ nhõm.

[Hóa ra kịch bản của Lương Mạc đã thất bại. Đại khái mọi chuyện xảy ra là như thế này: Hàn Giang là một quý ông từ tế, vì vậy anh ta đã nhờ bạn của Yến Yến đến phòng khách sạn thay mình.]

[Em có biết chị đã sợ hãi như thế nào không? Tìm chị gần như nhảy ra khỏi lồng ngực đấy! Chị biết Yến Yến không phải là người sẽ làm loại chuyện đó, nhưng chị sợ em ấy có thể rơi vào bẫy của người khác. Thật tốt khi Yến Yến được sinh ra dưới một ngôi sao may mắn...]

[Vượt qua nguy hiểm một cách an toàn...]

[*Lương Mạc đã bị yếu thế...*]

Có phải là chị ấy đã giải thích xong mọi chuyện nhưng vì không muốn hoàn trả tiền cho mình nên chị ấy quyết định chỉ dùng hai dòng tin nhắn đơn giản để quyết luôn số tiền ấy không?

Lâm Giang cười lạnh lùng trước khi đặt điện thoại xuống và đi vào phòng tắm rửa.

Nhưng trong khi đang tắm rửa thì anh chợt nhớ những điều Lâm Tâm Ý đã nói về việc phụ nữ có hai quả trứng rán trên ngực... Liệu điều đó có đồng nghĩa với việc người phụ nữ đó đã khóa thân nằm ngủ trên cùng một chiếc giường với Thi Yến?

"Suýt nữa" bị cầm súng? Ý chị là gì hả? Minh rõ ràng đã bị cầm súng rồi còn gì!

Minh thậm chí còn chưa ngủ với Thi Yến, vậy có người đã làm điều này trước mình...

Càng nghĩ về nó, Lâm Giang càng cảm thấy ngọt ngào. Tuy nhiên, khi rời khỏi phòng tắm, việc đầu tiên anh làm là bấm số gọi Thi Yến.

Cô từng nói Lương Mạc là bạn thân của cô. Trước đó, anh đã có ý định cảnh báo cô tránh xa Lương Mạc nhưng lại sợ rằng cô sẽ buồn sau khi biết rõ bộ mặt thật của bạn thân. Vậy nên rốt cuộc anh cũng không thể tự mình làm điều đó. Sau những gì đã xảy ra, giờ ắt hẳn cô đang buồn lắm..

Điện thoại reo một lúc, nhưng không ai bắt máy.

Lâm Giang gọi thêm hai lần nữa nhưng cũng không liên lạc được. Dần dần, anh bắt đầu thấy lo. Anh gửi tin nhắn cho Thi Yến nhưng không có hồi âm. Cuối cùng, anh bật laptop lên và xâm nhập vào trang web của trường để lấy số điện thoại cố định ở phòng ký túc xá của Thi Yến. Anh gọi đến và một quý cô nhắc máy. Khi biết anh đang tìm Thi Yến, đầu dây bên kia bình tĩnh trả lời: "Thi Yến không có ở đây", rồi cúp máy.

Vì ngày mai cô ấy phải lên lớp nên hôm nay cô không thể đang ở nhà. Nhưng nếu giờ cô không ở trong phòng ký túc xá thì liệu có phải là cô đang lang thang một mình ngoài đường không?

Liệu có phải cô đang trốn trong một góc nào đó rồi khóc một mình không? Ngay khi ý nghĩ này vừa lóe lên trong tâm trí Lâm Giang, hình ảnh khuôn mặt đang thút thít của Thi Yến nhanh chóng hiện lên trong đầu anh. Vừa lúc đó, anh cũng cảm thấy như đang có gì đó bóp nghẹt tim mình, cảm giác nghẹt thở đau đớn. Không chút do dự, anh quơ lấy ví và điện thoại rời khỏi phòng ký túc xá.

Lâm Giang mượn một chiếc xe tay ga điện của phòng bên cạnh rồi đi khắp khuôn viên kí túc xá tìm Thi Yến.

Cái nắng gay gắt ban trưa chiếu xuống anh một cách không thương tiếc, khiến quần áo anh ướt đầm mồ hôi.

Anh gọi cô thêm vài lần nữa, nhưng vẫn không có ai nhắc máy.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 241: KFC, McDonalds, Häagen-Dazs, Nhất Điểm Điểm (1)

Editor: Wave Literature

Thời gian chậm chạp trôi, khi mặt trời dần lặn ở phía tây, cả thành phố bỗng chốc được nhuộm một màu cam khi ánh hoàng hôn buông xuống. Giờ này, Lâm Giang vẫn chưa thể liên lạc được với Thi Yến. Đổ xe tay ga điện bên đường, anh gọi cho Lâm Tâm Ý.

Đồ chuông được một lúc thì anh nghe có tiếng gác máy, vừa khi đó điện thoại anh rung lên, màn hình xuất hiện một thông báo mới.

Lâm Tâm Ý: [*Tao đang ra ngoài với mẹ và khách hàng.*]

Lâm Giang đắn đo suy nghĩ trước khi soạn tin: [*Chị có người bạn nào đặc biệt thân hay không?*]

Trong khi Lâm Tâm Ý vẫn chưa thể nói ra tên của cô gái đó thì cô vẫn biết suy nghĩ của người phụ nữ luôn sâu xa hơn người đàn ông.

Lâm Tâm Ý trả lời ngay lập tức: [*Tao có chứ.*]

Khoảng một giây sau đó, một tin nhắn khác đến từ Lâm Tâm Ý lại đến: [*Người bạn đặc biệt thân mà tao nói đến đó chính là tiền.*]

Lâm Giang: "..."

Một lúc sau, Lâm Giang lại tiếp tục soạn tin và gửi: [*Chị không thể giới thiệu cho tôi một thứ gì đó có thể thờ được hay sao vậy?*]

Lâm Tâm Ý: [*Thứ gì đó có thể thờ được sao...*]

Lâm Tâm Ý: [*Vậy gấu trúc thì sao, nó là kho báu của quốc gia đấy. Trông nó có vẻ đắt tiền đắt đấy, thậm chí nó còn đáng giá hơn cả tiền.*]

Đáng lẽ mình nên biết rằng hỏi chị ấy cũng chẳng giúp ích gì cho tôi...Lâm Giang: [*Tôi nghĩ bạn đặc biệt thân của chị chỉ nên là một con người thôi.*]

Lâm Tâm Ý: [*Vậy thì mày nên hỏi người thân nhất của tao ngay từ đầu là ai chứ! Mày có ý gì khi nói thứ gì đó có thể thờ" chứ, ai trên thế giới đã dạy mày loại ngôn ngữ này vậy?]*

Lâm Giang cảm thấy thực muốn đập vỡ điện thoại của mình ngay lúc này.

Lâm Giang: [*Người tao thân nhất dĩ nhiên là cô bé dễ thương Yến Yến của tao rồi.]*

Là Thi Yến ư?

Ngay cả trong một trường hợp giả định, Lâm Giang cũng không bằng lòng chấp nhận Thi Yến, vì vậy anh nhanh chóng hỏi lại: *[Còn ai khác ngoài cô ấy không?]*

Lâm Tâm Ý: *[Còn ai ngoài Yến Yến được nữa chứ! Không phải là mày đang hỏi chị người thân nhất của tao là ai ư? Chẳng hạn như mày thân với hai người, thì đó có thể có xem là bạn thân nhất được không? Hoặc là mày có hai người mà mày yêu, thì đó cũng có thể xe là người mày yêu nhất được không? Mày có thể yêu nhiều người một lúc nhưng tao thì không thể. Tao đang tiến về con đường chung thủy, con đường chung thủy!]*

Được rồi, tôi thừa nhận rằng phần đầu chị nói đúng, nhưng phần thứ hai có nghĩa là gì? Chung thủy ư... Đây có phải là một thuật ngữ chị ta nên sử dụng để nói về Thi Yến hay không?

Lâm Giang cảm thấy vô cùng khó chịu. Tuy nhiên, anh vẫn không quên vấn đề chính: *[Tốt thôi. Lấy ví dụ nhé, nếu Yến Yến phản bội chị, chị sẽ cảm thấy thế nào?]*

Trong những tin nhắn trên Wechat, trước khi Giang nhận được tin nhắn cuối cùng, Lâm Tâm Ý đắn đo suy nghĩ rồi mới gửi tin.

Với hi vọng tràn trề, Lâm Giang nhấn nhẹ vào để xem tin nhắn: *[Yến Yến sẽ không bao giờ phản bội tao đâu.]*

Lâm Giang: *[Viễn vông thật đấy!]*

Lâm Tâm Ý: *[Chuyện đó không đời nào xảy ra cả.]*

Lâm Tâm Ý: *[Tao tin tưởng Yến Yến.]*

Lâm Tâm Ý: *[Mày không tin vào em ấy sao?]*

Lâm Giang: *[Điều này thì có liên quan gì đến việc tôi tin hay không tin vào cô ấy chứ. Như tôi nói đấy, chị là giả thuyết mà thôi! Chị có biết giả thuyết có nghĩa là gì không? Nó có nghĩa là một ví dụ, một tình huống giả định đấy!]*

Lâm Tâm Ý: *[Tao từ chối tham gia vào tình huống giả định của mày.]*

Lâm Giang nghiêng rằng: *[Chị buộc tôi phải cười chị làm hoàng đế, chị như nữ hoàng khi chúng ta còn là những đứa trẻ. Đó cũng không phải là một tình huống giả định hay sao?]*

Lâm Tâm Ý: *[Mày làm sao có thể so sánh được với Yến Yến cơ chứ? Mày có thể lấy giả định nào cũng được, nhưng nhất định không phải là Yến Yến.]*

Lâm Giang đưa ra con át chủ bài cuối cùng: *[Hãy cho tôi một cái giá cuối cùng đi. Sẽ tốn bao nhiêu tiền để chị chấp nhận giả định này hả?]*

Lâm Tâm Ý: *[Không có bất kì giá nào cả.]*

Chết tiệt, chị ta không lấy củ cà rốt hay cây gậy ư?

Không tranh cãi với Tâm Ý nữa, Lâm Giang rời khỏi WeChat và rút điện thoại ra để gọi cho Thi Yến. Anh gọi cho cô ba cuộc nhưng chẳng lần nào cô bắt máy.

Bất lực, anh cúp điện thoại, trên màn hình bỗng có một tin nhắn đến, đó là từ Lâm Tâm Ý: *[Đừng nghĩ rằng tao không biết gì nhé! Đây có phải là một trong những kế hoạch nhỏ của mày không? Nếu tao chấp nhận giả định này của mày, thì mày chắc chắn sẽ đe dọa bằng cách đưa cuộc trò chuyện này cho Yến Yến và tổng tiền của tao. Tao sẽ không dễ dàng rơi vào bẫy của mày đâu!]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 242: KFC, McDonalds, Häagen-Dazs, Nhất Điểm Điểm (2)

Editor: Wave Literature

Chị có đang mất trí không đấy?... Ai trên thế giới lại có gài bẫy chị chứ? Kiểu như bất kỳ ai cũng chán ngấy vì làm điều đó rồi!

Lâm Giang tiếp tục quay số của Thi Yến, nhưng trước khi anh bấm gọi thì có tin nhắn của Lâm Tâm Ý: *[Mày thật là một người nham hiểm, nham hiểm đến nỗi khiến tao phải rùng mình.]*

Rùng mình hơn nữa đi, rồi sau đó...

Bỏ qua tin nhắn của Lâm Tâm Ý, Lâm Giang tiếp tục bấm quay số gọi Thi Yến.

Anh gọi mãi nhưng đầu dây bên kia vẫn không có ai nhấc máy. Ngay khi Lâm Giang nghĩ rằng những nỗ lực của mình sẽ kết thúc vô ích thì cuối cùng cũng có tiếng trả lời từ đầu dây bên kia. Giọng của Thi Yến vang lên, "Xin chào?"

Trước khi nói mấy được với Thi Yến, Lâm Giang có vô số câu hỏi dành cho cô.

Em vẫn ổn chứ? Em đang buồn à? Em có đang...

Nhưng cuối cùng khi cô nghe máy, anh lại ngại hòng không nói nên lời.

Anh chỉ thực sự thoát khỏi trạng thái bàng hoàng sau khi cô cất giọng hỏi, "Lâm Giang?"

Lâm Giang chớp mắt một cái rồi tò mò hỏi, "Tại sao em lại không nhận cuộc gọi của tôi?"

Thi Yến: "Tôi đặt chế độ im lặng. Tôi chỉ mới thấy các cuộc gọi nhờ của anh cách đây vài giây thôi..."

Phù... Lâm Giang thở phào nhẹ nhõm. Hóa ra đó mới là những gì đã xảy ra...

"Về chuyện đó" Có lẽ do Lâm Giang đã im lặng quá lâu, rốt cuộc Thi Yến lại lên phải tiếng. "... Có chuyện gì khẩn cấp xảy ra không? Tại sao anh lại gọi cho tôi nhiều lần như vậy?"

"Thực ra tôi..." Lâm Giang không chắc anh nên trả lời cô ấy như thế nào.

Giọng nói của cô nghe vẫn bình thường, nhưng nếu anh nói chị gái của anh đã kể hết những gì đã xảy ra giữa cô và Lương Mộ Mộ, liệu điều này có bị lật tẩy không?

Mặc dù Lâm Giang đã suy nghĩ rất kỹ về những gì nên nói. Nhưng khi Thi Yến lại gọi "Lâm Giang" một lần nữa qua điện thoại, anh dường như không màng đến những suy nghĩ trước đó, bỗng anh buột miệng hỏi, "Em còn nợ tôi một bữa ăn đúng không nhỉ?"

Khi hỏi xong câu hỏi này, Lâm Giang gần như muốn cắn lưỡi ngay lập tức.

Mây đúng là đồ đầu lộn, mày không thể tìm thấy một cái cớ nào tốt hơn thế sao?

Ở đầu bên kia, Thi Yến nhanh chóng đáp lại: "Ồ, đúng rồi nhì. Anh đừng lo, tôi thực sự đã quên mất chuyện đó. Vậy hôm nay anh gọi tôi là để lấy lại bữa ăn đó sao? Chắc chắn tôi sẽ phải trả anh rồi. Lát nữa thì sao nào? Tối nay tôi đang rảnh. "

Thành thật mà nói, Lâm Giang không muốn xác nhận điều đó chút nào, nhưng có vẻ như mọi chuyện đã quá muộn rồi. Anh chỉ có thể buộc mình phải thốt ra một từ đồng ý, "Được thôi."

Thi Yến: "Tôi sẽ chọn một địa điểm và gửi địa chỉ cho anh sau. Chúng ta sẽ gặp nhau ngay tại nơi đó nhé?"

Lâm Giang liếc nhìn sang chiếc xe điện mà anh đã mượn được, suy nghĩ một lúc, anh quyết định xem nó như là một chiếc xe hơi. "Tại sao cô không cho tôi biết cô đang ở đâu? Tôi sẽ đến đó đón cô. Tôi có xe mà!"

"Có thật như vậy không? Vậy cũng được," Thi Yến tiếp tục, "... Hiện tôi đang ở lối vào của KFC."

À... Bắc Kinh có ít nhất một trăm cửa hàng KFC. Làm thế nào cô ấy có thể trông chờ mình tìm thấy cô ấy với một mô tả mơ hồ như vậy chứ?

Lâm Giang: "Không có bất kì địa điểm nào khác ngoài KFC ư?"

"Để tôi xem thử..." Một giây sau, Thi Yến nói thêm, "... Cũng có một cửa hàng McDonald ở gần đây..."

Điều này chắc là hữu ích nhì... Lâm Giang không nói nên lời.

Thấy Lâm Giang không nói gì, Thi Yến lại tiếp tục: "Ngoài McDonald ra còn có một cửa hàng Häagen-Dazs bên cạnh, và bên cạnh Häagen-Dazs cũng là một cửa hàng Nhất Điểm Điểm nữa đấy. Trà sữa của họ rất ngon. Mặc dù sắp đến giờ ăn tối, nhưng mọi người vẫn đang xếp hàng rất dài. "

Tiểu thư à, em chỉ nhận diện được các địa điểm có liên quan đến đồ ăn thôi hay sao?

Đề ý thấy Lâm Giang vẫn không nói gì, nên Thi Yến vẫn tiếp tục: "Anh chạy xe đến đây mất khoảng bao nhiêu phút nhì? Tôi sẽ đến Nhất Điểm Điểm ngay bây giờ để mua trà sữa. Khi anh đến có lẽ tôi đã mua xong rồi đấy! Anh có muốn uống cùng tôi không? Trà sữa matcha ở đây là tuyệt vời ông mặt trời nhất đấy, tôi yêu nó vô cùng! Tôi gọi cho anh món giống tôi luôn nhé? "

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 243: Em là người chiêu đãi mà, tôi sẽ nghe theo ý của em (1)

Editor: Wave Literature

Cô là Thi Yến mà; bất cứ điều gì cũng đều làm cô hài lòng cả.

Lâm Giang đáp lại: "Chắc chắn rồi."

Dừng một lúc, anh nói thêm, "Nhớ chụp ảnh con đường đối diện và gửi cho tôi đấy!"

Thi Yến: "Được thôi, không thành vấn đề."

Cúp máy được ba mươi giây, cô liền gửi ngay cho anh bức ảnh.

Chạm mấy cái vào màn hình để phóng to bức ảnh, Lâm Giang nhận ra tâm điểm của nó chính là một nhà hàng.

"..." Em không đùa đấy chứ, trong con mắt của một kẻ háu ăn chỉ có toàn đồ ăn vậy thôi sao? Nếu mình mà gán đồ ăn khắp người, chắc Thi Yến sẽ nhìn mình thèm thuồng lắm nhì?

Vừa nghĩ, Lâm Giang vừa phóng to bức ảnh hơn nữa, và cuối cùng anh đã nhìn thấy một tòa cao ốc nổi bật - nơi giúp anh xác định gần đúng vị trí hiện tại của Thi Yến.

Đề đến được chỗ Thi Yến, Lâm Giang phải đi ngang qua trường. Vì vậy, sau một hồi suy nghĩ, Lâm Giang quyết định gọi tài xế của nhà mình và hướng dẫn anh ta lái xe đến trường để đón anh.

...

Hôm đó là chủ nhật, cũng may Thi Yến không ở chỗ đông người nên con đường đến chỗ cô khá thoáng, không bị tắc nghẽn. Khoảng hai mươi phút sau, Lâm Giang đã đến được chi nhánh Nhất Điểm Điểm, nơi Thi Yến đã nói trước đó.

Trước khi dừng xe, anh nhanh mắt liếc ra ngoài cửa sổ và bắt gặp bóng dáng Thi Yến.

Cô vẫn đang xếp hàng để mua trà sữa, và chỉ còn một người nữa là đến lượt cô.

Lâm Giang đỗ xe bên lề đường. Trước khi bước xuống xe, anh vói tay mang theo chiếc điện thoại rồi đi về phía Thi Yến.

Trong một thoáng, anh đã đến bên cạnh cô và được nghe giọng nói nhẹ nhàng, ngọt ngào của cô, "Hai cốc trà sữa matcha kem mặn."

Nhân viên thu ngân nhanh chóng lên đơn cho Thi Yến rồi nói: "Của chị là 40 nhân dân tệ ạ."

"Vâng..." Thi Yến vừa trả lời vừa chuẩn bị rút ví ra.

Nhưng cô chưa kịp rút ra thì Lâm Giang đã nhanh tay rút sẵn trong túi ra tờ một trăm nhân dân tệ và đưa cho nhân viên thu ngân, "Thanh toán bằng tiền của tôi đi."

Chưa kịp định thần, Thi Yến quay đầu về phía Lâm Giang, phản ứng "Nhưng chúng ta đã thỏa thuận là tôi sẽ đãi anh trà sữa rồi cơ mà..."

"Được rồi..." Lâm Giang vừa đáp vừa nhận tiền lẻ và hóa đơn từ nhân viên thu ngân rồi đi đến quầy thu gom.

Thi Yến đi theo sau anh.

Dù gì cũng chỉ là 40 nhân dân tệ nên Thi Yến quyết định không giằng co với Lâm Giang nữa. Tuy nhiên, cô vẫn không quên nói lời cảm ơn anh.

Lâm Giang không đáp lại lời cảm ơn nhưng sự thật vẫn không thể rời mắt khỏi khuôn mặt của cô và cẩn thận dò xét từng cử chỉ trên đó.

Thi Yến trông vẫn không khác mọi ngày. Cũng khuôn mặt mộc ít trang điểm và đôi mắt sáng long lanh ấy.

Nhưng nếu có ai để ý kĩ hơn sẽ thấy sự thất vọng hiện rõ giữa đôi lông mày của cô.

Rốt cuộc thì cô vẫn đang buồn nhiều về chuyện xảy ra với Lương Mạc.

Nhưng đó chỉ là hy vọng... Nói thì dễ, nhưng làm thì lúc nào cũng khó. Ai cũng cho rằng đối phó với sự phản bội thì phải kịp thời và dứt khoát, nhưng khi thực sự biến nó thành hành động mới biết mấy ai đối phó mà thực sự không đau lòng đây?

Có một số ký ức chỉ có thể hao mòn theo thời gian...

Đợi được một lúc thì đồ uống cũng đến.

Lâm Giang đón lấy hai cốc trà sữa rồi dẫn Thi Yến ra xe.

Chờ Thi Yến thắt dây an toàn xong xuôi, Lâm Giang mới lấy ra một cốc, cắm ống hút vào rồi đưa cho cô, đồng thời nói thêm: "Em có muốn ăn gì không?"

Nhận lấy cốc trà sữa, Thi Yến nói lời cảm ơn rồi không quên trả lời câu hỏi: "Anh thích ăn gì nào?"

Lâm Giang: "Tôi thì thứ gì cũng được hết."

Rồi anh dừng lại một lúc và nói thêm, "Em là người chiều dài mà, tôi sẽ nghe theo ý của em"

"Được rồi..." Vừa cắn ống hút và nhấp nháp cốc trà sữa, Thi Yến vừa nhanh chóng rút điện thoại ra để tìm một số địa chỉ trên mạng. Một lúc sau, cô quay sang anh và hỏi: "Chúng ta ăn món Tứ Xuyên nhé?"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 244: Em là người chiều dài mà, tôi sẽ nghe theo ý của em (2)

Editor: Wave Literature

Lâm Giang bắt đầu đi gạt đầu trong cay đắng nhưng vẫn trả lời trôi chảy, "Chắc chắn rồi."

Thi Yến đặt điện thoại trước mặt Lâm Giang rồi nói thêm: "Vậy chúng ta đến Khu Vườn Thư Thái đi. Đây là địa chỉ..."

Lớn lên ở Bắc Kinh, lẽ dĩ nhiên Lâm Giang chỉ phải xem địa chỉ của nhà hàng để anh biết đại khái về vị trí của nó. Anh khẽ gạt đầu ra hiệu cho tài xế đi đến đó.

Trên đường đi, Lâm Giang trông như thể anh đang lái xe một cách nghiêm túc khi nhìn chăm chăm vào con đường phía trước, nhưng sự thật là tâm trí anh thực sự bận rộn xoay quanh những vấn đề khác.

Mặc dù anh đã tìm được một cái cớ để gặp cô bằng cách nói rằng cô nợ anh ta một bữa ăn, anh sẽ không thực sự để cô ta chiều dài mình... Nhưng anh có thể đưa ra lý do nào nào để thanh toán hóa đơn một cách tự nhiên?

Ngay khi họ chuẩn bị đến nhà hàng, Lâm Giang tình cờ nhìn vào gương chiếu hậu và phát hiện ra chiếc túi mà Thi Yến đặt bên cạnh cô.

Để chắc chắn rằng Thi Yến không thể giành trả hóa đơn, Lâm Giang nảy sinh ý định giấu túi của cô,... Nhưng túi của cô có vẻ hơi lớn, vậy nên sẽ không dễ gì để giấu nó. Hơn vậy, khi

xuống xe, chắc chắn cô ấy sẽ mang nó theo. Vì vậy, kế hoạch này có vẻ không khả quan.

Cuối cùng, Lâm Giang nhanh chóng chuyển sang đề ý chiếc ví của Thi Yến.

Chiếc túi lớn như vậy chắc chắn cô sẽ để ý mọi lúc mọi nơi, còn chiếc ví có thể cô sẽ không để ý đến...

Lâm Giang nhanh chóng quét con đường phía trước. Sau đó, anh lái chiếc xe của mình đến làn đường ngoài cùng và tìm kiếm lối ra gần nhất ra khỏi con đường chính, trước khi cuối cùng lái xe vào một con hẻm.

Con hẻm chật kín ô tô và xe đạp, vì vậy Lâm Giang không dễ gì đi qua được. Lái xe được một quãng, anh càng nhận thấy rằng con đường quá hẹp, hẹp đến nỗi chiếc xe của anh không thể đi được, vì vậy anh chỉ còn cách từ từ đi ra khỏi con hẻm.

Lâm Giang lùi xe về phía sau một quãng, rồi lại lái về phía trước một chút, anh cố gắng tạo khoảng trống để lùi xe ra khỏi ngõ. Tuy nhiên, điều này dường như khó thực hiện được, cuối cùng anh cứ lặp đi lặp lại những hành động tương tự. Dường như không còn sự lựa chọn nào khác, anh chỉ có thể quay sang xin lỗi Thi Yến và nói: "Tôi thực sự xin lỗi nhưng em có thể xuống xe và hướng dẫn tôi từ bên ngoài được không?"

"Chắc chắn rồi." Với yêu cầu không có gì đáng bàn cãi như vậy, Thi Yến gật đầu ngay và nhanh nhẩu bước ra khỏi xe.

Lâm Giang rõ ràng có thể xoay chuyển chiếc xe ra khỏi con hẻm một cách dễ dàng, nhưng anh không làm như vậy, anh hạ cửa sổ xuống và liên tục hỏi Thi Yến, "Có còn khoảng trống nào để xoay xe sang phía bên phải không vậy?"

"Còn bên trái thì sao?"

"Không có vấn đề gì khi xoay xe như vậy, phải không?"

Dưới sự "trợ giúp" và "lãnh đạo" của Thi Yến, Lâm Giang cuối cùng cũng tìm cách lùi ra khỏi con hẻm. Sau đó, anh quay sang cô và nói: "Lùi lại thêm một chút nữa. Tôi e rằng tôi sẽ vô tình va phải em đấy!"

Khi thấy Thi Yến đã lùi lại khoảng mười mét theo chỉ dẫn của anh, anh vội vàng vội lấy chiếc túi của Thi Yến đang nằm trên ghế sau.

Lần đầu tiên, anh lấy ra được một gói kẹo. Lần thứ hai, anh rút nhảem điện thoại của Thi Yến

Lần thứ ba, anh lôi ra được một quả táo.

Là một quả táo ư?... Cô ấy không sợ chiếc túi của mình quá nặng hay sao?

Lâm Giang không biết nói gì hơn, anh ném quả táo vào túi và tiếp tục dò dẫm quanh cái túi. Được một lúc, anh vô tình chạm phải một thứ gì đó mềm mại. Ban đầu anh không thể biết chính xác nó là gì, nhưng sau đó vì quá tò mò, anh lấy nó ra để xem. Bề ngoài nó có màu xanh lá cây, nhưng Lâm Giang vẫn có thể nhận ra đó là băng vệ sinh.

Đôi tai của Lâm Giang đỏ lên một chút, anh có hơi ngượng khi đụng phải thứ như vậy. Khi anh quay xe, anh tiếp tục dò dẫm xung quanh túi của Thi Yến, anh lại chạm phải một số thanh thực phẩm bổ sung năng lượng, cuối cùng anh cũng đã tìm thấy một chiếc ví rất nhỏ.

Có phải có cô ấy cố tình chọn cho mình một chiếc ví nhỏ để đỡ chiếm diện tích hơn không nhỉ? Phần túi còn lại cô ấy dành để cất thức ăn ư?

Với suy nghĩ này trong đầu, Lâm Giang không ngần ngại lấy ví của Thi Yến và ném nó xuống dưới ghế sau.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 245: Tôi sẽ lắng nghe bất kì ý kiến nào từ ông (1)

Editor: Wave Literature

Với suy nghĩ này trong đầu, Lâm Giang không ngần ngại lấy ví của Thi Yến và ném nó xuống dưới ghế sau.

Anh thận trọng kiểm tra hết lần này đến lần khác để đảm bảo rằng cô không thể tìm thấy chiếc ví, sau đó Lâm Giang quay xe sang bên phải Thi Yến và mở khóa cửa xe.

Thi Yến lên xe, còn Lâm Giang thì vẫn thản nhiên lái xe đến lối vào nhà hàng.

Sau khi đỗ xe an toàn tại chỗ, Lâm Giang đợi Thi Yến xuống xe rồi anh mới tháo dây an toàn và xuống sau.

Vừa bước vào nhà hàng, họ được một cô hầu bàn nhanh nhẹn dẫn đến một cái bàn trống. Trong lúc đến đó, Lâm Giang không thể không chú ý đến hai mã QR ở hai bên tường, một mã dành cho Alipay và một mã khác dành cho WeChat Pay... Nhà hàng này có tài trợ Alipay và WeChat Pay đúng không?

Vì vậy, mặc dù mình đã giấu ví của cô ấy, nhưng chẳng có nghĩa lý gì cả? Đáng ra mình thực sự nên giấu điện thoại của Thi Yến mới phải?

... Tại sao xã hội lại cải tiến nhanh như vậy chứ?

Lâm Giang thong dong kéo ghế ra và ngồi xuống, mắt không quên liếc nhìn về phía điện thoại của Thi Yến.

Anh và Thi Yến ngồi đối diện với nhau nên Lâm Giang có thể dễ dàng nhìn thấy thanh chỉ pin ở góc bên phải trên màn hình điện thoại Thi Yến đang nhấp nháy màu đỏ.

Điều này có nghĩa là điện thoại của cô ấy sắp hết pin rồi...

Lâm Giang hạ mắt xuống và làm một phép tính nhanh nhẹn trước khi anh ta vội gọi một cô hầu bàn và lãnh đạm nói, "Chúng tôi muốn gọi món ngay bây giờ."

Cô bồi bàn đưa thực đơn cho anh kèm theo một nụ cười thân thiện: "Được ạ, thưa anh!"

Lâm Giang cầm lấy thực đơn, nhưng ngay sau đó anh đưa nó cho Thi Yến và nói: "Em gọi món đi. Tôi ăn gì cũng được."

Thi Yến cũng không được tự nhiên, thoải mái cho lắm, cô bắt đầu gọi một vài món ăn. Thình thoảng, cô lại quay sang Lâm Giang và hỏi, "Món này có được không?"

Lâm Giang chỉ thờ ơ gật đầu. Nhưng trong khi Thi Yến đang bận gọi món, anh đột nhiên rút điện thoại ra, truy cập vào WeChat của mình, tìm tên của Hạ Thương Chu và gửi cho anh ta một [?]. Sau đó, anh đặt điện thoại lên bàn và tiếp tục quan sát Thi Yến gọi món.

Khoảng một phút sau, điện thoại của Lâm Giang rung lên. Hạ Thương Chu vừa gửi tin nhắn đến: [Ông chủ, có chuyện gì vậy?]

Thay vì trả lời tin nhắn của Hạ Thương Chu, Lâm Giang chọn gọi cho anh ta. Đồng thời, anh chỉ tay vào điện thoại, ra hiệu cho Thi Yến rằng anh cần nhận cuộc gọi.

Lâm Giang nhanh chóng nói máy được với Hạ Thương Chu. Lâm Giang hoàn toàn bỏ ngoài tai những điều Hạ Thương Chu nói nhài. Lâm Giang ngẫu nhiên nói, "Ông Hạ, rất hân hạnh được trò chuyện với ông."

Đầu đây bên kia thì lại im lặng trong ba giây, sau đó một giọng nói run rẩy của Hạ Thương Chu vang lên: "Ông chủ, hình như cậu đã bấm nhầm số rồi đúng không?"

Không quan tâm đến những lời của Hạ Thương Chu, Lâm Giang vẫn tiếp tục, "Ông Hạ, ông có tiện khi nói chuyện bây giờ không?"

Lúc này, giọng nói của Hạ Thương Chu không còn run rẩy nữa, mà trở nên sợ sệt, "Ông chủ, tôi rất sẵn lòng! Nếu cậu muốn, hãy thoải mái yêu cầu tôi làm bất cứ điều gì, đừng gọi tôi là ông Hạ nữa có được không!"

Lâm Giang: "Rất tốt. Tôi vừa đọc tin nhắn ông gửi cho tôi, dường như ông có một số ý kiến muốn nói với tôi đúng không..."

Hạ Thương Chu: "Không, tôi khẳng định là không có! Tôi không có bất kỳ ý kiến gì về cậu cả! Ông chủ, cậu là bầu trời của tôi, là trái đất của tôi và là không khí của tôi! Làm thế nào tôi có thể có bất kỳ ý kiến nào về cậu được chứ..."

Lâm Giang: "Trò chuyện qua tin nhắn thế này thật là bất tiện, nếu ông không phiền, chúng ta hãy thảo luận về vấn đề này qua gọi điện thoại nhé! Chúng ta sẽ dễ dàng hơn trong việc đưa ra quan điểm của mình, tự do thể hiện quan điểm cá nhân..."

Hạ Thương Chu: "Papa ơi, con sai rồi! Con không nên bí mật bán hai chai Lúa Mạch cho hàng xóm của chúng ta và dùng tiền đó để mua cổ vật..."

Lâm Giang: "Đừng lo lắng! Tôi sẽ lắng nghe bất kỳ ý kiến nào từ ông. Ông hãy nói thoải mái đi..."

Hạ Thương Chu: "Được rồi, papa ơi. Con thừa nhận mình sai. Con đã bán hai mươi chai chứ không phải là hai chai. Chính Lục Bôn Lai là người nghĩ ra ý tưởng này, con chỉ là đồng phạm mà thôi..."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 246: Tôi sẽ lắng nghe bất kỳ ý kiến nào từ ông (2)

Editor: Wave Literature

Lâm Giang: "Ông Hạ, ông đang nói gì vậy? Tại sao tôi lại phải tức giận chứ?"

"Papa ơi, con xin papa hãy tha thứ cho con! Con sẽ thú nhận hết tất cả được chứ ạ? Con sẽ thú nhận tất cả mọi thứ! Chiều nay, con không thể tìm thấy đôi tất nào để mặc, vì vậy con đã lấy một đôi mới từ tủ của papa! Sau này con sẽ mua cho papa một đôi mới, à không, ý con là mười đôi! Hơn vậy, con đã vô tình sử dụng khăn tay nhảm của papa sau khi rửa tay ngày hôm qua. Con biết rằng papa rất coi trọng sự sạch sẽ, vì vậy con sẽ đền cho papa một cái mới. Không nên có gì khác ngoài cái đó..."

Lâm Giang: "Ông Hạ..."

Hạ Thương Chu: "Được rồi, được rồi! Để con suy nghĩ thêm. Vẫn còn...vẫn còn nhiều chuyện nữa. Có một lần con không có khăn giấy, vì vậy con đã lấy một gói từ tủ của papa. Nhưng thực sự con chỉ lấy một lần thôi, con hứa đấy! Con thực sự đã không lấy lần thứ hai."

Hạ Thương Chu chưa kịp nói xong, Lâm Giang đã nhanh chóng tắt nguồn điện thoại. Sau đó, anh hành động như thể điện thoại của anh hết pin thật, nhấn nút "Home" trong tuyệt vọng, anh chuyển nó sang phía Thi Yến và bắt lặc, "Tôi có một số vấn đề khẩn cấp cần xử lý vào lúc này, nhưng điện thoại của tôi đã hết pin. Tôi có thể mượn điện thoại của em một lát được không?"

Không chút nghi ngờ gì về lời nói của Lâm Giang, Thi Yến không ngần ngại chuyển điện thoại của mình cho anh.

Lâm Giang đã không lấy điện thoại ngay lập tức, thay vào đó, anh liếc nhìn vào màn hình tối đen của điện thoại.

Thi Yến sững người vài giây, sau đó cô cũng hiểu ra ý của anh. Cô nhanh chóng mở khóa màn hình bằng dấu vân tay của mình và đưa điện thoại cho Lâm Giang. Anh đón lấy điện thoại với lời "Cảm ơn".

Anh gọi cho Hạ Thương Chu một lần nữa và tiếp tục: "Ông Hạ, tôi rất xin lỗi. Lúc này điện thoại của tôi hết pin. Xin hãy tiếp tục chia sẻ những gì ông đang nói."

Ô-Ô-Ô-Ô-Ông chủ?" Hạ Thương Chu lắp bắp khá lâu trước khi anh khóc hết nước mắt, "Tôi đã thú nhận tất cả mọi thứ ngay bây giờ, thật đấy! Ông chủ, nếu tôi giấu cậu bất kỳ điều gì, tôi sẽ là con trai của cậu."

"Ông chủ, ít nhất tôi đã sẵn sàng thừa nhận tất cả sai lầm của mình, nhưng cháu trai của tôi- Lục Bôn Lai, cậu ta còn làm nhiều điều tồi tệ hơn thế nữa! Cậu chủ biết không, mới chỉ hai ngày trước thôi, vì muốn lấy Lúa Mạch nhanh hơn cậu ta đã bước lên giường của cậu bằng đôi chân bẩn thỉu. Tôi luôn ngoan ngoãn tuân theo quy tắc uống ít nhất ba chai Lúa Mạch mỗi ngày, nhưng Lục Bôn Lai thì khác, cậu ta đã không tuân thủ. Cậu ta bí mật đổ chúng vào bồn cầu và xả chúng xuống bồn cầu. Hơn thế nữa, Lục Bôn Lai còn khoe khoang với người khác về máy tính xách tay của cậu! Cậu ta còn lên lút dùng máy tính của cậu chụp ảnh tự sướng và tuyên bố với mọi người rằng đó là chiếc máy tính xách tay mà cậu ta vừa mua..."

Trong khi Hạ Thương Chu còn đang thao thao bất tuyệt về những tội lỗi của anh ta và Lục Bôn Lai, điện thoại của Thi Yến đột ngột phát ra tiếng báo hiệu sắp hết pin.

Lâm Giang liếc nhìn màn hình và anh thấy chỉ còn 1% pin.

Anh không vội vàng trả lại điện thoại cho Thi Yến, mà tiếp tục đặt bên tai và trả lời một cách lịch sự, "Ông Hạ, tôi đã ghi nhớ những gì ông nói, và tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc về ý kiến của ông và sẽ trả lời ông ngay sau đây..."

"Ông chủ, cậu thực sự không cần phải ghi nhớ những gì tôi nói hoặc trả lời tôi đâu, tôi sẽ làm bất cứ điều gì cậu muốn tôi làm, vì vậy xin vui lòng..."

Mặc cho Hạ Thương Chu rên rỉ trong tuyệt vọng, Lâm Giang vẫn không ngần ngại cúp điện thoại. Sau đó anh đưa lại cho Thi Yến với một câu "Cảm ơn" lịch sự.

Theo như kế hoạch đã định sẵn, điện thoại Thi Yến sẽ tự động tắt. Khi Thi Yến lấy lại điện thoại, anh vờ như vừa gây ra một lỗi nghiêm trọng: "Tôi thực sự rất xin lỗi em, tôi không cố ý dùng hết pin điện thoại của em đâu."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: Tôi sẽ viết giấy nợ cho anh (1)

Editor: Wave Literature

Khi thức ăn của họ được bày dọn trên bàn cũng chính là lúc Lâm Giang tắt điện thoại.

Trong Lâm Giang nói những lời đó, Thi Yến đã tranh thủ nhét một ít thức ăn vào miệng. Vì vậy, cô chỉ có thể lắc đầu đáp lại.

Để ý đến cảm giác tội lỗi sâu thẳm trong ánh mắt anh, Thi Yến không thể làm ngơ được. Cô vội vã nuốt đồ ăn trong miệng và đón lấy điện thoại từ tay Lâm Giang. Đôi mắt tròn to ánh lên sự tha thiết, dẫu rằng: "Không sao đâu mà."

Hình như chính biểu cảm chân thành của cô đã thực sự lôi cuốn Lâm Giang, nhưng sau đó anh cũng đã rời mắt khỏi cô và cầm thìa lên.

...

Sau bữa ăn, Thi Yến gọi người phục vụ để lấy hóa đơn.

Không giống như những lần trước, Lâm Giang không tranh giành trả tiền với cô. Thay vào đó, anh ung dung dựa lưng vào ghế và quan sát cô phục vụ đưa hóa đơn cho Thi Yến.

Thi Yến xem xét tổng hóa đơn rồi mới hỏi: "Tôi có thể trả bằng WeChat Pay được không?"

Người phục vụ trả lời: "Tất nhiên là được ạ!"

Ngay khi Thi Yến với tay lấy điện thoại của mình, cô chợt nhớ ra rằng trước đó Lâm Giang đã sử dụng điện thoại của mình hết sạch pin rồi. Vì vậy, Thi Yến nở một nụ cười xin lỗi với cô hầu bàn và nói: "Chỉ là tôi vừa nhớ ra rằng điện thoại của tôi đã hết pin. Vậy tôi sẽ trả bằng thẻ nhé!"

"Chắc chắn rồi, thưa cô." Vừa nói, cô phục vụ vừa nhập số tiền trên đầu đọc thẻ.

Về phía Thi Yến, cô đã lục tung túi xách của mình, nhưng không thể cảm nhận được chiếc ví nằm ở đâu đó trong túi. Sau đó cô mang chiếc túi lại gần hơn nữa và cúi đầu xuống, nghiêm túc tìm kiếm nó.

Thời gian từ từ trôi qua, đầu tiên Thi Yến lấy ra một gói nhỏ màu xanh lá cây, lần thứ hai cũng là một gói màu xanh lá cây, Lâm Giang đột nhiên nhớ lại cách anh chạm vào gói đó lúc nãy, chợt anh đỏ mặt và hơi xấu hổ. Anh hắng giọng và hỏi: "Có chuyện gì vậy?"

Mặc dù đã lục lại túi xách của cô ba lần, nhưng Thi Yến vẫn không thể tìm ra chiếc ví. Cô quay sang Lâm Giang với vẻ mặt đau khổ và nói: "Tôi nghĩ rằng...có thể tôi đã quên mang ví của mình."

À à? Tôi cứ nghĩ rằng cô sẽ lo lắng biết bao khi nói rằng cô bị mất ví, nhưng thay vào đó, cô lại nói cô quên mang ví theo... Trí nhớ này thật là... Có phải mọi thứ khác đối với cô đều không quan trọng bằng đồ ăn không?

Lâm Giang im lặng một lúc rồi anh rút ví ra khỏi túi, "Không sao đâu, tôi sẽ trả."

Sau khi quẹt thẻ và ký vào biên lai, Lâm Giang và Thi Yến lần lượt từng người đứng dậy và rời khỏi nhà hàng.

Không lâu sau khi lên xe, Thi Yến cất giọng với khuôn mặt đỏ bừng, "Về việc đó... Không phải là tôi đang cố trốn tránh việc trả tiền cho bữa ăn. Tôi thực sự quên mang theo ví..."

Và như thể sợ Lâm Giang không tin, Thi Yến thậm chí còn mở cả túi xách của mình ra và đưa cho anh kiểm tra.

Vì trước đó cô đã lục tung chiếc túi nên tình cờ một chiếc hộp màu xanh lá cây nào đó đã bị xáo lên trên cùng và thu hút ánh mắt của Lâm Giang. Khuôn mặt anh trở nên nóng bừng. Anh cất giọng khó hiểu "Ủm" rồi nhanh chóng đảo mắt.

Về phần Thi Yến, cô đã để ý thấy phản ứng của Lâm Giang nhưng không lý giải nổi nó có nghĩa là gì.

Anh ấy là người đã gọi cô và yêu cầu cô trả tiền bữa ăn mà cô nợ anh ta, nhưng rốt cuộc anh ta lại phải trả. Liệu anh ta có thực sự nghĩ mình có ý không?

Suy nghĩ này khiến Thi Yến cảm thấy khó chịu trong lòng. Vì vậy, cô lại khề lên tiếng, "Tôi thực sự không cố ý quẹt anh một bữa ăn. Tại sao chúng ta không thử làm thế này nhỉ? Ngay bây giờ tôi sẽ trả tiền bữa ăn lại cho anh, và cứ coi như tôi đã mượn anh một số tiền vậy. Hoặc là tôi sẽ viết giấy nợ và ký tên ngay tại đây cho anh luôn?" "

Vừa chăm chú nhìn đường, Lâm Giang vừa bình tĩnh trả lời: "Không cần làm vậy đâu."

"Nếu điều đó cũng không có tác dụng, vậy tôi đãi anh hai, không, ý tôi là ba bữa..." Trước khi Thi Yến kịp nói xong, cô đột ngột nhìn thấy một cái gì đó qua cửa sổ xe và lập tức im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 248: Tôi sẽ viết giấy nợ cho anh (2)

Editor: Wave Literature

Để ý thấy Thi Yến đang nói bỗng đột ngột im bật, Lâm Giang quay sang nhìn cô với ánh mắt bối rối. Hình như cô đã bị thu hút bởi thứ gì đó từ bên ngoài cửa sổ xe. Do đó, anh cũng nhìn ra ngoài cửa sổ theo cô.

Cô ấy đang nhìn vào hai cô gái.

Một người thì cầm một hộp gà rán, người kia lại cầm một cốc kem.

Sau khi thấy người khác cầm đồ ăn, cô ấy đã quên những gì cô ta định nói rồi ư? Thậm chí cô ấy không thể rời mắt khỏi nó hay sao chứ?

Cô ấy rất háu ăn có đúng không? Thật xấu hổ biết nhường nào...

Lâm Giang bắt lực vỗ vỗ vào trán mình, sau đó anh quyết định mua cho cô một ít gà rán và kem, không thể để cô thèm thuồng nhìn người khác như vậy được...

Một giây sau khi suy nghĩ này hình thành trong đầu, Lâm Giang bất ngờ thấy cô gái đang cầm miếng gà rán đưa chiếc chân gà vào miệng cô gái đang cầm cây kem. Ngược lại, cô gái cầm que kem múc một muỗng kem và đút nó vào miệng cô gái kia. Nhìn họ có vẻ đang rất vui vẻ, hai người họ nhìn nhau và nở nụ cười sáng khoái.

Ngay lúc này, Lâm Giang dường như đã nhận ra được điều gì đó, anh nhanh chóng quay lại nhìn Thi Yến.

Ngay lúc cô gái trẻ nhìn chăm chăm vào đôi bạn đang vui vẻ kia, đôi mắt cô có vẻ hơi xa xăm. Đôi bạn kia làm cô nhớ đến một số kỉ niệm trong quá khứ.

Mặc dù khuôn mặt Thi Yến không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, đôi môi hơi mím lại nhưng vẫn lộ ra vẻ khó chịu.

Có phải mình đã hiểu lầm cô ấy rồi không? Lý do khiến Thi Yến thực sự bị phân tâm là hành động của họ đã khiến cô nhớ đến... Lương Mạc chứ không phải là đồ ăn?

Do vậy, mặc dù bề ngoài trông cô ấy vẫn ổn, nhưng bên trong thì không phải như vậy?

Suy nghĩ như vậy, Lâm Giang giảm tốc độ xe dần đều và từ từ tấp vào lề đường. Thi Yến đang nhìn chăm chăm vào hai cô gái bên đường cũng phải quay đầu nhìn sang anh với ánh mắt khó hiểu.

Bất gặp ánh mắt đó của cô, Lâm Giang chỉ vào KFC gần đó và nói: "Chỉ là tôi cần đi vệ sinh mà thôi."

Thi Yến khẽ gật đầu. Ngay khi Lâm Giang vừa xuống xe, ánh mắt cô từ từ đổ dồn về phía hai cô gái.

Lúc này, họ đã đi xa, cô chỉ còn có thể thấy bóng dáng của họ. Nhưng chỉ qua những cử chỉ, hành động nhẹ nhàng của họ, cô vẫn có thể cảm nhận được họ rất thân thiết, vui vẻ với nhau... Nhìn thấy hai cô gái đó, Thi Yến không thể không nhớ về những tháng ngày đơn giản mà hạnh phúc biết bao bên Lương Mạc...

...

Sau khi bước vài bước vào KFC, Lâm Giang ngoảnh lại nhìn Thi Yến đang ngồi trong xe.

Thi Yến vẫn dõi theo bóng dáng của hai cô gái đó. Lúc này không có Lâm Giang bên cạnh, khuôn mặt cô hiện rõ sự thất vọng và luyến tiếc hơn hẳn trước đó...

Anh cảm thấy lòng mình quặn thắt đến kì lạ.

Một lát sau đó, anh quay lại và đi sâu hơn vào cửa hàng KFC. Lâm Giang rút điện thoại ra, bật nó lên để đăng nhập vào trò chơi. Thấy Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu đều đang online, anh vào WeChat để gửi tin nhắn cho Lục Bôn Lai: *[Nửa tiếng sau có mặt ở KTV gần trường chúng ta nhé!]*

Lục Bôn Lai nhanh chóng đáp lại: *[Ông chủ, tôi đang bị cảm và sốt nhẹ. Chúng ta có thể gặp nhau vào một ngày khác được không vậy?]*

Heh... Vừa bị cảm lạnh và sốt mà cậu vẫn có thể chơi games được ư?

Mặc kệ lời đề nghị của Lục Bôn Lai, Lâm Giang vẫn tiếp tục: *[Tôi nghe nói rằng hai ngày trước, để nhanh chóng lấy được Lúa Mạch, cậu đã bước đôi chân bần thiêu của cậu lên giường tôi có phải không?]*

Lục Bôn Lai chưa kịp trả lời, Lâm Giang đã nhanh chóng gửi một tin nhắn khác.

Nhưng được giữa chừng, Lục Bôn Lai lại gửi một tin: *[Ông chủ.]* kèm theo đó là biểu tượng cảm xúc "đáng thương

Bất chấp hành động đáng thương của Lục Bôn Lai, Lâm Giang tiếp tục gõ: *[Tôi nghe nói rằng thay vì phải uống 3 Lúa Mạch một ngày, có phải cậu đã cho Lúa Mạch vào bồn cầu đúng không?]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **www.EbookFull.Net**.

Chương 249: Dỗ dành Yến Yến (1)

Editor: Wave Literature

Lục Bôn Lai trả lời bằng một "biểu tượng cảm xúc đáng thương" trước khi gửi thêm *[Papa...]*

Lại một lần nữa phút lơ tin nhắn của Lục Bôn Lai, anh tiếp tục như thể đang đọc thoại: *[Để khoe khoang với người khác, cậu đã ôm máy tính xách tay của tôi và chụp ảnh tự sướng rồi tuyên bố rằng cậu vừa mới mua nó?]*

Lục Bôn Lai trả lời bằng một hình ảnh "đang quỳ gối" rồi vội vàng nói thêm *[Người nhận hiện đang trên đường đến KTV và sẽ đến trong khoảng mười phút nữa. Vì vậy, anh ấy sẽ không thể trả lời tin nhắn của bạn trong thời gian này. Anh ấy mong bạn hiểu cho sự cố này.]*

Nếu cậu làm vậy ngay từ đầu thì không phải sẽ tốt hơn nhiều sao? Tôi thực sự đã lãng phí thời gian gõ những dòng đó rồi.

Lâm Giang nhanh chóng gõ phím trả lời: *[Sẽ không có sự thấu hiểu nào cho cậu cả, ngoài một yêu cầu: dỗ dành Yến Yến.]*

Lục Bôn Lai: *[Cái gì?]*

Lục Bôn Lai: *[Ông chủ, làm thế nào tôi có thể làm điều đó được? Đàn em bé bỏng thuộc về cậu, vì vậy nếu có ai đó là người nên dỗ cô ấy thì đó phải là cậu! Và nếu vợ tương lai của tôi phát hiện ra tôi đã đi dỗ đàn em bé bỏng, liệu cô ấy có bắt tôi phải quỳ trên vó sấu riêng không?]*

Lục Bôn Lai đang mặc cả với tôi đó sao?

Lâm Giang thậm chí còn không thèm nhấn lại nữa. Anh sao chép tin nhắn phía trên và gửi lại: *[Tôi nghe nói cách đây hai ngày, để nhanh chóng đến được Lúa mạch, cậu đã giẫm lên giường tôi bằng đôi chân bẩn thỉu của mình?]*

[Còn với lượng 3 ly Lúa Mạch một ngày, tôi nghe nói cậu đều đổ hết vào bồn cầu rồi chứ gì?]

Lục Bôn Lai: *[Được rồi, được rồi! Tôi sẽ làm điều đó, được chứ?]*

Cậu nên làm điều đó ngay từ đầu kia...

Sau khi đã giao kèo xong với Lục Bôn Lai, Lâm Giang nhấn vào WeChat của Hạ Thương Chu và bắt đầu nhấn một tin.

Rút kinh nghiệm từ Lục Bôn Lai, lần này anh quyết đoán và súc tích hơn nhiều: *[Nửa tiếng sau chúng ta gặp nhau ở KTV gần trường nhé.]*

[Chỉ có một yêu cầu: dỗ dành Yến Yến.]

[Tôi sẽ không chấp nhận bất kỳ sự từ chối nào bởi vì...]

[Cậu đã bí mật lấy trộm hai mươi chai Lúa Mạch và bán cho hàng xóm với giá chiết khấu, rồi dùng tiền kiếm được để mua cổ vịt cho mình.]

[Cậu lấy một đôi vớ từ tủ đồ của tôi vì cậu không có vớ để mặc vào chiều nay.]

[Cậu vô tình dùng khăn tay của tôi sau khi rửa tay.]

Trước khi Lâm Giang có thể gửi xong toàn bộ chuỗi tin nhắn của mình, Hạ Thương Chu đã kịp trả lời: *[Papa yên tâm! Con sẽ giúp dỗ dỗ mẹ mà. Chỉ khi nào mama vui thì con mới vui được. Chắc chắn con sẽ dùng mọi cách có thể để khiến mama nở nụ cười!]*

Lâm Giang cuối cùng cũng chịu ngừng gõ tin nhắn sau khi nhìn thấy những dòng này. Anh thôi không trò chuyện với Hạ Thương Chu nữa mà vào nhấn tin trò chuyện với Lâm Tâm Ý. Anh nhắn gửi cho cô một vị trí kèm dòng tin nhắn: *[Nửa tiếng sau, tại KTV này.]*. Để tránh việc cô lại đòi một khoản phí khá chất cho sự xuất hiện của mình, anh nói thêm *[Yến Yến cũng sẽ có mặt ở đó.]*

Màn hình điện thoại cho thấy Lâm Tâm Ý đang nhập tin nhắn trả lời, và đây cũng là tin nhắn cuối cùng mà Lâm Giang nhận được từ cô: *[Ban đầu, tao quyết định mức giá cho sự xuất hiện của mình là 8,888 một giờ, 18,888 hai giờ và 28.888 ba giờ. Tuy nhiên, vì có Yến Yến nên lần này tao sẽ miễn các khoản phí cho mày luôn!]*

Lâm Giang không trả lời. Cất điện thoại vào túi, anh rời khỏi cửa hàng KFC và trở lại xe.

Sau khi thắt dây an toàn, Lâm Giang liếc nhìn Thi Yến và hỏi: "Em không cần phải lo lắng về bữa ăn tối nay đâu. Nếu em thực sự cảm thấy không thoải mái, thì hãy tụ tập cùng chúng tôi"

Thi Yến nhìn chằm chằm vào Lâm Giang với ánh mắt bối rối. "Tụ tập ư?" Thay vì trả lời câu hỏi của Thi Yến, Lâm Giang hỏi dồn: "Em có biết lái xe không?"

Thi Yến khẽ gật đầu. Cô được cấp bằng lái xe trong thời gian nghỉ hè, sau khi cô tham dự kỳ thi tuyển sinh trung học phổ thông quốc gia.

Lâm Gia cũng gật đầu. Anh vừa quay tay lái để đưa xe ra khỏi bãi đậu, vừa cất giọng thờ ơ, "Có lẽ tôi sẽ say trong buổi tụ tập và rồi không thể lái xe về được. Nếu em thực sự cảm thấy không thoải mái với chuyện lúc này thì em có thể đeo tôi về được không. Bữa tối là tiền công chở đấy nhé."

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Dỗ dành Yên Yên (2)

Editor: Wave Literature

Bữa ăn tối của họ tổng cộng hết 367 nhân dân tệ...Một số tiền khá lớn đấy! Có phải dịch vụ tài xế của cô ấy có vẻ hơi quá mức không?

Cô ấy cảm thấy áy náy khi vô tình lại lợi dụng Lâm Giang như vậy, Thi Yên suy nghĩ một lát trước khi đưa ra lời đề nghị: "Hôm nay tôi sẽ làm tài xế cho anh như một cách để tôi xin lỗi anh, và cũng là một cách để tôi thể hiện lòng biết ơn của tôi đối với anh. Về bữa ăn tối hôm nay, anh không cần phải chi nhiều tiền như vậy cho tôi đâu, tôi nghĩ tôi nên trả lại tiền cho anh. Tại sao chúng ta không làm theo cách này thay vì để anh tự chi trả một mình chứ?"

Nghĩ rằng đó là một ý tưởng hay ho, Thi Yên quay đầu về phía Lâm Giang và hỏi: "Anh đang nghĩ gì vậy?"

Dù thế nào đi nữa thì mục đích chính của tôi là làm sao để em tham gia buổi họp mặt mà thôi, còn việc này thực sự không thành vấn đề...

Đang vướng bận dòng suy nghĩ ấy trong đầu, Lâm Giang thờ ơ trả lời: "Tùy em thôi."

...

Ngay lúc Lâm Giang và Thi Yên đi đến KTV gần trường của họ, Lục Bôn Lai và Hạ Thương đã ở sẵn trong phòng rồi, họ đang ngồi đợi bên trong. Đẩy cửa đi vào, Lâm Giang ngay lập tức được Lục Bôn Lai chào đón nồng nhiệt, "Ông chủ!"

Hạ Thương Chu cũng chào đón anh ấy bằng một giọng thậm chí còn vui nhộn hơn cả Lục Bôn Lai: "Ông chủ!"

Phớt lờ cả hai sự chào đón nồng nhiệt đó, Lâm Giang ngay lập tức bước sang một bên để Thi Yên bước vào.

Vừa bước vào, cô nhìn thấy hai người họ, Thi Yên chào hỏi đoàn hoàng: "Rất vui được gặp các anh, các tiền bối."

Ngược lại, nhìn thấy ngôi sao của chương trình xuất hiện, Lục Bôn Lai nở nụ cười rạng rỡ, anh ta niềm nở chào đón: "Đàn em bé nhỏ, anh cũng rất vui vì được gặp em ở đây!"

Không để mình thua kém Lục Bôn Lai, Hạ Thương Chu bật dậy và có những cử chỉ thân thiện khi anh đến bên chiếc ghế sofa và bàn để nước trái cây. Một giọng nhã nhặn, thân mật gấp nhiều lần giọng nói của Lục Bôn Lai vang lên: "Đàn em bé bỏng à, rất vui vì được gặp em. Ngồi đây, ngồi xuống đây đi nào! Chúng ta có một số loại nước trái cây đây, hãy thưởng thức nó nhé..."

Khi nhận được sự chào đón trên cả thân thiện như vậy của họ, Thi Yên lùi về sau nửa bước, cô lúng túng đáp: "Về việc này, em xin lỗi vì đã làm phiền tất cả các anh. Thực ra, em chỉ đến đây với tư cách là một tài xế..."

Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu thực sự choáng váng khi nghe những lời này. Mồm mớ to như hai quả trứng: "Gi cơ?? Tài xế ư?"

"Đừng ạ!" Thi Yên đáp lại bằng một nụ cười. Sau đó, quay sang liếc nhìn Lâm Giang đang đứng cạnh bên cô tiếp: "Em sẽ lái xe đưa anh ấy trở lại nếu anh ta uống rượu."

Vì vậy, trong khi đến đây để làm nó lệ cho họ và tán tỉnh đàn em bé bỏng, ông chủ của họ có thực sự buộc cô ấy làm tài xế cho cậu ta không?

Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu nhanh chóng quay lại tia một ánh nhìn về phía Lâm Giang.

Chạm phải hai ánh mắt sắc như dao ấy, Lâm Giang hầu như không cảm thấy bối rối chút nào, ngược lại, anh vẫn thản nhiên nhắc điện thoại lên và vẫy nhẹ.

Ngay lập tức, hai người họ hiểu ra ngay ý đồ của anh- Anh đang đe dọa họ về những gì anh vừa biết được trên WeChat.

Là một người quyết đoán, Lục Bôn Lai ngay lập tức quay sang Thi Yên và nói: "Đàn em bé bỏng à, em chắc hẳn là không thể nào ngờ được khi biết cách lái xe ở độ tuổi trẻ như vậy!"

Hạ Thương Chu nhanh chóng hiểu những gì cần làm bây giờ. Anh nhanh nhẹn nhặt chai nước trái cây ở trên bàn và vặn mở ra, miệng anh đồng thời thốt ra những lời vô nghĩa: "Đàn em bé bỏng à, em không biết anh vô cùng ngưỡng mộ những người phụ nữ biết lái..."

Trước khi Hạ Thương Chu có thể nói xong những từ này, có một ánh mắt lạnh lùng từ phía Lâm Giang xuyên qua anh khiến anh ta nói lắp trong sợ hãi, "... lái...lái xe..."

Sau khi lắp bắp được một lúc, Hạ Thương Chu đột nhiên nhận ra điều gì đó, anh nhanh chóng rút tay lại. Thay vì đưa chai nước trái cây đã mở sẵn cho Thi Yên, anh đưa chai lên môi và uống ngon lành.

Trước vẻ bình thản của anh, nét mặt của Lâm Giang dường như đã thoải mái hơn sau khi anh uống xong chai nước trái cây.

Thở phào nhẹ nhõm, Hạ Thương Chu lấy một chai nước trái cây khác, mặc dù miệng nói: "Đàn em bé bỏng, em uống nước này." Nhưng tay anh thực sự đã chuyển chai sang cho Lâm Giang.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 251: Họ nói tôi quá mập, đâu đâu cũng chỉ là cholesterol (1)

Editor: Wave Literature

Ánh mắt của Thi Yên vẫn đưa theo chai nước trái cây trong tay Hạ Thương Chu cho đến khi những ngón tay thon dài của Lâm Giang lọt vào tầm mắt của cô.

Không phải anh ấy đã nói "Đàn em bé bỏng, uống nước trái cây này." ư? Tại sao anh ấy lại chuyển sang cho Lâm Giang chứ?

Ah...Vậy nên, chai nước trái cây đó thực sự là dành cho tôi mà. Chỉ là anh ấy chuyển nó cho Lâm Giang để anh ta có thể mở nắp chai mà thôi...

Nhưng lẽ nào Hạ Thương Chu không biết cách vận mở nắp chai ư? Ngay cả khi anh ấy không biết cách thực hiện, anh vẫn có thể chuyển nó cho tôi mà. Tôi khá thành thạo trong việc vận nắp chai đấy! Tại sao anh ấy phải khiến việc này trở nên rắc rối khi chuyển nó cho Lâm Giang như vậy chứ?

Có điều gì đó không ổn đối với Hạ Thương Chu ư?

Trong khi mãi suy nghĩ về vấn đề này, Thi Yến lấy nước trái cây từ tay Lâm Giang và nói, "Cảm ơn."

Lục Bôn Lai: "Này, đàn em bé bỏng, em nên uống một thứ gì đó chứ hả?

Hạ Thương Chu: "Em muốn hát bài gì nào? Anh sẽ chọn bài hát của em vào danh sách..."

Thi Yến nhấp một ngụm nước trái cây đầu tiên rồi sau đó lắc đầu với cả hai người.

Cả Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu đều không gây áp lực cho cô, thực ra thì họ cũng không dám làm như vậy.

"Khi nào em muốn hát, hãy thoải mái nói với bọn anh nhé! Bọn anh sẽ giúp em chọn bài..." Sau khi nói xong, Hạ Thương Chu vội vã đến máy KTV 1 và làm việc với Lục Bôn Lai về danh sách dài những bài hát còn chưa được gọi tên.

Đang nhấp ngụm nước trái cây thứ hai, được anh đề xuất như vậy, là người lịch sự, Thi Yến vội vội vàng vàng nuốt ngụm nước rồi trả lời Hạ Thương Chu bằng một câu "Được ạ!". Nhưng trước khi cô có thể nói những lời đó, cánh cửa đột nhiên mở ra.

Mặc một chiếc váy màu xanh da trời kết hợp với một đôi giày cao gót và một chiếc túi cùng tông màu, Lâm Tâm Ý sải bước vào phòng.

Người đầu tiên Lâm Tâm Ý nhìn thấy đó là Thi Yến, sự lạnh lùng kiêu kỳ trên gương mặt thanh tú của cô nhanh chóng biến thành một nụ cười dịu dàng, cô gọi lớn: "Yến Yến!"

Khi nhìn thấy Lâm Tâm Ý, ánh mắt của Thi Yến sáng bừng lên: "Chị Lâm Tâm Ý."

Lâm Tâm Ý nháy một cái nháy mắt tinh nghịch với Thi Yến trước khi chuyển ánh mắt sang Lâm Giang, người đã tự nhiên ngồi xuống bên cạnh Thi Yến.

Khuôn mặt vui vẻ của cô lập tức trở nên lạnh lùng, cô hướng chữ "Ừm" về phía cậu em trai của mình để thừa nhận sự có mặt của cậu. Sau đó, cô quay sang cặp đôi đang còn giữ chiếc máy KTV- đó là Lục Bôn Lai và Hạ Thương Chu.

Lần này, Lâm Tâm Ý thậm chí còn không nói một lời. Cô chỉ gật đầu nhẹ với Lục Bôn Lai như để chào hỏi lịch sự rồi cô liếc xuống nhìn Hạ Thương Chu. Ngay tức thì, một cái nhử mày tạo thành nút thắt giữa trán cô hiện ra, miệng cô thốt ra hai từ mang đậm ý định sát thủ, "Con mèo nhìn trộm!"

C-C-Con mèo nhìn trộm? Chẳng phải cậu ta đã từng là một công cụ chỉ đường như GPS hay sao? Từ khi nào cậu ta lại trở thành một con mèo nhìn trộm vậy?

Thi Yến bối rối không kém, gạt mạnh tay áo của Lâm Tâm Ý và hỏi, "Chị Tâm Ý, ý của chị là gì với hai từ "con mèo nhìn trộm"?"

Hạ Thương Chu gần như ngã quỵ xuống sàn nhà.

Ngay khi Lâm Tâm Ý nghe Thi Yến hỏi như vậy, cô không còn nhìn Hạ Thương Chu với ánh mắt giận dữ đó nữa, cô ngồi xuống bên cạnh Thi Yến. Bằng một giọng nói dịu dàng, cô giải thích: "Cậu ta đã trốn trong phòng tắm của chị để nhìn trộm chị tắm trong lần cuối cùng các em đến nhà chị chơi..."

"Đó là..." ngay lập tức Hạ Thương Chu cố gắng biện minh cho những hành động của mình, nhưng khi anh vừa kịp nói một từ duy nhất, Lâm Tâm Ý đã lia cho anh ta một ánh nhìn đầy dao găm. Hoảng sợ, anh lập tức im lặng, không dám nói lời nào.

Thi Yến hoàn toàn không nhớ gì về những gì xảy ra ngày hôm đó, cô cau mày khi nghe những lời kể của Lâm Tâm Ý.

Hóa ra là bạn cùng phòng của Lâm Giang không chỉ có vấn đề về não mà anh ta còn là một kẻ cực kì biến thái...

Với những suy nghĩ tiêu cực về Thương Chu trong đầu, Thi Yến có vẻ khá quan tâm đến câu chuyện của Lâm Tâm Ý: "Làm thế nào anh ta có thể làm như vậy được chứ! Anh ta thật là quá đáng!"

Lâm Tâm Ý: "Đúng vậy, Cậu ta quá lắm rồi!"

Lục Bôn Lai: "Thực tế thì cậu ta cũng quá đáng như vậy mà!"

Lâm Giang: "Ừm"

Thật là một Hạ Thương Chu sai trái khủng khiếp, anh không thể tìm thấy bất kì ai để đồng cảm với anh: "..."

Đó không phải là những gì thực sự đã xảy ra! Tôi chưa bao giờ có ý định nhìn trộm chị ấy! Chị ấy là người nhốt tôi trong phòng tắm của chị ấy, và rồi nhanh chóng quên rằng tôi vẫn đang còn ở đó! Đó là lý do tại sao chị ấy khỏa thân bước vào phòng tắm...

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 252: Họ nói tôi quá mập, đâu đâu cũng chỉ là Cholesterol (2)

Editor: Wave Literature

Tuy nhiên cuộc xung đột về chuyện "con mèo nhìn trộm" đã không diễn ra quá lâu trước khi Lục Bôn Lai bước đến để giải quyết trường hợp này. Hoặc nói chính xác hơn là bài nhạc anh ta chờ rất lâu rồi giờ mới bắt đầu chơi. Đó là bài nhạc "Lạnh giá".

"Cái lạnh bắt đầu len lỏi khắp nơi khi màn đêm vô tình buông xuống, trên mặt đất phủ đầy sương giá, có vô vàn bông hoa tươi tắn đã rụng xuống và cũng bị đóng băng..."

Lục Bôn Lai là thanh niên trai tráng, vì vậy Thi Yến nghĩ rằng giọng hát của anh ắt hẳn sẽ là một giọng hát mạnh mẽ, nam tính. Nhưng thật trái với dự đoán của cô, giọng ca vừa vang lên lại là một giọng đầy nữ tính.

Vì quá bất ngờ nên cô ngẩng cao đầu lên nhìn Lục Bôn Lai đang say sưa hát.

"Anh chỉ nhìn em từ xa, rồi dần dần mất đi khoảnh khắc hoàng hôn này. Em không thể kiểm chế được những dòng kí ức về anh, thật quá khó với em để quên anh..."

Sau khi chứng thực rằng giọng ca này thực sự phát ra từ miệng của Lục Bôn Lai, chỉ sau đó Thi Yến mới tự thuyết phục bản thân rằng giọng hát nữ tính phát ra đó chính là từ anh.

"Những bông hoa đào rụng rờ rã trở nên công lạnh, nhưng làm sao em có thể quên được những gì kiếp trước mà chúng ta đã dành cho nhau..." Lục Bôn Lai tiếp tục hát, giọng anh đột ngột chuyển sang một giọng ca nam tính như thể là anh đang chơi một bản song ca dành cho hai người, vừa có nam, vừa có nữ. *"Một trái tim lạc lối trôi dạt trên biển, dường như không có sự đau đớn, không có ham muốn, cũng không có sự kiệt sức. Chỉ còn là những ảo giác mà thôi..."*

Chẳng phải bạn cùng phòng của Lâm Giang thực sự lạ thường hay sao? Anh ta hoàn toàn có thể chuyển đổi giữa giọng nam và giọng nữ ư? Thật đáng kinh ngạc!

Ngay lúc này, ánh mắt của Thi Yến hoàn toàn đổ dồn về phía Lục Bôn Lai.

"Màn đêm lạnh lẽo bỗng chốc biến thành dòng sông nơi mang theo khát khao của anh dành cho em, rồi trở thành mảnh đất mùa xuân và nâng niu anh."

"Thời gian từ từ khắc sâu dấu ấn trên hình bóng của người yêu anh, và trên những cánh hoa đào rụng rờ rã dạt vào dòng chảy con sông"

Chuyển giọng liên tục như vậy nhưng Lục Bôn Lai đã hát thành công được đến nửa bài "Lạnh giá".

Khi bắt đầu câu hát của nửa bài tiếp theo, Lục Bôn Lai bắt đầu bằng một giọng nữ. Giọng anh ấy vẫn không thay đổi, nhưng lời bài hát có vẻ hơi kỳ quặc, *"Họ nói rằng em quá mập, đầu đầu cũng chỉ là cholesterol..."*

Thi Yến đã cúi đầu xuống để uống thêm nước trái cây, bất ngờ cô nghe lời bài hát này, cô như bị đóng băng. Cô sững sờ trong ba giây trước khi từ từ ngẩng đầu lên và quay lại nhìn Lục Bôn Lai.

Miệng Lục Bôn Lai vẫn không ngừng chuyển động, *"... Hình bóng của em giống như một bức tường, không có trang phục nào em có thể mặc vừa. A, thật khó khăn để tìm kiếm một người bạn đời..."*

Thi Yến chớp mắt hết lần này đến lần khác trước khi nhận ra rằng Lục Bôn Lai đã thay đổi lời bài hát.

Sau đó, Lục Bôn Lai lại chuyển sang giọng nam, nhưng những lời anh đang hát và lời bài hát được chiếu trên màn hình khác nhau hoàn toàn, *"Không, họ không nói dối, anh sợ khi em ở bên cạnh anh. Vẻ đẹp của em biến mất khỏi khung hình, anh nắm ni em rời xa anh. Em đang che khuất tia sáng mặt trời của cuộc đời anh..."*

Nghe đến khúc nhạc này, "Pff!", Thi Yến không thể nhịn cười nổi, cô phì ra thành tiếng. Cô uống đồ uống của mình gần như đã hết cạn, nhưng thật may là cô đã che miệng kịp thời.

Anh ta có vẻ rất hài hước đấy! Hát một bài karaoke mà không cần hát đúng lời bài hát, chỉ cần tự chế lời và cứ thế hát thôi...

Về phía Lục Bôn Lai, anh để ý thấy rằng anh đã làm cho Thi Yến đã cười, nhưng ngay lúc này đây, anh không thể ngừng hát được. Thay vào đó, ánh mắt ánh lúc này đổ dồn về phía Lâm Giang.

Khoảnh khắc Thi Yến cười, chàng trai đang ngồi cạnh cô vô tư quay đầu lại ngấm nhìn cô.

Biểu cảm, thái độ của chàng trai lúc nào cũng lạnh lùng và thờ ơ hơn bao giờ hết, vậy mà khi anh nhìn thấy các cô gái trẻ cười, cái nhìn đó của anh rõ ràng đã thay đổi, nó dịu dàng, ân cần hơn hẳn.

Biết rằng cuối cùng đã thoát khỏi nguy hiểm, Lục Bôn Lai hát ngày càng sung hơn và thậm chí còn hăng say hơn cả lúc trước.

Lục Bôn Lai (giọng nữ): *"Nhưng mỗi ngày em chỉ dám ăn ngũ cốc thô và nước đá mà thôi..."*

Thi Yến chỉ vừa mới đặt xuống, không che miệng nữa, thì khi nghe những lời hát đó từ Lục Bôn Lai cô lại phá lên cười.

Lục Bôn Lai (giọng nam): *"Trong khi những người khác ăn ba bữa một ngày, em khẳng khẳng e cần sáu bữa..."*

Thi Yến cười lớn đến mức lộ hết cả răng hàm. Đồng thời, cô quay sang bên phía Lâm Tâm Ý thì thầm thứ gì đó vào tai cô.

Chứng kiến loạt hành động đùa cợt của Thi Yến và Lục Bôn Lai, không biết là do hành động quá trớn của Thi Yến hay là do lời bài hát của Lục Bôn Lai. Đôi môi Lâm Giang khẽ nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 253: Cậu chỉ là một cái giếng (1)

Editor: Wave Literature

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của Lâm Giang giao cho, Hạ Thương Chu ngồi xuống một bên và chỉ im lặng quan sát biểu cảm của Thi Yến và Lâm Giang.

Hạ Thương Chu thấy rằng chiêu thức thay đổi lời bài của Lục Bôn Lai có vẻ hiệu quả khi làm cho Thi Yến thích thú như vậy. Anh lập tức ưu tiên bài mà mình đã chọn này giờ lên đầu danh sách. Bài hát của Lục Bôn Lai vừa mới kết thúc, Hạ Chu Thương nhanh chóng lao về phía trước chộp lấy micro.

Thi Yến nhận ra bài hát mà Hạ Thương Chu đã chờ đợi đó là bài "*Một ghi chú ngắn về tình cảm sâu sắc*". Trong thời gian đó, cô ở nhà của Lâm Giang và nói chuyện điện thoại với Hân Giang. Lâm Giang đã vô tình ngân nga nó thành tiếng.

"Em đi cùng anh giữa mùa hè rực lửa, mùa của những chú ve sầu ngân nga, đi ngang qua sự bất hòa của thành phố, giữa giai điệu êm ái của bài hát của chúng ta. Đôi mắt đẹp của em được định hình sau một bông hoa, anh không thể thấy sự dịu dàng của em trong những bông hoa đó."

Sao với Lục Bôn Lai, giọng của Hạ Thương Chu hay và trầm ấm hơn, anh cũng rất biết cách xây dựng không khí bài hát nhằm lôi cuốn người nghe hơn. Điều này càng đặc biệt thu hút khi anh hát đến phần điệp khúc. Thi Yến tuy không hát to ra ngoài nhưng cô vẫn nhẩm theo lời bài hát cùng với Hạ Thương Chu.

"... Anh thực sự rất nhớ em. Khi mùa mưa trở về ngào ngạt, những kỷ ức về em lại ùa về trong anh. Đó là những kỷ ức em muốn quên đi, nhưng anh thì không thể. Một dòng ghi chú ngắn về tình cảm sâu sắc, có quá nhiều kỷ niệm sẽ mất cả đời để kể. Em luôn hiện diện trong tất cả những câu chuyện của anh..."

Hạ Thương Chu vẫn say sưa hát. Chỉ đến khi anh hát đến đoạn điệp khúc tiếp theo, mọi người mới nhận ra rằng những gì anh đang hát không khớp với lời bài hát được chiếu trên màn hình.

Tại sao anh lại yêu cô ấy, có lẽ đã đến lúc để lấy vài chiếc kính.

Thi Yến đứng hình vài giây.

"... Rồi khỏi toàn bộ khu rừng chỉ để vương vào một ngọn cỏ đơn độc mà thôi..."

Nghe đến đoạn này, đôi môi Thi Yến cong lên. Hình như tên biến thái này lại tiếp tục thay đổi lời bài hát...

".. Một lưu ý ngắn về tình cảm sâu sắc, nó không đủ để ghi lại những điều vô nghĩa mà anh đã nói. Một gói A4 cũng không thể mô tả hết mức độ rác rưởi của anh"

Sau khi bài hát của Hạ Thương Chu kết thúc, Lục Bôn Lai lập tức chạy đến giật lấy micro và hét lên: "Chết tiệt, cậu đúng là kẻ vô lại đáng khinh! Tại sao cậu lại đánh cắp ý tưởng của tôi chứ!"

Hạ Thương Chu không ngần ngại trả lời: "Cậu mới là kẻ vô lại đáng khinh! Tôi chỉ đánh cắp ý tưởng từ cư dân mạng mà thôi!"

Lục Bôn Lai nghiêng răng giận dữ. "Cậu có biết rằng cậu chỉ là một cái giếng không?"

Hạ Thương Chu không hiểu về gì về cả, "Cái gì?"

Lục Bôn Lai: "Đầu cậu thực sự rỗng tuếch đấy cậu bạn à, nó chỉ tràn ngập ngược mà thôi!"

Hạ Thương Chu: "Đầu cậu mới thực sự rỗng tuếch, tổ tiên nhà cậu cũng chỉ là đồ đầu rỗng, tràn ngập nước..."

"..."

Quan sát Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai châm chích nhau như vậy, Thi Yến thực sự không thể không cười khúc khích, đột nhiên cô nghĩ ra điều gì đó và quay đầu lại nhìn chằm chằm vào hai người họ.

Liệu đây có phải là tri tưởng tượng của tôi hay không? Tại sao khi nhìn thấy họ chiến đấu tôi lại nhớ đến Expert và Juice chứ?

Hạ Thương Chu: "Thật là những từ ngữ trống không. Nếu không phục, cậu có giám thi đấu với tôi không? Một cuộc thi đấu văn nhại lời bài hát để xem ai thực sự có khả năng hơn."

Lục Bôn Lai: "Thôi nào! Ai bảo tôi sợ cậu chứ!"

Trong lúc vắn vẹo lại nhau, Lục Bôn Lai ngồi nghịch máy KTV và tình cờ chọn một bài hát. Anh nhắc micro và bắt đầu hát, "*Đôi mắt long lanh, dịu dàng xen lẫn nỗi buồn. Con đã rời xa mẹ quá lâu rồi, mẹ ơi...*"

Trước bản chế của Lục Bôn Lai, phiên bản của Hạ Thương Chu không hề mờ nhạt tí nào, "*Ngôi nhà, chung của chúng ta tên là Trung Quốc. Hỡi các anh chị em, chúng ta có vô vàn cảnh đẹp tuyệt vời trải khắp các vùng đất. Người già yêu cầu con cháu của họ đóng góp bất cứ điều gì, tất cả những gì họ yêu cầu chỉ là một gia đình hoà thuận.*"

Lục Bôn Lai: "*Có bé hái nấm, có ấy mang theo túi xách và tung tăng đến trường.*" Nhìn thấy Lục Bôn Lai đang hát một vần điệu trẻ trung hơn, Hạ Thương Chu cũng bắt chước theo: "*Đang sau đũa trẻ nhỏ này, mọi người đến đây, chúng ta hãy cùng nhau giữ bí mật. Tôi sẽ không bao giờ mở cửa, cho đến khi mẹ tôi trở về, tôi sẽ không mở cửa cho bất cứ ai...*"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 254: Cậu chỉ là một cái giếng (2)

Editor: Wave Literature

"..."

Ngồi trên ghế sofa, Thi Yến chăm chú lắng nghe cuộc đấu khẩu giữa hai người họ về việc chế nhạo, cô rơi vào tình trạng mê mẩn lúc nào không hay.

Cô thiết nghĩ: "*Thực sự cũng có thể hát những bài hát như thế này hay sao?*"

Lục Bôn Lai: "*Anh chỉ là một chú chim nhỏ bé, anh muốn bay cao, cao hơn nữa!*"

Hạ Thương Chu: "*Đêm Thượng Hải, Đêm Thượng Hải, eh oh eh oh nào cùng nhau đi hái cà rốt nào...*"

"Cái quý gì vậy!" Nghe đến khúc này, Thi Yến không thể nhịn cười thêm chút nào nữa.

Đến cả một người ngạo mạn như Lâm Tâm Ý khi nhìn hai người họ đang hát ở phía trước cũng không thể nào nhịn nổi cười.

Hình như nhận ra điều này, đang hát, Lục Bôn Lai đột ngột dừng lại, anh gọi một người phục vụ trong đoàn đến và nhờ anh ấy mang thêm một vài micro nữa. Ngay lập tức, Lục Bôn Lai đề nghị Lâm Tâm Ý, Thi Yến và Lâm Giang cùng tham gia vào những bài nhạc chế.

Có lẽ bầu không khí đang rất sôi nổi nên khi được đề nghị như vậy, Lâm Tâm Ý không tài nào từ chối được yêu cầu của họ. Suy nghĩ một lúc, sau đó cô cầm micro lên và hát: *"Đối với anh, em rất sẵn sàng. Đối với anh, em luôn luôn sẵn sàng. Đối với anh, em sẵn sàng đánh đổi sự âm áp của anh để lấy hơi ấm từ khuôn ngực của người khác."*

Lục Bôn Lai giơ ngón tay cái lên và thốt ra cả một chuỗi "666666" trước khi tiếp tục hát, *"Chúng ta hãy cùng nhau xem một trận mưa sao băng rơi xuống trái đất-nơi chúng ta đang ở. Quan sát đường sắt đang dần dần xây dựng nơi bán làng của tôi."*

Hạ Thương Chu: *"Một người đàn ông khóc, khóc, khóc không phải là một tội ác, bay qua thế giới vật chất này và dành cuộc sống của chúng tôi mãi mãi."*

"..."

Trong khi Hạ Thương Chu, Lục Bôn Lai và Lâm Tâm Ý đang bận bịu chuẩn bị cho tất cả các bài hát chế mà họ biết, Thi Yến cười rất nhiều, nhiều đến nỗi bụng cô bắt đầu đau. Cuối cùng, không có lý do nào để cô từ chối lời đề nghị đầy thú vị đó, cô đã cầm micro lên và tham gia cùng họ.

Thi Yến: *"Hãy cho em một cốc nước quên đi tình yêu, một mùa cuộc đời nghèo khổ."*

Lục Bôn Lai: *"Ai đang chơi giai điệu của Caesura của Gió Đông trên cây đàn, hãy cho cả thế giới biết rằng chúng ta là những người đàn ông của Đồng bằng Trung tâm."*

Lâm Tâm Ý: *"Anh sẽ ở đâu sau một ngàn năm nữa? Hãy lau nước mắt đi đừng hỏi gì thêm, ít nhất chúng ta vẫn còn ước mơ của mình."*

Hạ Thương Chu: *"Hãy thấp sáng ngọn lửa của cuộc đời anh, hoặc hoặc hoặc hoặc, những nắm tay của gia đình Hoặc rất linh hoạt và lanh lợi."*

"..."

Thời gian chậm chạp trôi qua, bầu không khí của nhóm như được đốt nóng lên, ngày càng sôi nổi hơn.

Toàn bộ căn phòng lúc này chỉ ngập tràn những giai điệu êm tai và những tiếng cười lớn.

Ngay khi đồng hồ chỉ gần đến số mười hai, một dòng chữ màu đỏ nhấp nháy trên màn hình của máy KTV, nhắc nhở họ rằng thời gian của họ đã gần hết.

Thấy rằng mọi người đang tập trung ánh nhìn vào mình, Thi Yến nghiêng đầu suy nghĩ một lúc trước khi đưa micro lên miệng: *"Chúng ta hãy cùng nhau đi trên hành trình này nào! Cùng nhau băng qua thế giới trần tục, và ăn cho đến khi chúng ta đẹp lên và mập mạp hơn!"*

Lần này, đến lượt Lục Bôn Lai hát. Nhưng thay vì hát, anh lại phát biểu đôi lời vào micro: *"Trước khi kết thúc ngày hôm nay, tại sao chúng ta không hát một lời bài hát để chia sẻ những mong muốn của mình chứ? Tôi sẽ là người hát trước, mọi người thấy vậy có được không?"*

Sau khi nói những lời đó, Lục Bôn Lai lại tiếp tục rống lên: *"Chúng ta hãy cùng nhau đi trên hành trình này nào! Cùng nhau băng qua thế giới trần tục, hãy sống một cuộc sống vô tư và không bị gò bó!"*

Hạ Thương Chu cũng giơ cao micro của mình và hét lên: *"Chúng ta hãy cùng nhau đi trên hành trình này nào! Cùng nhau băng qua thế giới trần tục và sống một cuộc đời dài hơn mũi Trung Nam!"*

Lâm Tâm Ý mắt hai giây để suy nghĩ trước khi nói cô cũng cất tiếng hát từ tận đáy lòng mình: *"Chúng ta hãy cùng nhau đi trên hành trình này nào! Cùng nhau băng qua thế giới trần tục, hãy yêu và ghét một cách táo bạo nhất có thể!"*

"Quá tốt!" Lục Bôn Lai, Hạ Thương Chu và Lâm Tâm Ý đã reo hò ầm ĩ. Sau đó, Hạ Thương Chu liếc mắt sang Lâm Giang và hỏi: "Ông chủ, tại sao cậu không nói gì nữa vậy?"

Lục Bôn Lai: "Đúng rồi, cậu cũng nên tham gia cùng chúng tôi!"

Lâm Tâm Ý: "Nhanh lên nào và hãy nói ra điều ước của mày đi!"

Thi Yến quay lại nhìn Lâm Giang và gật đầu mạnh mẽ, "Đúng đúng đúng!"

Anh thấy thậm chí đến cả Thi Yến cũng đang yêu cầu anh làm điều đó, vì vậy, Lâm Giang đứng dậy và từ từ đi đến bàn để lấy micro. Sau đó, sau hai giây im lặng, anh liếc nhìn Thi Yến và hát với giọng lạnh lùng: *"Chúng ta hãy cùng nhau đi trên hành trình này nào! Cùng nhau băng qua thế giới trần tục và ăn bánh mì mỗi ngày!"*

Để đáp lại những lời đó của Lâm Giang, Lâm Tâm Ý trả lời một cách khinh bỉ: *"Được rồi. Không có gì tôi ghét hơn là ăn bánh mì!"*

Hãy, làm thế nào là kinh doanh của tôi cho dù bạn có thích bánh mì hay không? Tất cả vấn đề là tôi thích nó... Phớt lờ Lâm Tâm Ý, Lâm Giang đặt micro xuống và bước ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 255: Tôi muốn ăn Thi Yến mỗi ngày (1)

Editor: Wave Literature

Khi Lâm Giang đi ngang qua Lục Bôn Lai, người sau nói với giọng hơi khó chịu, "Ông chủ, điều ước của cậu tầm thường như vậy sao!"

Tâm thường ư? So với quan điểm mơ hồ "sống vô tư và không bị ràng buộc" của cậu, thì tôi là người thực tế nhất!

Lâm Giang thậm chí không thèm liếc nhìn Lục Bôn Lai, anh không thèm quan tâm đến anh ta, tạt qua anh một cách phũ phàng.

Ngay khi anh sắp đi ngang qua Hạ Thương Chu, người sau đã nghe được những lời của Lục Bôn Lai và nhận xét, "Có phải tất cả những người giàu có đều ương ngạnh, cứng đầu không?"

Uương ngạnh, cứng đầu ư? Nếu ương ngạnh và cứng đầu như vậy mà tôi được ăn Thi Yến mỗi ngày, tôi tình nguyện sẽ cứng đầu nhất có thể!

Phớt lờ câu hỏi của Hạ Thương Chu, Lâm Giang tiếp tục đi tiến tiếp về phía trước. Ngay khi anh chuẩn bị đi ngang qua Thi Yến, anh quay lại liếc nhìn cô.

Thi Yến nhận thấy rằng cả ba người kia đều đã bày tỏ ý kiến riêng của họ, vì vậy cô cũng lên tiếng: "Tôi yêu bánh trứng cua!"

Trái hoàn toàn với cách ứng xử trước đó của anh, lần này, anh không im lặng mà nhã nhặn trả lời: "Ừm. Tôi hiểu rồi."

À... Nó không giống như lời tôi nói chỉ dành cho cô. Tại sao cô lại nói với tôi rằng cô đã nhận nó rồi?

Thi Yến lúng túng nhìn Lâm Giang.

Không nhận được bất kì phản hồi nào từ Lâm Giang. Anh kéo cánh cửa phòng KTV và đi đến quầy tính tiền ở đằng trước.

Sau khi thanh toán hóa đơn, cặp đôi Hạ Thương Chu và Lục Bôn Lai tự giác bỏ đi trước.

Sau khi Lâm Giang và Thi Yến rời khỏi phòng, họ chưa trở về nhà, họ còn đi cùng nhau đến phòng tắm hơi.

Trong làn gió đêm lạnh lẽo cứ rít vào người từng cơn, Lâm Giang vẫn đứng ngây người ở lối cửa ra vào của quán karaoke. Anh nhớ lại bốn phản ứng khác nhau mà anh nhận được sau khi nói ra điều ước của mình và nghĩ thầm: Ba người bọn họ thì biết gì chứ! Bánh của họ là loại bánh bình thường, được bày bán ở khắp mọi nơi, đâu đâu cũng bắt gặp mọi người ăn chúng. Ngược lại, bánh của mình là loại bánh Thi Yến thơm ngon, là loại bánh có một không hai!

Khi Lâm Giang nói rằng anh muốn ăn bánh mì mỗi ngày, anh ấy đã gọi ý đến việc ăn Thi Yến mỗi ngày...

Nghĩ đến đây, Lâm Giang không thể không khinh miệt những người khác, ngoại trừ Thi Yến, một cách khinh bỉ và dè dặt.

Sự khinh bỉ và dè dặt của Lâm Giang chỉ tồn tại trong đầu anh được ba giây trước khi những suy nghĩ đó nhanh chóng trôi đi mà thôi.

Ăn Thi Yến... Tôi phải làm gì để được ăn Thi Yến mỗi ngày đây? từ "mỗi ngày" được nhấn đi nhấn lại."

Ý nghĩ này cứ quẩn quanh trong tâm trí anh suốt ba phút. Sau đó anh chợt nhận ra hầu như lúc nào anh cũng nghĩ về điều này. Ngay lập tức, như thể có ai đó đã ấn huyệt của mình; Anh dừng người ngay tại chỗ.

Tôi thực sự điên rồi sao? Tôi đã thực hiện được điều ước đó... Và sẽ rất ổn nếu chỉ ăn bánh, nhưng tại sao tôi lại nghĩ đến việc ăn Thi Yến...mỗi ngày...

Một cảm giác bông rất ngay lập tức lan tỏa khắp tai của Lâm Giang, và ngay cả má anh cũng cảm thấy hơi nóng. *Điên rồi! Đúng là điên rồi thật mà! Tôi phát điên lên mất thôi!*

...

"Lâm Giang?"

Khi Thi Yến và Lâm Tâm Ý vừa bước ra khỏi cửa hàng karaoke, Lâm Tâm Ý vô tình nhìn thấy Lâm Giang đang đứng cạnh lối vào, cô gọi lớn tên anh.

Bị gọi tên, Lâm Giang bắt ngờ quay người lại, và bắt gặp ngay hai người phụ nữ phía sau, anh có vẻ hơi ngượng ngùng, khuôn mặt đỏ ửng lên. Sau đó, vờ như không có gì, anh trả lời bằng "Ừm" trước khi hỏi Lâm Tâm Ý, "Chị cũng lái xe ở đây ư?"

"Tao đến đây ăn tối cùng một khách hàng. Tao đã đưa xe cho mẹ rồi." Lâm Tâm Ý trả lời.

"Quá tốt rồi, chị hãy lái xe của ông nội về nhà đi." Vừa anh nói những lời đó, Lâm Giang vừa ném chìa khóa xe cho Lâm Tâm Ý.

Lâm Tâm Ý bất lấy chìa khóa và lắc nó như muốn hỏi: "Mày có muốn chờ bọn mày phải trở lại trường hôm nay không?" Nhưng suy nghĩ lại, cô chợt nhớ ra rằng họ đang ở gần trường đại học G, vì vậy cô nuốt lời và đáp: "Tao sẽ rời đi trước. Hãy bảo trọng nhé, em trai!".

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tuổi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 256: Tôi muốn ăn Thi Yến mỗi ngày (2)

Editor: Wave Literature

Lâm Giang chỉ gạt đầu mà anh không nói gì thêm.

Ở phía bên này, Thi Yến đang vẫy tay chào Lâm Tâm Ý, cô gọi lớn: "Chị Tâm Ý, tạm biệt chị nhé!".

"Tạm biệt cưng, Yến Yến!" Tâm Ý nở nụ cười rạng rỡ với Thi Yến trước khi đưa tay lên miệng, "Moa-"

Ngay lập tức Lâm Giang đoán ra được những gì Tâm Ý chuẩn bị làm, vì vậy, không để cô hoàn thành hành động của mình, anh đã nhanh chóng kéo tay Thi Yến khiến đầu cô quay về phía anh và lạnh lùng nói: "Chúng ta đi thôi." Quàng tay qua cổ Thi Yến, anh dẫn cô đi về hướng trường đại học của họ.

Một lúc sau, Lâm Giang ngoảnh đầu nhìn về phía sau, anh thấy rằng chiếc xe của ông mình đã rời đi từ lúc nào. Chỉ khi đó, anh mới rút tay ra khỏi cổ Thi Yến.

Hai người cứ im lặng, tản bộ dưới con phố cũng rất đổi im lặng, không ai nói với ai một lời nào. Chỉ lặng lẽ đi qua từ cây đèn đường này đến cây đèn đường khác.

Ngay khi họ chuẩn bị rẽ vào ngã tư, Lâm Giang chợt liếc nhìn qua Thi Yến.

Cô lẽ ở phòng KTV cô đã có rất nhiều niềm vui nên suốt đường về, Thi Yến cứ tùm tùm cười miết. Đôi mắt của cô vẫn còn hiện sự phấn khích quá đà. Biểu cảm buồn chán khi chứng kiến sự thân thiết giữa hai cô gái trước đó giờ đã không còn nữa.

Bị cuốn theo tâm trạng phấn khích của cô. Cảm giác ngọt ngào trong anh cũng dần biến mất.

Nhưng cuối cùng, Lâm Giang không thể ngừng lo lắng về cô. Ngay khi họ đi ngang qua một siêu thị 24 giờ, anh đột nhiên dừng bước chân.

"Có chuyện gì xảy ra sao?" Thấy Lâm Giang dừng lại đường đột như vậy, Thi Yến cũng dừng lại.

Lâm Giang không nói một lời. Anh nhìn vào cửa hàng tiện lợi một lúc trước khi ném cho cô một chiếc "Hãy đợi ở đây một lát, tôi sẽ quay lại ngay"-sau đó anh sai bước đến siêu thị.

Không quá lâu để anh tìm một thứ gì đó trong siêu thị để mua, sau đó anh đi ra ngoài với chiếc túi nhựa.

Trời càng về đêm càng tối, vì vậy ngay cả có ánh sáng nhẹ từ đèn đường hắt xuống, Thi Yến không thể nhìn thấy những thứ trong túi nhựa. Cô cũng không buồn hỏi anh về điều đó.

Sau khi rời khỏi siêu thị, Lâm Giang tiếp tục đi xuống con đường dẫn trở lại trường của họ, vì vậy cô chỉ đơn giản là đi theo anh.

Đi bộ ngang qua cổng trường, đến chỗ gần khu ký túc xá nữ, Lâm Giang đột nhiên dừng lại bên dưới một ánh đèn đường.

Thấy hơi kì lạ, Thi Yến liếc nhìn Lâm Giang. Cô nghĩ thầm rằng có lẽ anh chỉ đi cùng cô đến đây mà thôi, cô chuẩn bị nói lời tạm biệt thì bất ngờ thấy anh lấy ra một chai thủy tinh từ túi nhựa và đập mạnh xuống đất.

Hành động của anh ta đột ngột đến mức khiến Thi Yến sợ hãi, cô sẩy chân liền hai bước. Sau đó, cô nhìn chăm chăm vào những mảnh thủy tinh và nước bị đổ trên mặt đất, rồi cô lại hướng ánh mắt ngờ ngác về Lâm Giang.

Lâm Giang vẫn không giải thích gì về hành động vừa rồi. Thay vào đó, anh chỉ thản nhiên cởi chiếc áo khoác nhẹ mà anh ta đang mặc ra và nắm lấy phần tay áo của nó. Sau đó, anh lấy ra một con dao cạo nhỏ từ túi nhựa và rạch một đường lên trên áo khoác. Ngay lập tức, một vết cắt xuất hiện trên chiếc áo khoác đắt tiền của anh.

Anh ta... Chuyện gì đang xảy ra với anh ta vậy? Tại sao anh ta làm nhiều điều kỳ quặc như vậy nhỉ?

Nhìn vào loạt hành động của Lâm Giang, Thi Yến cau mày. Ngay khi cô chuẩn bị nói gì đó, Lâm Giang đã kịp lên tiếng: "Thi Yến à, có một số thứ giống như chai nước khoáng kia vỡ trên mặt đất. Một khi nó vỡ, nước sẽ tràn ra ngoài, mọi thứ sẽ không bao giờ quay trở lại như trước đó được nữa. Ngoài ra, cũng có một số thứ giống như chiếc áo khoác trong tay tôi. Ngay cả khi nó bị rách, miễn là miếng rách không quá rõ ràng thì chỉ cần vá lại chút ít vẫn sẽ làm cho nó tốt như mới. "

Sau khi nói những lời đó, Lâm Giang ra hiệu cho cô và nói, "Thôi được rồi, bây giờ đã muộn lắm rồi. Em nên về phòng ngay bây giờ."

Đang bận suy nghĩ về những gì Lâm Giang vừa mới nói và những hành động kì lạ trước đó của anh, Thi Yến không nói một câu nào trước mệnh lệnh của Lâm Giang.

Chỉ đến khi cô trở về ký túc xá, nằm dài trên giường sau khi tắm, một thứ gì đó dường như tấn công cô. Cô rũ bỏ cơn buồn ngủ vừa ập đến, dò dẫm tìm điện thoại và gõ vào ứng dụng Tin nhắn. Sau đó, cô tìm tên của Lâm Giang..

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 257: Cô ấy là phần quan trọng của cuộc đời tôi (1)

Editor: Wave Literature

Thi Yến nhìn chăm chăm vào màn hình điện thoại khá lâu, chỉ khi cô dần dần tin chắc suy luận của cô là đúng, cô mới nhấc ngón tay lên và bắt đầu gõ: *[Có phải chị Lâm Tâm Ý đã kể cho anh nghe về những gì đã xảy ra với...]*

Theo thói quen, Thi Yến theo bản năng muốn gõ từ "Mạc Mạc", nhưng cô ngay lập tức nhận ra rằng bữa nay không còn là "Mạc Mạc" mà là "Lương Mạc".

[...Lương Mạc và tôi ư?]

...

Chỉ khi Thi Yến vào khu ký túc xá nữ an toàn, Lâm Giang mới rời đi. Anh quay lại chỗ bóng đèn-nơi hai người đã đứng lúc sớm- dùng tấm khăn giấy mỏng manh, từ từ nhặt những mảnh thủy tinh vụn vỡ rồi ném chúng vào thùng rác gần đó.

Màn đêm khuya khoáng lạnh lẽ bao trùm cả trường. Giờ này, một cái liếc nhìn cũng không được hỏi đáp.

Tuy nhiên, Lâm Giang đã không vội và trở về phòng ký túc xá của mình ngay lúc đó. Thay vào đó, anh rút điện thoại ra, tìm kiếm số của Lương Cửu Tư và gọi cho anh ta.

Điện thoại reo khá lâu, cuối cùng cũng có người nhấc máy ở đầu dây bên kia.

Lương Cửu Tư đột nhiên bị đánh thức khỏi giấc ngủ. Anh trả lời điện thoại với giọng điệu khó chịu và còn ngái ngủ: "Người anh em, cậu có biết rằng làm gián đoạn giấc ngủ của người khác là hành vi vô đạo đức lắm không?"

Qua điện thoại, Lâm Giang có thể nghe thấy tiếng Lương Cửu Tư bước ra khỏi giường để lấy cốc nước.

Trong khi Lương Cửu Tư vừa đi, anh vừa tuôn ra những lời phàn nàn hết lần này đến lần khác, "Cậu có biết rằng cậu đã phá hỏng giấc ngủ của tôi rồi không? Tôi đang có một giấc mơ ngọt ngào! Diệu Tuyết bé bỏng của tôi đã đến thăm tôi với bộ đồ lót cực kỳ ngọt ngào và đáng yêu, và vài là loại mỏng! "

"Ồ, phải rồi, có lẽ cậu không biết cô bé Diệu Tuyết của tôi là ai đâu. Đó là nữ chính của một bộ truyện tranh tôi mới mua gần đây. Bộ truyện tranh rất thú vị, cậu có muốn thử đọc không? Tôi sẽ không bao giờ chia sẻ cho bất cứ ai khác, nhưng nếu là cậu, tôi có thể miễn cưỡng chia sẻ Diệu Tuyết bé bỏng của tôi với cậu. "

"Lương Cửu Tư."

Lâm Giang đã quen với thói quen giới thiệu tất cả các loại truyện tranh khiêu dâm của Lương Cửu Tư cho anh mỗi khi anh trả lời điện thoại, vì vậy anh đã nhanh chóng cắt lời ngay khi sắp sửa lạc vào thế giới của anh ta.

Giọng anh cực kỳ nghiêm túc, nghiêm túc đến nỗi tạo thành một con người hoàn toàn khác chứ không phải là Lâm Giang của thường ngày.

Do vậy, mạch kể luyên thuyên của Lương Cửu Tư đột ngột dừng lại.

Lâm Giang lại tiếp tục, "Tôi đang gọi để nhắc nhở cậu: Làm ơn hãy quản lý chặt chẽ cô em họ sống trong nhà của cậu đi."

Lương Cửu Tư im lặng trong hai giây trước rồi nghi hoặc hỏi: "Em họ tôi ư? Ý cậu là Mạc Mạc à? Có chuyện gì với nó vậy?"

Lâm Giang chưa kịp trả lời, Lương Cửu Tư hỏi thêm: "Có chuyện gì không hay xảy ra hay sao?"

"Tôi đã biết Mạc Mạc trong nhiều năm rồi. Ngoài tính cách ngang bướng của em ấy ra, thì thực sự không có điều gì đặc biệt xấu về em ấy. Cậu biết em ấy đã thích cậu từ khi còn bé rồi còn gì, vì vậy nếu em ấy làm điều gì đó thiếu suy nghĩ với cậu, tôi sẽ xin lỗi cậu thay cho em ấy. Làm ơn đừng bận tâm đến hành động của em ấy quá nh."

Trước khi Lương Cửu Tư có thể nói xong từ "nhiều", Lâm Giang đã thốt ra với giọng điệu vô cùng lạnh lùng, "Tôi biết điều đó. Rất nhiều là đáng khác."

Lương Cửu Tư: "Ah? Vậy điều mà em ấy làm có thực sự nghiêm trọng không? Em ấy thực ra đã làm gì rồi?"

"Cậu đi mà hỏi trực tiếp cô ta xem cô ta đã làm những gì. Bởi vì tôi xem cậu như một người anh em nên tôi mới nói rõ điều này với cậu. Tôi hy vọng rằng đây là lần đầu tiên cô ta làm những điều tương tự như thế này, và đây chắc chắn cũng là lần cuối cùng!" Khi những lời nói tuôn ra khỏi miệng Lâm Giang, giọng nói của anh ngày càng trở nên sắc lạnh, đến mức ngay cả biểu cảm của anh cũng trở nên hơi đáng sợ. "Nếu điều này xảy ra một lần nữa, tôi đảm bảo với cậu rằng nó sẽ không kết thúc đơn giản bằng một cuộc gọi đầu!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 258: Cô ấy là phần quan trọng của cuộc đời tôi (2)

Editor: Wave Literature

"Em ấy thực sự quá nhiệt tình à?" Trong câu nói của Lương Cửu Tư hiện lên sự hoài nghi rõ ràng.

"Tôi thừa nhận rằng em ấy khá liều lĩnh, nhưng tôi không nghĩ rằng thực sự sẽ có chuyện xảy ra với hai người. Dù sao thì cậu cũng biết tôi là người như thế nào mà. Cậu đã nói như thế rồi thì chắc chắn tôi sẽ phải trông chừng em ấy cẩn thận hơn thôi. Tại sao chúng ta không dành thời gian ăn tối cùng nhau rồi tôi sẽ khiến em ấy trực tiếp xin lỗi cậu luôn nh?"

Không cần phải suy nghĩ nhiều, Lâm Giang ngay lập tức từ chối lời đề nghị với giọng điệu kiên quyết, "Không nhất thiết phải làm như vậy".

"Á? Chuyện này nghiêm trọng đến thế luôn à? Cậu thậm chí sẽ không vì tôi mà tha thứ cho em ấy được ư?" Lời nói của Lương Cửu Tư ngày càng hiện rõ sự ngạc nhiên. "Rốt cuộc là em ấy đã xúc phạm cậu như thế nào?"

"Người mà cô ta xúc phạm không phải là tôi..." Lâm Giang dừng lại một lúc rồi tiếp tục, "Người mà cô ta xúc phạm chính là Yến Yến."

"Yến Yến ư? Yến Yến nào nh? Tại sao trong số những người cậu quen biết, tôi không biết ai tên là Yến Yến cả?" Lương Cửu Tư lăm bầm một mình rồi sau đó chợt nhận ra. "Ô ô ô! Có phải là Yến Yến - vị hôn thê mà ông nội cậu đã hứa hôn với cậu không?"

"Không thể nào? Cậu đang xem nhệ tôi với một người mà cậu thậm chí còn không muốn kết hôn sao? Dù sao đi nữa, Mạc Mạc cũng đã lớn lên cùng chúng ta. Cậu có cần phải đi xa đến thế không?"

Một người mà cậu thậm chí còn không muốn kết hôn...

Khi mười một từ đó đến tai Lâm Giang, anh bỗng nhủ mảy. Giọng anh cũng trở nên chậm rãi và nghiêm trọng hơn: "Lương Cửu Tư, tôi cảnh báo cậu. Sau này nếu cậu có nhắc đến cô ấy thì tốt nhất cậu nên tôn trọng cô ấy một chút! "

Bên kia điện thoại, một giọng nói im bất lạ thường.

Không lâu sau đó, giọng Lương Cửu Tư có vẻ ngạc nhiên hỏi: "Cậu có đang nghiêm túc không vậy?"

"Tất nhiên là tôi nghiêm túc rồi!" Lâm Giang trả lời không chút do dự. "Về mối quan hệ của chúng tôi, tôi đã gọi để chỉ nhắc nhở cô em họ của cậu. Nếu không, không có cách nào cô ta có thể thoát khỏi điều đó một cách dễ dàng. Hôm nay tôi sẽ nói rõ với cậu: cô ấy là phần quan trọng của cuộc đời tôi, và cô em họ của cậu đang thách thức phần quan trọng của cuộc đời tôi đây! Cậu có hiểu không? "

Sau khi nói xong những lời đó, Lâm Giang không ngần ngại lấy điện thoại ra khỏi tai và cúp máy.

Có lẽ anh quá đã tức giận vì những lời nói của Lương Cửu Tư, nhưng ngay cả sau khi hít một vài hơi thở sâu, Lâm Giang vẫn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Một người mà cậu thậm chí không muốn kết hôn...Cậu ta thì biết cái quái gì chứ? Đó có phải là cậu ta không? Điều gì đã cho cậu ta quyền nói điều đó?

Không phải cậu ta rõ ràng đang cố gắng lãng mạn tôi sao?

Hãy đợi đấy! Tôi sẽ đốt cháy cô bé Diệu Tuyết của cậu vào lần tới khi chúng ta gặp nhau!

Với những suy nghĩ như vậy trong đầu, Lâm Giang giậm chân giậm dừ về phía khu ký túc xá nam, vừa đi anh vừa nhìn giờ trên điện thoại của mình.

Cuối cùng, trước khi anh có thấy bây giờ đã là bao nhiêu giờ anh đã thấy tin nhắn của Thi Yến trước.

[Chị Tâm Ý có kể cho anh nghe về những gì đã xảy ra với Lương Mạc và tôi không?]

Vì vậy, cô đã hiểu những gì anh đã gợi ý dưới ánh đèn đường trước đó hay chưa?

Không giống như trước đây, Lâm Giang đã không tìm thấy một cái cớ để che đậy hành động của mình trong khoảng thời gian này. Thay vào đó, anh trả lời cậu một *[Ừm]* trực tiếp.

...

Sau khi gửi tin nhắn của mình, Thi Yến đã đợi khá lâu nhưng không nhận được phản hồi của Lâm Giang. Phải mất một lúc trước khi cô nhớ ra rằng điện thoại của anh đã hết pin trong bữa tối của họ. Anh ta sẽ phải trở về phòng ký túc xá để sạc pin trước, và anh ta thậm chí có thể đi thẳng vào giấc ngủ mà không cần bật điện thoại. Vì thế, cô đặt điện thoại xuống và nhắm mắt lại, chuẩn bị đi ngủ.

Nhưng ngay khi cô chuẩn bị rời đi, điện thoại của cô đột nhiên rung và màn hình của cô sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 259: Giác quan thứ sáu của người phụ nữ luôn luôn đúng (1)

Editor: Wave Literature

Lâm Giang cuối cùng cũng đã trả lời tin nhắn của cô.

Mặc dù câu trả lời của anh lúc nào cũng giống nhau, chỉ đơn giản là một từ "Ừm".

Nhưng chỉ một phụ âm đơn giản như vậy có thể xua tan mọi mệt mỏi của Thi Yến.

Mình đoán không sai...Tất cả những gì anh nói và làm, tất cả đều dễ liên quan đến Lương Mạc...

Trước khi Thi Yến có thể bình thần trở lại, Lâm Giang tiếp tục gửi cho cô một tin nhắn khác: *[Em có cảm thấy tốt hơn không?]*

Không nghĩ ngợi nhiều về điều đó, Thi Yến bắt đầu gõ các kí tự trên màn hình điện thoại để soạn tin nhắn cho Lâm Giang, nhưng chưa kịp soạn xong thì một tin nhắn khác từ anh lại đến: *[Em không còn buồn nữa, đúng chứ?]*

Thi Yến bỗng đứng hình vài giây.

Sau đó, cô nhanh chóng hiểu ra tại sao anh lại hỏi như vậy. Sau những gì đã xảy ra, không có ai mà không cảm thấy tồi tệ sau khi bị phản bội bởi một người mà họ từng xem là bạn thân như vậy.

Chỉ là khi nghe anh hỏi như vậy cô cảm thấy có chút bất ngờ.

Thực ra thì cô cảm thấy tốt hơn rất nhiều sau buổi KTV đó, nhưng làm sao anh có thể biết được cảm xúc này chứ? Hoặc có thể là... Một suy nghĩ khác bắt đầu trôi nổi trong tâm trí của Thi Yến.

Cô cảm thấy rằng cô quá tự tin vào dự đoán của chính mình. Nếu là trước đây, cô sẽ ngay lập tức cho qua, nhưng lần này... vì một số lý do, cô cảm thấy bản thân thiếu tự tin hơn về điều đó, mặc dù cô không biết sự tự tin này đến từ đâu nữa.

Thi Yến im lặng một lúc lâu, nhưng cuối cùng, cô quyết định kiểm tra dự đoán của mình có chính xác hay không. Nếu cứ giữ nó trong lòng như vậy thì cô sẽ không bao giờ biết được sự thật.

Thoáng nghĩ như vậy, cô nhanh chóng soạn tin và gửi một tin nhắn cho Lâm Giang: *[Tầm buổi xế chiều, anh đã gọi cho tôi rất nhiều lần đúng không? Có phải vì anh đã phát hiện ra điều đó rồi không?]*

Bất chấp sự tự tin không thể tưởng tượng được của Thi Yến, cô vẫn không thể không nghĩ rằng điều này khó xảy ra. Sau khi tin nhắn được gửi đi, sự không chắc chắn và e ngại bắt đầu lấp đầy tâm trí cô.

Nếu lỡ phản hồi của Lâm Giang không tốt đẹp gì, mình nên nói gì với anh ấy để không rơi vào thế khó xử đây?

Trong khi Thi Yến đang gục đầu tìm một lý do thích hợp, màn hình điện thoại của cô lại sáng lên một lần nữa.

Lâm Giang: *[Ừm.]*

Ừm... Anh ấy trả lời với "Ừm" ... Điều này có nghĩa suy đoán của mình là chính xác, đúng chứ?

Đúng như dự đoán, thực sự trực giác của phụ nữ cũng có cơ sở. Giác quan thứ sáu của họ luôn đúng kinh khủng.

Vì vậy,... từ những gì cô thu thập và đúc kết được này giờ, Thi Yến nhanh chóng di chuyển các ngón tay trên điện thoại của mình và gõ: *[Việc tập hợp buổi karaoke hôm nay có phải là kể từ những phút đầu rồi không?]*

Lâm Giang lập tức trả lời: *[Ừm.]*

Tất cả mọi thứ thực sự đã được lên kế hoạch vào những giây phút cuối... Cả hai dự đoán "tự tin không thể tin được" của cô ấy hóa ra cũng chính xác, Thi Yến thậm chí còn mạnh dạn hơn: *[Sau đó, có phải anh đã lên kế hoạch rủ tôi đi hát karaoke không?]*

Tin nhắn vừa được gửi đi, Thi Yến vô tình nín thở, từng giây trôi qua đối với cô vô cùng chậm.

Ngay khi cô cảm thấy gần như sắp chết ngạt, một tin nhắn từ Lâm Giang đột nhiên đến. Vẫn là một từ duy nhất, nhưng lần này không phải là "Ừm" mà là: *[Đúng.]*

Tôi nghĩ rằng mình đã hiểu đúng...

Tôi hiểu rồi. Tôi thực sự hiểu đúng...

Lâm Giang lập tức gọi cho Thi Yến ngay khi anh phát hiện ra chuyện gì đã xảy ra giữa cô và Lương Mạc.

Biết rằng tâm trạng cô không được tốt, Lâm Giang đã bí mật chuẩn bị một buổi tụ tập Karaoke đặc biệt dành cho Thi Yến. Tham gia buổi tụ tập này còn có chị Tâm Ý và những người bạn cùng phòng của Giang. Nhưng mục đích chính của buổi tụ tập này chủ yếu là để an ủi Yến Yến. Và sự thật, sau những niềm vui to lớn mà cô có tại buổi karaoke, cô ấy thực sự đã cảm thấy tốt hơn nhiều. Mọi muộn phiền, lo lắng như bị xóa sạch sau buổi ngày hôm ấy...

Ngay lúc này, một cảm xúc không rõ ràng mà Thi Yến không biết chính xác đó là cảm xúc gì dâng lên trong tim cô.

Có phải mình đã rung động rồi không? Chắc có lẽ là như vậy rồi! Khi một người buồn bã, và ai đó cố gắng an ủi họ, họ chắc chắn sẽ cảm thấy xúc động.

Thi Yến không biết chuyện gì đang xảy ra với cô, nhưng nhịp tim cô đập nhanh và hơi thất thường.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 260: Giác quan thứ sáu của người phụ nữ luôn luôn đúng (2)

Editor: Wave Literature

Thi Yến muốn gửi lời cảm ơn đến Lâm Giang, nhưng những ngón tay của cô đang run lên bần bật, không thể nào gõ tin nhắn được. Thi Yến cố gắng hít thở sâu, hết lần này đến lần khác. Phải cố gắng lắm cô mới có thể trấn tĩnh trái tim mình và di chuyển những ngón tay để gõ: *[Cảm ơn anh rất nhiều, Lâm Giang.]*

Câu trả lời của Lâm Giang có tiến bộ hơn những lần trước đó, lần này nó bao gồm thêm một vài từ nữa: *[Cô không cần phải cảm ơn tôi, đây hoàn toàn là việc tôi nên làm.]*

Có đúng không khi anh ta làm điều này?

Mình nên làm thế nào cho phải khi anh ấy an ủi mình trong lúc mình đang cảm thấy thất vọng bây giờ?

Thi Yến nhủ mảy, cô chưa kịp hỏi anh về điều đó thì một tin nhắn khác từ anh lại đến: *[Chúng ta là bạn bè mà.]*

Điều này có nghĩa là...Lâm Giang nghĩ mình chỉ đơn thuần là một người bạn của anh ấy thôi sao ư?

Thi Yến chưa bao giờ có ấn tượng tốt về Lâm Giang, cô cảm nhận được rằng anh luôn khinh thường người khác và lúc nào cũng cho mình là người tài giỏi. Nhưng cũng nhờ những lần tiếp xúc gần đây giữa họ, cô mới nhận ra rằng anh không phải là người đàn ông quá tệ. Chẳng hạn như là trong những lần đi ăn cùng nhau, anh luôn là người đãi cô những món đắt tiền.

Ngay cả khi hôn ước giữa họ sắp bị hủy bỏ, thì việc trở thành bạn bè cũng không tệ lắm.

Bên cạnh đó, việc kết bạn mới chính là một niềm vui.

Với suy nghĩ như vậy, đôi mắt của Thi Yến ngược lên, cô thản nhiên trả lời lại tin nhắn: *[Ban đầu, tôi thừa nhận mình thực sự buồn vì đã mất đi một người bạn mà tôi luôn tin tưởng, nhưng bây giờ thì khác, tôi không còn buồn nữa bởi vì tôi đã có được một người bạn mới.]*

Chưa đề cho Lâm Giang có cơ hội trả lời tin nhắn, Thi Yến vội vàng gõ một tin nhắn mới: *[Nhân tiện đây, tôi muốn nói rằng cách an ủi mọi người của anh thực sự rất kỳ lạ. Anh phá vỡ một chai thủy tinh và nói rằng "một khi nước bị đổ, mọi thứ sẽ không bao giờ trở lại như cũ". Nếu là bất cứ ai khác không phải tôi, tôi chắc chắn họ sẽ không bao giờ đoán được anh đang nói gì. Thật may cho anh là tôi khá thông minh đấy!]*

...

Nhận được hai đoạn tin nhắn khá dài của Thi Yến, Lâm Giang đọc từng chữ một, có vẻ rất nghiêm túc, sau đó anh suy tư về những gì Thi Yến đã gửi gắm cho anh.

Làm gì có ai trên thế giới này tự ca ngợi mình là thông minh bao giờ? Tốt thôi, Thi Yến thực sự khá thông minh khi chỉ nhìn qua gợi ý của mình, cô ấy đã hiểu tất cả những tâm tư tình cảm mình dành cho cô ấy.

Nhưng... tại sao cô ấy chỉ quan tâm đến gợi ý về cái chai thủy tinh vỡ chứ không phải là vết cắt trên áo chứ?

Có lẽ nào cô ấy không cảm nhận được rằng việc cắt áo khoác lại là một gợi ý khác hay sao chứ?

Anh đã cố ý nhắc đến sự cố đó từ khi họ còn là những đứa trẻ, anh đã trút cơn thịnh nộ của mình lên cô sau khi biết rằng ông nội anh đã đính hôn với cô như thế nào. Anh đã nói rất nhiều từ tổn thương...

Điều mà anh cố nói ở đây là trong khi hành động của Lương Mạc không thể tha thứ được trong khi anh lại khác. Thông qua vài mũi khâu ở đây và đó, hành động của anh vẫn được tha thứ.

Lâm Giang suy nghĩ một lát rồi mới vòng vo hỏi: *[Ngoài ra, em còn muốn nói thêm gì nữa không?]*

Hình như Thi Yến đang cầm điện thoại trên tay nên cô trả lời ngay lập tức: *[Được làm bạn với anh thực sự tôi rất vui.]*

Có ai trên thế giới này lại muốn nghe những lời đó cơ chứ... Thực ra thì anh không có ý định làm bạn với cô. Tin nhắn "Điều đó chỉ đúng với tôi khi làm như vậy" của anh trước đó chỉ là, cái cớ để anh xử lý tình huống khó xử giữa anh và cô mà thôi..

Lâm Giang hít một hơi thật sâu và kiên nhẫn gõ một lần nữa: *[Còn điều gì khác ngoài điều này không?]*

Thi Yến: *[Hai anh bạn cùng phòng của anh hát rất hay đấy!]*

Nhận được tin nhắn như vậy, Lâm Giang lập tức ngẩng đầu lên và liếc nhìn hai người bạn của mình đang ngủ say.

Lại lấy một hơi thật sâu, Lâm Giang vẫn kiên trì, anh chưa muốn từ bỏ, anh tiếp tục gửi tin nhắn: *[Thực sự không còn gì nữa ư?]*

Thi Yến: *[Không còn gì khác.]*

Có lẽ vì vậy mà cô ấy thực sự không nhận ra một gợi ý khác của mình hay sao?

Khi ý nghĩ này vừa chọt lóe lên trong đầu Lâm Giang, một tin nhắn khác từ Thi Yến cũng đồng thời đến: *[Nhưng...]*

Nhận được dòng tin nhắn từ Thi Yến, một tia hy vọng bắt đầu le lói trong trái tim anh, Lâm Giang nín thở hồi hộp chờ đợi.

Cỡ mười giây sau, Thi Yến đã phản hồi: *[Nước khoáng đồ hết ra ngoài thật là tiếc quá đi mất!]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 261: Đuổi theo những giọt không khí và chạy trốn khỏi chất độc cùng nhau (1)

Translator: Wave Literature

Editor: Wave Literature

"..."

Sau những nỗ lực mà anh bỏ ra để gợi ý cho cô ấy, cuối cùng, điều duy nhất đọng lại trong tâm trí Thi Yến chính là chai nước khoáng thôi ư?

Sau tất cả những gì anh đã làm, những nỗ lực của anh thậm chí không đáng giá bằng một chai nước khoáng 24 nhân dân tệ 1hay sao?

Thi Yến lại tiếp tục gửi tin nhắn đến: *[Không những vậy, nước khoáng trong chai thủy tinh rất đáng giá đấy! Mỗi chai 24 nhân dân tệ chứ có ít đâu!]*

[Đó là 24,nhân dân tệ luôn đấy! Tôi biết đây là cách anh sử dụng nó để an ủi tôi, nhưng điều này thực sự quá lãng phí. Thành thật mà nói, tôi sẽ hạnh phúc hơn rất nhiều nếu anh đưa trực tiếp số tiền đó cho tôi.]

[Với 24 nhân dân tệ, tôi có thể mua ba lát bánh dứa, hai tách trà sữa, năm chai nước uống, một phần lớn mì xào mì cay rồi đấy...]

Chúa ơi, làm thế nào để mình có thể tiếp tục trò chuyện với cô gái trẻ này đây...

Lâm Giang không biết nói gì hơn, anh chỉ biết ôm chặt trái tim bị tổn thương, anh đánh: *[Cũng sắp muộn rồi đấy. Đi ngủ thôi.]*

Sau đó, anh đặt điện thoại xuống, nghĩ thầm, 'Mình sẽ phớt lờ Thi Yến trong vài ngày tới, hmph!'

Vừa mới chọt nghĩ như vậy thì điện thoại của anh sáng lên, một tin nhắn vừa đến. Lâm Giang vội nhấc điện thoại lên. Khi nhìn thấy dòng tin nhắn [Được rồi, chúc anh ngủ ngon!], theo phản xạ tự nhiên, anh cũng đưa tay lên màn hình gõ các kí tự và gửi lại tin nhắn đến cô *[Chúc ngủ ngon nhé!]*

Bây giờ đã gần hai giờ sáng, không còn tin nhắn nào từ Thi Yến nữa. Lâm Giang đặt điện thoại xuống và đi ngủ.

Anh kéo chăn để đắp lên người, chuẩn bị đi vào giấc ngủ. Tuy nhiên, ngay khi anh vừa nhắm mắt lại, suy nghĩ về Thi Yến lại lơ lửng trong đầu anh.

Tại sao về chuyện của Lương Mạc, cô ạt lại nhạy cảm như vậy, còn về những gì mình đề cập đến, cô ấy lại không biết gì vậy chứ?

Mãi suy nghĩ về điều này, Lâm Giang trần trọc mãi không ngủ được.

Làm sao cô ấy có thể dừng cảm nói rằng cô ấy thông minh được chứ? Cô ấy nghĩ mình là người thông minh trên thế giới này ư? Rõ ràng cô ấy ngu ngốc như một con lợn thì đúng hơn!

Lâm Giang lại trở mình sang phía bên kia.

Có vấn đề với bộ não của mình rồi thì phải? Ngay cả nghĩ đến thôi, mình cũng không có ý nghĩ đó trong đầu hướng gì là chấp nhận cô ấy là người thông minh nhất thế gian chứ?

Lâm Giang không biết mình đã trở người bao nhiêu lần trên giường rồi nữa. Anh trần trỗ nhiều đến nỗi anh thiếp đi lúc nào không hay. Mặc dù đã ngủ thiếp đi nhưng lòng anh không được thoải mái chút nào, Lâm Giang cứ muốn nhấc điện thoại lên để hét vào tai cô, "Đồ ngu ngốc này!"

...

Liệu có phải là do quá con buồn ngủ hay do cuộc trò chuyện với Lâm Giang làm Thi Yên tỉnh táo hơn hay không mà sau khi đặt điện thoại xuống giường, cô không tài nào ngủ được.

Cũng giống như Lâm Giang, ngay khi vừa nhắm mắt, cuộc trò chuyện giữa cô và anh lại lặp lại ngay trước mắt cô.

Càng nghĩ về điều này, nhịp tim cô càng đập nhanh hơn. Đây cũng chính là cái cảm giác khi cô nhận được khi nhận được tin nhắn từ Lâm Giang.

Giờ này, mọi người trong kí túc xá đều đã say giấc nồng, căn phòng trở nên im ắng hơn bao giờ hết, im ắng đến nỗi cô có thể nghe rõ mồn một tiếng đập thình thịch của con tim mình.

Thi Yên đặt tay lên lồng ngực mình để cảm nhận rõ hơn từng nhịp đập. Nghĩ về loạt tin nhắn giữa hai người, cô không thể không lén lút cười khúc khích.

Tâm trí cô bây giờ chỉ toàn là những thứ liên quan đến Lâm Giang, cô không biết mình đã nghĩ đến cuộc trò chuyện giữa cô và anh nhiều như thế nào. Đến lúc ngủ gật, tim cô vẫn còn đập nhanh và môi thì vẫn cong lên.

...

Bây giờ đã là giữa tháng năm, khí trời trở nên nóng bức hơn nhiều.

Vào buổi chiều, mặt trời càng trở nên gay gắt hơn. Liếc nhìn xung quanh ngôi trường, anh không thấy một bóng người, chỉ có duy nhất Lâm Giang đang ngồi một mình trong trường mà thôi. Sau khi hoàn thành xong một dự án, Lâm Giang tắt máy tính xách tay của mình rồi duỗi thẳng cơ thể một cách lười biếng. Anh thản nhiên cầm lấy chai Lúa Mạch, vặn mở và uống hai ngụm. Sau đó, anh nhấc điện thoại lên.

Trả lời xong một vài tin nhắn chưa đọc, Lâm Giang chú ý thấy có một thông báo đỏ trong trang khoảnh khắc của anh, vì vậy anh gõ vào xem.

Ngay khi vừa làm mới trang khoảnh khắc của mình, thứ Lâm Giang nhìn thấy đầu tiên là một bài đăng mới được tải lên cách đây mới ba phút...

1. (24RMB=82,997đ)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 262: Đuổi theo những giọt không khí và chạy trốn khỏi chất độc cùng nhau (2)

Editor: Wave Literature

Trả lời xong một vài tin nhắn chưa đọc, Lâm Giang chú ý thấy có một thông báo đỏ trong trang khoảnh khắc của anh, vì vậy anh gõ vào xem.

Ngay khi vừa làm mới trang khoảnh khắc của mình, thứ Lâm Giang nhìn thấy đầu tiên là một bài đăng mới được tải lên cách đây mới ba phút...

: *[Huỳnh muốn đưa muối đến Miramar lãng mạn, nơi chúng ta sẽ cùng nhau đuổi theo những giọt không khí và chạy trốn khỏi chất độc. Thành thật mà nói, huỳnh thực sự yêu thích Monte Nuevo, nơi có xe máy và Phạm vì CQBSS &c.]*

Bên dưới dòng thông điệp là ảnh chụp màn hình của trò chơi trong "PlayerUn Unknown's Battleground". Hình ảnh một người đàn ông chờ một phụ nữ bằng xe máy, họ đang tăng tốc khi qua sa mạc.

Phía trên đầu của người đàn ông dán nhãn số "1" và phía trên đầu của phụ nữ lại dán nhãn số "2".

Góc bên trái phí trên của màn hình, Người chơi 1 được hiển thị là [Expert of the Monkeys] và Người chơi 2 được hiển thị là [Yến Loves Ice Cream].

Bên dưới ảnh chụp màn hình là một dòng chữ nhỏ *[để cập:1 Yến Loves Ice Cream]*

Mặc dù Lâm Giang không sử dụng trang khoảnh khắc thường xuyên, nhưng mọi chức năng của trang anh đều thuần thực. Cho nên anh biết Hạ Thương Chu ghi như vậy có nghĩa anh ta đã gắn thẻ cô nàng mồm mỉm vào bài đăng và nhắc nhở cô hãy xem nó.

Ngay khi Lâm Giang vừa đọc xong, bài viết của Hạ Thương Chu đột nhiên cũng nhận được một lượt "like". Đó là từ [Yến Loves Ice Cream]. Liên sau đó, cô còn bình luận thêm: *[Caption khá được đấy huỳnh! Đây có phải là bản gốc không?]*

Hạ Thương Chu chắc chắn là da dày. Để có được lượt thích và phản hồi, anh ấy thực sự đã chắc chắn gắn thẻ cô nàng mồm mỉm...

Với suy nghĩ này trong đầu, Lâm Giang tiếp tục cuộn xuống trang khoảnh khắc của mình để lướt qua các bài viết khác.

Cách đây mười sáu giờ, Hạ Thương Chu đã đăng tải một bài đăng khác với nội dung: [Tôi thực sự muốn ăn tiết canh vịt và súp miến!...]

Bài đăng nhận được nhiều lượt thích và khoảng mười câu trả lời của mọi người.

[Yến Loves Ice Cream] cũng thích bài đăng đó và kèm theo lời nhận xét: *[Muối cũng thực sự muốn ăn nó.]*

Hạ Thương Chu đã trả lời bình luận của Thi Yên. Cứ như vậy, hai người họ cứ trả lời qua lại về chủ đề của bài đăng. Riêng những câu trả lời đó của họ đã chiếm đến hai phần ba tổng số bài đăng mất rồi.

Nhưng trong bài đăng này, Hạ Thương Chu đã không gắn thẻ cô nàng mũm mĩm... Điều này có nghĩa là cô nàng mũm mĩm sẽ thích và trả lời các bài đăng trong trang khoảnh khắc của cô ấy ngay cả khi cô ấy không được gắn thẻ ư?

Suy nghĩ mơ hồ như vậy, Lâm Giang bắt tay tìm kiếm tên của Hạ Thương Chu và bắt đầu tìm lướt qua trang khoảnh khắc của cậu ta.

Mặc dù Hạ Thương Chu không cập nhật trang khoảnh khắc của cậu ta hàng ngày, nhưng so với cách dùng khoảnh khắc của cánh đàn ông thì cậu ta hẳn là một trong những người dùng thường xuyên trang mạng xã hội này nhất. Lâm Giang bắt đầu tìm hiểu trang khoảnh khắc của cậu ta và nhanh chóng nhận ra rằng kể từ khi Yến Yến và Hạ Thương Chu trở thành bạn bè của nhau trên WeChat, hầu hết các bài đăng của Hạ Thương Chu đều được cô nàng mũm mĩm yêu thích, và hơn một nửa trong số các bài đăng của cậu ta cô đều bình luận...

Một cái nhũm mày lơ mơ xuất hiện trên khuôn mặt của Lâm Giang khi anh gõ vào trang khoảnh khắc của chính mình.

Lâm Giang rất ít khi đăng tải lên trang cá nhân của anh, anh chỉ có một bài đăng duy nhất là: [333333]

Bài đăng của anh có đến 78 lượt thích và 45 lượt phản hồi.

Lâm Giang chưa bao giờ để ý nhiều đến điều này, nhưng lúc này, anh lướt vội qua các bình luận và phát hiện ra trong số tất cả 45 câu trả lời không có câu trả lời nào là từ [Yến Loves Ice Cream] cả.

Sau đó, anh tiếp tục xem nhanh những bức ảnh cá nhân của những người thích bài đăng của mình, nhưng ánh đại diện của cô nàng mũm mĩm lại không thấy đâu. Lâm Giang nhũm mạnh hàng lông mày và một lần nữa anh tiếp tục tìm tên của Thi Yến trong danh sách. Vẫn không có gì. Anh cố thử lại lần nữa... Sau khi lặp lại quá trình này nhiều lần, cuối cùng anh đã chịu từ bỏ và chấp nhận một thực tế rằng [Yến Loves Ice Cream] chưa bao giờ thích hoặc bình luận về bài đăng của anh.

Nhưng sau đó một lần nữa, tôi đã đăng bài đăng này cách đây khá lâu. Hồi đó, mình và cô nàng mũm mĩm chưa là bạn bè, nên thật không công bằng khi so sánh bản thân với Hạ Thương Chu. Đơn giản là có quá nhiều sự khác biệt, vì vậy đó là một so sánh không hợp lệ!

Với ý nghĩ như vậy, Lâm Giang nhấp vào biểu tượng máy ảnh trên trang khoảnh khắc của mình để chụp hình. Sau đó, anh lấy ngẫu nhiên một dòng ký tự để làm caption: [444444].

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 263: Một cô gái nên đối tốt hơn với bản thân mình (1)

Editor: Wave Literature

Sau khi đăng tải thành công bài viết lên trang khoảnh khắc của mình, Lâm Giang nhanh chóng nhận được một lượt thích. Đó là của...mình một người bạn học ở phòng bên cạnh- Lâm Nhất Mục.

Anh đặt điện thoại xuống và thân nhiên đi vào phòng tắm. Lâm Giang không hề may mắn đến bài đăng của mình. Khi quay lại, anh vào trang khoảnh khắc một lần nữa và để ý thấy rằng anh đã nhận được hai mươi thông báo.

Những người thích bài đăng của anh hầu hết là những người anh quen biết, tất cả những người đó đều đã từng làm chung một số dự án với anh trước đó.

Bài đăng của anh chỉ nhận được ba bình luận, có vẻ như phần nội dung có hơi khô khan nên không thu hút sự chú ý của mọi người cho lắm.

Một bình luận là từ một nữ tiền bối, người mà anh không hề quen biết lúc kết bạn. Lý do Lâm Giang biết đến cô là bởi vì anh đã gắn thẻ cô trong một bài ghi chú, còn về việc thực chất cô ấy là ai thì anh cũng không rõ cho lắm. Và đây là dòng bình luận của cô ấy kèm theo hình trái tim màu đỏ ở cuối: *[Buổi chiều vui vẻ nhé hậu bối Lâm!]*

Chỉ cần nói "chào buổi chiều" là đủ rồi, cần quái gì phải thêm hình trái tim kèm theo như vậy chứ?

Lâm Giang gần như không quan tâm, anh nhanh chóng chuyển sự chú ý sang bình luận thứ hai. Đó là bình luận của Lâm Tâm Ý: *[Còn 444444 nhân dân tề tề sao?]*

Dòng bình luận tiếp theo vẫn là từ Lâm Tâm Ý: *[Mày định phớt lờ tao sao? Hay là mày muốn chuyển thành 444444 đô la Mỹ?]*

Vội tiền thậm chí chỉ từ một chuỗi số đơn giản, chị ta có mắt trí không vậy?

Nhận thấy không có bất kì phản hồi từ [Yến Loves Ice Cream], Lâm Giang cũng phớt lờ tin nhắn của Lâm Tâm Ý và rời khỏi WeChat.

Anh nhặt một cuốn sách dưới sàn nhà lên và bắt đầu đọc nó. Đọc được chừng ba mươi phút, anh thấp thóm không yên, anh nhấc điện thoại lên và vào lại trang khoảnh khắc một lần nữa.

[Yến Loves Ice Cream] vừa mới đăng một bài viết mới trên trang khoảnh khắc của cô: *[Một cô gái nên đối xử với bản thân tốt hơn. Nếu một ngày cô ấy chỉ được ăn ba bữa thì đúng là cực hình, ăn bốn bữa thì chỉ đáp ứng nhu cầu tối thiểu, còn năm bữa một ngày xem như tạm chấp nhận được. Một cô gái chỉ thực sự đối đãi tốt với bản thân mình khi hàng ngày khi cô ấy ăn đủ sáu bữa!]*

Hình ảnh đính kèm là một bảng tóm tắt.

Tuy nhiên, điều khiến Lâm Giang chú ý chính là tên nhà hàng trên đĩa, đó là Hương Vị Gia Đình.

Đây chính là nhà hàng mà Lâm Giang đã đến cùng Thi Yến vào ngày sinh nhật của cô, chính cô là người dẫn anh đến đó... Có ai ngờ được rằng cô nàng mũm mĩm và Thi Yến lại có cùng sở thích cơ chứ! Hai người họ thực sự thích món tôm của nhà hàng này...

Sau khi kiểm tra bài đăng mới được gửi bởi [Yến Loves Ice Cream], Lâm Giang đã quay lại để kiểm tra trang khoảnh khắc của chính mình.

Mặc dù bài đăng của anh nhận được lượng lớn lượt thích, nhưng anh vẫn chưa thấy cô nàng mũm mĩm xem nó.

Bài đăng của anh còn nhận được thêm vài phản hồi khác, nhưng chỉ toàn là những tin nhắn của Lâm Tâm Ý với nội dung "444444" kèm theo hàng loạt kí hiệu tiền tệ khác nhau, nào là Euro, Hồng Kông....Trong đó duy chỉ có một phản hồi từ Hạ Thương Chu: *[Chà chà, hiếm hoi lắm mới thấy ông chủ đăng trạng thái lên trang cá nhân đấy nhé!]*

Lâm Giang không buồn trả lời bất kỳ ai trong số họ. Anh quay trở lại trang chính và cuộn xuống để theo dõi những tin tức khác, bất ngờ, anh nhìn thấy bài đăng mà Hạ Thương Chu đã tải lên cách đây không lâu, số lượng phản hồi đã tăng lên đáng kể.

[Expert of the Monkeys]: *[Đúng vậy, đó là một trích dẫn mà ban đầu huynh đã nghĩ ra đấy.]*

[Yến Loves Ice Cream]: *[Ấn tượng thật đấy huynh ạ! Muội thực sự nể phục huynh!]*

[Expert of the Monkeys]: *[Muội khen quá lời rồi đấy! Cảm ơn muội nhiều nhé!]*

Đây có phải lý do mà cô nàng mồm mồm muốn trò chuyện với Hạ Thương Chu hơn là thích hoặc bình luận về bài đăng của mình hay không nhỉ?

Lâm Giang trù mắng xuống trầm ngâm một lúc rồi anh mới quay trở lại đầu trang chính. Anh đã nhìn thấy có một phản hồi trên bài viết của [Yến Loves Ice Cream], không ai khác mà đó chính là từ [Expert of the Monkeys]: *[Yến Muội, huynh chấm điểm cho câu trích dẫn của muội được 88 điểm. Đối với 12 điểm còn lại, huynh sẽ đưa chúng cho muội dưới dạng 6666.]*

Sau đó, Lâm Giang đã tận mắt chứng kiến [Yến Loves Ice Cream] trả lời bình luận của Hạ Thương Chu: *[Người nhận không ngần ngại chấp nhận lời khen của huynh và trả lại cho huynh một chữ O (O_ O...)]*

Có lẽ nào vì mình chỉ mới đăng bài nên cô nàng mồm mồm không để ý đến không? Hay là vì trong khoảng thời gian này cô đang bận quan tâm nhiều đến Hạ Thương Chu nên không có thời gian để kiểm tra bài viết của mình ư?

Càng suy nghĩ về điều này, Lâm Giang càng thấy lý luận của mình khá hợp lý, anh cố ý vào thích bài đăng của [Yến Loves Ice Cream] như để cô chú ý hơn đến anh.

Cho đi và nhận lại! Kiểu gì cô ấy cũng vào thích bài đăng của mình cho mà xem, phải không nào?

Nhưng Lâm Giang chờ đợi trong vô vọng, đã mười phút trôi qua mà anh vẫn không nhận được phản hồi nào từ cô. Vì quá phần nộ, Lâm Giang bình luận trên bài đăng của cô với nội dung: *[120kg!]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 264: Một cô gái nên đối tốt hơn với bản thân mình (2)

Editor: Wave Literature

Lần này, Lâm Giang còn kiên nhẫn hơn cả lần trước. Không những anh không tắt WeChat của mình để làm những việc khác mà anh còn kiên nhẫn chờ đợi hoạt động từ .

Vì quá nóng lòng, Lâm Giang liên tục tải lại trang khoảng khắc của mình. Anh không quan tâm đến điều gì khác ngoài phản hồi của Thi Yến. Nhưng trái với sự chờ đợi của anh, cô thậm chí còn không trả lời bình luận mà anh đã viết trên bài đăng của cô.

Trở đầu thay! Lâm Giang càng tải lại trang bao nhiêu lần thì anh lại thấy Thi Yến đang tiếp tục trò chuyện với Hạ Thương Chu càng rõ bấy nhiêu.

: *[Tôm càng xanh, tôm trứng muối, tôm mười ba vị, tôm hùm đất... Món tôm cuối cùng ở nhà hàng này là gì nhỉ? Anh không thể nhớ nổi tên nó là gì cả?]*

: *[Đó là Tôm rưới nước sốt đặc biệt.]*

: *[Đây chính là món đặc sản của nhà hàng, nó thực sự rất ngon đấy! Với sự kết hợp độc đáo của chiếc bánh gạo được thêm vào bên trong, món tôm này càng thêm phần đặc biệt, chỉ có điều là nó hơi cay một chút thôi!]*

Tại sao cô ấy không trả lời bình luận của anh mà lại trả lời bình luận của Hạ Thương Chu đến hai lần nhỉ?

Lâm Giang đột nhiên cảm thấy vô cùng khó chịu. Không chút do dự, anh bình luận về bài đăng của thêm một lần nữa: *[Ấn đồ ăn cay sẽ khiến muội dễ bị nổi mụn đấy!]*

Sau khi bình luận được gửi đi, Lâm Giang rút cuộc cũng đã nhận được hồi âm. Anh vội vã nhấn vào để xem, nhưng kết quả không như anh mong đợi, đó là một phản hồi từ Hạ Thương Chu: *[Không đời nào Yến muội bị nổi mụn đâu. Muội ấy được trời phú cho một khuôn mặt xinh đẹp bẩm sinh đến mức ánh trăng cũng phải cúi đầu vì xấu hổ, cánh hoa e thẹn vì kém sắc, đàn cá sặc nước vì sốc và cánh én phải chao liệng vì kinh ngạc!]*

Lâm Giang lại tiếp tục chờ đợi, nhưng có vẻ như cô nàng mồm mồm không có ý định trả lời anh. Vì vậy, anh vẫn kiên trì gửi bình luận thêm một lần nữa: *[Tôi đang nói sự thật với muội đó. Có một sự thật đáng sợ khác muội có muốn nghe không?]*

Lần này Lâm Giang không cần đợi ai trả lời, anh ta tiếp tục bình luận: *[Có một sự thật kinh khủng là ấn đồ cay không những khiến muội sẽ béo phì, mà còn có một khuôn mặt đầy mụn nữa đấy...]*

Anh đã viết bốn bình luận liên tiếp trên trang khoảng khắc của cô như vậy, chắc chắn thế nào cô cũng để ý đến anh thậm chí khi cô có nhiều thông báo đến đến nhường nào.

Lâm Giang vẫn tiếp tục chờ đợi. Anh đợi lâu đến mức phải tải lại trang chủ. Nhưng ngạc nhiên thay, lần này anh không tìm thấy bài đăng của đâu cả. Anh bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Tại sao mình lại không tìm thấy bài đăng của cô nàng mồm mồm nữa nhỉ? Hay là cô ấy đã xóa nó rồi?

Nghĩ ngợi một lúc, anh bấm nhẹ vào ảnh đại diện của để vào trang cá nhân của cô.

Từ trước đến giờ Lâm Giang vẫn tìm thấy trang cá nhân của cô nàng mồm mồm, nhưng lần này, thứ hiện ra trước mắt anh ngay bây giờ chỉ là mộ màu trắng xóa, trống rỗng.

Lạ nhi? Có khi nào WeChat của tôi mắc phải lỗi gì rồi không?

Vừa bất ngờ, vừa bối rối, Lâm Giang nhấn thử vào trang khoảng khắc của Lâm Tâm Ý.

Anh nhận thấy không có bất kỳ vấn đề gì xảy ra cả, anh vẫn có thể truy cập trang khoảng khắc của chị gái mình như thường lệ mà không gặp rắc rối nào cả...

Lâm Giang chỉ nghĩ đơn giản là có thể WeChat của anh đã bị nhiễm vi rút. Nhưng đến khi anh truy cập vào một số trang khoảng khắc khác, anh mới cảm thấy vô cùng hoang mang, anh bắt đầu tìm hiểu những triệu chứng từ lúc này cho đến giờ.

Mặc dù suy nghĩ đến nát óc nhưng anh vẫn không thể nghĩ ra nguyên nhân tại sao lại như vậy. Cuối cùng Lâm Giang quyết định truy cập vào WeChat của Lục Bôn Lai.

[Người A ban đầu có thể thấy được trang khoảng khắc của Người B, nhưng sau khi Người A gửi một vài tin nhắn, anh ta thấy rằng anh ta không thể tìm thấy trang khoảng khắc của Người B nữa.]

Sau khi giải thích rõ ràng toàn bộ vấn đề của mình cho Lục Bôn Lai, Lâm Giang lại tiếp tục hỏi: *[Theo câu chuyện gì có thể xảy ra ở đây? Có khi nào đây chỉ là một lỗi nào đó không?]*

Khoảng ba phút sau, anh nhận được câu trả lời từ Lục Bôn Lai: *[Câu mà cũng cần phải đi hỏi ai nữa sao? Rõ ràng là B đã chặn A rồi đấy!]*

Lâm Giang: *[Chặn ư???]*

Lục Bôn Lai: *[Đúng vậy. Ông chủ, đừng nói với tôi là cậu thậm chí còn không biết trang khoảng khắc của WeChat có tính năng chặn người khác chứ?]*

Tôi chưa sử dụng trang khoảng khắc trước đây bao giờ, hơn nữa là bên phía dịch vụ chăm sóc khách hàng của WeChat không có lúc nào gọi cho tôi để thông báo tôi về tính năng đó, vậy làm sao tôi có thể biết được cơ chứ?

Mặc dù có biện minh trước những lời giải thích của Lục Bôn Lai, nhưng anh vẫn chưa chịu chấp nhận một sự thật là cô nàng mũm mĩm đã chặn anh, vì vậy Lâm Giang cố hỏi thêm một lần nữa: *[Cậu có chắc đó là tính năng chặn không vậy? Cậu chắc chắn rằng đây Không phải là một số loại lỗi trên WeChat chứ?]*

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 265: Trải nghiệm khách hàng vô cùng tệ (1)

Editor: Wave Literature

Lục Bôn Lai *[Ông chủ, tớ thế bằng danh dự làm người của mình chắc chắn người đó đã sử dụng chức năng chặn]*

Cậu chắc rằng cậu có bất kỳ danh dự làm người nào sao? Thế thối thật tự nhiên quá đấy....Lâm Giang lẩm bầm trong lòng, vẫn không tình nguyện chấp nhận lý do này.

Ở đầu bên kia của điện thoại, Lục Bôn Lai dường như đoán được Lâm Giang đang nghĩ gì, và cậu ấy nhấn anh những dòng tin nhắn tiếp theo: *[Tớ cũng lấy sự trinh trắng của mình ra để thế.]*

[Cùng với tình yêu vừa mới chớm nở của tớ]

Lâm Giang không thèm bận tâm trả lời Lục Bôn Lai nữa. Anh click vào tên của cậu ấy và nhấn vào chức năng chặn.

Sau đó, anh gửi một dòng tin nhắn đến Lục Bôn Lai *[Vào trang khoảng khắc của tớ và chụp lại ảnh màn hình đi]*

Rất nhanh chóng, Lục Bôn Lai gửi đến một tấm ảnh chụp màn hình.

Nó trông giống hệt những gì đã xảy ra khi anh mở trang khoảng khắc của cô nàng mũm mĩm. Ngoài tấm ảnh bìa, ảnh profile và một dòng tin giới thiệu vắn tắt thì không có gì khác để xem.

Vậy thì những gì Lục Bôn Lai nói là thực sự đúng...Cô nàng mũm mĩm thực sự đã chặn anh khỏi trang khoảng khắc của cô sao...Cô trả lời rất tích cực tin nhắn của của Hạ Thương Chu nhưng đến lượt anh thì cô lại chặn một cách tự nhiên như vậy sao?

Lâm Giang càng nghĩ về nó, anh càng cảm thấy khó chịu hơn. Cuối cùng, anh đi thẳng đến App Store và tìm trang download của WeChat. Anh kiên quyết để lại đánh giá 1 sao, và thêm vào đó một nhận xét *[Trải nghiệm khách hàng thực sự kém. Nếu điểm thấp hơn một sao, thì tôi sẽ không ngần ngại gửi số 0 cho ứng dụng này]*

Tuy nhiên, việc đăng bài đánh giá tiêu cực chỉ làm giảm đi chút ít cảm giác ngột ngạt trong lòng Lâm Giang. Do đó, anh gõ nhẹ vào WeChat và tìm Lục Bôn Lai *[Tôi sẽ qua đón cậu đi uống trà chiều. Đi không?]*

Lục Bôn Lai ngay lập tức trả lời *[Đi!]*

Ồ cuối, cậu ấy thậm chí còn thêm vào một biểu tượng cảm xúc "dễ thương".

Lâm Giang *[Mười phút nữa. Tại cổng trường.]*

Lục Bôn Lai *[Rõ rồi thưa ông chủ]*

Một lúc sau, Lục Bôn Lai gửi thêm *[Ông chủ, chúng ta có gọi Hạ già cả đi cùng không?]*

Hạ Thương Chu há?

Không một chút do dự, Lâm Giang trả lời *[Không, chúng ta sẽ bỏ rơi cậu ta]*

Lục Bôn Lai [Nghe tuyệt đấy, dù sao tớ cũng không thân lắm với cậu ta. Thậm chí, cậu ta còn gọi là gì ấy nhỉ?]

...

Khi Lâm Giang đến trước cổng trường, Lục Bôn Lai đã đợi sẵn ở đó.

Lục Bôn Lai nhanh chóng nhận ra Lâm Giang đang đến gần, và nhanh chóng cất đi chiếc điện thoại mà mình đang nghịch trước khi hỏi "Ông chủ, chúng ta uống trà chiều ở đâu?"

Lâm Giang vô tư trả lời "Tối thì cậu sẽ biết thôi"

Sau đó anh gọi một chiếc taxi lướt qua đường chính và ra hiệu cho Lục Bôn Lai lên xe.

Bây giờ là ba giờ chiều vì còn chưa đến giờ cao điểm cho nên tình trạng giao thông vẫn không tệ lắm. Khoảng hai mươi phút sau, chiếc xe đến ngay đoạn đường Lâm Giang yêu cầu tài xế trước đó.

Sau khi trả phí, cả hai bước xuống xe và đi dọc khoảng 200 mét theo con đường này. Cuối cùng họ dừng lại trước một nhà hàng.

Lục Bôn Lai nhận ra con phố này. Nó là một trong những đoàn đường ăn đêm nức tiếng của Bắc Kinh. Anh ngược mắt lên đọc bảng hiệu của nhà hàng – Hương vị gia đình. Sau đó, anh nhìn những con tôm càng sống động đang cào vuốt trong bể, không kìm lòng được mà hỏi "Ông chủ,cậu có chắc là muốn ăn tôm càng cho bữa trà chiều không?"

Lâm Giang trả lời với một cái "Ừm" đầy thờ ơ hững hờ trước khi dẫn đường đi vào nhà hàng.

Lục Bôn Lai kín đáo vuốt ve chiếc bụng đầy thức ăn khó tiêu từ bữa trưa trước đó, miễn cưỡng đi theo sau.

Mặc dù đã vào chiều, nhà hàng vẫn được đánh giá là khá đông.

Ngồi vào ghế của mình ở chiếc bàn đặt gần trung tâm nhà hàng, Lâm Giang chuyển thực đơn cho Lục Bôn Lai và ra hiệu cậu gọi món. Sau đó, anh bắt đầu chăm chú quét mắt một vòng thực khách xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 266: Trải nghiệm khách hàng vô cùng tệ (2)

Editor: Wave Literature

Tương tác duy nhất giữa anh và cô nàng mũm mĩm đã bị giới hạn trong trò "PlayerUnknown's Battlefield".

Ngay cả khi anh xem xét kỹ lưỡng từ đầu đến chân từng người một trong nhà hàng thì anh vẫn không thể nào biết được cô nàng mũm mĩm là ai.

Trên thực tế, anh chỉ tình linh tiến đến một ý thích bất chợt vì muốn nhìn qua xung quanh một vòng. Nhưng ngoài mong đợi, anh nhanh chóng cảm thấy thu hút sự chú ý bởi một chiếc bàn đặt ở phía bên tay phải, ngay cạnh cửa sổ.

Lý do bởi vì một Thi Yến đang ngồi ở đây, trên chiếc bàn ấy...

Có lẽ đó là nhóm bạn học tụ tập lại với nhau – ngồi xung quanh gồm khoảng 8 đến 9 người.

Khác với Thi Yến, Lâm Giang đã có một vài ấn tượng với ba người trong họ. Trong giờ giáo dục thể chất, họ đã theo cùng Thi Yến vào phòng tắm.

Một cô gái trẻ với khuôn mặt tròn ngồi bên phải Thi Yến. Mặt cô ta trông khá quen thuộc, nhưng Lâm Giang không thể nhớ ra cụ thể tên của cô ta là gì. Còn người thiếu nữ bên trái Thi Yến thì nhờ những lời luyên thuyên liên tục của Lục Bôn Lai về cô ta, tên của cô ngay lập tức xuất hiện trong tâm trí anh-Lăng Nộ An.

Đối với người trông giống một đứa con trai ngồi ở phía bên kia Lăng Nộ An, mặc dù Lâm Giang không thể gọi tên, nhưng cô đã để lại một ấn tượng sâu sắc trong tâm trí anh. Chuyện này xảy ra trong Cuộc họp Thể Thao, cô ấy đã đi cùng Thi Yến đưa một chai nước cho anh...

Nghĩ vậy, ánh mắt Lâm Giang vô thức trượt xuống và dừng lại khi nhìn thấy bộ ngực phẳng của cô ta, bất chợt anh nhớ lại dòng tin nhắn trước đó của Lâm Tâm Ý.

Vậy ra, cô ta chính là người đã cấm sừng lên đầu anh sao? Cô ta là người đã ngủ nude với Thi Yến sao?

Ánh mắt Lâm Giang đánh giá cô gái trẻ từ đầu xuống đến chân và lại từ ngón chân trở lại trên đầu trong một khoảng thời gian tương đối dài.

Đôi mắt, không đủ lớn. Mũi, cũng không đủ rõ ràng. Răng, không đủ trắng. Đường nét khuôn mặt, không đủ mềm mại. Kiểu tóc, đã trải qua nhiều công đoạn chỉnh sửa. Chiều cao, thì cũng thất bại rành rành. Da mặt thậm chí còn không bằng một thằng con trai như anh....Đánh giá tổng quan về mức độ đe dọa của thiếu nữ nửa nạc nửa mỡ này được nhận định là bằng 0...

"Ông chủ, cậu có nghĩ tớ đã gọi đủ món rồi không?" Sau khi order, Lục Bôn Lai đã không quên trưng cầu sự chấp thuận từ ông chủ của mình.

Nghe câu hỏi, Lâm Giang rời mắt khỏi Thi Yến, thậm chí còn không để mắt đến những đĩa ăn mà Lục Bôn Lai đã gọi, anh chỉ gật đầu đồng ý.

Cô phục vụ bàn rời đi, Lục Bôn Lai rót ra một cốc nước mặn chua lạnh cho Lâm Giang trước khi hỏi: "Ông chủ, tại sao cậu lại quyết định đến đây ăn tôm một cách đột ngột như vậy?"

"Tớ đã nghĩ cậu không thể chịu được đồ ăn cay?"

"Hơn nữa cửa hàng này ở khu vực hẻo lánh như vậy. Làm sao cậu có thể thu xếp mà tìm được nó?"

Sau khi đã hỏi một vài câu nhưng lại không nhận được câu trả lời, Lục Bôn Lai ngẩng đầu lên và nhìn Lâm Giang.

Nhưng anh nhận ra ánh mắt của Lâm Giang cứ không ngừng trôi về hướng cửa sổ.

"Ông chủ, tại sao cậu cứ nhìn về phía đó vậy? Có mỹ nữ hay là gì thế?"

Vì quá hiếu kỳ, Lục Bôn Lai vừa nhấp một ngụm nước mặn chua vừa quay đầu để xem Lâm Giang đang nhìn điều gì.

Và rồi, Lục Bôn Lai bị nghẹn. Anh ho dữ dội nước mặn chua ra ngoài một lúc trước khi chỉ tay vào một chiếc bàn trong trạng thái phấn khích, anh thốt lên: "Trời đất ơi! Ở đó thực sự có một mỹ nhân. Đó là vị hôn thê của tớ, vị hôn thê của tớ, vị hôn thê của tớ đó!"

Sự phấn khích của Lục Bôn Lai tuôn trào và thu hút ánh mắt chú ý của hai bàn bên cạnh.

Lâm Giang nhú mồm ném cho Lục Bôn Lai một ánh nhìn cảnh cáo, người này nhanh chóng kìm chế cảm xúc của mình. Tuy nhiên, Lục Bôn Lai vẫn dựa sát và tiếp tục thốt lên bằng giọng điệu ôn hòa hơn "Ông chủ ơi, vị hôn thê của tớ thật sự đang ngồi đằng kia!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 267: Sát thủ hoa đào (1)

Editor: Wave Literature

Trên thế gian này có rất nhiều người không biết liêm sỉ, nhưng không ai trong số họ có thể chai mặt được như cậu đâu. Cô ấy thậm chí có thể còn không biết tên của cậu gì...

Lâm Giang bản về phía Lục Bôn Lai một cái trừng mắt, nhưng ngay cả một hơi thở của cậu ta, anh thậm trí còn không phiên được đến.

Mặt khác, Lục Bôn Lai không hề để tâm đến vẻ mặt khinh bỉ của Lâm Giang. Cậu ta chống cằm lên tay và nhìn chăm chăm vào Lăng Nộ An một cách ngưỡng mộ, cậu kinh ngạc nhận xét "Vị hôn thê của tớ thật sự rất đẹp. Sự hiện diện của cô ấy như thể mang lại sự sống cho nhà hàng này vậy!"

Lâm Giang đang nhìn chăm chăm vào Thi Yến, cô không ngừng nhét những con tôm càng vào miệng mình suốt từ nãy đến giờ. Khi nghe đến những lời của Lục Bôn Lai, lông mày anh nhú chặt lại.

Suy nghĩ vị hôn thê của cậu mang lại sự sống đến nhà hàng này là có ý gì? Yến ngốc rõ ràng mới là người mang lại sự sống cho nhà hàng này đó!

Tuy nhiên, Lâm Giang lại lựa chọn không lý sự cùng Lục Bôn Lai về vấn đề này. Thay vào đó, anh hướng ánh mắt kín đáo của mình về phía những người khác đang ngồi đối diện bàn của Phi Yến.

Ba người phụ nữ và hai người đàn ông. Hai trong số họ trong giống như là một đôi-người đàn ông hết lần này đến lần khác dứt một ngụm tôm cho người phụ nữ, và người phụ nữ cũng lau miệng cho anh ta với một tần suất tương tự như thế. Cảnh tượng thực sự muốn chói mắt bao nhiêu thì chói mắt bấy nhiêu.

Còn với ba người còn lại... Tốt, không có điều gì sai với hai người phụ nữ kia,... và đối với người đàn ông thì...Lâm Giang quan sát hành động của anh ta một lúc, cho đến hiện tại thì dường như anh ta vẫn ổn.

Món tôm càng Lục Bôn Lai gọi nhanh chóng được phục vụ. Đầu tiên Lục Bôn Lai chuyển đôi găng tay cho Lâm Giang sau đó tự mình đeo vào một đôi. Rồi cậu bắt đầu động nĩa.

Chỉ sau khi vò tôm càng chất thành đồng trước mặt Lục Bôn Lai, cậu mới nhận ra rằng đĩa của Lâm Giang vẫn hoàn toàn sạch trơn.

Cậu lúng túng ngẩng đầu lên hỏi "Boss, cậu không có ý định ăn à?"

Khi nói những lời này, đôi mắt cậu cũng cùng lúc hướng về phía chiếc bàn cạnh cửa sổ, nơi anh mắt Lâm Giang đang gắn chặt vào.

Sau đó Lục Bôn Lai nhìn thấy cậu nam sinh ngồi đối diện Thi Yến đang đặt một đĩa thịt tôm càng đã bóc vỏ ngay trước mặt cô.

Từ nơi họ đang ngồi, họ không thể nghe thấy nam sinh này nói gì, nhưng Thi Yến ngẩng đầu và nở lên một nụ cười rạng rỡ. Sau đó, cô bắt đầu đánh chén đĩa thịt tôm.

Không suy nghĩ nhiều, Lục Bôn Lai nhanh chóng đưa ra nhận xét với Lâm Giang "Boss, cậu ta thực sự đang bóc vỏ tôm cho Tiểu công nương kia..."

Khi câu nói của Lục Bôn Lai từng chữ được thốt lên, cậu có thể cảm nhận rõ ràng không khí xung quanh mình ngày càng mỏng đi.

Cậu hoảng hốt vội vàng dừng lại kịp thời và nhanh chóng thêm vào một câu khác để cứu vãn tình hình, "...nhưng cậu ta không giống kiểu người mà con gái sẽ thích lắm. Có lẽ cậu ta chỉ giúp vì họ là bạn bè thôi..."

Khi Lục Bôn Lai nói, cậu kín đáo liếc nhìn Lâm Giang.

Về mặt anh ta bây giờ trông vẫn không ổn lắm, nhưng ít nhất, nhìn không đáng sợ như lúc này.

Lục Bôn Lai nhanh chóng xử lý thông tin này trước khi nhặt một con tôm càng và nhanh chóng bóc vỏ nó. Sau đó cậu ta đặt thịt tôm lên đĩa của Lâm Giang và nói "Boss, ăn một ít tôm càng..."

Trong khi Lục Bôn Lai nói tay của cậu tiếp tục lóc vài miếng thịt tôm và đặt chúng lên đĩa của Lâm Giang. Cậu chú ý rằng Lâm Giang vẫn đang tỏa ra một luồng nhiệt khá lạnh, vì vậy cậu tiếp tục cố gắng xoa dịu anh ta. "Boss, tớ tin rằng tiểu công nương chỉ chú ý đến những con tôm chứ không phải người lột chúng..."

"Chỉ cần nghĩ đến tiểu công nương xinh xắn như thế nào. Những người xuất chúng – Ý tớ là thật sự thật sự xuất chúng – mới có thể thu hút được sự chú ý của cô ấy. Và ngoài cậu ra, Boss, tớ thật sự không nghĩ ai khác có thể..."

Trước khi Lục Bôn Lai kịp nói "đạt được cơ hội" để kết thúc, cậu đã bắt gặp cảnh tượng gì đó bên cạnh cửa sổ khiến cậu phải ngậm miệng ngay lập tức.

Nam sinh lúc này lộ rõ tâm can cho Thi Yến đã lộ một đĩa thịt tôm lớn khác, nhưng lần này, cậu ta lại chuyển nó cho Lăng Nộ An...

Lục Bôn Lai mở to đôi mắt và nhìn chăm chăm vào tình huống ấy trong suốt 3 giây trước khi chuyển ánh mắt phần nộ sang Lâm Giang, cậu thốt lên: "Quá đáng! Cậu ta thật sự quá đáng lắm rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 268: Sát thủ hoa đào (2)

Editor: Wave Literature

"Cậu ta có phải bị gì không vậy? Tại sao cậu ta lại tách vỏ tôm cho vị hôn thê của tớ chứ?"

"Ai cần mấy con tôm của cậu ta đâu chứ?"

Trong khi Lục Bôn Lai vẫn đang phẫn nản giận dữ, trên đĩa của nam sinh kia lại xuất hiện đồng không lỏ thịt tôm đã bóc vỏ một lần nữa.

"Cậu ta vẫn đang bóc vỏ tôm sao? Cậu ta không thể nào lại nghĩ đến việc tiếp tục đưa chúng cho vị hôn thê của tôi như thế đúng không?"

"Làm ơn, làm ơn, làm ơn đi, đưa nó cho đàn em bé nhỏ đi mà, đưa nó cho đàn em bé nhỏ đi mà,...."

Trước khi Lục Bôn Lai có thể lặp lại câu này lần thứ ba, đột nhiên cảm giác một ý muốn xuyên thấu lạnh lùng đang hướng thẳng về phía mình khiến cậu cảm thấy rùng mình. Khi ngẩng đầu lên và nhìn thấy ánh mắt của Lâm Giang đang hờ hững nhìn chăm chăm vào mình, cậu ngay lập tức mở một nụ cười xinh đẹp "...Trời ơi, cậu nên đưa những chiếc đĩa này cho đàn em bé nhỏ. Không thể nào, đàn em bé nhỏ lại không thích những con tôm cậu lột đâu!"

Bị thúc đẩy bởi bản năng sinh tồn, Lục Bôn Lai miễn cưỡng vận vẹo lời nói của mình. Sau đó, trở lại với giọng nói trang trọng, cậu quay lại chủ đề chính từ lúc này "Ông chủ, sẽ không tốt đâu nếu cứ để cậu ta làm theo ý mình như vậy. Chúng ta cần tìm cách ngăn cậu ta lại đi!"

"Cậu phải biết người gần nhất với tháp thiên văn là người đầu tiên chạm đến được mặt trăng. Mặc kệ vẻ ngoài trông tồi tàn, hành động của anh ta lại khá ân cần và tỉ mỉ. Tôi nghe nói rằng phụ nữ dễ dàng bị rung động bởi những cử chỉ nhỏ nhất như thế đấy..."

Lâm Giang cảm thấy Lục Bôn Lai đang thốt ra những lời vô nghĩa, anh hướng ánh mắt hoài nghi về phía sau "Cậu có chắc mọi phụ nữ đều bị lay động bởi những cử chỉ nhỏ nhất này không?"

"Tớ chắc chắn!" Lục Bôn Lai ưỡn ngược tự tin trả lời.

"Tớ đã thức suốt đêm để đọc xong năm cuốn tiểu thuyết "CEO độc tài", vậy nên không thể nào sai đâu!"

Lâm Giang tiếp tục nhìn Lục Bôn Lai, ngoài sự hoài nghi, trong ánh mắt, còn có một thứ gì đó giống như là khinh bỉ trong mắt anh ta, như thể anh ta đang nhìn một kẻ ngốc.

Tuy nhiên, Lục Bôn Lai lại tiếp tục lên tiếng bảo vệ chính mình, "Ông chủ, cậu chưa từng nghe câu nói "Biết địch biết ta, trăm trận trăm thắng" hay sao? Tớ bắt đầu đọc tiểu thuyết "CEO độc tài" để hiểu hơn về tâm lý sâu bên trong phụ nữ. Bằng cách biết họ quan tâm những gì, tớ có thể cải thiện năng lực tán tỉnh Lăng Nộ An của mình..."

"...Để tớ nói cho cậu nghe, thực sự có vô cùng nhiều kiến thức có thể sử dụng trong cuốn tiểu thuyết đấy. Chỉ cần nam chính giúp nữ chính làm ấm bụng vào mùa đông của họ thôi cũng làm cho họ cảm thấy xúc động rồi. Thậm chí còn có một người đã yêu nam chính vì giày cao gót của cô ấy hồng và anh ta bế cô ấy về..."

"...Hơn nữa, ông chủ à, làm sao mà cậu khẳng định phụ nữ sẽ không bị lay động bởi ai đó bóc vỏ tôm cho họ chứ?"

Lâm Giang bắt đầu chồm lên những hoài nghi về lý luận của mình, nhưng lời cuối cùng của Lục Bôn Lai đã đẩy lên sự chấn động trong lòng anh.

Tôi thà trở thành người đàn ông tệ hại còn hơn để một tên khác theo đuổi Thi Yến làm điều đó!

Với suy nghĩ này trong đầu, ánh mắt Lâm Giang nhanh chóng quét xung quanh trước khi cuối cùng rơi vào một chú trung niên béo mập với đôi môi đang dính đầy dầu. Anh bước đến gần chú ta và thì thầm vào tai chú.

Người chú này cho anh một cử chỉ "OK". Nhét một nắm tôm cang vào miệng, chú ta đứng lên và bắt đầu đi thẳng đến bàn của Thi Yến trong khi miệng thì nhồm nhồm nhai.

Chẳng mấy chốc, chú này dừng lại ngay trước người nam sinh đã bóc vỏ tôm cho Thi Yến và Lăng Nộ An, với nụ cười rạng rỡ chú ta gọi to "Em yêu!"

Ngay sau đó, chú ta chuyển sang ôm nam sinh và trao một nụ hôn mạnh bạo lên khuôn mặt của người này "Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên! Anh không nghĩ anh sẽ gặp em ở đây đâu. Kể từ đêm em rời xa anh, em có biết là anh nhớ em nhiều dường nào không?"

Chú này không cho nam sinh cơ hội để giải thích gì cả, chú ôm chặt lấy cơ thể cậu ta như để bóp nghẹt những lời nói được thốt ra.

Cách đó không xa, Lục Bôn Lai quan sát mọi người trên chiếc bàn ấy từ từ nhìn họ trong sự ngạc nhiên và kinh hoàng...

Cuối cùng người chú cũng buông đôi tay nắm lấy nam sinh và rời đi, bên cạnh đó cũng không quên việc tỏ ra vô tình làm rơi đĩa thịt tôm mà nam sinh chỉ vừa mới bóc.

Nhìn toàn bộ khung cảnh đang xảy ra này, đôi mắt Lục Bôn Lai trừng to một lúc lâu vì shock, sau đó cậu ta đột ngột quay sang Lâm Giang và bắn về phía anh một ngón tay cái "Nói đến việc nghiền nát đào hoa, tớ không tôn trọng bất cứ ai hơn cậu. Ông chủ, cậu thực sự là Sát thủ hoa đào đó!"

--

Hoa đào là một trong những loài hoa được dùng để giải thích trực tiếp những điều có liên quan đến sự lãng mạn và tình yêu. Ví dụ: "hoa đào may mắn" đề cập đến một người gần đây gặp nhiều may mắn trong các mối quan hệ tình cảm lãng mạn, "thử thách hoa đào" để chỉ một người sẽ trải qua thời kỳ hỗn loạn do các mối quan hệ của mình...v.v

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 269: Tôi sẽ nhổ triệt cả gốc hoa đào lên (1)

Editor: Wave Literature

"Nhưng ông chủ à, tớ thực sự phải thừa nhận cậu là một tên xấu xa đó!"

"Tớ đã không nghĩ rằng cậu sẽ phải một anh chàng nào đó đến chiếc bàn bên kia để phá hủy bất kỳ cơ hội gây dựng một mối quan hệ nào cậu ta có thể có đâu. Nếu một người phụ nữ làm điều tương tự, rất cuộc gì họ cũng chia tay với nhau..."

"Ông chủ, cậu không chỉ nghiền nát hoa đào, cậu còn nhổ triệt gốc của nó lên!"

"Kính trọng! Kính trọng trong cỡ chữ in lớn nhất có thể! Kính trọng cậu, in đậm và gạch chân luôn!"

Lục Bôn Lai tiến đến một cuộc độc thoại nhỏ để khen ngợi Lâm Giang hết lần này đến lần khác. Khá lâu sau thì cậu ta mới tiếp tục đeo găng tay nhựa để xử trí phần tôm của mình.

Nhưng có vẻ như ngay cả lũ tôm càng cũng không đủ khả năng khiến cậu ta ngậm miệng. "May mắn là hồi này chỉ là chút kinh sợ mà thôi. Có vẻ như bây giờ tớ đã bảo vệ được vị hôn thê của mình khỏi nanh vuốt của tụi khốn kia rồi..."

Mặt khác, ánh mắt Lâm Giang vẫn dán chặt vào chiếc bàn của Thi Yến.

Anh quan sát có gì diễn ra sau khi ông chủ bỏ đi, nam sinh kia điên cuồng lo lắng xua tay, khuôn mặt cậu ta đỏ ửng, tuyệt vọng giải thích trước đám đông.

Quay quanh chiếc bàn, trên khuôn mặt những người khác nở nụ cười trấn an và họ dường như đang an ủi cậu ta họ tin cậu ra. Tuy nhiên, trong mắt họ tỏa ra một ánh nhìn kỳ lạ chứng minh vẫn còn tồn tại một số hoài nghi về vụ việc.

Thấy được ý đồ của mình đã thành công, Lâm Giang bình tĩnh thu lại ánh mắt và cầm lên ly nước mận chua trên bàn. Anh đang chuẩn bị uống nó thì những lời cuối của Lục Bôn Lai lọt vào tai anh.

Anh ngược mắt lên nhìn Lục Bôn Lai. Một lúc sau anh lên tiếng "Cậu đã đọc quá nhiều rồi..."

Hai má của Lục Bôn Lai nhô tôm càng phồng cả lên vì vậy giọng nói nghe như bị bóp nghẹt: "Cái gì?"

Lâm Giang nhàn nhã uống hai ngụm nước mận chua trước khi điềm tĩnh trả lời "Người phụ nữ cậu thích luôn luôn rất an toàn."

Bây giờ Lục Bôn Lai thậm chí còn bối rối hơn.

Lâm Giang tao nhã đặt cốc nước mận chua lên bàn rồi giải thích với tư thế đĩnh đạc "Đó là bởi vì Yến Yến ở bên cạnh cô ấy."

Tặng nghĩa ẩn sau những lời này: *Khi có Thi Yến ở đó, làm sao mà một tên đàn ông khác có thể quan tâm được đến người phụ nữ mà cậu chú ý chứ?*

Lục Bôn Lai phẫn nộ vặn lại "Làm sao cậu biết không ai theo đuổi vợ sắp cưới của tớ chứ? Đừng quên rằng cậu trai lúc này cũng bóc vỏ một vài con tôm cho vợ sắp cưới của tớ đấy"

"Vậy thì sao?" Lâm Giang bình tĩnh trả lời "Nếu tôi nhớ chính xác, cậu ta đã đưa đĩa tôm đầu tiên mình lột cho Yến Yến chứ không phải người phụ nữ cậu thích đâu"

"Chuyện đó..." Lục Bôn Lai thốt ra một từ nhưng rồi lại thấy mình không biết cách nào để bác bỏ những lời đó.

Tuy nhiên, Lâm Giang không hề có ý định để vấn đề này chìm xuống như vậy "Hơn nữa, cậu ta có thể đã chuẩn bị đĩa cho cô gái cậu thích chỉ để làm vui lòng Yến Yến"

Lục Bôn Lai "..."

Lâm Giang "Ngoài ra, người mang lại sức sống cho nhà hàng này chính là Thi Yến..."

Lục Bôn Lai "..."

Phải mất mười giây sau, Lục Bôn Lai cuối cùng cũng thốt ra được vài từ "Ông chủ, cậu có thể xúc phạm tôi, nhưng cậu không được xúc phạm vị hôn thê của tôi!"

Lâm Giang hướng Lục Bôn Lai một ánh mắt khó hiểu, hỏi "Tôi có xúc phạm cô ấy sao? Tất cả những gì tôi làm là chỉ rõ ra sự thật mà thôi"

Sự thật là cô gái cậu thích không xinh đẹp bằng Thi Yến.

Lục Bôn Lai "..."

Lại mười phút nữa qua đi, Lục Bôn Lai nói với nét giọng đặc biệt nghiêm trọng "Ông chủ, cậu đang hạ gục tôi bằng cách này sao"

Lâm Giang gật đầu với sự điềm tĩnh hoàn hảo "Tất nhiên. Chúng ta sẽ bảo vệ mặt hàng của mình cho đến lúc nó được thanh toán mà."

Lục Bôn Lai "..."

Mười giây sau. Ngon lửa giận dữ trong Lục Bôn Lai đã được dập tắt, và cậu thừa nhận "Được thôi, ông chủ. Bây giờ, chỉ một lần duy nhất này thôi, tôi thừa nhận đàn em bé nhỏ là người mang lại sức sống cho nhà hàng này!"

"Trong bất kỳ trường hợp nào, bất kể cậu nói cái gì, thì vị hôn thê của tớ sẽ luôn luôn là người xinh đẹp nhất. Đó là ý nghĩa của câu nói "về đẹp trong mắt kẻ si tình!"

Lâm Giang bắn về phía Lục Bôn Lai một cái liếc mắt khác nhưng anh không nói gì.

Một lúc sau, sau khi nhìn thấy bản của Thi Yến đã thanh toán hóa đơn, anh cũng vẫy tay gọi nữ phục vụ mang đến hóa đơn cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Xuân Ngây Thơ Tươi Đẹp Cùng Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.